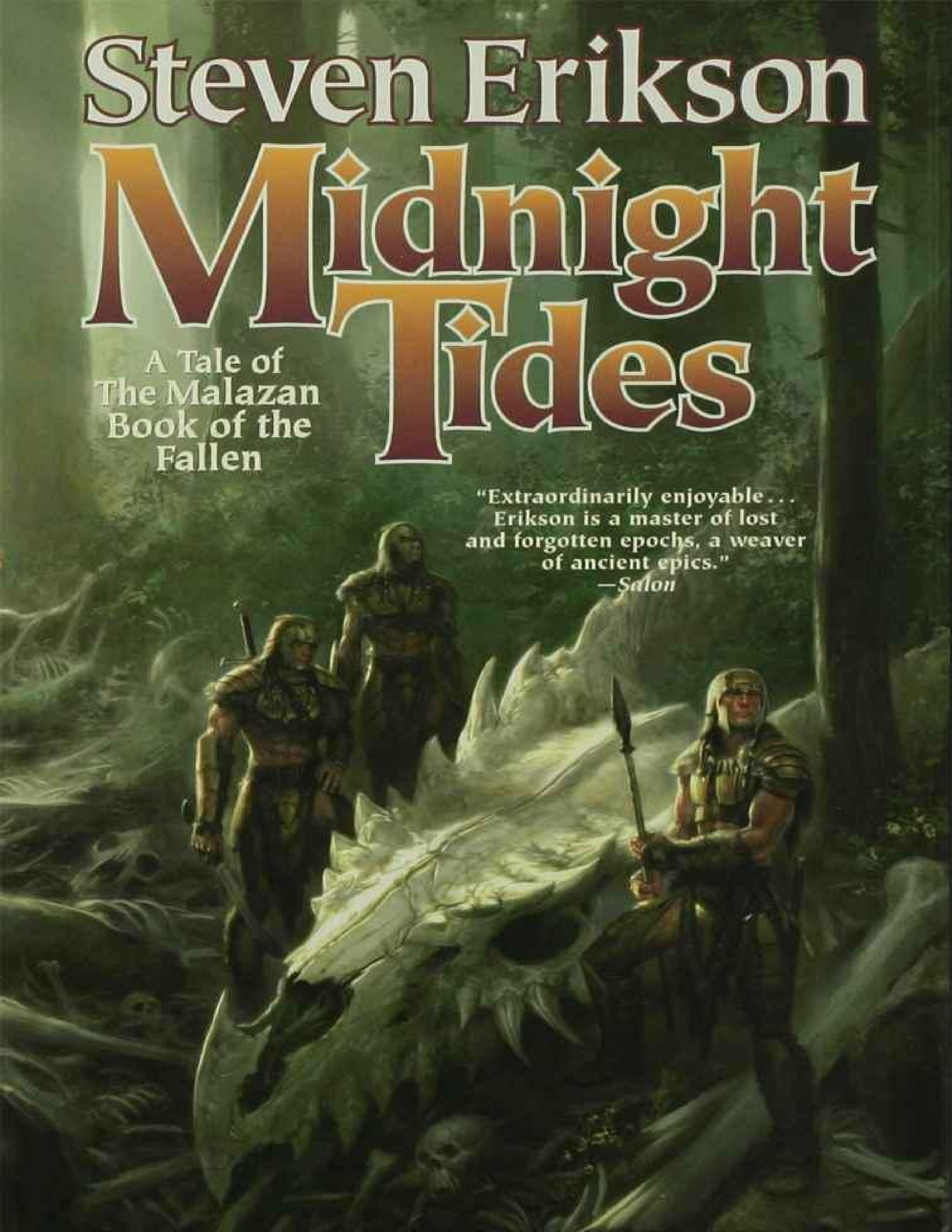
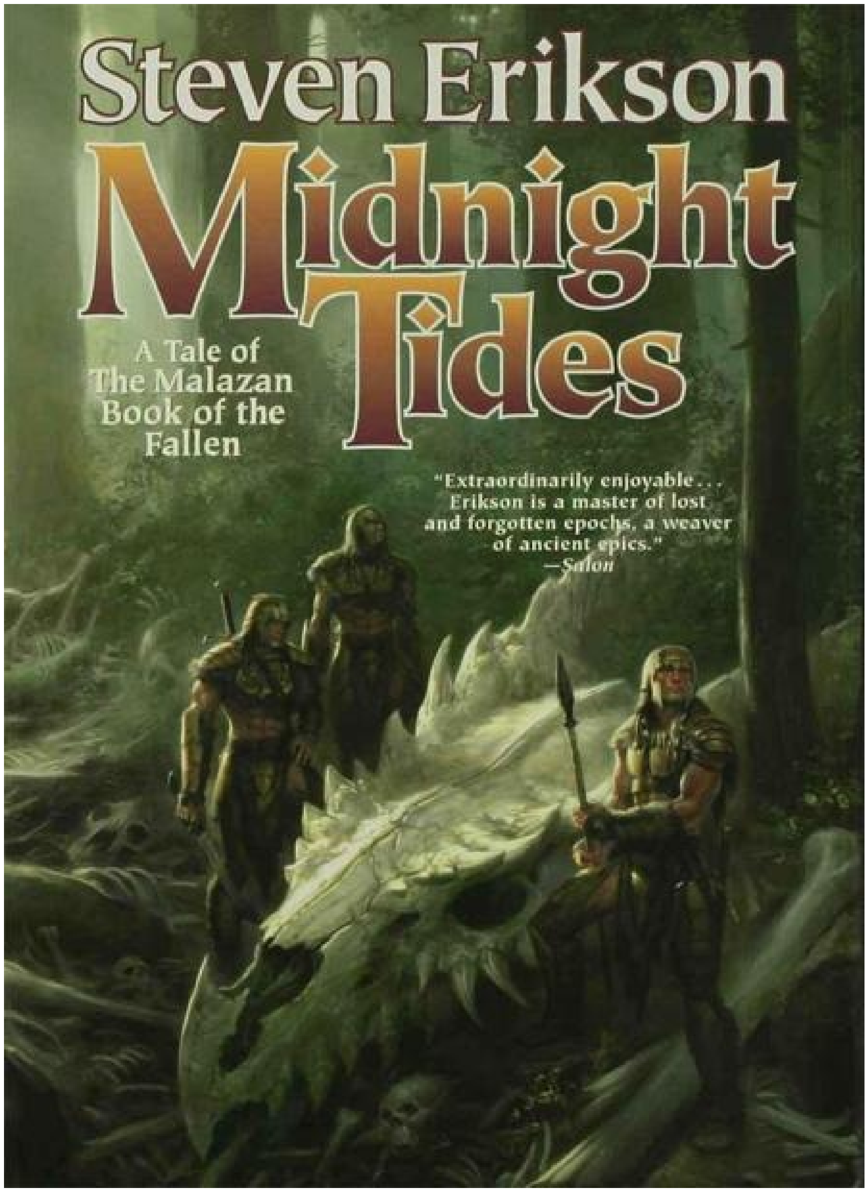

Steven Erikson
Midnight Tides
A Tale of The Malazan Book of the Fallen
"Extraordinarily enjoyable . . . Erikson is a master of lost and forgotten epochs, a weaver of ancient epics."
—Salon

Steven Erikson
Midnight Tides
A Tale of The Malazan Book of the Fallen
"Extraordinarily enjoyable . . . Erikson is a master of lost and forgotten epochs, a weaver of ancient epics."
—Salon

Miezul nopţii

Mareele

DE RĂZBOI INTERNECIN, triburile Tiste Edur s-au unit în cele din urmă sub regele vrăjitor al Hirothului. Există pace, dar a fost cerută la un preț teribil: un pact încheiat cu o putere ascunsă ale cărei motive sunt în cel mai bun caz suspecte, în cel mai rău caz mortale.

Spre sud, regatul expansionist Lether, dornic să-și împlinească renașterea mult timp profețită ca imperiu renascut, și-a înrobit cu foamete rapace pe toți vecinii săi mai puțin civilizați. Toți, adică mai puțin unul – Tiste Edur. Și trebuie să fie doar o chestiune de timp până ca și ei să cadă – fie sub greutatea sufocantă a aurului, fie prin măcelărire la tăișul unei săbii. Sau așa a decretat destinul.

Cu toate acestea, pe măsură ce cele două părți se adună pentru un tratat esențial, niciuna dintre ele nu își dorește cu adevărat, forțele antice se trezesc. Căci lupta iminentă dintre aceste două popoare nu este decât o palidă reflectare a unei bătălii mult mai profunde, primare – o confruntare încărcată cu rana încă crudă a unei vechi trădări și dorința de răzbunare în inima ei clocotită.

Miezul nopţii

Mareele

Cărți Tor de Steven Erikson

Grădinile Lunii

Deadhouse Gates

Amintiri de gheață

Casa Lanțurilor

STEVEN ERIKSON

Miezul nopţii

Mareele

A POVESTIA LUI M ALAZAN _ _

CARTEA CĂZUTULUI _ _ _ _

O CARTE ASOCIAȚILOR TOM DOHERTY

NEW YORK

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele și evenimentele prezentate în acest roman sunt fie fictive, fie sunt folosite în mod fictiv.

MAREA DE LA MIEZUL NOPTIEI: O POVESTIE DIN CARTEA MALAZANĂ A CĂZURILOR

Publicat inițial în Marea Britanie în 2004 de Bantam Press, o divizie a Transworld Publishers.

Hărți de Neil Gower

O carte Tor

Publicat de Tom Doherty Associates, LLC

175 Fifth Avenue

New York, NY 10010

www.tor.com

Tor® este o marcă înregistrată a Tom Doherty Associates, LLC.

Datele de catalogare în publicație ale Bibliotecii Congresului

Erikson, Steven.

Marea de la miezul nopții: o poveste a cărții Malazan a celor căzuți / Steven Erikson. — Ed. 1 SUA.

p. cm.

„O carte Tom Doherty Associates.”

ISBN-13: 978-0-765-31005-7 (copertă cartonată)

ISBN-10: 0-765-31005-8 (copertă cartonată)

ISBN-13: 978-0-765-31651-6 (tpb.)

ISBN-10: 0-765-31651-X (tpb.)

I. Titlu.

PR9199.4.E745M53 2006

823'.92—dc22

2006050937

Prima ediție din SUA: aprilie 2007

Tipărit în Statele Unite ale Americii

0987654321

To

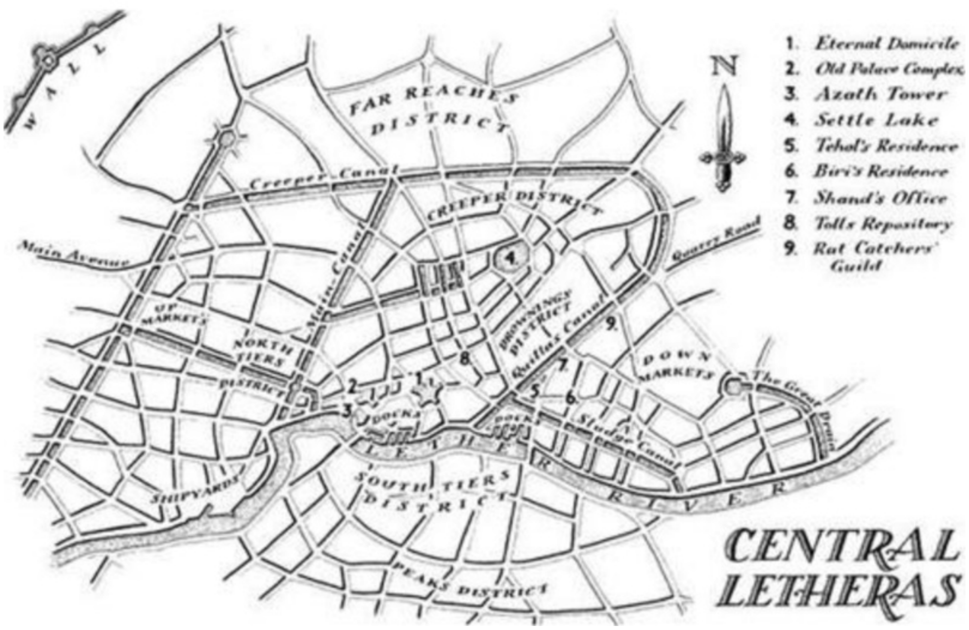
Christof Porozny

Mulțumiri

Cea mai profundă apreciere pentru vechiul echipaj, Rick, Chris și Mark, pentru comentariile anticipate la acest roman. Și lui Courtney, Cam și David Keck pentru prietenia lor. Mulțumesc ca întotdeauna lui Clare și Bowen, lui Simon Taylor și compatrioților săi de la Trans-world; lui Steve Donaldson, Ross și Perry, Peter și Nicky Crowther, Patrick Walsh și Howard Morhaim. Și personalului de la Tony's Bar Italia pentru asta, al doilea roman alimentat de cafeaua lor.

Cuprins

TISTE EDUR LANDS and NORTH LETHER FRONTIER
Tiste Edur Villages
Forts (Letherii)
Cities & Towns
Tiste Edur Tribes
Border
Breed Bay
Tundra
ICE FIELDS
CALASH SEA
Reach Inlet
FIRST MAIDEN FORT
SECOND MAIDEN FORT
THIRD MAIDEN FORT
HIGH FORT
FORT SHAKE
The Manse
Trate
Trate Inlet
Katter
Katter R.
Catch
Dresh
Saltsong's Reach
First Reach
Awl
Tulamesh
Rennis
Lan
Cargo
Brous
Brous R.
Five Points
White Point
Fort Shake R.
BRANS KEEP
Almas
To Letheras
N
leagues
0
50
100
150

CENTRAL LETHERAS
1. Eternal Domicile
2. Old Palace Complex
3. Azath Tower
4. Settle Lake
5. Tehol's Residence
6. Biri's Residence
7. Shand's Office
8. Tolls Repository
9. Rat Catchers' Guild
N
WALL
FAR REACHES DISTRICT
Creeper Canal
CREEPER DISTRICT
Quarry Road
Main Avenue
Main Canal
UP MARKETS
NORTH TIERS DISTRICT
DROWNINGS DISTRICT
Quillas Canal
DOWN MARKETS
The Great Drain
DOCKS
Sludge Canal
LETHER RIVER
SHIPYARDS
SOUTH TIERS DISTRICT
PEAKS DISTRICT

Drantatif Petsonae

The Tifte Edur

Tomad Sengar, patriarhul liniei de sânge **Sengar Uruth,**
matriarhul liniei de sânge Sengar

Fear Sengar, fiul cel mare, Maestrul de arme al triburilor

Trull Sengar, al doilea fiu

Binadas Sengar, al treilea fiu

Rhulad Sengar, al patrulea și cel mai
mic fiu **Mayen,** Fear's Betrothed

Hannan Mosag, regele vrăjitor al Confederației celor șase triburi **Theradas Buhn,** fiul cel mare al liniei de sânge Buhn

Midik Buhn, al doilea fiu

Badar, un nesângerat

Rethal, un războinic

Canarth, un războinic

Choram Irard, un nesângerat

Kholb Harat, un nesângerat

Matra Brith, o nesângerată

Lethrii Sclavi Printre Tifte Edur

Udinaas

Vrăjitoare pene

Hulad

Virrick

The Letherii

ÎN P ALAT _

Ezgara Diskanar, regele Letheras

Janall, regina Letheras

Quillas Diskanar, Prinț și Moștenitor

Unnutal Hebaz, Preda (Comandantul) armatei Letherii

Brys Beddict, Finadd (căpitan) și Campionul Regelui, cel mai tânăr dintre frații Beddict

Moroch Nevath, o gardă de corp Finadd pentru prințul
Quillas Diskanar **Kuru Qan,** Ceda (vrăjitor) pentru rege

Nisall, prima concubină a **regelui Turudal**
Brizad, prima consoartă a reginei
Nifadas, primul eunuc

Gerun Eberict, Finadd din Garda Regală
Triban Gnol, Cancelar

Laerdas, un mag din alaiul Prințului

I N NORDUL _

Buruk the Pale , un comerciant din nord **Seren**
Pedac, achizitor pentru Buruk the Pale

Hull Beddict, Sentinel în nord, cel mai mare dintre frații Beddict

Nekal Bara, o vrăjitoare

Arahathan, un mag

Enedictal, un mag

Yan Tovis (Twilight), Atri-Preda la Fent Reach

ÎN ORAȘUL LETERAS _ _ _

Tehol Beddict, un cetățean din capitală, la mijloc printre frații Beddict

Hejun, un angajat al Tehol

Rissarh, un angajat al Tehol

Shand, un angajat al Tehol

Chalas, un paznic

Biri, un comerciant

Huldo, proprietarul unei unități

Bugg, servitorul lui Tehol

Ublala Pung, un criminal

Harlest, un gardian

Ormly, Campion Catcher de șobolani

Rucket, Investigator șef, Breasla prinzătorilor de șobolani **Bubyrd, Breasla prinzătorilor de șobolani Glisten,** Breasla prinzătorilor de șobolani

Ruby, breasla prinzătorilor de șobolani

Onyx, Breasla prinzătorilor de șobolani

Scint, Breasla prinzătorilor de șobolani

Fierbător, un copil

Shurq Elalle, un hoț

Selush, un Dresser of the Dead

Padderunt, asistentul lui Selush

Urul, server-șef în Huldo's

Inchers, un cetățean

Hulbat, un cetățean

Turble, un cetățean

Unn, un neputincios

Delisp, Matrona Bordelului Templului

Prist, grădinar

Strong Rail, un taiat

Green Pig, un magic infam de odinioară

Alții

, un armer Meckros

Rind, un Nacht

Mape, un Nacht

Pule, un Nacht

The One Within Silchas Ruin, a Tiste Andii Eleint Soletaken

Scabandari Bloodeye, a Tiste Edur Eleint Soletaken

Gothos, un Jaghut

Rud Elalle, un copil

Iron Bars, un soldat

Corlo, un mag

Halfpeck, un soldat

Ulshun Pral, un Imass

Miezul nopţii

Mareele

Prolog

Primele zile ale despărțirii lui Emurlahn

Invazia Edur, epoca lui Scabandari Bloodeye

Timpul zeilor bătrâni

Din norii răsucitori, plini de fum, a plouat sânge . Ultimul gard al cerului, înconjurat de flăcări și revărsând fum negru, predase cerul. Coborârea lor zdrențuită făcuse brazde rupte prin pământ în timp ce loviu și se rupseră cu reverberații tunătoare, împrăștiind stânci pătate de roșu printre mormanele de cadavre care acopereau pământul de la orizont la orizont.

Marile orașe stup fuseseră reduse la moloz stratificat de cenușă, iar norii uriași, falnici de deasupra fiecăruia dintre ei, care se împușcaseră spre cer cu distrugerea lor - nori plini de moloz și carne și sânge mărunțiți - acum se învârteau în furtuni de căldură care se disipaseră, răspândindu-se la umple cerul.

În mijlocul armatelor anihilate, legiunile cuceritorilor se reasamblau pe câmpia centrală, cea mai mare parte din care era acoperită cu lespezi rafinat amenajate – unde impactul forțelor cerului nu sculptase gropi adânci – deși reafirmarea formațiunilor a fost împiedicată de nenumăratele carcase. a celor învinși. Și prin epuizare. Legiunile aparțineau a două armate distincte, aliate în acest război și era clar că una se descurcase mult mai bine decât cealaltă.

Ceața de sânge a acoperit aripile uriașe, cu nuanțe de fier, ale lui Scabandari, în timp ce el cobora printre norii agitați, clipind din membrane nictitante pentru a-și limpezi ochii draconieni albaștri ca gheața. Înclinând în coborâre, dragonul și-a înclinat capul pentru a-și cerceta copiii învingători. Steagurile cenușii ale legiunilor Tiste Edur oscilau neîncetat deasupra războinicilor care se adunau, iar Scabandari socoti că au mai rămas cel puțin optsprezece mii dintre rudele lui din

umbră. Cu toate acestea, ar fi doliu în corturile Primului Aterizare în această noapte. Ziua începuse cu peste două sute de mii de Tiste Edur mărșăluind pe câmpie. Încă. . . a fost de ajuns.

Edur se ciocniseră cu flancul de est al armatei K'Chain Che'Malle, prefațându-și încărcarea cu valuri de vrăjitorie devastatoare. Formațiunile inamicului fuseseră adunate pentru a face față unui asalt frontal și s-au dovedit a fi extrem de lente în a se întoarce la amenințarea de pe flancul lor. Ca un pumnal, legiunile Edur ajunseseră la inima armatei.

Dedesubt, pe măsură ce se apropia, Scabandari vedea, împrăștiate ici și colo, steagurile de la miezul nopții ale Tiste Andii. Au plecat o mie de războinici, poate mai puțini. Victoria a fost o revendicare mai dubioasă pentru acești aliați bătuți. Ei se luptaseră cu Vânătorii K'ell, armatele de sânge de elită ale celor trei Matrone. Patru sute de mii Tiste Andii, contra saizeci de mii de Vanatori. Alte companii ale Andii și Edur atacaseră forturile cerului, dar aceștia știau că se vor duce la moartea lor, iar sacrificiile lor fuseseră esențiale în victoria din această zi, pentru că forturile cerului fuseseră împiedicate să vină în ajutor. armate pe câmpia de dedesubt. Prin ele însele, atacurile asupra celor patru fortificații cerești au avut doar un efect marginal, în ciuda faptului că Cozile Scurte erau puține la număr — ferocitatea lor se dovedise devastatoare —, dar fusese cumpărat suficient timp în sângele Tiste pentru ca Scabandari și aliatul său draconean Soletaken să se închidă. pe cetățile plutitoare, dezlănțuind asupra lor labele lui Starvald Demelain și Kuralds Emurlahn și Galain.

Dragonul s-a îndreptat în jos spre locul unde un munte amestecat de cadavrele K'Chain Che'-Malle a marcat ultima poziţie a uneia dintre Matrone. Kurald Emurlahn îi măcelărise pe apărători, iar umbrele sălbatice încă pluteau ca niște spectre pe versanți. Scabandari își întinse aripile, zvâcnind aerul aburind, apoi se așeză deasupra corpurilor reptiliene.

O clipă mai târziu, s-a îmbrăcat în forma lui Tiste Edur. Pielea de nuanța fierului ciocănit, părul lung și cărunt nelegat, o față slăbită, acvilină, cu ochi duri, apropiați. O gură lată, înclinată în jos, care nu purta rîs de râs. Fruntea înaltă, fără căptușeală, alb livid cu cicatrici în diagonală pe pielea întunecată. Purta un ham de piele care purta sabia lui cu două mâini, o bretele de cuțite lungi la șold și atârnând de umeri o pelerină solzoasă – pielea unei matrone, suficient de proaspătă încât să

strălucească încă cu uleiuri naturale.

Stătea în picioare, o siluetă înaltă învelită în picături de sânge, privind adunarea legiunilor. Ofițerii Edur i-au aruncat o privire, apoi au început să-și conducă trupele.

Scabandari s-a îndreptat spre nord-vest atunci, cu ochii îngustați la norii înclinați. O clipă mai târziu, un imens dragon alb ca osul a pătruns – dacă

orice, mai mare decât Scabandari însuși când a virat în formă draconeană. De asemenea, învelită în sânge. . . și o mare parte a lui, pentru că Silchas Ruin luptase alături de rudele lui Andii împotriva vânătorilor K'ell.

Scabandari îl privi pe aliatul său apropiindu-se, făcându-se înapoi doar când uriașul dragon s-a așezat pe vârful dealului și apoi s-a arătat rapid. Un cap sau mai înalt decât Tiste Edur Soletaken, dar teribil de slăbit, mușchii legați ca o frânghie sub piele netedă, aproape translucidă. Ghearele vreunui răpitor străluceau în părul alb, des și lung al războinicului. Roșul ochilor lui părea febril, atât de puternic strălucea. Ruina Silchas avea răni: tăieturi de sabie peste corp. Cea mai mare parte a armurii superioare îi căzuse, dezvăluind culoarea albastru-verde a venelor și arterelor sale care urmăreau căi ramificate sub pielea subțire și fără păr a pieptului. Picioarele îi erau pline de sânge, la fel ca și brațele. Tecile gemene de la șolduri erau goale — rupsese ambele arme, în ciuda țesăturilor de vrăjitorie investite în ele. A lui fusese o bătălie disperată.

Scabandari și-a plecat capul în semn de salut. — Silchas Ruin, frate în spirit. Cei mai puternici aliați. Iată câmpia – suntem biruitori.

Chipul palid al albinosului Tiste Andii se răsuci într-un mârâit tăcut.

— Legiunile mele au întârziat să vă vină în ajutor, spuse Scabandari. Și pentru asta, inima mea se rupe la pierderile tale. Chiar și așa, acum ținem poarta, nu-i așa? Calea către această lume ne aparține, iar lumea însăși se află în fața noastră. . . a jefui, a sculpta pentru poporul nostru imperii demne.'

Mâinile cu degete lungi și pătate ale lui Ruin se zvâcniră și se îndreptă spre câmpia de dedesubt. Legiunile Edur se transformaseră într-un inel dur în jurul ultimilor Andii supraviețuitori. — Moartea murdărește aerul, mârâi Silchas Ruin. — Abia o pot desena ca să vorbesc.

„Va avea timp suficient pentru a face noi planuri mai târziu”, a spus Scabandari. „Oamenii mei sunt măcelăriți. Acum ne înconjoară, dar protecția ta este

mult prea târziu.

— Simbolic, deci, fratele meu. Mai sunt și alți Tiste Andii pe lumea asta — tu ai spus asta. Trebuie doar să găsiți primul val și puterea voastră se va întoarce. Mai mult, vor veni și alții. Amândoi mei și ai tăi, fugind de înfrângerile noastre.

Încruntarea lui Silchas Ruin s-a adâncit. „Victoria din această zi este o alternativă amară”. „K'Chain Che'Malle au dispărut aproape — știm asta. Am văzut multe alte orașe moarte. Acum, doar Morn rămâne, și asta la distanță

continent — unde Cozile Scurte chiar și acum își rup lanțurile într-o rebeliune sângeroasă. Un inamic divizat este un inamic care se prăbușește rapid, prietene. Cine altcineva din lumea asta are puterea de a ni se opune? Jaghut? Sunt împrăștiați și puțini. Imass? Ce pot face armele de piatră împotriva fierului nostru? A tăcut o clipă, apoi a continuat: — Forkrul Assail par să nu vrea să ne judece. Și în fiecare an par să fie din ce în ce mai puțini, în orice caz. Nu, prietene, cu victoria din această zi această lume se află în fața picioarelor noastre. Aici, nu vei suferi de războaiele civile care îl afectează pe Kurald Galain. Iar eu și adepții mei vom scăpa de sfâșierea care îl năpădește acum pe Kurald Emurlahn...

Ruina Silchas pufni. — O despicare de mâna ta, Scabandari.

Încă studia forțele Tiste de dedesubt și, așadar, nu văzu fulgerul de furie care răspundea remarcii sale indirecte, un fulger care dispăru o bătaie de inimă mai târziu, când expresia lui Scabandari revine încă o dată la equanimitate. — O lume nouă pentru noi, frate.

— Un Jaghut stă pe o creastă la nord, spuse Silchas Ruin. — Martor la război. Nu m-am apropiat, căci am simțit începutul unui ritual. Omtose Phellack.

— Ți-e teamă de acel Jaghut, Silchas Ruin?

— Mă tem de ceea ce nu ştiu, Scabandari. . . Bloodeye. Și sunt multe de învățat despre acest tărâm și despre căile sale.

— Ochi de sânge.

— Nu te poți vedea pe tine însuți, spuse Ruin, dar îți dau acest nume, pentru sângele care acum îți pătează... . . viziune.'

— Bogat, Silchas Ruin, venind de la tine. Apoi Scabandari a ridicat din umeri și a mers spre marginea de nord a mormanei, călcând cu grijă pe cadavrele care se mișcau. — Un Jaghut, ai spus. . .' Se învârti, dar Silchas Ruin îi era spatele în timp ce Tiste Andii se uitau în jos la puținii săi adepți supraviețuitori pe câmpia de dedesubt.

— Omtose Phellack, Warren of Ice, spuse Ruin fără să se întoarcă. — Ce evocă, Scabandari Bloodeye? Ma intreb . . .'

Edur Soletaken s-a întors spre Ruina Silchas.

Întinse mâna spre exteriorul cizmei stângi și scoase un pumnal gravat cu umbră. Vrăjitoria jucată pe fier.

Un ultim pas, iar pumnalul a fost înfipt în spatele lui Ruin.

Tiste Andii s-a spasmat, apoi a urlit—

— chiar dacă legiunile Edur s-au întors brusc spre Andii, repezindu-se înăuntru din toate părțile pentru a livra măcelul final al zilei.

Magia a țesut lanțuri zvârcolitoare în jurul Ruinei Silchas, iar albinos Tiste Andii s-a răsturnat.

Scabandari Bloodeye se ghemui peste el. — Este calea fraţilor, vai, murmură el. — Trebuie să conduci. Doi nu pot. Știi adevărul. Oricât de mare este această lume, Ruina Silchas, mai devreme sau mai târziu va fi război între Edur și Andii. Adevărul sângelui nostru va spune. Astfel, doar unul va comanda poarta. Doar Edur va trece. Îi vom urmări pe Andii care sunt deja aici – ce campion pot arunca să mă provoace? Sunt la fel de buni ca morți. Și așa trebuie să fie. Un singur popor. Un singur conducător. Se îndreptă, în timp ce ultimele strigăte ale războinicilor Andii pe moarte răsunau din câmpia de dedesubt. — Da, nu te pot omorî pe loc — ești prea puternic pentru asta. Astfel, vă voi duce într-un loc potrivit și vă voi lăsa la rădăcinile, pământul și piatra terenurilor sale stricate. . .'

A virat în forma lui draconică. Un picior enorm cu gheare s-a închis în jurul Ruinei nemișcate Silchas, iar Scabandari Bloodeye s-a ridicat spre cer, cu aripile tunând.

Turnul se afla la mai puțin de o sută de leghe la sud, doar zidul său scăzut și bătut care înconjura curtea dezvăluind că nu era din construcție Jaghut, că se ridicase lângă cele trei turnuri Jaghut de la sine, ca răspuns la o lege de nepătruns pentru zeu și muritor deopotrivă. A apărut . . .

să aştepte venirea celor pe care îi va întemniţa pentru veşnicie. Creaturi cu putere mortală.

Cum ar fi Soletaken Tiste Andii, Silchas Ruin, al treilea și ultimul dintre cei trei copii ai mamei Dark.

Îndepărtând din calea lui Scabandari Bloodeye ultimul său adversar demn printre Tiste.

Cei trei copii ai mamei Dark.

Trei nume. . .

Andarist, care cu mult timp în urmă și-a predat puterea ca răspuns la o durere care nu s-a putut vindeca niciodată. Toți neștiind că mâna care a dat acea durere era a mea. . .

Merluciu Anomandaris, care s-a despărțit de mama sa și de neamul lui. Care apoi a dispărut înainte de a putea avea de-a face cu el. A dispărut, probabil că nu va mai fi văzut niciodată.

Și acum Silchas Ruin, care în foarte scurt timp va cunoaște închisoarea veșnică a Azathului.

Scabandari Bloodeye a fost mulțumit. Pentru oamenii lui. Pentru el. Această lume avea să cucerească. Doar primii coloniști andii puteau pune vreo provocare la adresa sa.

Un campion al Tistei Andii pe acest tărâm? Nu mă pot gândi la nimeni. . . nimeni cu puterea de a sta în fața mea. . .

Lui Scabandari Bloodeye nu i-a trecut prin cap să se întrebe unde, dintre cei trei fii ai Mamei Întunecate, s-ar fi putut duce cel care dispăruse.

Dar nici asta nu a fost cea mai mare greșeală a lui. . .

Pe o bermă glaciară din nord, singuraticul Jaghut a început să țese vrăjitoria lui Omtose Phellack. El a asistat la devastările provocate de cei doi Soletaken Eleint și de armatele lor însoțitoare. A fost scutită puțină simpatie pentru K'Chain Che'Malle. Oricum mureau, din nenumărate motive, dintre care niciunul nu-i preocupa prea mult pe Jaghut. Nici intrușii nu l-au îngrijorat. Își pierduse de mult capacitatea de îngrijorare. Alături de frică. Și, trebuie să recunoaștem, mirare.

A simțit trădarea când a venit, înflorirea îndepărtată a magiei și vărsarea sângelui ascendent. Și cei doi dragoni erau acum unul.

Tipic.

Și apoi, puțin mai târziu, în timpul în care se odihnea între țesăturile ritualului său, a simțit pe cineva care se apropie de el din spate. Un zeu bătrân, vine ca răspuns la ruptura violentă ruptă între tărâmuri. Cum era de așteptat. Încă. . . care zeu? K'rul? Draconus? Sora nopților reci? Osserc? Kilmandaros? Sechul Lath? În ciuda indiferenței sale studiate, curiozitatea l-a forțat în cele din urmă să se întoarcă spre noul venit.

Ah, neașteptat. . . dar interesant.

Mael, Elder Lord of the Seas, era lat și ghemuit, cu pielea de un albastru profund care se decolora în aur pal la gât și burta dezgolită.

Părul blond slăbănog atârna nelegat de pateul său lat, aproape plat. Și în ochii de chihlimbar ai lui Mael, furie sfârâitoare.

— Gothos, a răpit Mael, ce ritual invoci ca răspuns la asta? Jaghut se încruntă. — Au făcut mizerie. Vreau să-l curăț.

— Gheaţă, pufni zeul Bătrân. — Răspunsul Jaghut la toate. — Și care ar fi al tău, Mael? Inundație sau . . . potop?'

Zeul Bătrân se îndreptă spre sud, cu muşchii maxilarului încordat. — Trebuie să am un aliat. Kilmandaros. Ea vine din cealaltă parte a chiriei.

— A mai rămas un singur Tiste Soletaken, spuse Gothos. — Se pare că și-a doborât tovarășul și chiar și acum îl dă în paza curții aglomerate a Turnului Azath.

'Prematur. Crede că K'Chain Che'Malle este singura sa opoziție în acest tărâm?

Jaghut a ridicat din umeri. 'Probabil.'

Mael a tăcut o vreme, apoi a oftat și a spus: „Cu gheața ta, Gothos, nu distruge toate astea. În schimb, vă rog. . . *conserva.'*

'De ce?'

'Am motivele mele.'

„Sunt încântat pentru tine. Ce sunt ei?'

Zeul Bătrân i-a aruncat o privire întunecată. —
Nenorocit nebunesc. 'De ce să te schimbi?'

— În mări, Jaghut, timpul este dezvăluit. În adâncuri călătoresc curenți de vasta antichitate. În adâncuri șoptesc viitorul. Mareele curg între ei într-un schimb neîncetat. Acesta este tărâmul meu. Așa sunt cunoștințele mele. Pecetluiește această devastare în afurisita ta de gheață, Gothos. În acest loc, înghețați timpul în sine. Fă asta și voi accepta o datorie față de tine. . . pe care într-o zi s-ar putea să-l găsească de folos.

Gothos se gândi la cuvintele zeului Bătrân, apoi dădu din cap. — S-ar putea la asta. Foarte bine, Mael. Du-te la Kilmandaros. Doborâți acest Tiste Eleint și împrăștiați-i poporul. Dar fă-o repede.

Ochii lui Mael se îngustară. 'De ce?'

— Pentru că simt o trezire îndepărtată, dar nu, din păcate, atât de îndepărtată pe cât ai vrea.

— Anomander Rake.

Gothos dădu din cap.

Mael a ridicat din umeri. 'Anticipat. Osserc se mută pentru a-i sta în cale.

Zâmbetul lui Jaghut și-a dezvăluit colții masivi. 'Din nou?'

Zeul Bătrân nu a putut să nu rânjească ca răspuns.

Și, deși au zâmbit, nu era puțin umor pe acea bermă glaciară.

Al 1159-lea an al somnului lui Burn

Anul venelor albe din abanos

Cu trei ani înainte de a șaptea închidere a Letherii

S-a trezit cu o burtă plină de sare, gol și pe jumătate îngropat în nisip alb, printre detriturile furtunii. Pescărușii strigau deasupra capului, umbrele lor învârtindu-se peste plaja ondulată. Crampe i-au spasmat intestinul, a gemut și s-a rostogolit încet.

Erau mai multe cadavre pe plajă, a văzut. Și epavă. Bucăți și plute de gheață care se topea rapid foșneau în puțin adâncime. Crabii s-au prăbușit cu miile.

Bărbatul uriaș se ridică pe mâini și genunchi. Și apoi a vărsat fluide amare pe nisipuri. Pulsăturile puternice îi zguduiră capul, suficient de puternice încât să-l lase pe jumătate orb, și trecu ceva timp până când în cele din urmă se legăna înapoi să se ridice și să se uite încă o dată la scena din jurul lui.

Un țărm de care niciun țărm nu a aparținut.

Și cu o noapte înainte, munți de gheață care se ridicau din adâncuri, unul – cel mai mare dintre ei – ajungând la suprafață chiar sub vastul oraș plutitor Meckros. Spărgându-l ca și cum ar fi o plută de bețe. Istoriile lui Meckros nu au povestit nimic asemănător cu devastarea pe care o văzuse provocată. Anihilarea bruscă și practic absolută a unui oraș care găzduia douăzeci de mii. Neîncrederea încă îl chinuia, de parcă propriile lui amintiri ar conţine imagini imposibile, evocarea unui creier febril.

Dar știa că nu și-a imaginat nimic. El doar fusese martor.

Și, cumva, a supraviețuit.

Soarele era cald, dar nu fierbinte. Cerul de deasupra era mai degrabă alb ca lăptos decât albastru. Și pescărușii, vedea el acum, erau cu totul altceva. Reptiliană, cu aripi palide.

Se ridică clătinându-se în picioare. Durerea de cap se stingea, dar fiorii îl cuprinseră acum,

iar setea lui era un demon furios care încerca să-i strângă gâtul.

Strigătele șopârlelor zburătoare și-au schimbat tonul și el s-a îndreptat spre interior. Trei creaturi apăruseră, cățărându-se prin smocuri palide de iarbă deasupra liniei mareei. Nu mai sus decât șoldul lui, cu pielea neagră, fără păr, capete perfect rotunde și urechi ascuțite. Bhoka'ral — și-a amintit de ele din tinerețe, când o navă comercială Meckros se întorsese de la Nemil — dar acestea păreau

să fie versiuni cu muşchi, cel puţin de două ori mai grele decât animalele de companie pe care negustorii le aduseseră înapoi în oraşul plutitor. Au făcut direct pentru el.

S-a uitat în jur căutând ceva pe care să-l folosească drept armă și a găsit o bucată de lemn care să servească drept bâtă. Ridicând-o, a așteptat ca bhoka'ralul să se apropie.

S-au oprit, cu ochi galbeni care se uitau la el.

Apoi cel din mijloc făcu un gest.

Vino. Nu exista nicio îndoială despre semnificația acelei semne prea umane.

Bărbatul a scanat din nou șuvița – niciunul dintre cadavrele pe care le vedea nu se mișca, iar crabii se hrăneau fără opoziție. Se uită încă o dată la cerul ciudat, apoi păși spre cele trei creaturi. S-au dat înapoi și l-au condus până la marginea ierboasă.

Ierburile acelea nu semănau cu nimic din ce mai văzuse până acum, triunghiuri tubulare lungi, cu tăișuri de brici – așa cum a descoperit odată ce a trecut prin ele, când și-a găsit picioarele joase încrucișate de tăieturi. Dincolo, o câmpie plană se întindea spre interior, purtând doar ocazional smoc din aceeași iarbă. Pământul dintre ele era plin de sare și sterp. Câteva bucăți de piatră împrăștiau câmpia, nu există două la fel și toate ciudat de unghiulare, fără intemperii.

În depărtare stătea un cort singuratic.

Bhoka'ral-ul l-a ghidat spre ea.

Când se apropiară, văzu fire de fum care ieșeau din vârf și clapeta fante care marca pragul ușii.

Escorta lui sa oprit și un alt val l-a îndreptat către intrare.

Ridicând din umeri, se ghemui și se târă înăuntru.

În lumina slabă stătea o siluetă învăluită, cu o glugă care îi ascunde trăsăturile. Un brazier era înaintea lui, din care s-au desprins vapori amețitori. Lângă intrare se afla o sticlă de cristal, niște fructe uscate și o

pâine neagră.

— Sticla conţine apă de izvor, răpit silueta în limba Meckros. „Te rog, fă-ți timp să-ți revii din încercarea ta”.

A mormăit mulțumirile și a luat repede sticla.

Setea stinsă cu fericire, întinse mâna după pâine. — Îți mulțumesc, străine, răbufni el, apoi clătină din cap. — Fumul acela te face să înoți în fața ochilor mei.

O tuse care ar fi putut fi un râs, apoi ceva care seamănă cu o ridicare din umeri. — Mai bine decât să te înec. Din păcate, îmi uşurează durerea. Nu te voi ține mult. Tu ești Withal, Făcătorul de săbii.

Bărbatul tresări, iar sprânceana lui lată s-a înnodat. — Da, sunt Withal, din al treilea oraș Meckros, care acum nu mai este.

— Un eveniment tragic. Tu ești singurul supraviețuitor. . . prin propriile mele eforturi, deși mi-a încordat mult puterile de a interveni.

— Ce loc este acesta?

— Nicăieri, în inima nicăieri. Un fragment, predispus la rătăcire. Îi dau viața pe care mi-o pot imagina, evocată din amintirile din casa mea. Puterile îmi revin, deși agonia trupului meu zdrobit nu se atenuează. Totuși, ascultă, am vorbit și nu am tusit. Asta e ceva. O mână stricată a apărut dintr-o mânecă zdrențuită și a împrăștiat semințe pe cărbunii brazierului. Au scuipat și au izbucnit și fumul s-a îngroșat.

'Cine eşti tu?' a cerut Withal.

— Un zeu căzut. . . care are nevoie de aptitudinile tale. M-am pregătit pentru venirea ta, Withal. Un loc de locuit, o forja, toate materiile prime de care vei avea nevoie. Haine, mâncare, apă. Și trei servitori devotați, pe care i-ați întâlnit deja...

— Bhoka'ralul? Withal pufni. 'Ce poate-'

— Nu bhoka'ral, muritor. Deși poate că au fost cândva. Acestea sunt Nachts. Le-am numit Rind, Mape și Pule. Sunt de tip Jaghut, capabili să învețe tot ce ai nevoie de la ei.

Cu tot făcut să se ridice. „Îți mulțumesc pentru mântuire, Căzut, dar îmi voi lua concediu de la tine. M-aș întoarce în lumea mea...

— Nu înțelegi, Withal, șuieră figura. — Vei face ce spun eu aici, sau te vei trezi că cerși moartea. Acum te dețin, Swordmaker. Tu ești sclavul meu și eu sunt stăpânul tău. Meckros au sclavi, da? Suflete nefericite furate din satele insulare și altele în raidurile voastre. Prin urmare, noțiunea vă este familiară. Nu dispera, însă, căci odată ce ai terminat ceea ce îți cer, vei fi liber să pleci.

Cu tot ținea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

O tuse, apoi un râs, apoi mai multă tuse, timp în care zeul a ridicat o mână care rămânea. Când pirateria s-a terminat, el a spus: „Te sfătuiesc să nu încerci nimic rău, Withal. Te-am smuls din mări pentru asta

scop. Ai pierdut toată onoarea? Obliga-mă în asta, căci ai regreta profund mânia mea.

— Ce vrei să fac?

'Mai bine. Ce aș vrea să faci, Withal? De ce, doar ceea ce faci cel mai bine. Fă-mi o sabie.

Withal mormăi. 'Asta e tot?'

Silueta se aplecă înainte. — Ei bine, ceea ce am în minte este o sabie foarte particulară. . .'

Cartea Unu

Sânge înghețat

Există o suliță de gheață, proaspăt înfiptă în inima pământului.
Sufletul din el tânjește să omoare.

Cel care apucă acea suliță va cunoaște moartea. Din nou și din nou, el va cunoaște moartea.

VIZIUNEA LUI HANNAN MOSAG

Capitol unul

Asculta! Mările șoptesc

și visează să spargi adevăruri

în prăbușirea pietrei

H ANTALLIT OF M INER S LUICE

Anul înghețului târziu

Cu un an înainte de a șaptea închidere a Lethehi

Înălțarea Calității goale

Iată , deci, povestea. Între zgomotul mareelor, când uriașii au îngenuncheat și au devenit munți. Când au căzut împrăștiați pe pământ ca pietrele de balast ale cerului, totuși nu au putut să țină tare de răsăritul zorilor. Între zgomotul mareelor, vom vorbi despre un astfel de gigant. Pentru că povestea se ascunde cu a lui.

Și pentru că distrează.

Prin urmare.

În întuneric a închis ochii. Numai ziua a ales să le deschidă, pentru că a raționat în felul acesta: noaptea sfidează viziunea și deci, dacă se vede puțin, ce valoare căutând să străpungă întunericul?

De asemenea, martor, asta. A ajuns la marginea pământului și a descoperit marea și a fost fascinat de fluidul misterios. O fascinație care a devenit o obsesie singulară de-a lungul acelei zile sortite. Putea vedea cum valurile se mișcau, în sus și în jos de-a lungul întregului țărm, o mișcare neîncetată care amenința vreodată să cuprindă tot pământul, dar nu reușea vreodată să facă acest lucru. Privea marea prin vânturile puternice ale după-amiezii, martor la zguduirea ei sălbatică de-a lungul șuviței în pantă și uneori ajungea într-adevăr departe, dar întotdeauna se retrăgea morocănos încă o dată.

Când a sosit noaptea, a închis ochii și s-a culcat. Mâine, hotărî el, se va uita din nou la această mare.

În întuneric a închis ochii.

Marea au venit odată cu noaptea, învârtindu-se în jurul uriașului. Au venit mareele și l-au înecat în timp ce dormea. Iar apa i-a intrat minerale în carne, până când a devenit ca o stâncă, o creastă noduroasă pe șuviță. Apoi, în fiecare noapte timp de mii de ani, mareele au ajuns să se uzeze de forma lui. Furându-i forma.

Dar nu în totalitate. Pentru a-l vedea adevărat, chiar și în ziua de azi, trebuie să privești în întuneric. Sau închideți ochii la fante în lumina cea mai strălucitoare a soarelui. Aruncă o privire de sus sau concentrează-te asupra tuturor, cu excepția pietrei în sine.

Dintre toate darurile pe care Părintele Shadow le-a oferit copiilor săi, acest talent este cel mai înalt. Privește în altă parte pentru a vedea. Ai încredere în el și vei fi condus în Umbră. Unde se ascund toate adevărurile.

Privește în altă parte pentru a vedea.

Acum, uită-te în altă parte.

Șoarecii s-au împrăștiat în timp ce umbra mai adâncă curgea pe zăpada acoperită cu albastru de amurg. Ei zburau în panică sălbatică, dar, printre ei, soarta cuiva era deja pecetluită. Un picior singuratic cu smocuri și gheare s-a prăbușit, străpungând carnea blănoasă și zdrobind oase minuscule.

La marginea poienișului, bufnița căzuse tăcută de pe ramura ei, navigând peste zăpada tare și așternutul ei de semințe, iar arcul zborului său, punctat momentan de smulgerea șoarecelui de la pământ, s-a ridicat din nou, de data aceasta cu un batut puternic de aripi, spre un copac din apropiere. A aterizat cu un singur picior, iar o clipă mai târziu a început să se hrănească.

Silueta care a alergat peste poiana după o duzină de bătăi de inimă nu a văzut nimic neplăcut. Șoarecii dispăruseră cu toții, zăpada suficient de solidă încât să nu lase semne ale trecerii lor, iar bufnița încremeni nemișcată în golul ei, printre ramurile molidului, cu ochii mari în timp ce urmăreau progresul figurii prin poiană. Odată ce a trecut, bufnița a reluat hrănirea.

Amurgul a aparținut vânătorilor, iar răpitorul nu a terminat încă în această noapte. În timp ce trecea prin humusul de îngheț al potecii, gândurile lui Trull Sengar erau îndepărtate, făcându-l

să nu țină seama de pădurea din jurul lui, distras în mod neobișnuit de la toate semnele și detaliile pe care le oferea. El

nici măcar nu se oprise să-i facă ispășire lui Sheltatha Lore, fiica Amurgului, cea mai îndrăgită dintre cele Trei Fiice ale Tatălui Umbra – deși avea să plătească răsplata la apusul de mâine – și, mai devreme, trecuse neatenționat prin peticele de lumină persistentă care şterseră. traseul, riscând atenția volubilei Sukul Ankhadu, Fiica înșelăciunii, cunoscută și sub numele de Dapple.

Paturile de reproducere Calach roiau de foci. Au venit devreme, surprinzându-l pe Trull în colecția sa de jad brut deasupra țărmului. Singur, sosirea focilor avea să stârnească doar entuziasm în tânărul Tiste Edur, dar mai fuseseră sosiri, în corăbii care ocoleau golful, iar recolta fusese bine în curs.

Letherii, popoarele cu piele albă din sud.

Își putea imagina furia celor din satul de care s-a apropiat acum, odată ce a dat vestea descoperirii sale – o mânie pe care o împărtășea. Această pătrundere asupra teritoriilor Edur a fost nesăbuită, furtul de sigilii care aparțineau pe bună dreptate poporului său o sfidare arogantă a vechilor înțelegeri.

Erau nebuni printre leterii, precum au fost nebuni printre eduri. Trull nu-și putea imagina că această abordare este altceva decât neaprobată. Marea Întâlnire era la doar două cicluri ale lunii distanță. Nu a servit niciunei părți să verse sânge acum. Indiferent că Edur ar avea dreptate să atace și să distrugă navele intrușilor; delegația Letherii ar fi revoltată de măcelul cetățenilor săi, chiar și a cetățenilor care contravin legilor. Șansele de a conveni asupra unui nou tratat tocmai deveniseră minuscule.

Și asta l-a deranjat pe Trull Sengar. Un război lung și răutăcios tocmai se terminase pentru Edur: gândul la un alt început era prea greu de suportat.

Nu-și stânjenise frații în timpul războaielor de subjugare; pe cureaua lui lată era un rând de douăzeci și unu de nituri pătate de roșu, fiecare marcand o lovitură de stat, iar dintre cele șapte erau inelate cu vopsea albă, pentru a semnifica uciderile reale. Numai cureaua fratelui său mai mare avea mai multe trofee în rândul copiilor bărbați ai lui Tomad Sengar, și asta era corect și potrivit, având în vedere eminența lui Fear Sengar printre războinicii tribului Hiroth.

Bineînțeles, luptele împotriva celorlalte cinci triburi ale Edurului erau strict legate de reguli și interdicții și chiar și bătăliile vaste și prelungite au produs doar o mână de morți reale. Chiar și așa, cuceririle fuseseră

istovitoare. Împotriva Letherilor nu existau reguli care să-i constrângă pe Edur

războinici. Fără numărătoare de lovituri de stat. Doar uciderea. Nici inamicul nu avea nevoie de o armă în mână – chiar și cei neputincioși și nevinovați ar cunoaște mușcătura sabiei. Un astfel de măcel i-a pătat pe războinic și pe victimă deopotrivă.

Dar Trull știa foarte bine că, deși ar putea condamna uciderea care avea să vină, va face asta numai pentru el însuși și va merge cu pași mari alături de frații săi, cu sabia în mână, pentru a da judecata Edur asupra celor fărădelegi. Nu era de ales. Îndepărtează-te de această crimă și vor urma mai multe, în valuri nesfârșite.

Alergatul lui constant l-a adus pe lângă tăbăcării, cu jgheaburi și gropi căptușite cu piatră, până la marginea pădurii. Câțiva sclavi Letherii îi aruncară o privire în direcția lui, făcându-se repede plecăciuni cu respect, până când trecu. Buștenii falnici de cedru ai zidului satului se ridicau din poienița din față, peste care fumul de lemn atârna în pâraie întinse. Câmpuri de pământ negru bogat se întindeau de fiecare parte a căii înguste și înălțate care ducea la poarta îndepărtată. Iarna tocmai începuse să-și elibereze strânsoarea pe pământ, iar prima plantare a sezonului era încă la câteva săptămâni. Până la mijlocul verii, aproape treizeci de tipuri diferite de plante aveau să umple aceste câmpuri, oferind hrană, medicamente, fibre și hrană pentru animale, multe dintre cele treizeci de soiuri cu flori, atrăgând albinele de la care se procura mierea și ceara. Femeile tribului supravegheau sclavii la astfel de recoltare. Bărbații plecau în grupuri mici pentru a călători în pădure, pentru a tăia cherestea sau a vâna, în timp ce alții plecau în navele Knarri pentru a recolta din mări și bancuri.

Sau așa ar trebui să fie, când pacea domnea triburile. În ultimii zece ani, mai multe partide de război plecaseră decât orice alt fel, și astfel oamenii au suferit uneori. Până la război, foamea nu-i amenințase niciodată pe Edur. Trull dorea să pună capăt unor asemenea depredari. Hannan Mosag, regele vrăjitor al lui Hiroth, era acum stăpânul tuturor triburilor Edur. Dintr-o mulțime de popoare în război, se formase o confederație, deși Trull știa bine că era o confederație doar cu nume. Hannan Mosag i-a ținut ostatic pe primii fii născuți ai șefilor subjugați - Cadrul său K'risnan - și a condus ca dictator. Pace, deci, sub vârful unei săbii, dar pace totuși.

O siluetă recunoscută ieșea cu pași mari dinspre poarta palisadei, apropiindu-se de bifurcația din potecă unde Trull se opri acum. — Te salut, Binadas, spuse el.

O suliță era legată de spatele fratelui său mai mic, un rucsac de piele legat de un umăr și sprijinit de șold; pe partea opusă o sabie lungă cu o singură tăiș într-o teacă de lemn învelită în piele. Binadas era jumătate

cu un cap mai înalt decât Trull, cu chipul la fel de învechit ca hainele din piele de căprioară. Dintre cei trei frați ai lui Trull, Binadas a fost cel mai îndepărtat, evaziv și, prin urmare, greu de prezis, cu atât mai puțin de înțeles. El locuia în sat doar rar, părând că preferă sălbaticile pădurii de vest și munții din sud. Rareori se alăturase altora în raiduri, dar deseori, când se întorcea, purta trofee de lovitură de stat, și astfel nimeni nu se îndoia de curajul lui.

— Ești supărat, Trull, observă Binadas, și văd din nou suferință pe fața ta.

— Sunt Letherii ancorați lângă paturile Calach.
Binadas se încruntă. — Atunci nu te voi
amâna. — Vei fi plecat mult, frate?

Bărbatul ridică din umeri, apoi trecu pe lângă Trull, luând bifurcația din vest a potecii.

Trull Sengar a mers mai departe, prin poartă și în sat.

Patru fierări dominau acest capăt interior al vastului interior zidit, fiecare înconjurat de un șanț adânc în pantă care se scurgea într-un canal îngropat care ducea departe de sat și câmpurile din jur. Pentru ceea ce păreau ani de zile, forjele sunaseră aproape fără încetare cu modelarea armelor, iar duhoarea vaporilor grei și acre umpluse aerul, ridicându-se pentru a acoperi copacii din apropiere cu funingine cu crustă albă. Acum, când trecea pe lângă el, Trull văzu că doar doi erau ocupați, iar cei aproximativ duzina de sclavi vizibili erau negrabiți în munca lor.

Dincolo de fierări se întindeau camerele de depozitare alungite, căptușite cu cărămidă, un rând de clădiri segmentate în formă de stup care țineau surplusul de cereale, pește afumat și carne de focă, ulei de balenă și plante cu fibre recoltate. Structuri similare existau în pădurea adâncă care înconjoară fiecare sat – majoritatea fiind goale în acest moment, o consecință a războaielor.

Casele de piatră ale țesătorilor, olarilor, cioplitorilor, cărturarilor mai mici, armurieri și altor cetățeni pricepuți ai satului s-au ridicat în jurul lui Trull odată ce acesta a trecut de camerele de depozitare. Au strigat voci în salut, la care a dat răspunsul minim pe care l-a permis decorul, astfel de gesturi semnificând cunoscuților săi că nu se putea opri pentru conversație.

Războinicul Edur se grăbea acum pe străzile rezidențiale. Sclavii Letherii numeau sate ca acesta *orașe,* dar niciun cetățean nu a văzut nevoia să-și schimbe cuvântul – un sat în care fusese la naștere, deci un sat

ar fi întotdeauna, indiferent că aproape douăzeci de mii de Edur și de trei ori acel număr de Letherii locuiau acum în ea.

Altare pentru Tatăl și Fiica Sa Preferată dominau zona rezidențială, platforme înălțate înconjurate de copaci vii din Blackwood sacru, suprafața discurilor de piatră aglomerată de imagini și glife. Kurald Emurlahn juca neîncetat în cercul înconjurat de copaci, ondulând jumătăți de forme dansând de-a lungul pictogramelor, emanațiile vrăjitoare trezite de ispășirile care însoțiseră sosirea amurgului.

Trull Sengar a apărut pe Bulevardul Vrăjitorului, abordarea sacră a cetății masive care era atât templu, cât și palat și sediul Regelui Vrăjitorului, Hannan Mosag. Cedri cu scoarță neagră aliniau apropierea. Copacii aveau o mie de ani, se ridicau deasupra întregului sat. Erau lipsiți de ramuri, cu excepția părților superioare. Vrăjitoria investită a acoperit fiecare inel din lemnul lor de la miezul nopții, sângerând pentru a umple întregul bulevard cu un giulgiu de întuneric.

La capătul îndepărtat, o palisadă mai mică împrejmuia cetatea și terenurile ei, construite din același lemn negru, aceste bole aglomerate cu saloane sculptate. Poarta principală era un tunel format din copaci vii, un pasaj de umbră fără ușurare care ducea la o pasarelă care străbate un canal în care stăteau o duzină de bărci lungi K'orthan Raider. Pasarela se deschidea spre un complex larg, flancat de barăci și depozite. Dincolo se aflau casele lungi din piatră și cherestea ale familiilor nobiliare – cele care aveau legături de sânge cu propria linie a lui Hannan Mosag – cu acoperișurile lor din șindrilă de lemn și stâlpii de creasta Blackwood, șirul de reședințe bine divizat de o reluare a Bulevarului, peste încă un pod pietonal. la cetatea propriu-zisă.

În complex se antrenau războinici, iar Trull văzu figura înaltă, cu umerii largi a fratelui său mai mare, Fear, stând cu o jumătate de duzină de asistenți ai săi în apropiere, uitându-se la antrenamentul armelor. Un pumn de simpatie pentru acei tineri războinici trecu prin Trull. El însuși suferise sub ochiul critic și neînduplecat al fratelui său în anii de școală.

O voce îl salută, iar Trull aruncă o privire spre cealaltă parte a complexului, pentru a-i vedea pe fratele său cel mai mic, Rhulad, și pe Midik Buhn. Se părea că își făcuseră propriile lupte și o clipă mai târziu Trull a văzut sursa diligenței lor neobișnuite – Mayen, logodnica lui Fear,

au apărut cu patru femei mai tinere în cârpă, probabil în drum spre piață, având în vedere duzinele de sclave care le însoțeau. Faptul că se opriseră să urmărească demonstrația marțială bruscă, fără îndoială improvizată, era desigur obligatoriu, având în vedere regulile complexe de curte. Se aștepta ca Mayen să-i trateze pe toți frații lui Fear cu respectul corespunzător.

Deși nu era nimic neplăcut în scena la care se uită Trull, a simțit totuși un tremur de neliniște. Nerăbdarea lui Rhulad de a se pași în fața femeii care avea să fie soția fratelui său cel mai mare se strecurase până la limita purtății corecte. În opinia lui Trull, frica arăta mult prea multă îngăduință când era vorba de Rhulad.

La fel ca noi toți. Desigur, au existat motive pentru asta.

Rhulad și-a învins în mod clar tovarășul din copilărie la concursul de simulare, având în vedere mândria înroșită din chipul lui frumos. — Trull! Și-a fluturat sabia. „Am făcut sânge o dată în ziua de azi, iar acum sunt sete de mai mult! Vino, răzuiește rugina de pe sabia de lângă tine!

— Altă dată, frate, îi răspunse Trull. — Trebuie să vorbesc fără întârziere cu tatăl nostru.

Rânjetul lui Rhulad era destul de amabil, dar chiar și de la zece pași depărtare Trull văzu fulgerul de triumf în ochii lui cenușii limpezi. — Atunci, altă dată, spuse el, cu o ultimă mișcare disprețuitoare a sabiei, în timp ce se întoarse pentru a se înfrunta cu femeile.

Dar Mayen făcuse semn către tovarășii ei și petrecerea începea deja.

Rhulad deschise gura să-i spună ceva, dar Trull vorbi primul. „Frate, te invit să fii alături de mine. Vestea pe care trebuie să o dau tatălui nostru este de mare importanță și aș vrea să fiți prezent, astfel încât cuvintele voastre să fie țesute în discuția care va urma. O invitație care era făcută în mod normal doar acelor războinici cu ani de luptă la centură, iar Trull a văzut mândria bruscă luminând ochii fratelui său.

— Sunt onorat, Trull, spuse el, învelindu-și sabia în teacă.

Lăsându-l pe Midik singur și îngrijindu-l de o tăietură cu sabia la încheietura mâinii, Rhulad s-a alăturat lui Trull și au mers cu pași mari

la casa lungă a familiei.

Scuturile de trofee aglomerau pereții exteriori, multe dintre ele șterse de soare de-a lungul secolelor. Oasele de balenă s-au agățat de partea de dedesubt a surplopsului acoperișului. Totemurile furate de la triburile rivale formau un arc haotic deasupra ușii

fâșii de blană, piele cu mărgele, scoici, gheare și dinți care arată ca un cuib de pasăre alungit.

Au trecut înăuntru.

Aerul era rece, ușor acru de fum de lemn. Lămpile cu ulei stăteau în nișe de-a lungul pereților, între tapiserii și blănuri întinse. Tradiționala piatră de vatră din centrul camerei, unde fiecare familie își pregătise cândva mesele, a rămas alimentată cu tinder, deși sclavii lucrau acum în bucătăriile din spatele casei lungi propriu-zise, pentru a reduce riscul de incendiu. Mobilierul Blackwood delimita diferitele camere, deși nu erau prezenți pereți despărțitori. Atârnate de cârlige pe traverse erau zeci de arme, unele din cele mai vechi timpuri, când arta de a forja fierul se pierduse în vremurile întunecate imediat după dispariția Părintelui Umbră, bronzul aspru al acestor arme înțepat și deformat.

Imediat dincolo de piatra vatră, se înălța trunchiul unui Blackwood viu, din care treimea superioară strălucitoare a unei săbii lungi se împinge în sus și în exterior, cu puțin peste înălțimea capului: o adevărată lamă Emurlahn, fierul tratat într-un fel pe care fierarii încă nu îl redescopereau. Sabia familiei Sengar, semnificant al liniei lor nobile de sânge; în mod normal, aceste arme originale ale familiilor nobiliare, legate de copac când acesta nu era decât un puieț, au fost, după secole, dispărute din vedere, zăcând ca de-a lungul duramenului. Dar o răsucire a acestui copac anume scosese arma, dezvăluind astfel acea lamă neagră și argintie. Neobișnuit, dar nu unic.

Ambii frați au întins mâna și au atins fierul de călcat când au trecut.

Au văzut-o pe mama lor, Uruth, flancată de sclavi în timp ce lucra la tapiseria liniei de sânge, terminând scenele finale ale participării Sengar la Războiul de Unificare. Intenționată în munca ei, nu și-a ridicat privirea în timp ce fiii ei treceau cu pași mari pe lângă el.

Tomad Sengar stătea împreună cu alți trei patriarhi născuți nobili în jurul unei table de joc făcute dintr-un coarne palmat uriaș, piesele de joc sculptate din fildeș și jad.

Trull se opri la marginea cercului. Și-a așezat mâna dreaptă peste pomul sabiei, ceea ce înseamnă că cuvintele pe care le-a adus erau atât urgente, cât și potențial periculoase. În spatele lui, auzi respirația scurtă a lui Rhulad.

Deși niciunul dintre bătrâni nu și-a ridicat privirea, oaspeții lui Tomad s-au ridicat ca unul singur, în timp ce Tomad însuși a început să pună deoparte piesele de joc. Cei trei bătrâni

plecă în tăcere, iar o clipă mai târziu Tomad puse tabla de joc într-o parte și se așeză pe spate.

Trull se așeză în fața lui. — Te salut, părinte. O flotă de Letherii recoltează albiile Calachului. Turmele au venit devreme și acum sunt sacrificate. Am fost martor la aceste lucruri cu ochii mei și nu m-am oprit la întoarcere.

Tomad dădu din cap. — Atunci ai alergat trei zile și două nopți.
'Eu am.'

— Și recolta de Letherii, era bine?

— Părinte, în zorii zilei de azi dimineață, fiica Menandore va fi martoră la calele navelor pline până la explozie, iar pânzele umplundu-se de vânt, urma fiecărei nave un râu purpuriu.

— Și sosesc nave noi pentru a le lua locul! şuieră Rhulad.

Tomad s-a încruntat la nepotrivirea fiului său cel mic și și-a exprimat clar dezaprobarea cu următoarele cuvinte. — Rhulad, du-i vestea asta lui Hannan Mosag.

Trull simți tresărirea fratelui său, dar Rhulad dădu din cap. — După cum porunci, Părinte. S-a pivotat și a plecat.

Încruntarea lui Tomad se adânci. — Ai invitat un războinic fără sânge la acest schimb?

— Am făcut-o, tată.

'De ce?'

Trull nu spuse nimic, așa cum a fost alegerea lui. Nu era pe cale să-și exprime îngrijorarea față de atenția nejustificată a lui Rhulad față de logodnicul lui Fear.
După o clipă, Tomad oftă. Părea să-și studieze mâinile mari, cu cicatrici, acolo unde se sprijineau pe coapsele lui. — Am devenit mulțumiți, a răvășit el.

— Părinte, este mulțumire să presupunem că cei cu care ne tratăm sunt onorabili?

— Da, având în vedere precedentele.

— Atunci de ce a fost de acord regele vrăjitor la o mare întâlnire cu leterii?

Ochii întunecați ai lui Tomad se ridicară pentru a-i fixa pe ai lui Trull. Dintre toți fiii lui Tomad, numai Frica avea o potrivire perfectă și neclintită cu ochii tatălui său, în nuanță și în privința indurativă. În ciuda lui, Trull simți că se ofilește ușor sub acea privire disprețuitoare.

— Îmi retrag întrebarea proastă, spuse Trull, rupând contactul pentru a-și ascunde consternarea. *O măsurare a dușmanilor. Această contravenție, indiferent de intenția ei inițială, va deveni o lamă cu două vârfuri, având în vedere răspunsul inevitabil la ea de către Edur. O lamă pe care o vor apuca ambele popoare.* 'The războinicii fără sânge vor fi mulțumiți.

— Războinicii fără sânge vor sta într-o zi în consiliu, Trull.
— Nu este aceasta răsplata păcii, părinte?

Tomad nu a răspuns la asta. — Hannan Mosag va chema consiliul. Trebuie să fii prezent pentru a relata ceea ce ai fost martor. În plus, Regele Vrăjitor mi-a cerut să-i dau fiii mei pentru o sarcină singulară. Nu cred că această decizie va fi afectată de știrile pe care le oferiți. Trull și-a încercat surprinderea, apoi a spus: „Am trecut pe lângă Binadas pe

drum spre sat...

— A fost informat și se va întoarce într-o lună. — Rhulad știe de asta?

— Nu, deși te va însoți. Un nesângerat este un nesângerat. — Cum spui tu, părinte.

— Acum, odihnește-te. Vei fi trezit la timp pentru consiliu.

O cioară albă a sărit jos dintr-o rădăcină albită cu sare și a început să culeagă prin miez. La început, Trull crezuse că este un pescăruș, care zăbovea pe șuviță în lumina care se stinge rapid, dar apoi chicoti și, cu scoica de midii în ciocul palid, coborî din mijloc spre linia de plutire.

Somnul se dovedise imposibil. Consiliul fusese convocat pentru miezul nopții. Neliniștit, cu nervii zbârnâind de-a lungul membrelor epuizate, Trull coborase până la plaja cu pietriș de la nord de sat și la gura râului.

Și acum, în timp ce întunericul se rostogoli cu valurile somnoroase, se trezise împărțind șuvița cu o cioară albă. Își dusese premiul până la margine și, cu fiecare abordare în șoaptă, pasărea scufunda scoica în apă. De sase ori.

O creatură pretențioasă, observă Trull, privind cum cioara sărea pe o stâncă din apropiere și începea să culeagă scoica.

Albul era rău, desigur. Cunoștințe destul de comune. Roșul de oase, lumina urâtă a lui Menandore în zori. Pânzele Letherilor erau și ele albe, ceea ce nu era de mirare. Și apele limpezi ale Calachului

Bay ar dezvălui licărirea albului care aglomerat fundul mării, din oasele a mii de foci sacrificate.

Acest sezon ar fi marcat o revenire la surplus pentru cele șase triburi, începând cu reumplerea rezervelor epuizate pentru a se proteja de foamete. Gânduri care l-au condus la un alt mod de a vedea această recoltare ilegală. Un gest perfect cronometrat pentru a slăbi confederația, un truc menit să submineze poziția Edur la Marea Întâlnire. *Argumentul inevitabilității. Același argument ne-a aruncat mai întâi în față cu așezările de pe Reach. „Împărăția lui Lether se extinde, nevoile sale crescând. La urma urmei, taberele tale de pe Reach erau sezoniere și, odată cu războiul, fuseseră aproape abandonate.*

Era inevitabil ca din ce în ce mai multe corăbii independente să vină să plimbe pe apele bogate ale coastei de nord. Nu se putea polițiști pe toți. Edur nu trebuie decât să se uite la alte triburi care locuiseră cândva dincolo de granițele Letherilor, recompensele vaste care au venit cu jurământul de credință față de Regele Ezgara Diskanar al Lether.

Dar noi nu suntem ca alte triburi.

Cioara chicoti de pe tronul sau de piatra, aruncand scoica de midii cu o aruncare a capului, apoi, desfacand aripile sale fantomatice, se ridica in noapte. Un ultim strigăt tras din întuneric. Trull făcu un gest de apărare.

Pietrele s-au întors în spatele lui și s-a întors să-și vadă fratele mai mare apropiindu-se.

— Te salut, Trull, spuse Fear cu o voce liniştită. — Cuvintele pe care le-ai rostit i-au trezit pe războinici.

— Și regele vrăjitor?

— N-a spus nimic.

Trull se întoarse la studiul undelor întunecate care șuierau pe șuviță.
— Ochii lor sunt aţintiţi asupra acele nave, spuse el.

— Hannan Mosag știe să privească în altă parte, frate.

— A cerut fiii lui Tomad Sengar. Ce știi despre asta? Frica era acum

lângă el, iar Trull simți că ridica din umeri. — Viziunile l-au ghidat pe Regele Vrăjitor încă de când era copil, spuse Fear după o clipă. „El poartă amintiri de sânge până la Vremurile Întunecate. Tată

Shadow se întinde în fața lui cu fiecare pas pe care îl face.

Noțiunea de viziuni îl neliniștea pe Trull. Nu se îndoia de puterea lor – de fapt, chiar opusul. Vremurile Întunecate veniseră odată cu spargerea lui Tiste Edur, asaltul vrăjitoriilor și al armatelor ciudate și cu dispariția însuși Părintele Shadow. Și, deși magia lui Kurald Emurlahn nu a fost refuzată triburilor, warrenul a fost pierdut pentru ei: spulberat, fragmentele conduse de regi și zei falși. Trull bănuia că Hannan Mosag poseda o ambiție mult mai vastă decât simpla unificare a celor șase triburi.

— Există reticență în tine, Trull. O ascunzi destul de bine, dar pot vedea unde alții nu pot. Ești un războinic care preferă să nu lupte.

— Nu este o crimă, mormăi Trull, apoi adăugă: — Dintre toţi Sengar, doar tu şi tatăl purtaţi mai multe trofee.

— Nu îți puneam la îndoială curajul, frate. Dar curajul este cel mai mic dintre ceea ce ne leagă. Suntem Edur. Am fost stăpâni ai câinilor, cândva. Am deținut tronul lui Kurald Emurlahn. Și l-ar ține pe loc, dacă nu pentru trădare, mai întâi de rudele lui Scabandari Bloodeye, apoi de Tiste Andii care au venit cu noi în această lume. Suntem un popor asediat, Trull. Letherii nu sunt decât un dușman dintre mulți. Regele vrăjitor înțelege asta.

Trull studie sclipirea stelelor de pe suprafața calmă a golfului. — Nu voi ezita să mă lupt cu cei care ar fi dușmanii noștri, Frica.

— E bine, frate. Atunci este suficient să-l păstrezi pe Rhulad tăcut. Trull se înțepeni. „Vorbește împotriva mea? Acela nesângerat. . . *pui?* 'Acolo unde vede slăbiciune . . .'

„Ceea ce vede el și ceea ce este adevărat sunt lucruri diferite”, a spus Trull.

— Atunci arată-i altceva, spuse Frica cu vocea lui joasă și calmă.

Trull a tăcut. Disprețuise deschis pe Rhulad și provocările și posturile sale nesfârșite, așa cum avea dreptul, având în vedere că Rhulad nu avea sânge. Dar mai semnificativ, motivele lui Trull au fost ridicate ca un zid de protecție în jurul fecioarei cu care Frica urma să se căsătorească. Desigur, a exprima astfel de lucruri acum ar fi nepotrivit, șoptind la fel de rău și răutate. La urma urmei, Mayen era logodnica lui Fear, nu a lui Trull, iar protecția ei era responsabilitatea lui Fear.

Lucrurile ar fi mai simple, reflectă el cu regret, dacă ar avea un sentiment despre Mayen însăși. Ea nu a atras atenția lui Rhulad, dar nici nu i-a întors un umăr. Ea a mers pe marginea stâncii a dreptății, la fel de sigură pe sine cum ar fi – și ar trebui să fie orice fecioară atunci când

avea privilegiul de a deveni soția Maestrului de Arme al lui Hiroth. Nu era, îşi spuse încă o dată, niciunul al lui

Afaceri. — Nu îi voi arăta lui Rhulad ceea ce ar trebui să vadă deja, mârâi Trull. — El nu a făcut nimic pentru a garanta respectul meu.

— Lui Rhulad îi lipsește subtilitatea de a-ți vedea reticența ca altceva decât slăbiciune...

— Eșecul lui, nu al meu!

— Te aștepți ca un bătrân orb să treacă fără ajutor treptele unui pârâu, Trull? Nu, îl ghidezi până când în mintea lui vede în sfârșit ceea ce poate vedea toți ceilalți.

— Dacă toți ceilalți pot vedea, răspunse Trull, atunci cuvintele lui Rhulad împotriva mea sunt neputincioase, așa că am dreptate să le ignor.

— Frate, Rhulad nu este singurul lipsit de subtilitate.

— Este dorinţa ta, Frica, să existe duşmani printre fiii lui Tomad Sengar?

— Rhulad nu este un dușman, nu al tău, al niciunui alt Edur. Este tânăr și dornic de sânge. Ai mers cândva pe calea lui, așa că te rog să-ți amintești de tine însuți atunci. Acesta nu este momentul pentru a produce răni cu siguranță să cicatrice. Și, unui războinic fără sânge, dispreţul dă cea mai adâncă rană dintre toate.

Trull se strâmbă. — Văd adevărul, Frica. Mă voi strădui să-mi reduc indiferența.

Fratele său nu a reacționat la sarcasm. — Sfatul se adună în cetate, frate. Vrei să intri în Sala Regelui lângă mine?

Trull a cedat. — Sunt onorat, Frica.

S-au întors de la apa neagră și, așadar, nu au văzut forma cu aripi palide alunecând peste valurile leneșe la mică distanță de țărm.

În urmă cu treisprezece ani, Udinaas fusese un tânăr marinar în al treilea an al contractului familiei sale cu negustorul Intaros din Trate, cel mai nordic oraș din Lether. Se afla la bordul balenierului *Brunt* și la întoarcere din apele Beneda. Se strecuraseră sub acoperirea întunericului, ucigând trei scroafe și remorcau cadavrele în jgheaburile neutre de la vest de Golful Calach, când cinci nave K'orthan ale Hiroth au fost văzute în urmărire grea.

Lăcomia căpitanului le dăduse soarta, deoarece nu avea să

abandoneze uciderile.

Udinaas și-a amintit bine de chipurile ofițerilor vânătorului de balene, inclusiv căpitanul, care erau legați de una dintre scroafe pentru a fi lăsate în seama rechinilor și

dhenrabi, în timp ce marinarii obișnuiți au fost luați de pe navă, împreună cu fiecare bucată de fier și orice alt obiect care i-a atras pe Edur. Wraiths-uri din umbră au fost apoi dezlegate pe *Brunt,* pentru a devora și a sfâșia lemnul mort al navei Letherii. Remorcând celelalte două scroafe, cele cinci nave Blackwood K'orthan au plecat apoi, lăsând a treia balenă în seama ucigașilor din adânc.

Chiar și atunci, Udinaas fusese indiferent față de soarta îngrozitoare a căpitanului și a ofițerilor săi. Se născuse în datorii, la fel ca tatăl său și tatăl său înaintea lui. Contractul și sclavia erau două cuvinte pentru același lucru. Nici viața ca sclav printre Hiroth nu era deosebit de dură. Ascultarea era răsplătită cu protecție, îmbrăcăminte și o locuință la adăpost de ploaie și zăpadă și, până de curând, mâncare din belșug.

Printre multele sarcini ale lui Udinaas în gospodăria Sengarului a fost repararea plaselor pentru cele patru bărci de pescar Knarri deținute de familia nobiliară. Deoarece fusese marinar, nu i s-a permis să părăsească pământul, iar înnodarea plaselor și fixarea pietrelor de greutăți pe șuvița de la sud de gura râului era la fel de aproape ca niciodată de apele deschise ale mării. Nu că ar fi vrut să scape de Edur. Erau o mulțime de sclavi în sat — toți Letherii, desigur —, așa că nu-i lipsea compania de felul său, mizerabil așa cum era adesea. Nici mângâierile lui Lether nu erau suficiente pentru a încerca ceea ce oricum era practic imposibil – el își aminti că a văzut astfel de mângâieri, dar niciodată că a luat parte la ele. Și în cele din urmă, Udinaas ura marea cu pasiune, așa cum o făcuse când era marinar.

În lumina slăbită, îi văzuse pe cei doi fii mai mari ai lui Tomad Sengar pe plaja de cealaltă parte a gurii râului și nu fu surprins să audă cuvintele slabe și nediferențiate pe care le schimbaseră. Corăbiile Letherilor loviseră din nou — vestea se răspândise printre sclavi înainte ca tânărul Rhulad să ajungă chiar la intrarea în cetate. Fusese convocat un consiliu, ceea ce era de așteptat, iar Udinaas a presupus că va avea loc măcelul înainte de prea mult timp, acea îmbinare mortală, terifiantă a ferocității cu muchii de fier și vrăjitorie care marca fiecare ciocnire cu Letherii din sud. Și, să fie sincer, Udinaas le-a urat vânătoare bună. Pecețile luate de Letherii amenințau cu foametea în rândul edurilor, iar în foamete, sclavii au fost primii care au suferit.

Udinaas și-a înțeles bine felul său. Pentru Letherii, aurul era tot ce conta. Aurul și posesiunea lui le-au definit întreaga lume. Puterea, statutul, stima de sine și respectul – toate erau mărfuri care puteau fi achiziționate cu monede. Într-adevăr, datoria a legat întregul regat, definind fiecare relație, motivația aruncând umbra fiecărui act, fiecărei decizii. Această vânătoare vicleană a focilor a fost mișcarea de deschidere a unei trucuri pe care letherii au folosit-o de nenumărate ori, împotriva fiecărui trib dincolo de granițele. Pentru Letherii, Edur nu erau altfel. *Dar ei sunt, prostilor.*

Chiar și așa, următoarea mișcare avea să vină la Marea Întâlnire, iar Udinaas bănuia că Regele Vrăjitor și consilierii săi, oricât de deștepți erau, vor intra în acel tratat ca niște bătrâni orbi. Ceea ce îl îngrijora era tot ce avea să urmeze.

Asemenea puiilor născuți pe val, popoarele a două regate se năpusteau cu capul înainte în ape adânci și mortale. Trei sclavi din gospodăria Buhn trecură pe lângă ei, cu mănunchiuri de alge legate pe umeri. Unul i-a strigat pe Udinaas: „Vrăjitoarea cu pene va turna în seara asta, Udinaas! Chiar și atunci când consiliul se adună.

Udinaas a început să plieze plasa peste uscător. — Voi fi acolo, Hulad.

Cei trei au părăsit șuvița, iar Udinaas a rămas din nou singur. Aruncă o privire spre nord și îi văzu pe Fear și Trull urcând panta spre poarta postenului zidului exterior.

Terminat cu plasa, și-a pus uneltele în coșul mic și a prins capacul, apoi s-a îndreptat.

Auzi în spatele lui bătăi de aripi și se întoarse, tresărit de sunetul unei păsări în zbor atât de mult după apusul soarelui. O formă palidă a trecut pe linia de plutire și a dispărut.

Udinaas clipi, străduindu-se să-l vadă din nou, spunându-şi că nu era ceea ce părea să fie. Nu aia. Orice în afară de asta. S-a deplasat la stânga spre un petic gol de nisip. Ghemuit, a schițat rapid un sigiliu invocator în nisip cu degetul mic de la mâna stângă, ridicându-și mâna dreaptă la față, primele două degete ajungând la ochi pentru a trage pleoapele în jos pentru o scurtă clipă, în timp ce șopti o rugăciune. , „Knuckles aruncat, Salvator mă privește în noaptea asta. Rătăcitor! Privește-ne pe toți de sus!

Și-a coborât mâna dreaptă și și-a lăsat privirea spre simbolul pe care-l desenase.

— Corb, pleacă!

Suspinul vântului, murmurul valurilor. Apoi un chicotit îndepărtat. Tremurând, Udinaas se ridică. Sfăcând coșul, alergă după

Poartă.

Întâlnirea Regelui era o cameră vastă, circulară, buloanele Blackwood ale tavanului ajungând până la un vârf central pierdut în fum. Războinici fără sânge de naștere nobilă stăteau chiar la margine, cel mai exterior inel al celor care asistau pentru a asista la consiliu. În continuare, și așezate pe bănci cu spătar, erau matronele, femeile căsătorite și văduve. Apoi au venit cei necăsătoriți și cei logodiți, cu picioarele încrucișate pe piele. Cu un pas înaintea lor, podeaua coborî la o lungime de un braț pentru a forma o groapă centrală de pământ strâns unde stăteau războinicii. Chiar în centru era o estradă înălțată, la cincisprezece pași, unde stătea Regele Vrăjitor, Hannan Mosag, cu cei cinci prinți ostatici așezați în jurul lui, cu fața spre exterior.

În timp ce Trull și Frica coborau în groapă pentru a-și lua locul printre războinicii însângerați, Trull s-a uitat la regele său. Cu o înălțime și o forță medie, Hannan Mosag părea neprevăzut la prima vedere. Trăsăturile lui erau uniforme, cu o nuanță mai palidă decât majoritatea Edurului, iar ochii lui aveau o imagine larg surprinsă. Puterea, atunci, nu era fizică. Era în întregime în vocea lui. Bogată și profundă, era o voce care cerea să fie ascultată fără a ține cont de volum.

Stând în tăcere, ca și acum, pretenția lui Hannan Mosag la domnie părea un simplu accident de plasare, de parcă ar fi rătăcit în centrul camerei uriașe și acum privea în jur cu o expresie vag uluită. Îmbrăcămintea lui nu era diferită de cea a oricăror alți războinici, cu excepția absenței trofeelor – pentru că, până la urmă, trofeele lui erau așezate în jurul lui pe estradă, primii fii ai celor cinci șefi subjugați.

Un studiu mai concertat al Regelui Vrăjitor a dezvăluit un alt indiciu al puterii sale. Umbra lui se ridică în spatele lui. Uriaș, uriaș. Săbii lungi, neclare, dar mortale, strânseră în ambele mâini cu mănuși. Coifă, umerii colțoși cu plăci de armură. Garda de corp din umbră a lui Hannan Mosag nu a dormit niciodată. Nu era, reflectă Trull, nimic

nedumerit în poziția sa largă.

Puțini vrăjitori au fost capabili să evoce o astfel de creatură atunci când trăgeau din forța vitală a propriilor umbre. Kurald Emurlahn curgea crud și brutal în acea santinelă tăcută și mereu vigilentă.

Privirea lui Trull căzu asupra celor dintre ostaticii care se înfruntau cu el. K'risnan. Mai mult decât reprezentanți ai părinților lor, ei au fost ucenicii lui Hannan Mosag în vrăjitorie. Numele lor fuseseră îndepărtate de ei, cele noi alese în secret de stăpânul lor și legate cu vrăji. Într-o zi, se vor întoarce în triburile lor ca șefi. Și loialitatea lor față de regele lor ar fi absolută.

Ostaticul din tribul Merude era chiar vizavi de Trull. Cel mai mare dintre cele șase triburi, Merude fusese ultimul care a capitulat. Ei susținuseră întotdeauna că, cu numărul lor apropiindu-se de o sută de mii, dintre care patruzeci de mii erau războinici cu sânge sau care urmau să fie în curând sângerați, ei ar fi trebuit de drept să dețină preeminență în rândul Edur. Mai mulți războinici, mai multe nave și condus de un șef cu mai multe trofee la centură decât se văzuse de-a lungul generațiilor. Dominația aparținea Merudelor.

Sau ar fi trebuit, dacă nu pentru stăpânirea extraordinară a lui Hannan Mosag asupra acelor fragmente de Kurald Emurlahn din care putea fi trasă puterea. Îndemânarea șefului Hanradi Khalag cu sulița a depășit cu mult capacitatea sa de vrăjitor.

Nimeni în afară de Hannan Mosag și Hanradi Khalag nu cunoștea detaliile acelei predari finale. Merude se ținea puternic împotriva Hiroth și a contingentelor lor de războinici Arapay, Sollanta, Den-Ratha și Beneda, iar constrângerile rituale ale războiului se dezlănțuiau rapid, în locul lor o brutalitate alarmantă născută din disperare. Legile antice fuseseră pe punctul de a se spulberă.

Într-o noapte, Hannan Mosag pătrunse, cumva nevăzut de nimeni, în satul șefului, în propria casă lungă a domnitorului. Și la prima lumină a trezirii crude a lui Menandore, Hanradi Khalag și-a predat poporul.

Trull nu știa ce să facă din poveștile care persistau, că Hanradi nu mai arunca o umbră. Nu-l văzuse niciodată pe şeful Merude.

Primul fiu al acelui bărbat stătea acum în fața lui, cu capul bărbierit pentru a indica despărțirea din linia lui de sânge, o fărâmă de cicatrici adânci și largi, care îi înfășura fața cu umbre, ochii plati și vigilenți, de parcă ar fi anticipat o tentativă de asasinat aici, în Vrăjitor. Sala proprie a regelui.

Lămpile cu ulei suspendate de tavanul înalt pâlpâiau ca una singură, iar toată lumea rămaseră nemișcată, cu ochii ațintiți asupra lui Hannan Mosag.

Deși nu și-a ridicat vocea, timbrul său profund a atins spațiul vast, lăsând pe nimeni nevoit să se încordeze pentru a-i auzi cuvintele. „Rhulad, războinic fără sânge și fiul lui Tomad Sengar, mi-a adus cuvinte de la fratele său, Trull Sengar. Acest războinic călătorise pe malul Calach căutând jad. A fost martor la un eveniment groaznic și a alergat fără pauză timp de trei zile și două nopți. Ochii lui Hannan Mosag se fixară pe Trull. — Ridică-te să stai lângă mine, Trull Sengar, și povestește-ți povestea.

A mers pe drumul pe care i-au făcut-o ceilalți războinici și a sărit pe estrada ridicată, luptându-se să-și ascundă epuizarea din picioare, care l-a făcut să se apropie de efort. Îndreptându-se, a pășit între doi K'risnan și s-a poziționat la dreapta Regelui Vrăjitor. S-a uitat la multitudinea de fețe întoarse în sus și a văzut că ceea ce avea să spună era deja cunoscut de majoritatea dintre ei. Expresii întunecate de furie și de foame de răzbunare. Ici și colo, încruntate de îngrijorare și consternare.

— Aduc aceste cuvinte la consiliu. Focile cu colți au venit devreme în paturile de reproducție. Dincolo de adâncimi, am văzut rechinii care săreau în număr de nenumărat. Și în mijlocul lor, nouăsprezece corăbii Letherii...

Nouăsprezece!'

O jumătate de sută de voci au rostit acel strigăt la unison. O încălcare neobișnuită a dreptății, dar de înțeles totuși. Trull aşteptă o clipă, apoi reluă. „Cavele lor erau aproape pline, pentru că stăteau jos în apă, iar apele din jurul lor erau roșii de sânge și organe. Bărcile lor de recoltă erau alături de marile corăbii. În cele cincizeci de bătăi ale inimii pe care le-am privit, am fost martor la sute de cadavre de foci care se ridicau în cârlige pentru a se legăna în mâinile care așteptau. Pe șuvița în sine, douăzeci de bărci așteptau în adâncime și șaptezeci de oameni erau pe plajă, printre foci...

— Te-au văzut? a întrebat un războinic.

Se părea că Hannan Mosag era pregătit să ignore regulile – cel puțin pentru moment.

— Au făcut-o și și-au verificat sacrificarea. . . pentru o clipă. Le-am văzut gurile mișcându-se, deși nu le-am auzit cuvintele deasupra vuietului focilor și i-am văzut râzând...

Furia a izbucnit în mijlocul adunării. Războinicii săriră în picioare.

Hannan Mosag a rupt o mână.

Tăcere bruscă.

— Trull Sengar nu și-a terminat încă povestea.

Trull dădu din cap. — Mă vedeți în fața voastră acum, războinici, și cei dintre voi care mă cunoașteți vor cunoaște și arma mea preferată: sulița. Când m-ai văzut fără ucigașul meu de dușmani cu mâna de fier? Din păcate, l-am predat. . . în pieptul celui care a râs primul.'

Un vuiet îi răspunse cuvintelor.

Hannan Mosag își puse o mână pe umărul lui Trull, iar tânărul războinic se dădu deoparte. Regele Vrăjitor a scanat chipurile din fața lui pentru o clipă, apoi a vorbit. — Trull Sengar a făcut așa cum ar face fiecare războinic din Edur. Fapta lui m-a încurajat. Totuși, iată-l acum, fără arme.

Trull se înțepeni sub greutatea acelei mâini.

„Și așa, în gândire măsurată, așa cum trebuie făcută de un rege”, a continuat Hannan Mosag, „descoper că trebuie să-mi împing mândria într-o parte și să privesc dincolo de ea. La ceea ce este semnificat. O suliță aruncată. Un Letherii mort. Un Edur dezarmat. Și acum văd pe chipurile prețuiților mei războinici o mie de sulițe aruncate, o mie de Letherii morți. O mie de Edur dezarmat.'

Nimeni nu a vorbit. Nimeni nu a replicat cu replica evidentă: *Avem multe sulițe.*

„Văd foamea de răzbunare. Raiders Letherii trebuie uciși. Chiar și ca preludiu al Marii Întâlniri, pentru că s-a *dorit uciderea lor.* Reacția noastră a fost anticipată, căci acestea sunt jocurile cu care letherii le-ar juca în viața noastră. Să facem cum au vrut ei? Desigur. Nu poate exista decât un singur răspuns la crima lor. Și astfel, prin predictibilitatea noastră, servim unui proiect necunoscut, care va fi dezvăluit fără îndoială la Marea Întâlnire.

Încruntări adânc gravate. Confuzie nedisimulata. Hannan Mosag îi condusese pe teritoriul necunoscut al complexității. Îi adusese la marginea unei căi necunoscute, iar acum îi va conduce înainte, pas cu pas tentativ.

— Raiders vor muri, reluă Regele Vrăjitor, dar niciunul dintre voi nu le va vărsa sângele. Facem cum am prezis, dar într-un mod pe care ei nu și-au putut imagina. Va fi un timp pentru sacrificarea Letherii, dar nu este momentul acela. Astfel, vă promit sânge, războinicii mei. Dar nu acum. Raiders nu vor cunoaște onoarea de a muri din mâinile tale. Soarta lor va fi găsită în Kurald Emurlahn.

În ciuda lui, Trull Sengar tremura.

Încă o dată liniște în hol.

— O dezvăluire completă, continuă Hannan Mosag într-un bubuit, de către K'risnan al meu. Nicio armă, nicio armură nu va folosi Letherii. Magii lor vor fi orbi și pierduți, incapabili să contracareze ceea ce sosește să-i ia. Raiders vor muri de durere și de groază. Murdați de frică, plângând ca niște copii — și acea soartă va fi scrisă pe fețele lor, acolo pentru cei care îi găsesc.

Inima lui Trull bătea cu putere, cu gura uscată. O dezvăluire completă. Pe ce putere pierdută de mult se dăduse Hannan Mosag? Ultima dezvăluire completă a lui Kurald Emurlahn fusese de către Scabandari Bloodeye, însuși Părintele Shadow. Înainte ca labelul să fi fost desfăcut. Și acea despărțire nu se vindecase. Trull bănuia că *nu avea să* se vindece niciodată. Chiar și așa, unele fragmente erau mai vaste și mai puternice decât altele. Oare regele vrăjitor descoperise unul nou?

Decolorate, zdrobite și ciobite, plăcile ceramice zăceau împrăștiate în fața Feather Witch. Turnarea a fost făcută, chiar dacă Udinaas a intrat în hambarul plin de paițe pentru a aduce vești despre prevestire – pentru a o avertiza pe tânăra sclavă de la o scanare a Holdurilor. Prea tarziu. *Prea tarziu.*

O sută de sclavi se adunaseră la eveniment, mai puțini decât era de obicei, dar deloc surprinzător, din moment ce mulți războinici Edur și-ar fi încărcat propriile sclavi sarcini de pregătire pentru încăierarea anticipată. Capetele s-au întors când Udinaas a intrat în cerc. Ochii lui au rămas ațintiți pe Feather Witch.

Sufletul ei se întorsese deja bine pe Calea spre Holds. Capul ei aplecat, bărbia între oasele proeminente ale claviculelor ei, părul gros și galben atârnând în jos și un tremur ritmic îi trecea prin corpul mic, asemănător unui copil. Feather Witch se născuse în sat cu optsprezece ani în urmă, o naștere de iarnă rară – rar prin faptul că supraviețuise – și darurile ei deveniseră cunoscute înainte de cel de-al patrulea an, când visele ei s-au întors și au vorbit în vocile strămoșilor. Plăcile vechi ale Holdurilor fuseseră dezgropate din mormântul ultimilor Letherii din sat care posedaseră talentul și date copilului. Nu fusese nimeni care să o învețe misterele acelor plăci, dar, după cum s-a dovedit, nu avusese

nevoie de instrucțiuni de la muritori – strămoșii fantomatici îi furnizaseră asta.

Ea a fost roaba lui Mayen și, după căsătoria lui Mayen cu Fear Sengar, va intra în casa Sengar. Și Udinaas era îndrăgostit

cu ea.

Fără speranță, desigur. Feather Witch avea să primească un soț dintre cei mai născuți dintre sclavii Letherii, un bărbat a cărui linie de sânge deținea titlul și puterea în Letheras. Un îndatorat, precum Udinaas, nu avea nicio speranță într-o astfel de pereche.

În timp ce stătea uitându-se la ea, prietenul său Hulad s-a ridicat și i-a luat încheietura mâinii. Presiunea ușoară l-a atras pe Udinaas într-o poziție cu picioarele încrucișate în mijlocul celorlalți martori.

Hulad se aplecă aproape. — Ce te duce,
Udinaas? — A turnat. . .'

— Da, și acum așteptăm în timp ce ea
merge. — Am văzut o cioară albă.
Hulad tresări înapoi.

— Jos pe şuviţă. L-am implorat pe Errant, fără niciun rezultat. Cioara, dar a râs de cuvintele mele.

Schimbul lor fusese auzit și murmurele s-au răspândit printre martori.

Geamătul brusc al Vrăjitoarei Feather a redus la tăcere adunarea. Toate privirile s-au fixat asupra ei, în timp ce ea își ridică încet capul.

Ochii ei erau goali, albul limpede ca gheața de pe un pârâu de munte, irisul și pupilele dispăreau de parcă nu ar fi fost niciodată. Și prin translucidență înotau spirale gemene de lumină slabă, mânjite pe întunericul Abisului.

Teroarea i-a răsucit trăsăturile odată frumoase, teroarea Începuturilor, sufletul care stătea înaintea uitării. Un loc de atâta singurătate încât disperarea părea singurul răspuns. Totuși, era și locul în care se gândea puterea, iar gândul pâlpâia prin Abisul lipsit de Creatori, născut din carne care încă nu a existat – pentru că numai mintea putea ajunge înapoi în trecut, numai gândurile ei puteau sălășluiască acolo. Ea a fost în vremurile de dinaintea lumilor și acum trebuie să meargă înainte.

Pentru a asista la ridicarea Holdurilor.

Udinaas, ca toti Letherii, cunostea secventele si formele. Mai întâi vor veni cei trei Fulcra

cunoscuți sub numele de Falsificatorii Tărâmului. Focul, țipătul tăcut al luminii, însuși vârtejul stelelor înseși. Apoi Dolmen, sumbru și fără rădăcini, plutind fără țintă în gol. Și în calea acestor două forțe, Errantul. Purtător al propriilor sale legi incognoscibile, ar trage Foc și

Dolmen în războaie aprige. Câmpuri vaste de distrugeri, caz după caz de anihilare reciprocă. Dar ocazional, rar, s-ar fi făcut pace între cei doi concurenți. Iar Focul s-ar scălda, dar nu ar arde, iar Dolmenul și-ar preda căile rătăcitoare și, astfel, își va găsi rădăcină.

Errantul avea să-și țese apoi misterioasa țesătură, forjând înșiși Holdurile. Gheaţă. Eleint. Azath. Fiară. Și în mijlocul lor avea să apară Fulcra rămasă. Axe, Knuckles, Blade, The Pack, Shapefinder și White Crow.

Apoi, pe măsură ce tărâmurile luau contur, lumina în spirală avea să devină mai ascuțită și stăpânirea finală va fi dezvăluită. Forța care existase, nevăzută, chiar la început. Calea goală – inima cultului Letherii – care se afla chiar în centrul vastei spirale de tărâmuri. Acasă la Tronul care nu cunoștea niciun rege, acasă la Cavalerul Rătăcitor și la Stăpâna care aștepta nemișcată, singură în patul ei de vis. Veghetorului, care a fost martor la toate, și Walkerului, care a patrulat granițele pe care nici măcar el nu le vedea. Mântuitorului, a cărui mână întinsă nu a fost niciodată strânsă. Și, în cele din urmă, Trădătorului, a cărui îmbrățișare iubitoare a distrus tot ce a atins.

— Du-te cu mine la Holds.

Martorii oftau ca unul singur, incapabili să reziste acelei invitații sufoce și languide.

„Suntem pe Dolmen. Stâncă spartă, zdrobită de rudele sparte, suprafața ei clocotind de viață atât de mică încât scapă de ochii noștri. Viața blocată în războaie eterne. Blade și Knuckles. Suntem printre Fiare. Pot să văd Bibanul de Os, pătat de sânge și stratificat cu amintirile fantome ale nenumăraților uzurpatori. Îl văd pe Bătrân, încă fără chip, încă orb. Și Crone, care măsoară costul în trecerea mâzgălită a mașinilor. Văzător, care vorbește celor indiferenți. Îl văd pe Shaman, căutând adevăruri printre morți. Și Hunter, care trăiește momentul și nu se gândește la consecințele sacrificării. Și Tracker, care vede semnele necunoscutului și merge pe cărările nesfârșite ale tragediei. Calea Bestiei, aici, în această vale, care nu este decât o zgârietură pe pielea tare a lui Dolmen.

— Nu este nimeni pe Bone Perch. Haosul șlefuiește fiecare armă, iar

uciderea continuă și mai departe. Și din vârtej se ridică creaturi puternice, iar uciderea ajunge peste măsură.

— La astfel de puteri trebuie să se răspundă. Errantul se întoarce și aruncă sămânța în pământ îmbibat de sânge. Astfel se ridică Calea Azathului.

„Adăpost mortal pentru tirani, oh, sunt atât de ușor ademeniți. Și astfel se atinge echilibrul. Dar rămâne un echilibru îngrozitor, nu? Nicio încetare a războaielor, deși acestea sunt mult diminuate, astfel încât, în cele din urmă, căile lor crude să fie puse în evidență.

Vocea ei era ca o vrăjitorie nelegată. Cântecul său aspru a încântat, a devorat, a dezvăluit priveliști în mintea tuturor celor care l-au auzit. Feather Witch plecase din teroarea Începuturilor și nu era nicio teamă în cuvintele ei.

— Dar mersul timpului este în sine o închisoare. Suntem încătuși de progres. Și astfel, Errantul vine încă o dată, iar Calea de Gheață se ridică, cu slujitorii săi care călătoresc prin tărâmuri pentru a lupta împotriva timpului. Walker, Vânătoare, Modelator, Purtător, Copil și Sămânță. Și pe Tronul Gheții stă Moartea, acoperită și înghețată, fură de grija, pentru a spulbera cătușele neliniștite ale vieții muritorilor. Este un cadou, dar unul rece.

„Apoi, pentru a atinge încă o dată echilibrul, se naște Eleint și haosul primește carne, iar carnea aceea este draconica. Condusă de regina, care trebuie să fie ucisă din nou și din nou de fiecare copil pe care îl naște. Și consoarta ei, care nu iubește pe nimeni decât pe sine. Apoi Liege, slujitor și gardian și sortit eșecului etern. Cavaler , însăși sabia haosului --i uită calea! Și Poarta, care este Suflarea. Wyval, generația dragonilor și Doamna, Sora, Băutoarea de Sânge și Modelatorul Căii. Dragonii căzuți.

— Rămâne un singur Hol. . .'

Udinaas a vorbit cu ceilalți în timp ce ei șopteau: „Hotărârea goală”.
Feather Witch și-a înclinat capul brusc, o încruntătură stricându-i fruntea.

— Ceva se învârte deasupra Tronului Gol. Nu o văd, totuși. . . cercuri. O mână palidă, tăiată și dansând. . . nu, este ...

S-a înțepenit, apoi a țâșnit roșu din rănile de pe umeri și a fost ridicată de la pământ.

Țipete, martorii ridicându-se în picioare, repezindu-se înainte, cu

brațele întinse.

Dar prea târziu, în timp ce ghearele invizibile se strângeau mai tare și aripile invizibile tuneau în aerul prăfuit al hambarului. Purtând Feather Witch în umbra de sub tavanul curbat. Ea a țipat.

Udinaas, cu inima bătută în piept, s-a împins, prin trupurile împodobite, spre scările de lemn care ajungeau la pod. Splinters i-a înjunghiat mâinile în timp ce urca cu gheare treptele abrupte, tăiate aspru. Al lui Feather Witch

țipete umpleau aerul acum, în timp ce ea se zvârnea în strânsoarea ghearelor nevăzute. *Dar ciorii nu au gheare* -

Ajunse la pod, derapând în timp ce alerga peste scândurile neuniforme, cu ochii ațintiți asupra Feather Witch, apoi, la un pas de margine, sări în aer. Brațele întinse, a navigat peste capetele mulțimii de dedesubt.

Ținta lui era aerul învolburat deasupra ei, locul în care plutea creatura invizibilă. Și când a ajuns în acel loc, s-a ciocnit puternic de un corp masiv, solzit. Aripile piele ciocăneau sălbatic spre el în timp ce își înfășura brațele strâns în jurul unui corp moale și încleștat de mușchi. A auzit un șuierat sălbatic, apoi o falcă i-a căzut peste umărul stâng. Dinții ca de ace i-au străpuns pielea și i-au pătruns adânc în carne.

a mormăit Udinaas.

Un Wyval, generația lui Eleint -

Cu mâna stângă, a căutat cârligul de plasă de la centură.

Fiara i-a sfâșiat umărul și sângele a țâșnit.

A găsit mânerul de lemn uzat al instrumentului, a târât lama cu cârlig. Marginea sa interioară era șlefuită ascuțită, folosită pentru a tăia nodurile. Răsucindu-se, cu dinții încleștați, într-un efort de a ignora fălcile șopârlei care îi tăiau din nou și din nou umărul, până când nu mai rămâneau decât bucăți, Udinaas se tăie în jos, acolo unde credea că trebuie să fie unul dintre picioarele lui Wyval. Contact solid. A rupt marginea interioară a lamei în tendoane.

Creatura a țipat.

Și a eliberat Feather Witch.

Ea s-a prăbușit în masa de brațe ridicate de dedesubt.

Ghearele ciocăniră de pieptul lui Udinaas, străpunseră.

El a tăiat, tăind adânc. Piciorul a avut spasme la spate.

Fălcile s-au îndepărtat, apoi s-au repezit acasă din nou, de data

aceasta la gâtul lui.

Cârligul de plasă a căzut din mâna tremurândă. Sângele i-a umplut gura și nasul. Întunericul i s-a zvârcolit în viziune – și l-a auzit pe Wyval țipând
din nou, de data aceasta de groază și durere, sunetul emanând din nările sale în rafale fierbinți pe spatele lui. Fălcile s-au rupt.

Iar Udinaas cădea.

Și nu știa nimic mai mult.

Ceilalți se îndepărteau când Hannan Mosag atinse umărul lui Trull. — Stai, murmură el. — Și frații tăi.

Trull i-a privit pe colegii săi războinici plecând în grupuri mici. Erau tulburați și mai mult de o față întărită a dezvăluit o fulgerare de consternare când i-au aruncat o ultimă privire de despărțire către Regele Vrăjitor și către K'risnanul său. Frica se ridicase pentru a sta aproape, urmat de Rhulad. Expresia fricii era închisă – nimic surprinzător acolo – în timp ce Rhulad părea incapabil să stea nemișcat, cu capul întorcându-se într-un loc și în altul, cu o mână dansând pe pomul sabiei de la șold.

O duzină de bătăi ale inimii mai târziu și au rămas singuri.

Hannan Mosag a vorbit. — Uită-te la mine, Trull Sengar. Aș vrea să înțelegi — nu am vrut să critic gestul tău. Și eu mi-aș fi băgat sulița în acel Letherii ca răspuns la gluma lui. M-am folosit foarte mult de tine și pentru asta îmi cer scuze...

— Nu este nevoie, sire, răspunse Trull. — Mă bucur că ai găsit în acțiunile mele un punct de sprijin prin care ai putea schimba sentimentele consiliului.

Regele Vrăjitor înclină capul. 'Punct de sprijin.' El a zâmbit, dar era încordat. — Atunci nu vom mai vorbi despre asta, Trull Sengar. Apoi și-a concentrat atenția asupra lui Rhulad, iar vocea i s-a întărit ușor când a spus: „Rhulad Sengar, nesângerat, mă însoți acum pentru că ești fiul lui Tomad. . . iar nevoia mea de fiii lui te include pe tine. Mă aştept să asculţi, nu să vorbeşti.

Rhulad dădu din cap, deodată palid.

Hannan Mosag a pășit între doi dintre K'risnan ai săi – care încă nu renunțaseră la pozițiile lor de vigilenți – și i-a condus pe cei trei fii ai lui Tomad jos de pe estradă. — Înțeleg că Binadas rătăcește încă o dată. Nu cunoaște nicio ancoră, nu-i așa? Ah, ei bine, nu există nicio diminuare în asta. Va trebui să-l anunți pe fratele tău, la întoarcerea lui, despre tot ce-ți spun în această noapte.

Au intrat în camera privată a Regelui Vrăjitor. Nu era nicio soție, nici sclavi. Hannan Mosag trăia simplu, cu doar santinelă din umbră pentru companie. Camera era rară, severă în ordinea ei.

„Au trecut trei luni”, începu Regele Vrăjitor, întorcându-se spre ei, „sufletul meu a călătorit când dormeam și a fost martor la o viziune. Eram pe o câmpie de zăpadă și gheață. Dincolo de ținuturile Arapay, la est și la nord de Lacul Hungry. Dar în pământul care este mereu nemișcat, ceva se ridicase. O naștere violentă, o prezență pretențioasă și severă. O turlă de gheață. Sau o suliță — nu puteam

aproape de ea — dar se ridica sus deasupra zăpezilor, sclipind, orbitoare de toată lumina soarelui pe care o captase. Totuși, ceva întunecat aștepta în inima lui. Ochii îi pierduseră concentrarea, iar Trull știa, cu un fior, că regele lui se afla din nou în acel loc rece și pustiu. 'Un cadou. Pentru Edur. Pentru Regele Vrăjitor. A tăcut atunci.

Nimeni nu a vorbit.

Brusc, Hannan Mosag întinse mâna și apucă umărul lui Fear, cu privirea ascuțită spre fratele mai mare al lui Trull. „Cei patru fii ai lui Tomad Sengar vor călători în acel loc. Pentru a recupera acest cadou. Poți să iei alte două — am văzut urmele a șase în viziunea mea, ducând spre acea turlă de gheață.

Frica a vorbit. — Theradas și Midik Buhn.

Regele vrăjitor dădu din cap. — Bine aleasă, da. Fii-te de Sengar, te încarc ca lider al acestei expediții. Tu ești voia mea și nu vei fi neascultat. Nici tu, nici altcineva din grupul tău nu trebuie să atingi cadoul. Carnea ta nu trebuie să intre în contact cu ea, se înțelege asta? Ia-l de pe turlă, înfășoară-l în piei dacă este posibil și întoarce-te aici.

Frica dădu din cap. — Va fi așa cum comandați, sire.

'Bun.' I-a scanat pe cei trei frați. „Este credința multora – poate chiar și tu – că unificarea triburilor a fost scopul meu singular ca lider al Hiroth. Fii ai lui Tomad, să știți că nu este decât începutul.

Dintr-o dată, o nouă prezență a apărut în cameră, simțită simultan de rege și de frați, și s-au întors ca unul singur spre intrare.

Un K'risnan stătea în prag.

Hannan Mosag dădu din cap. — Sclavii, mormăi el, au fost ocupaţi în noaptea asta. Veniți, toți.

În jurul sufletului lui se adunaseră spectre din umbră, căci sufletul era tot ce era, nemișcat și vulnerabil, văzând fără ochi, simțind fără carne în timp ce lucrurile vagi și bestiale se închideau, smulgându-l, învârtindu-se ca niște câini în jurul unei țestoase.

Le era foame, acele spirite din umbră. Cu toate acestea, ceva i-a reținut, o interdicție profundă. Au împunsat și împins, dar nu au mai făcut nimic.

S-au împrăștiat – fără tragere de inimă – la apropierea a ceva, a cineva, iar Udinaas a simțit o prezență caldă, protectoare, așezându-se lângă el.

Vrăjitoare pene. Era întreagă, cu fața luminoasă, cu ochii ei cenușii întrebați în timp ce îl studia. — Fiul datoriei, spuse ea, apoi oftă. — Se spune că m-ai eliberat. Chiar și atunci când Wyvalul te-a sfâșiat. Nu ți-a păsat de *asta.* Ea l-a mai studiat o clipă, apoi a spus: „Iubirea ta îmi arde ochii, Udinaas. Ce să fac cu acest adevăr?

A descoperit că putea vorbi. — Nu fă nimic, Feather Witch. Știu ce nu trebuie să fie. Nu aș preda această povară.

'Nu. Vad asta.'

'Ce s-a întâmplat? Oare mor?

— Ai fost. Uruth, soția lui Tomad Sengar, a venit ca răspuns la . . . suferință. Ea a atras pe Kurald Emurlahn și l-a alungat pe Wyval. Și acum ea lucrează vindecând asupra noastră amândoi. Ne întindem unul lângă altul, Udinaas, pe pământul îmbibat de sânge. Inconştient. Se întreabă de reticența noastră de a ne întoarce.

'Reticenta?'

— Ea constată că se luptă să ne vindece rănile – eu îi rezist, pentru noi amândoi.

'De ce?'

— Pentru că sunt tulburat. Uruth nu simte nimic. Puterea ei se simte pură pentru ea. Totuși este. . . pătat.'

'Nu inteleg. Ai spus că Kurald Emurlahn...

— Da. Dar și-a pierdut puritatea. Nu știu cum, sau ce, dar s-a schimbat. Dintre toți Edur, este *schimbat.'*

'Ce trebuie să facem?'

Ea a oftat. — Întoarce-te, acum. Cedeți poruncii ei. Oferiți recunoștința noastră pentru intervenția ei, pentru vindecarea cărnii noastre sfâșiate. Și ca răspuns la multele întrebări pe care le are, nu putem spune puțin. A fost confuz. Luptă cu un demon necunoscut. Haos. Și despre această conversație, Udinaas, nu vom spune nimic. Intelegi?'

'Fac.'

Ea se întinse și el simți mâna ei apropiată de a lui – deodată era din nou întreg – și căldura ei curgea prin el.

Își auzea inima acum, tunând ca răspuns la acea atingere. Și o altă inimă, îndepărtată, dar care se închide rapid, bătând în timp. Dar nu era al ei, iar Udinaas cunoștea teroarea.

Mama lui făcu un pas înapoi, cu nodul sprâncenei ei începând să se desprindă.

— Se apropie, spuse ea.

Trull se uită în jos la cei doi sclavi. Udinaas, din propria gospodărie. Și celălalt, unul dintre slujitorii lui Mayen, cel pe care îl cunoșteau drept Feather Witch pentru puterile ei divinatorii. Sângele încă mai păta orificiile de la cămăși, dar rănile în sine se închiseseră. Un alt fel de sânge a fost vărsat pe pieptul lui Udinaas, auriu și încă strălucitor.

— Ar trebui să interzic aceste castinguri, mârâi Hannan Mosag. „Permiterea vrăjitoriei Letherii în mijlocul nostru este o îngăduință periculoasă”.

— Cu toate acestea, există valoare, Înalte Rege, spuse Uruth, iar Trull își dădu seama că era încă tulburată.

— Și asta este, soția lui Tomad?

— Un strigăt, Înalte Rege, pe care am face bine să-l ascultăm.

Hannan Mosag se strâmbă. — Există sânge Wyval pe cămașa bărbatului. Este infectat?

— Posibil, recunoscu Uruth. — O mare parte din ceea ce pare un suflet într-un Letherii este ascuns de artele mele, Înalte Rege.

— Un eșec care ne afectează pe toți, Uruth, spuse Regele Vrăjitor, acordându-i mare onoare folosind numele ei adevărat. „Acesta trebuie observat în orice moment”, a continuat el, cu ochii pe Udinaas. „Dacă există sânge Wyval în el, adevărul va fi dezvăluit în cele din urmă. Cui îi aparține?

Tomad Sengar și-a dres glasul. — El este al meu, regele vrăjitor.

Hannan Mosag s-a încruntat, iar Trull a știut că se gândea la visul său și la decizia lui de a împleti în povestea sa familia Sengar. Au fost puține coincidențe în lume. Regele Vrăjitor vorbi cu o voce mai aspră. — Această vrăjitoare pene, e a lui Mayen, nu? Spune-mi, Uruth, i-ai simțit puterea când ai vindecat-o?

Mama lui Trull clătină din cap. 'Neimpresionant. Sau
. . .' 'Sau ce?'

Uruth a ridicat din umeri. — Sau a ascuns-o bine, în ciuda rănilor. Și dacă acesta este cazul, atunci puterea ei o depășește pe a mea.

Imposibil. Ea este Letherii. Un sclav și încă fecioară.

Mormăitul lui Hannan Mosag transmitea sentimente similare. — A fost atacată de un Wyval, în mod clar o creatură care s-a dovedit cu mult peste capacitatea ei de a controla.

Nu, copilul se împiedică. Prost instruită, ignorantă cu privire la vastitatea a tot ceea ce avea să se joace. Vezi, abia acum își recapătă conștientizarea.

Ochii lui Feather Witch s-au deschis, dezvăluind puțină înțelegere, iar aceasta a fost rapid copleșită de teroarea animală.

Hannan Mosag oftă. — Ea nu ne va fi de nici un folos o vreme. Lasă-i în grija lui Uruth și a celorlalte soții. S-a confruntat cu Tomad Sengar. — Când se întoarce Binadas . . .'

Tomad dădu din cap.

Trull aruncă o privire spre Fear. În spatele lui îngenuncheau sclavii care asistaseră la turnare, cu capetele lipite de pământ și nemișcate, așa cum fuseseră de la sosirea lui Uruth. Părea că ochii duri ai fricii erau ațintiți asupra ceva ce nimeni altcineva nu putea vedea.

Când se întoarce Binadas . . . fiii lui Tomad vor pleca. În deșeurile de gheață.

Un geamăt bolnăvicios din Udinaas.

Regele Vrăjitor a ignorat-o în timp ce ieșea din hambar, K'risnan-ul său flancându-l, santinelă din umbră urmărind un pas în urmă. În prag, acel spectru monstruos s-a oprit de la sine, pentru o singură privire înapoi – deși nu era nicio modalitate de a spune asupra cui își ațintise ochii fără formă.

Udinaas gemu a doua oară, iar Trull văzu membrele sclavului tremurând.

În prag, spectrul dispăruse.

Capitolul doi

Stăpână pentru aceste urme,
Iubitor până la urmă de unde
Tocmai a trecut,
pentru calea pe care o rătăcesc
este intre noi toti.

Gustul dulce al pierderii
hrănește fiecare pârâu de munte,
Eșecul de gheață până la mări
cald ca sângele
subțirindu-ne visele.

Căci unde o duce el
și-a pierdut oasele,
Și poteca pe care o parcurge
este carne fără viață
iar marea nu-și amintește nimic.

A ZĂCIREA DETĂTORILOR ANTICIME _ _

F ISHER KEL T ATH

O privire înapoi. În ceața ceață, departe de dedesubt și spre vest,

strălucea cea mai interioară întindere a Reach Inlet, reflexia palidă a cerului, care ascundea acea apă neagră și fără adâncime. Pe toate celelalte părți, în afară de poteca pietroasă din spatele Seren Pedac, se ridicau munți zimțați, vârfurile acoperite de zăpadă aurite de un soare pe care nu-l putea vedea de unde stătea la capătul sudic al trecătoarei de șa.

Vântul care se repezi pe lângă mirosul ei de gheață, suflarea persistentă a iernii de decădere rece. Își strânse blănurile mai strâns și se întoarse pentru a măsura progresul trenului pe poteca de dedesubt.

Trei vagoane cu roți solide, tăngănind și zgomotând. Siluetele roii, goale de spate, ale oamenilor tribului Nerek, care curgeau în grupuri în jurul fiecărui vagon, cei de la cap încordând frânghiile, cei din spate înaintând blocurile de oprire pentru a împiedica transporturile incomode să se rostogolească înapoi.

În acele vagoane, printre alte mărfuri comerciale, erau nouăzeci de lingouri de fier, câte treizeci pentru fiecare vagon. Nu faimosul oțel Letherii, desigur, din moment ce vânzarea acestuia dincolo de granițe era interzisă, ci de cea mai înaltă calitate, temperat cu carbon și practic lipsit de impurități. Fiecare lingou era la fel de lung ca brațul lui Seren și de două ori mai gros.

Aerul era rece și subțire. Cu toate acestea, acei Nerek lucrau pe jumătate goi, cu sudoarea aburind de pe pielea lor moale. Dacă un blocaj nu a eșuat, cel mai apropiat membru al tribului și-ar arunca propriul corp sub roată.
Și pentru asta, Buruk cel Pale le plătea două docuri pe zi.

Seren Pedac a fost Achizitorul lui Buruk, căruia i s-a acordat trecerea în ținuturile Edur, unul dintre cele șapte astfel sancționate de ultimul tratat. Niciun comerciant nu putea intra pe teritoriul Edur dacă nu este ghidat de un Achizitor. Licitația pentru Seren Pedac și pentru ceilalți șase fusese mare. Și, pentru Seren, Buruk fusese cel mai înalt dintre toate, iar acum o deținea. Sau, mai degrabă, deținea serviciile ei ca ghid și găsitor – o distincție de care părea din ce în ce mai neglijent.

Dar acesta a fost al șaselea an al contractului. Au mai rămas doar patru.

Poate.

Ea se întoarse încă o dată și studie trecerea din față. Erau la mai puțin de o sută de pași de înălțime față de linia copacilor. Stejari pitici de secole înalți până la genunchi și molid flancau poteca denivelată. Mușchi și licheni acopereau bolovanii enormi care fuseseră târâți de râurile de gheață în vremurile trecute. Au rămas bucăți de zăpadă, agățate de locurile umbrite. Aici vântul nu mișca nimic, nici molidul

sârmos, nici măcar crengile strâmbe și fără frunze ale stejarilor. Împotriva unei asemenea stolidități imobile, nu putea decât să urle.

Primul vagon zdrăngăni pe teren plan în spatele ei, limbi Nerek strigând în timp ce se rostogoli repede înainte, pe lângă Seren Pedac și ancora în

loc. Oamenii tribului s-au repezit apoi înapoi să-și ajute semenii încă aflați în urcare.

Târâitul unei uși și Buruk Palidul coborî din vagonul de plumb. Stătea cu atitudinea larg, ca și cum s-ar fi străduit să-și recapete memoria echilibrului, întorcându-se cu o scârmare de la vântul rece, întinzându-și mâna pentru a-și ține șapca îmblănită pe cap în timp ce clipi spre Seren Pedac.

„Voi grava această viziune chiar pe osul craniului meu, binecuvântat Achizitor! Acolo să se alăture multor alții, desigur. Pelerina aceea umbrită de blană, grația majestuoasă și primordială în care stai acolo. Majestatea zdrobită a profilului tău, atât de abil gravată de aceste înălțimi sălbatice.

— Tu... Nerek! Găsește-ți maistrul – vom campa aici. Mesele trebuie pregătite. Descărcați acele mănunchiuri de lemn în al treilea vagon. Vreau un foc, acolo, în locul obișnuit. Fii mai departe!

Seren Pedac și-a pus rucsacul jos și și-a croit drum pe potecă. Vântul a târât repede cuvintele lui Buruk. La treizeci de pași mai departe, ea ajunse la primul dintre vechile altare, o lărgire a potecii, unde întinderi plane de rocă răzuită se întindeau în lateral, iar pereții munților de flancare fuseseră tăiați abrupt. Pe fiecare plat, bolovani au fost poziționați pentru a forma conturul de mărime normală al unei nave, atât proa cât și pupa ascuțite și marcate de menhire verticale. Pietrele prorei fuseseră sculptate într-o asemănare cu zeul Edur, Tatăl Umbră, dar vânturile ștergeseră detaliile. Orice a ocupat inițial aceste două nave de flancare a dispărut de mult, deși roca de bază din interior era pătată în mod ciudat.

Numai pereții erupți de stâncă au păstrat ceva din puterea lor străveche. Netede și negre, erau translucide, în felul obsidianului subțire, fumuriu. Și forme se mișcau în spatele lor. De parcă munții ar fi fost scobiți, iar fiecare panou era un fel de fereastră, dezvăluind o lume misterioasă, eternă în interior. O lume care nu ține seama de tot ce o înconjura, dincolo de propriile sale granițe de piatră de nepătruns, și de aceste panouri ciudate, fie orbe, fie indiferente.

Obsidianul translucid a sfidat eforturile lui Seren de a se concentra asupra formelor care se mișcau pe cealaltă parte, așa cum a făcut-o în ultimele zece ori în care vizitase acest site. Dar chiar acel mister era în sine o momeală irezistibilă, atrăgând-o din nou și din nou.

Pășind cu grijă în jurul pupei navei de bolovani, se apropie de panoul estic. Ea a tras

mănușa căptușită cu blană din dreapta ei

mâna, a întins-o și a pus-o pe piatra netedă. Cald, bea rigiditatea de la degete, luând durerea de la articulații. Acesta era secretul ei, puterile vindecătoare pe care le descoperise când atinsese prima dată stânca.

O viață întreagă pe aceste țări dure a furat suplețea corpului. Oasele au devenit casante, deformate de durere. Stânca tare nesfârșită de sub picioare a trimis curând șocuri prin coloana vertebrală cu fiecare pas făcut. Nerek, seminția care, înainte de a îngenunche în fața regelui Letherii, locuise în cea mai estică întindere a lanțului, credea că sunt copiii unei femei și ai unui șarpe și că șarpele locuia încă în interiorul corpului, acea coloană vertebrală curbată ușor, degetelor stivuite întinzându-se ca să-și ascundă capul în centrul creierului. Dar munții l-au disprețuit pe acel șarpe, nu doreau decât să-l târască înapoi pe pământ, să-l întoarcă încă o dată în pântece, strecurându-se în crăpături și încolăcit sub stânci. Și astfel, în cursul unei vieți, șarpele a fost făcut să se plece, să se îndoaie și să se răsucească.

Nerek și-a îngropat morții sub pietre plate.

Cel puțin, obișnuiau, înainte ca edictul regelui să-i forțeze să îmbrățișeze credința Holdurilor.

Acum ei lasă trupurile rudelor lor acolo unde cad. Chiar și până la abandonarea colibelor. Trecuseră cu ani în urmă, dar Seren Pedac și-a amintit cu o claritate dureroasă că a venit peste o înălțime și a privit vastul platou unde locuia Nerek. Satele pierduseră orice distincție, contopindu-se într-o confuzie haotică și descurajată. Fiecare a treia sau a patra colibă fusese lăsată în ruină, mormintele improvizate pentru rudele care muriseră de boală, bătrânețe sau prea mult alcool, nectar alb sau durhang. Copiii rătăceau neîngrijiți, urmăriți de șobolani sălbatici, care acum se reproduceau necontrolați și deveniseră prea îmbolnăviți de boli pentru a fi mâncați.

Oamenii Nerek au fost distruși și din acea groapă nu avea să se poată ieși. Patria lor era un cimitir plin de vegetație, iar orașele Letherii promiteau doar datorii și dizolvarea. Nu li sa acordat nicio simpatie. Modul de viață Letherii a fost greu, dar era adevăratul mod, modul de civilizație. Dovada a fost găsită în înflorirea ei, acolo unde alte căi s-au împiedicat sau au rămas slabe și înclinate.

Vântul amar nu putea ajunge acum la Seren Pedac. Căldura pietrei curgea prin ea. Cu ochii închiși, ea și-a sprijinit fruntea de suprafața ei primitoare.

Cine intră acolo? Sunt ei Edur ancestral, așa cum pretind Hiroth? Dacă da, atunci de ce nu puteau vedea mai clar decât Seren însăși? Forme vagi, trecând încoace și încolo, la fel de pierdute ca acei copii Nerek din satele lor pe moarte.

Avea propriile ei convingeri și, deși era neplăcută, se ținea de ele. *Ei sunt santinelele inutilității. Dobânditori ai absurdului. Reflecții despre noi înșine pentru totdeauna prinși în repetare fără scop. Veșnic indistincți, pentru că asta este tot ce ne putem descurca atunci când ne uităm la noi înșine, la viața noastră. Senzații, amintiri și experiențe, pământul fetid în care prind rădăcini gândurile. Flori palide sub un cer gol.*

Dacă ar putea, s-ar scufunda în acest zid de piatră. Să meargă pentru eternitate printre acele forme fără formă, uitându-mă, poate, din când în când, și să nu văd copaci pipernici, mușchi, licheni și trecători ocazional. Nu, văzând doar vântul. Vântul mereu urlator.

Îl auzea mergând cu mult înainte de a intra în cercul pâlpâit al luminii focului. Zgomotul pașilor lui l-a trezit și pe Nerek, ghemuit sub blănuri zdrențuite într-un semicerc aspru la marginea luminii, iar ei s-au ridicat rapid și au converjat către acel ritm constant.

Seren Pedac și-a ținut privirea ațintită asupra flăcărilor, risipa de lemn care-l ținea de căldură pe Buruk Pale, în timp ce el se îmbăta din ce în ce mai mult de un amestec de vin și nectar alb și se lupta împotriva remorcherului de la un colț al gurii ei, acel nedorit și nedorit. buclă ironică nedorită care exprima amuzament amar la această îmbinare iminentă de inimi frânte.

Buruk cel Pale purta cu el instrucțiuni secrete, o listă suficient de lungă pentru a umple un sul întreg, de la alți comercianți, speculatori și funcționari, inclusiv, bănuia ea, chiar Casa Regală. Și oricare ar fi implicat acele instrucțiuni, conținutul lor era uciderea bărbatului. Întotdeauna îi plăcuse vinul său, dar nu cu distrugătorul seducător, nectarul alb, amestecat. Acesta era noul combustibil al acestei călătorii pentru focurile în scădere ale sufletului lui Buruk și l-ar îneca la fel de sigur ca și apele adânci din Reach Inlet. .

Încă patru ani. Poate.

Nerek-ul își înghesuiau vizitatorul, zeci de voci amestecându-se într-un murmur ciudat, ca niște închinători care imploră un zeu deosebit de uluitor și, deși evenimentul era ascuns în întunericul dincolo de foc, Seren

Pedac o putea vedea destul de bine în imaginația ei. Încerca, doar ochii lui dezvăluind neliniștea din cauza îmbrățișărilor nesfârșite, căutând să răspundă fiecăruia cu ceva – orice – care nu putea fi confundat cu binecuvântare. Ar vrea să spună că nu era un om demn de o asemenea reverență. El a fost, ar vrea să spună, un punct culminant sordid al eșecurilor, așa cum au fost. Toți pierduți, aici, în această lume cu inima rece. Ar vrea să spună — dar nu, Hull Beddict nu a spus niciodată nimic. Nu, în nici un caz, lucrurile s6 cu îndrăzneală . . . vulnerabil.

Buruk cel Pale ridicase capul la zgomot, clipind însorit. — Cine vine?

— Hull Beddict, răspunse Seren Pedac.

Negustorul și-a lins buzele. — Vechiul Santinela?

'Da. Deși te sfătuiesc să nu-l numești cu acel titlu. A întors Treful Regelui cu mult timp în urmă.

— Și așa i-a trădat pe Letherii, da. Buruk râse. — Sărmanul, onorabilul prost. Onoarea cere dezonoare, acum asta e amuzant, nu-i așa? Ai văzut vreodată un munte de gheață în mare? Fătare din nou și din nou sub dinții nesfârșiți care roade apa sărată. Doar asa.' Își înclină sticla pe spate, iar Seren se uită la cum se înclină gâtul.

— Dezonoarea îți face sete, Buruk?

A tras sticla în jos, uitându-se cu privirea. Apoi un zâmbet liber. — Secat, domnule. Ca un om care se îneacă, care înghite aer.

— Numai că nu este aer, este apă.

El a ridicat din umeri. — O surpriză de moment.

— Atunci treci peste asta.

— Da. Și în acele ultime clipe, stelele înoată curenți nevăzuți.

Hull Beddict făcuse cât putu cu Nerek și păși în lumina focului. Aproape la fel de înalt ca un Edur. Îmbrăcat în blana albă a lupului de nord, părul lung împletit aproape la fel de palid. Soarele și vânturile puternice îi întunecaseră chipul până la nuanța pielii bronzate. Ochii lui erau cenușii albiți și părea că bărbatul din spatele lor era vreodată în

altă parte. Și, Seren Pedac știa bine, acel loc nu era acasă.

Nu, la fel de pierdut ca carnea și oasele lui, acest trup stă în fața noastră. — Ia-ți puțină căldură, Hull Beddict, spuse ea.

O studia în felul lui distras – o aparentă contradicție pe care numai el o putea realiza.

Buruk cel Pale a râs. 'Care e ideea? Nu va ajunge niciodată la el prin acele blănuri. Îți e foame, Beddict? Însetat? Nu am crezut. Ce zici de o femeie? Aș putea să te scutesc de unul dintre nerek-ul meu nerek – dragii așteaptă în căruța mea. A băut zgomotos din sticla lui și i-a întins-o. — O parte din asta? O, dragă, își ascunde prost dezgustul.

Cu ochii pe bătrâna Sentinel, Seren a întrebat: „Ai coborât trecătoarea? Au dispărut zăpada?

Hull Beddict aruncă o privire spre vagoane. Când a răspuns, cuvintele au venit stângace, de parcă trecuse ceva timp de la ultima oară. 'Ar trebui sa faci.'

'Unde te duci?'

El mai aruncă o privire la ea. 'Cu tine.'
Sprâncenele lui Seren se ridicară.

Râzând, Buruk Palidul făcu un semn expansiv cu sticla lui – care era goală, cu excepția ultimelor picături împrăștiate care au lovit focul cu un șuierat. „Oh, bine ai venit companie într-adevăr! Prin toate mijloacele! Nerek va fi încântat. Se clătina în picioare, țesându-se periculos de aproape de foc, apoi, cu un ultim val, se împletici spre căruța lui.

Seren și Hull l-au privit plecând, iar Seren a văzut că Nerek s-au întors la locurile lor de dormit, dar toți stăteau treji, cu ochii strălucind de flăcări reflectate, în timp ce îl priveau pe bătrâna Sentinel, care se apropie acum de foc și se așeză încet. Își întinse mâinile bătute la căldură.

Ar putea fi mai moi decât păreau, și-a amintit Seren. Cu toate acestea, amintirea nu făcea altceva decât să stârnească cenușa moartă de mult și ea a aruncat un alt buștean în focul flămând din fața lor, a privit scânteile sărind în întuneric.

— Intenționează să rămână un oaspete al lui Hiroth până la Marea Întâlnire? Ea îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri. 'Așa cred. De aceea ai
a decis să ne însoțească?

„Nu va fi ca tratatele trecute, această întâlnire”, a spus el. — Edur nu mai sunt împărţiţi. Regele Vrăjitor domnește necontestat.

— Totul s-a schimbat, da.

— Și așa Diskanar îl trimite pe Buruk cel Pale.

Ea pufni, aruncă înapoi în flăcări un buștean rătăcit care se rostogolise. — O alegere proastă. Mă îndoiesc că va rămâne suficient de treaz pentru a gestiona mult spionaj. — Șapte case de negustori și douăzeci și opt de nave au coborât asupra

Paturi Calach, spuse Hull Beddict, flectându-și degetele.

'Știu.'

„Delegația lui Diskanar va susține că vânătoarea a fost neautorizată. Vor condamna măcelul. Apoi folosiți-l pentru a argumenta că vechiul tratat este viciat, că trebuie revizuit. Pentru sigiliile pierdute, ei vor face un gest generos – aruncând aur la picioarele lui Hannan Mosag.
Ea nu a spus nimic. Avea dreptate, la urma urmei. Hull Beddict știa mai bine decât majoritatea minții regelui Ezgara Diskanar – sau, mai degrabă, pe cea a Casei Regale, care nu era întotdeauna același lucru.
— Bănuiesc că este mai mult, spuse ea după o clipă.

'Cum așa?'

— Îmi imaginez că nu ați auzit cine va conduce delegația. El mormăi acru. — Munții tac în astfel de chestiuni. Ea a dat din cap. — Reprezentând interesele regelui, Nifadas. 'Bun. Primul eunuc nu este un prost.

— Nifadas va împărți comanda cu prințul Quillas Diskanar. Hull Beddict se întoarse încet spre ea. — Atunci a crescut departe.

'Ea are. Și pentru toți anii de când ai trecut ultima oară în calea fiului ei. . . Ei bine, Quillas s-a schimbat puțin. Regina îl ține în lesă scurtă, cu Cancelarul la îndemână pentru a-i hrăni cu dulciuri. Se zvonește că principalul deținător al intereselor în cele șapte case de negustori care au sfidat tratatul este nimeni altul decât însăși regina Janall.

— Și cancelarul nu îndrăznește să părăsească palatul, spuse Hull Beddict, iar ea auzi rânjetul. — Așa că îl trimite pe Quillas. O greseala. Prințul este orb la subtilitate. El își cunoaște propria ignoranță și prostia, așa că este mereu suspicios față de ceilalți, mai ales când spun lucruri pe care nu le înțelege. Nu se poate negocia când este târât în urma emoțiilor.

— Cu greu un secret, răspunse Seren Pedac. Și a așteptat.

Hull Beddict scuipă în foc. — Nu le pasă. Regina l-a lăsat să strecoare lesa. Permițându-l lui Quillas să se bată, să ofere insulte stângace în fața lui Hannan Mosag. Este aceasta simplă aroganță? Sau chiar invită la război?

'Nu știu.'

— Și Buruk cel Pale — ale cui instrucțiuni poartă el?
'Nu sunt sigur. Dar nu este fericit. Au tăcut atunci.

În urmă cu doisprezece ani, regele Ezgara Diskanar l-a însărcinat pe favoritul său Preda al Gărzii, Hull Beddict, cu rolul de Sentinel. Trebuia să călătorească până la granițele de nord, apoi dincolo. Sarcina lui era să studieze triburile care încă locuiau sălbatic în munți și pădurile înalte. Deși era un războinic talentat, Hull Beddict fusese naiv. Ceea ce a îmbrățișat ca pe o călătorie în căutarea cunoașterii, primii pași spre coexistența pașnică, fusese de fapt un preludiu al cuceririi. Rapoartele sale detaliate despre triburi precum Nerek, Faraed și Tarthenal, fuseseră examinate de slujitorii cancelarului Triban Gnol. Punctele slabe fuseseră apreciate din descrieri. Și apoi, într-o serie de campanii de subjugare, exploatate cu brutalitate.

Iar Hull Beddict, care făcuse legături de sânge cu acele triburi înverșunate, a fost acolo pentru a fi martor la tot entuziasmul său transmis. Daruri care nu erau deloc cadouri, atragerea de datorii, datoriile schimbate cu pământ. Labirintul mortal era plin de negustori, negustori, seducatori de nevoi false, furnizori de otravuri distructive. Sfidarea a răspuns cu anihilare. Devorarea mândriei, independenței și autosuficienței. În total, un război atât de profund cinic în accelerarea sa rece și fără inimă, încât niciun suflet onorabil nu ar putea supraviețui martor. Mai ales când acel suflet era responsabil pentru asta. *Pentru toate* acestea.

Și până astăzi, Nerek s-a închinat lui Hull Beddict. La fel și aceia jumătate de duzină de cerșetori îndatorați care erau tot ce mai rămăsese din Faraed. Iar rămășițele împrăștiate ale Tarthenalului, uriașe și zdruncinate și beate în orașele de groapă din afara orașelor de la sud, încă mai purtau cele trei tatuaje de bar pe sub umărul stâng – o potrivire cu cele de pe spatele lui Hull.

Stătea acum în tăcere lângă ea, cu ochii pe flăcările în scădere ale vetrei pe moarte. Unul dintre gardienii săi se întorsese în capitală, purtând trestia regelui. Sentinel nu mai era Sentinel. Nici nu s-ar mai întoarce în ţinuturile de sud. Mersese în munți.

Îl întâlnise pentru prima oară cu opt ani în urmă, la o zi afară din High Fort, redusă la puțin mai mult decât un animal curățător în sălbăticie.

Și îl adusese înapoi. Cel puțin o parte din drum. *Oh, dar a fost mult mai puțin nobil decât părea la început. Poate că ar fi fost. Cu adevărat nobil. Dacă nu l-aș fi folosit atunci cu greu.*

Ea cedase propriilor ei nevoi egoiste și nu era nimic glorios în asta.

Seren se întrebă dacă o va ierta vreodată. Apoi s-a întrebat dacă se va ierta vreodată.

— Buruk cel Pale știe tot ce trebuie să învăț, spuse Hull Beddict. 'Eventual.'

— Îmi va spune el.

Nu din propria sa voință, nu o va face. — Indiferent de instrucțiunile lui, spuse ea, el rămâne un jucător mic în acest joc, Hull. Șeful unei case de negustori situată convenabil în Trate, cu experiență considerabilă în tratarea cu Hiroth și Arapay. *Și, prin mine, trecere legitimă în Edur terenuri.*

— Hannan Mosag își va trimite războinicii după acele nave, spuse Hull Beddict. — Interesul reginei pentru acele case de negustori este pe cale să primească bătaie.

— Cred că ea a anticipat pierderea.

Bărbatul de lângă ea nu era tânărul naiv care fusese cândva. Însă a fost îndepărtat de mult de schemele complicate și de delecta de mână mortală care era atât de mult sângele vital al Letherii. Îl simțea luptându-se cu multitudinea de straturi de intenție și design la lucru aici. — Încep să văd calea pe care o ia, spuse el după un timp, iar disperarea sumbră din vocea lui era atât de crudă, încât ea îşi întoarse privirea, clipind.

El a continuat: „Așadar, acesta este blestemul că suntem atât de înclinați să privim înainte, mereu înainte. Ca și cum calea dinaintea noastră ar trebui să fie diferită de cea din spatele nostru.

Da, și merită să-mi amintesc, de fiecare dată când mă uit înapoi.

Chiar ar trebui să nu mai fac asta.

— Cinci aripi îți vor cumpăra un grovel, mormăi Tehol Beddict din pat. — Nu te-ai întrebat vreodată cât de ciudat este? Desigur, fiecare zeu ar trebui să aibă un tron, dar nu ar trebui să rezulte și că fiecare tron construit pentru un zeu este de fapt ocupat? Și dacă nu este, cine a decis că merită să se închine unui tron gol?

Așezat pe un taburet cu trei picioare, la picioarele patului, Bugg făcu

o pauză la tricotat. Întinse și examină cămașa de lână grosieră la care lucra, cu un ochi strâns într-o mișcare critică.

Privirea lui Tehol coborî spre servitorul său. — Sunt destul de sigur că brațul meu stâng are o lungime apropiată, dacă nu identică, cu cea a dreptului. De ce tu

persistă în această îngâmfare? Nu ai talent să vorbești, în mare parte din orice, dacă te gândești la asta. Probabil de ce te iubesc atât de mult, Bugg.

— Nu pe jumătate cât te iubești pe tine însuți, răspunse bătrânul, reluând tricotajul.

— Ei bine, nu văd niciun rost să argumentez asta. Oftă, mișcându-și degetele de la picioare sub foaia urâtă. Vântul împrospăta, binecuvântat de răcoros și mirosea doar puțin a Stink Flats de pe malul de sud. Patul și scaunul erau singurele mobile de pe acoperișul casei lui Tehol. Bugg încă dormea dedesubt, în ciuda căldurii înăbușitoare, și a apărut doar când munca lui a cerut suficientă lumină pentru a vedea. Economisit de ulei de lampă, își spuse Tehol, din moment ce petrolul deveni îngrozitor de scump acum, când balenele se raresc.

Întinse mâna la jumătatea de duzină de smochine uscate de pe farfuria pătată pe care o pusese Bugg lângă el. — Ah, mai multe smochine. Mă așteaptă, deci, o altă călătorie umilitoare în spațiile publice. Mestecă dezordonat, urmărind cățărarea ca de maimuță a muncitorilor pe cupola Domiciliului Etern. Pur întâmplătoare, această priveliște neobstrucționată a palatului îndepărtat care se ridică din inima orașului Letheras și cu atât mai satisfăcătoare pentru asta, în special pentru modul în care turnurile din apropiere și podurile din înălțimea a treia au încadrat atât de frumos îngâmfarea regelui Ezgara Diskanar. — Domiciliu etern într-adevăr. Veșnic neterminat.

Domul se dovedise atât de provocator pentru arhitecții regali, încât patru dintre ei s-au sinucis în timpul construcției sale, iar unul murise tragic – chiar dacă oarecum misterios – prins într-o conductă de drenaj. — Şaptesprezece ani şi mai departe. Se pare că au renunțat complet la a cincea aripă. Ce crezi, Bugg? Apreciez opinia ta de expert.

Expertiza lui Bugg a echivalat cu reconstruirea vatrăi din bucătăria de dedesubt. Douăzeci și două de cărămizi arse stivuite într-o formă aproape cubică și într-adevăr ar fi fost dacă trei dintre cărămizi nu ar fi venit de la un mausoleu răsturnat din cimitirul local. Zidarii mormânți țineau de noțiuni deosebite despre dimensiunile unei cărămizi, niște bastarzi evlavioși că erau.

Ca răspuns la întrebarea lui Tehol, Bugg ridică privirea, strâmbându-se cu ambii ochi. Cinci aripi către palat, cupola ridicându-se din centru. Patru niveluri la acele aripi, cu excepția celui de pe mal, unde fuseseră construite doar două niveluri. Lucrările fuseseră suspendate când s-a descoperit că lutul de sub fundații avea tendința de a se strânge în lateral, precum închiderea unui

pumnul pe un bloc de unt. A cincea aripă se scufunda.

— Pietriş, spuse Bugg, întorcându-se la tricotat.

'Ce?'

— Pietriş, repetă bătrânul. — Forează fântâni adânci în lut, la fiecare câțiva pași și umple-le cu pietriș, pline de șoferi. Cap-le și construiește-ți stâlpii de fundație deasupra. Fără greutate pe lut înseamnă că nu are niciun motiv să se zvârcolească.

Tehol se uită în jos la servitorul său. 'În regulă. Unde, în numele Errantului, ai venit după asta? Și nu-mi spune că, m-am împiedicat de el încercând să ne împiedicăm vatra să rătăcească.

Bugg clătină din cap. — Nu, nu este atât de greu. Dar dacă ar fi fost, asta aș fi făcut.

'A făcut o gaură? Cât de departe în jos?

— Roca de bază, desigur. Altfel nu va
funcționa. — Și umple-l cu pietriș. —
Strâns, da.

Tehol a mai smuls din farfurie o smochine, a periat praful de pe ea — Bugg culegea din nou resturile de pe piață. Depășind șobolanii și câinii. — Asta ar face un focar impresionant de bucătar.
— Aşa ar fi.

— Ai putea găti în siguranță și mulțumit știind că piatra plată nu se va mișca niciodată, cu excepția unui cutremur...

— Oh, nu, va suporta și un cutremur. Pietriș, nu? Flexibil, vezi tu. 'Extraordinar.' A scuipat o sământă. 'Tu ce crezi? Ar trebui să ies afară

de pat azi, Bugg?

— Nu am niciun motiv să... Servitorul se opri scurt, apoi îşi înclină capul, gândindu-se. — Ai grijă, poate că ai făcut-o.

'Oh? Și ai face bine să nu-mi pierd timpul cu asta. —
Trei femei au fost în vizită în această dimineață.

— Trei femei. Tehol ridică privirea spre cel mai apropiat pod de la Third Height, urmărind oamenii și căruțele deplasându-l peste el. — Nu

cunosc trei femei, Bugg. Și dacă aș face-o, toți sosind simultan ar fi un motiv de teroare, mai degrabă decât un „oh, apropo”.

— Da, dar nu le cunoști. Nici măcar unul dintre ei. nu cred. Fețe noi pentru mine, oricum.

'Nou? Nu i-ai mai văzut niciodată? Nici măcar în piață? Pe malul fluviului?

'Nu. Poate fi dintr-unul din celelalte orașe sau poate dintr-un sat. Accente ciudate.

— Și m-au întrebat pe nume?

— Ei bine, nu tocmai. Au vrut să știe dacă aceasta este casa bărbatului care doarme pe acoperișul lui.

— Dacă ar fi trebuit să întrebe asta, *sunt* dintr-un sat care stinge broaște. Ce altceva au vrut să știe? Culoarea părului tău? Ce purtați în timp ce stateai în fața lor? Au vrut să-și cunoască și propriile nume? Spune-mi, sunt surori? Au o singură sprânceană?

— Nu că am observat. Femei frumoase, după cum îmi amintesc. Tânără și cărnoasă. Se pare că nu ești interesat, totuși.

— Servitorii nu ar trebui să presupună. Frumos. Tânără și cărnoasă. Ești sigur că erau femei?

— O, da, destul de sigur. Nici măcar eunucii nu au sânii atât de mari sau perfecti sau, într-adevăr, ridicați atât de sus încât fetele să-și poată odihni bărbia...
Tehol se trezi stând lângă pat. Nu era sigur cum a ajuns acolo, dar se simțea corect. — Ai terminat cămașa aia, Bugg?

Servitorul o întinse încă o dată. — Suflecă-te mâneca, cred. „În sfârșit, pot să mai ies o dată în public. Leagă acele capete sau orice altceva

le faci și le dai aici.

— Dar încă nu am început să port pantalonii...

— Nu contează asta, interveni Tehol, înfășurându-și cearceaful de pat în jurul taliei, o dată, de două ori, de trei ori, apoi vârându-l într-un șold. Apoi făcu o pauză, cu o privire ciudată în trăsăturile lui. — Bugg, de dragul lui Errant, nu mai avem smochine pentru o vreme, bine? Atunci unde sunt aceste surori înzestrate muntos?

— Red Lane. lui Huldo.

— Gropi sau în curte?

'Curte.'

— Cel puțin asta e ceva. Crezi că Huldo ar fi uitat?

'Nu. Dar a petrecut mult timp jos la Drownings.

Tehol a zâmbit, apoi a început să-și frece un deget de-a lungul dinților. „Câștig” sau

pierzi?'

'Pierzând.'

'Hah!' Și-a trecut o mână prin păr și a luat o ipostază obișnuită. 'Cum arăt?'

Bugg îi întinse cămaşa. „Cum reușești să-ți ții mușchii atunci când nu faci nimic mă deranjează”, a spus el.

— O trăsătură Beddict, dragul meu trist servitor. Ar trebui să-l vezi pe Brys, sub toată armura aceea. Dar chiar și el pare slăbit în comparație cu Hull. Ca fiu mijlociu, desigur, reprezint echilibrul perfect. Inteligență, pricepere fizică și o multitudine de talente care se potrivesc cu harul meu natural. Când sunt combinate cu capacitatea mea extraordinară de a irosi totul, vedeți, stând în fața voastră, punctul culminant rafinat.

— Un discurs frumos și patetic, spuse Bugg dând din cap.

— A fost, nu-i așa? Voi fi pe drum acum. Tehol făcu un semn în timp ce se îndrepta spre scară. — Curăță locul. S-ar putea să avem oaspeți în seara asta.

— O voi face, dacă găsesc timp.

Tehol se opri la marginea zdrențuită a porțiunii de acoperiș care se prăbușise. — Ah, da, ai pantaloni de făcut — ai destulă lână pentru asta?

— Ei bine, pot face un picior în jos până la capăt, sau le pot face pe amândouă scurte.

— Cât de scurt?

'Destul de scurt.'

— Du-te cu un picior.

— Da, stăpâne. Și apoi trebuie să ne găsesc ceva de mâncare. Si bea.' Tehol se întoarse cu mâinile pe șolduri. „Nu am vândut practic totul,

scutind un pat si un scaun singuratic? Deci, câtă ordine este necesară?

Bugg miji. — Nu prea mult, a recunoscut el. — Ce vrei să mâncăm în seara asta?

— Ceva care are nevoie de gătit.

„Ar fi ceva mai bun atunci când este gătit, sau ceva care trebuie gătit?”

— Oricum e bine.

— Ce zici de lemn?

„Nu mănânc...”

— Pentru vatră.

'Oh corect. Ei bine, găsiți câteva. Uită-te la scaunul ăla pe care stai — nu are nevoie de toate cele trei picioare, nu-i așa? Când scroungingul nu plătește, este timpul să improvizezi. Plec să-mi întâlnesc cele trei destine, Bugg. Rugați-vă că Errantul se uită în altă parte, nu?

'Desigur.'

Tehol a coborât scara, descoperind, într-un moment de panică, că mai rămânea doar o treaptă din trei.

Camera de la nivelul solului era goală, cu excepția unei saltele subțiri, rulată pe un perete. Pe piatra plată a vetrei stătea o singură oală bătută, care stătea sub fereastra din față, o pereche de linguri și boluri de lemn pe podea în apropiere. Una peste alta, reflectă Tehol, elegant în severitatea sa.

Dădu deoparte perdeaua rătăcită care servea drept uşă, amintindu-şi să-i spună lui Bugg să scoată zăvorul uşii de pe patul vatrăi. Un pic de lustruire și s-ar putea să câștige un dock sau două de la Cusp the Tinkerer. Tehol a ieşit afară.

Se afla într-un culoar îngust, atât de îngust încât a fost forțat să coboare lateral spre stradă, dând gunoiul deoparte la fiecare pas. *Femei carnoase. . . mi-aș fi dorit să-i văd strîngându-se spre ușa mea.* O invitație la cină acum părea esențială. Și, gazdă conștientă care era, se putea poziționa cu o vedere clară și, indiferent de plăcerea pe care o vedeau pe chipul lui, o puteau primi ca bun venit.

Strada de dincolo era goală, cu excepția celor trei Nerek, o mamă și doi copii de sânge jumătate, care găsiseră în nișa îngropată din peretele vizavi de o casă nouă și păreau să doarmă. Trecu cu pași mari pe lângă formele lor înghesuite, lovind cu piciorul într-un șobolan care se apropiase și își făcu drum printre lăzile de lemn stivuite, care blocau practic acest capăt al străzii. Depozitul lui Biri era în permanență supraaprovizionat, iar Biri vedea ultima parte a străzii Cul din această parte a canalului Quillas ca pe propriul său complex personal.

Chalas, paznicul curții, era întins pe o bancă de cealaltă parte, unde Cul se deschidea spre Burl Square, cu influența învelită în piele sprijinindu-i pe coapse. Ochi roșii l-au găsit pe Tehol. — Frumoasă fustă, spuse gardianul.

— Mi-ai uşurat pasul, Chalas.

— Încântat să vă obligă, Tehol.

Tehol făcu o pauză, cu mâinile pe șolduri, și cercetă piața aglomerată. „Orașul prosperă”.

— Nicio schimbare acolo. . . în afară de ultima dată.

— Oh, asta a fost o remorcher laterală minoră, din punctul de vedere al curenților.

— Să nu-l aud pe Biri vorbind despre asta. Încă vrea să-ți fie capul sărat și într-un butoi care se rostogolește în mare.

— Biri a alergat întotdeauna pe loc.

Chalas mormăi. — Au trecut săptămâni de când ai coborât ultima oară. Ocazie speciala?'

— Am o întâlnire cu trei femei.

— Vrei influenţa mea?

Tehol coborî privirea și studie arma bătută. — Nu aș vrea să te las fără apărare.

Fața mea îi sperie. Cu excepția aceia Nerek. M-au trecut, ăia au trecut.

— Îți dau necazuri?

'Nu. Numărul de șobolani a scăzut, de fapt. Dar tu o cunoști pe Biri.

— Mai bine decât se cunoaște el însuși. Amintește-i asta, Chalas, dacă începe să se gândească să le dea necazuri.

'Eu voi.'

Tehol porni, șerpuind prin presa clocotită din piață. Down Markets se deschidea pe el din trei laturi; o colecție mai decrepită de obiecte inutile de vânzare Tehol nu a văzut-o încă. Și oamenii au cumpărat în frenezie, zi după zi binecuvântată. *Civilizația noastră prosperă din prostie.* Și a fost nevoie doar de o fărâmă de inteligență pentru a atinge vena aceea idioată și bea adânc din bogății. Confortant, dacă este ușor deprimant. Calea celor mai sumbre adevăruri.

A ajuns de partea cealaltă, a intrat pe Red Lane. Treizeci de pași mai departe și veni vizavi de intrarea arcuită a lui Huldo. Pe aleea umbrită și înapoi în lumina soarelui curții. O jumătate de duzină de mese, toate ocupate. Odihnește-te pentru ignoranții fericiți sau cei fără monedă să probeze gropile din sanctul interior al lui Huldo, unde se desfășurau diverse activități sordide zi și noapte, activitățile menționate apropiindu-se ocazional de expresia artistică a absurdului. Încă un exemplu, a

reflectat Tehol, despre ceea ce ar plăti oamenii, dacă au ocazia.

Cele trei femei de la o masă din colțul îndepărtat s-au remarcat nu doar pentru detaliul evident – erau singurele femei prezente – ci și pentru o serie de distincții mai subtile. *Frumos este. . . doar cuvântul potrivit.* Dacă erau surori, era doar în sentiment și pentru predilecția comună pentru o anumită formă de

vigoarea marțială, având în vedere corpul lor, iar armura strânsă și armele acoperite strânse lângă masă.

Cea din stânga era roșcată, treptele înflăcărate albite de soare și atârnau în ondulații reticente pe umerii ei largi. Ea bea dintr-o sticlă învelită în lut, disprețuind sau poate neînțelegând funcția ceștii care o însoțise. Chipul ei aparținea unei statui eroice care căptușea o colonadă, puternică, netedă și perfectă, ochii ei albaștri aruncând o privire pietroasă cu indiferența senină a tuturor acestor statui. Lângă ea, și sprijinită cu ambele antebrațe de blatul mic, era o femeie cu o notă de sânge Faraed în ea, având în vedere nuanța miere a pielii ei și slaba înclinare în sus a ochilor ei întunecați. Părul ei era fie castaniu închis, fie negru și fusese legat la spate, lăsându-i limpede fața în formă de inimă. A treia femeie stătea trântită pe spate pe scaun, cu piciorul stâng înclinat într-o parte, cel drept tremurând necontenit în sus și în jos — picioare fine, observă Tehol, îmbrăcate în piele brută strânsă, bronzate aproape alb. Capul îi era ras, pielea palidă strălucind. Ochi larg, cenușii deschisi, cercetau leneș ceilalți patroni, ajungând în cele din urmă să se odihnească pe Tehol, unde stătea în pragul curții.

El a zambit.

Ea a rânjit.

Urul, serverul șef al lui Huldo, ieși dintr-o umbră din apropiere și îi făcu semn lui Tehol.

S-a apropiat cât a îndrăznit. 'Tu cauți. . . Ei bine, Urul. Huldo este aici?

Nevoia bărbatului de o baie era legendară. Patronii își dădeau ordinele cu o concizie decisivă și rareori îl chemau pe Urul pentru mai mult vin până la terminarea mesei. Acum stătea în fața lui Tehol, cu sprâncenele strălucitoare de sudoare uleioasă, cu mâinile zgâiindu-se peste centura largă a centurii. — Huldo? Nu, Errant să fie lăudat. El este pe Low Walk la Drownings. Tehol, acele femei — au fost aici toată dimineața! Mă sperie, felul în care se încruntă ori de câte ori mă apropii.

— Lasă-le mie, Urul, spuse Tehol, riscând să-l mângâie pe umărul umed al bărbatului.

'Tu?'

'De ce nu?' Cu asta, Tehol și-a ajustat fusta, și-a verificat mânecile și și-a făcut loc între mese. oprindu-se înaintea celor trei femei, el

aruncă o privire în jur după un scaun. Găsi unul și îl trase aproape, apoi se așeză cu un oftat.

'Ce vrei?' întrebă cel chel.

— Asta a fost întrebarea *mea .* Servitorul meu mă anunță că mi-ai vizitat reședința în această dimineață. Eu sunt Tehol Beddict. . . cel care doarme pe acoperişul lui.'

Trei seturi de ochi fixați asupra lui.

Suficient pentru a face să se ofilească un voinic războinic. . .
dar eu? Doar ușor. 'Tu?'

Tehol se încruntă la femeia cheală. „De ce toată lumea întreabă asta? Da eu. Acum, după accentul tău, aș risca că ești din insule. Nu cunosc pe nimeni în insule. Prin urmare, nu te cunosc. Ca să nu spun că nu mi-ar plăcea, desigur. Te cunosc, adică. Cel puțin, așa cred.

Femeia cu părul roșu și-a lăsat sticla jos cu un zgomot. — Am făcut o greşeală.

'Imi pare rau sa aud asta-'

— Nu, îi spuse femeia chelă către tovarășul ei. — Aceasta este o afectare. Ar fi trebuit să anticipăm un anumit grad de . . . bătaie de joc.'
— Nu are pantaloni.

Femeia cu ochi întunecați a adăugat: — Și brațele lui sunt înclinate.

— Nu chiar exact, îi spuse Tehol. — Numai mânecile sunt oarecum înclinate.

— Nu-mi place de el, pronunţă ea încrucişându-şi braţele.

— Nu trebuie, a spus femeia cheală. — Errant știe, nu o să ne culcăm cu el, nu-i așa?

— Sunt zdrobit.

— Ai fi, spuse femeia cu părul roșu, cu un zâmbet neplăcut. —
Să-l culci? Pe acoperiș? Trebuie să fii nebun, Shand. — Cum să
nu-ți placă de el să fie lipsit de importanță?

Femeia cheală, cea pe nume Shand, a oftat și și-a frecat ochii. — Ascultă-mă, Hejun. Aceasta este afacerea. Sentimentele nu au locul în afaceri — ți-am spus deja asta.

Brațele lui Hejun rămaseră încrucișate și ea clătină din cap. — Nu poți avea încredere în cine nu-ți place.

'Sigur ca poti!' spuse Shand clipind.

„Nu sunt mulțumit de reputația lui”, a spus a treia femeie, încă nenumită.

— Rissarh, spuse Shand, oftând din nou, reputația lui ne-a adus aici.

Tehol bătu din palme. Odată, suficient de tare încât să le sperie pe cele trei femei. 'Excelent. Rissarh cu părul roșcat. Hejun, cu sânge Faraed. Și Shand, fără păr. Ei bine, își puse mâinile pe masă și se ridică, mă mulțumesc cu asta. La revedere-'

'Aşezaţi-vă!'

Mârâitul era atât de amenințător, încât Tehol s-a trezit din nou așezat, cu picături de sudoare sub cămașa lui de lână.

— Așa e mai bine, spuse Shand pe un ton mai blând. Ea se aplecă înainte. — Tehol Beddict. Știm totul despre tine.

'Oh?'

„Știm chiar și de ce sa întâmplat ceea ce s-a
întâmplat”. 'Intr-adevar.'

— Și vrem să o faci din nou.

'Tu faci?'

'Da. Numai că de data aceasta vei avea curajul să treci cu ea. Tot drumul.

'Eu voi?'

— Pentru că noi — eu, Hejun și Rissarh — vom fi curajul tău. De data asta. Acum, să plecăm de aici, înainte ca acel server să se întoarcă. Am cumpărat o clădire. Putem vorbi acolo. Nu miroase.
— Acum, asta e o ușurare, spuse Tehol.

Cele trei femei se ridicară.

El n-a făcut.

— Ți-am spus, îi spuse Hejun lui Shand. — Nu va merge. Nu a mai rămas nimic acolo. Uita-te la el.'

— Va merge, spuse Shand.

— Hejun are, din păcate, dreptate, spuse Tehol. — Nu va fi.
„Știm unde s-au dus banii”, a spus Shand. — Ăsta nu este
un secret. Bogății la zdrențe. Am pierdut.'

Dar Shand clătină din cap. — Nu, nu ai făcut-o. După cum am spus, *știm.* Și dacă vorbim. . .'

— Continui să spui că știi ceva, spuse Tehol, adăugând din umeri.

— După cum ai spus, răspunse ea zâmbind, suntem din insule. — Dar nu *acele* insule.

— Desigur că nu... cine s-ar duce acolo? Și pe asta ai contat. Tehol trandafir. — După cum se spune, cinci aripi îți vor cumpăra un grovel. În regulă,

ai cumpărat o clădire.

— O vei face, insistă Shand. — Pentru că dacă iese, Hull te va ucide.

— Hull? În cele din urmă, Tehol putu să zâmbească. — Fratele meu nu știe nimic despre asta. A savurat, apoi, plăcerea de a le vedea pe aceste trei femei bătute

echilibru. *Acolo, acum știi cum te simți.*

— Hull s-ar putea dovedi o problemă.

Brys Beddict nu-și putu ține privirea asupra bărbatului care stătea în fața lui. Acei ochi mici și calmi care priveau din pliurile de carne roz păreau într-un alt fel decât uman, ținând atât de nemișcați, încât Finadd-ul Gărzii Regale și-a imaginat că se uită în ochii unui șarpe. *Un gât, încolăcit în centrul drumului fluviului, când ploile sunt doar câteva zile. Sus de la râu, de trei ori mai lung decât un bărbat este înalt, cu capul sprijinit pe bucla groasă a corpului său. — Ai grijă ca vitele stăruitoare care își târăsc căruțele pe drumul acela. Ai grijă șoferul suficient de prost încât să se apropie.*

— Finadd?

Brys și-a forțat privirea înapoi spre bărbatul uriaș. — Primul eunuc, nu știu cum să răspund. Nu l-am văzut și nici nu am vorbit cu fratele meu de ani de zile. Nici nu voi însoți delegația.

Mai întâi, eunucul Nifadas se întoarse și se îndreptă fără zgomot spre scaunul de lemn cu spătar înalt din spatele biroului masiv care domina camera biroului său. Stătea, cu mișcarea lentă și uniformă. — Fii în largul tău, Finadd Beddict. Am un imens respect pentru fratele tău Hull. Admir extremitatea convingerii lui și înțeleg în cea mai mare măsură motivația din spatele lui. . . alegeri din trecut.'

— Atunci, dacă mă ierți, ești mai pe cale decât mine, primul eunuc. Despre fratele meu – despre *frații mei* – nu înțeleg practic nimic. Din păcate, așa a fost întotdeauna.

Nifadas clipi somnoros, apoi dădu din cap. „Familiile sunt lucruri ciudate, nu-i așa? Desigur, propria mea experiență exclude multe dintre subtilități

referitor la acel subiect. Totuși, dacă vreți, excluderea mea mi-a permis, în trecut, o anumită obiectivitate, din care am observat adesea mecanismele unor astfel de relații pline cu un ochi limpede. Ridică privirea și îl fixează încă o dată pe Brys cu privirea lui. — Îmi permiteți un comentariu sau două?

— Iartă-mă, primul eunuc...

Nifadas îi făcu semn să tacă cu o mână plinuță. 'Nu este nevoie. am fost prezumțios. Nici nu m-am explicat. După cum știți, pregătirile au început. Marea Întâlnire se profilează. Sunt informat că Hull Beddict s-a alăturat lui Buruk cel Pale și Seren Pedac pe traseul către ținuturile Hiroth. În plus, am înțeles că Buruk este acuzat de o serie de instrucțiuni — nici una emisă de mine, aș putea adăuga. Cu alte cuvinte, este probabil ca acele instrucțiuni nu numai că nu reflectă interesele regelui, dar, de fapt, pot contrazice dorințele Tatălui nostru. Clipi din nou, încet și măsurat. — Precar, de acord. Nepoftit, de asemenea. Preocuparea mea este aceasta. Hull mai . . . intelege gresit. . .'

— Presupunând că Buruk acţionează în numele regelui Diskanar, vrei să spui. 'Doar asa.'

— Atunci ar căuta să-l contracareze pe comerciant. Nifadas oftă de acord.

„Ceea ce”, a continuat Brys, „în sine nu este neapărat un lucru rău”. — Adevărat, în sine nu este neapărat un lucru rău.

— Cu excepția cazului în care intenționați, în calitate de reprezentant oficial al regelui și șef nominal al delegației, să contracarați comerciantul în felul vostru. Pentru a devia aceste interese, Buruk a fost însărcinat să le prezinte Edur.

Gura mică a Primului eunuc a lăsat să se înțeleagă un zâmbet.

Nimic mai mult decât atât, totuși Brys înțelese. Privirea lui se îndreptă spre fereastra din spatele lui Nifadas. Norii înotau zgomotos prin sticla ondulată, cu bule. — Nu punctele forte ale lui Hull, spuse el.

— Nu, suntem de acord cu asta. Spune-mi, Finadd, ce știi despre acest Achizitor, Seren Pedac?

— Doar reputaţie. Dar se spune că deține o reședință aici, în capitală. Deși nu am auzit niciodată dacă o vizitează.

'Rareori. Ultima dată a fost acum șase ani. — Numele ei nu este pătat, spuse Brys.

'Intr-adevar. Totuși trebuie să se întrebe. . . ea nu este oarbă, până la urmă. Nici, înțeleg, fără să gândească.

— Mi-aș imagina, primul eunuc, că puțini Dobânditori sunt.

'Doar asa. Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat, Finadd. Spune-mi, adăugă el în timp ce se ridica încet, indicând că audiența se sfârșise, te-ai așezat bine ca campion al regelui?

— A, destul de bine, primul eunuc.

— Povara este ușor de suportat de cineva la fel de tânăr și în
formă ca tine, atunci? — Nu uşor. Nu aș pretinde la asta. „Nu
confortabil, dar manevrabil.”

— O descriere destul de corectă.

— Ești un om cinstit, Brys. Ca unul dintre consilierii regelui, sunt mulțumit de alegerea mea.

Dar simți că am nevoie de memento. De ce este asta? — Rămân onorat, primul eunuc, de credința regelui și, desigur, de a ta.

— Nu te voi mai amâna, Finadd.

Brys dădu din cap, se întoarse și ieși din birou cu pași mari.

O parte din el tânjea după vremurile de altădată, când era doar ofițer în Garda Palatului. Când avea puțină greutate politică, iar prezența regelui era întotdeauna la distanță, cu Brys și colegii săi de gardă stând în atenție de-a lungul unui perete la audiențe și angajamente oficiale. Apoi, din nou, s-a reconsiderat în timp ce mergea pe coridor, Primul eunuc îl chemase din cauza sângelui său, nu din cauza noului său rol de Campion al Regelui.

Hull Beddict. Ca o fantomă neliniştită, o prezenţă blestemată să-l bântuie, indiferent unde s-ar duce, indiferent ce a făcut. Brys și-a amintit că și-a văzut fratele cel mai mare, strălucitor în ținuta de Sentinel, cu Stuful Regelui la centură. O ultimă viziune de durată pentru băiatul tânăr, impresionabil, care fusese cu atâția ani în urmă. Acel moment a rămas cu el, un tablou înghețat în timp în care rătăcea în vise sau în momente reflectorizante ca acestea. O imagine pictată. Frați, bărbat și

copil, cei doi au crăpat și au îngălbenit sub praf. Și ar fi fost martor, ca un străin, la expresia adorabilă a băiatului cu ochii mari, și și-ar urma acea privire înălțată și apoi și-a mutat neliniștit, suspicios de mândria acelui soldat în uniformă.

Inocența era o lamă a gloriei, dar putea orbi din ambele părți.

Îi spusese lui Nifadas că nu îl înțelege pe Hull. Dar a făcut-o. Prea bine. L-a înțeles și pe Tehol, deși poate puțin mai puțin bine. The

recompensele bogăției peste măsură se dovediseră reci; doar dorinţa flămândă de acea bogăţie şuiera de căldură. Și acel adevăr aparținea lumii Letherilor, defectul fragil din miezul sabiei de aur. Tehol se aruncase pe acea sabie și părea mulțumit să sângereze până la moarte, încet și cu aplomb amabil. Indiferent de mesajul final pe care l-a căutat în moartea sa, a fost o pierdere de timp, din moment ce nimeni nu s-ar fi uitat în calea lui când va veni acea zi. Nimeni nu a îndrăznit. *De aceea, bănuiesc, el zâmbește.*

Frații lui își urcaseră culmile cu mult timp în urmă – prea devreme, s-a dovedit – și acum alunecau pe căile lor specifice către dizolvare și moarte. *Și despre mine, atunci am fost numit Campionul Regelui. Judecat cel mai bun spadasin din regat. Cred că mă aflu, aici și acum, la cea mai înaltă atingere.* Nu era nevoie să duc acest gând mai departe.

A ajuns la o intersecție în T și sa rotit spre dreapta. La zece pași înaintea unei uși laterale

a vărsat lumină pe coridor. Când venea vizavi, o voce îl strigă

din camera din interior.

'Finadd! Vino repede.

Brys zâmbi în interior și se întoarse. Trei pași în camera plină de condimente, cu tavanul jos. Nenumărate surse de lumină au făcut un război de culori pe mobilierul și mesele cu mulțimile lor de instrumente, suluri și pahare.

— Ceda?

'Aici. Vino să vezi ce am făcut.

Brys trecu pe lângă o bibliotecă care se întindea perpendicular de pe un perete și îl găsi pe Vrăjitorul Regelui în spatele ei, cocoțat pe un taburet. Lângă bărbat se afla o masă înclinată, cu un raft de jos nivelat, plină de discuri de sticlă lustruită.

— Pasul tău s-a schimbat, Finadd, spuse Kuru Qan, de când ai devenit Campionul Regelui.

— Nu eram conștient de asta, Ceda.

Kuru Qan se învârti pe scaun și ridică un obiect ciudat în fața lui. Lentile gemene din sticlă, legate la loc una lângă alta cu sârmă. Caracteristicile largi și proeminente ale lui Ceda au fost făcute și mai mult de un efect de mărire al lentilelor. Kuru Qan a pus obiectul pe fața lui, folosind legături pentru a-l lega, astfel încât lentilele să se așeze în fața ochilor lui, făcându-le uriașe în timp ce clipi spre Brys.

— Ești așa cum mi-am imaginat-o. Excelent. Neclaritatea scade în importanță. Claritatea urcă, obținând preeminență printre toate lucrurile importante. Ceea ce aud acum contează mai puțin decât ceea ce văd. Astfel, perspectiva se schimbă. Lumea se schimbă. Important, Finadd. Foarte important.'

— Aceste lentile ți-au dat viziune? Este minunat, Ceda!

„Cheia a fost în căutarea unei soluții care să fie antiteza vrăjitoriei. Privind Calea goală mi-a furat vederea, până la urmă. Nu am putut efectua corectarea prin același mediu. Nu este încă important, acest detaliu. Rugați-vă într-adevăr să nu devină niciodată așa.

Ceda Kuru Qan nu a ținut niciodată decât un singur discurs la un moment dat. Sau așa explicase el odată. În timp ce mulți au considerat acest lucru frustrant, Brys a fost vreodată fermecat.

— Sunt primul căruia i se arată descoperirea ta, Ceda?

— Ai vedea importanța lui mai mult decât majoritatea. Spadasin, dansând cu loc, distanță și timp, cu toate adevărurile materiale. Trebuie să fac ajustări. A smuls dispozitivul și s-a aplecat deasupra lui, unelte minuscule zvâcnindu-i în mâinile lui pricepute. — Erai în camera de birou a Primului eunuc. Nu este o conversație cu totul plăcută pentru tine. Neimportant, pentru moment.

— Sunt chemat în sala tronului, Ceda.

'Adevărat. Nu cu totul urgent. Preda ar vrea să fii prezent. . . pe scurt. Primul eunuc a întrebat despre fratele tău mai mare?

Brys oftă.

— Am bănuit, a spus Kuru Qan, ridicând privirea cu un zâmbet larg. — Neliniștea ta ți-a pătat transpirația. Nifadas este teribil de obsedat în acest moment. Și-a pus din nou lentilele pe ochi. Concentrat pe ochii lui Finadd – deconcertant, pentru că nu se întâmplase niciodată înainte. — Cine are nevoie de spioni când nasul cuiva scoate toate adevărurile?

— Sper, Ceda, să nu pierzi acel talent, cu această nouă invenţie a ta.

'Ah, vezi! Un spadasin într-adevăr. Importanța fiecărui simț nu este pierdută pentru tine! Ce

încântare măsurabilă, lasă-mă să-ți arăt. A alunecat de pe scaun și s-a apropiat de o masă, unde a turnat lichid limpede într-un pahar translucid. S-a ghemuit pentru a-i verifica nivelul, apoi a dat din cap. — Măsurabil, după cum bănuisem. A smuls paharul din suport și

a aruncat conținutul înapoi, pocnind buzele când a terminat. — Dar ambii fraţi sunt cei care te bântuie acum.

— Nu sunt imun la incertitudine.

— Ar trebui să sperăm că nu! O admitere importantă. Când Preda se termină cu tine – și nu va dura mult – întoarce-te la mine. Avem o sarcină înaintea noastră, tu și cu mine.

— Foarte bine, Ceda.

— E timpul pentru unele ajustări. Și-a scos din nou lentilele. — Pentru noi doi, a adăugat el.

Brys se gândi, apoi dădu din cap. — Atunci, până mai târziu, Ceda. Și-a făcut drum din camera vrăjitorului.

Nifadas și Kuru Qan, ei stau de o parte a regelui Diskanar. Ar fi să nu existe altă parte.

Sala tronului a fost denumită greșit, deoarece regele era în proces de mutare a scaunului regal al puterii în Domiciliul Etern, acum că scurgerile din acoperișul său înalt fuseseră corectate. Au mai rămas câteva capcane, inclusiv covorul străvechi care se apropia de estradă și poarta stilizată arcuită deasupra locului în care se afla cândva tronul.

Când a sosit Brys, era prezent doar vechiul său comandant, Preda Unnutal Hebaz. Ca întotdeauna, o figură dominantă, oricât de exaltată ar fi împrejurimile ei. Era mai înaltă decât majoritatea femeilor, aproape de înălțimea lui Brys. Cu pielea deschisă, cu o culoare brună pe părul ei blond, dar cu ochi de culoarea alunei întunecate, ea se întoarse spre el la apropierea lui. În cei patruzeci de ani, ea era totuși posedată de o frumusețe extraordinară pe care liniile vremii doar o îmbunătățeau.

— Finadd Beddict, ai întârziat.

— Audiențe improvizate cu Primul eunuc și Ceda...

— Mai avem doar câteva clipe, îl întrerupse ea. — Luați-vă loc de-a lungul peretelui, așa cum ar face un gardian. S-ar putea să te recunoască, sau ar putea presupune că ești doar unul dintre subalternii mei, mai ales având în vedere lumina slabă acum când aplicele au fost

dărâmate. Oricum ar fi, trebuie să stai atent și să nu spui nimic.

Încruntat, Brys se îndreptă cu pași mari spre nișa vechei lui gardieni, se întoarse cu fața spre cameră, apoi se întoarse înapoi în umbră până când o piatră tare s-a apăsat pe umerii lui. A văzut-o pe Preda studiindu-l o clipă, apoi pe ea

dădu din cap și se îndreptă spre pragul ușii din colțul îndepărtat al zidului din spatele estradei.

Ah, această întâlnire aparține celeilalte părți. . .

Ușa se deschise trântind la mâna cu mănuși a unui gardian al prințului, iar silueta cu cârmă și armură a acelui bărbat intră cu pași precauți în cameră. Sabia lui era încă în teacă, dar Brys știa că Moroch Nevath o putea trage dintr-o singură bătaie a inimii. Știa, de asemenea, că Moroch fusese propriul candidat al prințului pentru Campionul Regelui. *Și bine meritat. Moroch Nevath nu numai că posedă abilitățile, ci și prezența* . . . Și, deși acea manieră îndrăzneață l-a iritat pe Brys pe unii mod indefinibil, s-a trezit că îl invidiază și el.

Garda Prințului a studiat camera, fixându-se ici și colo pe niște niște umbrite, inclusiv pe cea în care stătea Brys – dar a fost un lucru de moment, părând doar să recunoască prezența unuia dintre paznicii lui Preda – și Moroch și-a concentrat în cele din urmă atenția asupra Unnutal. Hebaz.

Un singur gest de recunoaștere, apoi Moroch făcu un pas într-o parte. Prințul Quillas Diskanar a intrat. În spatele lui venea cancelarul Triban
Gnol. Apoi, două figuri care l-au făcut pe Brys să treacă. Regina Janall și prima ei consoartă, Turudal Brizad.

De Errant, tot cuibul mizerabil.

Quillas și-a dezvăluit dinții la Unnutal Hebaz la fel ca un câine la capătul lanțului său. — Ai eliberat Finadd Gerun Eberict anturajul lui Nifadas. Vreau să-l ia înapoi, Preda. Alege pe altcineva.
Tonul lui Unnutal era calm. — Competența lui Gerun Eberict este fără reproș, prințe Quillas. Sunt informat că primul eunuc este mulțumit de selecție.

Cancelarul Triban Gnol a vorbit cu o voce la fel de rezonabilă. — Prințul tău crede altfel, Preda. Se cuvine să acordați acestei opinii respectul cuvenit.

— Credințele prințului sunt preocuparea lui. Sunt acuzat de tatăl lui, regele, în această chestiune. În ceea ce privește ceea ce fac și nu respect, domnule cancelar, vă sugerez cu tărie să vă retrageți

provocarea.

Moroch Nevath mârâi și făcu un pas înainte.

Mâna lui Preda s-a rupt – nu către Garda Prințului, ci spre nișa în care stătea Brys, oprindu-l la o jumătate de pas de el.

poziţie. Sabia era deja în mâna lui, iar eliberarea ei de teacă fusese la fel de tăcută, pe atât de rapidă.

Privirea lui Moroch se îndreptă spre Brys, expresia surprinsă făcând loc recunoașterii. Propria sabie a bărbatului nu era decât pe jumătate din teacă.
Un chicot sec din partea reginei. — Ah, decizia lui Preda pentru un singur gardian este . . . explicat. Faceți un pas înainte, dacă doriți, campion.

— Nu va fi necesar, spuse Unnutal.

Brys dădu din cap și se dădu încet înapoi, învelindu-și sabia în teacă în timp ce făcea asta. Sprâncenele reginei Janall se ridicară la contramandatul brusc al lui Preda. 'Dragă

Unnutal Hebaz, te ridici mult deasupra stației tale.

— Prezumția nu este a mea, regina. Garda Regală răspunde regelui și nimănui altcineva.

— Ei bine, iartă-mă dacă îmi face plăcere să contest acea îngâmfare învechită. Janall flutură cu o mână subțire. „Punctele forte sunt mereu expuse riscului de a deveni puncte slabe”. S-a apropiat de fiul ei. — Ascultă sfatul mamei tale, Quillas. A fost o nebunie să tai la piedestalul lui Preda, căci încă nu s-a transformat în nisip. Răbdare, dragă.

Cancelarul oftă. — Sfatul reginei...

— Este *respectul cuvenit,* mima Quillas. — După cum vrei, atunci. Așa cum veți toți. Moroch!'

Garda de corp în urmă, prințul ieși din cameră.

Zâmbetul reginei a fost tandru când a spus: „Preda Unnutal Hebaz, vă cerem iertare. Această întâlnire nu a fost la alegerea noastră, dar fiul meu a insistat. Din momentul în care a început procesiunea noastră, eu și cancelarul am căutat amândoi să-l descurajăm.

— În zadar, spuse cancelarul, oftând încă o dată. Expresia lui Preda nu s-a schimbat. 'Am terminat?'

Regina Janall dădu un singur deget în semn de avertizare mut, apoi făcu semn către Prima ei Consoartă, strecurându-și brațul prin al lui

când plecau.

Triban Gnol a mai rămas o clipă. — Felicitările mele, Preda, spuse el. „Finadd Gerun Eberict a fost o alegere rafinată”.

Unnutal Hebaz nu spuse nimic.

Cinci bătăi ale inimii mai târziu, iar ea și Brys erau singuri în cameră.

Preda se întoarse. — Viteza ta, campion, nu reușește să-mi taie răsuflarea. Nu te-am auzit, doar. . . anticipat. Dacă nu aș fi făcut-o, Moroch ar fi murit acum.

— Posibil, Preda. Numai pentru că mi-a respins prezența. — Iar Quillas ar avea de vină doar pe el însuși. Brys nu spuse nimic.

— Nu ar fi trebuit să te opresc.

A privit-o plecând.

Gerun Eberict, bietul ticălos.

Amintindu-și că Ceda îl dorea, Brys se întoarse și ieși din cameră cu pași mari.

Fără a lăsa în urmă sânge.

Și știa că Kuru Qan va auzi ușurarea în fiecare pas.

Ceda așteptase în fața ușii lui, aparent intenționat să exerseze un pas de dans, când sosi Brys.

— Câteva momente dificile? întrebă Kuru Qan fără să ridice privirea. 'Neimportant. Pentru acum. Vino.'

Cincizeci de pași mai departe, coborând treptele de piatră, de-a lungul coridoarelor prăfuite, iar Brys ghici destinația lor. Își simți inima scufundându-se. Un loc de care auzise, dar pe care încă nu-l vizitase. Se părea că Campionului Regelui i se permitea să meargă acolo unde nu era un Finadd umil. De data aceasta, însă, privilegiul era suspect.

Au ajuns la o pereche de uși masive acoperite cu teci de cupru. Verzi și șifonate de mușchi, erau lipsite de semne și nu prezentau niciun mecanism de blocare. Ceda s-a sprijinit de ei și s-au despărțit cu un țipăit măcinat.

Dincolo de trepte înguste se ridicau, care duceau la o pasarelă suspendată până la genunchi deasupra podelei de lanțuri care coborau din tavan. Camera era circulară, iar în podea erau așezate plăci luminoase, formând o spirală. Pasarela se termina pe o platformă din centrul camerei.

— Trepidare, Finadd? Bine meritat.' Făcând un gest, Kuru Qan îl

conduse pe Brys pe alee.

Se legăna alarmant.

— Lupta pentru echilibru se manifestă, spuse Ceda, cu brațele întinse în lateral. „Pașii cuiva trebuie să găsească ritmul potrivit. Important, și dificil pentru toți că suntem doi. Nu, nu privi de sus la gresie

— încă nu suntem pregătiți. Mai întâi spre platformă. Iată-ne. Stai lângă mine, Finadd. Privește cu mine prima țiglă a spiralei. Ce vezi?'

Brys studie țigla strălucitoare. Era mare, nu chiar pătrat. Două întinderi ale unei mâini întinse în lungime, puțin mai puțin în lățime.

The Holds. Cedanța. Camera de divinație a lui Kuru Qan. Pe tot cuprinsul Letheras erau turnatori de gresie, cititori ai Holdurilor. Desigur, reprezentările lor erau mici, ca zarurile turtite. Numai vrăjitorul regelui poseda plăci ca acestea. Cu fețe în continuă schimbare. — Văd o tumulă într-o curte.

— Ah, atunci vezi cu adevărat. Bun. O minte neclintită avea să se dezvăluie în acest moment, cu vederea otrăvită de frică și răutate. Barrow, al treilea după ultimul dintre țiglele Forței Azath. Spune-mi, ce simți din asta?

Brys se încruntă. 'Neliniște.'

— Da. Deranjant, de acord?

'De acord.'

— Dar Barrow este puternică, nu-i așa? Nu își va ceda pretenția. Totuși, luați în considerare pentru un moment. Ceva este neliniştit, acolo, sub acel pământ. Și de fiecare dată când am fost aici în ultima lună, această țiglă a început spirala.

— Sau sa încheiat.

Kuru Qan și-a înclinat capul. 'Eventual. Mintea unui spadasin se adresează la neașteptat. Important? Vom vedea, nu-i așa? Începe sau se termină. Asa de. Dacă Barrow nu este în pericol de a ceda, atunci de ce persistă această țiglă? Poate că doar asistăm la ceea ce este, în timp ce acea neliniște promite ceea ce *va fi.* Alarmant.'

— Ceda, ai vizitat locul Azath?

'Eu am. Atât turnul, cât și terenul sunt neschimbate. Manifestarea Holdului rămâne fermă și cuprinsă. Acum, trage-ți privirea mai departe, Finadd. Următorul?'

— O poartă, formată din fălci căscate ale unui dragon.

— Al cincilea în Caliul Dragonului. Poartă. Cum se leagă de Barrow

of the Azath? Poarta precede sau urmează? În timpul vieții mele, aceasta este prima dată când văd o placă de Dragon Hold în model. Suntem martori — sau vom fi martori — la o ocazie importantă.

Brys aruncă o privire spre Ceda. „Ne apropiem de a șaptea închidere. Este important . Primul Imperiu va renaște. Regele Diskanar va fi

transformat — el va *urca* și va prelua vechiul titlu de Prim Împărat.'

Kuru Qan s-a îmbrățișat. — Interpretarea populară, da. Dar adevărata profeție, Finadd, este oarecum mai mult. . . obscur.'

Brys a fost alarmat de reacția Cedei. Nici nu știa că interpretarea populară era altfel decât exactă. 'Obscur? In ce fel?'

„Regele care domnește la a șaptea închidere va fi transformat și astfel va deveni primul împărat renascut.” Prin urmare. Cu toate acestea, apar întrebări. Transformat - cum? Și renăscut – în carne și oase? Primul Împărat a fost distrus împreună cu Primul Imperiu, într-un ținut îndepărtat. Lăsând coloniile aici lipsite. Existam izolați de foarte mult timp, Finadd. Mai lung decât ai putea crede.

— Aproape șapte mii de ani.

Ceda a zâmbit. „Limba se schimbă în timp. Înseamnă răsuciri. Greșelile se compun cu fiecare transcriere. Chiar și acele sentinele fidele ale perfecțiunii – numerele – pot fi profund modificate într-un singur moment de nepăsare. Să-ți spun credința mea, Finadd? Ce ai spune despre ideea mea că unele zerouri au fost aruncate? La începutul acestei a șaptea închidere.'

Șaptezeci de mii de ani? Șapte sute de mii? —
Descrie-mi următoarele patru plăci.
Simțindu-se ușor dezechilibrat, Brys și-a forțat atenția înapoi pe podea. — Îl recunosc pe acela. Trădătorul Calei goale. Și țigla care urmează: Corb Alb, al Fulcrai. Al treilea îmi este necunoscut. Cioburi de gheață, dintre care unul este ridicat din pământ și crește strălucitor cu lumina reflectată. Kuru Qan a oftat și a dat din cap. — Sământă, ultima dintre plăcile din Calea de Gheață.

O altă apariție fără precedent. Și al patrulea? Brys
clătină din cap. — Este gol.

'Doar asa. Divinația încetează. Este blocat, poate, de evenimente care urmează să aibă loc, de alegeri încă nefăcute. Sau, marchează începutul, fluxul care este acum, chiar acest moment. Ducând la capăt, care este ultima țiglă — Barrow. Mister unic. Sunt în pierdere.

— A mai văzut cineva asta, Ceda? Ai discutat cu cineva despre impasul tău?

— Primul eunuc a fost informat, Brys Beddict. Pentru a se asigura că nu intră în Marea Întâlnire orb la orice prevestire ar putea apărea

Acolo. Și acum, tu. Noi trei, Finadd. 'De
ce eu?'

— Pentru că ești Campionul Regelui. Este sarcina ta să-i păzești viața. Brys oftă. — Mă tot trimite departe.

„Îi voi aminti încă o dată”, a spus Kuru Qan. „Trebuie să renunțe la dragostea lui pentru singurătate sau să vină să nu vadă pe nimeni când se uită în direcția ta. Acum, spune-mi ce și-a îndemnat regina pe fiul ei să facă în vechea sală a tronului.

— Incitat? Ea a susținut exact contrariul.

'Neimportant. Spune-mi ce au văzut ochii tăi, ce au auzit urechile tale. Spune-mi, Brys Beddict, ce a șoptit inima ta.

Brys se uită în jos la țigla goală. — Hull s-ar putea dovedi o problemă, spuse el cu o voce plictisitoare.

— Asta ți-a șoptit inima?

'Este.'

— La Marea Întâlnire?

El a dat din cap.

'Cum?'

— Mă tem, Ceda, să nu-l omoare pe prinţul Quillas Diskanar.

Clădirea adăpostise cândva o tâmplarie la parter, cu o colecție modestă de camere rezidențiale cu tavan joase la nivelul superior, la care se ajunge printr-o scară derulantă. Frontul era îndreptat spre canalul Quillas, vizavi de un palier unde, probabil, tâmplarul își primise proviziile.

Tehol Beddict se plimba prin atelierul spațios, observând găurile din podeaua din lemn de esență tare unde fuseseră montate mecanisme, cârlige pe pereți pentru unelte încă identificabile după contururile decolorate. Aerul încă mai mirosea a rumeguș și pete, iar o singură

masă de lucru se întindea pe toată lungimea peretelui din stânga intrării. Întregul perete frontal, a văzut el, era construit cu panouri detașabile. — Ai cumpărat asta imediat? întrebă el, îndreptându-se spre cele trei femei care se adunaseră la poalele scării.

„Afacerea proprietarului se extindea”, a spus Shand, „la fel ca și familia lui”. — În faţa canalului. . . acest loc a meritat ceva. . .'

— Două mii de treimi. I-am cumpărat majoritatea mobilierului la etaj. Am comandat un birou care a fost livrat aseară. Shand flutură o mână pentru a cuprinde

nivelul solului. — Zona asta e a ta. — Aș sugera un perete sau doi, lăsând un coridor de la ușă până la scări. Acea țeavă de lut este scurgerea bucătăriei. Am eliminat secțiunea care duce la bucătărie de la etaj, deoarece ne așteptăm ca servitorul tău să ne hrănească pe toți patru. Privelia e în curtea din spate, se varsă în canal. Există și o magazie rece, cu o cutie de gheață etanșă suficient de mare pentru a trăi o întreagă familie Nerek.

— Un tâmplar bogat, cu timp în mână, spuse Tehol.

— Are talent, spuse Shand, ridicând din umeri. — Acum, urmează-mă. Biroul este la etaj. Avem lucruri de discutat.

— Nu pare, a răspuns el. — Se pare că totul este deja decis. Îmi pot imagina încântarea lui Bugg la știri. Sper că vă plac smochinele.
— Ai putea lua acoperișul, spuse Rissarh cu un zâmbet dulce.

Tehol își încrucișă brațele și se legănă pe călcâie. — Să văd dacă înțeleg toate astea. Amenințați că îmi dezvălui secretele groaznice și apoi îmi oferiți un fel de parteneriat pentru o afacere pe care nici măcar nu v-ați obosit să o descrieți. Văd că această relație pune rădăcini adânci, având în vedere un sol atât de fertil.

Shand se încruntă.

— Să-l batem mai întâi fără sens, spuse Hejun.

— Este simplu, spuse Shand, ignorând sugestia lui Hejun. — Avem treizeci de mii de treimi și cu ele vrem să faci zece.

— Zece mii de treimi?

— Zece vârfuri.

Tehol se uită la ea. — Zece vârfuri. Zece *milioane de* treimi. Înțeleg, și ce anume vrei cu toți acești bani?

— Vrem să cumperi restul insulelor.

Tehol și-a trecut o mână prin păr și a început să se plimbe. 'Esti nebun. Am început cu o sută de docuri și aproape că m-am sinucis făcând un singur vârf...

— Numai pentru că ai fost frivol, Tehol Beddict. Ai făcut-o în decurs de un an, dar ai *muncit doar* o zi sau două în fiecare lună.

— Ei bine, acele zile au fost criminale.

'Mincinos. Nu ai greșit niciodată. Nu o singură dată. Te-ai pliat și te-ai pliat și i-ai lăsat pe toți ceilalți să se bălăcească în urma ta. Și s-au închinat ție pentru asta.

— Până când i-ai cuțit pe toți, spuse Rissarh, zâmbetul ei lărgându-se.

— Îți alunecă fusta, observă Hejun.

Tehol l-a ajustat. — Nu a fost chiar o cuțit. Ce imagini groaznice invoci. Mi-am făcut apogeul. Nu am fost primul care a făcut vreodată un vârf, doar cel mai rapid.

— Cu o sută de *docuri.* Greu cu o sută de niveluri, poate. Dar docuri? Făceam o sută de docuri la trei luni când eram copil, culeg măsline și struguri. Nimeni nu începe cu docuri. Nimeni în afară de tine.'

— Și acum îți dăm treizeci de mii de treimi, spuse Rissarh. — Lucrează coloanele, Beddict. Zece milioane de vârfuri? De ce nu?'

— Dacă crezi că este atât de ușor, de ce nu o faci singuri?

— Nu suntem chiar atât de deștepți, spuse Shand. — Nici noi nu suntem ușor distrași. Am dat peste urmele tale și am urmat-o și iată-ne.

— N-am lăsat nicio urmă.

— N-ar fi putut vedea nimeni, adevărat. Dar, așa cum am spus, nu ne distragem. Tehol continuă să se plimbe. — Taxele comercianților listează brutele lui Letheras la
între douăsprezece și cincisprezece vârfuri, cu poate alte cinci îngropate... — Aceste cinci includ și pe al tău?

— A mea a fost anulată, nu uitați.

— După o grămadă de sânge de pis. Zece mii de blesteme legate de docuri de pe fundul canalului, toate cu numele tău pe ele.

Hejun întrebă surprins: — Serios, Shand? Poate ar trebui să obținem drepturi de dragare...

— Prea târziu, îi spuse Tehol. — Biri are acelea.

— Biri este un om de față, spuse Shand. — Ai acele drepturi, Tehol. Poate că Biri nu știe, dar lucrează pentru tine.

— Ei bine, aceasta este o situație pe care
încă nu am exploatat-o. 'De ce?'

El a ridicat din umeri. Apoi se opri și se uită la Shand. — Nu ai cum

să știi asta.

'Ai dreptate. Am ghicit.'

Ochii i se mariră. — Ai *putea* să faci zece vârfuri, cu un astfel de instinct, Shand.

— I-ai păcălit pe toată lumea pentru că nu faci un pas greșit, Tehol Beddict. Ei nu cred că ți-ai îngropat vârful — nu mai mult, nu după atâta vreme când trăiești ca un șobolan sub docuri. Chiar ai pierdut-o.

Unde, nimeni nu știe, dar undeva. De aceea au anulat pierderea, nu-i așa?

— Banii sunt o delamatură, spuse Tehol, dând din cap. — Doar dacă nu ai diamante în mâini. Atunci nu mai e doar o idee. Dacă vreți să aflați trucul din spatele întregului joc, este chiar acolo, fetelor. Chiar și atunci când banii sunt doar o idee, au putere. Numai că nu este putere reală. Doar *promisiunea* puterii. Dar această promisiune este suficientă atâta timp cât toată lumea continuă să pretindă că este reală. Nu te mai preface și totul se prăbușește.

— Dacă nu sunt diamantele în mâinile tale, spuse Shand.

'Dreapta. Atunci este puterea *reală .*

— Asta ai început să bănuiești, nu-i așa? Deci te-ai dus și ai testat-o. Și totul a venit într-o poticnire de a se prăbuși.

Tehol zâmbi. — Închipuiţi-vă consternarea mea.

— Nu ai fost consternată, spuse ea. — Tocmai ți-ai dat seama cât de mortală poate fi o idee, în mâini greșite.

— Toate sunt mâini greșite, Shand. Inclusiv al meu.
— Deci ai plecat.

— Și nu mă întorc. Fă ce e mai rău cu mine. Spune-i lui Hull. Luați totul jos. Ceea ce este anulat poate fi scris înapoi. Taxele sunt bune la asta. De fapt, vei declanșa un boom. Toată lumea va ofta ușurată, văzând că totul era în joc până la urmă.

— Nu asta ne dorim, spuse Shand. — Încă nu înțelegi. Când cumpărăm restul insulelor, Tehol, o facem la fel cum ați făcut-o și dumneavoastră. Zece vârfuri

. . . *dispărând.'*

„Întreaga economie se va prăbuși!”

La asta, cele trei femei dădură toate din cap.

— Sunteţi fanatici!

— Și mai rău, spuse Rissarh, suntem răzbunători.

— Sunteți cu toții pe jumătate de sânge, nu-i așa? Nu avea nevoie de răspunsurile lor la asta. Era evident. Nu orice semisânge trebuia să *arate* ca un semisânge. — Faraed, pentru Hejun. Voi doi? Tarthenal?

— Tarthenal. Letheras ne-a distrus. Acum, o să-l distrugem pe Letheras. — Și, spuse Rissarh, zâmbind din nou, o să ne arăți cum. — Pentru că îți urăști oamenii, a spus Shand. „Totul rapace,

mulţi dintre ei cu sânge rece. Vrem acele insule, Tehol Beddict. Știm despre rămășițele triburilor pe care le-ați livrat celor pe care le-ați cumpărat. Noi

știu că se ascund acolo, încercând să reconstruiască tot ceea ce pierduseră. Dar nu este suficient. Mergeți pe străzile acestui oraș și adevărul este clar. Ai făcut-o pentru Hull. Habar n-aveam că nu știa despre asta — m-ai surprins acolo. Știi, cred că ar trebui să-i spui.

'De ce?'

— Pentru că are nevoie de vindecare,
de aceea. — Nu pot face asta.

Shand se apropie și își puse o mână pe umărul lui Tehol. Contactul l-a lăsat cu genunchi slab, așa că neașteptat a fost simpatia. — Ai dreptate, nu poți. Pentru că amândoi știm, *nu a fost suficient.*

— Spune-i drumul nostru, spuse Hejun. — Tehol Beddict. Fă-o bine
de data asta.

S-a îndepărtat și le-a studiat. Aceste trei femei blestemate. — Este blestemul Ernicului, că merge pe cărări pe care le-a umblat înainte. Dar acea trăsătură a ta, de a nu fi distras, orbește în ambele părți, mă tem.

'Ce vrei să spui?'

— Adică, Shand, că Lether este pe cale să cadă – și nu prin fapta mea. Găsește-l pe Hull și întreabă-l – sunt sigur că e acolo sus, undeva. In nord. Și, știi, este destul de amuzant, cum a luptat atât de mult pentru poporul tău, pentru fiecare dintre acele triburi pe care Lether le-a devorat atunci. Pentru că acum, știind ce știe, va lupta din nou. Numai că, de data aceasta, nu pentru un trib — nu pentru Tiste Edur. De data aceasta, pentru Lether. Pentru că știe, prietenii mei, că ne-am întâlnit meciul în nenorociții ăia. De data aceasta, Edur este cel care va face devorarea.

'Ce te face sa crezi asta?' întrebă Shand, iar el văzu neîncrederea în expresia ei.

— Pentru că ei nu joacă jocul, spuse el.

— Și dacă te înșeli?

'Este posibil. Oricum, va fi al naibii. — Atunci,
să facem totul mai ușor pentru Tiste Edur. —

Shand, vorbeşti de trădare. Buzele ei apăsate
într-o linie subțire.

Rissarh lătră în râs. — Idiotule. Am făcut asta tot timpul. *Errant ia-mă, are dreptate.* — Nu sunt convins că o mulţime de Edur barbari

stăpânii vor face mai bine.

„Nu vorbim despre ce este mai bun”, a spus Shand. „Vorbim despre răzbunare. Gândește-te la Hull, la ce i s-a făcut. Fă-o înapoi, Tehol.

Nu cred că Hull ar vedea lucrurile așa. Nu chiar. Nu pentru mult, mult timp. — Îți dai seama, nu-i așa, că am muncit foarte mult la cultivarea apatiei. De fapt, se pare că dă roade nesfârșite.

— Da, fusta nu ascunde mare lucru.

„Instinctele mele pot fi puțin plictisitoare."

'Mincinos. Tocmai au stat la pândă și știi asta. De unde începem, Tehol Beddict?

El a oftat. 'În regulă. În primul rând, închiriem acest parter. Biri are nevoie de depozitare.

'Şi tu?'

— Se întâmplă să îmi placă locuința mea și nu intenționez să plec. În ceea ce privește pe oricine altcineva, încă nu joc jocul. Voi trei sunteți investitorii. Deci, pune armele alea blestemate deoparte; suntem într-un război mult mai mortal acum. Există o familie de Nerek care a tabărat în fața casei mele. O mamă și doi copii. Angajați-i ca bucătar și alergători. Apoi coborâți-vă la taxele comerciale și treceți-vă pe lista. Vă ocupați de proprietăți, construcții și transporturi. Fără alte aventuri. Nu încă. Acum, șapte proprietăți sunt de vânzare în jurul aripii a cincea a Domiciliului Etern. Merg ieftin.'

— Pentru că se scufundă.

'Dreapta. Și vom remedia asta. Și odată ce am făcut asta, așteptați-vă la o vizită de la Royal Surveyor și o colecție pestriță de arhitecți plini de speranță. Doamnelor, pregătiți-vă să vă îmbogățiți.

Căutați o împământare solidă? Bugg's Construction este răspunsul tău.

Până când potopul va mătura întreaga lume, adică.

— Putem să-ți cumpărăm niște haine?

Tehol clipi. 'De ce?'

Seren se uită în jos. Valea se întindea mai jos, cu laturile ei abrupte pădure fără ușurare, un verde adânc nemișcat. Sclipirea apei curgătoare trecea prin umbrele din nadirul tăieturii. Sângele Munților, Edur a numit acel râu. *Tis'-forundal.* Apele lui curgeau roșii de sudoarea fierului.

Pista pe care aveau să o urmeze traversa acel râu din nou și din nou.

Singuraticul Tiste Edur, mult dedesubt, se părea, din acel pârâu purpuriu. Mergând până la capătul potecii, apoi începem ascensiunea.

Parcă știind că suntem aici.

Buruk cel Pale își lua timpul cu această călătorie, făcând oprire la scurt timp după prânz. Căruțele nu aveau să se răstoarne pe acea potecă stâncoasă și alunecătoare în vale decât mâine. Atenție sau indiferență beată, rezultatul a fost același.

Hull stătea lângă ea. Amândoi îl priveau pe Tiste Edur urcându-se mai aproape.

— Seren.

'Da?'

— Plângi noaptea.

— Credeam că adormi.

Nu spuse nimic pentru o clipă, apoi: „Plânsul tău m-a trezit mereu”. *Și asta e cât de aproape îndrăznești, nu-i așa?* — Ar fi să mă aibă al tău. — Sunt sigur că așa ar fi fost, Seren, dacă aș plânge.

Și asta îmi ușurează vinovăția? Ea dădu din cap spre acel Tiste Edur îndepărtat. — Îl recunoşti?

'Fac.'

— Ne va face necazuri?

— Nu, nu cred. Cred că va fi escorta noastră înapoi pe ţinuturile Hiroth. — Născut nobil?

Hull dădu din cap. — Binadas Sengar.

Ea a ezitat, apoi a întrebat: — I-ai tăiat carnea? 'Eu am. Așa cum a făcut-o pentru mine.

Seren Pedac și-a tras blănurile mai strâns pe umeri. Vântul nu cedase, deși ceva din putregaiul umed al văii îi călărea acum papură zgomotătoare. — Hull, îți este frică de această Mare Întâlnire?

„Nu trebuie decât să mă uit înapoi ca să văd ce urmează”. — Ești atât de sigur de asta?

— Vom cumpăra pace, dar va fi, pentru Tiste Edur, o pace mortală. — Dar pace oricum, Hull.

— Achizitor, ai putea la fel de bine să știi și să mă înțelegi clar. Vreau să spulber această adunare. Vreau să-i instig pe Edur la război cu Letheras.

Uimită, se uită la el.

Hull Beddict se întoarse. „Cu această cunoaștere”, a spus el, „fă cum vrei”.

Capitolul trei

Față către Lumină

trădat de Întuneric

Părintele Umbră

zace sângerând

Nevăzut și nevăzut

pierdut

până la Copiii săi

ia calea finală

și în singurătate

a străinilor

Treziți-vă încă o dată

T ISTE E DUR
RUGĂCIUNEA _

O tăcere grea care părea ca acasă în ceața densă, de nepătruns. Vâslele Blackwood fuseseră extrase din apă groasă ca sângele, care curgea în râuri, apoi mărgele, pe puțurile lustruite, uscandu-se în cele din urmă cu o patina de sare în aerul rece și nemișcat. Și acum nu mai era nimic de făcut decât să aștepte.

Fiica Menandore dăduse un semn sumbru în acea dimineață. Corpul unui războinic Beneda. Un cadavru umflat pârjolit de vrăjitorie, pielea decojită de foamea neîncetată a mării. Vuietul șoptit al muștelor a înțepat în zbor de sosirea acelor Edur ai căror sclavi îl găsiseră pentru prima dată.

Letherii vrăjitorie.

Războinicul nu purta teacă, nici armură. El pescuise.

Patru bărci lungi K'orthan plecaseră de la gura râului la scurt timp după descoperire. În ambarcațiunea de conducere au călărit Hannan Mosag și Cadre lui K'risnan,

împreună cu şaptezeci şi cinci de războinici cu sânge. Au urmat echipaje de o sută în cei trei raiders suplimentari.

Valul le-a dus o vreme. Curând a devenit clar că niciun vânt nu așteaptă în largul țărm, așa că au lăsat cele trei pânze triunghiulare de pe fiecare navă înfășurate și, treizeci și cinci de războinici într-o parte, au început să vâslească.

Până când Regele Vrăjitor a semnalat oprirea.

Ceața a cuprins cele patru bărci lungi de raider. Nu se vedea nimic din douăzeci de lovituri ale vâslei în orice direcție. Trull Sengar stătea pe banca în spatele fricii. Își lăsase vâsla jos și acum apucase noua suliță învelită de fier pe care i-o dăduse tatăl său.

Corăbiile Letherii erau aproape, știa el, plutind în același mod ca și bărcile Edur. Dar s-au bazat numai pe vele și deci nu au putut face nimic până când vântul a răsărit.

Și Hannan Mosag se asigurase că nu va fi vânt.

Wraiths-uri din umbră pâlpâie peste punte, rătăcind neliniștite, mâinile cu gheare lungi întinzându-se în jos în timp ce se cățărau în patru picioare. Se târau de parcă dornici să părăsească limitele raiderului. Trull nu văzuse niciodată atât de mulți dintre ei și știa că erau prezenți și pe celelalte bărci lungi. Totuși, ei nu ar fi ucigașii Letherilor. Pentru asta, Regele Vrăjitor chemase altceva.

O putea simți. Așteptând sub ei. O răbdare vastă, suspendată în adâncuri.

Lângă proa, Hannan Mosag ridică încet o mână și, privind dincolo de Regele Vrăjitor, Trull văzu corpul unei nave de recoltă Letherii ieșind încet din ceață. Pânzele înfășurate, felinarele la capătul stâlpilor de împingere, aruncau lumină plictisitoare, galbenă.

Și apoi o a doua navă, legată de prima printr-un cablu gros.

Aripioarele de rechin taie suprafața peludă a apei din jurul lor.

Și apoi, brusc, acele aripioare au dispărut.

Orice a așteptat dedesubt se ridica.

A apărut nevăzut cu un tremur al apei.

O clipă, încețoșată și nesigură.

Apoi țipă.

Trull și-a lăsat sulița jos și și-a bătut ambele mâini la urechi – și nu a fost singur în acel răspuns, pentru că țipetele au devenit mai puternice, scoase din

gâtle neputincioase și ridicându-se în țipete. Vrăjitoria a fulgerat în ceață, apoi a încetat pentru scurt timp.

Corăbiile Letherii erau acum pe toate părțile. Cu toate acestea, nu se vedea nimic din ceea ce se întâmpla cu ei. Ceața se înnegrise în jurul lor, încolăcindu-se ca fumul, și din acea întuneric de nepătruns doar țipetele se sloboziseră, ca frânturi de groază, zvârcolirea sufletelor.

Sunetele erau în craniul lui Trull, indiferent la eforturile lui de a le bloca.

Sute de voci. Sute si sute.

Apoi tăcere. Greu și absolut.

Hannan Mosag făcu un semn.

Pelerina albă de ceață a dispărut brusc.

Mările liniştite se rostogoleau acum sub un vânt constant. Deasupra, soarele strălucea în jos de pe un cer albastru înverșunat.

Dispăruse și emanația neagră care cuprinsese flota Letherii.

Corăbiile s-au bătut, felinarele arse răsunând sălbatic.

'Paletă.'

Vocea lui Hannan Mosag părea să vină chiar de lângă Trull. A început, apoi s-a întins, împreună cu toți ceilalți, după o vâslă. Rose pentru a-și planta șoldul de tunnel, apoi a tăiat în apă.

Barca lungă se năpusti înainte.

Câteva momente țineau palele ferme în apă, oprindu-și ambarcațiunea lângă carena uneia dintre nave.

Wraiths-ul din umbră se întindeau pe partea ei pătată de roșu.

Și Trull a văzut că linia de plutire de pe carenă se schimbase. El îşi dădu seama că deţinerea lui era acum goală.

— Frica, şuieră el. 'Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat?'

Fratele său s-a întors, iar Trull a fost șocat de chipul palid al lui Fear.

— Nu este pentru noi, Trull, spuse el, apoi se întoarse încă o dată.

Nu este pentru noi. Ce vrea să spună prin asta? Ce nu este?

Rechinii morți se rostogoleau în valurile din jurul lor. Cadavrele lor erau desfăcute, de parcă ar fi explodat dinăuntru. Apa era striată cu spumă vâscoasă.

— Ne întoarcem acum, spuse Hannan Mosag. — Omule, războinicii mei. Am fost martori. Acum trebuie să plecăm.

Martor — în numele părintelui Shadow, ce? La bordul navelor Letherii, pânza s-a rupt și s-a înălțat.

Wraithurile îi vor elibera. Până la amurg, aceasta nu este o simplă demonstrație de putere. Aceasta - aceasta este o provocare. O provocare, de o aroganță atât de profundă, încât a depășit-o cu mult pe aceea a acestor vânători de Letherii și a recoltei lor prostești, sinucigașe, de foci cu colți. La această realizare, un nou gând i-a venit lui Trull în timp ce privea alți războinici care se ocupau de pânze. *Cine dintre Letherii ar trimite cu bună știință echipajele a nouăsprezece nave la moarte? Și de ce ar fi acele echipaje chiar de acord cu asta?*

Se spunea că aurul era tot ceea ce conta pentru Letherii. Dar cine, în mintea lor bună, ar căuta bogăția atunci când aceasta însemna moarte sigură? Trebuiau să fi știut că nu va exista nicio scăpare. *Și iarăși, dacă nu m-aș fi împiedicat de ei? Dacă nu aș fi ales șuvița Calach să caut jad?* Dar nu, acum el era cel arogant. Dacă nu Trull, atunci altul. Crima nu ar fi trecut niciodată neobservată. Crima nu a fost *niciodată menită* să treacă neobservată.

A împărtășit confuzia colegilor săi războinici. Ceva era în neregulă aici. Atat cu Letherii cat si cu . . . *ne. Cu Hannan Mosag. Regele nostru vrăjitor.*

Umbrele noastre dansează. Letherii și Edur, dansând un ritual — dar aceștia nu sunt pași pe care îi pot recunoaște. Părinte Shadow, iartă-mă, sunt speriat.

Nouăsprezece nave ale morții au navigat spre sud, în timp ce patru atacatori K'orthan au navigat spre est. Patru sute de războinici Edur, încă o dată călărind o tăcere grea.

Le revenea sclavilor să se ocupe de pregătiri. Cadavrul Benedei a fost așezat pe un pat de nisip pe podeaua unei anexe mari de piatră învecinată cu cetatea și lăsat să se scurgă.

Orbitele, urechile, nările și gura căscată au fost toate curățate și uniformizate cu ceară moale. Găurile mestecate în carnea sa erau pline cu un amestec de lut și ulei.

Cu șase văduve Edur supravegheate, o tavă uriașă de fier a fost așezată deasupra unui șanț plin cu cărbuni care fuseseră pregătiți

alături de cadavru. Monede de cupru stăteau pe tavă, pocnind și explodând în timp ce picăturile de condens de pe ele sfârâiau și șuierau, apoi dispăreau.

Udinaas s-a ghemuit lângă șanț, rămânând suficient de departe pentru a se asigura că sudoarea lui nu i se scurge pe monede - o blasfemie care a însemnat instantaneu

moarte pentru sclavul nepăsător — și privea monedele, văzându-le întunecându-se, devenind negre fumurii. Apoi, când primul loc strălucitor a apărut în centrul fiecărei monede, el a folosit clești pentru a o smulge din tavă și a așezat-o pe una dintr-un șir de farfurii de lut ars - câte o farfurie pentru fiecare văduvă.

Văduva, îngenuncheată în fața farfurii, a folosit un set mai fin de clește pentru a ridica moneda. Și apoi sa pivotat pentru a se apleca peste cadavru.

Prima poziție a fost orbită de ochi stâng. Un șuierat trosnet, viermi de fum ridicându-se în sus în timp ce femeia apăsa cu cleștele, ținând moneda ferm pe loc, până când se topea cu carnea și apoi rezista să fie dislocată. A urmat priza ochiului drept. Nasul, apoi fruntea și obrajii, fiecare monedă atingându-și vecinii.

Când partea din față și părțile laterale ale corpului, inclusiv toate membrele, au fost făcute, ceară topită a fost turnată peste cadavrul învelit cu monede. Și, când s-a răcit, a fost apoi răsturnat. Mai multe monede, până a fost acoperit întregul corp, cu excepția tălpilor picioarelor și a palmelor mâinilor. A urmat un alt strat de ceară topită.

Sarcina de a înveli a consumat cea mai mare parte a zilei și era aproape de amurg când Udinaas s-a împiedicat în cele din urmă din clădire anexă și s-a ridicat, cu capul plecat, în timp ce aerul rece îi smulgea sudoarea de pe piele. Scuipă în efortul de a-și scoate duhoarea urâtă din gură. Carne arsă, putrezită în limitele turgente ale clădirii, încinse ca cuptorul. Miros de păr pârjolit. Nicio cantitate de ulei parfumat și pieptănarea pielii nu putea învinge ceea ce i se infiltrase în pori. Au trecut câteva zile până când Udinaas se va scăpa de acel gust îngrozitor, îngrozitor.

Se uită în jos la pământul dintre picioarele lui. Îl mai durea umărul din cauza vindecării forțate făcute de Uruth. De atunci, nu avusese ocazia să vorbească cu Feather Witch.

Stăpânilor săi, nu le explicase nimic. De fapt, nu-l presaseră prea tare. Câteva întrebări și păreau mulțumite de răspunsurile lui incomode și ineficiente. Udinaas se întrebă dacă Uruth fusese la fel de nemotivată în propria ei interogatorie pe Feather Witch. Tiste Edur rareori au arătat prea multă conștientizare a sclavilor lor și chiar mai puțină înțelegere a căilor lor. A fost, desigur, privilegiul cuceritorilor să fie așa, iar soarta universală a celor cuceriți să sufere această

nesocotire.

Cu toate acestea, identitățile au persistat. La nivel personal. Libertatea era puțin mai mult decât o plasă zdrențuită, acoperită peste o mulțime de legături minore, autoimpuse. Este

dezbrăcatul a schimbat puțin, cu excepția, poate, a iluziei reconfortante a idealului. *Minte legată de sine, sine de carne, carne de oase. Așa cum vor Rătăciții, suntem o zăbrele de cuști și orice flutură înăuntru nu cunoaște decât o singură libertate și aceasta este moartea.*

Cuceritorii au presupus întotdeauna că ceea ce au cucerit este identitatea. Dar adevărul era că identitatea nu putea fi ucisă decât din interior și chiar și acel gest nu era decât o himeră. Izolarea a avut mulți copii, iar dizolvarea a fost doar unul dintre ei – totuși calea sa a fost unică, căci acea cale a început când identitatea a fost lăsată în urmă.

Din clădirea din spatele lui a ieșit cântecul de doliu, cadența Edur a durerii. *Hnh, huh, huh, huh* . . . Un sunet care i-a înfrigurat mereu pe Udinaas. *Ca o emoție care lovește același perete, iar și iar și iar. Vocea celor prinși, blocați. O voce copleșită de adevărurile lumii.* Pentru Edur, durerea era mai puțin legată de pierdere, decât de pierdere.

Asta se întâmplă când trăiești o sută de mii de ani?

Văduvele au apărut apoi, înconjurând cadavrul care plutea până la brâu pe umbre groase, învolburate. O figură de monede de cupru. Utilizarea singulară a banilor de către Edur. Cupru, staniu, bronz, fier, argint și aur, era armura morților.

Cel puțin asta e sincer. Letherii folosesc banii pentru a cumpăra contrariul. Ei bine, nu chiar. Mai mult ca iluzia contrariului. Bogăția ca armură a vieții. Pastrare, cetate, cetate, armata veșnic vigilentă. Dar dușmanului nu-i pasă nimic de toate acestea, căci dușmanul știe că ești fără apărare.
„Hunh, huh, huh, huh

Acesta a fost ora fiicei Sheltatha Lore, când toate lucrurile materiale au devenit incerte. Întins de retragerea luminii, când aerul și-a pierdut claritatea și și-a dezvăluit moțurile și boabele, imperfecțiunile atât luminoase, cât și întunecate erau atât de perfect deghizate în alte momente. Când tronul s-a dovedit gol.

De ce să nu te închini la bani? Cel puțin recompensele sale sunt evidente și imediate. Dar nu, a fost simplist. Cultul leterilor era mai subtil, etica ei legată de acele trăsături și obiceiuri care au servit bine dobândirii bogăției. Sârguință, disciplină, muncă asiduă, optimism, personalizarea gloriei. Și relele corespunzătoare: lenea, disperarea și anonimatul eșecului. Lumea a fost suficient de brutală încât să-i dezvăluie pe unul de celălalt și să nu lase loc de îndoială sau echivoc

făinoase. În acest fel, închinarea putea deveni pragmatism, iar pragmatismul era un zeu rece.

Errantul face din al nostru un zeu rece, așa că putem acționa fără constrângere. O rugăciune potrivită pentru Letherii, deși nimeni nu ar rosti-o într-un mod atât de îndrăzneț. Feather Witch a spus că fiecare act făcut a fost o rugăciune și, astfel, în cursul unei zile au fost slujiți o mulțime de zei. Vinul și nectarul și frunzele de foșnet și înghițirea acestora erau o rugăciune către moarte, a spus ea. Dragostea era o rugăciune către viață. Răzbunarea era o rugăciune către demonii dreptății. Pecetluirea unui pact de afaceri a fost, a spus ea cu un zâmbet slab, o rugăciune către șoptitorul de iluzii. Realizarea pentru unul s-a născut din privarea pentru altul, până la urmă. Un joc jucat cu două mâini.

„Hunh, huh, huh, huh. . .'

S-a scuturat. Tunica lui udă îl învăluia acum într-un frig umed.

Un strigăt din direcția mării. Raiders K'orthan se întorceau. Udinaas a traversat complexul, spre casa Sengar. I-a văzut pe Tomad Sengar și pe soția sa Uruth ieșind și au căzut în genunchi, cu capul lipit de pământ, până au trecut. Apoi se ridică și intră grăbit în casa lungă.

Cadavrul învelit cu cupru avea să fie plasat în trunchiul scobit al unui Blackwood, cu capetele sigilate cu discuri de cedru. Peste șase zile, burta avea să fie îngropată într-una din cele duzini de crânzi sacre din pădure. Până în acel moment, mizeria avea să continue. Văduvele făceau pe rând cuvântul acela tocit, teribil.

Se îndreptă spre micul alcov unde îi aștepta paletul de dormit. Bărcile lungi urmau să pătrundă în canal, una după alta, în semi-lumina granuloasă. Nu ar fi dat greș. Nu au făcut-o niciodată. Echipajele a nouăsprezece corăbii Letherii erau acum morți — nu au fost luați sclavi, nu de data aceasta. Stând de ambele maluri ale canalului, soțiile și tații nobili și-au salutat războinicii în tăcere.

In liniste.

Pentru că s-a întâmplat ceva groaznic.

S-a întins pe spate, privind în sus la tavanul înclinat, simțind o constricție ciudată și tulburătoare în gât. Și putea auzi, în zgomotul

sângelui său, un ecou slab în spatele inimii lui. O bătaie dublă. *Hunh huh Huh huh. Hunh huh Huh huh. . .*

Cine eşti tu? Ce mai astepti? Ce vrei cu mine?

Trull se urcă pe palier, cu mâna rece a suliței în mâna dreaptă, cu patul încălțat de fier izbind scântei pe lespezi, în timp ce se îndepărta de malul canalului și se opri lângă Fear. Vizavi de ei, dar rămași la cinci pași, stăteau Tomad și Uruth. Rhulad nu era de văzut nicăieri.

Și nici nu era Mayen, și-a dat seama.

O privire a scos la iveală că Fear scruta mulțimea primitoare. Nu se schimba expresia, dar se îndreptă spre Tomad.

— Mayen este în pădure cu celelalte fecioare, spuse Tomad. — Colectarea morok. Sunt păziți de Theradas, Midik și Rhulad.

'Fiul meu.' Uruth se apropie, cu ochii cercetând chipul lui Fear. *'Ce a facut el?'*

Frica clătină din cap.

— Au murit fără onoare, spuse Trull. „Nu am putut vedea mâna care a dat acea moarte, dar a fost... . . monstruos.'

— Și recolta? întrebă Tomad.

— A fost luat, părinte. De aceeași mână.

O sclipire de furie în ochii lui Uruth. „Aceasta nu a fost o dezvăluire completă. Aceasta a fost o *invocare demonică* .

Trull se încruntă. — Nu înțeleg, mamă. Erau umbre... — Și un întuneric, interveni frica.
— Din adâncuri... . . *întuneric.'*

Ea și-a încrucișat brațele și și-a întors privirea. Trull nu-l văzuse niciodată pe Uruth atât de tulburat.

Și în sine, propria lui neliniște tot mai mare. Trei cincimi din Tiste Edur foloseau vrăjitoria. O multitudine de fragmente din warrenul sfâșiat al lui Kurald Emurlahn. Puterea lui Shadow arăta nenumărate arome. Dintre fiii lui Uruth, doar Binadas a mers pe cărările vrăjitoriei. Cuvintele fricii declanșaseră totuși o recunoaștere în Trull. Fiecare Tiste Edur le-a inteles pe ale lui, pana la urma. Rolant de magie sau nu.

— Mamă, vrăjitoria lui Hannan Mosag nu a fost Kurald Emurlahn. Nu avea nevoie de expresiile lor pentru a realiza că el fusese ultimul dintre ei care a înțeles acel adevăr. Se strâmbă. „Iartă-mă cuvintele mele nebunești...”

— Prost doar când le vorbești cu voce tare, spuse Uruth. — Frica, ia-l

pe Trull și Rhulad. Du-te la castronul de piatră...

— Încetează cu asta. Acum.' Vocea lui Tomad era dură, expresia lui întunecată. 'Frică. Trull. Întoarce-te în casă și așteaptă-mă acolo. Uruth, tind la nevoile de

văduvele. Un războinic căzut se confruntă cu primul său amurg printre rude. Trebuie făcute îndemnuri.

Pentru o clipă, Trull a crezut că va obiecta. În schimb, cu buzele apăsate într-o linie, ea dădu din cap și se îndepărtă cu pași mari.

Frica îl făcu semn pe Trull și se îndreptară spre casa lungă, lăsându-l pe tatăl lor singur lângă canal.

— Sunt vremuri incomode, spuse Trull.

— Este nevoie, întrebă Fear, când stai între Rhulad și Mayen?

Trull închise gura. Prea dezechilibrat pentru a devia întrebarea cu un răspuns dezarmant.

Frica a luat tăcerea drept răspuns. — Și când stai între ei, cu cine te confrunți?

— Îmi... îmi pare rău, Frica. Întrebarea ta a fost neașteptată. Este nevoie, întrebi. Răspunsul meu este: nu știu.

'Ah văd.'

— Stăpânirea lui. . . mă irită.'

Frica nu a răspuns.

Au venit în prag. Trull și-a studiat fratele. „Frica, ce este acest bol de piatră? Nu am auzit niciodata-'

— Nu contează, răspunse el, apoi intră înăuntru.

Trull a rămas în prag. Își trecu o mână prin păr, se întoarse și privi înapoi peste complex. Cei care fuseseră întâmpinați au plecat, la fel ca rudele lor războinice. Hannan Mosag și Cadre lui K'risnan nu erau văzuți nicăieri. A rămas o siluetă singură. Tomad.

Suntem atât de diferiți de toți ceilalți?

Da. Căci Regele Vrăjitor i-a cerut pe fiii lui Tomad. Să urmăresc o viziune.

El ne-a făcut slujitorii lui. Inca. . . el este stăpânul?

În visul său, Udinaas s-a trezit îngenuncheat în cenuşă. Era tăiat și sângera. Mainile lui. Picioarele lui. Cenuşa părea să roadă rănile cu foame avidă. Strângerea gâtului îl făcu să tragă răsuflarea. A zgâriat în aer în timp ce se cățăra în picioare și stătea în picioare, clătinând – iar cerul urlă și se repezi din toate părțile.

Foc. O furtună de foc.

El a țipat.

Și s-a trezit încă o dată în genunchi.

Dincolo de respirația lui zdrențuită, doar tăcere. Udinaas a ridicat capul. Furtuna dispăruse.

Figuri pe câmpie. Mergând, praful ridicându-se în spatele lor ca giulgii aruncate de vânt. Armele i-au pus în țeapă. Membrele atârnau de frânturi de tendon și mușchi. Ochi nevăzători și expresii răsucite de recunoaștere înfricoșătoare – fețe care își văd propriile morți – orb față de propria lui prezență în timp ce treceau pe lângă el.

Se ridică în el, un vast sentiment de pierdere. Durerea, apoi șoapta amară a trădării.

Cineva va plăti pentru asta. Cineva va plăti.

Cineva.

Cineva.

Cuvintele nu erau ale lui, gândurile erau ale altuia, ci vocea, acolo în mijlocul craniului lui – acea voce era a lui.

Un războinic mort s-a apropiat. Înalt, cu pielea neagră. O sabie îi luase cea mai mare parte a feței. Osul strălucea, acoperit cu crăpături roșii de la un impact puternic.

Un fulger de mișcare.

Mâna îmbrăcată cu metal s-a izbit într-o parte a capului lui Udinaas. Sânge pulverizat.

Era într-un nor de cenuşă gri, pe pământ. Foc care clipește.

A simțit degete cu mănușuri în jurul gleznei stângi. Piciorul i s-a strâns brutal în sus.

Și atunci războinicul a început să-l târască.

Unde mergem?

— *Doamna este aspră.*

Doamna?

— *Este aspru.*

Ea ne așteaptă la sfârșitul călătoriei?

— *Nu este una care așteaptă.*

Se răsuci în timp ce era tras, se trezi privind în urmă la brazda pe care o făcuse în cenușă. O pistă care ajunge până la orizont. Și sânge negru curgea din acea gusă zdrențuită. *De cât timp mă târăște? Pe cine rănesc?*

Tunetul copitelor.

'Vine.'

Udinaas se întoarse pe spate, se strădui să ridice capul.

Un țipăt pătrunzător.

Apoi o sabie a sfâșiat războinicul care îl târa pe Udinaas. Tăiindu-l în jumătate. Mâna i-a căzut de pe gleznă și s-a rostogolit într-o parte, în timp ce copitele încălcate de fier treceau cu tunet.

Ea a aprins, un alb orbitor. O sabie pâlpâind ca un fulger într-o mână.

În celălalt, un topor cu două lame care picura ceva topit în urma lui.

Calul-

Numai oase, legate de foc.

Uriașa fiară scheletică și-a aruncat capul în timp ce se învârtea. Femeia era mascată în aur plat, fără trăsături. O coafură din solzi arcuiți, aurii, se ridica ca niște hackeuri în jurul capului ei. Armele ridicate.

Iar Udinaas se uită în ochii ei.

El tresări, ridicându-se în picioare, apoi alergând.

Copitele bătură în spatele lui.

Fiica Dawn. Menandore -

În fața lui erau întinși războinicii care merseseră alături de cel care îl târa. Flăcări lingând de-a lungul rănilor, fum tern care se ridică din carnea sfâșiată. Niciunul nu s-a mișcat. *Ei continuă să moară, nu-i așa? Iar si iar. Ei continuă să moară* -

El a fugit.

Apoi a fost lovit. Un perete de os crestat se izbi de umărul drept, învârtindu-l prin aer. A lovit pământul, s-a prăbușit și s-a rostogolit, cu membrele căzute.

Ochii lui se uitau în praful învolburat, cerul în spatele lui învârtindu-se.

O formă a apărut în mijlocul ei și o cizmă cu talpă tare s-a așezat pe pieptul lui.

Când vorbea, vocea ei era ca șuieratul a o mie de șerpi. — Sângele unui Locqui Wyval. . . în trupul unui sclav. Pe ce inimă, muritorule, vei călăreți?

Nu putea să tragă respirația. Presiunea cizmei creștea, strivindu-i pieptul. S-a gheare la el.

'Lasa-ti sufletul sa raspunda. Înainte să mori.

Calaresc . . . ceea ce am călărit mereu.

— Răspunsul unui laș.

Da.

— Rămâne un moment. Pentru ca tu să te gândești.

Întunericul se închise în jurul lui. Putea simți gust de sânge în nisipul care îi umplea gura. *Wyval! Merg cu Wyval!*

Cizma alunecă într-o parte.

O mână cu mănuși se întinse până la frânghia pe care o folosea ca centură. Degetele s-au strâns și a fost ridicat de la pământ, arcuindu-se, cu capul atârnând. Înaintea lui, o lume s-a dat peste cap. Ridicat, până când șoldurile lui se împinseră în sus de interiorul coapselor ei.

Și-a simțit tunica trasă în sus pe burtă. O mână care îi smulge pânza. Degete reci de fier se strânseră în jurul lui.

El gemu.

Și a fost împins înăuntru.

Foc în sângele lui. Agonie în șoldurile lui și în partea inferioară a spatelui în timp ce, cu o mână, ea îl împingea din nou și din nou.

Până când a făcut spasme.

Mâna l-a eliberat și a lovit înapoi pe pământ, tremurând.

Nu a auzit-o plecând.

Nu a auzit nimic. Nimic în afară de cele două inimi din el. Bataile lor se apropie, din ce in ce mai mult.

După un timp, cineva s-a stabilit lângă Udinaas.

'Debitor.'

Cineva va plăti. Aproape că a râs.

O mână pe umărul lui. — Udinaas. Unde este acest loc?'

'Nu știu.' Își întoarse capul, privi în ochii înspăimântați ai Vrăjitoarei Pene. — Ce vă spun plăcile?

— Nu le am.

— Gândeşte-te la ei. Aruncă-le în mintea ta. — Ce știi despre astfel de lucruri, Udinaas?

S-a ridicat încet. Durerea dispăruse. Fără vânătăi, nici măcar o zgârietură sub stratul de cenușă. Și-a târât tunica în jos pentru a-și acoperi picioarele. — Nimic, răspunse el.

„Nu ai nevoie de divinație”, a spus ea, „pentru a ști ce tocmai sa întâmplat”. Zâmbetul lui era amar. 'Fac. Zori. Cea mai de temut fiică a lui Edur.

Menandore. Ea a fost aici.

— Letherii nu sunt vizitaţi de zeii Tiste Edur... — Am fost. Și-a întors privirea. — Ea, uh, sa folosit de mine.

Feather Witch trandafir. — Sângele Wyval te-a luat. Ești otrăvit cu viziuni, Debitor. Nebunie. Visează că ești mai mult decât omul pe care îl văd toți ceilalți.

— Uită-te la cadavrele din jurul nostru, Feather Witch. Ea le-a tăiat. — Sunt morți de mult.

— Da, totuşi *mergeau.* Vedeți această pistă – unul dintre ei m-a târât și acesta este următorul meu. Și acolo, copitele calului ei le-au făcut.

Dar ea nu se uita, privirea ei aținta în schimb asupra lui Udinaas. „Aceasta este o lume a propriei conjurări”, a spus ea. — Mintea ta este cuprinsă de viziuni false.

— Aruncă-ți plăcile.

'Nu. Acesta este un loc mort.

— Sângele lui Wyval este viu, Feather Witch. Sângele lui Wyval este cel care ne leagă de Tiste Edur.

'Imposibil. Wyval sunt generații din Eleint. Ei sunt bătrânii dragonilor și nici măcar dragonii nu-i controlează. Sunt din Hold, dar sălbatici.

„Am văzut o corbă albă. Pe șuviță. Asta veneam să-ți spun, sperând să ajung la tine înainte să arunci plăcile. Am căutat să-l alung, iar răspunsul ei a fost râsul. Când ai fost atacat, am crezut că e Corb Alb. Dar nu vezi? Alb, chipul lui Menandore, al zorilor. Asta ne-au arătat Fulcra.

— Nu voi fi devorat de nebunia ta, Debitor.

— Mi-ai cerut să-i mint pe Uruth și pe celălalt Edur. Am făcut cum ai cerut, Feather Witch.

— Dar acum Wyval te-a luat. Și în curând te va ucide și chiar și Edur nu poate face nimic. De îndată ce își dau seama că ești într-adevăr otrăvit, îți vor tăia inima.

— Ți-e teamă că voi deveni Wyval? Asta e soarta mea?

Ea clătină din cap. — Acesta nu este sărutul unui Soletaken, Udinaas. Este o boală care îți atacă creierul. Otrăvește sângele limpede al gândurilor tale.

— Ești cu adevărat aici, Feather Witch? Aici, în visul meu?

Odată cu întrebarea, forma ei deveni translucidă, se clătina, apoi se împrăștia ca nisipul batut de vânt.

Era singur încă o dată.

Nu mă voi trezi niciodată?

Mișcarea cerului în dreapta lui l-a atras în jurul lui.

Dragonii. O zeci de creaturi, călărind curenți îndepărtați chiar deasupra orizontului incert. În jurul lor roia Wyval, ca niște mușchi.
Și Udinaas a înțeles deodată ceva.

Ei merg la război.

Frunzele Morok au acoperit cadavrul. În următoarele câteva zile, acele frunze aveau să înceapă să putrezească, lăsând în ceara chihlimbar o pată albăstruie, până când corpul învelit cu monede dedesubt a devenit o formă neclară, ca și cum ar fi învelit în gheață.

Umbra în ceară, care îl înconjoară pe războinicul Beneda pentru totdeauna. Un refugiu pentru spectrul rătăcitor, acolo în bușteanul scobit.

Trull stătea lângă cadavru. Bola Blackwood era încă în curs de pregătire într-o clădire neluminată dintr-o parte a cetății. Lemnul viu a rezistat mâinilor care i-ar schimba forma. Dar iubea moartea și așa putea fi convinsă.

Strigăte îndepărtate în sat, în timp ce vocile se ridicau într-o rugăciune finală către Fiica Amurg. Noaptea a fost la câteva momente de la sosire. Orele goale, când chiar și credința însăși trebuie să fie liniștită, erau în față. Noaptea a aparținut Trădătorului. Care a căutat să-l ucidă pe părintele Shadow chiar în momentul lor de triumf și care aproape a reușit.

Au existat interdicții împotriva discursului serios în această trecere a timpului. În întuneric rătăcea înșelăciunea, o suflare nevăzută pe care oricine putea să-l atragă și astfel să se infecteze.

Nu au fost îngropate săbii sub pragul caselor în care locuiau fecioarele. A pecetlui căsătoria acum ar însemna să-i condamne soarta. Un copil născut a fost omorât. Îndrăgostiții nu s-au atins unul de altul. Ziua era moartă.

În curând, însă, luna avea să răsară și umbrele aveau să revină încă o dată. Așa cum Scabandari Bloodeye a ieșit din întuneric, tot așa a

apărut și lumea. *Eșecul îl așteaptă pe Trădător.* Nu se putea altfel, ca nu cumva tărâmurile să coboare în haos.

Se uită în jos la movila de frunze sub care zăcea trupul războinicului. Se oferise voluntar să stea de pază în prima noapte. Niciun cadavru Edur nu a fost lăsat vreodată nesupravegheat când întunericul se întindea, pentru că nu-i păsa de nimic

indiferent dacă respirația îi curgea în carne caldă sau rece. Un cadavru ar putea declanșa evenimente groaznice la fel de ușor ca actele cuiva în viață. Nu avea nevoie de o voce sau de gesturi proprii. Alții erau mereu dornici să vorbească pentru asta, să tragă lama sau pumnalul.

Hannan Mosag proclamase că acesta era cel mai mare defect dintre Edur. Bătrânii și morții au fost primii șoptitori ai cuvântului *răzbunare.* Bătrânii și morții stăteau lângă același zid și, în timp ce morții îl înfruntau, bătrânii îi țineau spatele. Dincolo de acel zid era uitarea. Au vorbit de la sfârşitul vremurilor şi amândoi au cunoscut nevoia să-i conducă pe tineri pe căi identice, chiar dacă doar pentru a da sens la tot ceea ce ştiuseră şi tot ceea ce făcuseră.

Vrăjiturile erau acum interzise. Crimele de răzbunare au condamnat o întreagă linie de sânge la execuție în dizgrație.

Trull Sengar îl privise, de unde stătea în întunericul de sub un copac – trupul dinaintea lui – îl privise pe fratele său Rhulad ieșind în pădure. În aceste ore întunecate, el fusese furtiv în mișcare, furând ca un spectru de la marginea satului.

În pădure, pe poteca de nord.

Asta a dus la cimitirul care fusese ales pentru înmormântarea războinicului Beneda.

Unde o femeie singură veghea împotriva nopții.

Poate fi o încercare. . . care va eșua. Sau este o repetare a întâlnirilor care au mai avut loc, de multe ori. Ea este de necunoscut. Ca toate femeile sunt de necunoscut. Dar el nu este. A întârziat la război și deci cureaua lui este goală. Ar trage sânge în alt mod.

Pentru că Rhulad trebuie să câștige. În toate, el trebuie să câștige. Aceasta este marginea stâncii a vieții lui, șuvița îngustă pe care el însuși o modelează, cu fiecare ușoară observată - indiferent dacă este reală sau imaginată, nu contează - fiecare moment de tăcere care, pentru el, țipă dispreț față de vastul vid al realizărilor sale.

Rhulad. Tot ceea ce merită să lupți se câștigă fără a lupta. Fiecare luptă este o luptă împotriva îndoielii. Onoarea nu este un lucru de urmărit, pentru că ea, ca și în cazul tuturor celorlalte forțe ale vieții, este de fapt impulsionată, mergând direct pentru tine. Momentul ciocnirii este locul în care adevărul despre tine este dezvăluit.

O incercare. Pe care o va refuza, cu indignare în ochi.

Sau brațele lor sunt acum împletite, iar în întuneric este căldură și sudoare. Și trădarea.

Și nu se putea mișca, nu își putea abandona propria veghe deasupra acestui războinic Beneda anonim.

Fratele său Frica făcuse o sabie, după obicei. Stătuse în fața lui Mayen, cu lama sprijinită pe dosul mâinilor. Și ea făcuse un pas înainte, mărturisită de toți, pentru a-i lua arma de la el. Ducând-o înapoi acasă.

Logodnă.

La un an de la acea zi — peste cinci săptămâni — avea să iasă din prag cu acea sabie. Apoi, folosindu-l pentru a excava un șanț înainte de prag, ea îl așeza în pământ și îl îngropa. Fier și pământ, armă și casă. Barbat si femeie.

Căsătorie.

Înainte de acea zi în care Frica a prezentat sabia, Rhulad nu se uitase nici măcar la Mayen. A fost dezinteresul tineretului? Nu, Edur nu erau ca Letherii. Un an printre leterii a fost ca o zi printre eduri. Printre fecioarele din gospodăriile nobiliare se aflau o mână de femei mai frumoase. Dar el pusese ochii asupra ei după aceea.

Și asta a făcut să fie ceea ce a fost.

Ar putea abandona această priveghere. Un războinic Beneda nu era un războinic Hiroth, până la urmă. Un cadavru ros de mare, îmbrăcat în cupru, nu în aur. Putea să plece pe acea potecă, mergând prin întuneric.

Pentru a găsi ce? Certitudine, dinții ascuțiți din spatele tuturor celor care îi roadeau gândurile.

Și ce merită?

Sunt aceste ore negre -

Ochii lui Trull Sengar se măriră încet. O siluetă ieșise din marginea pădurii vizavi de el. Inima bătând, se uită fix.

A făcut un pas înainte. Sânge negru în gură. Pielea este o reflexie palidă, tocită a luminii lunii, mânjită cu murdărie, pătată de ceva asemănător mucegaiului. Teci gemene, goale, de lemn lustruit la

șolduri. Fragmente de armură atârnă de el. Înalt, dar cu umeri aplecați, de parcă înălțimea ar fi devenit propria ei impunere.

Ochi ca niște cărbuni pe moarte.

— Ah, murmură, privind în jos spre mormanul de frunze, ce avem noi aici? Vorbea limba nopții, înrudită cu cea a Edurului.

Tremurând, Trull se forţă să facă un pas înainte, mutându-şi suliţa într-o strângere cu două mâini, lama de fier plutind deasupra cadavrului. — Nu este pentru tine, spuse el, cu gâtul brusc uscat și ciudat de strâns.

Ochii străluciră mai strălucitor pentru o clipă când apariția cu pielea albă ridică privirea către Trull. — Tiste Edur, mă cunoști?

Trull dădu din cap. — Fantoma întunericului.
Trădătorul. Un rânjet galben și negru.

Trull tresări când se apropia cu un pas și apoi se așeză ghemuit pe cealaltă parte a frunzelor. — Pleacă de aici, fantomă, spuse Edur.
— Sau ce vei face?

— Trage alarma.

'Cum? Vocea ta este doar o șoaptă acum. Gâtul tău este încleștat. Te chinui să respiri. Este trădarea care te sugrumă, Edur? Nu contează. Am rătăcit departe și nu vreau să port armura acestui om. S-a îndreptat. — Întoarce-te, războinică, dacă vrei să tragi respirația.
Trull se ținea acolo unde era. Aerul i-a şuierat în gâtul strâns şi simţea că îi slăbesc membrele.

— Ei bine, lașitatea nu a fost niciodată un defect printre Edur. Ascultă-te așa, atunci. Silueta s-a întors și a mers spre marginea pădurii.

Binecuvântat de aer, apoi altul. Învârtindu-se cu capul, Trull și-a plantat sulița și s-a sprijinit de ea. 'Aștepta!'

Trădătorul se opri, îl privi încă o dată. — Asta...
asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Privegherea...

„Contestat doar de spiritele pământești înfometate”. Trădătorul dădu din cap. — Sau, și mai patetic, de spiritele Blackwoods dezrădăcinate, care se scufundă în carne și oase pentru a face... . . ce? Nimic, așa cum au făcut în viață. Există nenumărate forțe în această lume, Tiste Edur, și majoritatea dintre ele sunt slabe.

— Părintele Shadow te-a închis...

— Aşa a făcut şi eu rămân acolo. Încă o dată, acel zâmbet îngrozitor. — În afară de când visez. Darul reticent al Mamei Dark, o amintire pentru mine că Ea nu uită. Un reamintire pentru mine că și eu nu trebuie să uit niciodată.

— Acesta nu este un vis, spuse Trull.

— Au fost spulberaţi, spuse Trădătorul. 'Cu mult timp in urma. Fragmente împrăștiate pe un câmp de luptă. De ce i-ar vrea cineva? Acele cioburi sparte nu pot fi niciodată reunite. Ei sunt, fiecare și fiecare, acum pliați pe ei înșiși. Deci, mă întreb, *ce a făcut cu ei?*

Silueta a intrat în pădure și a dispărut.

— Acesta, şopti Trull, nu este un vis.

Udinaas deschise ochii. Duhoarea cadavrului ars a rămas în nas și în gură, groasă în gât. Deasupra lui, tavanul înclinat al casei lungi, scoarță neagră și aspră și crăpăituri îngălbenite. A rămas nemișcat sub pături.

Era aproape de zori?

Nu auzea nimic, nicio voce din camerele de dincolo. Dar asta i-a spus puțin. Orele dinaintea răsăritului lunii au fost tăcute. La fel ca, desigur, orele în care toată lumea dormea. Avea plase de reparat în ziua următoare. Și șuvițe de frânghie de țesut.

Poate că acesta este adevărul nebuniei, când o minte nu poate face altceva decât să facă liste nesfârșite cu sarcinile banale care o așteaptă, ca dovadă a sensului său mental. Repare plasele alea. Înfășurați acele fire. *Vedea? Nu mi-am pierdut sensul viața mea.*

Sângele Wyvalului nu era nici cald, nici rece. Nu a făcut furie. Udinaas nu se simțea diferit în corpul său. *Dar sângele limpede al gândurilor mele, o, ele sunt într-adevăr pătate.* A împins păturile și s-a ridicat. *Aceasta este calea, deci, și trebuie să rămân pe ea. Până vine momentul.*

Repare plasele. Țesiți șuvițele.

Sapă groapa pentru acel războinic Beneda, care tocmai ar fi deschis ochii, dacă ar fi avut vreunul. Și nu văzut întunericul monedelor întemnițate. Nu am văzut ceara albastră, nici frunzele morok reacționând la acea ceară și devenind umede și negre. Văzut, în schimb, chipul lui. . . altceva.

Wyval a înconjurat dragonii în zbor. Văzuse asta. Ca niște câini care înconjoară stăpânul lor în timp ce vânătoarea este pe cale să fie dezlănțuită. *Știu, deci, de ce sunt acolo unde am ajuns. Și când este un răspuns, noaptea urmează să șoptească - nu, nu șoptește, ci urle. Chemarea la urmărire de către Întuneric însuși.*

Udinaas și-a dat seama că era printre inamici. Nu ca un Letherii

condamnat la o viață de sclavie. Asta nu era nimic legat de pericolul pe care îl simțea noul său sânge, aici, în această inimă a lui Edur și Kurald Emurlahn.

Feather Witch ar fi fost mai bine, presupun, dar Mother Dark se mișcă nevăzută chiar și în lucruri ca acestea.

Și-a făcut drum în camera principală.

Și sa întâlnit față în față cu Uruth.

— Acestea nu sunt orele de rătăcire, sclave, spuse ea.

Văzu că tremura.

Udinaas se lăsă pe podea și își așeză fruntea pe scândurile uzate. — Pregătește pelerinele fricii, ale lui Rhulad și ale lui Trull pentru călătoria în noaptea asta. Fi

gata înainte de răsăritul lunii. Mâncare și băutură pentru masa de dimineață.

Se ridică repede în picioare pentru a face ceea ce ea a cerut, dar a fost oprit de o mână întinsă.

— Udinaas, spuse Uruth. — Faci asta singur, fără să spui nimănui. El a dat din cap.

Din pădure s-au strecurat umbre. Luna răsărise, lumea închisorii pentru adevăratul tată al lui Menandore, care era prins în ea. Bătăliile străvechi ale Părintelui Umbră făcuseră această lume, o modelaseră în atât de multe feluri. Scabandari Bloodeye, apărător vehement împotriva slujitorilor fanatici ai certitudinii implacabile, fie că acea certitudine ardea orbitoare, fie că era negru atotînghițitor. Înfrângerile pe care le făcuse – îngroparea fratelui Întuneric și întemnițarea fratelui Lumină acolo, în acea lume îndepărtată, zăbrelită de pe cer – au fost ambele daruri și nu doar pentru Edur, ci pentru toți cei care s-au născut și au trăit doar o singură zi. a muri.

Darurile libertății, o voință dezlănțuită, dacă nu se lipește pe sine astfel de lanțuri – ofertele nenumărate, mereu zguduitoare ale gazdei înghesuite, fiecare șoptind promisiuni de mântuire împotriva confuziei – și le purta ca o armură.

Trull Sengar a văzut lanțuri pe Letherii. A văzut plasa impenetrabilă care îi lega, legăturile raționamentului țesute împreună într-o masă haotică în care nu puteau fi găsit niciun început și niciun sfârșit. El a înțeles de ce se închinau unui tron gol. Și știa modul în care vor justifica ei tot ceea ce făceau. Progresul a fost o necesitate, creșterea a fost câștig. Reciprocitatea aparținea

proștilor, iar datoria era forța obligatorie a întregii naturi, a fiecărui popor și a fiecărei civilizații. Datoria era propriul ei limbaj, în care erau folosite cuvinte precum negociere, compensare și justificare, iar legalitatea era o sferă de duplicitare care orbea ochii justiției.

Un tron gol. Pe vârful unui munte de monede de aur.

Părintele Umbră căutase o lume în care incertitudinea să-și poată acționa otrava insidioasă împotriva celor care alegeau intransigența ca armă – cu care țineau înțelepciunea la distanță. Unde fiecare cetate s-a prăbușit în cele din urmă din interior, din însăși greutatea acelor lanțuri care exercitau o îmbrățișare atât de inflexibilă.

În mintea lui se certa cu acea fantomă – Trădătorul. Cel care a căutat să-l ucidă pe Scabandari Bloodeye cu toate acele mii de ani în urmă. El a susținut că fiecare certitudine este un tron gol. Că cei care cunoșteau o singură cale vor veni să i se închine, chiar dacă ducea la marginea unei stânci. S-a certat, iar în tăcerea indiferenței acelei fantome față de cuvintele sale a ajuns să-și dea seama că el însuși vorbea — aprig de căldură — de la picioarele unui tron gol.

Scabandari Bloodeye nu făcuse niciodată acea lume. El dispăruse în acesta, pierdut pe o cale pe care nimeni altcineva nu putea să o urmeze.

Trull Sengar stătea în fața cadavrului și a mormanului său de frunze putrezite și simți pustiirea în sufletul său. O mulțime de cărări așteptau în fața lui și toate erau sordide, pline de disperare.

Sunetul cizmelor pe potecă. S-a transformat.

Frica și Rhulad se apropiară. Purtând pelerina lor. Frica îl purta pe al lui Trull în brațe, iar de umerii bărbatului atârna un pachet mic.

Fața lui Rhulad era îmbujorată, iar Trull nu-și putea da seama dacă s-a născut din anxietate sau emoție.

— Te salut, Trull, spuse Fear, întinzându-i mantia.

'Unde mergem?'

— Tatăl nostru trece în noaptea asta în templu. Mă rog pentru îndrumare.

— Bolul de piatră, spuse Rhulad, cu ochii strălucind. — Mama ne trimite la Stone Bowl.

'De ce?'

Rhulad a ridicat din umeri.

Trull s-a confruntat cu Frica. „Ce este acest bol de piatră? Nu am

auzit niciodată de asta. — Un loc vechi. În șanțul Kaschan. — Știai de locul ăsta, Rhulad?

Fratele lui mai mic a clătinat din cap. — Nu până în seara asta, când mama a descris-o. Cu toții am mers pe marginea șanțului. Desigur, întunericul inimii ei este de nepătruns – cum am fi putut ghici că în ea se ascunde un loc sfânt?

— Un loc sfânt? În întuneric absolut?

— Semnificația asta, spuse Fear, va fi evidentă destul de curând, Trull.

Au început să meargă, fratele cel mare în frunte. În pădure, pe o potecă care duce spre nord-vest. — Frica, spuse Trull, ți-a mai vorbit Uruth despre Bowl de piatră?

„Sunt Maestrul Armelor”, a răspuns Fear. „Au fost rituri de respectat. . .' Printre ele, știa Trull, memorarea fiecărei bătălii vreodată Edur

au luptat. Apoi s-a întrebat de ce îi venise acel gând, ca răspuns la cuvintele fricii. Ce legături ascunse a încercat să dezvăluie propria sa mintea și de ce nu a putut să le discearnă?

Au continuat mai departe, evitând bazinele de lumina lunii neîntrerupte de umbre.

— Tomad ne-a interzis această călătorie, spuse Trull după un timp.

— În chestiuni de vrăjitorie, spuse Fear, Uruth este superior lui Tomad. — Și aceasta este o chestiune de vrăjitorie?

Rhulad pufni în spatele lui Trull. — Ai stat cu noi în barca regelui vrăjitor.

— Da, a fost de acord Trull. — Frica, oare Hannan Mosag ar fi de acord cu ceea ce facem, cu ceea ce Uruth ne poruncește?

Frica nu spunea nimic.

— Tu, a spus Rhulad, ești prea plin de îndoială, frate. Te leagă pe loc...

— Te-am văzut mergând pe poteca către cimitirul ales, Rhulad. După plecarea lui Dusk și înainte de răsăritul lunii.

Dacă Frica a reacționat la asta, spatele nu i-a dezvăluit și nici pașii nu i-au zbătut pe potecă.

— Ce-i cu asta? întrebă Rhulad, cu tonul prea liber, prea casual. — Cuvintele mele, frate, nu trebuie să li se răspundă cu neîncredere.

— Ştiam că Fear era ocupată să supravegheze întoarcerea armelor în armurie, spuse Rhulad. — Și am simțit o răuvoință care târăște

întunericul. Și așa am stat în veghe ascunsă la logodnica lui, care era singură în cimitir. Poate că sunt nesângerat, frate, dar nu sunt lipsit de curaj. Știu că crezi că lipsa de experiență este solul în care înfloresc rădăcinile curajului fals. Dar nu sunt fals, indiferent ce credeți. Pentru mine, lipsa de experiență este un sol neîntrerupt, care nu este încă pregătit pentru rădăcini. Am stat în locul fratelui meu.

— Rău răutate în noapte, Rhulad? A caror?'

— Nu puteam fi sigur. Dar am simțit-o.

— Frica, spuse Trull, nu ai întrebări pentru Rhulad în această chestiune? — Nu, răspunse frica sec. — Nu este nevoie de asta. . . când ești
în jurul.'

Trull și-a închis gura, recunoscător că noaptea i-a ascuns înroșirea feței.

După aceea, s-a lăsat liniște ceva timp.

Traseul a început să urce, șerpuind printre aflorimente de granit cu piele de lichen. S-au cățărat peste copaci căzuți ici și colo, au urcat pe tobogane abrupte. Lumina lunii a devenit difuză, iar Trull a simțit că era aproape de zori când au ajuns la cel mai înalt punct al traseului.
Calea îi ducea acum spre interior – spre est – de-a lungul unei creaste de copaci prăbușiți și bolovani sparți. Apa prinsă în depresiuni din roca de bază a format bazine negre impenetrabile care s-au răspândit pe traseu. Cerul a început să se lumineze deasupra capului.

Frica i-a condus apoi de pe potecă, spre nord, peste sâmburi prăbușit și printre copacii răsucite. La scurt timp mai târziu, Kaschan Trench era în fața lor.

Un defileu vast, ca o rană înțepată a unui cuțit în roca de bază, cu părțile sale abrupte și curgând cu apă, curgea într-o linie zimțată, începând sub Hașana Inlet o jumătate de zi spre vest și, în cele din urmă, dispărând în roca de bază la mai mult de o zi de călătorie. spre est: Erau în punctul cel mai larg, cu două sute de pași, peisajul vizavi puțin mai înalt, dar de altfel identic – bolovani împrăștiați arătau de parcă ar fi fost împinși în sus din defileu și copaci stricat care păreau îmbolnăviți de o suflare nevăzută. din adâncuri.

Frica i-a desfăcut mantia, a lăsat rucsacul și s-a îndreptat spre o movilă diformă de pietre. El a îndepărtat ramurile moarte și Trull a văzut că pietrele erau un fel de gropi. Frica a îndepărtat piatra de capăt și a coborât mâna în golul de dedesubt. Ridică un colac de frânghie înnodat.

— Scoate-ți mantia și armele, spuse el în timp ce ducea bobina până la margine.

A găsit un capăt și și-a legat rucsacul, mantia, sabia și sulița. Trull și Rhulad s-au apropiat cu echipamentul lor și totul a fost legat de

frânghie. Frica a început apoi să-l coboare peste lateral.

— Trull, ia celălalt capăt și du-l într-un loc de umbră. Un loc în care umbra nu se va retrage înaintea soarelui pe măsură ce trece ziua.

A luat capătul frânghiei și a mers către un bolovan mare, înclinat. Când a introdus capătul în umbra de la baza ei, a simțit că nenumărate mâini îl apucă. Trull făcu un pas înapoi. Frânghia era acum întinsă.

Revenind la margine, văzu că Frica îşi începuse deja coborârea.

Rhulad rămase cu privirea în jos.

— Trebuie să aşteptăm până ajunge la fund, spuse Rhulad. — Va trage de frânghie de trei ori. Mi-a cerut să merg mai departe.

'Foarte bine.'

— Are cele mai dulci buze, murmură Rhulad, apoi ridică privirea și întâlni ochii lui Trull. — Asta vrei să spun? Pentru a da dovada suspiciunilor tale?

— Am multe bănuieli, frate, răspunse Trull. „Avem gânduri arse de soare, avem gânduri înghițite de întuneric. Dar gândurile din umbră sunt cele care se mișcă cu furiș, strecurându-se până la marginea tărâmurilor rivale — chiar dacă doar pentru a vedea ce este de văzut.

— Și dacă nu văd nimic?

— Nu văd niciodată nimic, Rhulad.

— Atunci iluzii? Dacă văd doar ceea ce le evocă imaginația? False jocuri de lumină? Forme în întuneric? Nu așa devine suspiciunea o otravă? Dar o otravă ca nectarul alb, fiecare gust care te lasă însetat de mai mult.

Trull tăcu o clipă lungă. Apoi a spus: „Frica mi-a vorbit nu de mult. Despre modul în care cineva este perceput, mai degrabă decât despre modul în care este cu adevărat. Cum puterea celui dintâi o poate copleși pe cea a celui din urmă. Cum, într-adevăr, percepția modelează adevărul ca valurile pe piatră.

— Ce mi-ai cere, Trull?

S-a confruntat direct cu Rhulad. — Încetează să te pavnești
înaintea lui Mayen. Un zâmbet ciudat, apoi: — Foarte bine,
frate. Ochii lui Trull se măriră uşor.

Frânghia s-a rupt de trei ori.

— E rândul meu, spuse Rhulad. S-a apucat de frânghie și a dispărut rapid din vedere.

Nodurile acestor cuvinte erau orice altceva decât slăbite. Trull trase adânc aer în piept, scoase încet, întrebându-se de acel zâmbet. Particularitatea acestuia. Un zâmbet care ar fi putut fi durere, un zâmbet născut din rănire.

Apoi s-a întors asupra sa și a studiat ce simțea. Greu de găsit, de recunoscut, dar . . . *Părinte Shadow, iartă-mă. Simt. . . murdară.*
Cele trei remorchere îl tresăriră.

Trull luă frânghia grea în mâini, simțind învelișul de ceară de albine frecat de fibre pentru a le împiedica să putrezească. Fără nodurile pentru picioare și mâini, coborârea ar fi într-adevăr perfidă. Ieși peste margine, cu fața spre interior, apoi se lăsă pe spate și începu să-și croiască drum în jos.

Pârâie sclipitoare curgeau pe piatra brută dinaintea lui. Calcrări pătate de roșu aliniau suprafața ici și colo. Insecte asemănătoare puricilor au sărit peste suprafață. Zgârieturile lăsate de trecerea lui Rhulad și Frica străluceau în lumina care se stingea, brazde zdrențuite rănind tot ce se lipeau de stâncă.

Nod cu nod, a coborât pe frânghie, întunericul se adâncește în jurul lui. Aerul a devenit rece și umed, apoi rece. Apoi picioarele lui au lovit bolovanii cu mușchi, iar mâinile s-au întins pentru a-l liniști.

Ochii lui se străduiau să distingă formele fraților săi. — Ar fi trebuit să aducem un felinar.

— Este lumină din castronul de piatră, spuse Fear. — Un bătrân Warren. Kaschan.

— Warrenul acela a murit, spuse Trull. — Distrus de mâna părintelui Shadow.

— Copiii lui au murit, frate, dar vrăjitoria persistă. S-au adaptat ochii? Poți să vezi pământul în fața ta?

O prăbușire de bolovani și strălucirea apei curgătoare între ei. 'Eu pot.'

— Atunci urmează-mă.

Și-au făcut drum de pe zid. Piciorul era perfid, forțându-i să meargă încet. Ramuri moarte împodobite cu ciuperci și mușchi. Trull a văzut un fel de rozătoare palidă, fără păr, strecurându-se într-o crăpătură dintre două stânci, cu coada alunecându-se în urma lui. — Acesta este

tărâmul Trădătorului, spuse el.

Frica mormăi. — Mai mult decât știi, frate. — Mai este ceva în față, spuse Rhulad în șoaptă.

Forme vaste, falnice. Pietre în picioare, lipsite de lichen sau mușchi, suprafața cu textura ciudat, făcută, își dădu seama Trull în timp ce se apropiau, de

seamănă cu scoarța Blackwood. Rădăcini groase s-au încolăcit de la baza fiecărui obelisc, răspândindu-se pentru a se împletire cu cele ale pietrelor de fiecare parte. Dincolo, pământul a căzut într-o adâncitură largă, din care lumina se scurgea ca ceața.

Frica i-a condus printre pietrele în picioare și s-au oprit la marginea gropii.

Rădăcinile s-au zvârcolit în jos și țesute în mijlocul lor erau oase. Mii si mii. Trull l-a văzut pe Kaschan, vechii dușmani temuți ai Edurului, bot de reptilieni și colți strălucitori. Și oase care aparțineau în mod clar Tiste. Printre ele, oasele de aripi fin curbate de la Wyval și, chiar la bază, craniul masiv al unui Eleint, osul lat și plat al frunții zdrobit spre interior, ca de lovitura unui pumn gigantic, cu mănușă.

Din covorașul haotic de pe versanți crescuse un tuf fără frunze, crengile și crengile cenușii și strânse. Apoi respirația șuieră printre dinții lui Trull. Tufișul era de piatră, nu creștea în felul cristalului, ci al lemnului viu.

„Vrăjitoria Kaschan”, spuse frica după un timp, „se naște din sunete pe care urechile noastre nu le pot auzi, formate în cuvinte care slăbesc legăturile care țin toată materia împreună, care o țin de pământ. Sunete care se îndoaie și întind lumina, așa cum un flux de maree în sus pe un râu este despărțit în momentul întoarcerii. Cu această vrăjitorie, au modelat cetăți de piatră care călăreau cerul ca norii. Cu această vrăjitorie, ei au transformat Întunericul asupra lui cu o foame pe care nimeni care s-a apropiat prea mult nu ar putea s-o sfideze, o foame atot-devoratoare care se hrănea în primul rând cu ea însăși. Vocea lui era ciudat de surdină în timp ce vorbea. — Vrăjitoria Kaschan a fost trimisă în lăcașul Mamei Întunecate, ca o ciumă. Astfel a fost sigilată poarta de la Kurald Galain către orice alt tărâm. Astfel, Mama Întunecată a fost dusă în miezul Abisului, martoră la un vârtej nesfârșit de lumină care o înconjura – tot ceea ce ea ar devora într-o zi, până când ultimul fir de materie va dispărea în ea. Anihilarea Mamei Întunecate. Astfel, Kaschan, care sunt morți de mult, i-au stabilit Mamei Întunecate un ritual care se va sfârși cu uciderea ei. Când toată Lumina dispare. Când nu există nimic de aruncat Shadow, și așa și Shadow este sortită să moară.

„Când Scabandari Bloodeye a descoperit ce făcuseră, era prea târziu. Sfârșitul, *moartea* Abisului, nu poate fi evitat. Călătoria a tot ceea ce există se repetă pe orice scară, fraților. De la acele tărâmuri prea mici pentru ca noi să le vedem, până la Abisul însuși. Kaschanul a blocat toate lucrurile în mortalitate,

în plonjarea necruțătoare către dispariție. Aceasta a fost răzbunarea lor. Un act născut, poate, din disperare. Sau cea mai aprigă ură imaginabilă. Martori ai dispariției lor, ei au forțat pe toți ceilalți să împărtășească acea soartă.

Frații lui au tăcut. Ecourile plictisitoare ale ultimelor cuvinte ale fricii au dispărut.

Apoi Rhulad mormăi. — Nu văd semne ale acestei convergenţe finale, Frica.

— O moarte îndepărtată, da. Mai departe decât s-ar putea imagina. Totuși va fi

vino.'

— Și ce înseamnă asta pentru noi?

„Invaziile Tiste i-au condus pe Kaschan la ultimul lor act. Părintele Shadow a câștigat dușmănia fiecărui zeu Bătrân, a fiecărui ascendent. Din cauza ritualului Kaschan, jocul etern dintre Întuneric, Lumină și Umbră avea să se încheie într-o zi. Și odată cu ea, toată existența. Și-a înfruntat frații. „Îți spun această cunoaștere secretă, ca să înțelegi mai bine ce s-a întâmplat aici, ce s-a făcut. Și de ce Hannan Mosag vorbește despre dușmani cu mult dincolo de muritorii Letherii.'

Primele licăriri de realizare șoptiră prin Trull. Și-a târât privirea din ochii întunecați și bântuiți ai fricii și a privit în jos în groapă. Până la bază, până la craniul acelui dragon ucis. — L-au ucis.

— I-au distrus corpul corporal, da. Și i-a închis sufletul. — Scabandari Bloodeye, spuse Rhulad, clătinând din cap de parcă ar nega totul

că a văzut. — Nu poate fi mort. Craniul ăla nu
este... — Este, spuse Fear. — L-au ucis pe zeul
nostru. 'OMS?' întrebă Trull.

'Toti. Zei bătrâni. Și Eleint. Zeii bătrâni și-au slăbit sângele în vene. Dragonii au dat naștere unui copil de o teroare de nedescris, să-l caute și să-l vâneze pe Scabandari Bloodeye. Părintele Shadow a fost doborât. Un zeu bătrân pe nume Kilmandaros i-a spart craniul. Apoi au făcut pentru spiritul lui Bloodeye o închisoare a durerii eterne, a agoniei peste măsură, care să dureze până când Abisul însuși va fi devorat.

— Hannan Mosag înseamnă să-l răzbune pe zeul nostru.

Trull se încruntă. — Zeii Bătrâni au dispărut, Frica. La fel și Eleint. Hannan Mosag comandă șase triburi ale lui Tiste Edur și un lavă fragmentat.

— Patru sute douăzeci și câteva de mii de Edur, spuse Rhulad. — Și, pentru toate explorările noastre nesfârșite, nu am găsit nicio rudă printre fragmentele lui Kurald Emurlahn. Frica, Hannan Mosag vede prin gânduri pătate. Un lucru este să provoci hegemonia Letherilor cu demoni invocați și, dacă

necesare, lame de fier. Trebuie să purtăm acum război împotriva fiecărui zeu din această lume?

Frica dădu încet din cap. „Sunteți aici”, le-a spus el, „și vi s-a spus ceea ce se știe. Să nu te văd că te apleci într-un genunchi și lăudăm numele Regelui Vrăjitor. El caută putere, fraților. El *are nevoie* de putere și nu-i pasă de proveniența ei și nici de pata ei.

— Cuvintele tale sunt trădătoare, spuse Rhulad, iar Trull auzi o încântare ciudată în vocea fratelui său.

'Sunt ei?' a întrebat frica. — Hannan Mosag ne-a însărcinat să facem o călătorie periculoasă. Să primească pentru el un cadou. Pentru a-l da apoi în mâinile lui. Un cadou, fraților, de la cine?

— Nu-l putem nega, spuse Trull. „El va alege pur și simplu pe alții care să meargă în locul nostru. Și ne vom confrunta cu exilarea, sau mai rău.

— Desigur că nu-l vom nega, Trull. Dar nu trebuie să călătorim ca bătrânii orbi.

— Dar Binadas? întrebă Rhulad. — Ce ştie el despre asta? — Totul, răspunse Fear. — Mai mult, poate, decât Uruth însăși.

Trull se uită încă o dată la craniul de dragon mucegăit din fundul gropii. — De ce ești sigur că este Scabandari Bloodeye?

— Pentru că văduvele l-au adus aici. Cunoștințele au fost transmise în fiecare generație printre femei.

— Și Hannan Mosag?

— Uruth știe că a fost aici, în acest loc. Cum a descoperit adevărul rămâne un mister. Uruth nu mi-ar fi spus niciodată mie și Binadas, dacă nu ar fi fost disperarea ei. Regele vrăjitor se bazează pe puteri mortale. Gândurile lui sunt pătate? Dacă nu înainte, sunt acum.

Ochii lui Trull au rămas pe acel craniu. O execuție brutală, pumnul acela trimis. — Mai bine sperăm, șopti el, că zeii Bătrâni au dispărut într-adevăr.

Capitolul patru

Există maree sub fiecare val

Și suprafața apei

Nu suportă greutate

T ISTE E DUR SAYING

Nerek credea că Tiste Edur erau copii ai demonilor. Era cenușă în sângele lor, care le păta pielea. A privi în ochii unui Edur însemna să vezi cenușirea lumii, mânjirea soarelui și pielea aspră a nopții însăși.

În timp ce războinicul Hiroth pe nume Binadas se îndrepta spre grup, Nerek a început să se întâmple. Pumnii bătându-și propriile fețe și piept, au căzut în genunchi.

Buruk cel Pale a mărșăluit printre ei, strigând blesteme și țipând cereri, dar ei erau surzi la el. Negustorul se întoarse în cele din urmă spre locul unde stăteau Seren Pedac și Hull Beddict și începu să râdă.

Hull se încruntă. — Va trece, Buruk, spuse el.

'Oh, va fi acum? Și lumea în sine, va trece și asta? Ca un vânt de moarte, viețile noastre se învârtesc ca praful în mijlocul goanei sale precipită? Doar ca să se așeze în urma lui, mort și lipsit de sens – și toate acele zgomote frenetice fără sens? Hah! Dacă l-aș fi angajat pe Faraed!

Atenția lui Seren Pedac a rămas pe Tiste Edur care se apropia. Un vânător. Un ucigaș. Unul care probabil avea și trăsătura tăcerilor lungi. Își putea imagina acest Binadas, împărțind un foc în sălbăticie cu Hull Beddict. Într-o seară, o noapte și a doua zi dimineață, probabil o jumătate de duzină de cuvinte s-au schimbat între ei. Și, bănuia ea, formarea unei prietenii vaste și fără adâncime. Acestea erau misterele bărbaților, atât de derutant pentru femei. Unde tăcerile ar putea deveni o îmbinare de căi. Unde o mână de cuvinte fără importanță ar putea lega spiritele într-un mod inefabil

înţelegere. Forțe în joc pe care ea le putea simți, într-adevăr să le asculte, totuși rămânând mereu în afara lor. Derutat și frustrat și pe jumătate neîncrezător.

Cuvintele împletesc sfaia între și printre femei. Iar limbajul gestului și al expresiei, toate îmbinându-se pentru a modela o tapiserie care, așa cum înțelegea fiecare femeie, nu putea să rupă decât într-o singură direcție, printr-un efort deliberat, vicios. O prietenie între femei nu cunoștea decât un inamic, și acesta era răutatea.

Astfel, cu cât mai multe cuvinte, cu atât țesătura este mai strânsă.

Seren Pedac își trăise cea mai mare parte a vieții în compania bărbaților, iar acum, în rarele ei vizite la casa ei din Letheras, era privită de femei care o cunoșteau cu neliniște. Ca și cum alegerea ei i-ar fi făcut loialitatea incertă, motiv de suspiciune. Și găsise în ea o neplăcere nedorită când era în compania lor. Au țesut din fire diferite, pe rame diferite, discordante cu propriile ei ritmuri. Se simțea stângace și grosolană printre ei, prinsă de propriile ei tăceri.

La care ea a răspuns cu fuga, departe de oraș, de trecutul ei.

De la femei.

Cu toate acestea, în cele mai scurte momente, într-o întâlnire a doi bărbați cu schimbul lor aproape indiferent de salutări, ea a fost doborâtă cu un pas în spate – aproape fizic – și a fost închisă. Aici, împărțind acest teren, această potecă cu stâncile și copacii ei, încă într-o altă lume.

Prea ușor să trageți concluzia, cu un rânjet privat, că bărbații erau simpli. Desigur, dacă ar fi fost străini, s-ar putea foarte bine să se învârtească și să-și adulmece anusurile chiar acum. Concluzii invitante care au măturat deoparte toate noțiunile de complexitate, în locul lor o serie de generalizări reconfortante. Dar întâlnirea a doi bărbați care erau prieteni a distrus astfel de generalizări și a contestat disprețul care le ducea, ducând invariabil o femeie la mânie.

Și dorința ciudată și răutăcioasă de a păși între ei.

Pe o plajă pietruită, un bărbat se uită în jos și vede o stâncă, apoi alta

și alta. O femeie se uită în jos și vede. . . stânci. Dar poate chiar și acest lucru este simplist. Bărbatul la singular și femeia la plural. Mai probabil că suntem bucăți din amândouă, unii din unul în celălalt.

Pur și simplu nu ne place să recunoaștem asta.

Era mai înalt decât Hull, cu umerii la nivelul ochilor Letherii. Părul lui era castaniu și legat în împletituri lungi până la degete. Ochii de culoarea nisipului umed.

Piele ca cenușa mânjită. Trăsături tinere, lungi și înguste care delimitează gura lată.

Seren Pedac știa numele Sengar. Era probabil că ea văzuse rudele acestui bărbat, printre delegațiile cu care tratase în cele trei vizite oficiale la tribul lui Hannan Mosag.

— Războinicul Hiroth, spuse Buruk cel Pale, strigând pentru a fi auzit deasupra nerekului plângărit, „Te urez bun venit ca oaspete. Eu sunt-'

„Știu cine ești”, a răspuns Binadas.

La cuvintele lui, vocile Nerek s-au stins, lăsând doar vântul să-și urmeze poteca și curgerea constantă a apei topite din cursurile mai înalte.

— Aduc la Hiroth, zicea Buruk, lingouri de fier...

— Și ar testa, îl întrerupse Hull Beddict, grosimea gheții. — Sezonul s-a transformat, i-a răspuns Binadas lui Hull. — Gheața este ruptă

fisuri. A existat o recoltare ilegală de foci cu colți. Hannan Mosag va fi dat răspunsul.

Seren Pedac se îndreptă spre comerciant. Studii chipul lui Buruk Palid. Alcoolul, nectarul alb și vântul amar ridicaseră vasele de sânge chiar sub pielea palidă de pe nas și obraji. Ochii bărbatului erau îngroziți și împușcați de roșu. Nu a transmis nicio reacție la cuvintele lui Edur. 'Regretabil. Este regretabil că, printre frații mei negustori, sunt cei care aleg să nesocotească înțelegerile. Momeala aurului. O maree pe care nimeni nu o poate rezista.

„Același lucru se poate spune despre răzbunare”, a subliniat Binadas.

Buruk dădu din cap. — Da, toate datoriile trebuie rambursate.

Hull Beddict pufni. — Aurul și sângele nu sunt la fel.

— Nu-i aşa? a provocat Buruk. — Războinicul Hiroth, interesele pe care le reprezint vor adera acum și mereu la acordurile legate. Vai, Lether este o fiară cu multe capete. Controlul cel mai sigur al elementelor mai vorace va fi găsit într-o alianță — între Edur și acei

Letherii care țin de cuvintele care leagă cele două popoare ale noastre.

Binadas se întoarse. — Păstrează-ți discursurile pentru Regele Vrăjitor, spuse el. — Te voi escorta în sat. Asta este tot ce trebuie să se înțeleagă între noi.

Ridicând din umeri, Buruk cel Pale se întoarse la căruța lui. — Pe picioarele tale, Nerek! Traseul este în jos de aici încolo, nu-i așa!

Seren îl privi pe comerciant urcând în spatele acoperit, dispărând din vedere, în timp ce Nerekul începea să se grăbească. O privire i-a arătat pe Hull și Binadas înfruntându-se încă o dată. Vântul le-a purtat cuvintele la ea.

— Voi vorbi împotriva minciunilor lui Buruk, spuse Hull Beddict. — Va căuta să te prindă în capcană cu asigurări și promisiuni simple, dintre care niciuna nu va merita un andocare.

Binadas ridică din umeri. — Am văzut capcanele pe care le-ați întins înaintea Nerekului și a Tarthenalului. Fiecare cuvânt este un nod într-o plasă invizibilă. Împotriva ei, săbiile lui Nerek erau prea tocite. Tarthenalul prea lent pentru a se mânia. Faraed nu puteau decât să zâmbească în confuzia lor. Nu suntem ca acele triburi.

— Știu, spuse Hull. — Prietene, oamenii mei cred în stivuirea monedelor. Unul peste altul, urcând, urcând mereu la înălțimi glorioase. Urcarea înseamnă progres, iar progresul este tendința naturală a civilizației. Progresul, Binadas, este credința din care reies noțiunile de destin. Letherii cred în destinul lor. Ei merită toate lucrurile, născuți din virtuțile lor recunoscute. Tronul gol este mereu acolo pentru a fi luat.

Binadas zâmbea la cuvintele lui Hull, dar era un zâmbet ironic. Se întoarse brusc către Seren Pedac. — Achizitor. Alăturați-vă nouă, vă rog. Vechile răni strică părerea lui Hull Beddiet despre Lether?

„Destinul ne rănește pe toți”, a răspuns ea, „și noi, Letherii, purtăm cicatricile cu mândrie. Cei mai mulți dintre noi, a adăugat ea cu o privire plină de scuze către Hull.
— Una dintre virtuţile tale?

— Da, dacă ai putea să-i spui așa. Avem talentul de a ascunde lăcomia sub mantia libertății. În ceea ce privește actele de depravare din trecut, preferăm să le ignorăm. Progresul, la urma urmei, înseamnă să privim mereu înainte și orice am călcat în picioare în urma noastră este cel mai bine să uităm.

— Aşadar, progresul, spuse Binadas, încă zâmbind, nu
vede sfârşit. — Vagoanele noastre se rostogolesc vreodată
pe deal, Hiroth. Din ce in ce mai repede.' — Până când
lovesc un zid.

„Ne prăbușim prin majoritatea acestora”.

Zâmbetul s-a stins, iar Seren a crezut că a detectat o privire de tristețe în ochii lui Edur înainte ca acesta să se întoarcă. „Trăim în lumi diferite”.

Și eu l-aș alege pe al tău, spuse Hull Beddict.

Binadas îi aruncă bărbatului o privire, cu o expresie surprinzătoare.
— Ai vrea, prietene?

Ceva în tonul lui Hiroth a făcut ca firele de păr să se ridice pe ceafa lui Seren Pedac.

Hull se încruntă, sugerând că și el detectase ceva greșit în acea întrebare.

Atunci nu s-au mai schimbat cuvinte, iar Seren Pedac i-a permis lui Hull și Binadas să preia conducerea pe traseu, permițându-le atât de departe încât intimitatea lor să fie asigurată. Chiar și așa, păreau lipsiți de a vorbi. Ea îi urmărea, pașii lor potriviți, felul în care mergeau. Și s-a întrebat.

Hull era atât de clar pierdut. Căutând să facă din Tiste Edur mâna propriei răzbunări. I-ar conduce la război, dacă ar putea. Dar distrugerea a produs doar ceartă, iar visul lui de a găsi pacea în sufletul său în sângele și cenușa măcelului a umplut-o de milă pentru bărbat. Ea nu putea, totuși, să o lase să o orbească față de pericolul pe care îl prezenta.

Seren Pedac nu avea dragoste pentru propriul ei popor. Foamea răpitoare a Letherilor și incapacitatea de a trece la orice perspectivă care nu le-a fost de folos au asigurat practic o mulțime de ciocniri sângeroase cu fiecare putere străină pe care o întâlneau. Și, într-o zi, își vor întâlni meciul. *Vagoanele se vor sparge de un perete mai solid decât oricare dintre noi. Va fi Tiste Edur?* Nu părea probabil. Adevărat, posedau vrăjitorie formidabilă, iar Letherii încă nu au întâlnit luptători mai înverșunați. Dar triburile combinate se ridicau la mai puțin de un sfert de milion. Numai capitala regelui Diskanar găzduia peste o sută de mii și în Lether existau o jumătate de duzină de orașe aproape la fel de mari. Cu protectoratele peste Marea Draconilor și spre est, hegemonia ar putea strânge și echipa șase sute de mii de soldați, poate mai mulți. Atașat fiecărei legiuni ar fi un maestru de vrăjitorie, antrenat de Ceda, însuși Kuru Qan. Edur-ul ar fi zdrobit. anihilate.

Și Hull Beddict. . .

Ea îşi întoarse gândurile de la el cu un efort. La urma urmei, alegerile erau de făcut ale lui. Nici, bănuia ea, nu ar fi ascultat de avertismentele ei.

Seren Pedac și-a recunoscut propria incertitudine și confuzie. Ar susține pacea cu orice preț? Care au fost recompensele capitulării? Letherii au acces la resursele revendicate acum de Edur. Recolta din mare. *Și Blackwood* . . .

Desigur. Este lemnul viu după care tânjim, sursa corăbiilor care se pot vindeca singure, care taie valurile mai repede decât cele mai elegante galere ale noastre, care rezistă magiei dezlănțuite asupra lor. Acesta este în centrul acestui joc.

Dar regele Diskanar nu era un prost – nu el era cel care adăpostește astfel de aspirații. Kuru Qan s-ar fi ocupat de asta. Nu, acest gambit a fost al reginei. Asemenea îngâmfare, să creadă că Letherii ar putea stăpâni lemnul viu. Că Edur și-ar renunța atât de ușor secretele lor, artele lor arcane în a convinge voința Blackwood, în a le lega puterea de a lor.

Recoltarea focilor cu colți a fost o simulare. Pierderea bănească a făcut parte dintr-o schemă mult mai mare, o investiție cu scopul de a genera dividende politice, care, la rândul lor, ar recupera de o sută de ori pierderile. Și doar cineva la fel de bogat ca regina sau cancelarul Triban Gnol ar putea absorbi astfel de pierderi. Navele echipate de către Îndatorați, cu prevederea de a compensa acele datorii în cazul morții lor. Vieți renunțate de dragul copiilor și al nepoților. Nu ar fi avut probleme cu echipajul acelor nave. Sânge și aur, atunci.

Nu putea fi sigură de suspiciunile ei, dar păreau să se potrivească și erau la fel de amar de neplăcut pentru ea, precum probabil pentru Buruk cel Pale. Tiste Edur nu ar preda Blackwood. Concluzia a fost ieșită dinainte. Trebuia să fie război. *Iar Hull Beddict își va face cel mai înverșunat susținător. Agentul involuntar al reginei. Nu e de mirare că Buruk îi tolerează prezența.*

Și rolul pe care l-ar juca? *Sunt escorta acestei nebunii mârâite. Nimic mai mult decât atât. Păstrează-ți distanța, Seren Pedac.* Ea a fost Achizitor. Ea ar face ceea ce fusese însărcinată să facă. Livrează-l pe Buruk cel Pale.

Nu se va decide nimic. Nu de noi. Sfârșitul jocului așteaptă Marea Întâlnire.

De-ar putea găsi mângâiere în acest gând.

La douăzeci de pași în față, pădurea îi înghiți pe Hull Beddict și Binadas Sengar. Întuneric și umbre, apropiindu-se cu fiecare pas pe care îl făcea.

Orice criminal care putea traversa canalul înot cu un sac de docuri legat la spate a câștigat libertatea. Cantitatea de monedă depindea de natura încălcării. Furtul, răpirea, neachitarea unei datorii, pagubele proprietății și crima au adus amenda maximă de cinci sute de docuri.

Deturnarea, atacul fără motiv, blestemul în public asupra numelor Tronului Gol, al regelui sau al reginei, au cerut trei sute

docuri în reparație. Cea mai mică dintre amenzi, o sută de docuri, a fost aplicată în caz de târvie, anulate în public și lipsă de respect.

Acestea au fost amenzile pentru bărbați. Femeilor astfel acuzate li sa acordat jumătăți de greutate.

Dacă cineva putea plăti amenda, a făcut-o, ștergându-și astfel cazierul judiciar.

Canalul îi aștepta pe cei care nu puteau.

Înecurile au fost mai mult decât spectacol public, ele au fost evenimentul principal printre o mulțime de activități pentru care se jucau averi în fiecare zi în Letheras. Deoarece puțini criminali au reușit vreodată să treacă peste canal cu povara lor, distanța și numărul de lovituri au oferit măsura pentru pariuri. La fel au făcut Risings, Flailings, Flounderings and Vanishings.

Infractorii aveau frânghii legate de ei, permițând recuperarea monedelor odată ce înecul a fost confirmat. Cadavrul a fost aruncat înapoi în râu. *Vinovat ca nămolul.*

Brys Beddict l-a găsit pe Finadd Gerun Eberict pe al doilea nivel, cu vedere la canal, în mijlocul unei mulțimi de privitori la fel de privilegiați ca înecurile de dimineață. Casele de pariuri au răscolit prin presă, împărțind plăci de plată și strângând pariuri. Voci răsunau în aer deasupra zumzetului conversației emoționate. În apropiere, o femeie a țipat, apoi a râs. Vocile masculine s-au ridicat ca răspuns.

— Finadd.

Fața plată, cu cicatrici, cunoscută practic de fiecare cetățean, se îndreptă spre Brys, sprâncenele subțiri ridicându-se în semn de recunoaștere. „Campionul regelui. Ai ajuns tocmai la timp. Ublala Pung este pe cale să înoate. Am opt sute de docuri pe nenorocitul.

Brys Beddict se sprijini de balustradă. El a scanat gardienii și oficialii de pe lansarea de mai jos. „Am auzit numele”, a spus el, „dar nu-mi amintesc de crima lui. Asta e Ublala? Arătă în jos către o siluetă îmbrăcată care se înălța deasupra celorlalți.

'El este. Semisânge tartenal. Așa că au adăugat două sute de docuri la amenda lui.

'Ce a facut el?'

'Ce nu a făcut? Crimă ori trei, distrugerea proprietății, atac, răpire ori două, blestem, fraudă, neplată a datoriei și anulare

public. Toate într-o după-amiază.

— Zăul de la Urum's Lenders? Criminalul își aruncase mantia. Nu purta decât o cârpă. Pielea lui lustruită era căptușită cu cicatrici de bici. Mușchii de sub ea erau enormi.

— Ăsta este.

— Deci, ce poartă el?

— Patruzeci și trei sute.

Și Brys a văzut acum enormul sac cu căptușeală dublă fiind mânuit pe spatele omului uriaș. „Binecuvântarea lui Errant, nu va reuși să-i facă un accident vascular cerebral”.

— Acesta este consensul, spuse Gerun. „Fiecare apel este pe Fliling, Floundering și Vanishing. Fără lovituri, fără Risinguri.

— Și apelul tău?

— Şaptezeci la unu.

Brys se încruntă. Astfel de șanse nu însemnau decât un singur lucru.
— Crezi că va reuşi!

Capetele s-au întors la exclamația lui, zumzetul în jurul lor a devenit mai puternic. Gerun s-a sprijinit de balustradă, inspirând lung printre dinți,
scoțând acel sunet acum infam de șuierat. — Majoritatea Tarthenalului semi-sânge au cele mai rele trăsături, mormăi el cu voce joasă, apoi zâmbi. — Dar nu Ublala Pung.

Un vuiet din partea mulțimii de pe pasarela și treptele și din partea opusă. Gardienii îl conduceau pe criminal pe lansare. Ublala mergea cocobit, incordand cu greutatea sacului. La malul apei a împins paznicii și s-a întors.

Trăgându-și pânza în jos. Și urinând într-un flux arcuit.

Undeva, o femeie a țipat.

— Vor strânge cadavrul ăla, a spus un negustor, uluit, la Eddies. Am

auzit că sunt chirurgi care pot...

— Și n-ai plăti un vârf pentru asta, Inchers! a intervenit tovarăşul lui. — Nu lipsesc, Hulbat, ai grijă! Tocmai *spuneam* ... — Și zece mii de femei *visează!*

O liniște bruscă, când Ublala Pung se întoarse cu fața la canal.

Apoi a mers înainte. Șolduri. Cufăr. Umeri.

O clipă mai târziu, capul lui a dispărut sub apa densă și murdară.

Nu o căpăţână, nici un bipel. Cei care pariaseră pe Vanishing au cântat.

Mulțimile s-au despărțit, cifrele se închideau pe casele de pariuri.

— Brys Beddict, care este distanța?

— O sută de paşi.

— Da.

Au rămas sprijiniți de balustradă. După un moment, Brys îi aruncă lui Finadd o privire întrebătoare. Gerun dădu din cap spre lansarea de mai jos. — Uită-te la rând, băiete.

În jurul liniei de recuperare se auzi un zgomot, iar Brys văzu — cam în același timp cu alții, după vocile care se ridicau, — că funia încă se juca. — Merge pe fund!

Brys a descoperit că nu-și putea smulge ochii de la acea frânghie care se desfășoară. O duzină de bătăi ale inimii. Doua duzini. O jumătate de sută. Și totuși acea frânghie și-a șerpuit drum în apă.

Strigătele și strigătele se ridicaseră la un ton asurzitor. Porumbeii au izbucnit în aer de pe acoperișurile din apropiere, împrăștiindu-se în panică. Pariorii se luptau cu casele de pariuri pentru plățile de plată. Cineva a căzut de pe al treilea nivel și, din nefericire, a ratat canalul cu câțiva pași. A lovit pietrele și nu s-a mișcat, un cerc de martori închizându-se în jurul corpului său.

— Asta e, oftă Gerun Eberict.

O cifră apărea pe lansarea din partea îndepărtată. Scurge
noroi. — Patru plămâni, băiete.

Opt sute de docuri. La șaptezeci la unu. — Ești un om bogat care tocmai a devenit mai bogat, Finadd.

— Și Ublala Pung e una liberă. Hei, l-am văzut pe fratele tău mai devreme. Tehol. Cealaltă parte a canalului. Purta o fustă.

— Nu sta atât de aproape, nu, mai aproape, ca să mă auzi, Shand, dar nu prea aproape. Nu ca și cum ne cunoaștem.

— Ți-ai pierdut mințile, a răspuns ea.

'Poate. Oricum, îl vezi pe omul ăla?

'OMS?'

— Acel criminal, desigur. Sângele jumătate care l-a sfâșiat pe cel al lui Urum — de altfel, estorcatorul a meritat-o...

— Tarthenalul are patru plămâni.

— Și el la fel. Înțeleg că nu ai pariat?
„Disprețuiesc jocurile de noroc”.

— Foarte ridicol, fată.

'Ce spui despre el?'

— Angajează-l.

'Cu placere.'

— Atunci cumpără-i nişte haine.

'Trebuie să?'

— Nu este angajat din cauza atributelor sale fizice – ei bine, nu acelea, oricum. Voi trei aveți nevoie de un bodyguard.

— Îmi poate păzi corpul oricând.

— Asta e, Shand. Am terminat de vorbit cu tine azi.

— Nu, nu ești, Tehol. Astă seară. Atelierul. Și adu-l pe Bugg.
„Totul merge conform planului. Nu e nevoie... — Fii acolo.

În urmă cu patru ani, Finadd Gerun Eberict a dejucat de unul singur o tentativă de asasinat asupra regelui Diskanar. Întorcându-se la palat târziu într-o noapte, a dat peste trupurile a doi gardieni în afara ușii camerelor private ale regelui. Un atac vrăjitor le umpluse plămânii cu nisip, ducând la asfixiere. Carnea lor era încă caldă. Ușa era întredeschisă.

Palatul Finadd scosese sabia. A dat buzna în dormitorul regelui și a găsit trei siluete aplecate peste forma adormită a lui Ezgara Diskanar. Un mag și doi asasini. Gerun l-a ucis mai întâi pe vrăjitor, cu o tăietură în ceafa omului, tăindu-i măduva spinării. Apoi oprise atacul celui mai apropiat asasin, vârful sabiei îngropându-se în pieptul bărbatului, chiar sub claviculă stângă. S-ar dovedi a fi o rană de moarte. Al doilea asasin și-a întins pumnalul în fața lui Finadd. Probabil că țintise spre unul dintre ochii lui Gerun, dar Finadd-ul și-a aruncat capul pe spate și vârful i-a intrat în gură, tăind ambele buze, apoi împingând cu putere între dinții din față. Împingându-le, peste care sa blocat lama.

Sabia din mâna lui Gerun s-a tăiat, spulberând brațul întins. Încă trei hack-uri sălbatice l-au ucis pe asasin.

La această ultimă logodnă a fost martor un rege cu ochii mari.

Două săptămâni mai târziu, Finadd Gerun Eberict, cu respirația șuierând prin noul gol din dinții din față, a îngenuncheat în fața lui Ezgara Diskanar în sala tronului.

iar înainte ca masele adunate să li se acorde concediul Regelui. Pentru restul vieții soldatului, el a fost imun la condamnarea penală. Pe scurt, era liber să facă ce voia, oricui dorea, cu excepția liniei proprii a regelui.

Identitatea persoanei din spatele tentativei de asasinat nu a fost niciodată descoperită.

De atunci, Gerun Eberict se afla într-o cruciada privată. Un vigilent singuratic, implacabil. Se știa că a ucis personal treizeci și unu de cetățeni, inclusiv doi negustori bogați, foarte respectați și puternici din punct de vedere politic, iar cel puțin alte o duzină de morți misterioase i-au fost atribuite în mod obișnuit. Pe scurt, devenise cel mai de temut om din Letheras.

De asemenea, în acel timp, se îmbogățise.

Cu toate acestea, el a rămas un Finadd în Garda Regelui și, prin urmare, a fost legat de responsabilitățile obișnuite. Brys Beddict a bănuit că decizia de a-l trimite pe Gerun Eberict cu delegația a fost la fel de mult pentru a scuti orașul de presiunea prezenței sale, cât a fost o declarație către regina și prinț. Și Brys se întrebă dacă regele ajunsese să regrete sancțiunea sa.

Cei doi paznici ai palatului au mers unul lângă altul peste Podul Soulan și în Districtul Pursers. Ziua era călduroasă, cerul alb cu nori subțiri și înalți. Au intrat la Rild's, un local cunoscut pentru bucătăria sa din pește, precum și pentru o băutură alcoolică făcută din coajă de portocală, miere și spermă de focă. S-au așezat în curtea interioară, la masa privată a lui Gerun.

De îndată ce s-au comandat băuturi și prânz, Gerun Eberict se lăsă pe spătarul scaunului și îl privi pe Brys cu curiozitate. — Oaspetele meu este astăzi Campionul Regelui?

— Într-un fel de a vorbi, recunoscu Brys. — Fratele meu, Hull, îl însoţeşte pe Buruk cel Pale. Se crede că Buruk va rămâne cu Edur până la Marea Întâlnire. Există îngrijorări legate de Hull.

— Ce fel de îngrijorare?

— Ei bine, l-ai cunoscut cu ani în urmă.

'Am facut. Mai degrabă bine, de fapt. El era Finadd-ul meu pe atunci. Iar la promovarea mea, el și cu mine ne-am îmbătat grozav la Porul și probabil am născut câte o duzină de nenorociți fiecare cu câte o trupă de dansatori de flori din Trate. În orice caz, compania a încetat

aproximativ zece luni mai târziu, sau cel puțin așa am auzit.

'Da bine. Nu este același bărbat, să știi. —
Nu-i aşa?

Au sosit băuturile, un vin de chihlimbar pentru Brys, Tusked Milk pentru Gerun. — Nu, răspunse Brys la întrebarea lui Finadd, nu cred. — Hull crede într-un singur lucru, și acesta este loialitatea. Singurul dar pe care îl simte este
merită oferit. Desigur, a fost foarte abuzat, iar moștenirea acesteia este o nouă listă în capul fratelui tău, cu numele fiecărui bărbat și femeie care l-a trădat. Gerun îşi aruncă băutura înapoi şi făcu semn pentru încă una. „Singura diferență dintre el și mine este că pot să trimit nume de pe lista *mea ”.*

— Și dacă, spuse Brys încet, numele regelui este pe lista lui Hull? Ochii lui Gerun s-au aplatizat. — După cum am spus, sunt singurul care elimină numele. — Atunci de ce este Hull cu Buruk cel Pale?

— Buruk nu este omul regelui, Brys. Chiar opusul, de fapt. Aștept cu nerăbdare să-l cunosc în sfârșit.

Un fior rece îl străbătu pe Brys.

— În orice caz, continuă Gerun, celălalt frate al tău mă interesează. — Tehol? Nu-mi spune că e pe lista ta.

Gerun zâmbi, dezvăluind înclinarea laterală a dinților săi superiori și inferiori. — Și ți-aș spune dacă era? Relaxează-te, nu este. Nu încă, în orice caz. Dar el pune la cale ceva.

— Îmi este greu să cred. Tehol a încetat să mai facă ceva cu mult timp în urmă.

'Asa crezi tu.'

— Nu știu nimic care să sugereze altfel, dar se pare că știi.

A sosit a doua băutură a lui Gerun. — Erai conștient, spuse Finadd, băgând un deget în lichidul gros și vicios, că Tehol mai deține o mulțime de interese, în proprietate, licențe, investiții comerciale și transport? A ridicat fronturi destul de solide, suficient pentru a fi destul de sigur că nimeni altcineva nu știe că a rămas activ.

— Se pare că nu este suficient de solid.

Gerun ridică din umeri. „În multe feluri, Tehol a mers pe calea

concediului regelui cu mult înaintea mea și fără sancțiunea reală”.

— Tehol nu a ucis niciodată pe nimeni...

Zâmbetul lui Gerun deveni sălbatic. — În ziua în care Taxele s-au prăbușit, Brys, chiar și o duzină de finanțatori s-au sinucis. Și acel colaps a fost numai și exclusiv de mâna lui Tehol. Perfect, într-adevăr genial cronometrat. El a avut al lui

propria listă, numai că nu le-a băgat un cuțit în gât; în schimb, i-a făcut pe toți partenerii săi de afaceri. Și i-a dat jos pe fiecare...

— Dar și el a căzut.

— Totuși, nu s-a sinucis din cauza asta, nu-i așa? Asta nu ți-a spus ceva? Ar fi trebuit.'

— Numai că nu i-a păsat.

'Exact. Brys, spune-mi, cine este cel mai mare
admirator al lui Tehol? 'Tu?'

'Nu. Oh, sunt impresionat pe măsură. Suficient pentru a fi suspicios ca Groapa Errantului acum că mai amestecă oala. Nu. Altcineva.

Brys îşi întoarse privirea. Încercând să decidă dacă îi plăcea acest bărbat care stă în fața lui. L-a plăcut suficient pentru această conversație. Știa că ura subiectul.

Au sosit prânzurile lor.

Gerun Eberict și-a concentrat atenția asupra fileului la grătar de pe farfuria de argint din fața lui, după ce a comandat un al treilea lapte cu colți.

Brys i-a trecut prin minte că nu văzuse niciodată o femeie să bea acel amestec.

— Nu vorbesc cu Tehol, spuse el după un timp, cu privirea pe cont propriu, în timp ce despărțea încet carnea albă, dezvăluind șirul de vertebre și spinii dorsali.

— Dispreţuieşti ce a făcut?

Brys se încruntă, apoi clătină din cap. 'Nu. Ce a făcut după.

'Care era?'

'Nimic.'

— Apa trebuia să se limpezească, băiete. Așa că a putut să se uite încă o dată în jur și să vadă ce a mai rămas.

— Sugerezi un geniu diabolic, Gerun.

'Eu sunt. Tehol posedă ceea ce Hull nu are. Cunoașterea nu este suficientă. Nu este niciodată. Este capacitatea de a face ceva cu aceste cunoștințe. Să o facă perfect. Timing absolut. Cu consecințe devastatoare. Asta are Tehol. Hull, Errant îl protejează, nu.

Brys ridică privirea și întâlni ochii palizi ai lui Finadd. — Sugerezi că Hull este cel mai mare admirator al lui Tehol?

„Inspirația proprie a lui Hull. Și de aceea este cu Buruk cel Pale. —
Ai de gând să-i stai în cale la Marea Întâlnire?

— S-ar putea să fie prea târziu până atunci, Brys. Presupunând că aceasta este intenția mea.

— Nu este?

— Nu m-am hotărât.

— Vrei război?

Privirea lui Gerun a rămas la nivel. — Acea maree specială stârnește nămolurile cele mai adânci. Orbit pe toată lumea. Un bărbat cu un scop poate face multe în acel nor. Și, în cele din urmă, se stabilește.

— Și iată, spuse Brys, incapabil să-și ascundă amărăciunea, lumea s-a schimbat.

'Eventual.'

„Războiul ca mijloc...”

„Spre un sfârșit pașnic...”

— Pe care îl vei găsi plăcut ochiului tău.

Gerun îşi împinse farfuria şi se aşeză din nou pe spate. — Ce este viața fără ambiție, Brys?

Brys se ridică, mâncarea lui smulsă într-o masă haotică pe farfuria din fața lui. — Tehol ar fi mai bine să răspundă la asta decât eu, Finadd.
Gerun îi zâmbi. „Informați-i pe Nifadas și pe Kuru Qan că nu sunt conștient de complexitățile cauzate de Marea Întâlnire iminentă. Nici nu sunt orb la nevoia de a mă scoate din oraș pentru o vreme. Desigur, am compensat propria mea absență, în așteptarea întoarcerii mele triumfale.

— Îți voi transmite cuvintele, Finadd.

— Regret pierderea poftei de mâncare, Brys. Peștele a fost excelent. Data viitoare, vom vorbi despre lucruri fără importanță. Amândoi te respect și te admir, Champion.

— Ah, deci nu sunt pe lista ta.

'Nu încă. O glumă, Brys, adăugă el văzând expresia Campionului. — În plus, m-ai tăia în bucăți. Cum să nu admir asta? O văd așa — istoria acestui deceniu, pentru dragul nostru Letheras, poate fi înțeleasă cel mai succint printr-o relatare fidelă a celor trei frați Beddict. Și, după cum este clar, povestea nu sa încheiat încă.

Așa s-ar părea. — Îți mulțumesc, Finadd, pentru companie și invitație.

Gerun se aplecă înainte și luă farfuria Campionului. — Luați ieșirea din spate, dacă vă rog, spuse el, oferindu-i lui Brys farfuria. — Pe alee locuiește un băiat înfometat. Minte, el va returna argintul - asigură-te că înțelege asta. Spune-i că ai fost oaspetele meu.

— Foarte bine, Finadd.

— Încearcă astea.

Tehol se uită fix la pantalonii de lână, apoi întinse mâna spre ei. — Spune-mi, Bugg, are rost să continui?

— Vrei să spui jambierele ăștia sau cu existența mea jalnică?

— Ți-ai angajat echipajul? Și-a dezbrăcat fusta și a început să-și îmbrace pantalonii.

— Douăzeci dintre cei mai nemulțumiți nemulțumiți pe
care i-am putut găsi. — Nemulţumiri?

— Fiecare dintre ele și sunt destul de sigur că toate sunt legitime. Desigur, câțiva au meritat probabil alungarea din comerț.

— Majoritatea decertificărilor sunt politice, Bugg. Doar asigurați-vă că niciunul dintre ei nu este incompetent. Tot ce ne trebuie este ca ei să păstreze un secret și, pentru asta, ciudă împotriva breslelor este cea mai bună motivație.

— Nu sunt pe deplin convins. În plus, am primit niște avertismente de la bresle.

'În persoană?'

„Misive livrate. Până acum. Genunchiul tău stâng va rămâne cald.

'Cald? Este cald acolo, Bugg, în ciuda a ceea ce îți spun vechile tale oase de reumă.

— Ei bine, sunt pantaloni pentru fiecare sezon.

'Într-adevăr? Asigură breslele că nu vrem să sublicitam. De fapt, chiar opusul. Nici nu plătim echipajului nostru tarife mai mari. Niciun

beneficiu...

— Cu excepția unei participații în întreprindere.

— Nu spune nimic despre asta, Bugg. Uită-te la firele de păr de pe coapsa mea dreaptă. Ei stau pe cap.

— Este contrastul care nu le place.

— Breslele?

— Nu, părul tău. Breslele vor doar să știe de unde, după Errant, am venit. Și cum îndrăznesc să înregistrez o companie.

— Nu-ți face griji pentru asta, Bugg. Odată ce vor afla ce pretindeți că puteți face, vor fi siguri că veți eșua și, prin urmare, vă vor ignora. Până când vei reuși, adică.

— Am pe gânduri secunde.

'Despre ce?'

— Pune-i fusta înapoi.

— Înclin să fiu de acord cu tine. Găsiți mai multă lână. De preferință aceeași culoare, deși nu este esențial, presupun. În orice caz, avem o întâlnire cu cei trei dragi în această seară.

'Riscant.'

— Trebuie să fim circumspecţi.

— Asta merge în ambele sensuri. Am furat acea lână.

Tehol și-a înfășurat încă o dată cearceaful în jurul taliei. — Mă voi întoarce mai târziu să te iau. Fă curățenie pe aici, vrei?

— Dacă am timp.

Tehol a urcat pe scară pe acoperiș.

Lumina soarelui se adâncea, în timp ce se îndrepta spre orizont, scălând clădirile din jur într-o strălucire caldă. Doi artiști așezaseră șevalete pe al treilea nivel, concurând pentru a-l imortaliza pe Tehol și patul său. Le făcu un semn care păru să declanșeze o ceartă puternică, apoi se așeză pe salteaua încălzită de soare. Privit în sus la cerul întunecat.

Îl văzuse pe fratele său Brys la Drownings. De cealaltă parte a canalului, în conversație cu Gerun Eberict. Se zvoneau că Gerun însoțea delegația la Tiste Edur. Nu e surprinzător. Regele avea nevoie de acel om sălbatic din oraș.

Problema cu aurul era felul în care se târa. Unde nimic altceva nu putea. S-a scurs din secrete, a înflorit în ceea ce ar fi trebuit să fie crăpături fără viață. S-a zbătut când ar fi trebuit să rămână ascuns, sub

observație. Nebun ca orice buruiană între pavaj și, dacă cineva era atât de înclinat, puteai urmări acele rădăcini până în jos. Cheltuielile bruște, de la rudele angajaților morți, au urmat rapid – dar nu suficient de repede – de decese bruște, inexplicabile. O despărțire ciudată care i-a lăsat pe inchizitorii regelui cu nimeni pe care să-l întrebe, pe nimeni pe care să-l tortureze pentru a găsi sursa conspirației. Încercările de asasinat nu erau puține lucruri, până la urmă, mai ales când regele însuși era ținta. Succes extraordinar, aproape de necrezut — să fi ajuns în dormitorul lui Diskanar, să

stați în poziție deasupra omului, doar bătăile inimii de la eliberarea morții. Acel vrăjitor nu a arătat niciodată până acum o asemenea îndemânare în artele relevante. A evoca nisip pentru a umple cufărurile a doi bărbați era cea mai înaltă vrăjitorie.

Curiozitate naturală și posibil avantaj, acestea fuseseră motivele lui Tehol, iar el fusese mult mai rapid decât inchizitorii regali. O avere, descoperise el, fusese cheltuită pentru conspirație, economiile unei vieți.

În mod clar, numai Gerun Eberict cunoștea întreaga amploare a schemei. Angajații lui nu ar fi anticipat că angajatorul lor îi ataca. Uciderea lor. Ei au ripostat, iar unul fusese aproape de a reuși. Iar Finadd-ul purta cicatricile nemișcate, buzele și dinții strâmbi, pentru a arăta apropierea obiectului.

Imunitate de convingere. Pentru ca Gerun Eberict să poată porni și să facă ceea ce voia să facă. Judecător și călău, pentru infracțiuni reale și închipuite, pentru infracțiuni atât majore, cât și minore.

Într-un fel, Tehol îl admira pe bărbat. Pentru determinarea lui, dacă nu pentru metodele sale. Și pentru conceperea și jocul de noroc, totul pe o schemă care taie respirația cu îndrăzneala ei. . . extremitate.

Fără îndoială, Brys avea afaceri oficiale cu bărbatul. Ca campion al regelui. Chiar și așa, îngrijorător. Nu ar fi bine să-l ai pe fratele său tânăr atât de aproape

Gerun Eberict.

Căci, dacă Tehol avea un dușman adevărat, un dușman care să se potrivească cu propria sa inteligență care – se pare – l-a întrecut pe Tehol însuși în viciozitate – acesta era Finadd Gerun Eberict, posesorul Permisului Regelui.

Și adulmeca în jur, răsucindu-și brațele. Mai sigur, deci, să presupunem că Gerun știa că Tehol nu era atât de sărac pe cât ar crede majoritatea. Nici în întregime. . . inactiv.

Astfel, o nouă faldă de luat în considerare în această tapiserie șifonată, încâlcită.

Gerun era imun. Dar nu fără dușmani. Desigur, mortal cu o sabie și despre care se știe că are o duzină de gărzi de corp înjurate, legați de sânge, care îl protejează atunci când dormea. Se zvonește că moșia lui este inexpugnabilă și poseda propriul arsenal, un farmacist cu un alchimist rezident bine versat în otrăvuri și antidoturile lor, depozite voluminoase și sursă independentă de apă. Una peste alta, Gerun plănuise pentru aproape orice situație.

Cu excepția focalizării singulare a minții unui Tehol Beddict.

Uneori singura soluție era și cea mai simplă, cea mai evidentă. *Vedeți o buruiană între pavaj. . . scoate-o afara.*

'Bugg!'

O voce slabă de jos. 'Ce?'

— Cine ținea piesele lui Gerun la pariul azi după-amiază?

Capul cărunt al servitorului său apăru în trapă. — Știi deja, din moment ce ești proprietarul ticălosului. Turble. Presupunând că nu a murit de un atac de cord. . . sau sinucidere.'

— Turble? Nicio sansa. Bănuiesc că bărbatul face bagajele. O călătorie bruscă în Insulele Exterioare.

— Nu va ajunge niciodată la porțile orașului. —
Înseamnă că Gerun este pe bietul ticălos. 'Nu ai fi?
Cu acea răsplată?

Tehol se încruntă. — Sinuciderea, mă gândesc acum, ar putea fi concluzia lui Turble la starea lui jalnică de lucruri. Neașteptat, adevărat și cu atât mai șocant pentru asta. Din câte îmi amintesc, nu are rude. Deci datoria moare odată cu el.

— Și Gerun a plecat la opt sute de docuri.

— S-ar putea să tresară la asta, dar nu atât de mult pe cât ai observa. Omul merită un vârf, poate mai mult.

— Nu știi?

— Bine, așa că generalizam. Bineînțeles că știu, până la ultimul doc. Nu, ultimul pui. În orice caz, spuneam, sau, mai degrabă, sugeram, că pierderea a opt sute de docuri nu este ceea ce l-ar face pe Gerun să înțepe. Este *scăparea.* Singura cale pe care nici măcar Gerun nu o poate urma cu îndârjire – nu de bunăvoie, oricum. Astfel, Turble trebuie să se sinucidă.

— Mă îndoiesc că va fi de acord cu asta.

— Nu, probabil că nu. Dar pune-o în mișcare, Bugg. Până la Eddy. Găsește-ne un cadavru potrivit. Proaspăt și încă nescurcat. Ia-i în

schimb o sticlă sau două din sângele lui Turble...

'Ce va fi? Foc? Cine se sinucide folosind focul?

„Incendiul va fi o consecință nefericită a unei lămpi cu ulei nesupravegheate. Nesupravegheat din cauza sinuciderii. Ars dincolo de recunoaștere, vai, dar scriitorii vor jura pe proprietarul sângelui. Așa funcționează, nu-i așa?

„Venele unui bărbat nu mint niciodată”.

'Dreapta. Numai că pot.

— Corect, dacă ești suficient de nebun încât să scurgi un cadavru și să pompezi sânge nou în el.

— Un exercițiu îngrozitor, Bugg. Mă bucur că ești la îndemână.

Fața încrețită de la trapă se încruntă. — Și Turble?

— Îl scoatem ilegal în mod obișnuit. Întotdeauna și-a dorit să se apuce de pescuit. Pune pe cineva în tunel, în caz că scăpa mai devreme decât ne așteptăm. Privitorii lui Gerun vor fi cei mai buni martori ai noștri. Oh, și nu vor scuipa Finadd?

— Este înțelept? întrebă Bugg.

— Nicio alegere. El este singurul bărbat care mă poate opri. Așa că îl primesc pe el primul.

— Dacă simte că tu ești...

— Atunci sunt un om mort.

— Și am rămas fără muncă.

'Prostii. Fetele vor continua. În plus, ești beneficiarul meu — neoficial, desigur.

— Ar fi trebuit să-mi spui asta?

'De ce nu? Mint.'

Capul lui Bugg se lăsă înapoi.

Tehol se aşeză înapoi pe pat. *Acum, trebuie să-mi găsesc un hoț. Una buna.*

Ah! Îl cunosc chiar pe acela. Biata fata. . .

'Bugg!'

Soarta lui Shurq Elalle luase o întorsătură mai rău. Nimic de-a face cu profesia ei, pentru că aptitudinile ei în arta furtului erau legendare în rândul clasei fără lege. O ceartă cu proprietarul ei, care, din păcate, a escaladat la tentativă de omor din partea lui, la care, desigur, ea – în

toată legalitatea – a răspuns aruncându-l pe fereastră. Căderea nefericitului fusese, din păcate, ruptă de un negustor care se vâslase pe strada de dedesubt. Proprietarului i s-a rupt gâtul. La fel și ale comerciantului.

O autoapărare neglijentă care a dus la moartea unui nevinovat fusese acuzația. Patru sute de docuri, înjumătățite. În mod normal, Shurq ar fi putut plăti amenda și asta ar fi fost. Din păcate, cearta ei cu proprietarul fusese din cauza unui anumit tezaur de aur care dispăruse în mod inexplicabil din

Cache-ul lui Shurq. Fără un doc pe numele ei, fusese condusă în jos spre canal.

Chiar și atunci, era o femeie în formă. Două sute de docuri erau, probabil, manevrabile – nu frânghia de recuperare nu s-ar fi prins de țepii unui pește lupe de patruzeci de pietre care ieșise la suprafață pentru a-l arunca pe înotător, doar ca să se scufunde înapoi în fund, luând Shurq cu el.

Peștele Lupe, deși rar în canal, mânca doar bărbați. Niciodată femei. Nimeni nu știa de ce a fost așa.

Shurq Ellale s-a înecat.

Dar, după cum sa dovedit, au fost morți și apoi au fost morți. Fără să știe ea, Shurq fusese blestemat de una dintre victimele ei din trecut. Un blestem plătit pe deplin și sfințit de Templul Gol. Așa că, deși plămânii i s-au umplut cu apă murdară, deși inima i s-a oprit, la fel ca toate celelalte funcții perceptibile ale corpului și minții, ea a rămas acolo când a fost în sfârșit recuperată din canal, învelită în noroi, ochii plictisiți și albul rumenit de vasele sparte. și sânge neînsuflețit, în general cel mai mizerabil și trist de uimit.

Chiar și cei fără de lege și cei fără adăpost au ocolit-o după aceea. Toți cei vii, de fapt. Trecând pe lângă ea de parcă ar fi fost într-adevăr o fantomă, o amintire moartă.

Carnea ei nu sa degradat, deși paloarea ei era vizibil nesănătoasă. Nici reacțiile și abilitățile ei de pricepere nu au fost în niciun fel diminuate. Putea să vorbească. Vedea. Auzi. Gândi. Nimic dintre acestea nu i-a îmbunătățit prea mult starea de spirit.

Bugg a găsit-o acolo unde spusese Tehol că va fi găsită. Pe o alee din spatele unui bordelo. Ascultând, așa cum făcea în fiecare seară, gemetele de plăcere — reale și improvizate — care se iau de la ferestrele de deasupra.

„Shurq Elalle”.

Ochi nepăsători și tulburi ațintiți asupra lui. — Nu fac nicio plăcere, spuse ea.

— Vai, nici eu, zilele astea. Sunt aici pentru a vă oferi un contract pe perioadă nedeterminată de la stăpânul meu.

— Și cine ar fi acesta?

— Nu încă, mă tem. Muncă de hoț, Shurq.
— Ce nevoie am de bogăţii?

— Ei bine, asta ar depinde de substanţa lor, îmi imaginez.

Ea a ieșit din alcovul umbrit în care stătuse. — Și ce-și imaginează stăpânul tău că îmi doresc?

'Negociabil.'

— Știe el că sunt mort?

'Desigur. Și își trimite regretele.

— El?

— Nu, am inventat asta.

— Nimeni nu mă mai angajează.

— De aceea știa că vei fi disponibil. Nimănui
nu-i place compania mea.

— Ei bine, o baie n-ar strica, dar e pregătit să facă indemnizații.
— O să vorbesc cu el.

'Foarte bun. El a anticipat dorințele tale. Miezul
nopţii.' 'Unde?'

— Un acoperiș. Cu un pat.

'L?'

'Da.'

— În patul lui?

— Hm, nu sunt sigur dacă asta a fost în mintea lui...

— Mă bucur să aud asta. S-ar putea să fiu mort, dar nu sunt ușor. Voi fi acolo. Miezul nopții, până la un sfert. Nu mai. Dacă mă poate convinge în acel timp, totul și bine. Dacă nu, păcat.

— Un sfert ar trebui să fie mai mult decât
suficient, Shurq. — Ești prost să fii atât de
încrezător în asta. Bugg zâmbi. — Sunt?

— Unde e Bugg?

— Ne va întâlni aici. Tehol s-a apropiat de canapea și s-a așezat pe ea, ridicându-și picioarele până când a fost în poziție înclinată. Le-a privit pe cele trei femei. — Acum, ce este atât de important încât trebuie să risc să fiu descoperit prin această întâlnire nesăbuită?

Shand își trecu o palmă caloasă peste capul ei ras. — Vrem să știm ce ai făcut, Tehol.

— Așa este, spuse Rissarh.

Hejun avea brațele încrucișate, iar fața ei era încruntă în timp ce a adăugat: „Nu avem nevoie de bodyguard”.

— Oh, am uitat de el. Unde este el?'

— A spus că are niște bunuri de colectat, spuse Shand. — Ar trebui să fie aici oricând. Nu, ceilalți nu l-au întâlnit încă.

— Ah, deci sunt sceptici cu privire la entuziasmul tău. — Se știe că exagerează, spuse Rissarh.

— În plus, se răsti Hejun, ce legătură are cu a fi bodyguard? Nu-mi pasă cât de mare e...

Ușa depozitului scârțâi și toată lumea se uită în sus.

Chipul rotund al lui Ublala Pung se uită timid înăuntru, chiar de sub surplontă.

'Dragă domnule!' strigă Tehol. 'Te rog, intra!'

Semisângele ezită. Ochii săi palizi fluturau printre Shand, Rissarh și Hejun. 'Există. . . trei dintre ei”, a spus el.

— Trei din ce?

'Femei.'

— Da, într-adevăr, spuse Tehol. 'Și . . .?'

Ublala se încruntă, buzele strângându-se în ceva care seamănă mult cu o bofă.

— Nu-ţi face griji, invită Tehol cu un semn de mână, promit să te protejez de ei.

'Într-adevăr?'

'Absolut. Intră, Ublala Pung, și fii binevenit.

Bărbatul uriaș a împins ușa mai departe și a intrat înăuntru.

Bunurile lui Ublala nu includeau, era clar, pantaloni sau pânză. Era la fel de gol precum fusese jos la canal. Nu că îmbrăcămintea i-ar fi deghizat prea mult atributele, a concluzionat Tehol după un moment de reflecție descurajată. *Ei bine, nu contează asta.* „Îți este foame? Însetat? Relaxează-te, prietene. Pune-ți geanta jos. . . da, este foarte bine. Stai jos — nu, banca, nu scaunul — ai ajunge să o porți, ceea ce, acum că mă gândesc la ea. . . nu, probabil că nu. Ublala, aceste femei

au nevoie de bodyguard. Presupun că ai acceptat oferta de la Shand...

— Credeam că este doar ea.

— Și asta face diferența?

„Îngreunează”.

— De acord. Dar, de cele mai multe ori vei fi aici. . .' Vocea lui Tehol dispăru, când în cele din urmă observă că Shand, Rissarh și Hejun nu se mișcaseră de la sosirea lui Ublala și nici nu scoseseră niciun cuvânt. *Oh, acum cu adevărat. . .*

Nisall fusese prima concubină a regelui timp de trei ani. Nu i s-a acordat nicio putere oficială titlul, cu excepția a ceea ce personalitatea femeii în cauză ar putea realiza. Au existat variații considerabile de-a lungul istoriei, adesea dependente de forța regelui din acea vreme, precum și de cea a reginei și a cancelarului.

În prezent, erau șase concubine în total, celelalte tinere, fiice minore ale unor familii puternice. Investiții potențiale în viitor, există la fel de mult pentru a capta atenția prințului ca și a regelui. La fel ca cele patru consoarte ale reginei, ei erau găzduiți într-un cartier privat, izolat, al palatului. Numai Primului Consoar, Turudal Brizad și Primei Concubine li se permitea contactul cu oricine, altul decât personajele regale.

Brys Beddict se înclină în fața lui Nisall, apoi îl salută pe Preda Unnutal Hebaz. Nu a fost surprins să-l găsească pe Prima Concubină în biroul lui Preda. Nisall hotărâse cu mult timp în urmă loialitatea ei.

— Campioană, zâmbi tânăra. — Eu și Unnutal tocmai discutam despre tine.

— Mai precis, spuse Preda, făceam conjecturi asupra conținutului conversației tale cu Finadd Gerun Eberict de azi devreme.
— Preda, regret întârzierea mea în a vă raporta.

— Un raport bine repetat până acum, spuse Nisall, având în vedere că vi s-a cerut deja să îl furnizați Primului eunuc și Ceda Kuru Qan. Astfel, vă vom permite o anumită lipsă de animație în povestire.'
Brys se încruntă, cu ochii pe comandantul său. — Preda, îmi trece prin minte că Gerun Eberict rămâne unul dintre ofițerii tăi, indiferent de concediul regelui. Sunt surprins că nu ți-a raportat deja detaliile conversației de astăzi.

— Și cine să spună că nu a făcut-o? Unnutal a întrebat. Apoi ea flutură cu o mână. — Un răspuns necaritabil din partea mea. Îmi cer scuze, Brys. A fost într-adevăr o zi lungă.

— Nu sunt necesare scuze, Preda. Am vorbit pe loc...

— Brys, îl întrerupse Nisall. — Acum ești Campionul Regelui. Nu există nici un loc unde să poţi vorbi la nesfârșit. Chiar și până la Ezgara însuși. Iartă-i pe Preda maniera ei bruscă. Conversațiile cu Gerun tind să exasperați.

— Are o oarecare îngâmfare cu el, spuse Brys.

Aroganță, se răsti Unnutal. — Nu ți-a dat motive să-l chemi afară?

'Nu.'

— Ce nefericit, oftă Nisall.

Deși cred că am fost avertizat.

Ambele femei și-au fixat ochii asupra lui.

Brys ridică din umeri. „Mi s-a reamintit că lista lui este un proiect în derulare”. — Se gândește să-l omoare pe Buruk cel Pale.

'Cred că da. Primul eunuc a fost informat de această posibilitate. — Acum, spuse Nisall, începând să treacă la pas în cameră, dacă regele ar fi informat despre această evoluție, ar putea fi înclinat să-l retragă pe Gerun din delegație. Care va fi percepută ca o victorie de către regină și

cancelarul.

„Percepțiile pot fi integrate în strategie”, a spus Brys.

— Vorbește ca un duelist, spuse Nisall. — Dar avantajele aduse reginei de absența lui Gerun depășesc poate orice avantaj pe care l-am putea modela. În plus, știm că Buruk cel Pale merge sub instrucțiunile din tabăra ei, așa că pierderea lui nu ne va răni.

Brys s-a gândit la asta, neliniștit de o astfel de respingere a vieții unui bărbat. — Cât de bine stă Buruk cu poverile lui?

— Avem un spion aproape de el, desigur, spuse Preda. „Omul este torturat de conștiința lui. El scapă cu nectar alb și băutură și cu răsfăț sexual dizolvat.

'Regina . . .'

— Vrea război, termină Nisall cu un semn brusc din cap. — Vaca de mare iresponsabilă, lacomă, miop. Un partener bun pentru cel mai prost cancelar din istoria lui Letheras. Și un prinț gros, ușor de condus, care așteaptă cu nerăbdare să preia tronul.

Brys se mişcă inconfortabil. — Poate că, dacă conștiința lui Buruk îl bântuie, el poate fi influențat pe o altă cale.

— Sub privirea de șoim a lui Moroch Nevath? Probabil nu.'

Ochii Campionului se îngustară asupra lui Nisall. Toate acestea duceau la ceva. Doar că nu era sigur ce.

Preda a oftat. — Gerun trebuie să adauge un nume pe
lista lui. — Moroch Nevath?

— Și asta va fi dificil.

'Se va. Bărbatul este singular. În toate modurile imaginabile. Incoruptibil, cu o istorie pe măsură.

Și cui i-a jurat bărbatul?

— Păi, prințul, desigur. Dar concediul regelui nu include uciderea regalității.

— Cu toate acestea, istoria lui este mult mai puțin curată.

Nisall a adăugat: „Gerun nu ar putea acționa direct împotriva prințului. Ar trebui să atace oblic.

— Prima concubină, înțeleg puțin motivațiile lui Gerun Eberict. Nu înțeleg natura cauzei sale.

— Da, spuse Preda. — Știu exact ce face. Și cred că putem vedea că se adaugă la lista lui.

— Îngrijorarea este, spuse Nisall, ce rol va avea vechiul său Finadd, Hull Beddict, în timpul interpretării tuturor acestor lucruri.

Brys îşi întoarse privirea. Începea să se simtă sub asediu. Dacă nu un frate, atunci celălalt. — O să mă gândesc.

— Nu prea mult, Finadd, spuse Unnutal Hebaz.

— Poate o zi sau două.

'De acord. Până atunci, Brys.

— Noapte bună Preda, prima concubină.

Ieși din birou.

Pe coridor, la cinci pași de cei doi paznici care vegheau la ușa prin care tocmai ieșise, pașii i s-au încetinit până la oprire. Fără a ține seama de ochii curioși din spatele lui, Campionul Regelui rămase nemișcat.

În mintea celor doi paznici, trei titluri. Stăpânul Sabiei, Finadd și Campionul Regelui — toate au fost motive de invidie și admirație. S-ar fi putut întreba totuși de el în acel moment. Felul în care stătea, parcă

singur într-o lume mare, copleșitoare. Ochii ațintiți clar pe un peisaj interior. Oboseală în umeri. S-ar fi putut întreba, dar dacă da, a fost o empatie scurtă, efemeră, înlocuită rapid de acele sentimente mai dure, invidie și admirație. Și afirmația burlană că abilitatea supremă a cumpărat multe lucruri, inclusiv izolarea. Și omul ar putea trăi al naibii de bine cu asta.

„Nu este loc pentru sentimente aici”, a spus Tehol, „e trist să spun. Letheras este neiertător. Nu ne putem permite să facem greșeli. De dragul lui Errant, Ublala, relaxează-te. Devii albastru. Oricum, așa cum spuneam, Shand, e neglijent să fii neglijent. Cu alte cuvinte, nu putem continua să ne întâlnim așa.

— Exersezi? întrebă Rissarh.

— La ce?

Bugg și-a dres glasul. — Mâine am o întâlnire cu arhitecții regali.

'In cele din urma!' Shand oftă de unde stătea la masă, bătând din ochi înainte de a continua: „Din câte am putut să ne dăm seama că nu se întâmplă nimic”.

— Ei bine, spuse Tehol, tocmai aceasta este impresia pe care o dorim.

— Bine, dar asta e impresia *exterioară .* Nu ar trebui să se aplice la noi, idiotule. Dacă nu suntem în schemă, atunci nimeni nu este.

— Pregătire, Shand. Fundamentul. Acest lucru nu poate fi grăbit. Acum, trebuie să plec.

'Ce?'

'Este târziu. Patul meu face semn. Pregătește o cameră pentru Ublala. Adu-i niște haine. Poate chiar o armă pe care știe să o folosească.

— Nu mă lăsa aici! gemu Ublala.

— Toate astea sunt afaceri, îl asigură Tehol. — Ești în siguranță aici. Nu-i așa, Shand?

— Desigur, murmură ea.

'Opriți-vă. Sau voi angaja un bodyguard pentru bodyguardul nostru. — Poate că Ublala are un frate.

Tehol îi făcu semn lui Bugg să-l urmeze în timp ce se îndrepta spre uşă. — Presupun că astfel de întâlniri sunt utile. Din când în când.'

— Fără îndoială, răspunse Bugg.

Au ieșit pe stradă. Mulțimea nopții era plină de forță. Magazinele au rămas deschise vara târziu, pentru a profita de frenezia sezonului. Căldura a făcut pentru neliniște, ceea ce a făcut pentru o anumită nesațietate. Mai târziu, în sezon, când temperaturile deveneau insuportabile, aveau să apară eervație și datorii.

Tehol și Bugg au părăsit strada principală din fața canalului și și-au croit drum pe diverse alei, lăsând treptat mulțimile care cheltuiau în urmă și trecând printre cei săraci. Voci strigau din umbră.

Copii răvășiți i-au urmat pe cei doi bărbați, câțiva întinzându-și mâinile murdare pentru a smulge fusta lui Tehol înainte de a fugi râzând. În scurt timp, și ei dispăruseră, iar drumul de urmat era gol.

— Ah, liniștea primitoare a cartierului nostru, spuse Tehol în timp ce se îndreptau spre casa lor. „Acea goană mă deranjează mereu. Ca și cum prezentul ar fi nesfârșit.

— Acesta este momentul tău contemplativ? întrebă Bugg.

'A fost. Acum s-a terminat, din fericire.

Au intrat și Tehol a mers drept spre scară. — Curăță locul mâine dimineață.

— Ține minte, vei avea un vizitator în
seara asta. — Nu doar în visele mele?

Tehol se urcă pe acoperiș. A închis trapa, apoi s-a ridicat și a studiat stelele deasupra capului până când ea a ieșit din întuneric într-o parte și a vorbit. 'Ai intarziat.'

'Nu, nu sunt. Miezul nopţii. Încă un sfert.
'Este? Oh.'

— Și cum e viața, Shurq? Îmi pare rău, nu am putut rezista.

— Și n-am mai auzit niciodată gluma aceea anume până acum. Este o existență mizerabilă. Zi după zi, noapte după noapte. Un pas în fața celuilalt, și mai departe spre nicăieri în special.

— Și moartea a schimbat totul?

— Nu mă face să râd, Tehol Beddict. Tușesc lucruri când râd. Vrei să-mi oferi un contract. A face ceea ce?'

— Ei bine, de fapt, un retenant.

„Angajare continuă. Am refuzat toți servitorii când eram în viață; de ce ar trebui să fac altceva acum?

— Securitatea locului de muncă, desigur. Nu mai ești tânăr. S-a dus la patul lui și s-a așezat cu fața la ea. 'În regulă. Luați în considerare

provocările pe care le ofer. Am în minte ținte pe care nici un hoț în viață nu le-ar atinge. De fapt, doar un înalt mag sau cineva care a murit ar putea învinge protecția și nu lăsa urme. Nu am încredere în înalți magi, lăsând doar pe tine.

— Mai sunt şi alţii.

— Alți doi, mai exact. Și niciunul nu este un hoț de profesie.
— De unde ai ştiut că mai sunt alţi doi?

— Știu multe lucruri, Shurq. Una este o femeie care și-a înșelat soțul, care la rândul său și-a cheltuit economiile vieții pe blestemul împotriva ei. Celălalt este un copil, originea blestemului necunoscută, care locuiește în terenul vechiului turn din spatele palatului.

'Da. O vizitez ocazional. Nu știe cine a blestemat-o. De fapt, copilul nu are deloc amintire despre viața ei.

— Probabil o adăugare la blestemul iniţial, gândi Tehol. — Dar asta este într-adevăr curios.

'Este. O jumătate de vârf era prețul curent. Cât de mult ca vrăjitoria să-i fure amintirile?

— Din nou, la jumătate, aș crede. Sunt multe de făcut unui copil de zece ani. De ce să nu o ucizi și să o îngropi într-un loc îndepărtat sau să o arunci în canal? S-a aşezat înainte. — Să-ți spun, Shurq, vom include urmărirea acelui mister — bănuiesc că te interesează în ciuda ta.

„Nu m-ar deranja să bag un cuțit în ochiul celui care a blestemat copilul. Dar nu am indicii.

— Ah, deci nu ai fost complet apatic, atunci.

— N-am spus niciodată că sunt, Tehol. Dar, negăsind nicio urmă, recunosc o scădere a motivației.

'Voi vedea ce pot face.'

Moarta își înclină capul și îl privi în tăcere pentru o clipă. — Ai fost odată un geniu.

'Foarte adevarat.'

— Atunci ai pierdut totul.

'Asta e corect.'

— Și cu asta, probabil, o pierdere similară a încrederii.
— Oh, cu greu, Shurq Elalle.

— Toate fac parte din planul tău diabolic.

— Orice plan care merită este diabolic.

— Nu mă face să râd.

— Încerc să nu o fac, Shurq. Avem o intelegere?'

— Secretul blestemului asupra copilului nu a fost plata intenționată a ta pentru serviciile mele, Tehol. Ce altceva?'

„Sunt deschis la sugestii. Vrei să anulezi blestemul? Tânjiți după noaptea veșnică? Plecarea definitivă pe furiș a sufletului tău furiș? Tu

vrei să fii înviat în adevăr? Viață înzestrată încă o dată? Răzbunare împotriva celui care te-a blestemat?

— Am făcut deja asta.

'În regulă. Recunosc că nu sunt surprins. Cine a fost
învinuit pentru asta? — Gerun Eberict.

— O, asta e inteligent. Apropo de el. .
.' — Este una dintre țintele tale? —
Foarte mult.

— În principiu, nu-mi place asasinarea. În plus, a omorât mai mult de un ticălos.

— Nu vreau să-l omori, Shurq. Fură-i doar averea. —
Gerun Eberict a devenit din ce în ce mai nerăbdător, e
adevărat. — O răspundere reală.

„Presupunând că menținerea status quo-ului este un efort util.” — Nu fă presupuneri, Shurq.
Este mai mult o chestiune de cine controlează

dizolvarea status quo-ului menționat. Finadd-ul își pierde controlul asupra propriilor pofte de mâncare.

— Ești una dintre țintele lui, Tehol?

— Nu de ce să fiu conștient, nu încă, oricum. Preferabil deloc.

„Ar fi destul de o provocare să învingi măsurile defensive ale
proprietății sale”. — Sunt sigur că ar fi.

— Cât despre menajerul meu, nu mă interesează să trăiesc din nou. Nici în a muri cu finalitate. Nu, ceea ce vreau este să mi se acorde *aparența* de viață.

Sprâncenele lui Tehol se ridicară.

„Vreau ca pielea mea să strălucească cu o vigoare palpabilă. Vreau o anumită alură întunecată pentru ochi. Părul meu are nevoie de coafare. Hainele noi, un parfum înflorit persistă în urma mea. Și vreau să simt din nou plăcere.

'Plăcere?'

'Sexual.'

— Poate că este doar compania pe care ai păstrat-o.

— Nu mă face să râd.

— Vei tuși lucruri.

— Nu vrei să știi, Tehol Beddict. Poate că putem face ceva și în privința asta. Apa aia de râu are trei ani.

'Sunt curios. Cum reușești să vorbești fără suflare?

'Nu știu. Pot să trag aer în gât. Începe să se usuce după un timp.

'Am observat. Bine, unele dintre aceste lucruri pot fi realizate destul de ușor, deși va trebui să fim circumspecți. Altele, de exemplu retrezirea plăcerii, vor fi evident mai problematice. Dar sunt sigur că ceva poate fi gestionat...

— Nu va fi ieftin.

— Sunt sigur că Gerun Eberict va plăti cu plăcere
pentru asta. — Și dacă îi ia tot ce are?

Tehol a ridicat din umeri. „Dragul meu, banii nu sunt scopul exercițiului. Aveam de gând să-l arunc în râu.

Ea l-a studiat în tăcere încă o clipă, apoi a spus: „Aș putea să-l iau cu mine".

— Nu *mă face să* râd, Shurq. Serios.'
'De ce?'

— Pentru că este un râs foarte contagios.

'Ah. Punct luat.

— Și reținătorul? întrebă Tehol.

— Luat, de asemenea. Probabil că nu vrei să stau în jurul tău. —
Întâlnirile de la miezul nopții ca aceasta ar trebui să fie suficiente.
Vino mâine

noapte și vom face din tine o femeie nouă.
— Atâta timp cât *miros* nou.

'Nu vă faceți griji. Cunosc doar oamenii pentru sarcina în cauză.

Hoțul a plecat coborând pe peretele exterior al clădirii. Tehol stătea la marginea acoperișului și o urmărea progresând, apoi, când ajunse pe aleea de dedesubt, își permise să facă ochii peste cap. S-a întors și s-a apropiat de patul lui.

Doar pentru a auzi voci jos. Tonuri surprinse de la Bugg, dar nu de

alarmă. Și suficient de tare încât să-l avertizeze pe Tehol în caz că Shurq ar fi zăbovit.

Tehol oftă. Viața fusese mai bună – mai simplă – cu doar câteva săptămâni în urmă.

Când fusese fără planuri, scheme, scopuri. Fără, pe scurt, scop.

O agitație modestă și acum toată lumea dorea să-l vadă.

scârțâie de pe scară, apoi o siluetă întunecată ieși în vedere.

Trecu o clipă înainte ca Tehol să-l recunoască, iar sprâncenele i se ridică cu o clipă înainte de a păși în față. — Ei bine, acest lucru este neașteptat.

— Servitorul tău părea sigur că vei fi treaz. De ce este asta?'
— Dragă frate, talentele lui Bugg sunt cu adevărat
supranaturale.

Brys se apropie de pat și îl studie pentru o clipă. — Ce se întâmplă când plouă?

— Vai, sunt nevoit să mă retrag în camera de mai jos. Acolo pentru a suferi sforăitul neîncetat al lui Bugg.

— Asta te-a determinat să dormi pe acoperiș?

Tehol zâmbi, apoi își dădu seama că nu era probabil ca Brys să vadă acel zâmbet în întuneric. Apoi am decis că totul era bine. „Campionul regelui. Am fost neglijent când te-am felicitat. Deci, felicitări.
Brys era nemișcat. — Cât de des vizitezi cripta? Sau vizitezi vreodată?

Încrucișându-și brațele, Tehol și-a îndreptat privirea către canalul de dedesubt. O strălucire mânjită de stele reflectate, târându-se prin oraș. — Au trecut ani de zile, Brys.

— De când ai fost ultima dată?

— De când au murit. Cu toții avem moduri diferite de a le onora memoria. Cripta familiei? El a ridicat din umeri. — O cameră scufundată cu pereți de piatră, care nu conține nimic important.

'Înțeleg. Sunt curios, Tehol, cât de exact le onorezi memoria în aceste zile?

'Nu ai nici o idee.'

'Nu, eu nu.'

Tehol se frecă la ochi, abia acum realizând cât de obosit era. Gândirea se dovedea un hrănitor vorac al energiilor sale, făcându-l să recunoască că nu mai practicase. Nu doar gândirea, desigur. Creierul a făcut și alte lucruri, chiar mai obositoare. Revizuirea fraților, a relațiilor de mult înstrăinate, a văzut armuri vechi și lustruite îmbrăcate încă o

dată, arme la care s-au ajuns, poziții vechi despre care s-a crezut cândva abandonate dovedindu-se a fi pur și simplu latente. — Este o sărbătoare festivă, Brys? Am omis ceva? Dacă am avea veri, unchi și mătuși, nepoți și nepoate, ne-am putea aduna pentru a merge pe drumurile cunoscute. În jurul scaunelor goale unde stăteau odată mama și tatăl nostru. Și am putea face limba noastră nerostită într-un mod care să imite un alt adevăr - că morții vorbesc în tăcere și astfel nu ne lasă niciodată în pace...

— Am nevoie de ajutorul tău, Tehol.

Își ridică privirea, dar nu reuși să deducă nimic din expresia fratelui său în întuneric.

— Sunt Hull, continuă Brys. — O să se omoare.

— Spune-mi, spuse Tehol, te-ai întrebat vreodată de ce niciunul dintre noi nu și-a găsit o soție?

— Vorbeam despre...

— Este simplu, într-adevăr. Dă vina pe mama noastră, Brys. Era prea inteligentă. Ia-ne Errant, ce eufemism. Nu tatăl a fost cel care a gestionat investițiile.

— Și tu ești fiul ei, Tehol. Mai mult decât mine și Hull, de departe. De fiecare dată când te privesc, de fiecare dată când te ascult, luptă-te să-ți urmezi liniile de gândire. Dar nu văd cum asta...

— Așteptările noastre stau în nori, Brys. Oh, încercăm. Toți am încercat, nu-i așa?

— La naiba, Tehol, ce vrei să faci?

— Hull, desigur. Despre asta ai venit să vorbești, nu-i așa? Bine. A cunoscut o femeie. La fel de inteligentă ca mama noastră, în felul ei. Sau, mai degrabă, l-a găsit. Cel mai mare dar al lui Hull, dar nici măcar nu l-a recunoscut pentru ceea ce era, când era chiar acolo, în mâinile lui.

Brys se apropie, cu mâinile ridicate de parcă era pe cale să-și apuce fratele de gât. — Nu înțelegi, spuse el, cu vocea trosnind de emoție. După o clipă, mâinile i-au căzut. — Prințul îl va vedea ucis. Sau, dacă nu prințul, atunci primul eunuc – ar trebui să vorbească Hull împotriva regelui. Dar asteapta!' A râs fără umor. — Mai este și Gerun Eberict! Cine va fi și acolo! Am lăsat pe cineva afară? Nu sunt sigur. Conteaza? Hull va fi la parlament. Singurul ale cărui motive sunt necunoscute — nimănui. Nu-ți poți juca jocul dacă un străin intră în ultimul moment, nu-i așa?

— Calmează-te, frate, spuse Tehol. — Ajungeam la punctul

meu. — Ei bine, nu pot să văd!

— În liniște, te rog. Hull a găsit-o, apoi a pierdut-o. Dar ea este încă acolo – asta e clar. Seren Pedac, Brys. Ea îl va proteja...

Brys mârâi și se întoarse. — Cum a făcut mama tatălui? Tehol tresări, apoi oftă. — Circumstanțe atenuante... — Și Hull este fiul tatălui nostru!

— Ai întrebat, acum o clipă, cum onorez memoria părinților noștri. Pot să-ți spun asta, Brys. Cand te vad. Cum stai. Harul mortal — priceperea ta, te-a învățat de mâna lui — ei bine, nu am nevoie de memorie. El stă în fața mea, chiar acum. Mai mult decât cu Hull. Mult mai mult. Și, aș risca, sunt așa cum spui tu, ca *ea.* Astfel, — își întinse mâinile neputincios, — ceri ajutor, dar nu vei auzi ce-ți spun. Trebuie să fie amintiri despre soarta părinților noștri? Trebuie să existe memorie, Brys? Stam aici, tu și cu mine, și jucăm din nou vechile torturi familiale.

— Descrieţi, atunci, spuse el răguşit, soarta noastră.

— Ar fi putut să-l salveze, Brys. Dacă nu pentru noi. Frica ei pentru noi. Întregul joc al datoriilor, atât de îndemânatic născocit să-l prindă pe Tatăl — ea l-ar fi sfâșiat, numai că, la fel ca mine, nu putea vedea nimic din lume care să se ridice din cenușă. Și, nevăzând nimic, s-a *temut.*
— Fără noi, atunci, ea l-ar fi salvat – l-ar fi ferit de acel moment de lașitate supremă?

Brys era în fața lui acum, cu ochii strălucind.

— Cred că da, răspunse Tehol. „Și din ei, ne-am tras lecțiile de viață. Ai ales protecția Gărzii Regelui, iar acum rolul de Campion. Unde datoriile nu te vor găsi niciodată. Cât despre Hull, el s-a îndepărtat – de aur, de capcanele lui mortale – și a căutat onoare pentru a salva oameni. Și chiar și atunci când asta a eșuat. . . îți imaginezi sincer că Hull s-ar gândi vreodată să se sinucidă? Lașitatea tatălui nostru a fost trădarea, Brys. Din cel mai rău tip.

— Și ce rămâne cu tine, Tehol? Ce lecție trăiești acum? — Diferența dintre mine și mama noastră este că nu port nicio povară. Nu

copii. Așa că, frate, cred că voi ajunge să reușesc exact ceea ce nu a putut face, în ciuda dragostei ei pentru Tată.

— Îmbrăcându-vă în cârpe și dormind pe acoperiș?

— Percepția întărește așteptările, Brys. Și a crezut că vede un zâmbet ironic al fratelui său.

— Chiar și așa, Tehol, Gerun Eberict nu este atât de înșelat pe cât ai putea crede. Așa cum am fost, recunosc.

'Pana diseară?'

— Presupun că da.

— Du-te acasă, Brys, spuse Tehol. „Seren Pedac stă în spatele lui Hull și va continua să facă asta, indiferent cât de mult ar fi în dezacord cu orice ar fi el.

caută să facă. Ea nu se poate abține. Chiar și geniul are
defectele lui. Un alt rânjet. — Chiar și cu tine, Tehol?

— Ei bine, generalizam ca să te relaxez. Nu mă includ niciodată în propriile mele generalizări. Eu sunt întotdeauna excepția de la regulă.

— Și cum reușești asta?

— Ei bine, eu definesc regulile, desigur. Acesta este jocul meu
special, frate. — Pe rătăcitul, te urăsc uneori, Tehol. Asculta. Nu face subestimează-l pe Gerun Eberict...

— O să am grijă de Gerun. Acum, probabil că ai fost urmărit aici?

— Nu m-am gândit la asta. Da, probabil că eram. Crezi că vocile noastre au purtat?

— Nu prin secțiile pe care Bugg le ridică în fiecare noapte înainte de
a merge la culcare. — Bugg?

Tehol și-a bătut fratele pe umăr și l-a îndrumat spre trapă. — Doar că este în mare parte lipsit de valoare. Căutăm vreodată talente ascunse, un exercițiu care asigură distracție nesfârșită. Pentru mine, cel puțin.

— Nu i-a îmbălsămat pe părinţii noştri? Numele-'

— Ăsta a fost Bugg. Acolo l-am întâlnit prima dată și i-am văzut imediat lipsa de potențial. Intrarea poate fi văzută în secret dintr-un loc și nu altul, Brys. În mod normal, nu puteai să faci nicio apropiere fără să fii detectat. Și apoi ar fi o urmărire, care este dezordonată și probabil să eșueze din partea ta. Va trebui să-l ucizi pe bărbatul – al lui Gerun, bănuiesc. Și nu într-un duel. Execuție totală, Brys. Ești pregătit?

'Desigur. Dar ai spus că nu există nicio abordare care să nu
poată... — Ah, ei bine, am uitat să menționez tunelul nostru.

Brys se opri la trapă. — Ai un tunel. „A-l ține ocupat pe
Bugg este o corvoadă eternă”.

Încă la cinci pași de porțiunea umbrită a zidului depozitului care oferea singura ascunzătoare cu o linie de vedere clară până la ușa casei lui Tehol, Brys Beddict se opri. Ochii îi erau bine adaptați și putea vedea că

nimeni nu era acolo.

Dar simțea mirosul de sânge. Metalic și gros.

Sabia scoasă, se apropie.

Niciun om nu ar fi putut supraviețui unei asemenea pierderi. Era un bazin negru pe pavaj, reticent să se strecoare în crăpăturile dintre pietrele așezate. Un gât s-a deschis larg, rana lăsată să se scurgă înainte ca cadavrul să fi fost târât. Iar traseul era simplu, cu călcâi dublu de-a lungul peretelui depozitului, după un colț și ferit de vedere.

Finadd s-a gândit să-l urmeze.

Apoi, văzând o singură amprentă, trasată în praf uscat pe praf, s-a răzgândit.

Amprenta lasata de un copil. Bared. În timp ce l-a târât pe mort.
Fiecare oraș avea întunericul lui, locuitorii săi care târau doar
noaptea în el

propriul lor joc de prădător și pradă. Brys știa că nu era lumea lui și nici nu dorea să-i vâneze secretele. Aceste ore au aparținut corbului alb și le-a fost binevenit.

S-a întors pe cealaltă parte și a început să se întoarcă spre palat.

Mintea formidabilă a fratelui său nu fusese inactiv, se părea. Indiferența lui nu mai mult decât o fesă. Ceea ce a făcut din Tehol un om foarte periculos. *Mulțumesc Errantului că este de partea mea. . .*

El este de partea mea, nu-i așa?

Vechiul palat, care urma să fie în curând abandonat în întregime în favoarea Domiciliului Etern, stătea pe un deal scufundat, clădirea propriu-zisă la o sută de pași de malurile incerte sezoniere ale râului. Secțiuni ale unui zid înalt indicau că a existat o dată o incintă, care se întindea de la palat până la râu, în care un sortiment de structuri fuseseră efectiv izolate de restul orașului.

Nu atât într-o revendicare de proprietate, pentru că structurile în cauză au precedat chiar și primul Imperiu fondator. Poate că, pentru acei constructori inițiali, existase o recunoaștere, într-un fel, a ceva ce se apropia de sacru în aceste terenuri, deși, desigur, nu era sfânt pentru colonizatori. O altă posibilitate era că primii Letherii au fost posesorii unei cunoștințe arcane mai complete – secrete pierdute de

mult – care i-au inspirat să facă onoare locuințelor Jaghut și turnului unic, ciudat de diferit din mijlocul lor.

Adevărul se prăbușise odată cu pereții incintei și nu s-au găsit răspunsuri la cernerea prafului de mortar prăbușit și a fulgilor de exfoliat.

șist. Zona, deși nu mai era sigilată, a fost evitată prin obicei. Pământul în sine era lipsit de valoare, în virtutea unei proclamații regale veche de șase secole, care interzicea demolarea structurilor antice și relocarea ulterioară. Fiecare contestație juridică sau, într-adevăr, anchetă cu privire la acea proclamație a fost respinsă în mod sumar, fără nici măcar recurgerea la instanțe.

Toate foarte bine. Practicanții pricepuți ai plăcilor din Holdurile cunoșteau bine semnificația acelui turn ghemuit, pătrat, înclinat, cu terenurile sale zbârlite și pline de vegetație. Și, într-adevăr, a locuințelor Jaghut, reprezentative așa cum erau ei ale Calității de Gheață. Mulți au susținut că turnul Azath a fost prima structură adevărată a Azath pe această lume.

Din noua ei perspectivă, Shurq Elalle era mai puțin sceptică decât ar fi fost cândva. Terenul din jurul turnului de piatră cenușie răvășit a exercitat o atracție de rău augur asupra hoțului mort. Erau rude acolo, dar nu de sânge. Nu, aceasta era familia strigoilor, a celor care nu puteau sau nu voiau să se predea uitării. În cazul celor îngropați în pământul cocoloși, împușcat de lut din jurul turnului, mormintele lor erau închisori. Azath nu a renunțat la copiii săi.

Simțea, de asemenea, că acolo erau îngropate creaturi vii, cele mai multe dintre ele înnebunite de secole și secole prinse în rădăcini străvechi care le țineau strâns. Alții au rămas în mod amenințător de tăcuți și nemișcați, ca și cum ar aștepta sfârșitul eternității.

Hoțul s-a apropiat de terenul interzis din spatele palatului. Putea să vadă turnul Azath, al treilea și cel mai de sus, marginea deasupra pereților curbați ai locuințelor Jaghut. Nici una dintre structuri nu stătea pe deplin verticală. Toate erau înclinate într-un fel, argila subterană strângându-se de sub greutatea lor imensă sau lentilele de nisip spălate de scurgerile subterane. Viile se cățăraseră pe părțile laterale în pânze haotice, deși cei care ajunseseră până la Azath mureau acolo, ofilit de pietrele de temelie în mijlocul ierburilor îngălbenite.

Nu avea nevoie să vadă urma de sânge pentru a o urma. Mirosul era greu în aerul însuflețit al nopții, dâre invizibile călărind curenții, iar ea și-a urmărit traseul până când a ajuns la zidul jos și strâmb din jurul

turnului Azath.

Chiar dincolo, la baza unui copac răsucit, stătea copilul Fierbător. Nouă sau zece ani. . . pentru totdeauna. Gol, pielea ei palidă mânjită, părul lung închegat

cu sânge în coagulare. Cadavrul dinaintea ei era deja pe jumătate sub pământ, fiind târât în întuneric.

Să-i hrănesc pe Azath? Sau vreun locuitor râvnitor? Shurq habar n-avea. Nici nu i-a păsat. Momentele au înghițit cadavre și asta a fost util.
Kettle ridică privirea, cu ochii negri reflectând plictisitor lumina stelelor. Existau matrițe care, dacă sunt lăsate nesupravegheate, puteau orbi, iar pelicula era groasă peste ochii morți ai fetei. Ea s-a ridicat încet și s-a apropiat.

— De ce nu vei fi mama mea?

— Ți-am spus deja, Kettle. Nu sunt mama
nimănui. — Te-am urmărit în seara asta.

— Mă urmărești mereu, spuse Shurq.

— Imediat după ce ai părăsit acel acoperiș, un alt bărbat a venit în casă. Un soldat. Și a fost urmărit.

— Și pe care dintre cei doi l-ai ucis?

— Păi, cel care a urmat, desigur. Sunt o fata buna. Am grija de tine. Așa cum ai grijă de mine...

— Nu am grijă de nimeni, Kettle. Erai mort cu mult înainte să fiu eu. Locuind aici pe aceste terenuri. Vă aduceam cadavre.

'Niciodata deajuns.'

— Nu-mi place să ucid. Doar când nu am de ales. În plus, nu am fost singurul care a folosit serviciile tale.

'Da, tu ai fost.'

Shurq se uită lung la fată. 'Am fost?'

'Da. Și ai vrut să știi povestea mea. Toți ceilalți fug de mine, așa cum fug de tine acum. În afară de acel bărbat de pe acoperiș. Este altul, nu ca toți ceilalți?

— Nu știu, Kettle. Dar acum lucrez pentru el.

'Ma bucur. Adulții ar trebui să funcționeze. Ajută să le umple mințile. Mințile goale sunt rele. Periculos. Ei se umplu. Cu lucruri rele. Nimeni nu este fericit.

Shurq îşi înclină capul. — Cine nu e fericit?

Kettle flutură cu o mână murdară spre curtea zdrobită. 'Neliniştit. Toti. Nu știu de ce. Turnul transpira tot timpul acum.

„Îți voi aduce apă sărată”, a spus Shurq, „pentru ochii tăi. Trebuie să le speli.

— Văd destul de ușor. Cu mai mult decât ochii mei acum. Pielea mea vede. Și gusturile. Și visuri de lumină.

'Ce vrei să spui?'

Kettle își împinse șuvițe de păr însângerate de pe fața ei în formă de inimă. — Cinci dintre ei încearcă să iasă. Nu-mi plac acele cinci — nu-mi plac majoritatea, dar mai ales cele cinci. Rădăcinile mor. Nu stiu ce sa fac. Ei șoptesc cum mă vor rupe în bucăți. Curând. Nu vreau să fiu sfâșiat în bucăți. Ce ar trebuii să fac?'

Shurq a tăcut. Apoi ea a întrebat: „Cât de mult ai impresia despre cei îngropați, Kettle?”.

— Majoritatea nu vorbesc cu mine. Și-au pierdut mințile. Alții mă urăsc pentru că nu i-am ajutat. Unii imploră și imploră. Ei vorbesc prin rădăcini.
— Există cineva care să nu te întrebe
nimic? — Unii tac mereu.

'Vorbește cu ei. Găsește pe altcineva cu care să vorbești, Kettle. Cineva care ar putea să te ajute. *Altcineva să-ți fie mama. . . sau tată.* „Cereți opinii, cu privire la orice problemă. Dacă rămâne atunci cineva care nu caută să vă mulțumească, care nu încearcă să vă răstoarne dorințele astfel încât să le eliberați și care nu are nicio loialitate față de ceilalți, atunci îmi veți spune despre acela. Tot ce știi. Și te voi sfătui cât pot de bine, nu ca mamă, ci ca tovarăș.

'În regulă.'

'Bun. Acum, am venit aici din alt motiv, Kettle. Vreau să știu, cum ai ucis acel spion?

— L-am muşcat prin gât. Este cel mai rapid și îmi place
sângele. — De ce îți place sângele?

— În părul meu, să-l țin de fața mea. Și miroase a viu, nu-i așa? Îmi place mirosul ăsta.

— Câţi omori?

'Multe. Pământul are nevoie de ele.

— De ce are nevoie pământul de ele?

— Pentru că e pe moarte.

'Moarte? Și ce s-ar întâmpla dacă moare, Kettle?

„Totul va ieși”.

'Oh.'

'Imi place aici.'

— Fierbător, de acum înainte, spuse Shurq, îți voi spune pe cine să omori — nu-ți face griji, ar trebui să fie destule.

'În regulă. Asta e frumos din partea ta.'

Dintre sutele de creaturi îngropate în terenul Azath, doar una era capabilă să asculte conversația dintre cei doi strigoi de la suprafața de deasupra. Azath-ul își renunța stăpânirea asupra acestui locuitor, nu din slăbiciune, ci din necesitate. The Guardian nu era pregătit. Într-adevăr, s-ar putea să nu fie niciodată gata. Alegerea în sine fusese greșită, încă un semn al puterii slăbite, al vârstei târându-se înainte pentru a revendica cea mai veche structură de piatră din tărâm.

Turnul Azath era într-adevăr pe moarte. Iar disperarea a forțat o rătăcire pe căi fără precedent.

Dintre toți prizonierii, se făcuse o alegere. Și pregătirile erau în desfășurare, lente ca urma rădăcinilor prin piatră, dar la fel de inexorabile. Dar era atât de puțin timp.

Urgența a fost un țipăt tăcut care a stors sânge din turnul Azath. Cinci creaturi rude, luate și ținute de pe vremea lui K'Chain Che'Malle, erau aproape la îndemână de suprafață. Și asta nu era bine, pentru că erau Toblakai.

Capitolul cinci

Împotriva platului ca un tunet

Acolo unde sinele locuiește între ochi,

Sub lovitura osul s-a spart

Și sufletul a fost târât afară

Să se zvârcolească în strânsoare

De răzbunare nerăscumpărată . . .

A ULTIMA NOAPTE DIN BLOODEYE _ _ _

UN AUTOR NECUNOSCUT

(COMPILAT DE T ISTE A NDII BURSANTI

DE C ORAL BLACK) _

Râsul lui Shadow era scăzut, un sunet care promitea nebunie tuturor celor care îl auzeau. Udinaas lăsă plasa să cadă de pe degete și se rezemă de stânca încălzită de soare. Își miji ochii spre cerul strălucitor. Era singur pe plajă, cu valurile agitate ale golfului întinzându-se în fața lui. Singur, cu excepția spectrului care îl bântuia acum în fiecare clipă de trezire.

Conjurat, apoi uitat. Rătăcire, un zbor etern de la soare, dar întotdeauna existau locuri de ascuns.

— Încetează, spuse Udinaas, închizând ochii.

'De ce vreodată? Îți miros sângele, sclave. Din ce în ce mai rece. Am cunoscut odată o lume de gheață. După ce am fost ucis, da, după. Chiar și întunericul are defecte și așa m-au furat. Dar am vise.

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, și lasă-mă în pace.

— Am vise și tu nu înțelegi nimic, sclave. Am fost încântat să servesc? Nu. Niciodată niciodată niciodată și din nou, niciodată. Te urmaresc.'

Udinaas deschise ochii și se uită în jos la așchia de umbră dintre două stânci, din care ieșea vocea. Puricii de nisip zbârneau și se aruncau pe piatra de flancare, dar despre spectrul în sine nu era niciun semn vizibil. 'De ce?'

'De ce vreodată de ce? Ceea ce ai aruncat mă face semn, sclave. Promiți o călătorie demnă - visezi la grădini, sclave? Știu că o faci – pot miros. Pe jumătate mort și îngrozit, de ce nu? Nu există scăpare. Deci, cu visele mele, îmi servește să slujesc. Servește pentru a servi. Nu am fost odată Tiste Andii? Cred că am fost. Ucis și aruncat în noroi, până când a venit gheața. Apoi smuls, după atâta timp, pentru a-mi servi ucigașii. Sclavii mei, a căror sârguință a șovăit atunci. Să șoptăm despre trădători, sclave?

— Te-ai târgui?

„Aici când mă suni, spune-mi Wither. Am vise. Dă-mi ceea ce ai aruncat. Dă-mi umbra ta și voi deveni a ta. Ochii tăi în spatele tău, pe care nimeni altcineva nu-i poate vedea sau auzi, dacă nu ghicesc și nu au putere, dar de ce ar ghici? Ești un sclav. Cine se comportă. Ai grijă să te comporți, sclave, până în momentul în care vei trăda.

— Credeam că Tiste Andii trebuia să fie dură și nefericită. Și te rog, Wither, nu mai rămâi.

— *De acord, odată ce-mi dai umbra ta.*

„Pot să te vadă alți wraith? Hannan Mosag...

— *Acel ăsta? Mă voi ascunde în castingul tău natural. Ascuns. Niciodată găsit. Vezi, fără rime. Eram îndrăzneți în acele vremuri, sclave. Soldați într-un război, o invazie. Înmuiat în sângele rece al lui K'Chain Che'Malle. L-am urmărit pe cel mai mic copil al lui Mother Dark însăși. Și am fost martori.*

— La ce?

— *Pentru trădarea liderului nostru de către Bloodeye. La pumnalul băgat în spatele domnului nostru. Eu însumi am căzut la o lamă mânuită de un Tiste Edur. Neașteptat. Măcel brusc. Nu am avut nicio șansă. Nicio șansă.*

Udinaas a făcut o mutră, a studiat valurile zvâcnitoare care se războiau cu curentul revărsat al râului. — Edur susțin că a fost invers, Wither.

— Atunci de ce sunt eu mort și ei vii? Dacă noi am fi ambuscatorii în ziua aceea?

'De unde sa stiu? Acum, dacă intenționezi să te pândești în umbra mea, Wither, trebuie să înveți să taci. Dacă nu vă vorbesc. Tăcut și vigilent și

nimic mai mult.'

— *Mai întâi, sclave, trebuie să faci ceva pentru mine.*

Udinaas oftă. Cei mai mulți dintre Edur, născuți nobili, erau la ceremonia de înmormântare a pescarului ucis, împreună cu o jumătate de duzină de rude din Beneda, deoarece identitatea Edur fusese în sfârșit stabilită. Mai puțin de o duzină de războinici au rămas în complex în spatele lui. Wraiths-urile din umbră păreau să devină mai îndrăznețe în astfel de momente, ieșind să zboare pe pământ, între case lungi și de-a lungul pereților palisadelor.

Se întrebase adesea de asta. Dar acum, dacă Wither trebuia să fie crezut, el avea răspunsul lui. *Acele spectre nu sunt rude ancestrale cu muritorul Edur. Ei sunt Tiste Andii, sufletele legate ale celor uciși. Și, eram disperat după aliați. . .* — Foarte bine, ce vrei să fac, Wither?

„Înainte să se ridice mările în acest loc, sclave, Inlet Hasana era un lac. Spre sud și vest, pământul se întindea pentru a se uni cu vârful cel mai vestic al Reach. O câmpie vastă, pe care au fost măcelăriți ultimii dintre oamenii mei. Merge pe țărm înaintea ta, sclave. Sud. Există ceva de-al meu – trebuie să-l găsim.

Udinaas s-a ridicat și a periat nisipul de pe pantalonii săi grosolan de lână. S-a uitat în jur. Trei sclavi din cetatea Regelui Vrăjitor erau jos lângă gura râului, bătând hainele de stânci. O barcă de pescar singuratică era pe apă, dar îndepărtată. — Cât de departe va trebui să merg?

— *Se află aproape.*

„Dacă sunt perceput că mă rătăcesc prea departe, voi fi ucis
pe loc.” *Nu departe, sclave* ...

— Mă numesc Udinaas, așa că te vei adresa
mie. — *Pretindeți privilegiul mândriei?*

— Sunt mai mult decât un sclav, Wither, după cum bine știi.

— Dar trebuie să te comporți ca și cum nu ai fi. Te numesc „sclav” pentru a-ți aminti asta. Eșuează în amăgirea ta și durerea pe care ți-o vor provoca în căutarea a tot ce ai ascunde de ei va fi fără măsură ...

'Suficient.' A coborât până la linia de plutire. Soarele și-a aruncat umbra în urma lui, a tras lung și monstruos.

Tăvălugii construiseră o măturare cocoașă de nisip deasupra pietrelor, pe care zăceau fire de alge încâlcite și o împrăștiere de detritus. Un pas în interiorul acestei înălțimi alungite era o depresiune plină cu pietricele alunecoase și stânci. — Unde ar trebui să caut?

— *Printre pietre: Puţin mai departe. Trei, doi pași. Da. Aici.'* Udinaas se uită în jos, cercetând zona. 'Nu vad nimic.'

'Săpa. Nu, la stânga voastră - acele pietre, mutați-le. Acela. Acum, mai adânc. Acolo, eliberează-l.

Un bulgăre deformat care stătea greu în mână. Lungimea unui deget și conic la un capăt, obiectul metalic din interior a fost înghițit de calcificări groase. 'Ce este?'

— *Un vârf de săgeată, sclave. Sute de milenii, târându-se pe acest mal. Trecerea veacurilor se măsoară prin întâmplare. Valoarea adâncă a mareelor, succesiunea de furtuni capricioase. Așa se mișcă lumea* ...

— Sute de milenii? Nu ar mai fi nimic...

— *O lamă de fier simplu, fără investiții vrăjitoare, ar fi dispărut într-adevăr. Vârful săgeții rămâne, sclave, pentru că nu se va preda. Trebuie să tăiați tot ce îl înconjoară. Trebuie să o învii.*

'De ce?'

— *Am motivele mele, sclave.*

Nu era nimic plăcut în asta, dar Udinaas s-a îndreptat și și-a băgat nodul în geanta de curea. S-a întors la plasele lui. — Nu voi fi, murmură el, mâna răzbunării tale.

Râsul lui Wither l-a urmat în scrâşnirea pietrelor.

Era fum atârnând deasupra zonei joase, ca niște nori târâți în jos și acum mărunțiți de vârfurile întunecate ale copacilor.

— O înmormântare, spuse Binadas.

Seren Pedac dădu din cap. Nu fuseseră furtuni și, în plus, pădurea era prea umedă pentru a susține un incendiu. Practica Edur de înmormântare a implicat o construcție de tumul, care a fost apoi acoperită pentru a forma un rug. Căldura intensă a copt cadavrul învelit cu monede ca și cum ar fi fost lut și a pătat roșu pietrele din tumul. Wraiths-ul din umbră dansau în mijlocul flăcărilor, se răsuceau spre cer cu fumul și aveau să zăbovească mult după plecarea celor îndoliați.

Seren și-a scos cuțitul și s-a aplecat să-și zgârie noroiul de pe cizme. Pe această parte a munților vremea se strecura zilnic din mare, aruncând ploaia și ceața în valuri pernicioase. Hainele ei erau înmuiate. De trei ori de dimineață, vagoanele grele încărcate au derapat de pe potecă, zdrobind odată un Nerek de moarte sub roțile solide, cu jante de fier.

Îndreptându-se, și-a curățat cuțitul între două degete înmănușate, apoi l-a învelit pe o parte.

Starile de spirit erau proaste. Buruk cel Pale nu ieșise din căruța lui de două zile și nici cele trei concubine Nerek nerek. Dar coborârea a fost în sfârșit încheiată, iar în față era o potecă largă, în mare parte plană, care ducea la satul lui Hannan Mosag.

Binadas stătea în picioare și privi cum ultimul vagon se legăna în afara pantei, iar Seren simți nerăbdarea lui Edur. La urma urmei, cineva murise în satul lui. Ea aruncă o privire spre Hull Beddict, dar nu simți nimic de la el. Se retrăsese adânc în sine, ca și cum și-ar fi construit rezerve în așteptarea a ceea ce avea să urmeze. Sau, la fel de probabil, să se străduiască să susțină hotărârea care se prăbușește. Ea părea să-și fi pierdut capacitatea de a-l citi. Durerea purtată fără pauză și atât de mult timp ar putea deveni ea însăși o mască.

— Binadas, spuse Seren, Nerek trebuie să se odihnească. Călătoria în fața noastră este clară. Nu este nevoie să rămâi cu noi ca escortă. Du-te la oamenii tăi.

Ochii lui s-au îngustat asupra ei, suspicios de oferta ei.

Ea nu a mai adăugat nimic. La urma urmei, el ar crede ceea ce ar crede, indiferent cât de autentică ar fi intenția ei.

— Ea spune adevărat, spuse Hull. — Nu te-am constrânge, Binadas.

'Foarte bine. Îl voi informa pe Hannan Mosag despre vizita dumneavoastră iminentă.

L-au privit pe Edur pornind pe potecă. În clipe copacii

l-a înghițit.

'Vezi?' a întrebat-o Hull.

— Am văzut doar dorințe și obligații conflictuale, răspunse Seren, întorcându-se.

— Numai, atunci, ceea ce ai ales să faci.

Ridicarea din umeri a lui Seren era obosită. — Oh, Hull,
asta e calea noastră a tuturor. S-a apropiat. — Dar nu
trebuie să fie așa, Achizitor.

Surprinsă, ea îi întâlni privirea și se întrebă de seriozitatea bruscă de acolo. — Cum ar trebui să răspund la asta? ea a intrebat. „Toți suntem ca niște soldați, ghemuiți în spatele fortificațiilor pe care le-am ridicat. Vei face ceea ce crezi că trebuie, Hull.

— Și tu, Seren Pedac? Ce curs te așteaptă?

Întotdeauna același curs. — Tiste Edur nu sunt de la tine. Ei pot asculta, dar nu sunt obligați să urmeze.

S-a întors. — Nu am așteptări, Seren, ci doar temeri. Ar trebui să reluăm călătoria.

Ea aruncă o privire spre Nerek. Ei stăteau sau ghemuiau lângă vagoane, cu aburi care se ridicau din spate. Expresiile lor erau slăbite, ciudat de indiferente față de rudele morți pe care îi lăsaseră în urmă în mormântul lui improvizat de noroi, stânci și rădăcini. Cât de mult ar putea fi dezbrăcat de la un popor înainte să înceapă să se dezbrace? Panta abruptă de dizolvare a început cu o derapare, doar pentru a deveni o alergare cu capul.

Letherii credeau în adevăruri cu inima rece. Momentul a fost o avalanșă și nimeni nu a avut privilegiul de a alege să se dea deoparte. Împărțirea dintre viață și moarte a fost măsurată în loviri progresive pentru poziție în mijlocul tuturor progresului devorabil. Nimeni nu-și putea permite compasiune. În consecință, nimeni nu se aștepta nici de la alții.

Trăim într-o perioadă ostilă. Dar apoi, toate sunt vremuri ostile.

A început să plouă încă o dată.

Departe spre sud, dincolo de munții pe care tocmai îi trecuseră, se punea la cale prăbușirea Tiste Edur. Și, bănuia ea, viața lui Hull Beddict fusese pierdută. Nu-și puteau permite riscul pe care îl prezenta, trădarea pe care a avut-o la fel de mult pe cât a promis. Ironia exista în dorințele lor unite. La urma urmei, amândoi au căutat război. Doar fața victoriei a fost diferită.

Dar Hull poseda puțin din perspicacitatea necesară pentru a juca acest joc special și a rămâne în viață.

Și începuse să se întrebe dacă va face vreun efort să-l salveze.

Un strigăt din căruța lui Buruk. Nerek se cățără obosit în picioare.

Seren își trase mai strâns mantia pe umeri, cu ochii îngustați pe potecă

înainte. Îl simți pe Hull venind lângă ea, dar nu se uită peste.
— La ce templu ai fost şcolarizat?

Ea pufni, apoi clătină din cap. „Thurlas, surorile învăluite ale tronului

gol”.

— Chiar vizavi de Canalul Mic. Îmi amintesc. Ce fel de copil ai fost, Seren?

— În mod clar, ai o imagine în minte.

Ea îi prinse semnul din cap la periferia ei, iar el spuse: „Zelos. Potrivit în exces. Zelos.'

— Există registre, care înregistrează numele studenților de seamă. Îl vei găsi pe al meu în ele, iar și iar. De exemplu, dețin titlul celor mai multe pedepse aplicate într-un an. Două sute șaptezeci și unu. Eram mai familiarizat cu Celula Neluminată decât cu camera mea. Am fost acuzat și că am sedus un preot în vizită. Și înainte să întrebi, da, am fost vinovat. Dar preotul a jurat altfel, să mă protejeze. A fost excomunicat. Am auzit mai târziu că s-a sinucis. Dacă aș fi avut în continuare vreo nevinovăție, aș fi pierdut-o atunci.

Se întoarse să stea în fața ei, în timp ce primul vagon era tras pe lângă Nerek. A fost nevoită să se uite la el. Ezită, apoi îi oferi un zâmbet ironic. — Te-am șocat, Hull Beddict?

— S-a spart gheața sub mine.

O fulgerare de furie, apoi si-a dat seama de batjocura de sine din marturisirea lui. „Nu ne naștem inocenți, pur și simplu nemăsurați”.

— Și, probabil, nemăsurat, de asemenea.

— Cel puțin pentru câțiva ani. Până când exteriorul este aplicat în interior, atunci începe războiul brutal. Nici noi nu suntem născuți pentru compasiune – în ciuda ochilor mari și ai comportamentului dulce.

— Și ai ajuns să-ți recunoști războiul devreme.

Seren a ridicat din umeri. — Dușmanul meu nu era autoritatea, deși poate că așa părea. A fost copilăria însăși. Așteptările scăzute ale adulților, dorința de a *ierta.* M-a îmbolnăvit...

— Pentru că a fost nedrept.

— Sentimentul de nedreptate al unui copil este întotdeauna egoist, Hull. Nu m-am putut păcăli cu această indignare. De ce vorbim despre asta?

— Întrebări pe care am uitat să le pun. Pe atunci. Cred că eu însumi eram un copil în acele vremuri. Tot înăuntru, nu afară.

Sprâncenele i se ridică, dar nu spuse nimic.

Hull a înțeles oricum. 'S-ar putea sa ai dreptate. În unele lucruri,

adică. Dar nu când vine vorba de Edur.

Al doilea vagon trecu pe lângă el. Seren îl studie pe bărbatul dinaintea ei. — Ești atât de sigur de asta? ea a intrebat. — Pentru că te văd condus de propriile tale nevoi. Edur sunt sabia, dar mâna este a ta, Hull. Unde este compasiunea în asta?

— Ai greșit, Seren. Intenționez să fiu sabia. Fiorul din oasele ei s-a adâncit. 'In ce fel?'

Dar el a clătinat din cap. — Nu pot avea încredere în tine, Seren. Ca toți ceilalți, va trebui să așteptați. Un lucru, însă. Nu-mi sta în cale. Vă rog.'

Nu pot avea incredere in tine. Cuvinte care i-au tăiat sufletul. Pe de altă parte, problema încrederii a stat pe ambele părți ale căii, nu-i așa?

Al treilea vagon se opri lângă ei. Perdeaua de la fereastra ușii a fost târâtă la o parte și chipul de moarte a lui Buruk se uită afară. „Și aceasta este îndrumare? Cine deschide calea? Suntem condamnați acum să rătăcim pierduți? Nu-mi spune că ai devenit din nou iubiți! Seren, arăți în mod pozitiv *asediată.* Așa este blestemul iubirii, o, inima mea te plânge!

— Ajunge, Buruk, spuse Seren. Ea și-a șters ploaia de pe față și, ignorând-o pe Hull, a trecut pe potecă. Nerek a pășit de fiecare parte pentru a o lăsa să treacă.

Traseul forestier a fost flancat de copaci Blackwood, plantați pentru a afirma posesia Edur asupra acestor terenuri. Scoarță aspră de la miezul nopții, care fusese răsucită în imagini de coșmar și scenarii arcane de către spectrurile din umbră care se agățau de fiecare șanț și fisură din pielea aspră. Wraiths care acum au apărut la vedere pentru a o urmări pe Seren și pe cei care o urmăreau.

Părea mai mult decât de obicei. Curgând neliniștit ca ceața neagră între boile uriașe. Zecuri, apoi sute, înghesuind de o parte și de alta a potecii. Pașii lui Seren încetiniră.

Îl auzea pe Nerek în spatele ei, gemete slabe, zgomotul vagoanelor încetinind, apoi oprindu-se.

Hull a venit alături de ea. — Au format o armată, şopti el.

În tonul lui era o satisfacție întunecată.

— Sunt ei cu adevărat strămoșii Edur?

Privirea lui se îndreptă spre ea, febrilă. 'Desigur. Ce altceva ar putea fi? Ea sa scuturat. — Îndeamnă-l pe Nerek înainte, Hull. Ei te vor asculta.

Au mai rămas două zile, atât... Și apoi a tăcut.

Căci o siluetă stătea pe urme. Piele de culoarea inului albit, înaltă ca un Edur, o față ascunsă de dungi întunecate, de parcă degetele pătate de sânge ar fi tras pe obrajii slabi. O apariție, ochii roșii plictisiți arzând din acele orbite adânci morți. Mucegaiul atârna în foi zdrențuite de

armura putrezită. Două teci, ambele goale.

Wraiths roiau la picioarele figurii, ca în închinare.

O ușă de căruță zdrăngăni și Buruk ieși clătinându-se, înfășurat într-o pătură care târa pământul în spatele lui, când veni lângă Seren.

— *Barrow and Root!* şuieră negustorul. — Placile nu au minţit! Seren făcu un pas înainte.

Hull întinse o mână. 'Nu-'

— Ai vrea să stăm aici pentru totdeauna? se răsti ea, eliberându-se. În ciuda bravadei cuvintelor ei, era îngrozită. Fantomele s-au dezvăluit în poveștile și legendele copilăriei și în zvonurile ocazionale febrile din capitală. Ea crezuse în astfel de apariții cu jumătate de inimă, o idee manifestată cu voință. O viziune șoaptă asupra istoriei, ridicată ca un vestitor, ca un avertisment tăcut. O noțiune, deci, pe atât de simbolică, cât și de actuală.

Și chiar și atunci, își imaginase ceva mult mai mult. . . efemer. Lipsită de distincție, o față compusă din indicii deznădăjduite, trăsături estompate de scăderea relevanței lor. Văzut pe jumătate în curenții de întuneric, acolo un moment, dispărut în următorul.

Dar era o palpabilitate în conjurarea înaltă care stătea în fața ei, o afirmație a insistenței fizice. Detalii gravate pe fața lungă și palidă, ochii plati și filmați care o priveau apropiindu-se cu cea mai deplină înțelegere.

De parcă tocmai s-ar fi cățărat din una dintre tumurile din această pădure. Dar el nu este. . . nu este Edur.

„Un dragon”, spuse apariția în limba Tiste, „s-a târât odată pe această potecă. Nicio pădure pe atunci. Numai devastare. Sânge în pământul zdrobit. Dragonul, muritorul, *a făcut* acest traseu. Simți asta? Sub tine, împrăștierea memoriei care împinge rădăcinile, care înclină copacii de ambele părți. Un dragon.' Silueta s-a întors apoi și s-a uitat pe poteca din spatele ei. — Edurul — fugea nevăzut, fără să țină seama. Rudele trădătoarei mele. Inca. . . un nevinovat.' El s-a confruntat cu ea încă o dată. — Dar tu, muritorule, nu ești chiar atât de nevinovat, nu-i așa?

Surprinsă, Seren nu spuse nimic.

În spatele ei, vorbi Hull Beddict. — De ce o acuzi, fantomă?

'O mie. O mie peste o mie de fapte rele. A ei. Tu. Felul tau. Zeii sunt ca nimic. Demonii mai puțin decât copiii. Fiecare Ascendent un mummer incomod. Comparativ cu tine. E vreodată așa, mă întreb? Acea depravare înflorește în faldurile florii, când a venit sezonul ei. Semințele secrete ale decăderii ascunse sub gloria înfloritoare. Noi toți,

aici în urma voastră, suntem ca un *nimic.*

'Ce vrei?' întrebă Hull.

Wraithurile scăpaseră, înapoi printre copaci. Dar un nou val sosise în jurul cizmelor zdrențuite ale fantomei. Șoareci, o masă clocotitoare care se revarsă pe potecă. Până la glezne, primul ajunse la picioarele lui Seren, zbârnâind în jurul lor. O maree gri și maro, mișcare fără minte. *O multitudine de sine minuscule, cuprinse de un imperativ necunoscut și de necunoscut. De aici . . . acolo.*

Era ceva teribil, înfiorător, la ei. Mii, zeci de mii – poteca din față, din câte vedea ea, era acoperită de șoareci.

„Pământul a fost spulberat”, a spus apariția. „Nici un copac nu a mai rămas în picioare. Numai cadavre. Și creaturile minuscule care se hrăneau cu ele. propria legiune a lui Hood. Valea sordidă a morții, muritori, cu spatele de blană și în creștere. Asa pare . . .

uşor.' Strigoiul păru să se scuture. — Nu vreau nimic de la tine. Călătoriile au început toate. Îți închipui că drumul tău nu a mai cunoscut niciodată pași?

„Nu suntem atât de orbi încât să credem asta”, a spus Seren Pedac. S-a luptat să nu dea departe șoarecii care roiau în jurul gleznelor ei, temându-se să coboare în isterie. „Dacă nu veți – sau nu puteți – să curățați acest traseu, atunci nu avem de ales...”

Capul apariției se înclină. „Ai produce nenumărate morți mici? În numele a ce? Comoditate?

— Nu văd sfârșitul acestor creaturi ale tale, fantomă.

'A mea? Nu sunt ai mei, muritorule. Pur și simplu aparțin timpului meu. Până la vârsta supremației lor mizerabile pe acest pământ. O mulțime de tirani care să stăpânească peste cenușa și praful pe care le-am lăsat în urma noastră. Ei văd în spiritul meu o promisiune.

— Și, mârâi Hull, suntem menți să vedem la fel?

Apariția începuse să se estompeze, culorile sângerând. „Dacă vă face plăcere”, a venit răspunsul slab, batjocoritor. — Desigur, s-ar putea ca spiritul pe care îl văd să fie al tău, nu al meu.

Apoi fantoma a dispărut.

Șoarecii au început să curgă spre pădure de pe ambele părți ale potecii, ca și cum ar fi fost brusc confuzi, orbiți încă o dată la orice forță mai mare i-ar fi revendicat. Sângerau în mulci, umbre și lemnul putrezit al copacilor căzuți. Un moment acolo, următorul, a dispărut.

Seren se îndreptă spre Buruk cel Pale. — Ce ai vrut să spui când ai spus că plăcile nu mint? Barrow și Root, acestea sunt țigle din Calea Azath, nu-i așa? Ai fost martor la un casting înainte de a începe această călătorie. În Trate. Negi?

Nu avea să-i întâlnească ochii. Fața lui era palidă. — Holdurile se trezesc, Acquitor. *Toti.'*

— Atunci cine era el? întrebă Hull Beddict.

'Nu stiu.' Buruk se încruntă brusc și se întoarse. 'Conteaza? Noroiul se agită și lucrurile se urcă liber, atâta tot. A șaptea închidere se apropie, dar mă tem că nu va fi nimic asemănător cu ceea ce am fost învățați cu toții. Nașterea imperiului, oh, da, dar cine îl va conduce? Profeția este pernicios de vagă. Drumul s-a eliberat, hai să continuăm.

Se urcă înapoi în căruța lui.

— Trebuie să înțelegem asta? întrebă Hull.

Seren a ridicat din umeri. — Profețiile sunt ca plăcile în sine, Hull. Vezi în ele ce vrei. Urmele terorii ei erau acre în gât, iar membrele i se simțeau slăbite și slăbite. Obosită dintr-o dată, își desfăcu cârma și o ridică. Ploaia fină era ca gheața pe fruntea ei. Ea a închis ochii.

Nu pot să-l salvez. Nu pot salva pe niciunul dintre noi.

Hull Beddict a vorbit cu Nerek.

Deschizându-și ochii, Seren se scutură. Și-a legat cârma de rucsac.

Călătoria s-a reluat. Cărucioare zgomotătoare, gemând, respirația aspră a lui Nerek. Aerul nemișcat și ceața căzând prin el ca suflarea unui zeu epuizat.

Doua zile. Apoi este gata.

La treizeci de pași în față, nevăzută de niciunul dintre ei, o bufniță traversă poteca, tăcută pe aripile ei largi și întunecate. Era sânge pe gheare, sânge în jurul ciocului.

Recompensele bruște au fost de necontestat. Extravaganță nedemnă de sărbătoare. Vânătorul știa doar vânătoare și era indiferent la frica de pradă. Indiferență, de asemenea, față de cioara albă care a navigat în

urma lui.

O răsucire întâmplătoare a vântului a atras rămășițele fumului rugului în sat. Arsese o zi și o noapte și din care a ieșit Trull Sengar

casa lungă a tatălui său a doua zi dimineață pentru a găsi ceața plutind peste compusul amar cu pata ei.

Regreta lumea nouă pe care o găsise. Revelațiile nu puteau fi anulate. Și acum a împărtășit secrete și adevărul era că ar fi preferat să se descurce fără ele. Odată, fețele cunoscute se schimbaseră. Ce știau ei? Cât de vastă și de insidioasă această înșelăciune? Câți războinici atrase Hannan Mosag în ambițiile sale? În ce măsură se organizaseră femeile împotriva Regelui Vrăjitor?

Nu se schimbaseră nicio vorbă pe această temă între frați, nu de la acea conversație din groapă, craniul dragonului înfipt în cuptor, singurul martor la ceea ce majoritatea ar numi trădare. Pregătirile pentru călătoria iminentă erau în curs. La urma urmei, nu ar fi sclavi care să-i însoțească. Hannan Mosag trimisese spectatori înainte în satele care se aflau între aici și câmpurile de gheață, și astfel îi așteptau provizii, atenuând nevoia de provizii împovărătoare, cel puțin până la capăt.

O căruță trasă de o jumătate de duzină de sclavi trecuse peste pod, în patul său, cu arme proaspăt falsificate. Lăncile cu vârfuri de fier stăteau drepte în mănunchiuri legate. Învelișul de cupru a protejat arborii pe jumătate din lungimea lor. Erau vizibile și săbii cu mâner încrucișat, mânere de mână și jumătate și teci de piele fiartă. Cârlige pentru călăreți dezlănțuiți, snopi de săgeți lungi cu fluturași din piele. Topoare de aruncat, așa cum sunt favorizate de Arapay. Sticlă largi în stilul Merude.

Forjele au mai bătut zgomotul războiului.

Trull i-a văzut pe Fear și Rhulad îndreptându-se spre căruță, mai mulți sclavi urmărindu-i, iar Fear a început să conducă depozitarea armelor.

Rhulad aruncă o privire în timp ce Trull se apropia. — Mai ai nevoie de suliţe, frate? el a intrebat.

— Nu, Rhulad. Văd aici armele Arapay și Merude — și Beneda și Den-Ratha...

— Fiecare trib, da. Așa este acum printre toate forjele, în fiecare sat. O împărtășire a abilităților.

Trull aruncă o privire spre Fear. — Gândurile tale despre asta, frate?

Acum îi vei antrena pe războinicii Hiroth cu noi arme?

— Am învățat cum să mă apăr de ei, Trull. Intenția Regelui Vrăjitor este de a crea o armată adevărată, precum cea a Letherii. Aceasta va implica unități specializate. Frica l-a studiat pe Trull pentru o clipă, înainte de a adăuga: „Eu

sunt Maestrul de Arme pentru Hiroth, iar acum, la comanda Regelui Vrăjitor, pentru toate triburile.

— Tu vei conduce această armată?

„Dacă ar veni războiul, da, îl voi conduce în luptă”.

— Așa sunt onorați Sengar, spuse Rhulad, cu fața inexpresivă, cu tonul fără inflexiune.

Astfel suntem răsplătiți.

— Binadas s-a întors în zori, spuse Fear. „El va lua această zi în odihnă. Atunci vom pleca.

Trull dădu din cap.

— Vine o rulotă de negustori Letherii, spuse Rhulad. — Binadas i-a întâlnit pe traseu. Achizitorul este Seren Pedac. Iar Hull Beddict este cu ei.

Hull Beddict, Santinela care i-a trădat pe Nerek, Tarthenal și Faraed. Ce voia? Nu toți Letherii erau la fel, știa Trull. Vederi opuse cântau cu ciocnirea săbiilor. Trădările abundeau în rândul mulțimii răpitoare din orașele vaste și într-adevăr, dacă zvonurile erau adevărate, în palatul regelui însuși. Negustorul a fost însărcinat să livreze cuvintele celui care l-a cumpărat. În timp ce Seren Pedac, în profesia de Achizitor, nu și-a exprimat părerea și nici nu și-ar fi interferat cu scopurile celorlalți. El nu fusese în sat în timpul celorlalte vizite ale ei și nu putea judeca mai mult decât atât. Dar Hull, cândva Sentinel – se spunea că era imun la corupție, așa cum ar putea fi doar un bărbat trădat odată.

Trull tăcu în timp ce privea sclavii trăgând pachetele de arme din patul căruciorului și ducându-le în arsenal.

Până și frații lui păreau . . . altfel cumva. Ca și cum umbrele s-ar întinde între ei, nevăzute de nimeni altcineva, și ar putea face vântul să bată cu o trepidare ponderată. Întuneric, deci, în sângele fraților. Nimic din toate acestea nu a servit călătoriei pe cale să înceapă. Nimic din toate acestea.

Eu am fost mereu cel mai îngrijorat. Nu văd prea multe, văd doar lucruri greșite. Și deci vina este a mea, în mine. Trebuie să rămân atent la asta. Cum ar fi presupunerile mele despre Rhulad și Mayen. Lucruri greșite, gânduri greșite, acestea sunt cele care par a fi. . . neobosit . . .

— Binadas spune că Buruk poartă fierul Letherii, spuse Rhulad,

rupând reveria lui Trull. — Asta se va dovedi util. Dapple știe, Letherii sunt cu adevărat proști...

— Nu sunt, spuse Fear. — Sunt indiferenți. Ei nu văd nicio contradicție în a ne vinde fier la un moment dat și în a purta război cu noi în următorul.

— Nici recoltarea focilor cu colți, a adăugat Trull, dând din cap. „Ei sunt o națiune cu zece mii de mâini care se apucă și nimeni nu poate spune care sunt adevărate, care aparțin celor de la putere”.

— Regele Ezgara Diskanar nu este ca Hannan Mosag, spuse Fear. 'El nu-și conduce poporul cu absolut . . .'

Trull aruncă o privire în timp ce vocea fratelui său se stingea.

Frica a dispărut. — Mayen este oaspete în seara asta, spuse el. — Mama vă poate cere să participați la pregătirile cinei.

— Și așa vom face, spuse Rhulad, întâmpinând ochii lui Trull o clipă înainte de a-și fixa din nou atenția asupra sclavilor.

Putere absoluta. . . nu, am anulat asta, nu-i așa? Și într-adevăr, poate că nu a existat deloc. Femeile, la urma urmei. . .

Ceilalți sclavi erau ocupați în casa lungă, grăbindu-se încoace și înapoi prin ferme, când Udinaas intră și se îndrepta spre paletul lui de dormit. El trebuia să slujească în această noapte și i s-a permis în prealabil o scurtă perioadă de odihnă. Îl văzu pe Uruth stând lângă vatra centrală, dar a putut să treacă neobservat în confuzie, doar un alt sclav în întuneric.

Afirmațiile lui Feather Witch au rămas cu el, strângându-i fiecare respirație. Dacă Edur ar descoperi adevărul care îi curgea prin vene, l-ar ucide. Știa că trebuie să se ascundă, doar că nu știa cum.

Se aşeză pe saltea lui. Sunetele și mirosurile camerelor de dincolo au plutit peste el. Întins pe spate, a închis ochii.

În această noapte, el va lucra alături de Feather Witch. Ea îl vizitase o dată, în visul lui. În afară de asta, nu avusese ocazia să vorbească cu ea. Nici, bănuia el, nu era probabil ca ea să invite la un schimb de cuvinte. Dincolo de improprietatea banală stabilită de clasa lor, ea văzuse în el sângele Wyvalului – sau cel puțin așa pretindea ea în vis. *Doar dacă nu era deloc ea. Nimic mai mult decât o conjurare din propria mea minte, o remodelare a prafului.* Dacă ar fi posibil, ar vorbi cu ea, fie invitat sau nu.

Covoare au fost târâte afară și așezate peste stacale. Bucăitul bâtelor pe care le foloseau sclavii pentru a bate praful din ele era ca îndepărtat, gol.

tunet.

Un gând fulgerător, întrebându-se vag unde se dusese spectrul din umbră, apoi somnul îl luă.

Era fără formă, o legătură insubstanțială a simțurilor. Eu drăguț. O lume albastră, tulbure, mânjită cu dungi de verde, nisip de murdărie și nisip, miros de frig. Sunete de gemete îndepărtate, râuri solide alunecând unul împotriva celuilalt. Lentile de lumină solară care furnizează căldură în adâncuri, acolo unde s-a construit până când un fulger zgomotos a zguduit lumea.

Udinaas curgea prin acest peisaj înghețat, care pentru toți ochii lumii de dincolo era blocat nemișcat, atemporal. Și nimic din presiunile, greutățile ridicate și forțele disparate nu a fost dezvăluit, până la acel moment exploziv final când lucrurile *s-au rupt.*

Erau forme în gheață. Corpuri ridicate de la pământ mult mai jos și ținute în ipostaze incomode. Încarnat, cu ochii întredeschiși. Flori de sânge suspendate în nori nemișcați în jurul rănilor. Fluxuri de bilă și deșeuri. Udinaas s-a trezit călătorind prin scene de măcel. Tiste Edur și rudele cu pielea mai închisă. Fiare reptiliene enorme, unele cu doar lame pentru mâini. În mulțimi fără număr.

A ajuns într-un loc în care corpurile reptiliene formau o masă aproape solidă. Curgând printre ei, el se dădu brusc înapoi. Un curent vertical de apă topită se ridica prin gheață în fața lui, ieșind în sus și ieșind din cadavrele îngrămădite. Apa era roz, striată de noroi, pulsand pe măsură ce urca în sus, parcă ar fi condusă de o inimă adâncă, subterană.

Și apa aceea era otravă.

Udinaas s-a trezit fugind prin gheață, ciocnindu-se de cadavre, carne tare ca piatra. Apoi trecut, în mături răsucite de fisuri, lipsite de cadavre. Jos canale solide. Curând, din ce în ce mai repede, întunericul înghițindu-l.

Creaturi masive cu blană maro, prinse în picioare, cu plante verzi în gură. Turmele ținute suspendate deasupra pământului negru. Colți de fildeș și ochi strălucitori. smocuri de ierburi dezrădăcinate. Forme lungi – lupi, cu umeri abrupti și gri – prinși în acțiunea de a sări, alergând alături de o fiară enormă cu coarne. Aceasta a fost încă o scenă de măcel, vieți furate într-o clipă de alterare catastrofală - lumea aruncată pe o parte, zgomotul mărilor, frigul fără suflare

care tăia carnea până la oase.

Lumea . . . lumea însăși trădează. Ia-ne Errant, cum poate fi asta?

Udinaas cunoscuse pe mulți pentru care certitudinea era un zeu, singurul zeu, indiferent de caracterul trăsăturilor sale. Și văzuse modul în care o astfel de credință făcea lumea simplă, unde totul era divizibil prin despicarea ascuțită a judecății reci, după care nu era posibilă nicio reparare. Văzuse o asemenea certitudine, dar nu o împărtășise niciodată.

Dar el crezuse întotdeauna că lumea în sine era . . . de necontestat. Nu static — niciodată static — dar capabil să fie înțeles. A fost, fără îndoială, crud uneori și mortal. . . *dar aproape întotdeauna puteai să-l vezi venind.* Creaturi înghețate în mijlocul saltului. Înghețat în timp ce stau în picioare, cu ierburi atârnând de la gură. Acest lucru era dincolo de înțelegere. *Vrăjitorie. Trebuia sa fie.* Chiar și atunci, puterea părea de neimaginat, pentru că era un principiu conform căruia lumea și tot ce trăia pe ea poseda o rezistență naturală la magie. De la sine înțeles, altfel magii și zeii ar fi remodelat și probabil ar fi distrus echilibrul tuturor lucrurilor cu mult timp în urmă. Astfel, pământul ar rezista. Fiarele care locuiau pe ea ar rezista. Fluxul de aer, scurgerea apei, plantele în creștere și insectele zgomotoase — toate ar rezista.

Totuși au eșuat.

Apoi, în adâncuri, o formă. ghemuit pe piatră, un turn de piatră. O tăietură îngustă înalt sugera o ușă, iar Udinaas se trezi apropiindu-se de ea prin gheață solidă.

În acel portal negru.

Ceva s-a spulberat și, brusc, corporal, a căzut în genunchi. Piatra era suficient de rece încât să-i rupă pielea de pe genunchi și de pe palmele mâinilor. S-a clătinat în picioare, iar umărul lui a lovit ceva care s-a clătinat în urma impactului.

Frigul a făcut aerul brutal, orbindu-l, șocându-i plămânii. Printre lacrimi înghețate, văzu, în mijlocul unei străluciri albastre slabe, o siluetă înaltă. Piele ca o velină albită, membre prea lungi și colțoase, cu prea multe articulații. Ochi negri, înghețați, o expresie de ușoară surpriză pe trăsăturile ei înguste și arcuite. Hainele pe care le purta constau dintr-un ham din curele de piele si nimic mai mult. Era neînarmat. Un bărbat, dar orice altceva decât un bărbat.

Și atunci Udinaas a văzut, împrăștiate pe podea în jurul figurii, cadavre răsucite de moarte. Piele închisă, verzuie, cu colți. Un bărbat, o femeie, doi copii. Corpurile lor fuseseră rupte, capetele osului spart ieșind din carne. Felul în care stăteau întinse sugera că bărbatul cu

pielea albă fusese ucigașul lor.

Udinaas tremura incontrolabil. Mâinile și picioarele îi erau amorțite. 'Oare? Wraith umbră? Esti cu mine?'

Tăcere.

Inima a început să-i bată puternic în piept. Acest lucru nu se simțea ca un vis. A fost prea real. Nu simțea nicio dislocare, nicio asigurare în șoaptă a unui corp întins pe paletul său de dormit într-o casă lungă Edur.

Era aici și era înghețat de moarte.

Aici. În adâncurile gheții, această lume a secretelor în care timpul a încetat.

Se întoarse și studie pragul ușii.

Și abia atunci am observat urmele de pași imprimate pe plăcile încărcate de ger. Conducă afară. Picioarele goale, umane, ale unui copil.

Nu era gheață vizibilă dincolo de portal. Numai argintiu opac, de parcă o perdea ar fi căzut peste intrare.

Simțindu-și că i se retrage din membre, Udinaas a dat înapoi urmele pașilor. În spatele figurii în picioare. Unde văzu, după un moment de amorțire, că ceafa bărbatului fusese înfiptă. Părul și pielea erau încă atașate de plăcile sfărâmate ale craniului care atârnau pe gât. Ceva ca un pumn ajunsese în capul figurii, sfâșiind carnea cenușie a creierului.

Pauza părea incredibil de recentă.

Urme minuscule indicau că copilul stătuse în spatele siluetei – nu, *apăruse* în spatele ei, pentru că nu mai erau găsite altele. Apăruse

. . . *a face ceea ce? Să ajungi în craniul unui mort?* Cu toate acestea, silueta era la fel de înaltă ca un Edur. Copilul ar fi trebuit să se cațere.

Gândurile îi încetineau. Contemplarea lui asupra acestui mister oribil era o languiră plăcută. Și îi era somnoros. Ceea ce l-a amuzat. Un vis care i-a făcut somn. *Un vis care mă va ucide.* Ar găsi un cadavru înghețat pe paletul de dormit? Ar fi luat ca un prevestitor?

Ei bine, urmăriți amprentele. . . în acea lume de argint. Ce altceva

putea face?

Cu o ultimă privire înapoi la scena imobilă a crimei trecute și profanării recente, Udinaas se clătină încet spre prag.

Argintul l-a învăluit și sunete năvăliră din toate părțile. Luptă. Țipete, ciocănitul zgomotos al armelor. Dar nu putea vedea nimic.

Căldura se rostogoli peste el din stânga, purtând cu ea o cacofonie de strigăte inumane.

Contactul cu pământul de dedesubt a dispărut, iar sunetele au scăzut, s-au diminuat rapid până mult mai jos. Vânturile urlau și Udinaas își dădu seama că zboară, ținut în sus pe aripi piele. Alții de genul lui navigau pe curenții chinuiți – îi putea vedea acum, ieșind din nor. Corpuri cu solzi cenușii de mărimea boilor, gâturi cu mușchi, mâini și picioare înghesuite. Capete lungi, înclinate, fălcile dezvăluind șiruri de dinți ca niște pumnale și gingiile palide care le țineau. Ochii de culoarea argilei, pupilele fante verticale.

Locqui Wyval. Acesta este numele nostru. Spawn of Starvald Demelain, copiii mizerosi pe care nimeni nu i-ar pretinde ca fiind ai lor. Suntem ca muștele care se răspândesc într-o sărbătoare putrezită, un tărâm după altul. D'isthal Wyvalla, Enkar'al, Trol, suntem o ciuma de demoni într-o mie de panteoane.

Exultare sălbatică. Existau alte lucruri în afară de iubire, pe baza cărora să prosperăm.

Un val de aer s-a împins — l-a împins pe el și pe cei din familia lui într-o parte. Bestial țipă din partea rudelor lui când ceva ieșea în vizor.

Eleint! Soletake dar oh, atât de mult sânge draconic. ale lui Tiam.
Solzi albi ca osul, roșul rănilor mânjite ca vopsea ceață,

monstruos de imens, dragonul pe care Wyval-ul alesese să-l urmeze se profila alături de ei.

Și Udinaas îi cunoștea numele.

Ruina Silchas. Tiste Andii, care s-a hrănit în urma fratelui său, s - a *hrănit cu sângele lui Tiam și a băut adânc. Mai adânc decât Anomander Rake de departe. Întuneric și haos. El ar fi acceptat povara divinității. . . dacă i s-ar fi dat ocazia.*

Udinaas știa acum la ce era pe punctul de a fi martor. Semblingul de pe vârful dealului mult mai jos. Trădarea. Uciderea de onoare a lui Shadow în încălcarea jurămintelor. Un cuțit în spate și țipetele Wyval-ului aici, pe cerul agitat de deasupra câmpului de luptă. Wraithul din umbră nu mințise. Moștenirea faptei a rămas în aservirea brutală de către Edur a spiritelor Tiste Andii. Credința s-a dovedit o minciună, iar în

ignoranță s-a găsit slăbiciune. Neprihănirea Edurului stătea pe nisipuri mișcătoare.

Ruina Silchas. Armele din acele vremuri aveau o putere terifiantă, dar ale lui fuseseră spulberate. Prin strigătul de moarte al matronei K'Chain Che'Malle.

Lumina argintie pâlpâi. O strângere fizică și se trezi întins pe paletul lui de dormit în casa lungă Sengar.

Pielea îi fusese ruptă de pe palme, din genunchi. Hainele îi erau ude cu ger topit.

O voce murmură din umbră: *„Am căutat să urmez, dar nu am putut. Ai călătorit departe.*

se ofilesc. Udinaas se rostogoli pe o parte. — Locul tău de sacrificare, șopti el. 'Am fost acolo. Ce vrei de la mine?'

— Ce vrea cineva, sclave? Evadare. Din trecut, din trecutul lor. Te voi conduce pe cale. Sângele Wyvalului te va proteja ...

— Împotriva lui Edur?

— Lasă-mi amenințarea Edurului. Acum, pregătește-te. Ai sarcini înaintea ta în noaptea asta.

Un somn care îl lăsase epuizat și bătut. Făcând o grimasă, se ridică în picioare.

Cu doi dintre sclavii ei aleși, Mayen a trecut pragul, apoi a făcut o pauză cu doi pași în camera principală. Era slabă de salcie, nuanța pielii ei mai închisă decât majoritatea. Ochi verzi încadrați de păr lung, umbrit, în care străluceau mărgele de onix. O tunică tradițională din piele de focă argintie și o centură largă de scoici sidefate. Brățări și glezne din fildeș de balenă.

Trull Sengar putea vedea în ochii ei o conștientizare supremă a propriei ei frumuseți și era întuneric în acea privință cu pleoapele grele, de parcă nu ar fi împotrivă să mânuiască acea frumusețe, să dobândească dominația și, odată cu aceasta, o libertate potențial neplăcută în care pentru a-și satisface dorințele.

Erau tot felul de plăceri și foame care nu vorbeau despre virtuți, ci doar depravare. Încă o dată, totuși, Trull a fost lovit de îndoiala de sine în timp ce o privea pe mama sa mergând cu pași mari în fața lui Mayen pentru a-și exprima bun venitul. Poate că a văzut din nou prin umbre ale propriei sale turnări.

Aplecat până când i s-a lăsat cu spatele la perete, a aruncat o privire spre Fear. Mândrie incertă. Era și neliniște în expresia fratelui său, dar s-ar fi putut naște din orice – călătoria pe care aveau să o întreprindă mâine, chiar viitorul poporului său. Chiar dincolo de el, Rhulad, ai cărui ochi au devorat-o pe Mayen de parcă simpla ei prezență ar fi răspuns la cele mai crude pofte ale lui.

Mayen însăși îl ținea pe Uruth în privire.

Ea absoarbe. Aceste valuri de atenție răsturnătoare, atrase și hrănite cu acestea. Amurg ferește-mă, sunt nebun, să găsesc astfel de gânduri revărsându-se din locurile întunecate din propriul meu suflet?

Salutul formal a fost complet. Uruth făcu un pas într-o parte, iar Mayen alunecă înainte, spre masa Blackwood pe care fusese deja aranjată primul fel de mâncare. Ea avea să-și ia locul la capătul cel mai apropiat, cu Tomad vizavi de ea la capul mesei. În stânga ei, Frica, în dreapta ei, Uruth. Binadas lângă Uruth și Trull lângă Fear. Rhulad era în dreapta lui Binadas.

— Mayen, spuse Tomad după ce se aşeză, bun venit în vatra Sengarului. Mă întristează că această noapte marchează, pentru următorul timp, ultima în care toți fiii mei sunt prezenți. Ei fac o călătorie pentru Regele Vrăjitor și mă rog pentru întoarcerea lor în siguranță.
— Sunt făcut să cred că câmpurile de gheață nu prezintă riscuri mari pentru războinicii Edur, răspunse Mayen. — Cu toate acestea, văd gravitate și îngrijorare în ochii tăi, Tomad Sengar.

— Se supără un tată în vârstă, spuse Tomad cu un zâmbet slab. 'Nimic mai mult.'

Rhulad spuse: „Arapay se aventurează rar pe câmpurile de gheață, de teamă de bântuiri. Mai mult, gheața poate orbi, iar frigul poate fura viața ca sângerarea unei răni nevăzute. Se spune că sunt și fiare...
Frica a intervenit: „Fratele meu caută slavă răsunătoare în necunoscut, Mayen, ca să ne privești pe toți cu uimire și uimire”.

„Mă tem că nu m-a lăsat cu nimic altceva decât groază”, a spus ea. — Și acum trebuie să-mi fac griji pentru soarta ta.

— Suntem egali cu tot ce ne-ar putea asalta, spuse repede Rhulad.

Ferind limba bolborositoare a unui prost fără sânge.

S-au reumplut pahare cu vin și au trecut câteva clipe, apoi a vorbit Uruth. „Când cineva nu știe ce caută, precauția este cea mai sigură armură”. S-a confruntat cu Binadas. — Printre noi, tu singur te-ai aventurat dincolo de granițele de est ale ținutului Arapay. Ce pericole

prezintă câmpurile de gheață?

Binadas se încruntă. — Vrăjitorie veche, mamă. Dar pare înclinat să adoarmă. Făcu o pauză, gândindu-se. — Un trib de vânători care trăiesc pe gheață — n-am văzut decât urme. Arapay spun că vânează noaptea.

— Ce anume? întrebă Trull.

Fratele lui a ridicat din umeri.

— Vom fi șase, spuse Rhulad. „Theradas și Midik Buhn și toți pot vorbi despre abilitățile lui Theradas. Deși fără sânge, a adăugat el, Midik este aproape egalul meu cu sabia. Hannan Mosag a ales bine în alegerea fiilor războinici ai lui Tomad Sengar.

Această ultimă afirmație atârna ciudată în aer, parcă plină de posibile semnificații, fiecare răsturnând într-o direcție diferită. Așa era otrava suspiciunii. Femeile aveau convingerile lor, Trull știa bine și acum probabil că se uitau la cei șase războinici în cauză, întrebându-se de motivațiile lui Hannan Mosag, de motivele lui pentru a-i alege pe acești bărbați. Și Frica, de asemenea, s-ar ține de propriile sale gânduri, știind ce știa el - *așa cum știm noi Sengar, acum.*

Trull a simțit incertitudinea și a început să se întrebe pentru el însuși. La urma urmei, frica era Maestrul de Arme pentru toate triburile și, într-adevăr, fusese însărcinată cu remodelarea structurii militare Edur. De la Maestru de Arme la Maestru de Război, atunci. Mi s-a părut capricios să riști atât pe Fear Sengar. Iar Binadas a fost considerat de majoritatea ca fiind printre vrăjitorii cei mai formidabili ai triburilor unite. Împreună, Frica și Binadas au fost cruciale în timpul campaniilor de cucerire, în timp ce Theradas Buhn a fost de neegalat în conducerea raidurilor dinspre mare. *Singurii membri ai acestei expediții sunt eu, Rhulad și Midik.* A fost, așadar, problema încrederii?

era mai exact acest dar pe care urmau să-l recupereze?

— Au fost evenimente neplăcute în ultimul timp, spuse Mayen, aruncând o privire către Uruth.

Trull a surprins încruntarea tatălui său, dar Mayen trebuie să fi văzut încuviințată în expresia lui Uruth, pentru că ea a continuat: „Spiritele au umblat în întuneric în noaptea privegherii. Nedoriți din punct de vedere al aspectului, intruși în locurile noastre sfinte — fantasmele au fugit la apropierea lor.

„Este prima dată când aud de asemenea lucruri”, a spus Tomad.

Uruth își întinse paharul cu vin și o întinse pentru a fi umplut din nou de un sclav. — Sunt totuși cunoscuți, soț. Hannan Mosag și K'risnan-ul său au stârnit umbre adânci. Valea schimbării crește – și, în curând, mă tem că ne va mătura.

— Dar noi suntem cei care ne înălțăm pe valul acela, spuse Tomad, cu fața întunecată. „Un

lucru este să pună la îndoială înfrângerea, dar acum pui la îndoială victoria, soție”.

— Vorbesc doar despre Marea Întâlnire ce va urma. Nu au povestit propriii noștri fii despre chemarea din adâncuri care a furat sufletele vânătorilor de foci Letherii? Când acele nave navighează în portul de la Trate, cum credeți că veți reacționa voi, Letherii? Am început dansul războiului.

„Dacă ar fi așa”, a replicat Tomad, „atunci nu ar mai avea rost să tratăm cu ei”.

— Cu excepția, a întrerupt Trull, amintindu-și propriile cuvinte ale tatălui său, când s-a întors prima dată din paturile Calach, să le ia măsura.

— A fost luat cu mult timp în urmă, spuse Fear. — Letherii vor căuta să ne facă nouă așa cum au făcut Nerekului și Tartenalului. Majoritatea dintre ei nu văd nicio eroare sau defect moral în faptele lor trecute. Cei care o fac sunt incapabili sau nu doresc să pună la îndoială metodele, doar execuția, și astfel sunt sortiți să repete ororile și să vadă rezultatul – indiferent de natura lui – ca încă un test al principiilor ferm susținute. Și chiar dacă sângele curge într-un râu în jurul lor, ei vor fi obsedați de detalii. Nu se poate contesta convingerile fundamentale ale unor astfel de oameni, pentru că ei nu te vor auzi.

— Atunci va fi război, şopti Trull.

— Întotdeauna există război, frate, răspunse Frica. „Credințe, cuvinte și săbii:

istoria răsună de ciocnirea lor interminabilă.'

— Asta și ruperea oaselor, spuse Rhulad, cu zâmbetul unui bărbat cu un secret.

O îngâmfare prostească, căci Tomad nu putea să o rateze și se aplecă înainte. — Rhulad Sengar, vorbești ca un bătrân orb cu un sac plin de spectre. Sunt tentat să te trag peste această masă și să-ți sufoc bucuria de pe față.

Trull simți că sudoare i se înțepa sub haine. A văzut sângele părăsind fața fratelui său. *O, Părinte, scapi o rană mai adânc decât ți-ai fi putut imagina vreodată.* Aruncă o privire spre Mayen și fu surprins să vadă ceva avid în ochii ei, o răutate, o încântare abia constrânsă.

— Eu nu sunt atât de tânăr, părinte, spuse Rhulad cu râpă, nici tu nu sunt atât de bătrân, ca să lași astfel de cuvinte...

Pumnul lui Tomad bătu blatul mesei, trimițând cești și farfurii în zgomot. — Atunci vorbește ca un bărbat, Rhulad! Spuneți-ne toate aceste cunoștințe groaznice care vă înfășoară fiecare luptă și care le au pentru săptămâna trecută! Sau cauți să despărți coapsele fragede de felurile tale de femeie? Îți imaginezi că ești primul tânăr

războinic care caută să meargă în pas cu femeile? Simpatia, fiule, este o cale slabă către poftă...

Rhulad era în picioare, cu fața răsucindu-se de furie. — Și cu ce târfă ai vrea să-mi paturi, tată? Cui sunt promis? Și în numele cui? M-ai lăsat în lesă aici în satul ăsta și apoi te batjocorești când mă încordez. Se uită cu privirea la ceilalți, fixându-se în cele din urmă pe Trull. „Când începe războiul, Hannan Mosag va anunța un sacrificiu. El trebuie. Se va deschide un gât pentru a se vărsa pe prova navei de plumb. Mă va alege pe mine, nu-i așa?

— Rhulad, spuse Trull, nu am auzit așa ceva...

'El va! Mă culc cu trei fete! Sheltatha Lore, Sukul Ankhadu și Menandore!'

O farfurie a scăpat din mâinile unui sclav și a crăpat pe blatul mesei, vărsând crustaceele pe care le ținea. În timp ce sclavul întinse mâna pentru a opri accidentul, mâinile lui Uruth s-au rupt și i-au apucat pe Letherii de încheieturi. O răsucire sălbatică pentru a dezvălui palmele.

Pielea fusese smulsă de pe ei, crudă, roșie, udă strălucitoare și crăpată. — Ce este asta, Udinaas? întrebă Uruth. Ea se ridică și îl smulse

închide.

— Am căzut... gâfâi Letherii.

— Să-ți plângi rănile pe mâncarea noastră? Ti-ai pierdut mintile?'

'Amantă!' se aventură un alt sclav, îndreptându-se înainte. — L-am văzut intrând

mai devreme — atunci nu a avut astfel de răni, vă jur!

— El este cel care a luptat cu Wyval! strigă un altul, dându-se înapoi îngrozit brusc.

— Udinaas este posedat! strigă celălalt sclav.

'Liniște!' Uruth puse mâna pe fruntea lui Udinaas și se împinse înapoi cu putere. El mormăi de durere.

Vrăjitoria s-a învârtit pentru a-l înconjura pe sclav. S-a făcut spasme, apoi a călcat, prăbușindu-se la picioarele lui Uruth.

— Nu este nimic în el, spuse ea, retrăgând o mână tremurândă. Mayen a vorbit. — Vrăjitoare pene, îngrijește-te de sclavul lui Uruth.

Tânăra femeie Letherii se năpusti înainte. Un alt sclav a apărut să o ajute să-l tragă pe bărbatul inconștient.

— Nu am văzut nicio insultă în acțiunile sclavului, continuă Mayen. — Rănile erau într-adevăr dure, dar el ținea pânză împotriva lor. Ea întinse mâna și ridică

farfuria pentru a dezvălui lenjeria albită pe care Udinaas o folosise pentru a-și acoperi mâinile.

Uruth mormăi și se așeză încet. — Cu toate acestea, ar fi trebuit să mă informeze. Iar pentru acea neglijare trebuie pedepsit.

— Tocmai i-ai violat mintea, a răspuns Mayen. — Nu este suficient? Tăcere.

Ne iau fiicele, anul care vine ar trebui să se dovedească interesant. Un an, așa cum cere tradiția, apoi Fear și Mayen își vor stabili reședința într-o casă a lor.

Uruth se uită pur și simplu la femeia mai tânără, apoi, spre surprinderea lui Trull, ea dădu din cap. — Foarte bine, Mayen. Ești oaspete în această seară și, așadar, voi respecta dorințele tale.

Prin toate acestea, Rhulad rămase în picioare, dar acum stătea din nou încet.

Tomad spuse: „Rhulad, nu știu niciun plan de a reînvia sacrificiul de sânge străvechi pentru a anunța un război. Hannan Mosag nu este neglijent cu viețile războinicilor săi, chiar și cu cei încă nesângerați. Nu pot să înțeleg cum ai ajuns să crezi că te așteaptă o asemenea soartă. Poate, a adăugat el, această călătorie pe care urmează să o întreprindeți îți va oferi oportunitatea de a deveni un războinic însângerat și, așadar, să stai cu mândrie alături de frații tăi. Așa că mă voi ruga.

Era o uvertură clară, această dorință de glorie, iar Rhulad arăta o înțelepciune neobișnuită, acceptând-o cu un simplu semn din cap.

Nici Feather Witch, nici Udinaas nu s-au întors, dar sclavii rămași s-au dovedit suficienti pentru a servi restul mesei.

Și cu toate acestea, Trull încă nu putea pretinde nicio înțelegere a lui Mayen, logodnica lui Fear.

O palmă usturătoare și a deschis ochii.

Să văd chipul lui Feather Witch plutind deasupra celui al lui, un chip

plin de furie. — Al naibii de prost! şuieră ea.

Clipind, Udinaas privi în jur. Erau înghesuiți în nișa lui de dormit. Dincolo de pânza atârnată, sunetele joase ale mâncatului și conversația blândă.

Udinaas a zâmbit.

Feather Witch se încruntă. 'Ea-'

— Știu, interveni el. — Și ea nu a găsit nimic.

El a privit ochii ei frumoși deschizându-se. — Atunci
este adevărat? 'Trebuie să fie.'

— Minți, Udinaas. Wyvalul s-a ascuns. Cumva, undeva, s-a ascuns de Uruth.

— De ce ești atât de sigură de asta, Feather Witch? Se aşeză
brusc pe spate. — Nu contează... — Ai avut vise, nu-i aşa?

Ea a început, apoi și-a întors privirea. — Ești fiul unui datornic. Nu ești nimic pentru mine.

— Și tu ești totul pentru mine, Feather Witch.

— Nu fi idiot, Udinaas! Aș putea la fel de bine să mă căsătoresc cu un șobolan! Acum, taci, trebuie să mă gândesc.

Se ridică încet, apropiindu-le încă o dată fețele. — Nu este nevoie, spuse el. — Am încredere în tine și așa îți voi explica. Se uită într-adevăr adânc, dar Wyval-ul dispăruse. Ar fi fost altfel dacă Uruth mi-ar fi căutat umbra.

Ea clipi în semn de înțelegere bruscă, apoi: — Nu se poate, spuse ea, clătinând din cap. — Tu eşti Letherii. Wraithurile îi servesc doar pe Edur...

— Spectatorii îndoaie un genunchi pentru că trebuie. Ei sunt la fel de sclavi ai Edurului ca și noi, Vrăjitoarea Pene. Am găsit un aliat. . .'
— În ce scop, Udinaas?

A zâmbit din nou, iar de data aceasta a fost un zâmbet mult mai întunecat. — Ceva pe care îl înțeleg bine. Rambursarea datoriilor, Feather Witch. În întregime.'

Cartea a doua

Prora zilei

Suntem prinși în epocă

a tinereții noastre

târât peste pietrele acestui drum

cheltuit și împovărat

de dorintele tale.

Iar copitele descălțate zăngănesc sub
oase pentru a ne aminti de fiecare
sarcină fatală

pe dealurile pe care le-ai semănat

cu seminte congelate

în acest pământ mort.

Pământ înghițit

și bit de măcinat

urcăm în cer atât de singuri

în felurile noastre agitate

o zvâcnire de membre

iar stelele de fier au izbucnit de pe
călcâiele tale, năucitoare de urgență

avertizându-ne despre muşcătura ta sălbatică.

D ESTRIERI (FIMI CĂTRE TATĂL)

Capitolul șase

Errantul înclină soarta,

Ca o armură nevăzută

Ridicare pentru a toci lama

Pe un câmp brusc

Cu bătălie și cu mulțimea

Ochii orbi le-au scos ochii

Prin strâmtoarea acestor treburi

Unde proștii întunecați dansează pe gresie

Și șansa călărește o suliță

Cu bronz roșu

A scuipa lumi ca niște cranii

Una peste alta

Până când mările se revarsă

Pentru a îngroșa mâinile îmbrăcate cu metal

Deci acesta este Errantul

Care călăuzește fiecare soartă

Infailibil

Pe sânul bărbaților.

C ASTAREA PLACEI _ _ _

C EDA A NKARAN Q AN (1059 B URN 'S LEP)

Tarancede se ridica din partea de sud a portului lui Trate. Săpat din bazalt brut, era lipsită de eleganță sau frumusețe, ajungând ca un braț noduros la șapte etaje dintr-o insulă artificială de stânci zimțate. Valurile îl ciocăneau din toate părțile, aruncând spumă în aer. Nu erau ferestre, nici uși, totuși o serie de plăci lucioase obsidiane înconjurau nivelul cel mai de sus, fiecare la fel de înaltă ca un bărbat și aproape la fel de lată.

Nouă turnuri similare s-au ridicat deasupra granițelor, dar Tarancede a fost singurul care a stat deasupra mărilor aspre din nord.

Lumina soarelui era o strălucire groaznică împotriva plăcilor de obsidian, deasupra unui port deja înghițit până la sfârșitul zilei. O duzină de bărci de pescari au călărit pe apele agitate dincolo de golf, plimbându-se pe raftul de mică adâncime spre sud. Erau în afara benzilor maritime și probabil fără să țină seama de cele trei corăbii care apăreau spre nord, cu pânzele pline de burtă în timp ce coborau spre port, aerul din jurul lor era aglomerat de pescăruși zgomotoși.

S-au apropiat și un pilot de navă a pornit de pe debarcaderul principal pentru a le întâmpina.

Cele trei nave de recoltare se reflectau în plăcile de obsidian ale turnului, alunecând în valuri ciudate de la una la alta, pescărușii pătau dungi albe în jurul lor.

Vâslele scowului s-au dat brusc înapoi, răsucind ambarcațiunea.

Forme roiau peste tachelajul navei de conducere. Vântul constant care purtase pânzele a căzut, brusc ca o respirație întreruptă, și pânza s-a înălțat în jos. Siluetele care pluteau deasupra punții, doar vag de formă umană, păreau să se îndepărteze, ca niște bannere negre, peste întunericul din ce în ce mai adânc. Pescărușii se învârteau din cărările lor cu strigăte stridente.

Din nebunie a început să sune un sonerie de alarmă. Nu stabil. Discordant, o cacofonie de panică.

Niciun marinar care a trăit sau ar fi trăit vreodată nu a ignorat adâncurile înfometate ale mării. Spiritele antice călăreau curenții întunericului departe de lumina soarelui, agitând nămoluri care au înghițit istoria sub straturi nesfârșite de liniște indiferentă. Puterile lor erau imense, poftele lor nesățioase. Tot ce a coborât din lumea luminată de sus s-a așezat în îmbrățișarea lor.

Suprafața mărilor, știa fiecare marinar, era efemeră. Schițe ciudate pe o ardezie în continuă schimbare, iar viețile nu erau decât scântei, atât de ușor de stins de forțele demonice care se puteau ridica de departe pentru a-și scutura pieile de fiare și, astfel, să pună capăt lumii.

Ispășirea era aversiune, o rugăciune de a trece neobservată, de a scăpa neînțeles. Sânge înainte de prova, delfini care dansează spre tribord și un strop de scuipă pentru a călări vânturile binecuvântate. Mâna stângă freacă, mâna dreaptă se usucă. Cârpe mai late de vânt pe tachete, cârpe albite de soare legate de lanțul ancorei de mare.

O zeci de gesturi, incontestabile și legate în tradiție, toate pentru a aluneca mările în liniște.

Nimeni nu a căutat să cheme spiritele răvășite din acele văi zdrobite de apă care nu vedeau nicio lumină. Nu erau lucruri care să fie legate, până la urmă. Nici negociat cu. Inimile lor băteau în ciclurile lunii, vocea lor era furtuna puternică și aripile lor se puteau răspândi de la orizont la orizont, în foi de apă falnice cu nervuri albe care măturau toate înaintea lor.

Sub valurile portului Trate, cu trei nave moarte ca niște aripioare pe spate, spiritul legat se cățăra într-un val de curenți reci spre țărm. Ultimele sulițe de lumină solară i-au înclinat carnea învolburată, iar diminuarea presiunilor masive a făcut ca creatura să crească în dimensiune, împingând pe coastele stâncoase din față și în lateral apele mai calde ale golfului, astfel încât peștii și crustaceele din zonele de mică adâncime s-au prăbușit. sus din valuri în bucăți de carne stricate și scoici sfărâmate, dând pescărușilor și crabilor de pământ o sărbătoare bruscă de măcel.

Spiritul a ridicat navele, acum sălbatic, pe un singur val care se ridica sus pe măsură ce se umfla spre țărm. Docurile, care cu câteva clipe mai devreme fuseseră aglomerate de privitori tăcuți, au devenit un roi de siluete care fugeau, străzile care duceau spre interior umplându-se de fugări care încetineau până la sufocare, zdrobitoare de mase de umanitate.

Valul s-a prăbușit mai aproape, apoi a căzut brusc. Corpurile au tunat la plonjarea rapidă, spatele s-au rupt și, la a treia navă, catargul principal a explodat într-un nor de lemn așchiat. Legănându-se, trăgând epave, recoltatorii se îndreptau între chei.

Presiuni înăuntru, ridicându-se din nou, spiritul s-a retras din golf. În urma lui, devastare.

Strălucind în lumea sa obsidiană, prima navă a scârțâit și a alunecat de un dig și s-a odihnit ușor. Petele albe ale pescărușilor s-au aruncat pe punte, pentru a începe în cele din urmă hrănirea lor. Turnul Tarancede fusese martor la toate, plăcile netede din apropierea vârfului său absorbind fiecare detaliu pâlpâitor al evenimentului, în ciuda luminii defectuoase.

Și, într-o cameră de sub vechiul palat din orașul Letheras, departe spre sud-est, Ceda Kuru

Qan privea. În fața lui stătea o țiglă care se potrivea cu cele ale turnului îndepărtat de deasupra portului lui Trate și, în timp ce se uita la umbra neagră enormă care umpluse golful și cea mai mare parte a intrării și acum începea să se retragă lentă, vrăjitorul clipi din sudoare. a lui

ochi și și-a forțat privirea înapoi către acele trei nave de recoltare care se trânteau acum lângă digurile.

Pescărușii și întunericul din ce în ce mai adunat făceau greu să se vadă multe, cu excepția cadavrelor răsucite înghesuite pe punte și a ultimelor câteva spectre pâlpâitoare.

Dar Kuru Qan văzuse destule.

Cinci aripi către Eternul Domiciliu, dintre care doar trei erau complete. Fiecare dintre acestea din urmă era alcătuită din holuri largi, cu tavane arcuite învelite cu foiță de aur. Între contraforturile zburătoare elaborate de ambele părți și pe toată lungimea se aflau uși care duceau la camere care aveau să servească drept birouri și domicilii pentru personalul administrativ și de întreținere al Casei Regale. Spre centru, camerele alăturate aveau să găzduiască paznici, armele și trapele care duceau la pasaje private – sub nivelul solului – care înconjurau întregul palat care era inima Domiciliului Etern.

În momentul de față, totuși, acele pasaje erau adânci în piept în apă noroioasă, prin care șobolanii se mișcau fără un scop anume, cu excepția, posibil, a plăcerii. Brys Beddict stătea pe un palier la trei pași de viitura încărcată de mâl și privea capetele ridicate înotând înainte și înapoi în întuneric. Lângă el stătea un inginer de palat acoperit cu noroi uscat.

„Pompele sunt aproape inutile”, spunea bărbatul. 'Am mers cu furtunuri mari, am mers cu furtunuri mici, nu a făcut nicio diferență. Odată ce tracțiunea a devenit suficient de puternică, a intrat un șobolan, sau zece, să astupe lucrurile. În plus, scurgerea este la fel de constantă ca întotdeauna. Deși Plumbii încă jură că suntem deasupra mesei aici.

— Sunt sigur că Ceda va fi de acord să atașeze un mag echipajului tău.

— Aș aprecia, Finadd. Tot ce ne trebuie este să reținem curgerea pentru un timp, astfel încât să putem scoate apa și captatorii să coboare și să adune șobolanii. L-am pierdut pe Ormly aseară, cel mai bun prins al palatului. Probabil că s-a înecat — prostul nu putea să înoate. Dacă Errantul privește în altă parte, am putea fi scutiți să găsim mult mai mult decât oase. Şobolanii ştiu când l-au găsit un prins, să ştii.

„Aceste tuneluri sunt esențiale pentru menținerea securității regelui...” „Ei bine, nimeni nu va încerca să le folosească dacă sunt inundate...”

— Nu ca mijloc de pătrundere pentru asasini, interveni Brys. „Ei trebuie să permită trecerea rapidă a gardienilor în orice zonă de deasupra căreia este încălcat.

— Da, da. Făceam doar o glumă, Finadd. Desigur, ai putea alege înotători rapizi printre paznicii tăi. . . în regulă, nu contează. Adu-ne un mag care să adulmece și să ne spună ce se întâmplă și apoi să oprim apa să intre și noi ne ocupăm de restul.

— Probabil, spuse Brys, asta nu indică o tasare...

— Ca și celelalte aripi? Nu, nimic nu sa prăbușit – am putea spune. Oricum, există zvonuri că aceștia vor avea o privire nouă. O nouă firmă de construcții a lucrat acolo jos, în apropiere. Un prost a cumpărat pământul din jur. Există șoapte că și-au dat seama cum să sprijine clădirile.

'Într-adevăr? N-am auzit nimic despre asta.

— Breslele nu sunt încântate de asta, asta e sigur, din moment ce acești parveniți îi angajează pe cei nedoriți — acei nemulțumiți care au făcut Lista. Plătindu-le mai puțin decât rata obișnuită, totuși, care este singurul lucru care merge pentru ei, presupun. Breslele nu le pot închide atâta timp cât fac asta. Inginerul ridică din umeri, începu să scoată bucăți de lut întărit din antebrațe, tresărind la firele de păr trase. — Desigur, dacă arhitecții regali decid că sprijinirea lui Bugg funcționează, atunci rolul companiei va deveni vertiginos.

Brys se întoarse încet de la studiul său asupra șobolanilor și se uită la inginer. — Bugg?

— La naiba, am nevoie de o baie. Uită-te la unghiile mele. Da, Bugg's Construction. Trebuie să fie un Bugg, atunci, nu? Altfel, de ce să-l numească Construcția lui Bugg? Un strigăt de la un membru al echipajului pe treapta cea mai de jos, apoi un țipăt. Sălbatic

urcându-se până la palier, unde muncitorul se întoarse și arătă cu degetul.

O masă de șobolani, aproape la fel de largă ca și coridorul însuși, trecuse în vizor. Mișcându-se ca o plută, s-a strecurat în bazinul de lumină al felinarului spre scări. În centrul său – revelația care a stârnit încă un țipăt din partea muncitorului și un blestem din partea inginerului – plutea un cap uman. Păr argintiu nuanțat de galben, o față palid,

adânc căptușită, cu o frunte înaltă și lată deasupra ochilor holbați, îngusti.

Alți șobolani s-au îndepărtat în fugă, în timp ce pluta a alunecat pentru a împinge treapta cea mai joasă. Muncitorul a gâfâit: — Ia-ne Errant, e Ormly!

Ochii pâlpâiră, apoi capul se ridică, ridicând cu el pe cei mai apropiați șobolani din plută, cocoșați peste umeri, curgând apă sclipitoare. „Cine în

Altfel ar fi Hold? se repezi apariția, oprindu-se pentru a scoate o gură de flegmă și scuipând-o în apa învolburată. — Ca trofeele mele? întrebă el, ridicând brațele sub vasta pelerină de șobolani. — Coarde și cozi. Al naibii de greu când este ud, totuși.

— Am crezut că ești mort, mormăi inginerul, pe un ton sugerând că ar prefera să fie adevărat.

— Te -ai *gândit.* Te gândești mereu , nu-i așa, Grum? Poate că asta, probabil asta, ar putea fi, ar putea fi, ar trebui să fie — hah! Crezi că acești șobolani m-au speriat? Crezi că aveam de gând să mă înec? Groapa primitoare a Holdului, eu sunt un prindetor și nu orice prindetor vechi. Ei mă cunosc, bine. Fiecare șobolan din acest oraș blestemat îl cunoaște pe Ormly Prinsătorul! Cine e acesta?'

— Finadd Brys Beddict. Campionul Regelui s-a prezentat. — Este o colecție impresionantă de trofee pe care ai strâns-o acolo, Catcher.

Ochii bărbatului s-au luminat. — Nu-i așa că este doar! Mai bine atunci când plutește, totuși. Chiar acum, al naibii de greu. Al naibii de greu.

— Cel mai bine să te urci de sub el, sugeră Brys. — Inginere Grum, cred că o masă bună, mult vin și o noapte liberă se datorează lui Ormly Prinzătorul.

'Da domnule.'

— Voi vorbi cu Ceda în legătură cu cererea
dumneavoastră. 'Mulțumiri.'

Brys i-a lăsat pe palier. Părea din ce în ce mai puțin probabil ca Eternul Domiciliu să fie pregătit pentru nașterea Epocii a VIII-a. În rândul populației, părea să fie mai puțin decât un entuziasm slab pentru celebrarea viitoare. Istoriile ar putea foarte bine să povestească profeții despre gloriosul imperiu destinat să se ridice încă o dată în mai puțin de un an de acum înainte, dar, în adevăr, nu era puțin în acest moment special care să susțină noțiunea de renaștere, nici economic, nici militar. În orice caz, a existat o ușoară neliniște, centrată pe adunarea iminentă a tratatului cu triburile Tiste Edur. Risc și oportunitate; cei doi

erau sinonimi pentru Letherii. Chiar și așa, războiul nu a fost niciodată plăcut, deși până acum întotdeauna satisfăcător în încheierea lui. Astfel, riscul a dus la oportunitate, cu puține gânduri scutite pentru învinși.

Desigur, triburile Edur erau acum unite. În același timp, alte astfel de alianțe se formaseră în opoziție cu ambițiile Letherilor din trecut și nici una nu se dovedise imună la strategiile de diviziune. Aurul a cumpărat din nou trădarea

și din nou. Alianțele s-au prăbușit și inamicul s-a prăbușit. Ce probabilitate ar fi diferit de data aceasta?

Brys se întrebă de complezența implicită a propriului popor. Era sigur că nu citise greșit sentimentele publice. Nervii erau la vârf, dar doar puțin. Piețele au rămas puternice. Iar dorințele fără minte zi de zi ale unui popor pentru care posesiunea era totul a continuat fără încetare.

În interiorul palatului, însă, emoțiile erau mai încordate. Divinațiile Cedei promiteau o modificare fundamentală care îl aștepta pe Lether. Kuru Qan vorbea, într-un mod șerpuit, uluit, despre un fel de Ascensiune. O transformare. . . *de la rege la împărat,* deși rămânea de văzut cum se va manifesta o asemenea progresie. Anexarea Tiste Edur și a bogatelor lor patrii avea să inițieze într-adevăr o vigoare reînnoită, o frenezie a profitului. Victoria ar purta propria sa afirmare a dreptății lui Lether și a căilor sale.

Brys a ieșit din aripa a doua și a coborât spre Canalul Îngust. Era dimineata tarziu, aproape amiaza. Mai devreme în acea zi, făcuse antrenament și lupta cu ceilalți paznici ai palatului în afara serviciului din complexul din spatele cazărmii, apoi luase micul dejun la un restaurant din curte, lângă canalul Quillas, mulțumind pentru acest scurt timp de singurătate, deși despărțirea lui de palat... permis numai pentru că regele vizita camerele Primei Concubine și nu avea să iasă la iveală decât la mijlocul după-amiezii – era o legătură invizibilă care se strângea treptat, până când se simți obligat să-și reia îndatoririle vizitând Domiciliul Etern și verificând progresul acolo. Și apoi înapoi la vechiul palat.

Să-l găsesc, trecând prin poarta principală și pășind cu pași mari în Sala Mare, într-un tumult.

Inima bătându-i cu putere în piept, Brys se apropie de cel mai apropiat gardian. — Caporal, ce sa întâmplat?

Soldatul salută. — Nu sunt sigur, Finadd. Știri de la Trate, înțeleg. Edur au măcelărit câțiva marinari Letherii. Cu cea mai murdară vrăjitorie.
'Regele?'

— A convocat un consiliu în două
clopote. — Mulţumesc, caporale.

Brys a continuat spre palat.

Și-a făcut drum în camerele interioare. Printre servitorii și mesagerii care se grăbeau de-a lungul coridorului central, l-a văzut pe cancelarul Triban Gnol în picioare cu o mână de adepți, o anumită animație pentru conversația lui șoptită. Ochii întunecați ai bărbatului se îndreptară spre Brys în timp ce Campionul trecu cu pași mari pe lângă el, dar buzele lui nu încetară să se miște. În spatele Cancelarului, văzu Brys, se afla consoarta Reginei, Turudal Brizad, rezemat neînsuflețit de perete, trăsăturile sale blânde, aproape feminine, arătând un zâmbet slab.

Brys îl găsise întotdeauna pe bărbat ciudat de deranjant și nu avea nimic de-a face cu funcția sa singulară de consoartă a lui Janall. Era o prezență tăcută, adesea la întâlniri care tratau cele mai sensibile probleme ale statului, mereu vigilent în ciuda indiferenței sale studiate. Și era bine știut că el își împărțea patul cu mai mult decât cu regina, deși dacă Janall știa despre asta era subiectul unor conjecturi în curte. Printre iubiții săi, s-a zvonit, a fost cancelarul Triban Gnol.

Un cuib neîngrijit, una peste alta.

Ușa biroului primului eunuc era închisă și păzită de doi Rulith ai lui Nifadas, gărzi de corp eunuci, bărbați înalți, fără nimic din grăsimea pe care s-ar putea aștepta să-i vadă. Kohl grele le-a căptușit ochii și vopsea roșie le-a lărgit gura într-o grimasă perpetuă înclinată. Singurele lor arme erau o breșă de pumnale cu cârlig învelite sub brațele încrucișate și, dacă purtau vreo armură, aceasta era bine deghizată sub cămăși lungi de mătase purpurie și pantaloni maro. Erau desculți.

Amândoi dădură din cap și se dădură deoparte pentru a-i permite lui Brys să treacă.

Trase de ciucuri împletit și putu auzi vag sunetul clopoțel plictisitor din camera de dincolo.

Ușa se deschise cu un clic.

Nifadas era singur, stând în spatele biroului său, a cărui suprafață era plină de suluri și hărți desfășurate. Era cu spatele la cameră și părea să se uite la un perete. „Campionul regelui. Te-am așteptat.

— Acesta părea primul în ordine, primul eunuc.

'Doar asa.' A tăcut câteva bătăi de inimă, apoi: „Există credințe care constituie religia oficială a unei națiuni, dar acele credințe și acea religie sunt, de fapt, puțin mai mult decât cel mai subțire aur bătut pe oase mult mai vechi. Nicio națiune nu este singulară sau exclusivă – mai

degrabă, nu ar trebui să fie, în sine

bun. Există mult pericol în a afirma pentru sine o pretenție de puritate; fie de sânge sau de origine. Puțini ar putea recunoaște acest lucru, dar Lether este mult mai bogat pentru minoritățile sale devoratoare, cu condiția ca digestia să rămână veșnic incompletă.

— Oricum ar fi, Finadd, îți mărturisesc o anumită ignoranță. Palatul îi izolează pe cei prinși în el, iar rădăcinile sale se hrănesc prost. Aș ști despre convingerile private ale oamenilor.

Brys s-a gândit un moment, apoi a întrebat: „Poți să fii mai precis, primul eunuc?"

Nifadas tot nu s-a întors spre el. 'Mările. Locuitorii adâncului. Demoni și zei vechi, Brys.

„Tiste Edur numesc apele întunecate tărâmul lui Galain, despre care se spune că aparține rudelor, pentru care Întunericul este acasă. Am auzit că Tarthenalul privesc mările ca pe o singură fiară cu nenumărate membre – inclusiv pe cele care ajung în interior ca râuri și pâraie. Nerecii se tem de ea ca de lumea lor de jos, un loc în care înecul este etern, o soartă care îi așteaptă pe trădători și ucigași.

— Și Letherii?

Brys ridică din umeri. „Kuru Qan știe mai multe despre asta decât mine, primul eunuc. Marinarii se tem, dar nu se închină. Ei fac sacrificii în speranța de a evita observarea. Pe mări, aroganții suferă, în timp ce doar cei blânzi supraviețuiesc, deși se spune că dacă înjosirea este dusă prea departe, foamea de dedesubt devine iritată și plină de ciudă. Marea și curenții dezvăluie tiparele pe care trebuie să le urmezi, ceea ce explică în parte multitudinea de superstiții și ritualuri cerute celor care ar călători pe mare.

'Și asta . . . foamea dedesubt. Nu are loc printre Holdurile?
— Nu din ce să știu, primul eunuc.

Nifadas se întoarse în cele din urmă și îl privi pe Brys cu ochii pe jumătate închiși. — Nu ți se pare ciudat, Finadd Beddict? Lether s-a născut din coloniști care au venit aici din Primul Imperiu. Acel Prim Imperiu a fost apoi distrus, paradisul distrus în deșert fără viață. Cu toate acestea, a fost Primul Imperiu în care Forțele au fost descoperite pentru prima dată. Adevărat, Țara goală s-a dovedit o manifestare ulterioară, cel puțin în măsura în care se referea la noi înșine. Astfel, trebuie să ne imaginăm că credințele mai vechi au supraviețuit și au fost duse pe acest nou pământ cu toate acele milenii în urmă? Sau, dimpotrivă, fiecare pământ – și mările învecinate – evocă un set indigen de credințe? Dacă acesta este cazul, atunci argumentul care susține prezența zeilor fizici, de netăgăduit, este foarte susținut.

„Dar chiar și atunci”, a spus Brys, „nu există nicio dovadă că astfel de zei sunt foarte preocupați de treburile muritorilor. Nu cred că marinarii au în vedere foamea despre care am vorbit ca pe un zeu. Mai mult ca un demon, cred.

„Pentru a răspunde celor fără răspuns, o nevoie de care suferim cu toții”. Nifadas oftă. — Finadd, culegătorii independenți de foci au fost uciși cu toții. Trei dintre navele lor au supraviețuit călătoriei de întoarcere la Trate, echipate până la digurile de către wraiths Edur, dar transportate pe mări care erau mai mult decât mări. Un demon, precum marinarii pe care jură. . . totuși, a fost ceva mult mai mult, sau așa crede Ceda noastră. Sunteți familiarizat cu credințele Faraed? A lor este o tradiție orală și, dacă enumerarea generațiilor este corectă și nu o simplă pretenție poetică, atunci tradiția este într-adevăr străveche. Miturile creației Faraed se concentrează pe zeii bătrâni. Fiecare numit și aspectat, un panteon dezbinător de personalități complet nesănătoase. În orice caz, printre ei se numără Elder Lord of the Seas, Dweller Below. Se numește Mael. În plus, Faraed l-au remarcat pe Mael în cele mai vechi povești ale lor. Odată a umblat pe acest pământ, Finadd, ca o manifestare fizică, după moartea unei Epoci.'

'O varsta? Ce fel de vârstă?

— Din vremea dinaintea Faraedului, cred. Sunt . . . contradicţii şi obscurităţi.'

— Ceda Kuru Qan crede că demonul care a purtat navele a fost acest Mael?

— Dacă a fost, atunci Mael a suferit multă degradare. Aproape fără minte, un vâltor turbulent de emoții nelegate. Dar puternic, totuși.

— Totuşi, Tiste Edur l-au înlănţuit?

Sprâncenele subțiri ale lui Nifadas se ridicară. — Eliberați o potecă printr-o pădure și fiecare fiară o va folosi. Acesta este controlul? Într-un fel, poate.

— Hannan Mosag a căutat să facă o declarație.

— Într-adevăr, Finadd, și așa a făcut. Totuși, este o afirmație adevărată sau o bravada înșelătoare?

Brys clătină din cap. Nu avea niciun răspuns de oferit.

Nifadas se îndepărtă încă o dată. — Regele a considerat acest lucru de importanță suficientă. Ceda și acum pregătește . . . mijloace. Cu toate acestea, meriți mai degrabă dreptul de a fi întrebat decât de

poruncit.

— Ce mi se cere să fac, primul eunuc? O ridicare slabă din umeri. „Trezește un zeu bătrân”.

„Există un flux mare în compozit. Este acest lucru relevant? Nu cred.' Ceda Kuru Qan și-a împins lentilele cu sârmă mai sus pe puntea nasului și se uită la Brys. „Aceasta este o călătorie a minții, Campionul Regelui, totuși riscul pentru tine este așa încât ai putea la fel de bine să călătorești în lumea de jos în adevăr. Dacă mintea ta este ucisă, nu există întoarcere. Extremă necesitate, vai! regele vrea ca tu să continui.

— Nu mi-am imaginat că nu va fi niciun pericol, Ceda. Spune-mi, vor fi aplicabile abilitățile mele marțiale?

'Necunoscut. Dar ești tânăr, iute la minte și rezistent. Se întoarse și cercetă blatul aglomerat din spatele lui. — Flux mare, vai. Lăsând o singură alegere. Întinse mâna și luă un pahar. O pauză, o mișcare îndoielnică la conținutul ei, apoi luă o înghițitură precaută. Ah! După cum se bănuiește. Fluxul din compozit se datorează în întregime laptelui coagulat. Brys Beddict, ești gata?

Campionul Regelui ridică din umeri.

Kuru Qan dădu din cap. — Voiam să te pun să bei asta.

— Laptele închegat nu îmi va face rău, spuse Brys, luând paharul din Ceda. A aruncat-o repede jos, apoi a pus paharul de argint pe masă. 'Cât timp?'

'Pentru ce?'

— Până când poţiunea îşi va face efectul.

— Ce poţiune? Vino cu mine. Vom folosi Cedance pentru această călătorie. Brys îl urmă pe bătrânul vrăjitor din cameră. La uşă, aruncă o privire înapoi spre pahar. Amestecul avea gust de citrice și lapte de capră acru; îl simțea deja clocotindu-i amenințător în stomac. 'Eu trebuie

Acum presupunem că ceea ce tocmai am băut nu avea niciun scop.

— O masă. Unul dintre experimentele mele. Speram să-ți facă plăcere, dar, judecând după paloarea ta, s-ar părea că nu a fost cazul.

— Mă tem că ai dreptate.

— Ei bine, dacă se dovedește neplăcut, fără îndoială, îl vei readuce în discuție. — E o cunoaștere reconfortantă, Ceda.

Restul călătoriei către adâncurile palatului a fost, din milă, fără evenimente. Ceda Kuru Qan l-a condus pe Brys în camera imensă în care așteptau țiglele Forțelor. — Vom folosi o țiglă de Fulcra în acest efort, Campionul Regelui. Dolmen.'

Au ieşit peste drumul îngust până la discul central. Plăcile masive se întindeau pe toate părțile sub ele.

Tulburarea din stomacul lui Brys se potolise oarecum. A așteptat ca Ceda să vorbească.

— Unele lucruri sunt importante. Alții nu sunt. Totuși, toți ar pretinde atenția unui muritor. Fiecare dintre noi revine să rămânem mereu atent și, astfel, să dobândim înțelepciune în conexiunea posibilităților. Eșecul nostru comun, Brys Beddict, este că suntem ghidați de indiferența noastră față de eventualități. Momentul mulțumește, viitorul poate aștepta luarea în considerare.

„Istoriile vechi pe care le-am adus cu noi din Primul Imperiu relatează eșecuri similare. Porturi bogate la gurile de râu care au fost abandonate după trei secole, din cauza colmației cauzate de defrișarea pădurilor și a metodelor de irigare prost concepute. Porturi care, dacă le-ai vizita acum ruinele, le-ai găsi o legă sau mai mult în interiorul coastei actuale. Pământul se târăște până la mare; a fost vreodată așa. Chiar și așa, ceea ce facem noi oamenii poate accelera foarte mult procesul.

„Este totul relevant? Doar parțial, recunosc. Cum trebuie neapărat să recunosc multe lucruri, recunosc asta. Există progresii naturale care, atunci când sunt dezvăluite, sunt profund exemplare ale imensității antichității. Dincolo chiar și de vârsta existenței oamenilor, această lume este foarte, foarte veche, Brys Beddict. făcu un gest Kuru Qan.

Brys coborî privirea spre locul în care indicase el și văzu țigla Dolmenului. Imaginea sculptată și pictată înfățișa un singur monolit înclinat pe jumătate îngropat în lut fără viață. Cerul din spatele lui era incolor și lipsit de trăsături.

„Chiar și mările se nasc doar pentru a muri într-o zi”, a spus Kuru Qan. „Totuși, țara se agață de amintirea sa și tot ceea ce a îndurat este gheare pe chipul său. Dimpotrivă, chiar în adâncurile celui mai adânc ocean, veți găsi urmele când a stat deasupra valurilor. Aceasta este cunoașterea pe care o vom folosi, Brys.

— Nifadas a fost destul de vag cu privire la sarcina mea, Ceda. Trebuie să-l trezesc pe Mael, probabil să-l anunț pe zeul Bătrân că este

manipulat. Dar eu nu sunt un adorator și nici nu există nici un Letherii care să pretindă altfel pentru el sau ea – de ce m-ar asculta Mael?

— Habar n-am, Brys. Va trebui să improvizezi.

— Și dacă acest zeu a căzut cu adevărat și absolut, până când nu va fi mai mult decât o fiară fără minte, atunci ce?

Kuru Qan clipi în spatele lentilelor și nu spuse nimic.

Brys se mişcă neliniştit. „Dacă mintea mea este tot ceea ce va face călătoria, cum îmi voi apărea? Pot să port arme?

— Cum îți manifesti apărarea depinde în întregime de tine, Finadd. În mod clar, anticipez că te vei regăsi așa cum ești acum. Înarmați și blindați. Toate îngâmfarea, desigur, dar asta nu este relevant. Sa incepem?'

'Foarte bine.'

Kuru Qan a făcut un pas înainte, un braț smulgându-se ca să-l prindă pe Brys de hamul de arme. O tragere sălbatică, surprinzător de puternică, îl aruncă înainte, cu capul înainte peste marginea discului. Strigând alarmat, se frământă, apoi se prăbuși spre țigla Dolmenului.

„Chiar și în cea mai nobilă întreprindere, există o poticnire ocazională”.

Ochii lui Bugg erau plati, fața lui cărnată fără expresie, în timp ce se uita fix la Tehol fără să vorbească.

— În plus, este doar o mică defecțiune, luând în considerare toate lucrurile. Cât despre mine, de ce, sunt suficient de fericit. Cu adevărat. A ta este dezamăgirea perfect de înțeles și, îndrăznesc să o spun, o modestă bătaie de încredere, care vine cu un efort prost conceput. Nicio vină în fapta în sine, vă asigur. Drept dovadă, a făcut o întoarcere lentă în fața servitorului său. 'Vedea? Picioarele sunt într-adevăr de lungime egală. Voi rămâne cald, oricât de răcoare devin nopțile. Desigur, nu avem nopți răcoroase. Sufocos este cel mai bine ne putem descurca, vă acord, dar ce e puțină sudoare între . . . uh . . . picioarele?'

— Nuanța aceea de gri și tonul acela de galben sunt cea mai proastă combinație pe care am încercat-o vreodată, stăpâne, spuse Bugg. — Îmi devine greață doar privindu-te.

— Dar ce legătură are asta cu pantalonii?

— Foarte puțin, desigur. Preocuparea mea este de principii, desigur.

— Nu mă pot certa cu asta. Acum, povestește-mi despre treburile zilei și grăbește-te, am o întâlnire la miezul nopții cu o femeie moartă.

— Amploarea disperării tale, stăpâne, nu mă uimește niciodată.

„S-a sinucis împrumutatorul nostru favorit, așa cum se anticipa îngrozitor?”

— Fără nicio problemă.

— Cu excepția celei de care se presupune că s-a spânzurat?

— După cum spui, dar asta s-a întâmplat înainte ca focul să-i treacă tragic incinta.

— Și vreo vorbă despre reacția lui Finadd Gerun Eberict la toate acestea? — Hotărât descurajat, stăpâne. — Dar nu e prea suspicios?

'Cine poate spune? Agenții săi au făcut întrebări, dar mai direct în legătură cu o căutare a unui depozit ascuns de câștiguri, o încercare de a recupera pierderea și altele. Totuși, nu a apărut o astfel de avere.

— Și ar fi bine să nu nu. Eberict trebuie să înghită întreaga pierdere, nu că ar fi fost cu adevărat o pierdere, ci doar o negare a averii sporite. Investițiile sale principale rămân intacte, până la urmă. Acum, oprește-te să blamla, Bugg. Trebuie să mă gândesc. Tehol îşi ridică pantalonii, tresărind la încruntarea bruscă a lui Bugg. — Trebuie să slăbesc, mormăi el, apoi începu să se plimbe.

Patru pași l-au adus pe marginea acoperișului. Se întoarse și îl înfruntă pe Bugg. — Ce porți?

— Este cea mai recentă modă printre zidari și așa ceva.

— Cei Puțini Prăfuiți.

'Exact.'

— O curea largă de piele, cu o mulțime de bucle și pungi. Bugg dădu din cap.

— Probabil, continuă Tehol, ar trebui să existe unelte și instrumente asortate în acele bucle și pungi. Lucruri pe care le-ar putea folosi un zidar.

— Ei bine, eu conduc compania. Nu folosesc

acele lucruri. — Dar ai nevoie de centură.

— Dacă trebuie să fiu luat în serios, stăpâne, da.

— Da, asta e important, nu-i așa? Presupun că sunt notate în mod corespunzător în cheltuieli? 'Desigur. Asta și pălăria de lemn.

— Vrei să spui una dintre chestiile alea roșii în
formă de bol? 'Asta e corect.'

— Deci de ce nu o porți?

— Nu lucrez acum. Oricum, nu ca proprietar unic al Bugg's Construction.

— Cu toate acestea, ai centura.

— E reconfortant, stăpâne. Presupun că asta trebuie să fie ceea ce este purtarea unei centuri de sabie. Există ceva extrem de liniştitor în ceea ce priveşte greutatea solidă pe şolduri.

— De parcă te-ai duela veșnic cu materialele tale.
'Da domnule. Ai terminat cu gândurile tale? 'Eu sunt.'

'Bun.' Bugg își desfăcu cureaua și o aruncă pe acoperiș. — Îmi face șoldurile deformate. Eu merg în cerc.

— Ce zici de un ceai de plante?

'Aș vrea niște.'

'Excelent.'

Se uitară unul la altul încă o clipă, apoi Bugg dădu din cap și se îndreptă spre scară. De îndată ce i se întoarse cu spatele, Tehol trase încă o dată pantalonii mai sus. Aruncând o privire spre centură, ezită, apoi clătină din cap. *Asta ar fi o prezumție.*
Bugg a coborât și a dispărut din vedere. Tehol se îndreptă spre patul lui și se așeză pe cadrul care scârțâie. Se uită în sus la stelele tulburi. Se apropia un festival de sărbători, acesta dedicat Erranților, acel veșnic misterios purtător de întâmplare, de circumstanțe fatidice și de impulsuri prost alese. Sau ceva de genul asta. Tehol nu a fost niciodată sigur. Holdurile și multitudinea lor de locuitori au fost inventate ca surse de încredere de vină pentru aproape orice, sau cel puțin așa bănuia el. Eludarea răspunderii era o tendință a speciei umane, se părea.

Ar fi o sărbătoare vastă fără sens, în orice caz. De ceva, poate nimic, și cu siguranță implicând totul. Pariuri frenetice la Special Drownings, în care cei mai notori criminali ar încerca să înoate ca lebedele. Oamenii cărora le plăcea să fie văzuți s-ar concentra să fie văzuți. Spectacolul a fost o investiție în indolență demnă, iar indolența a spus bogăție. Și între timp, paznicii care se aflau în casă din moșiile goale mormăiau și moțeau la posturile lor.

Un sunet de zgârietură din întunericul din dreapta lui. Tehol aruncă o privire. 'Ai ajuns devreme.'

Shurq Elalle se apropie. — Ai spus miezul nopţii.

— Ceea ce este de cel puţin două clopote de acum încolo.

'Este? Oh.'

Tehol se ridică. — Ei bine, ești aici. Nu are rost să te trimit. Chiar și așa, nu vom vizita Selush decât după miezul nopții.

— Am putea merge mai devreme.

— Am putea, deși aș prefera să nu o alarmez. Ea a indicat că va avea nevoie de multe provizii, până la urmă.

— Ce mă face mai rău decât orice alt cadavru? — În primul rând, alte cadavre nu ripostează.

Femeia strigoi se apropie. „De ce m-aș simți obligat să rezist? Nu mă face pur și simplu drăguță?

'Desigur. Tocmai făceam o conversație. Și cum ai fost, Shurq Elalle?

'Aceeași.'

'Aceeași. Care este?'

'Am fost mai bine. Cu toate acestea, mulți ar numi consecvența o virtute. Sunt niște pantaloni extraordinari.

'Sunt de acord. Nu pe gustul tuturor,
vai... — Nu am nici un gust.

'Ah. Și aceasta este o consecință a morții sau o recunoaștere de sine mai generală?

Ochii plati, lipsiți de viață, care până acum evitaseră contactul direct, se fixară pe Tehol. 'Ma gandeam . . . noaptea Festivalului Errantului.'

Tehol zâmbi. — Mă anticipezi, Shurq.

„Există șaisprezece paznici de serviciu în orice moment, cu încă opt dormitor sau jocuri de noroc în cazarmă, care este atașată la casa principală a proprietății printr-o singură pasarelă acoperită care are nouăsprezece pași în lungime. Toate ușile exterioare sunt cu două bare. Sunt patru paznici staționați în cuburi la fiecare colț al acoperișului și paznici strânse peste fiecare fereastră. Zidurile proprietății sunt de

două ori mai mari decât un bărbat.

— Sună formidabil.

Ridicarea din umeri a lui Shurq Elalle a scos un sunet de piele umedă, deși nu se putea stabili dacă din hainele ei sau din altă parte.

Bugg reapăru, cățărându-se cu o mână, cealaltă echilibrând o tavă făcută dintr-un capac de ladă. Două cești de lut erau pe tavă, conținutul lor aburind. A ajuns încet pe acoperiș, apoi, ridicând privirea și văzându-i pe cei doi,

se opri consternat. 'Scuzele mele. Shurq Elalle, salutări. Ți-ar plăcea niște ceai?

— Nu fi absurd.

'Ah, da. Necugetat la mine. Iertare.' Bugg se duse cu tava.

Tehol și-a luat ceașca și a adulmecat cu prudență. Apoi s-a încruntat la servitorul său.

Cine a ridicat din umeri. — Nu avem ierburi, stăpâne. A trebuit să improvizez. 'Cu ce? Ascunsă de oaie?

Sprâncenele lui Bugg se ridicară. — Într-adevăr, foarte aproape. Mi-a rămas niște lână.

— Galbenul sau gri?

'Gri.'

— Ei bine, atunci e în regulă. Sorbi. 'Neted.' —
Da, ar fi.

— Nu ne otrăvim, nu-i așa? — Numai
ușor, stăpâne.

„Sunt momente”, a spus Shurq Elalle, „în care regret că am murit. Nu este una dintre acele momente, totuși.

Cei doi bărbați o priviră speculativi, sorbind din ceai.

„În mod ideal”, a continuat ea, „mi-aș drese acum glasul pentru a acoperi acest moment de stângăcie. Dar sunt incapabil să mă simt mai ciudat decât este starea mea normală. În al doilea rând, să-mi dresez glasul are consecințe neplăcute.

— Ah, dar Selush a conceput o pompă, spuse Tehol. — Operația va fi, uh, nu pentru cei delicati. Chiar și așa, în curând vei emana parfum de trandafiri.

— Și cum va reuși ea asta?

— Îmi imaginez, cu trandafiri.

Shurq ridică o sprânceană subțire. — Trebuie să fiu umplut
cu flori uscate? — Ei bine, nu peste tot, desigur.

— O întrebare practică, Tehol Beddict. Cum să fiu ascuns dacă trosc la fiecare pas pe care îl fac?

— O întrebare bună. Vă sugerez să discutați asta cu Selush.

— Împreună cu orice altceva, s-ar părea. Să-mi reiau contul despre averea potențialei victime? Presupun că servitorul tău este de încredere.

— În mod excepțional, răspunse Tehol. 'Te rog continua.'

„Finadd Gerun Eberict va participa la Special Drownings, după care, la încheierea acesteia, va fi invitat la un eveniment găzduit de Turudal Brizad...”

— Consoarta reginei?

'Da. L-am jefuit odată.

'Intr-adevar! Și ce ai luat?

— Fecioria lui. Eram foarte tineri – ei bine, el era, oricum. Asta s-a întâmplat cu mult înainte ca el să danseze la palat și așa a câștigat interesul reginei. — Acum, acesta este un detaliu interesant. Ai fost dragostea lui adevărată, dacă pot să te întreb

o întrebare atât de personală?

„Singura dragoste a lui Turudal este pentru el însuși. După cum am spus, el era mai tânăr și eu mai bătrân. Desigur, acum este mai în vârstă decât mine, ceea ce este un fapt curios. Oarecum curios, oricum. În orice caz, nici pe atunci nu lipseau bărbați și femei care îl urmăreau. Îmi imaginez că a crezut că cucerirea era a lui. Poate că încă mai are. Măsura furtului perfect este atunci când victima rămâne fericită fără să știe că a fost furată.

— Aş crede, observă Bugg, că Turudal Brizad nu a regretat predarea sa.

— Cu toate acestea, spuse Shurq Elalle. Ea a tăcut, apoi: — Nu există nimic pe lumea asta care să nu poată fi furat.

— Și cu acel gând învârtindu-ne ca lanolină în stomac, spuse Tehol, așezându-și paharul jos, tu și cu mine ar trebui să ne plimbăm, Shurq.

— Cât de departe până la Selush's?

— O putem întinde. Îți mulțumesc, dragă Bugg, pentru răcoritoarea unică. Fă curățenie pe aici, vrei?

— Dacă am timp.

Shurq ezită. — Ar trebui să cobor pe perete, apoi să te umbră nevăzut?

Tehol se încruntă. — Numai dacă trebuie. Ai putea pur și simplu să tragi acea glugă și să obții astfel anonimatul.

'Foarte bine. Mă voi întâlni pe stradă, ca să nu fiu văzut ieșind dintr-o casă în care nu am intrat niciodată.

— Încă mai sunt observatori care mă spionează? — Probabil că nu, dar merită să fii precaut. 'Foarte bun. Ne vedem într-o clipă, atunci.

Tehol a coborât pe scară. Camera single mirosea a sudoare de oaie, iar căldura din vatră era aprigă. Și-a făcut repede drum afară, a virat la dreapta în loc de la stânga și a ajuns la ceea ce fusese cândva un fel de miuăunuri neoficiale, acum pline de gunoi și materiale de construcție aruncate, cu fronturile îndreptate spre el sigilate cu cărămizi sau uși cu zăvoarele scoase.

Shurq Elalle ieși din umbră, cu gluga trasă în jurul feței. — Spune-mi mai multe despre acest Selush.

Au început să meargă, trecând o pilă pe o alee îngustă pentru a ajunge la strada de dincolo. — Un fost asociat al lui Bugg. Imbalsamtorii si alti dealeri de morti sunt un fel de familie extinsa, se pare. Schimb constant de tehnici și părți ale corpului. Înțeleg că este o artă. Povestea unui corp poate fi desfășurată dintr-o mulțime vastă de detalii, pentru a fi citită ca un sul.

„Ce valoare a aduna o listă de defecte când subiectul este deja mort?” — Îmi imaginez o curiozitate teribilă. Sau o morbiditate curioasă. — Încerci să fii amuzant?

— Niciodată, Shurq Elalle. Am luat la inimă avertismentele tale cu privire la asta.

— Tu, Tehol Beddict, ești foarte periculos pentru mine. Totuși sunt atras, de parcă ai fi nectar alb intelectual. Mă însetez după tensiunea creată de lupta mea pentru a nu fi prea amuzat.

— Ei bine, dacă Selush reușește în ceea ce își propune, riscul asociat cu râsul va dispărea și s-ar putea să chicoti fără teamă.

„Chiar și când eram în viață, nu am *chicotit niciodată.* Nici nu mă aștept să fac asta acum că sunt mort. Dar ceea ce sugerezi invită. . . dezamăgire. O eliberare a tensiunii menționate, o moarte a scânteilor. Acum mi-e teamă să devin deprimat.

— Riscul de a realiza ceea ce îți dorești, spuse Tehol, dând din cap când ajungeau la canalul Trench și începură să meargă de-a lungul lungimii sale urâte. „Empatizez, Shurq Elalle. Este o consecință dureroasă a succesului.

— Spune-mi ce știi despre vechiul turn din terenul interzis din spatele palatului.

— Nu prea mult, cu excepția faptului că tovarășul tău strigoi locuiește în apropiere. Fata.'

'Da ea face. I-am numit Fierbătorul.

— Trecem aici. Tehol a indicat un pod pietonal. — Ea înseamnă ceva pentru tine?

— Este greu de răspuns. Poate. Ar putea dovedi că ea înseamnă ceva pentru noi toți, Tehol Beddict.

'Ah. Și pot fi de ajutor în această chestiune?
— Oferta ta mă surprinde.

— Mă străduiesc să rămân mereu surprinzător, Shurq Elalle.

'Caut s-o descopăr. . . istorie. Este, cred, important. Vechiul turn pare să fie bântuit într-un fel, iar această bântuire este în comunicare cu Kettle. Are o nevoie disperată.

'Pentru ce?'

— Carne de om.

'Vai.'

— În orice caz, acesta este motivul pentru care Gerun Eberict pierde spionii pe care i-a pus asupra ta.

Tehol se opri. 'Scuzați-mă?'

— Ibricul îi ucide.

În pantă abruptă, peretele negru de stâncă se întindea în lumină. Curenții îi treceau pe fața ondulată cu o ferocitate neîntreruptă și tot ceea ce se agăța de ea pentru a se alimenta din acel pârâu agitat era ghemuit, cu coajă tare și încăpățânat. De la baza zidului șanțului se întindeau apartamente uriașe, iar acestea au fost curățate până la roca de bază. Insule imense încâlcite de detritus, zdrobite și legate între ele de presiuni inimaginabile, se târau pe suprafață, ca niște leviatani migratori în fluxul de apă întunecată.

Brys stătea pe câmpie, privind cea mai apropiată masă care se prăbușește trecând pe lângă. Știa că era martor la priveliști pe care nici un muritor nu le văzuse vreodată, unde ochii naturali ar vedea doar întunericul, unde presiunile ar fi ucis de mult carnea corporală care cobora de la suprafață mult deasupra. Totuși, aici stătea, după propriile simțuri, la fel de real, la fel de fizic, așa cum fusese în palat. Îmbrăcat, blindat, cu sabia atârnându-i de șold. Simțea apa înghețată și torentul ei sălbatic într-un mod vag și îndepărtat, dar curenții nu-i puteau provoca echilibrul, nu-l puteau trage de pe picioare. Nici frigul nu i-a furat puterea membrelor.

Respiră, iar aerul era rece și umed – era, își dădu seama, aerul camerei subterane a Cedance.

Acea recunoaștere i-a liniștit inima, i-a diminuat dezorientarea.

Un zeu locuiește în acest loc. Mi s-a părut potrivit pentru așa ceva. Primar, plin de extreme, un tărâm al violenței crude și al forțelor imense, ciocnitoare ale naturii.

O altă masă de epave trecu pe lângă ea și Brys văzu, printre ramuri palide, scheletice și a ceea ce păreau a fi mănunchiuri de frânghie desfăcute, bucăți de metal turtite ale căror margini prezentau cârlițe albe extrudate. *După Errant, acel metal este armură, iar acele cârcei sunt... . .*

Detritusul s-a prăbușit. În timp ce a făcut-o, Brys a văzut ceva dincolo de ea.

Forme staționare, blocate, verticale care se ridică din câmpie.

S-a îndreptat spre ei.

Dolmeni.

Această înțelegere cerșetoare. Părea imposibil ca câmpia dinaintea lui să fi cunoscut cândva aer, lumina soarelui și vânturi uscate.

Și apoi a văzut că pietrele falnice erau din aceeași stâncă ca și câmpia și că într-adevăr făceau parte din ea, ridicându-se ca niște proeminențe solide. Pe măsură ce Brys se apropia, văzu că suprafețele lor erau cioplite, un fir neîntrerupt de glife legate.

În total șase dolmene, formând un rând care se taie în diagonală din unghiul peretelui șanțului.

Se opri înaintea celui mai apropiat.

Glifele formau o zăbrele argintie peste piatra neagră, iar în suprafața neuniformă de sub simboluri a văzut indicii de siluetă. Cu mai multe membre, capul mic, înclinat și ghemuit, o creastă masivă a sprâncenelor proiectată peste o singură orbită. Gura lată părea a fi un șir de cârce alungite, capătul fiecăreia având colți lungi și subțiri și era închis pentru a forma un șir spinos care se întrepătrunde. Şase braţe segmentate, două – posibil patru – picioare, abia sugerate în ondulaţiile pietrei negre.

Glifele învăluiau figura, iar Brys bănuia că formau un fel de

închisoare, o barieră care împiedică apariția creaturii.

Argintul părea să curgă în șanțurile lui sculptate.

Brys a înconjurat dolmenul și a văzut alte forme de fiecare parte, nu două la fel, o mulțime de fiare demonice și de coșmar. După o lungă clipă de atenție, a trecut la următoarea piatră în picioare. Și a găsit mai multe.

Al patrulea dolmen era diferit. Pe de o parte, glifele se dezlănțuiseră, argintul sîngera și acolo unde ar fi trebuit să fie o siluetă era o

indentare sugestivă, o creatură masivă, uriașă, cu tentacule șerpuitoare pentru membre.

Absența mută era înfricoșătoare. Ceva era liber, iar Brys nu credea că era un zeu.

Mael, unde esti? Aceștia sunt slujitorii tăi?

Sau trofeele tale?

Se uită în sus la adâncitură. Absența de aici a fost mai profundă decât cea care a crescut înaintea lui. i-a şoptit sufletul. . . *abandon.* Mael dispăruse. Această lume fusese lăsată în seama curenților întunecați, toridi și a turmelor de detritus.

— Vino pentru altul, nu?

Brys se învârti. La zece pași depărtare stătea o siluetă uriașă învelită în armură. Fier negru, patinat, împânzit cu nituri verzi cu verdigris. O cârmă grozavă cu apărători plini pentru obraji, înclinate vertical până la linia maxilarului, întărite de-a lungul podului nasului până la bărbie. Fantele subțiri ale ochilor erau prinse într-o plasă de grilaj care se prelungea în jos sub gărzi pentru a atârna zdrențuite și rigide pe umeri și pe pieptar. Barnacles au încrustat articulațiile brațelor și picioarelor, iar firele de plante viu colorate, agățate de îmbinările din armură, curgeau în curent. Mănușile din plăci suprapuse de argint neîntinat țineau de o sabie cu două mâini, lama la fel de largă precum mâinile lui Brys erau lungi. Capătul contondent al sabiei se sprijinea pe roca de bază. Din acele mâini îmbrăcate cu metal, vedea acum, sângele curgea.

Letherii și-au scos propria sabie lungă. Curenții agitați l-au tras brusc, de parcă orice l-ar fi ținut imun la ravagiile acestei lumi adânci ar fi dispărut. Lama era răsucită și răsucită în mână cu fiecare val de apă. Pentru a contracara o astfel de armă precum cea mânuită de războinic, avea nevoie de viteză, tactica sa principală fiind cea de evaziune. Oțelul Letherii al sabiei sale lungi nu s-ar fi spart ciocnind într-o paradă dură, dar brațele lui ar putea.

Și acum, curenții l-au bătut, se luptau cu sabia în mână.

Nu avea nicio speranță să lupte cu această creatură.

Cuvintele pe care le rostise războinicul erau într-o limbă necunoscută lui Brys, dar el o înțelesese. 'Vii pentru altul? Nu sunt aici să eliberez acești demoni din cuștile lor vrăjitori...

Apariția a făcut un pas înainte. 'Demoni? Nu sunt demoni aici. Numai zei. Zei uitați. Crezi că teapa cuvintelor este o închisoare?

'Nu știu ce să cred. Nu cunosc cuvintele scrise...

„Puterea este amintire. Puterea este evocare – un zeu moare când devine fără nume. Așa a oferit Mael acest dar, acest sanctuar. Fără numele lor, zeii dispar. Crima comisă aici este peste măsură. Stergerea numelor, legarea unui nou nume, realizarea unui sclav. Dincolo de măsură, muritor. Ca răspuns am fost făcut, să-i păzesc pe cei care rămân. Este sarcina mea. Sabia se ridică și războinicul făcu încă un pas mai aproape.

Unii luptători au provocat o rană nevăzută chiar înainte ca armele să fie scoase. În ele, înălțată ca o penumbră, era promisiunea mortalității. A scos sânge, a slăbit voința și puterea. Brys se confruntase înainte cu bărbați și femei cu acest talent înnăscut. Și îi răspunsese cu . . . amuzament.

Gardianul dinaintea lui a promis o asemenea mortalitate, cu o forță palpabilă. Încă un pas greu. O forță care să se potrivească cu apele agitate. Deodată

înțelegând, Brys zâmbi.

Curentul vicios și-a încetat vâltoarea. Viteza și agilitatea au revenit în grabă.

Uriașa sabie s-a tăiat orizontal. Brys sări înapoi, vârful săbiei lui trântind în sus și în sus într-o lovitură de oprire împotriva singurei ținte aflate la îndemână.

Oțelul Letherii s-a strecurat printre plăcile de argint ale mănușului din stânga și s-a scufundat adânc.

În spatele lor a explodat un dolmen, contuzia tunând prin roca de sub picioare. Războinicul s-a clătinat, apoi și-a înclinat sabia în jos. Brys se aruncă pe spate, rostogolindu-se peste un umăr pentru a-și recăpăta picioarele ghemuit.

Sabia războinicului înfipsese în bazalt un sfert din lungimea lui. Și s-a blocat repede.

A năvălit să se închidă. Punându-și piciorul stâng în spatele gardianului, Brys și-a pus ambele mâini pe cufărul blindat și a împins.

Efortul a eșuat, când gardianul s-a ținut în picioare, strângând sabia

încorporată.

Brys s-a învârtit și a bătut cu cotul drept în fața învelită de fier. Durerea i-a explodat în braț când capul a fost dat înapoi, iar Letherii s-au înclinat într-o parte, mâna lui stângă luând sabia lungă din dreapta sa amorțită rapid.

Războinicul și-a tras propria sabie, dar aceasta nu s-a clintit.

Brys sări încă o dată înainte, împingându-și cizma stângă în jos pe partea laterală a celui mai apropiat picior al gardianului, jos, cu lățimea unei mâini deasupra gleznei.
Fier antic mototolit. Oasele s-au spart.

Războinicul s-a scufundat pe acea parte, dar a rămas parțial în picioare, sprijinindu-se de sabia blocată.

Brys se dădu repede înapoi. 'Suficient. Nu mai vreau să mai ucid zei.

Chipul blindat se ridică pentru a-l privi. 'Sunt învins. Am eșuat.
Letherii l-au studiat o clipă lungă pe războinic, apoi au vorbit. 'The

sângele ți se scurge din mâini — aparține zeilor supraviețuitori de aici?
— S-a diminuat, acum.

— Te pot vindeca?

'Nu. Nu mai avem nimic.

„De ce curge sângele? Ce se întâmplă când se epuizează?

„Este putere. Fură curaj - împotriva ta a eșuat. Era de așteptat ca sângele dușmanilor uciși să . . . nu contează acum.
— Dar Mael? Nu poți primi ajutor de la el? — Nu a
mai vizitat de mii de ani.
Brys se încruntă. Kuru Qan spusese să-și urmeze instinctele. Nu-i plăcea ceea ce se întâmplase aici. 'Voi ajuta. Astfel, ți-aș da propriul meu sânge.

Războinicul a tăcut mult timp. Apoi: „Nu știi ce oferi, muritore”.

— Ei bine, nu vreau să mor. Intenționez să supraviețuiesc calvarului. Va fi suficient? „Sângele unui dușman pe moarte sau pe moarte are putere.
În comparație cu sângele unui muritor care trăiește, acea putere este minusculă. Zic din nou, nu știi

ce oferi.'

— Am mai multe în minte, Guardian. Pot să mă

apropii? — Suntem neputincioși în fața ta.

— Sabia ta nu merge nicăieri, nici măcar cu ajutorul meu. ți-aș da-o pe a mea. Nu poate fi rupt, sau așa mi se spune. Și într-adevăr nu am văzut niciodată spărgând oțelul Letherii. Arma ta cu două mâini este eficientă numai dacă adversarul tău se prepelează și, prin urmare, devine încet și stângaci.

— Așa s-ar părea.

Brys era încântat de tonul ironic din vocea războinicului. Deși nu existase autocompătimire în recunoașterea eșecului, nu-i plăcuse să le audă. Își inversă strânsoarea sabiei lungi și îi oferi războinicului pomul. 'Aici.'

„Dacă îmi eliberez mâinile, voi cădea”.

— Unul va face.

Gardianul slăbi o mână și apucă sabia lungă. — Lângă abis, cântărește ca nimic!

„Forjarea este o artă secretă, cunoscută doar de poporul meu. Nu te va eșua.

— Îți tratezi toți inamicii tăi învinși în acest fel?

— Nu, doar celor cărora nu am vrut să-i fac rău, în primul rând.

— Spune-mi, muritorule, ești considerat un spadasin bun în lumea ta? 'Trecere.' Brys smulse mănușa de piele de la mâna dreaptă, apoi trase

pumnalul lui. „Acest braț este încă în mare parte amorțit...”

'Sunt multumit. Deși mi-aș dori să pot spune același lucru pentru fața mea.

Brys și-a tăiat palma și a privit cum sângele înflorește și se scurge de curent. A pus mâna sângerândă pe stânga războinicului, care era încă închisă în jurul mânerului armei încorporate. Își simți sângele tras între plăci de argint.

Mâna războinicului se răsuci ca să o apuce pe a lui într-o strângere tare ca piatra.

O încleștare a mușchilor, iar gardianul a început să se îndrepte.

Brys privi în jos și văzu că piciorul zdrobit se repara în spasme dureroase, devenind solid sub greutatea uriașului războinic.

Slăbiciune bruscă năvăli prin el.

— Eliberează-mi mâna, spuse războinicul, ca să nu mori. Dând din cap, Brys și-a tras mâna liberă și s-a

clătinat înapoi. — Vei trăi?

— Sper că da, a icnit el, cu capul învârtit. — Acum, înainte să plec, spune-mi numele lor.

'Ce?'

— Am o memorie bună, Guardian. Nu va mai fi înrobire, atâta timp cât voi rămâne în viață. Și dincolo de viața mea, mă voi asigura că acele nume nu sunt uitate...

— Suntem zei străvechi, muritor. Riști...

— Ți-ai câștigat pacea, în ceea ce mă privește. Împotriva Tiste Edur – cei care au venit înainte să înlănțuiască unul dintre rudele tale – vei fi gata data viitoare. Viața mea poate spori puterea ta și sper că va fi suficient să reziste.

Gardianul se îndreptă la toată înălțimea. — O să fie, muritor. Jertfa ta nu va fi uitată.

'Numele! Simt că mă estompez...

Cuvintele i-au umplut mintea, o avalanșă de nume, fiecare arzind o marcă în memoria lui. A țipat la șocul atacului, al nenumăratelor straturi de durere, vise, vieți și morți, de tărâmuri de neimaginat, de civilizații care se prăbușesc în ruine, apoi de praf.

Povești. *Atâtea povești. . . ah, Errant* -

'Răcăt, salvează-ne, *ce ai făcut?'*

Brys se trezi întins pe spate, sub el o podea dură, emailată. A deschis ochii și a văzut chipul înțepenit al lui Kuru Qan plutind deasupra lui.

— Nu l-am putut găsi pe Mael, spuse Campionul Regelui. Se simțea incredibil de slăbit, abia reușind să-și ridice o mână la față.

— Nu mai ai o picătură de sânge în tine, Finadd. Spune-mi tot ce sa întâmplat.

Holdurile mă părăsesc, povești fără sfârșit . . . — Am descoperit ce au făcut soţii Tiste Edur, Ceda. Un zeu antic, dezbrăcat de nume, legat de unul nou. Acum servește Edur.'

Ochii lui Kuru Qan s-au îngustat în spatele lentilelor groase. — Dezbrăcat de nume. Relevant? Poate. Poate fi găsit unul dintre acele nume? Va servi oare pentru a-l scăpa din strânsoarea lui Hannan Mosag?

Brys închise ochii. Dintre toate numele ţinute acum în el. . . cunoștea vreunul dintre ceilalți zei identitatea rudelor sale? — S-ar putea să-l am, Ceda, dar să-l găsesc va dura timp.

— Te întorci cu secrete, Finadd Brys Beddict.

— Și abia o mână de răspunsuri.

Ceda se lăsă pe spate. — Ai nevoie de timp pentru a te recupera, tânărul meu prieten. Mâncare, vin și o mulțime din ambele. Poti sa stai?'

'Voi încerca . . .'

Umilul servitor Bugg a pășit prin întunericul Ultimii Alei a lui Sherp, numit așa pentru că bietul Sherp a murit acolo cu câteva decenii în urmă. El a fost un loc fix în acest cartier, și-a amintit Bugg. Bătrân, pe jumătate orb și mormăind la nesfârșit despre un altar crăpat misterios, pierdut de mult în lutul de sub străzi. Sau, mai precis, sub această bandă specială.

Trupul lui fusese găsit încovoiat într-un cerc zgâriat, printre gunoaie și o jumătate de duzină de șobolani strânși de gât. Oricât de ciudat fusese, puțini erau cărora le păsa sau erau suficient de curioși încât să caute explicații. Oamenii mureau pe alei și străzi tot timpul, până la urmă.

Lui Bugg îi era dor de bătrânul Sherp, chiar și după toți acești ani, dar unele lucruri nu puteau fi anulate.

Fusese trezit de un zgomot al rogojinii de stuf care servea acum drept uşă către modesta reşedinţă a lui Tehol. Un copil mânjit de murdărie care dă o citație urgentă. Ea a alergat acum câțiva pași înainte, aruncând o privire înapoi din când în când pentru a se asigura că era încă urmărită.

La capătul Ultimii Alei a lui Sherp era o altă alee, aceasta rulând perpendicular, la stânga ducând în jos la o dolină cunoscută sub numele de Călcâiul Errantului, care devenise o groapă de gunoi, iar la dreapta încetând după cincisprezece pași într-o casă în ruină, cu un acoperiș prăbușit.

Copilul l-a condus pe Bugg la acea ruină.

O secțiune a rămas cu suficient spațiu pentru a sta în picioare, iar în această cameră locuia acum o familie. Nerek: șase copii și o bunica care rătăciseră din nord după ce părinții copiilor au murit de Truce Fever – ceea ce în sine era o nedreptate fără sens, deoarece Truce Fever era ușor de vindecat de orice vindecător Letherii, având suficiente monede.

Bugg nu-i cunoștea, dar știa *de* ei și, în mod clar, ei auziseră, la rândul lor, de serviciile pe care era pregătit să le ofere, în anumite circumstanțe, gratuit.

O mână minusculă întinse să se închidă pe a lui, iar fata l-a condus prin pragul ușii într-un coridor unde a fost forțat să se ghemuiască sub tavanul înclinat și înclinat. Trei pași de-a lungul și jumătatea inferioară a

unei alte uși a fost dezvăluită și, dincolo de ea, o cameră aglomerată.
Mirosind a moarte.

Salutări murmurate și capetele plecate când Bugg intră, cu ochii ațintindu-se asupra formei nemișcate întinsă pe o pătură însângerată în centrul camerei.

După o clipă de studiu, ridică privirea și căută privirea celui mai mare dintre copii, o fată de vreo zece sau unsprezece ani – deși probabil mai în vârstă și pipernicită de malnutriție, sau mai tânără și îmbătrânită prematur de aceeași. Ochi mari și duri i-au întâlnit pe ai lui.

— Unde ai găsit-o?

— A ajuns acasă, răspunse fata pe tonul ei de lemn.

Bugg se uită din nou la bunica moartă. — De cât de departe?

— Buried Round, a spus ea.

— A vorbit, deci, înainte ca viața să o părăsească. Mușchii maxilarului lui Bugg s-au strâns. Buried Round era la două, trei sute de pași distanță. O voință extraordinară, la bătrână, să fi parcurs toată această distanță cu două lovituri de sabie de moarte în piept. — Cred că știa că avea mare nevoie.
— Pentru a ne spune cine a ucis-o, da.

Și să nu dispară pur și simplu, așa cum fac atât de mulți dintre cei săraci, ridicând astfel spectrul abandonului - o cicatrice fără care acești copii ar putea să se descurce.

'Atunci cine?'

„Ea traversa Runda și s-a trezit în calea unui anturaj. Șapte bărbați și stăpânul lor, toți înarmați. Stăpânul era furios, ceva despre toți spionii săi dispăreau. Bunica noastră a implorat monede. Stăpânul și-a pierdut mințile de furie și a ordonat gardienilor săi să o omoare. Și așa au făcut.

— Și este cunoscută identitatea acestui maestru? — Îi vei găsi chipul pe docurile proaspăt bătute. *Ah.*

Bugg îngenunche lângă bătrână. El și-a pus o mână pe fruntea ei rece și căptușită și a căutat rămășițele vieții ei. „Urusanul Clanului cunoscut sub numele de Bufnița. Puterea ei s-a născut din dragoste. Pentru nepoții ei. Ea a plecat, dar nu a mers departe. Și-a ridicat capul și a întâlnit privirea fiecăruia dintre cei șase copii. — Aud mișcarea unor pietre vaste, predarea măcinată a unui portal lung închis. Există lut rece, dar nu a îmbrățișat-o. A tras aer în piept. „Voi pregăti această carne pentru înmormântarea lui Nerek...”

— Am avea binecuvântarea ta, spuse fata.

Sprâncenele lui Bugg se ridicară. 'A mea? Nu sunt Nerek, nici

măcar un preot... — Am avea binecuvântarea ta.

Servitorul a ezitat, apoi a oftat. — După cum vrei. Dar spune-mi, cum vei trăi acum?

Ca și cum, ca răspuns, s-a auzit un zgomot în prag, apoi o siluetă uriașă a intrat greu în camera mică, părând că o umple în întregime. Era tânăr, mărimea și trăsăturile lui evidențiind atât sângele lui Tarthenal, cât și cel al lui Nerek. Ochi mici ațintiți asupra cadavrului lui Urusan și toată fața s-a întunecat.
'Si cine e acesta?' întrebă Bugg. *O mișcare de pietre uriașe — acum asta. . . această împingere deoparte a munților întregi. Ce începe aici?*

— Vărul nostru, spuse fata, cu ochii mari, adoratori și plini de rugăciuni, în timp ce ridica privirea la tânăr. — Lucrează pe frontul portului. Unn este numele lui. Unn, acesta este omul cunoscut sub numele de Bugg. Un dulap al morților.

Vocea lui Unn era atât de slabă încât abia se auzea. 'Cine a facut asta?' *O, Finadd Gerun Eberict, la sărbătoarea ta de sânge fără sens*

ai un oaspete neinvitat și ceva îmi spune că vei ajunge să regreti.

Selush of the Stinking House era înalt și suficient de proporționat, dar cea mai notabilă trăsătură a ei era părul. Douăzeci și șapte de împletituri scurte din părul gros și negru, proiectate în toate direcțiile, fiecare înfășurată în jurul unui cuțit de coarne, ceea ce însemna că împletiturile se curbau și se răsuceau într-un mod deosebit. Avea undeva între treizeci și cinci și cincizeci de ani, obscuritatea fiind produsul talentului ei formidabil de a deghiza defecte. Ochi violet, produse de o cerneală neobișnuită colectată de la viermii segmentați care trăiau adânc în nisipul plajelor insulei de sud și buzele păstrate pline și roșii de un venin de șarpe ușor toxic pe care ea îl picta în fiecare dimineață.

În timp ce stătea în fața lui Tehol și Shurq Elalle în pragul locuinței ei modeste și, din păcate, numită, era îmbrăcată în mătase strânsă, invitându-l pe Tehol, împotriva propriului său simț al decorului, să-și examineze sfarcurile sub luciul aurit - și așa a fost un cu mult timp înainte ca el să ridice privirea pentru a vedea alarma din ochii ei.

'Ai ajuns devreme! Nu te așteptam. Oh! Acum sunt nervos. Într-adevăr, Tehol, ar trebui să știi mai bine decât să faci neașteptat!

Aceasta este femeia moartă?

„Dacă nu”, a răspuns Shurq Elalle, „atunci am probleme și mai profunde, nu ați spune?”

Selush se apropie. — Aceasta este cea mai proastă îmbălsămare pe care am văzut-o vreodată.

— Nu am fost îmbălsămat.

'Oh! Un scandal! Cum ai murit?

Shurq ridică o sprânceană fără viață. 'Sunt curios. Cât de des răspund la această întrebare clienții tăi?

Selush clipi. — Intră, dacă trebuie. Atat de devreme!'

— Draga mea, spuse Tehol în mod rezonabil, sunt mai puțin de câteva sute de bătăi ale inimii de la soneria de la miezul nopții.

'Exact! Vezi cât de tulburat m-ai făcut? Imediat, înăuntru, trebuie să închid ușa. Acolo! Oh, străzile întunecate sunt atât de înspăimântătoare. Acum, dragă, lasă-mă să te privesc mai atent. Servitorul meu a fost neobișnuit de reticent, mă tem. Se apleacă brusc până când nasul ei aproape atinge buzele lui Shurq.

Tehol tresări, dar, din fericire, niciuna dintre femei nu a observat.

— Te-ai înecat.

'Într-adevăr.'

— În canalul Quillas. Chiar în aval de Windlow's Meatgrinders, în ultima zi a unei luni de vară. Care? Luna rătăcitorului? Al observatorului?

— Al trădătorului.

'Oh! Atunci Windlow trebuie să fi avut afaceri neobișnuit de bune în acea lună. Spune-mi, oamenii țipă când te văd?

'Uneori.'

'Şi eu.'

— Primiţi, a întrebat Shurq, complimente pentru părul
dvs.? 'Nu.'

— Ei bine, a fost o discuție plăcută, spuse Tehol în grabă. — Nu avem toată noaptea, vai...

— Păi, da, avem, prostule, spuse Selush.

'Oh corect. Îmi pare rău. In orice caz. Shurq a fost o victimă a înecurilor și, sa dovedit, un blestem permanent.

— Nu este întotdeauna așa? Selush oftă, întorcându-se să meargă la masa lungă de-a lungul peretelui din spate al camerei.

— Tehol a pomenit de trandafiri, spuse Shurq, urmându-l.

— Trandafiri? Draga mea, nu. Scorțișoară și paciuli, aș crede. Dar mai întâi, trebuie să facem ceva cu toată mucegaiul acela și cu mușchiul din nările tale. Și apoi mai este ootooloo...

— *Ce?* întrebau Shurq și Tehol la unison.

„Trăiește în izvoarele termale din Munții Bluerose”. Se întoarse și îl privi pe Shurq cu sprâncenele ridicate. — Un secret printre femei. Sunt surprins că nu ai auzit niciodată de ei.

— S-ar părea că îmi lipsește educația.

— Ei bine, un ootooloo este o creatură mică cu corp moale care se hrănește printr-o crăpătură, un fel de fantă verticală pentru gură. Pielea sa este acoperită de cili cu calitatea neobișnuită de a transmite senzația. Acești cili pot lua rădăcini în carnea membranoasă...

— Așteaptă o clipă, spuse Tehol îngrozit, nu sugerezi... — Majoritatea bărbaților nu pot face diferența, dar mărește plăcerea de multe ori

. . . sau așa sunt făcut să cred. Nu am invitat niciodată unul înăuntru, deoarece amplasarea unui ootooloo este permanent și are nevoie, uhm, de hrănire constantă.

'Cât de des?' întrebă Shurq, iar Tehol auzi o alarmă potrivită în tonul ei.

'Zilnic.'

— Dar nervii lui Shurq sunt morți – cum poate ea să simtă ceea ce simte chestia asta cu ottoolie?

— Nu mort, Tehol Beddict, pur și simplu netrezit. În plus, înainte de prea mult timp, cilii lui ootooloo vor fi pătruns în tot corpul ei, iar cu cât organismul este mai sănătos, cu atât carnea ei strălucitoare este mai strălucitoare și mai viguroasă!

'Înțeleg. Și cum rămâne cu creierul meu? Vor crește și aceste rădăcini în el?

— Ei bine, nu putem avea asta, nu-i așa, ca nu cumva să trăiești restul existenței salivând într-o baie fierbinte. Nu, vă vom infuza creierul cu o otravă – ei bine, nu o otravă adevărată, ci exudația unei creaturi mici care împarte acele izvoare termale cu ootooloo. Exudația menționată este neplacută pentru ootooloo. Nu este natura minunată?

Bugg, cu ochi grăunți, se clătină în casa stăpânului său. Era mai puțin de o oră înainte de zori. Se simțea epuizat, mai mult de binecuvântarea pe care o dăduse decât de pregătirea cadavrului bătrânei pentru înmormântare. Doi pași în camera single și se opri.

Shand era așezat pe podea și sprijinit de peretele de vizavi. — Unde este ticălosul, Bugg?

— Lucrez, deși îmi imaginez că ești sceptic. Nu am dormit noaptea asta și deci nu sunt egal cu conversația, Shand...

'Si imi pasa? Ce fel de munca? Ce face el care trebuie făcut când restul lumii doarme?

— Shand, eu...

Raspunde-mi!'

Bugg se îndreptă spre oala aşezată pe un grătar deasupra vatrăi acum răcoroase. A înmuiat o ceașcă în ceaiul călduț și fiert. — Douăsprezece linii de investiții, ca niște pârâuri nevăzute sub fundații, care mănâncă, dar încă nu dezvăluie un tremur. Există grinzi esențiale pentru fiecare economie, Shand, pe care se bazează totul.

— Nu poți face afaceri în miezul nopții.

— Nu genul ăsta de afaceri, nu. Dar există pericole în toate acestea, Shand. Amenințări. Și trebuie îndeplinite. Oricum, ce faci noaptea fără bodyguard?

'Ublala? Acea ciudă? În patul lui Rissarh. Sau a lui Hejun. Nu al meu, nu în seara asta, oricum. O luăm pe rând.

Bugg se uită la ea prin întuneric. A băut ultimul ceai și a lăsat ceașca jos.

— Toate acestea sunt adevărate? întrebă Shand după o clipă.
— Acele investiţii? 'Da.'

— De ce nu ne spune aceste lucruri?

„Pentru că investițiile tale trebuie să rămână separate, deconectate. Nu poate exista un model comparabil. Astfel, urmați-i instrucțiunile cu precizie. Totul va deveni clar în cele din urmă.

— Urăsc geniile.

'De inteles. Tot ce face pare să încurce, este adevărat. Se obișnuiește cu asta.

— Și cum mai face Bugg's

Construction? 'Destul de bine.'

— Oricum, care este scopul? Doar pentru a face bani?

'Nu. Intenția este de a achiziționa contractul pentru Eternul Domiciliu.'

Shand se uită cu privirea. 'De ce?'

Bugg zâmbi.

Dezinfectarea, albirea, răzuirea, pieptănarea. Uleiuri parfumate frecate pe haine și pe piele. Păstrează uleiurile frecate peste tot. Curățarea înroșirii ochilor, nasului, urechilor și gurii. Apoi a venit vremea pompei.

În acel moment, Tehol se clătină afară să ia aer.

Cerul pălește spre est, locuitorii mai puțin sănătoși ai orașului deja se ridicau și se aventurau pe străzi. Cărucioare zbârnâind pe pavaj. Undeva a cântat un cocoș, doar pentru a avea strigătul exuberant întrerupt într-o tăcere sugrumată. Un câine a lătrat fericit.

Pași, oprindu-se în dreapta lui Tehol. — Mai ești aici?

— Ah, asistentul lui Selush. Și ce mai faci în această dimineață îngrozitoare, Padderunt?

Expresia bătrânului era veșnic acru, dar la interogarea politicoasă a lui Tehol părea să explodeze într-o mizerie șifonată. 'Cine sunt? Nedormit! Așa sunt eu, blestemat de șarpe! Ei încă acolo? E o cauză pierdută, spun eu. O cauză pierdută. La fel ca tine, Tehol Beddict. O cunoșteam pe mama ta — ce ar spune ea văzându-te acum?

— Îi cunoști cadavrul, bătrâne prost. Înainte de asta nu te-am întâlnit niciodată. — Crezi că oricum nu mi-a spus totul despre ea? Cred că nu văd
ce e de vazut? Sufletul din interior modelează carnea. Oh, ea a vorbit bine cu mine.

Sprâncenele lui Tehol se ridicară. — Sufletul din interior modelează carnea? Se uită în jos la fața șifonată de prune care se uita la el. 'Vai.'

— O, asta e o remarcă tăioasă, nu-i așa? Adevărat, iată ce se întâmplă când un om cumsecade nu doarme!

Un mic vas de lut a explodat pe pietruiala dintre ei, urmat de un strigăt furios de la o fereastră din clădirea de vizavi.

'Acolo!' strigă Padderunt, cu mâna la cap, în timp ce se clătina în cercuri. „Fă din vecinii noștri dușmani vii! Tu nu locuiești aici, nu-i așa?
— Calmează-te, spuse Tehol. — Pur și simplu am întrebat cum ai fost în această dimineață, în caz că ai uitat. Răspunsul tău trebuia să fie la

fel de nebunesc și nedescris. Dacă aș fi vrut o listă cu bolile tale, ei bine, nu aș vrea. Cine ar? Civilitate inofensivă este ceea ce era de așteptat, Padderunt. Nu o invectivă greșită.

'Oh, chiar aşa? Ei bine, de unde ar trebui să știu asta? Haide, există un loc în apropiere care face prăjituri grozave de cereale. Și ceai de frunze de foșnet, care poate trezi morții.

Cei doi și-au făcut drum pe stradă.

'Ai încercat?' întrebă Tehol.

— Ce ai încercat?

— Trezirea morților cu ceai de frunze de foșnet.

— Ar fi trebuit să funcționeze.

— Dar, din păcate, nu a fost.

— Încă ar fi trebuit. Chestia îți dublează ritmul cardiac și te face să treci totul în stomac.

'Nu pot să aștept.'

— Până te obişnuieşti. Face și un ucigaș bun de insecte. Doar stropiți-l pe podea și în crăpături și așa. Nu îl pot recomanda suficient de mult.

„Majoritatea oamenilor fumează frunză, nu o beau". — Barbarii. Iată-ne. Cumperi, nu? 'Cu ce?'

„Atunci merge pe contul lui Selush, adică trebuie doar să plătești mai târziu". 'Amenda.'

Shurq Elalle stătea în fața oglinzii lungi de argint. Instinctul o făcu să măsoare valoarea acelui argint pentru o clipă, înainte de a se concentra în sfârșit asupra imaginii reflectate. O paloare sănătoasă pe pielea ei, obrajii strălucind de vigoare. Părul ei era curat și fusese tuns pentru prima dată în ultimii ani, parfumat cu o notă de ulei de patchouli. Albul ochilor ei era limpede, o strălucire umedă reflectându-se în pupilele ei.

Pieile putrede și lenjeria îmbrăcămintei ei fuseseră înlocuite cu mătase neagră, sub o jachetă scurtă, neagră, din piele de vițel. O centură nouă pentru arme, jambiere bronzate și cizme înalte. Mănuși de piele strânse. — Arăt ca o curvă.

— Totuși, nu o curvă bătrână, nu? spuse Selush.

— Adevărat, îți iau moneda și apoi te omor. Așa arăt eu. —
Sunt o mulțime de bărbați acolo care vor merge pentru asta,
știi. — Să fii ucis?

'Absolut. În orice caz, am fost făcut să cred că asta nu era profesia ta. Deși presupun că s-ar putea să te simți înclinat să încerci ceva nou — apropo, cum se simte ootooloo?

— Foame. Nu pot să-i hrănesc, uh, altceva?

Ochii lui Selush scânteiau. „Experimentare, acesta este spiritul!”

Unele comentarii, reflectă strigoiul, nu meritau niciun răspuns. Shurq Elalle a îndoit mușchii care i-ar permite să tragă respirația...
erau mult timp fără practică și era ciudat să simți sentimentul încă vag și îndepărtat al aerului alunecându-i pe gât și umpându-i pieptul. După pompă, fuseseră perfuzii. Respirația pe care a eliberat-o mirosea a scorțișoară și smirnă. Mai bine decât noroiul râului în orice zi.
— Munca ta este acceptabilă, spuse ea.

— Ei bine, asta e o ușurare! Se apropie zorii și mor de foame. Te testăm, dragă? Îmi imaginez că asistentul meu și Tehol sunt la stabilirea locală, rupând postul. Să ne alăturăm lor.

— Credeam că nu ar trebui să mănânc sau să beau. — Nu, dar poți să te îmbrăcăști și să flirtezi, nu-i așa? Shurq se uită la femeie.

Selush a zâmbit. Apoi pleoapele ei tremurară și se întoarse. — Unde este șalul meu?

Kuru Qan plecase și se întorsese cu doi asistenți care l-au dus pe Brys înapoi în camerele lui Ceda, unde a fost întins pe o bancă și plin cu diverse lichide și alimente. Chiar și așa, puterea a întârziat să se întoarcă și el încă zăcea culcat, cu capul sprijinit pe o pernă, când ușile s-au deschis și a intrat primul eunuc Nifadas.

Ochii lui mici străluceau când se uita de sus la Brys. — Campionul regelui, ești suficient de bine ca să-ți cunoști regele? Va fi aici într-o clipă.

Brys se strădui să stea mai drept. „Este regretabil. Sunt, pentru moment, inegal cu responsabilitățile mele...

— Nu contează asta, Finadd. Regele tău caută doar să se asigure că te vei recupera din încercarea ta. Preocuparea reală îl motivează pe Ezgara Diskanar în acest caz. Te rog, rămâi unde ești. Nu te-am văzut niciodată atât de palid. „Ceva s-a hrănit cu sângele lui”, a spus Kuru Qan, „dar nu îmi va spune

ce a fost.'

Nifadas își strânse buzele în timp ce îl privea pe Brys. — Nu-mi pot imagina că un zeu ar face așa ceva.

— Mael nu era acolo, primul eunuc, spuse Brys. „Tiste Edur au găsit altceva și l-au legat de serviciul lor”.

— Poţi să ne spui ce este chestia asta?

— Un zeu uitat, dar asta este măsura cunoștințelor mele. Nu îi cunosc natura și nici toată lățimea puterii sale. Este veche, mai veche decât oceanul însuși. Orice s-a închinat la ea nu era uman.

O voce a vorbit din prag. „Sunt mereu neglijent cu bunurile mele, deși Errantul m-a scutit de cea mai crudă consecință până acum, pentru care sunt recunoscător”.

Kuru Qan și Nifadas s-au închinat amândoi când Ezgara Diskanar a intrat în cameră. În al șaselea deceniu al său, trăsăturile regelui au rămas surprinzător de tinere. Era de o înălțime medie, ușor înclinat, gesturile lui dezvăluind o energie nervoasă care părea neobosit. Oasele de sub trăsăturile lui erau proeminente și oarecum asimetrice, rezultatul unui incident din copilărie cu un cal prost. Pometul drept și arcul orbital stăteau mai plat și mai sus decât omologii lor pe partea stângă a feței regelui, făcând ca ochiul de pe acea parte să pară mai mare și mai rotund. Era un ochi care funcționa prost și avea tendința de a rătăci independent atunci când Ezgara era iritat sau obosit. Vindecătorii ar fi putut corecta pagubele, dar regele le-a interzis – chiar și în copilărie, el fusese încăpățânat și voinic și nu era deloc preocupat de aspectul exterior.

O dovadă suplimentară a acestei observații a fost dovedită în ținuta sa modestă, mai potrivită pentru un cetățean din piețe decât pentru un rege.

Brys reuși să se încline ușor din poziția lui înclinată. — Scuzele mele, înălțimea voastră...

— Nu e nevoie, Finadd, interveni Ezgara Diskanar, fluturând o mână. — Într-adevăr, eu sunt cel care trebuie să-ți cer scuze. Sarcini neplăcute care te scot de la funcțiile tale oficiale. Ți-am abuzat puternic de loialitate, tânărul meu Campion. Și ai suferit pentru asta.

— Mă voi recupera, sire, spuse Brys.

Ezgara zâmbi, apoi îi cercetă pe ceilalți din cameră. — Ei bine, aceasta este o adunare de toamnă, nu-i așa? Ar trebui să fim ușurați că cea mai dragă soție a mea este în acest moment lipsită de sens sub o consoartă epuizată, astfel încât nici cei mai de încredere spioni ai ei nu îndrăznesc să se amestece să raporteze despre această întâlnire. Să sperăm că, când se va întâmpla în sfârșit, va fi mult prea târziu.

vorbi Nifadas. — Regele meu, eu voi fi primul care îmi ia concediu, dacă îmi permiteți. Se apropie cu repeziciune ora plecării mele din oraș, iar pregătirile mele sunt departe de a fi finalizate.

Zâmbetul deformat al lui Ezgara se lărgi. — Primul eunuc, sârguința ta în astfel de chestiuni este legendară, lăsându-mă sceptic în privința pretențiilor tale. Cu toate acestea, aveți permisiunea mea, chiar dacă vă puteți asigura că spionii voștri sunt anunțați exact când spionii ei își fac raportul, pentru ca ei, la rândul lor, să vă raporteze și apoi mie. Deși ceea ce trebuie să fac cu astfel de cunoștințe îmi va scăpa, fără îndoială, dat fiind că evenimentul care a inițiat aceste rafale de raportare nu este altul decât cel care are loc chiar acum în această cameră.

Nifadas se înclină. — Nimeni nu se poate odihni în acest dans, sire, după cum bine știți. Zâmbetul regelui se strânse. — Ei bine, chiar da, primul eunuc. Pleacă cu

tu atunci.'

Brys îl privi pe Nifadas plecând. Imediat ce ușa a fost închisă, regele s-a confruntat cu Kuru Qan. — Ceda, cancelarul continuă să depună o petiție împotriva atașării lui Finadd Gerun Eberict la delegație. Argumentele lui sunt convingătoare.

— Se teme pentru viața fiului tău, înălțimea ta.

Ezgara dădu din cap. — Și s-a slăbit atât de mult reținerea lui Finadd încât ar putea să-mi ucidă moștenitorul?

— S-ar spera că nu, sire.

— Îți închipui că fiul meu înțelege riscul și, prin urmare, va acționa cu constrângere și decor?

— Prințul Quillas a fost anunțat despre pericole, sire, răspunse Kuru Qan cu atenție. — Și-a adunat în jurul lui cei mai de încredere bodyguarzi ai săi, sub comanda lui Moroch Nevath.

— Probabil că Moroch se simte egal cu sarcina de a apăra viața prințului său. La acest lucru, Ezgara se întoarse și îl fixa pe Brys cu o privire iscoditoare.

— Moroch este extrem de priceput, sire, spuse Brys Beddict după o clipă. — Aș risca că va avea degustatori la rând în fața prințului și magi plini cu o mulțime de protecții.

„Cei din urmă, înălțimea voastră”, a spus Kuru Qan, „pot atesta. Am pierdut câțiva studenți pricepuți la comanda reginei.

„Astfel”, a spus Ezgara Diskanar, „căutăm echilibrul în amenințare și ne bazăm pe înțelepciunea jucătorilor. Totuși, dacă una dintre părți decide asupra acțiunii preventive, scenariul se dezvăluie rapid.

— Adevărat, sire.

— Finadd Brys Beddict, este Moroch Nevath capabil să sfătuiască reținere?

— Aşa cred, sire.

— Întrebarea care rămâne, totuşi, spuse Ezgara, este dacă fiul meu este capabil să o primească.

Nici Ceda, nici Brys nu au răspuns la asta.

Regele lor i-a privit pe amândoi o clipă lungă, apoi și-a concentrat atenția asupra lui Brys. — Aștept cu nerăbdare să revii la îndatoriri, campion, și sunt ușurat că te-ai recuperat din aventurile tale.

Ezgara Diskanar ieşi din cameră. În pragul ușii, el spuse – fără să se întoarcă sau să se oprească – „Gerun Eberict va trebui să-și reducă propriul anturaj, cred... . .'

Ușa a fost închisă de unul dintre servitorii lui Kuru Qan, lăsându-i pe cei doi bărbați singuri. Ceda aruncă o privire spre Brys, apoi ridică din umeri.

— Dacă mijloacele erau o virtute nemuritoare . . .' se aventură Brys.

— Regele nostru ar fi un zeu, termină Kuru Qan, dând din cap. „Și pe asta ne mizăm acum viața.” Lentilele care îi acopereau ochii străluceau cu lumină reflectată. — Observație curioasă de făcut în acest moment. Cred că profund prevăzător. Brys Beddict, îmi spui mai multe despre călătoria ta?
— Numai că am căutat să îndrept o greșeală și că, în consecință, Tiste Edur nu va mai putea lega niciun zeu uitat.

— Atunci, o faptă demnă.

— Asta este speranţa mea.

„Ce spun mereu bătrânele vrăjitoare din piață? „Sfârșitul lumii este anunțat cu o vorbă bună.” '

Brys tresări.

— Desigur, continuă Ceda distras, ei folosesc asta doar ca o scuză pentru a fi nepoliticos cu bătrânii iscoditori.

— Au o altă vorbă, Ceda, spuse Brys după o clipă. „Adevărul se

ascunde în haine incolore.”

— Sigur nu aceleași vrăjitoare? Dacă da, atunci sunt toți cei mai mari mincinoși cunoscuți de lumea muritorilor!

Brys zâmbi la glumă. Dar un gust de cenuşă îi venise la gură şi el se precipită în interior la primele şoapte de groază.

Capitolul șapte

Nu vezi altceva decât carne

în schemele lucrate

care cusă fiecare dans

în modele de creștere -

ritualul zilelor noastre

viețile noastre împodobite

cu import pretios

de parcă stăm neîntăriți

înaintea meselor sărbătoare grele

iar tapiserii împovărate

cu fapte simple

sunt toți cei care ne cheamă

și tot ce apelăm la noi

precum ar fi carnea umflată de sânge

prin altceva decât nevoie.

Dar viziunea mea nu este așa

privilegiat și ceea ce văd

sunt oasele în mișcare fantomatică,

oasele care sunt

sclavi și ei țes

lumea solidă de sub picioare

cu fiecare pas pe care îl faci.

S LAVII ÎN SUB

F ISHER KEL T ATH

Pedac a privit copiii Edur jucându-se printre copacii sacri. Umbrele care se zvârcoliau în scoarța neagră a boilor erau un haotic

vârtej de mișcare înconjurând copiii, față de care păreau cu totul indiferenți. Dintr-un motiv inefabil, ea a găsit juxtapunerea înfiorătoare.

Cu ani în urmă, îl văzuse pe tânărul Nerek jucându-se în mijlocul oaselor împrăștiate ale strămoșilor lor și asta o lăsase mai zguduită decât orice câmp de luptă pe care l-a parcurs. Scena dinaintea ei rezona acum în același mod. Era aici, în satul Regelui Vrăjitor, și în mijlocul oamenilor, al figurilor în mișcare și al vocilor care răsună prin aerul cețos, se simțea pierdută și singură.

Înconjurând crângul sfânt era o pasarelă largă, noroiul acoperit cu fâșii șubrede de scoarță mărunțită, de-a lungul cărora stăteau bușteni grosolan ciopliți în bănci. La zece pași în stânga lui Seren se afla Hull Beddict, așezat cu antebrațele pe genunchi, cu mâinile ancorate capul în timp ce se uita la pământ. De ceva vreme nici nu se mişcase, nici nu vorbise, iar inconsecenţialitatea banală a saluturilor lor schimbate nu mai răsuna între ei, excluzând o slabă aromă de tristeţe în tăcerea reciprocă.

Tiste Edur i-a ignorat pe cei doi străini Letherii din mijlocul lor. Li se oferise cazare pentru ei și pentru Buruk cel Pale. Prima întâlnire cu Hannan Mosag urma să fie în această noapte, dar compania era deja aici de cinci zile. În mod normal, era de așteptat o așteptare de o zi sau două. Era clar că Regele Vrăjitor le trimitea un mesaj cu această întârziere fără precedent.

Un avertisment mai îngrozitor era încă găsit în numeroșii Edur din alte triburi care locuiesc acum în sat. Îi văzuse pe Arapay, Merude, Beneda și Sollanta printre nativii Hiroth. Den-Ratha, care locuia în regiunile cele mai nordice ale teritoriului Edur, au fost în mod notoriu reticenți să se aventureze din propriile meleaguri. Chiar și așa, faptul triburilor unificate nu putea fi făcut mai aparent și mai deliberat decât fusese, iar un adevăr pe care ea îl cunoștea doar în abstract a primit o confirmare înfricoșătoare în actualitatea lui. Slăbiciunile dezbinate din vechime nu mai existau. Totul se schimbase.

Nerek traseseră vagoanele aproape de cabana pentru oaspeți și acum erau înghesuiți printre ele, de teamă să nu se aventureze în sat. Tiste Edur avea un fel de a privi direct prin cei pe care îi considerau a fi oameni mai mici. Acest lucru i-a înspăimântat într-un fel pe Nerek, de parcă faptul că existența lor ar fi putut fi afectat de indiferența Edur. De când au ajuns au avut

păreau să se ofilească, imuni la îndemnurile lui Buruk, abia înclinați să se hrănească. Seren plecase în căutarea lui Hull, în speranța de a-l convinge să vorbească cu Nerek.

După ce l-a găsit, ea începuse să se întrebe dacă el fusese provocat cu ceva asemănător cu căptușeala enervantă care se așezase pe Nerek. Hull Beddict părea bătrân, de parcă sfârșitul călătoriei ar fi avut cu sine un cost înverșunat și în fața lui aștepta încărcări mai grele.
Seren Pedac și-a tras privirea de la copiii care se jucau și s-a întors spre locul unde stătea Hull pe banca de bușteni. Bărbații erau rapizi și încăpățânați cu barierele lor, dar ea se săturase. — Nerek ăia vor muri de foame dacă nu faci ceva.

Nu exista niciun indiciu că ar fi auzit-o.

— Bine, se răsti ea. — Ce înseamnă încă câteva morți cu Nerek la
numărul tău? Și-a dorit furie. Ultraj. Ar fi vrut să-l rănească cu asta,
dacă

doar pentru a confirma că încă mai curge sânge. Dar la cuvintele ei vicioase, el ridică încet privirea și îi întâlni ochii cu un zâmbet blând. — Seren Pedac. Nerek așteaptă acceptarea de către Tiste Edur, la fel ca și noi – deși noi, Letherii, suntem mult mai puțin sensibili la daunele spirituale pe care Edurii doresc să le suferim. La urma urmei, pielea noastră este groasă...

„Născută din fixarea noastră pentru așa-zisul nostru destin infailibil”, a răspuns ea. — Ce-i cu asta?

— Obişnuiam să cred, spuse el, cu zâmbetul dispărut, că grosimea noastră... . . armura nu era altceva decât o iluzie. Aroganță și aroganță neprihănită care ascunde nesiguranțe adânci. Că am trăit într-o criză perpetuă, de vreme ce destinele autoproclamate poartă o mie de măști și nici una dintre ele nu se potrivește cu adevărat...

— Cum pot, Hull Beddict, când sunt modelați după perfecțiune?

A ridicat din umeri, a privit în jos și a părut să-și studieze mâinile. — Dar în cele mai multe privințe armura noastră este într-adevăr groasă. Impermeabil la nuanțe, orb la subtilitate. De aceea suntem mereu atât

de suspicioși față de lucrurile subtile, mai ales când sunt expuse de străini, de străini.

„Noi, Letherii, ne cunoaștem propriile jocuri de înșelăciune”, a spus Seren. — Ne pictezi ca pe niște proști gafe...

„Ceea ce suntem, în atât de multe feluri”, a răspuns el. „Oh, ne vizualizăm obiectivele suficient de clar. Dar ignorăm faptul că fiecare pas pe care îl facem spre ei zdrobește pe cineva, undeva.

— Chiar și al nostru.

— Da, există asta. S-a ridicat, iar Seren Pedac a fost lovită încă o dată de corpul său. Un om imens, stricat. — Mă voi strădui să uşurez situaţia dificilă a Nerekului. Dar răspunsul îi revine Tiste Edur.'

'Foarte bine.' Ea făcu un pas înapoi și se întoarse. Copiii s-au jucat mai departe, în mijlocul umbrelor pierdute. Ea l-a ascultat pe Hull îndepărtându-se, trosnetul mocasin al picioarelor lui mocasin pe așchii de lemn dispărând.

Foarte bine.

Ea și-a făcut drum în sat, pe bulevardul principal, peste podul care ducea prin porți deschise în secția interioară, unde își aveau reședința Hiroth, născut nobil. Chiar dincolo de ei se afla casa lungă a lui Hannan Mosag. Seren Pedac se opri în luminișul larg, chiar în interiorul zidului de palisadă. Niciun copil la vedere, doar sclavi ocupați cu treburile lor ușoare și o jumătate de duzină de războinici Edur care luptă cu o gamă largă de arme. Nimeni nu i-a scutit Achizitorului nicio notificare, cel puțin nu în exterior, deși era sigură că sosirea ei fusese observată pe ascuns și că mișcările ei vor fi urmărite.

Doi sclavi Letherii se plimbau prin apropiere, purtand intre ei o prastia de plasa bombata de midii. Seren se apropie.

— Aș vorbi cu o matronă Edur.

— Ea vine, răspunse unul dintre ei, fără să arunce o privire.

Seren se întoarse.

Femeia Edur care se îndrepta spre ea era flancată de însoțitori. Părea tânără, dar, în adevăr, nu avea de unde să știe. Atrăgător, dar asta în sine nu era neobișnuit. Purta o halată lungă, lâna vopsită în albastru miezul nopții, cu modele cu fire aurii împodobind manșete și brocart. Părul ei lung, castaniu drept, era nelegat.

— Acquitor, spuse ea în Edur, ești pierdut?

— Nu, milady. Aș vorbi cu tine în numele Nerekului.
Sprâncenele subțiri se arcuiau deasupra feței în formă de

inimă. 'Cu mine?' — Cu un Edur, răspunse Seren.

'Ah. Și ce vrei să spui?

„Până în momentul în care Tiste Edur oferă un bun venit oficial Nerekului, ei mor de foame și suferă chinuri spirituale. Aș ruga să le arăți milă.

— Sunt sigur că aceasta nu este decât o neglijență, achizitor. Nu este adevărat că audiența ta cu Regele Vrăjitor are loc chiar în această noapte?

'Da. Dar asta nu este o garanție că vom fi proclamați oaspeți în acel moment, nu-i așa?

— Ai cere un tratament special? — Nu pentru noi
înşine. Pentru Nerek.

Femeia a studiat-o o vreme, apoi: „Spune-mi, dacă vrei, cine sau ce sunt acești Nerek?”

Au trecut o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, în timp ce Seren se străduia să se adapteze la această ignoranță neașteptată. Neașteptat, își spuse ea, dar deloc surprinzător – nu căzuse decât la propriile presupuneri. Se părea că Letherii nu erau unici în obsesiile lor de sine. Sau, de altfel, aroganța lor. — Scuze, milady...

— Mă numesc Mayen.

— Iertare, Mayen. Nerek sunt slujitorii lui Buruk cel Pale. Asemănător ca statut cu sclavii tăi. Ei aparțin unui trib care a fost asimilat de Lether cu ceva timp în urmă și acum lucrează pentru a-și plăti datoriile.
— Aderarea la Letherii presupune datorii?

Privirea lui Seren se îngustă. — Nu direct, nu ca atare, Mayen. Au fost . . .

circumstanțe unice.'

'Da, desigur. Acestea apar, nu-i așa? Femeia Edur și-a apăsat un vârf de deget pe buze, apoi a părut că a luat o decizie. — Du-mă, atunci, la aceşti Nerek, Acquitor.

'Imi pare rau? Acum?'

— Da, cu cât spiritul lor se liniștește mai repede, cu atât mai bine. Sau te-am înțeles greșit?

'Nu.'

— Se presupune că binecuvântarea oricărui Edur va fi suficientă pentru acești nenorociți oameni de trib ai tăi. Nici nu pot să văd cum va

afecta relațiile Regelui Vrăjitor cu tine. Într-adevăr, sunt sigur că nu va fi. S-a întors către unul dintre sclavii ei Letherii. — Feather Witch, te rog să-i informezi pe Uruth Sengar că voi avea oarecum întârziere, dar asigură-o că nu va dura mult timp.

Tânăra pe nume Feather Witch s-a înclinat și s-a repezit spre o casă lungă. Seren se uită după ea pentru o clipă. — Mayen, dacă pot să întreb, cine i-a dat acest nume?

— Vrăjitoarea cu pene? Este Letherii, nu-i așa? Acei Letherii născuți ca sclavi printre noi sunt numiți de mamele lor. Sau bunici, oricare ar fi practica în rândul soiului tău. Nu m-am gândit prea mult la asta. De ce?' Seren a ridicat din umeri. „Este un nume vechi, asta-i tot. Nu l-am auzit folosit într-un

mult timp, și apoi numai în istorii.' — Să
mergem, achizitor?

Udinaas stătea pe un taburet jos, lângă intrare, scoțând solzi dintr-un coș plin cu pește uscat. Mâinile îi erau ude, roșii și crăpate de pasta de sare în care fusese împachetat peștele. Privise sosirea Achizitorului, urmase ocolul lui Mayen, iar acum Feather Witch se apropia, cu o expresie tulburată pe chip.

— Îndatorat, se răsti ea, Uruth este
înăuntru? — Este, dar trebuie să aștepți.
'De ce?'

— Vorbește cu văduvele înalte. Au fost acolo de ceva vreme și nu, nu știu ce îi privește.

— Și îți imaginezi că te-aș fi întrebat? — Cum sunt visele
tale, Feather Witch?

Ea păli și se uită în jur de parcă ar fi căutat în alt loc unde să aștepte. Dar începuse să cadă o ploaie ușoară și sub acoperișul proeminent al casei lungi erau uscate. — Nu știi nimic despre visele mele, îndatorat.
'Cum pot să nu? Vii la mine în ele în fiecare noapte. Vorbim tu și cu mine. Ne certăm. Îmi ceri răspunsuri. Blestemi privirea din ochii mei. Și, în cele din urmă, fugi.

Ea nu i-ar întâlni privirea. — Nu poți fi acolo. În mintea mea, spuse ea. — Nu ești nimic pentru mine.

— Suntem doar cei căzuți, Vrăjitoarea Pene. Tu, eu, fantomele. Noi toti. Suntem praful care se învârte în jurul gleznelor cuceritorilor în timp ce aceștia pășesc spre glorie. În timp, s-ar putea să ne ridicăm în cearta lor neîncetată și să-i sufocăm, dar este o răzbunare meschină, nu crezi?
— Nu vorbești așa cum obișnuiai, Udinaas. Nu mai știu cine vorbește prin tine.

Se uită în jos la mâinile sale mânjite de solzi. 'Și cum să răspund la asta? Sunt neschimbat? Cu greu. Dar asta înseamnă că schimbările nu sunt ale mele? eu

sa luptat cu Corbul Alb pentru tine, Vrăjitoarea Pene. Te-am smuls din strânsoarea lui, iar acum tot ce faci este să mă blestemi.

— Crezi că apreciez să-ți datorez viața?

El tresări, apoi reuși să zâmbească în timp ce își ridică privirea încă o dată, surprinzând-o studiindu-l – deși încă o dată ea întoarse privirea. — Ah, înțeleg acum. Te-ai regasit. . . îndatorat. Mie.'

— Greşit, şuieră ea. — Uruth m-ar fi salvat. N-ai făcut nimic, decât să te faci prost.

— A întârziat prea mult, Feather Witch. Și insisti să-mi spui Îndatorat, de parcă a-l spune destul de des te va îndepărta...

'Liniște! Nu vreau nimic de-a face cu tine!

— N-ai de ales, deși dacă vorbești mai tare, ambele noastre capete vor depăși o știucă în afara zidurilor. Ce a vrut achizitorul cu Mayen? Ea se mişcă nervoasă, ezită, apoi spuse: — Un bun venit pentru Nerek.

Ei mor.

Udinaas clătină din cap. — Cadoul ăsta trebuie făcut de Regele Vrăjitor. — Aşa ai crede, totuşi Mayen s-a oferit în locul lui. Ochii i se mariră. 'Ea a facut? Și-a pierdut mințile?

— Liniste, prostule! Feather Witch se ghemui vizavi de el. — Căsătoria iminentă i-a umplut capul. Ea se modelează ca regină și astfel a devenit insuportabilă. Și acum l-ar binecuvânta pe Nerek...

'Binecuvânta?'

— Cuvântul ei, da. Cred că până și Acquitor a fost surprins. — A fost Seren Pedac, nu-i aşa? Feather Witch dădu din cap.

Amândoi au tăcut câteva clipe, apoi Udinaas a spus: „Ce crezi că ar face o asemenea binecuvântare?”

— Probabil nimic. Nerek sunt un popor distrus. Zeii lor sunt morți, spiritele strămoșilor lor împrăștiate. O, o fantomă sau două ar putea fi

atrase de pământul proaspăt sfințit...

— O binecuvântare a lui Edur ar putea face asta? Sfințiți pământul?

'Poate. Nu știu. Dar ar putea exista o legătură. Destine, în funcție de puritatea liniei de sânge a lui Mayen, de tot ceea ce o așteaptă în viața ei, de dacă este... Feather Witch făcu un gest furioasă și își închise gura.

Dacă este virgină. Dar cum ar putea fi asta în discuție? Nu este încă căsătorită, iar Edur nu încalcă acele reguli. „Nu am vorbit despre asta, tu și cu mine”, a spus Udinaas. — Ți-am spus că trebuie să aștepți, pentru că asta se așteaptă de la mine. Nu aveai niciun motiv să crezi că mesajul tău de la Mayen este urgent. Suntem sclavi, Feather Witch. Nu ne gândim pentru noi înșine, iar la Edur și la felurile lor nu știm aproape nimic.

Ochii ei se fixară în cele din urmă pe ai lui. 'Da.' O clipă, apoi, „Hannan Mosag se întâlnește cu Letherii în seara asta”.

'Știu.'

— Buruk cel Pale. Seren Pedac. Hull Beddict.

Udinaas a zâmbit, dar zâmbetul nu avea niciun umor. — Dacă vrei, la picioarele cui vor fi turnate plăcile, Feather Witch?

— Printre cei trei? Errant știe, Udinaas. De parcă și-ar fi simțit propria înmuiere față de el, se încruntă și se îndreptă. — Voi sta acolo. Aşteptare.'

— Intenționați să turnați plăcile în seara asta, nu-i așa?

Ea recunoscu cu un semn concis din cap, apoi se îndreptă spre colțul casei lungi, până la marginea ploii care se îngroșa.

Udinaas a reluat să dezbrace cântarul. S-a gândit la propriile cuvinte de mai devreme. *Căzut. Cine ne urmărește pașii, mă întreb? Noi care suntem cei uitați, cei scazuți și cei ignorați. Când calea este un eșec, nu este niciodată luată de bunăvoie. Cei căzuți. De ce plânge inima mea pentru ei? Nu ei, ci noi, căci, cu siguranță, sunt numărat printre ei. Sclavi, iobagi, țărani și muncitori fără nume, fețele încețoșate din mulțime - doar o pată de memorie, o zgârietură de picioare pe pasajele laterale ale istoriei.*

Poate cineva să se oprească, se poate întoarce și să-și forțeze ochii să străpungă întunericul? Și vezi pe cei căzuți? Poate cineva să-i vadă vreodată pe cei căzuți? Și dacă da, ce emoție se naște în acel moment?

Avea lacrimi pe obrajii lui, care se scurgeau pe mâinile fretate. Știa răspunsul la acea întrebare, ascuțit cu un cuțit și adâncit, iar răspunsul a fost... . . recunoaştere.

Hull Beddict se muta să stea lângă Seren Pedac în timp ce Mayen se îndepărta. În spatele lor, Nerek vorbeau în limba lor maternă, cuvinte dure și rapide, încordate de neîncredere. Ploaia șuiera în focurile de bucătărie.

— Nu ar fi trebuit să facă asta, spuse Hull.

— Nu, încuviinţă Seren, n-ar fi trebuit. Totuși, nu sunt sigur ce tocmai s-a întâmplat. Au fost doar cuvinte, până la urmă. Nu au fost?
— Nu ia proclamat oaspeți, Seren. Ea le-a binecuvântat sosirea.

Acquitor îi aruncă o privire înapoi către Nerek, încruntat la expresiile lor înroșite și nervoase. 'Despre ce vorbesc ei?'

„Este vechiul dialect – există cuvinte de comercianți pe care le înțeleg, dar multe altele pe care nu le înțeleg”.

— Nu știam că Nerek are două limbi.

— Numele lor este menționat în analele Primelor Debarcări, spuse Hull. „Ei sunt oamenii indigeni al căror teritoriu se întindea pe tot sudul. Nerek se uita la apropierea primelor nave. Nerek care a venit să-i întâmpine pe primii Letherii care au pus piciorul pe acest continent. Nerek care a făcut comerț, i-a învățat pe colonizatori cum să trăiască în acest pământ, le-a dat medicamente împotriva febrei de căldură. Ei sunt aici de mult, mult timp. Două limbi? Sunt surprins că nu sunt o mie.

— Ei bine, spuse Seren Pedac după o clipă, măcar s-au animat încă o dată. Vor mânca, fă cum le poruncește Buruk...

'Da. Dar simt o nouă teamă printre ei – nu una de a incapacita, dar

sursa gândurilor tulburi. Se pare că nici măcar ei nu înțeleg

semnificația deplină a acelei binecuvântări.'

— Acesta nu a fost niciodată
pământul lor, nu-i așa?

'Nu știu. Edur susțin cu siguranță că au fost întotdeauna aici, de pe vremea când gheața s-a retras pentru prima dată din lume.

— O, da, uitasem. Miturile lor ciudate de creație. Șopârle și dragoni și gheață, un zeu-rege trădat.

După o clipă, ea aruncă o privire peste el și îl văzu uitându-se la ea.

— Ce este, Hull?

'De unde știi astfel de lucruri? Au trecut ani de zile până când Binadas Sengar mi-a renunțat la astfel de informații și asta ca un cadou solemn în urma legăturii noastre.

Seren clipi. 'Am auzit . . . undeva. Presupun.' Ea a ridicat din umeri, ștergându-și apa de ploaie de pe față. „Toată lumea are un fel de mit al creației. Prostii, de obicei. Sau amintiri reale, toate amestecate și infuzate cu magie și miracole.

— Sunteți surprinzător de disprețuitor, Acquitor.

— Și ce cred Nerek?

„Că toți s-au născut dintr-o mamă singură, de nenumărate generații trecute, care a fost hoțul focului și a umblat prin timp, căutând ceea ce ar putea răspunde unei nevoi care o mistuia – deși ea nu a putut descoperi niciodată natura acelei nevoi. Odată, în călătoria ei, ea a luat în ea o sământă sacră și astfel a născut o fetiță. După toate aparențele exterioare, a continuat el, acel copil era puțin diferit de mama ei, pentru că sacralitatea era ascunsă și așa rămâne ascunsă până astăzi. În cadrul Nerek, care sunt urmașii acelui copil.

— Și prin asta, Nerek își justifică patriarhatul ciudat.

— Poate, recunoscu Hull, deși linia feminină este considerată cea mai pură.

— Și mama acestei prime mame are un nume?

— Ah, ai observat amestecul confuz al celor două, ca și cum ar fi mai degrabă roluri decât indivizi distincti. Fecioară, mamă și bunica, o progresie în timp...

— Reducerea grelei petrecute ca soție. Înțelepciunea se desfășoară ca o floare într-un morman de bălegar.

Privirea lui se ascuți asupra ei. „În orice caz, ea este cunoscută sub o serie de nume înrudite, sugerând și variații ale unei singure persoane. Eres, N'eres, Eres'al.'

— Și acesta este ceea ce se află în centrul cultului strămoșilor Nerek? — A fost, Seren Pedac. Uiți, cultura lor este distrusă.

— Culturile pot muri, Hull, dar oamenii trăiesc mai departe, iar ceea ce poartă în ei sunt semințele renașterii...

— O amăgire, Seren Pedac, răspunse el. „Orice s-ar putea naște din asta este sucit, slab, o batjocură de sine”.

— Chiar și piatra se schimbă. Nimic nu poate sta pe loc...

— Totuşi am face-o. Nu-i așa? Oh, vorbim de progres, dar ceea ce ne dorim cu adevărat este perpetuarea prezentului. Cu excesele sale aparent nesfârșite, cu poftele ei înfocate. Întotdeauna aceleași reguli, mereu același joc. Seren Pedac a ridicat din umeri. — Discutam despre Nerek. Un născut nobil

femeia din Hiroth Tiste Edur i-a binecuvântat... — Înainte de a fi exprimat chiar și propria noastră întâmpinare oficială.

Sprâncenele ei s-au ridicat. — Crezi că aceasta este încă o insultă voalată la adresa Letherii? Instigat de însuși Hannan Mosag? Hull, cred că dvs

de data asta imaginația are mai bine pe
tine. — Gândește-te ce îți place.

Ea sa întors. 'Mă duc la o plimbare.'

Uruth o interceptase pe Mayen la pod. Orice s-a schimbat între ei a fost scurt și fără dramatism, cel puțin niciunul pe care Udinaas nu ar fi putut stabili de unde stătea în fața casei lungi. Feather Witch o urmase pe Uruth după ce îi transmisese mesajul de la amanta ei și așteptase la o jumătate de duzină de pași distanță de cele două femei Edur, deși nu atât de departe încât să nu fie la îndemână. Uruth și Mayen s-au apropiat apoi unul lângă celălalt, sclavii în urmă.

Auzind râsete slabe, Udinaas se înțepeni și se cocoșă mai jos pe scaun.

— Taci, Wither! şuieră el.

„Există tărâmuri, sclave mort” , șopti spectrul, *„în care amintirile modelează uitarea și astfel fac din veacurile trecute de mult o lume la fel de reală ca aceasta. În acest fel, timpul este învins. Moartea este sfidată. Și uneori, Udinaas cel Îndatorat, un astfel de tărâm se apropie. Foarte aproape.'*

— Gata, te implor. Nu mă interesează ghiciturile tale stupide...

„Vrei să vezi ce văd acum? Să trimit vălul lui Shadow să-ți alunece peste ochi și să-ți dezvălui astfel trecuturi nevăzute?

'Nu acum-'

'Prea tarziu.'

În fața ochilor sclavului se desfășurau straturi, subțiri ca o pânză de păianjen, iar satul din jur păru să se strângă înapoi, încețoșat și incolor, sub atacul. Udinaas s-a chinuit să se concentreze. Poiana dispăruse, înlocuită cu copaci falnici și un podea de pădure de mușchi șifonat, unde ploaia cădea în foi. Marea din stânga lui era mult mai aproape, răsturnând aprig valuri cenușii, spumoase pe stânca neagră zimțată a țărmului, spuma explodând spre cer.

Udinaas se îndepărtă de violența acelor valuri – și deodată s-au stins

în întuneric, iar o altă scenă s-a ridicat în fața ochilor sclavului. Marea se retrăsese, dincolo de orizontul vestic, lăsând în urmă roci de bază cu cicatrici de șanțuri înconjurate de stânci de gheață. Aerul rece purta duhoarea de putregai.

Siluete treceau pe lângă Udinaas, purtând blănuri sau poate purtând propria lor haină groasă, pete maro, cafeniu și negru. Erau surprinzător de înalți, trupurile lor disproporționat de mari sub capetele cu craniu mic și fălci grele. Unul purta o centură țesătă din stuf de care atârnau vidre moarte și toate purtau colaci de frânghie făcute din ierburi răsucite.

Au tăcut, dar Udinaas și-a simțit teroarea în timp ce se uitau la ceva în cerul nordic.

Sclavul miji ochii, apoi văzu ceea ce le captase atenția.

Un munte de piatră neagră, atârnând suspendat în aer deasupra pantelor joase, înghesuite de gheață spartă. Se apropia din ce în ce mai mult, iar Udinaas simți o răuvoință care emana din enorma, imposibilă conjurare – o emoție pe care creaturile înalte și zbucilate o simțeau în mod clar și ele.

S-au mai privit o clipă, apoi s-au rupt. A fugit pe lângă
Udinaas... și scena sa schimbat.

Roci de bază zdrobite, piatră pulverizată, ceață răscolitoare. Au apărut două siluete înalte, târând între ele pe al treilea – o femeie, inconștientă sau moartă, cu părul lung, castaniu închis, nelegat și care ținea pe pământ. Udinaas tresări când a recunoscut una dintre figurile care mergeau — acea armură orbitoare, cizmele îmbrăcate cu fier și mantia de argint, chipul cu coifă. *Menandore. Sora Dawn.* A căutat să fugă — ea nu putea să evite să-l vadă — dar s-a trezit încremenit pe loc.

A recunoscut-o și pe cealaltă femeie, din statuile sculptate cu frică rămase pe jumătate îngropate în lut în pădurea din jurul satului Hiroth. Pielea neagră, cenușie și neagră, făcându-i chipul dur să semene cu o mască de război. O cuirasă de fier tocit, petice. Brățări și ciupi de lanț și piele, o pelerină lungă din piele de focă care se întinde în spatele ei. *Dapple, sora volubilă. Sukul Ankhadu.*

Și cunoștea, atunci, femeia pe care au târât-o între ei. Amurg, Sheltatha Lore. Cea mai prețuită fiică a lui Scabandari, Protectoarea Tiste Edur.

Cele două femei s-au oprit, eliberând brațele moale ale celei dintre ele, care a căzut pe roca pietroasă ca și cum ar fi murit. Două seturi de ochi largi și epicantici de la Tiste păreau să se fixeze asupra lui Udinaas.

Menandore a fost primul care a vorbit. — Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

În timp ce Udinaas se străduia să găsească un răspuns la asta, vocea unui bărbat de lângă el a spus: „Ce i-ai făcut?”.

Sclavul se întoarse să vadă un alt Tiste, care stătea la îndemână de unde stătea Udinaas pe scaun. Mai înalt decât femeile care se aflau în fața lui, purta armură emailată albă, împroșcată de sânge, pătată și cicatrice de tăieturi de sabie. O cârmă ruptă era legată de șoldul drept. Pielea îi era albă ca fildeșul. Sângele uscat îi marca partea stângă a feței cu un model ca un fulger ramificat. Focul îi arsese cea mai mare parte a părului, iar pielea pateului îi era crăpată, roșie și curgând.

Pe spate îi erau atârnate săbii lungi cu teacă gemenă, mânerele și mânerele ieșind în sus în spatele umerilor lui largi.

— Nimic pe care să nu merite, răspunse Menandore ca răspuns la întrebarea bărbatului Tiste.

Cealaltă femeie și-a descoperit dinții. „Dragul nostru unchi avea ambiții pentru acest văr prețios al nostru. Și totuși a venit când ea a țipat nevoia?

Bărbatul cu cicatrici de luptă a trecut pe lângă poziția sclavului, cu atenția asupra corpului lui Sheltatha Lore. — Aceasta este o mizerie groaznică. M-aș spăla pe mâini de asta, pe toate.

— Dar nu poţi, spuse Menandore cu o bucurie ciudată. — Cu toții suntem otrăviți de sângele mamei, până la urmă...

Sukul Ankhadu sa îndreptat spre sora ei cu cuvintele: „Fiicele ei s-au descurcat mai rău decât otrava! Nu există nimic echilibrat în această zdrobire de sine. Uită-te la noi! Cățele pline de naștere — capetele zgomotoase ale lui Tiam se ridică din nou și din nou, generație după generație! Ea a înjunghiat un deget în bărbatul Tiste. — Și ce rămâne cu tine, părinte? Acel coșmar pleacă pe aripi cu pene din întunericul altui tărâm, cu picioarele desfășurate atât de late și îmbietoare, și nu ai fost tu primul la rând? Pur Osserc, primul Fiu al Întunericului și al Luminii, atât de prețios! Și totuși erai, împletindu-ți sângele cu acea curvă — spune-ne, ai proclamat-o sora ta înainte sau după ce ai tras-o?

Dacă veninul cuvintelor ei avea vreun efect, nu exista niciun semn exterior. Cel pe nume Osserc a zâmbit pur și simplu și și-a întors privirea. — Nu ar trebui să vorbești așa despre mama ta, Sukul. La urma urmei, a murit dându-te pe lume...

— A murit dându-ne pe toți pe lume! Mâna ridicată a lui Sukul Ankhadu s-a închis într-un pumn care părea să răsucească aerul. „Moare și renaște. Tiam și copiii ei. Tiam și amanții ei. Miile ei de morți și totuși *nimic nu se schimbă!*

Menandore vorbi pe un ton calm. — Și cu cine te-ai certat, Osserc?

Osserc se încruntă. — Anomandră. De data asta a luat mai bine pe mine. Luând în considerare, continuă el după o clipă, nu este surprinzător. Arma furiei se dovedește adesea mai puternică decât armura rațiunii reci. Apoi a ridicat din umeri. — Chiar și așa, l-am amânat suficient de mult...

— Pentru a permite scăparea lui Scabandari? întrebă Menandore. 'De ce? Rudele tale sau nu, s-a arătat pentru ceea ce este cu adevărat: un criminal perfid.

Sprâncenele lui Osserc s-au ridicat batjocoritor și a privit femeia inconștientă care zăcea la pământ între fiicele lui. — Atunci, probabil, vărul tău care a suferit în mod evident din cauza ta nu a murit. În consecință, aș putea sublinia că Scabandari nu a ucis Silchas Ruin...

— Adevărat, se răsti Sukul, ceva mult mai rău. Dacă nu crezi că a mânca noroi pentru eternitate este o soartă de preferat.

— Scutește-mă de ultraj, oftă Ossec. „Așa cum observați atât de des, dragă copil, trădarea și trădarea sunt trăsătura cea mai prețioasă a familiei noastre extinse sau, dacă nu prețioasă, cu siguranță cea mai populară. În orice caz, am terminat aici. Ce ai de gând să faci cu ea?

— Credem că lui Silchas s-ar putea bucura de companie.

Osserc se înțepeni. — Doi Ascendenți draconici pe același teren? Testați cu durere acea Casa Azath, fetelor.

— Va căuta Scabandari să o elibereze? întrebă Menandore.

— Scabandari nu este în stare să elibereze pe nimeni, răspunse Osserc, inclusiv pe sine.

Cele două femei au fost clar surprinse de acest lucru. După un moment, Menandore a întrebat: „Cine a reușit asta?”

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Conteaza? Era îngâmfarea lui Scabandari să creadă că zeii acestei lumi nu aveau puterea să i se opună. S-a oprit apoi pentru a-și privi fiicele speculativ și a spus: „Ascultați asta ca un avertisment, dragii mei. *Primii copii ai* Mamei Întuneric s- au născut fără a avea nevoie de nici un tată. Și, în ciuda a ceea ce ar putea pretinde Anomander, ei *nu erau* Tiste Andii.'

— Nu știam asta, spuse Menandore. —
Ei bine, acum o faci. Calcați încet, copii.

Udinaas a privit silueta înaltă îndepărtându-se, apoi sclavul a gâfâit când forma lui Osserc se încețoșa, se mișca, se desfășura pentru a găsi o nouă formă. Solzi uriași și strălucitori de aur și argint se unduiesc în timp ce aripile se întindeau larg. Un val de putere, iar dragonul enorm era în aer.

Sukul Ankhadu și Menandore s-au uitat după el, până când dragonul s-a împuținat într-un jar strălucitor pe cerul greu, și-a dat cu ochiul și a dispărut.

Sukul mormăi, apoi spuse: — Sunt surprins că Anomander nu l-a ucis. — Ceva îi leagă, soră, despre care nu știm noi și nimeni altcineva

lucru despre. Sunt sigur de asta.

'Poate. Sau ar putea fi ceva mult mai simplu.
'Ca?'

— Ei vor continua jocul, spuse Sukul cu un zâmbet strâns. — Și plăcerea ar păli într-adevăr dacă unul l-ar ucide pe celălalt.

Ochii lui Menandore căzură la forma nemișcată a lui Sheltatha Lore. 'Aceasta. Și-a luat un iubit dintre zeii acestei lumi, nu-i așa?
'Pentru un timp. Dă naștere a doi copii
îngrozitori. 'Oribil? Fiicele, atunci.

Sukul dădu din cap. — Și tatăl lor a văzut asta destul de clar încă de la început, pentru că le-a numit potrivit.

'Oh? Și care au fost acele nume, soră?
— Invidie și ciudă.

Menandore zâmbi. — Acest zeu – cred că mi-ar plăcea să-l cunosc într-o zi.

— Este posibil să obiecteze la ceea ce plănuim să facem cu Sheltatha Lore. Într-adevăr, este posibil ca și acum să ne caute urmele, ca să ne prevină răzbunarea. În consecință, așa cum obișnuiește să spună Osserc, ar trebui să ne grăbim.

Udinaas a privit cum cele două femei se depărtau, lăsându-și vărul inconștient acolo unde zăcea.

Menandore s-a înfruntat în depărtare pe sora ei. — Iubitul Shelthai. Acel zeu... care este numele lui?

Răspunsul lui Sukul părea să vină de la mare distanță, „Draconus”.

Apoi cele două femei s-au transformat în dragoni, de o mărime aproape care să se potrivească cu cea a lui Osserc. Unul pătat, unul

orbitor de strălucitor.

Creatura pătată s-a ridicat în aer, a alunecat într-o mișcare bancară până când a plutit deasupra corpului Sheltatha Lore. O gheară cu gheare se întinse în jos și o strânse în strânsoarea ei.

Apoi dragonul s-a ridicat mai sus pentru a se alătura surorii ei. Și au plecat.

Spre sud.

Scena s-a estompat rapid în fața ochilor sclavului.

Și, încă o dată, Udinaas stătea în fața casei lungi Sengar, cu un pește pe jumătate de solz în mâinile lui roșii și crăpate, cu ochiul îndreptat spre el cu acea privire mereu tulburătoare de surpriză fără minte - un ochi pe care îl văzuse, cu cea mai neobișnuită dintre variații, toată dimineața și toată după-amiaza, iar acum, când amurgul se închidea în jurul lui, se uita din nou, mut și golit de viață. De parcă ceea ce ținea nu era deloc un pește.

Doar ochi. Ochi morți, fără sens. . . Cu toate acestea, chiar și morții acuză.

— Ai făcut destule, sclave.

Udinaas ridică privirea.

Uruth și Mayen stăteau în fața lui. Două femei Tiste, nici pătate, nici orbitor de strălucitoare. Doar nuanțe în variații slabe, dezordonate.

Între ei și cu un pas în urmă, Feather Witch stătea pe primul loc printre sclavii însoțitori. Ochi mari plini de avertismente febrile, fixați pe cont propriu.

Udinaas și-a plecat capul în fața lui Uruth. — Da, stăpână. — Găsește un unguent pentru acele mâini, spuse Uruth. — Mulțumesc, stăpână.

Procesiunea a trecut, în casa lungă.

Udinaas se uită în jos la pește. Studiem acel ochi încă o clipă, apoi l-a scos cu degetul mare.

Seren Pedac stătea pe plajă în ploaie, urmărind apa în mișcarea ei neîncetată, felul în care ploaia zgomotătoare transforma suprafața într-o piele muricată, cenușie și cu păr de păianjen în timp ce se umfla spre țărm pentru a sparge șuieratul, subțire și îmbufnat pe neted. pietre.

Noaptea sosise, târându-se din umbrele prețioase. Orele întunecate erau peste toate, un șal de tăcere așezându-se în satul din spatele ei. Se gândea la sclavii Letherii.

Oamenii ei păreau deosebit de potriviți să se predea. Libertatea a fost un altar, rugătorii s-au străduit să ajungă toată viața, zgâriind podeaua netedă până când sângele a împroșcat piatra strălucitoare și fără cusur, dar adevărul era că rămânea pentru totdeauna dincolo de mâna muritorilor. Așa cum orice sacrificiu era justificat în numele său glorios. Cu toate acestea, știa că blasfemia era o crimă goală. Libertatea nu era un zeu, și dacă era, și dacă avea chipul întors

asupra adoratorilor săi, expresia lui era batjocoritoare. Lanțurile unui sclav au furat ceva ce el sau ea nu deținuse niciodată.

Sclavii Letherii din acest sat nu aveau datorii. Ei au servit nevoi recunoscute și au fost plătiți cu hrană și adăpost. Se puteau căsători. Produceți copii care nu ar moșteni datoriile părinților lor. Porțiunile din ziua alocate sarcinilor lor nu au progresat, nu au devorat din ce în ce mai mult timp din viața lor. În total, pierderea libertății s-a dovedit a fi aproape lipsită de sens pentru acești rude ai ei.

Un copil pe nume Feather Witch. Ca și cum o vrăjitoare din trecutul îndepărtat, îmbrăcată stângaci, țeapăn și manierată așa cum par a fi toate lucrurile învechite, ar fi ieșit din istorii. Rolator de plăci aleasă de pântece, care și-a practicat artele divinației pentru serviciul comunității ei, mai degrabă decât pentru monedele dintr-o pungă de piele. Poate că numele își pierduse sensul printre acești sclavi. Poate că nu existau plăci vechi de găsit, nici nopți solemne în care destinele se adunaseră într-o potecă pătată, împletită de crăpături, mozaicul de groază al destinului se arăta înaintea tuturor – cu o femeie-copil cu ochi glugă care supraveghează ritualul înspăimântător.

A auzit trosnitul pietrelor de lângă gura râului și s-a întors să vadă un sclav bărbătesc ghemuit la linia de plutire. Și-a băgat mâinile în apa rece și proaspătă, de parcă ar fi căutat izolvare sau scăpare amorțitoare de gheață.

Curios, Seren Pedac s-a apropiat.

Privirea pe care i-a aruncat-o era păzită, neîncrezătoare. — Acquitor, spuse el, sunt ore grele printre Edur. Cel mai bine ar fi să lase cuvintele nespuse.

„Totuși, nu suntem Edur”, a răspuns ea, „nu-i așa?”

El și-a retras mâinile, iar ea a văzut că erau roșii și umflate. — Emurlahn sângerează din pământ pe aceste meleaguri, Acquitor.

— Cu toate acestea, suntem Letherii.

Zâmbetul lui era ironic. — Achizitor, sunt un sclav.

— M-am gândit la asta. Robie. Și eliberarea de datorii. Cum cântăriți schimbul?

S-a așezat pe spate, cu apa picurându-i din mâini și a părut să studieze apa limpede care se învârtea pe lângă. Ploaia căzuse și ceața ieșea din pădure. — Datoria rămâne, achizitor. Ea guvernează fiecare sclav Letherii dintre Edur, dar este o datorie care nu poate fi niciodată plătită.'

Se uită la el, șocată. — Dar asta e o nebunie!

El a zâmbit încă o dată. „Prin astfel de lucruri suntem cu toții măsurați. De ce ți-ai imaginat că simpla sclavie o va schimba?

Seren tăcu o vreme, studiindu-l pe bărbatul ghemuit la marginea apei curgătoare. Deloc nearătoasă, totuși, acum că știa, putea vedea datoria lui, povara sigură asupra lui și adevărul că, pentru el, pentru fiecare copil pe care l-ar putea naște, nu ar exista nicio absolvire a stigmatizării. A fost brutal. A fost . . . Letherii. „Există o sclavă," spuse ea, „care se numește Feather Witch".

Părea că tresări. — Da, turnatorul nostru rezident al plăcilor.

'Ah. mă întrebam. Câte generații a locuit familia acelei femei ca sclav printre Edur?

— Un scor, poate.

„Totuși talentul a persistat? În această lume a lui Kurald Emurlahn? Este extraordinar.

'Este?' El a ridicat din umeri și s-a ridicat. „Când tu și tovarășii tăi sunteți oaspeți la Hannan Mosag în această noapte, Feather Witch va juca.

Seren Pedac se răsfrângea brusc de frig. Ea trase aer adânc în piept și o eliberă încet și greu. 'Există . . . riscă, făcând așa ceva.
— Asta se știe, achizitor.

— Da, acum văd că ar fi.

— Trebuie să mă întorc la sarcinile mele, spuse el,
fără a-i întâlni privirea. 'Desigur. Sper că amânarea cu
tine nu va aduce durere. A zâmbit din nou, dar nu a
spus nimic. Ea îl privi urcând pe șuviță.

Buruk cel Pale stătea înfășurat în pelerină de ploaie înaintea focului Nerek. Hull Beddict era în apropiere, poziționat ușor în spatele comerciantului, îmbrăcat cu glugă și retras.

Seren a mers lângă Buruk, a studiat flăcările care se zbăteau din care se ridica fum pentru a atârna mânjite, întinse și nemișcate deasupra lor. Fiorul nopții se infiltrase în oasele Acquitorului

și mușchii gâtului ei se încordaseră ca răspuns. O durere de cap se construia în spatele ochilor ei.

— Seren Pedac, oftă Buruk. — Nu sunt bine.

Ea auzi la fel de mult în vocea lui slabă și tremurătoare. — Ai alergat mult și departe, spuse ea.

— Numai ca să mă trezesc stând nemişcat, aici, în faţa unui foc bolnăvicios. Nu sunt atât de prost încât să nu fiu conștient de crimele mele.

Hull mormăi în spatele lor. — Acestea ar fi crime deja comise sau cele viitoare, Buruk cel Pale?

„Distincția este fără sens”, a răspuns comerciantul. — În seara asta, spuse el, îndreptându-se, vom fi făcuți oaspeți ai lui Hannan Mosag. Sunteți amândoi pregătiți?

— Formalitatea, spuse Seren, este cel mai mic dintre ceea ce prezice această întâlnire, Buruk. Regele vrăjitor intenționează să-și facă poziția fără ambiguitate. Vom auzi un avertisment, pe care se așteaptă să îl transmitem delegației când sosește.

— Intențiile sunt la fel de lipsite de relevanță, achizitor. Sunt fără așteptări, în timp ce unul dintre noi trei nu este consumat de nimic altceva. Declarații repetate, declarații îngrozitoare, toate așteaptă această vizită. Buruk îşi înclină capul să-l privească pe Hull Beddict. — Încă mai gândești ca un copil, nu-i așa? Figurine de lut scufundate până la glezne în nisip, una aici, una acolo, stând exact așa. Unul spune asta, celălalt spune asta, apoi te întinzi în jos și le rearanjezi în consecință. Scene, priveliști, clare cu certitudine. Sărmanul Hull Beddict, care și-a luat un cuțit la inimă cu atâta vreme în urmă, încât se răsucește zilnic pentru a confirma că este încă acolo.

— Dacă m-ai vedea în copilărie, spuse bărbatul uriaș mârâind, asta e greșeala ta, nu a mea, Buruk.

„Un avertisment blând”, a răspuns comerciantul, „că nu sunteți printre copii”.

Buruk le făcu apoi semn să urmeze și se îndreptă spre cetate.

Căzând în pas lângă Hull – cu negustorul la o jumătate de duzină de pași în față, abia vizibil în întuneric – Seren întrebă: — L-ai întâlnit pe acest Hannan Mosag?

— Am mai fost oaspete aici, Seren.

— Al Regelui Vrăjitor?

— Nu, din gospodăria Sengar. Aproape de sângele regal, fiul cel mare, Fear Sengar, este Mareșalul de Război al lui Hannan Mosag — nu titlul său real, dar servește bine ca traducere.

Seren s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi s-a încruntat și a spus: „Atunci, anticipați că prietenii vor fi prezenți în seara asta”.

— Am avut, dar nu trebuie să fie. Niciunul dintre sengarii, cu excepția patriarhului, Tomad, și a soției sale, nu se află în sat. Fiii au plecat.

'Stânga? Unde?'

Hull clătină din cap. 'Nu știu. Este . . . ciudat. Trebuie să presupun că Fear și frații lui se vor întoarce la timp pentru întâlnirea tratatului.

— Este regele vrăjitor conștient de legăturile de sânge pe care le-ați legat cu Binadas Sengar?

'Desigur.'

Buruk cel Pale ajunsese pe podul care ducea la secția interioară. Ceața se îngroșaseră în ceață, întunecând lumea din jurul celor trei Letherii. Nu era nimeni altcineva la vedere, nici niciun sunet dincolo de scrâşnitul picioarelor lor pe poteca pietrişă. În fața lor se ridica cea mai mare parte a cetății.

Intrarea lată și arcuită era plină de lumină focului.

— Nu are gardieni, murmură Seren.

— Nimic din ceea ce poate fi văzut, răspunse Hull Beddict.

Buruk urcă cele două trepte puțin adânci până la palier, făcu o pauză pentru a-și elibera clemele pelerinei, apoi intră cu pași mari înăuntru. O clipă mai târziu, Seren și Hull l-au urmat.

Sala lungă era practic goală. Masa de sărbătoare era o versiune mult mai mică decât ceea ce ocupa în mod normal axa centrală a încăperii, așa cum reiese din modelele de uzură de pe covorul vast care acoperă podeaua din grătare de lemn. Și în dreapta, a văzut Seren, stătea acea masă, împinsă de peretele căptușit cu tapiserie.

Aproape de capătul îndepărtat al camerei, masa modestă de sărbătoare fusese poziționată transversal, cu trei scaune cu spătar înalt așteptând pe Letherii pe această parte. Vizavi de ei stătea Regele Vrăjitor, deja ajuns la masă. Cinci războinici Edur stăteau în umbră în spatele lui Hannan Mosag, nemișcați.

Ei trebuie să fie K'risnan. Vrăjitorii. . . par tineri.

Regele Vrăjitor a așteptat până când s-au desprins de hainele exterioare, apoi le-a făcut semn înainte și le-a spus într-un Letherii acceptabil: „Alăturați-vă, vă rog. Nu-mi place mâncarea rece, așa că aici mă vezi, umpându-mi grosolan burta.

Buruk cel Pale s-a înclinat din talie, apoi a spus: „Nu credeam că am întârziat, sire...”

— Nu ești, dar eu nu sunt unul pentru formalități. Într-adevăr, sunt adesea încercat de simplă curtoazie. Iertați, dacă vreți, nerăbdarea acestui rege.

— Poftele le pasă puțin de cerințele de decor, sire, spuse Buruk, apropiindu-se.

— Eram încrezător că un Letherii va înțelege. Acum, se ridică brusc, gestul oprindu-i pe cei trei în loc, îi proclam ca oaspeți pe Buruk cel Pale, pe Acquitor Seren Pedac și pe Sentinel Hull Beddict. Luați loc, vă rog. Eu devorez doar ceea ce îmi pregătesc bucătarii.

A lui era o voce pe care se putea asculta, ore care trec fără preaviz, neplăceri uitate. Hannan Mosag era, își dădu seama Seren, un rege foarte periculos.

Buruk cel Pale ocupă locul central, Seren deplasându-se spre cel din stânga comerciantului, Hull la dreapta. În timp ce se așezau pe scaunele Blackwood, Regele Vrăjitor se așeză din nou și întinse mâna după un pahar. — Vin de la Trate, spuse el, pentru a-mi onora oaspeții.
„Este dobândit prin comerț pașnic, se speră”, a spus Buruk.

— Vai, mi-e teamă că nu, răspunse Hannan Mosag, ridicând privirea aproape cu sfială în ochii negustorului, apoi îndepărtându-se încă o dată. — Dar suntem cu toţii nişte oameni tari aici la această masă, sunt sigur.

Buruk îşi luă paharul şi sorbi. Părea să se gândească, apoi oftă: — Numai puțin acrit de proveniență, sire.

Regele Vrăjitor se încruntă. — Am presupus că ar trebui să aibă gustul așa.

— Nu e surprinzător, sire, odată ce te obişnuieşti cu asta.

— Confortul care este familiaritatea, Buruk cel Palid, se dovedește încă o dată un arbitru puternic.

„Letherii devin adesea neliniștiți din cauza familiarității, vai, și, drept consecință, o văd adesea ca pe o scădere a calității”.

— Este o noțiune prea complicată, Buruk, spuse Hannan Mosag. —

Încă nu am băut suficient pentru a dansa cu cuvinte, cu excepția cazului în care, bineînțeles, ți-ai potolit setea înapoi în locuința ta, caz în care mă aflu într-un dezavantaj. Buruk întinse mâna după o bucată de pește afumat. — Îngrozitor de treaz, mă tem. Dacă

dezavantajul există, atunci ne aparține
nouă. 'Cum așa?'

— Ei bine, sire, ne onorați cu vin pătat de sânge, un gest cel mai dezechilibrator. Mai mult, am primit vestea despre sacrificarea sigiliului Letherii

vânători. Sângele a crescut suficient de adânc încât să ne înece.

Se părea că Buruk cel Pale nu era interesat de schimburi voalate. O tactică curioasă, reflectă Seren, și una pe care, bănuia ea, regele Ezgara Diskanar nu ar aprecia-o în aceste circumstanțe.

— Sunt sigur că puținele rude rămase ale focilor cu colți măcelărite ar fi de acord, smulse așa cum sunt ei în acea val de cădere, spuse Regele Vrăjitor într-un fel gânditor.

— A ajuns și la noi, continuă Buruk, despre întoarcerea navelor în portul lui Trate. Calele care ar fi trebuit să țină recolta costisitoare erau în mod inexplicabil de goale.

'Gol? A fost nepăsător.

Buruk se lăsă pe spate în scaun, închizând ambele mâini în jurul paharului în timp ce studia conținutul întunecat.

Hull Beddict vorbi brusc. „Rege vrăjitor, eu unul nu simt nicio nemulțumire în rezolvarea acelui eveniment perfid. Acei vânători au sfidat acordurile de lungă durată și și-au meritat soarta.
— Santinela, spuse Hannan Mosag, cu o nouă seriozitate în tonul său, mă îndoiesc că rudele lor îndurerate ar fi de acord. Cuvintele tale sunt reci. Mi se dă să înțeleg că noțiunea de datorie este o forță omniprezentă în rândul poporului tău. Acești recoltatori nefericiți erau probabil *îndatorați,* nu-i așa? Disperarea lor este pradă de stăpâni la fel de lipsiți de inimă în sentimentele lor ca și tu. I-a scanat pe cei trei Letherii dinaintea lui. — Sunt singur în durerea mea?

— Consecințele potențiale ale acelui măcel promit și mai multă durere, sire, spuse Buruk cel Pale.

— Și asta e inevitabil, comerciante?

Buruk clipi.

— Este, răspunse Hull Beddict, aplecându-se înainte pe scaun. „Rege vrăjitor, există vreo îndoială asupra cui trebuie vizitată această durere? Ai vorbit despre stăpâni reci și da, sângele lor ar fi trebuit să fie vărsat în acest caz. Chiar și așa, ei sunt stăpâni doar pentru că Datorii îi

acceptă ca atare. Aceasta este otrava de aur ca singura măsură a valorii. Acei recoltatori nu sunt mai puțin vinovați pentru disperarea lor, sire. Toți sunt participanți la același joc.

— Hull Beddict, spuse Buruk, vorbește doar pentru el însuși.

— Nu vorbim cu toţii numai pentru noi? întrebă Hannan Mosag.

— Oricât de dezirabil ar fi, sire, ar fi o minciună să faci astfel de afirmații — pentru mine, pentru tine.

Regele Vrăjitor își împinse farfuria și se lăsă pe spate. — Și atunci, cum rămâne cu Achizitorul? Ea nu vorbește deloc. Ochi calmi și blânzi ațintiți asupra ei. — I-ați escortat pe acești oameni, achizitor Seren Pedac. — Am, domnule, răspunse ea, și deci sarcina mea este gata.

„Și în tăcerea ta cauți să te absolvi de tot ce urmează să vină de la această întâlnire”.

— Acesta este rolul de achizitor, sire.

— Spre deosebire de cea a, să zicem, Sentinel.

Hull Beddict tresări, apoi spuse: — Am încetat să mai fiu Sentinel de mult, sire. 'Intr-adevar? Atunci de ce, pot să întreb, ești aici?

— S-a oferit voluntar, răspunse Buruk. — Nu era pentru mine să-l întorc.

'Adevărat. Acea responsabilitate, după cum înțeleg problema, aparținea achizitorului. Hannan Mosag o studie, așteptând.

— Nu m-am simțit obligat să refuz decizia lui Hull Beddict de a ne însoți, sire.

— Da, răspunse Regele Vrăjitor. — Nu e curios?

Sub hainele ei umede se înțepa transpirația. — Permiteți-mi să mă corectez, domnule. Nu credeam că voi reuși dacă aș încerca să-l refuz pe Hull Beddict. Și așa am decis să-mi mențin iluzia autorității mele.
Zâmbetul brusc al lui Hannan Mosag a fost profund dezarmant. — Un răspuns sincer. Bravo, achizitor. Acum poți pleca.

Ea se ridică tremurândă, se înclină. — A fost o plăcere să te cunosc, rege vrăjitor. — Îmi răspund sentimentul, Achitor. Vom vorbi mai târziu, tu și cu mine. — Sunt la chemarea dumneavoastră, sire.

Neîntâlnind privirile colegilor ei Letherii, Seren a pășit în jurul scaunului, apoi a plecat afară.

Regele Vrăjitor îi refuzase sarcina de a fi martor la tot ce a urmat în această noapte între el, Hull și Buruk. La nivel personal, a usturat, dar ea știa că el ar fi putut foarte bine să-i fi salvat viața.

În orice caz, se spusese tot ce trebuia spus. Se întrebă dacă Hull Beddict înțelesese asta. Nu era nicio îndoială că Buruk avea.

Suntem extrem de dezechilibrati, într-adevăr. Hannan Mosag, regele vrăjitor, vrea pace.

Ploaia se întorsese. Și-a tras mantaua mai strâns pe umeri.

Sărmanul Hull.

Cineva s-a apropiat de el. Udinaas aruncă o privire spre Hulad, cu fața familiară cu căptușeală trasă, tulburată și slăbită. 'Esti in regula?'

Hulad a ridicat din umeri. „Îmi aminteam de ultima dată când a distribuit, Udinaas. Nervii mei sunt distruși în noaptea asta.

Udinaas nu spuse nimic. Cu o oarecare surpriză, el însuși nu simțea ceva asemănător. Schimbările veniseră la el, asta era clar. Feather Witch, auzise el, simțise greul nemulțumirii lui Mayen. Părea că furia lui Uruth față de binecuvântarea Nerek, deși a fost transmisă cu o concizie liniștită, fusese dură în conținut. Ulterior, Mayen luase un comutator la spatele sclavului ei.

Desigur, când a fost vorba de a trata sclavii, dreptatea era lipsită de sens.

O privi mișcându-se să stea în centrul zonei degajate. Erau mai mulți sclavi înghesuiți în vastul hambar decât fuseseră ultima dată. Ademenit de poveștile pline ale castingurilor trecute, fără îndoială. *Aproape la fel de bun ca înecurile.*

Feather Witch s-a așezat pe podeaua împachetată și toți ceilalți au urmat rapid exemplul, mișcându-se cu o prospețime pe care ea însăși nu a reușit să o egaleze, învinețită și bătută așa cum era. Udinaas a văzut încordarea în mișcările ei și s-a întrebat în ce măsură l-a învinovățit pentru suferința ei. Mayen nu era o amantă mai dură decât oricare alt Edur. Bătăile erau neobișnuite din milă – cele mai multe crime grave comise de sclavi erau pedepsite cu moarte rapidă. Dacă cineva nu avea de gând să ucidă un sclav, ce valoare îl invalidează?

Ultima turnare nu a mers până la împrăștierea propriu-zisă a plăcilor. Sosirea bruscă a Wyvalului o smulsese pe Feather Witch din tărâmul Holdurilor manifeste. Udinaas simţi primele tremurături de anticipare în piept.

Tăcere bruscă în timp ce Feather Witch închise ochii și coborî capul, părul ei galben se

închidea peste față ca niște perdele gemene. Ea se cutremură, apoi trase aer adânc, zdrențuit, și privi în sus cu ochii goali, în care

pata neagră a unui cer de noapte fără stele creștea încet, ca din spatele unei cețe subțiri, urmate de spirale de lumină luminoasă.

Începuturile a cuprins-o cu masca ei de teroare, răsucindu-i trăsăturile în ceva primordial și înfricoșător. Udinaas știa că ea se uita la Abis, suspendată în uitarea uitară a tot ceea ce se afla între stele. Nu existau încă Creatori și nici lumi pe care le-ar modela.

Și acum Fulcra. Focul, Dolmenul și Errantul. Errantul, care dă formă Holdurilor -

— Du-te cu mine la Holds.

Sclavii Letherii au slăbit respirația îndelungată.

„Suntem pe Dolmen și totul este așa cum ar trebui să fie”. Cu toate acestea, vocea ei era încordată. *„A trăi înseamnă a purta război împotriva Abisului. În creșterea noastră noi găsim cucerire, în stagnarea noastră ne aflăm sub asediu și în moartea noastră ultimele noastre apărări sunt asaltate. Acestea sunt adevărurile despre Beast Hold. Blade și Knuckles, războiul de care nu putem scăpa. Vârsta i-a zgâriat fața și a tăiat ochii Bătrânului. Este cicatrice și devastat de lupte. Crone chicotește cu scuipat amar și tresări din vise de zbor. Gura Văzătorului se mișcă, dar nimeni nu aude. Șamanul plânge bătătura morților în câmpurile de oase, dar nu crede în niciunul dintre modelele pe care le modelează din acele rămășițe împrăștiate. Tracker își parcurge pașii sigur și hotărât, pentru a crede că rătăcește pierdut.*

Ea a tăcut.

Voci mormăite din mulțime. Aceasta a fost o invitație rece în Holds.

Păzește-ne rătăcitori, avem probleme. Necazuri groaznice.

Hulad îl smulse de braț, făcu un semn către peretele îndepărtat, unde umbrele zăceau groase ca apa noroioasă. O siluetă stătea acolo, înapoi la peretele de tencuială împroșcat cu murdărie. Achizitorul. Seren Pedac.

Feather Witch a rămas tăcută și neliniștea a crescut.

Udinaas se ridică în picioare și își făcu drum prin mulțime, ignorând privirile sclavilor pe lângă care trecu. Ajunse la peretele din spate și își

croi drum de-a lungul lui până ajunse de partea Achizitorului.

'Ce a mers prost?' ea a intrebat.

'Nu știu-'

Feather Witch a început să vorbească din nou. *„Bone Bibanul stă acum ca un tron pe care nimeni nu-l va ocupa, pentru că forma lui a devenit ostilă îmblânzirii.*

Spatele tronului este acum cocoșat, coastele trase în jos, omoplații abrupti și îngusti. Brațele, pe care s-ar sprijini brațele unui conducător, s-au ridicat acum, fiecare în chip de lup, iar în ochii lor arde viața sălbatică. Ea făcu o pauză, apoi intonă: *„Hold of the Beast a găsit Twin Rulers”.*

— Este imposibil, murmură Seren Pedac.

— Și acum înaintea noastră. . . Calea Azathului. Pietrele lui sângerează. Pământul se ridică și se aburește. Un țipăt tăcut și neîncetat scutură ramurile copacilor bătrâni. Azath stă asediat.

Vocile se ridicau în semn de negare, sclavii mișcându-se.

— *Adică ţineţi!* strigă Feather Witch, cu capul înclinat pe spate, cu dinții descoperiți.

Tăcere încă o dată, cu toți ochii ațintiți asupra ei.

— *Mormânt rupt! Cadavrele zac împrăștiate înaintea pragului desfăcut.* Urquall Jaghuthan taezmalas. *Ei nu sunt aici pentru a repara pagubele. Sunt uitate, iar gheața în sine nu-și poate aminti greutatea trecerii lor.*

— Ce limbă a fost asta? întrebă Seren Pedac. —
Jaghut, răspunse Udinaas, apoi închise gura. — Ce
este Jaghut?

El a ridicat din umeri. — Forgers of the Ice, Acquitor. Nu contează. S-au dus.'

Ea îl prinse de braț și îl răsuci. — De unde știi asta? — *Calea Dragonului,* spuse Feather Witch, cu pielea strălucind sudoare. „Eleint Tiam purake setoram n'brael buras—”

— Cuvinte draconice, spuse Udinaas, bucurându-se brusc de cunoștințele sale secrete. „Copiii Mamei Tiam au pierdut în tot ceea ce s-au predat.” Mai mult sau mai putin. Poezia suferă în traducere...

— *Eleinții ar distruge tot ce se aflau pe calea lor pentru a se răzbuna,* spuse Feather Witch cu o voce zgâiată. — *După cum vom vedea cu toții în noaptea lungă a veni. Regina zace moartă și s-ar putea să nu mai învieze niciodată. Consoarta se zvârcește pe un copac și șoptește*

cu nebunie despre momentul eliberării sale. Liege este pierdut, târând lanțuri într-o lume în care a merge înseamnă a îndura și unde a te opri înseamnă a fi devorat. Cavalerul se îndreaptă pe propria sa cale condamnată, în curând să încrucișeze lamele cu propria sa răzbunare. Poarta furie cu foc sălbatic. Wyval ...

Capul ei s-a repezit pe spate ca și cum ar fi fost lovit de o mână invizibilă și sângele i-a stropit din gură și din nas. Ea a icnit, apoi a zâmbit cu un zâmbet roșu.

— Locqui Wyval aşteaptă. Doamna și Sora dansează una în jurul celeilalte, fiecare pe partea ei a lumii. Băutorul de Sânge așteaptă și el, așteaptă să fie găsit. Path-Shaper cunoaște febră în sângele lui căzut și se clătinește pe marginea prăpastiei.

'Prin urmare! The Holds, salvează unul.

— Cineva să o oprească, şuieră Seren Pedac, eliberând braţul lui Udinaas.

Și acum era rândul lui să o prindă, să o rețină. Ea îi aruncă o privire urâtă și se răsuci pentru a scăpa de strânsoarea lui.

A tras-o aproape. — Aceasta *nu este lumea ta,* Acquitor. Nimeni nu te-a invitat. Acum, stai aici și nu spune nimic. . . *sau pleci!* '

— *Calea goală a devenit* . . .' Zâmbetul lui Feather Witch se lărgi, *„foarte aglomerat într-adevăr. — Atenţie fraţilor! Asculta! Sângele țese o pânză care va prinde întreaga lume! Nimeni nu va scăpa, nimeni nu va găsi refugiu!* Mâna ei dreaptă a izbucnit, împroșcând plăcile antice pe podea. De pe căpriori de deasupra porumbeilor au izbucnit din întuneric, un bătaie sălbatică, haotică de aripi. Se învârteau în nebunie, cu pene învârtindu-se în jos.

— Vegherii stau pe loc ca și cum ar fi fost din piatră! Fețele lor sunt măști de groază. Stăpânele dansează cu dorința zădărnicită. Ochii ei erau închiși, totuși ea arătă spre o placă după alta, proclamându-și identitatea cu o voce aspră și răgușită. *— Rătăcitorii au spart gheaţa şi întunericul rece vine cu îmbrățișarea lui de moarte. Walkers nu se pot opri în torentul tot mai mare care îi trage mereu mai departe. Salvatorii* ...

'Ce spune ea?' întrebă Seren Pedac. „Ea i-a făcut pe toți plurali – jucătorii din Hold of the Empty Throne – acest lucru nu are sens...”

„*— Se înfruntă unul pe celălalt, și amândoi sunt condamnați și, într-o reflecție zdrobită, așa stau Trădătorii și aceasta este ceea ce se află în fața noastră, înaintea noastră a tuturor”.* Vocea ei s-a îndepărtat cu ultimele ei cuvinte și încă o dată bărbia i s-a așezat, capul înclinat înainte, părul lung măturat în jos pentru a-și acoperi fața.

Porumbeii de deasupra capului se biciuiau, singurul sunet din hambarul masiv.

— *Concurenți la Tronul Gol,* șopti Vrăjitoarea Pene pe un ton plin de

tristețe. — *Sânge și nebunie. . .'*

Udinaas și-a eliberat încet strânsoarea pe Seren Pedac.

Ea nu făcu nicio mișcare, la fel de înghețată pe loc ca toți ceilalți prezenți.

Udinaas a mormăit, amuzat și i-a spus Achitatorului: „Nu a dormit bine în ultima vreme, vezi tu”.

Seren Pedac se clătină afară, într-un strat solid de ploaie rece. Un potop șuierător pe pietricelele cărării, râuri minuscule tăind nisipurile, pădurea de dincolo părând trasă în jos de fire și frânghii. O susurare furioasă din direcția râului și a mării. De parcă lumea s-ar prăbuși în apa topită.

Ea clipi împotriva lacrimilor reci.

Și-a amintit de jocul copiilor Edur, de vorbăria neglijentă de acum o mie de clipe, atât de departe în mintea ei acum încât să răsună ca reminiscența altcuiva. De vremuri alunecoase și lipsite de formă.
Amintirile se repezi, coborau spre mare.

Ca niște copii în zbor.

Capitolul opt

Unde sunt zilele pe care le-am ținut cândva

Atât de liber în mâinile noastre sigure?

Când au apărut aceste fluxuri de curse

Să ne sculptăm peșteri fără adâncime sub picioarele noastre?

Și cum s-a clătinat această scenă

Și schimbă-te pentru a ne încarcă minciunile noastre dibace

În locurile în care tinerii se vor întâlni,

Pe tărâmurile visurilor noastre mândri?

Unde, printre voi toți înaintea mea,

Sunt fețele pe care le cunoșteam cândva?

ÎNCIPATE ÎN PERETE,

K' RUL B ELFRY , D ARUJHISTAN

I -a văzut pe Theradas Buhn însângerat, un șoc de Merude își deschisese obrazul drept, rupând osul de sub ochi și tăiând maxilarul și jumătatea superioară a mandibulei. Rana sălbatică întârziase să se vindece, iar firul care fusese folosit pentru a sigila gaura căscată din gură îi înflorise carnea înainte ca camarazii săi să-l poată aduce pe războinic într-o tabără Hiroth din apropiere, unde un vindecător făcuse tot ce putea ea... alungarea infecției, tricotând oasele. Rezultatul a fost o cicatrice lungă, strâmbă, într-o depresiune concavă cu cusătură de pe acea parte a feței sale, și o anumită privire plată a ochilor lui, care a sugerat răni nevăzute care nu se vor vindeca niciodată.

Trull Sengar stătea cu ceilalți la cinci pași de marginea câmpului de gheață, privindu-l pe Theradas în timp ce se plimba înainte și înapoi de-a lungul liniei încrustate de gheață și zăpadă, blana de vulpe cu vârful roșu a mantiei lui fulgerând în rafale vântului. Ținuturile Arapay erau acum în spatele lor și, odată cu ei, reticenții

ospitalitatea acelui trib Edur subjugat. Războinicii din Hiroth erau singuri și în fața lor se întindea un peisaj alb și spulberat.

Părea fără viață, dar Arapay vorbise despre vânători de noapte, ucigași ciudați, învăluiți cu blană, care ieșeau din întuneric mânuind lame zimțate de fier negru. Au luat părți ale corpului ca trofee, până la punctul de a lăsa în urma lor trunchi fără membre și fără cap. Niciunul nu fusese niciodată capturat, iar cadavrele celor căzuți nu au fost lăsate niciodată acolo unde zăceau.

Chiar și așa, aveau tendința să pradă doar vânătorii Edur perechi. Grupurile mai formidabile au fost în general lăsate în pace. Arapay le numea *Jheck,* ceea ce însemna, aproximativ, *lupi în picioare.*

— Sunt ochii aţintiţi asupra noastră, rosti Theradas cu vocea lui groasă şi tocită.

Fear Sengar ridică din umeri. „Deșeurile de gheață nu sunt atât de lipsite de viață pe cât par. Iepuri de câmp, vulpi, bufnițe de pământ, lupi albi, urși, aranag...

— Arapay vorbeau despre fiare uriașe, intervin Rhulad.

— Fildeș vechi, Rhulad, spuse Fear. — Găsit în gheaţă. Este posibil ca astfel de fiare să nu mai existe.

— Arapay spun altceva.

Theradas mormăi. — Și trăiesc cu frica de risipa de gheață, Rhulad, și așa i-au umplut cu fiare de coșmar și demoni. Acesta este: vom vedea ce vedem. Ți-ai terminat mesele? Pierdem lumina zilei.

— Da, spuse Fear ridicându-se, ar trebui să mergem mai departe.

Rhulad și Midik Buhn s-au mutat pe flancuri. Ambii purtau blană de urs, neagră și cu guler argintiu. Mâinile lor, în mănuși căptușite cu blană – cadouri Arapay – erau înfășurate în jurul sulițelor lungi pe care le foloseau ca bastoane, testând zăpada strânsă dinaintea lor la fiecare pas. Theradas se îndreptă spre punct, la cincisprezece pași înainte, lăsându-i pe Trull, Fear și Binadas să călătorească ca grup de bază, trăgând cele două sănii pline cu ghiozdane de piele pline cu provizii.

Se spunea că, mai departe, în deșeuri, era apă sub gheață, rămășițe încărcate cu sare dintr-o mare interioară și buzunare cavernoase ascunse sub mantale de zăpadă subțire. Trădarea aștepta sub picioare, forțându-i să călătorească încet.

Vântul a năvălit asupra lor, muşcând pielea dezvăluită şi au fost forţaţi să se aplece în faţă împotriva rafalei sale răcoroase şi reci.

În ciuda blănurilor care îl învăluiau, Trull simți șocul acelui frig brusc, o forță lipsită de minte și indiferentă, dar dornică să fure. Inundându-și pasajele aeriene într-un atac amorțitor. Și în acel curent, un miros slab de moarte.

Edur și-au înfășurat fațete de lână, lăsând cele mai goale fante pentru ochi. Conversațiile au fost repede abandonate și au mers în tăcere, cu mocasinii căptușiți cu blană înfundat și îndepărtat.

Căldura soarelui și schimbarea sezonului nu au putut câștiga războiul în acest loc. Zăpada și gheața s-au ridicat în vânt pentru a străluci deasupra capului, batjocorind soarele însuși cu imagini în oglindă duble, făcându-l pe Trull să bănuiască că vântul ținea aproape de pământ, în timp ce sus cristalele de gheață suspendate pluteau nemișcate, obișnuite cu trecerea anotimpurilor. , de ani.

Și-a înclinat capul pentru a se uita în sus pentru o clipă, întrebându-se dacă acel baldachin strălucitor, aproape opac de deasupra lor, nu reține amintirile înghețate ale trecutului, imagini minuscule blocate în fiecare cristal, dând mărturie la tot ce se întâmplase dedesubt. O multitudine de destine, poate ajunge până când era marea, în locul gheții. Oare creaturi necunoscute au plimbat apele în canoe arcane, cu toate acele mii de ani în urmă? Vor deveni într-o zi acești Jheck?

Letherii vorbeau despre Holds, acel straniu panteon de elemente, iar printre ele se afla Cald of Ice. De parcă iarna s-a născut din vrăjitorie, de parcă gheața și zăpada ar fi instrumente de distrugere voită. Ceva din această noțiune era prezent și în legendele Edur. Gheața care se prăbușește pentru a fura pământul care era îmbibat în sângele Tiste, furtul brutal al teritoriilor câștigate cu greu săvârșit ca un act de răzbunare, poate înflorirea gelidă a vreunui blestem rostit într-o ultimă suflare, o ultimă sfidare.

Sentimentul, atunci, dacă ar exista unul dintre acestea, era de o dușmănie veche. Gheața a fost un hoț al vieții, al pământului și al recompensei drepte. Legat în moarte și sânge, o închisoare veșnică. Din toate acestea, ar putea câștiga ura.

Au continuat toată ziua, mișcându-se încet, dar constant, prin câmpuri amestecate de cioburi de gheață sparte, în sus, care în depărtare păreau pur și simplu albe, dar când s-au apropiat, s-a descoperit că posedă nenumărate nuanțe de verde, albastru și maro. Au traversat niște plăci

de zăpadă tare, sculptată de vânt, care formau modele ondulate netede ca nisipul. Linii de falie ciudate în care forțe nevăzute răsuciseră gheața, împingând o parte în sus împotriva lui

altele, măcinandu-se pe căi opuse, de parcă lumea solidă de sub ei s-ar împinge într-o migrație capricioasă.

Spre după-amiaza târziu, un strigăt încet din partea lui Theradas îi opri. Trull, care mergea cu ochii în pământ înaintea lui, ridică privirea la sunetul înăbușit și văzu că Theradas stătea în fața a ceva, făcându-le semn înainte cu o mână înfășurată în blană. Câteva clipe mai târziu au ajuns lângă el.

O crevasă largă le tăia calea, lungimea de cel puțin cincisprezece pași. Pereții abrupti de gheață au coborât în întuneric și din adâncurile lui se ridica un miros ciudat.

— Sare, spuse Binadas după ce și-a scos masca pentru față. — Bazine de maree. Rhulad și Midik li s-au alăturat din flancuri. — Se pare că se întinde până la

foarte orizont, spuse Rhulad.

— Pauza pare recentă, observă Binadas, ghemuindu-se la margine. — Ca și cum suprafața s-ar micșora.

— Poate că vara a reușit o modificare modestă a acestor deșeuri, gândi Fear. „Am trecut peste defecte sigilate care ar putea fi cicatricile rămase de la răni similare în trecut".

— Cum vom trece? întrebă Midik.

— Aș putea desena umbre de jos, spuse Binadas, apoi clătină din cap, dar ideea mă neliniștește. Dacă există spirite înăuntru, ele s-ar putea dovedi nestăpânite. Sunt straturi de vrăjitorie aici, țesute în zăpadă și gheață, și ei nu îl primesc pe Emurlahn.

— Ieși afară din frânghii, spuse Fear.

— Se apropie amurgul.

— Dacă este necesar, vom campa mai jos.

Trull aruncă o privire pe Frica. — Dacă se închide în timp ce suntem noi acolo?

— Nu cred că este posibil, spuse Fear. — În plus, vom rămâne nevăzuți în noaptea asta, ascunși așa cum vom fi în adâncuri. Dacă

există într-adevăr fiare în această țară – deși nu am văzut încă semne adevărate – atunci aș prefera să profităm de orice ocazie pentru a le evita.

Pietricele umede i-au derapat sub mocasini în timp ce Trull coborî, trecând din frânghii. S-a uitat în jur, surprins de strălucirea slabă verde care împrăștia scena. Erau într-adevăr pe fundul mării. Sarea putrezise gheața la

margini, creând vaste caverne aglomerate cu stâlpi strălucitori. Aerul era rece, turbulent și agitat.

Într-o parte, Midik și Rhulad scoseseră mănunchiuri de lemne dintr-un pachet și pregăteau un foc de bucătărie. Binadas și Fear reîncărcau săniile pentru a ține ghiozdanele cu mâncare departe de pământul ud, iar Theradas plecase să cerceteze cavernele.

Trull se îndreptă cu pași mari la o piscină mică și se ghemui pe marginea ei. Apa salină roia cu mici creveți cenușii. Lipa de plutire se înghesuia lipirii.

— Gheața moare.

La cuvintele Fear din spatele lui, Trull se ridică și se înfruntă cu fratele său. 'De ce spui asta?'

— Sarea își roade carnea. Suntem în cea mai joasă regiune a fundului mării antic, cred. Unde s-a adunat ultima apă, apoi s-a evaporat încet. Acele coloane de sare sunt tot ce a mai rămas. Dacă întregul bazin ar fi fost ca acest loc, atunci baldachinul de gheață s-ar fi prăbușit...

— Poate că tocmai asta, sugeră Binadas, alăturându-se lor. — În cicluri de mii de ani. Se prăbușește, apoi sarea își începe lucrul din nou. Trull s-a uitat în zonele sumbre. „Nu pot să cred că acești stâlpi pot susține toată această gheață. Trebuie să existe un ciclu de colaps, așa cum a spus Binadas. Ochii lui au prins mișcare, apoi Theradas a apărut și Trull a văzut că

războinicul scoase sabia.

— Există o cale, spuse Theradas. — Și un loc de adunare. Nu suntem primii care au venit aici.

Rhulad și Midik li s-au alăturat. Nimeni nu a vorbit o vreme.

Apoi Fear a dat din cap și a întrebat: — Cât de recente sunt semnele, Theradas? — Zile.

— Binadas și Trull, mergeți cu Theradas la acest loc de adunare. Voi rămâne aici cu cei fără sânge.

Calea începea la douăzeci de pași de la crevasă, o potecă curățată de pietricele și detritus care se întindea între coloanele aspre și cristaline

de sare. Apa topită a picurat din tavanul putrezit într-o ploaie continuă. Theradas îi conduse mai departe încă treizeci de pași, unde poteca se termina la marginea unei întinderi uriașe cu o cupolă, lipsită de stâlpi.

Aproape de centru era ghemuit o piatră joasă, deformată de altar. O înconjurau ofrande votive – în mare parte scoici, printre care se vedea o bucată ciudată de fildeș sculptat. Cu toate acestea, Trull îi cruța doar o privire de moment, pentru că privirea îi fusese atrasă spre peretele din partea opusă.

Un plan abrupt de gheață de o sută de pași sau mai mult, înălțându-se într-o surplosă înclinată – un zid în care nenumărate fiare fuseseră prinse în mijlocul fuziunii, înghețate în plin zbor. Din gheață se proiectau coarne, capete și umeri — încă solide și imobile — și picioarele anterioare ridicate sau întinse înainte. Ochii cu rame de îngheț reflectau plin de lumină albastru-verde. Mai adânc în interior, formele încețoșate ale altor sute.

Uimit de priveliște, Trull se apropie încet, înconjurând altar, pe jumătate așteptându-se în orice moment să vadă fiarele care încărcau izbucnind într-o mișcare bruscă, năvălindu-se, pentru a le zdrobi pe toate sub nenumărate copite.

Pe măsură ce se apropia, văzu corpuri grămezi lângă bază, fiare care căzuseră din gheața care se retrăgea, se dezghețaseră, prăbușindu-se în cele din urmă în bazine viscoase.

Micile muște negre s-au ridicat în nori din carnea și ascunde în descompunere, s-au îndreptat spre Trull parcă hotărâte să-și apere sărbătoarea. S-a oprit, și-a fluturat mâinile până când acestea s-au împrăștiat și au început să se întoarcă spre carcasele putrezite. Fiarele — caribui — alergaseră pe zăpadă, cu un strat plin până la genunchi deasupra fundului mării. Încă mai vedea panica în ochii lor – și acolo, mânjite în spatele unui braț de gheață, capul și umerii unui lup enorm, cu părul argintiu și ochi chihlimbar, alergând lângă un caribu, umăr la umăr. Capul lupului era ridicat, fălcile deschise, aproape de gâtul victimei. Canini atâta timp cât degetul mare al lui Trull strălucea sub buzele decojite.

Drama naturii, viața fără a ține seama de cataclismul care s-a repezit asupra ei din spate sau de sus. Mâna brutală a unui zeu la fel de indiferent ca fiarele înseși.

Binadas a venit lângă el. „Acesta s-a născut dintr-un lăcaș”, a spus el. Trull dădu din cap. Vrăjitorie. Nimic altceva nu avea sens. 'Un zeu.'

— Poate, dar nu neapărat, frate. Unele forțe trebuie doar dezlănțuite. Un elan natural apoi înflorește.

— Calitatea de Gheață, spuse Trull. — Așa cum le descriu Letherii în credința lor. — Mâna Observatorului, spuse Binadas, care a așteptat până când a început războiul

făcut înainte de a merge înainte pentru a-și dezlănțui puterea.

Trull se crezuse mai informat decât majoritatea războinicilor Edur cu privire la vechile legende ale poporului lor. Cu cuvintele lui Binadas răsunând în capul lui, totuși, se simțea teribil de ignorant. 'Unde au plecat?' el a intrebat. — Acele puteri de altădată? De ce locuim ca și cum . . . parcă *singur?*

Fratele său a ridicat din umeri, mereu reticent să-și predea rezerva, tăcerea lui plină de conștient. „Rămânem singuri”, a spus el în cele din urmă, „pentru a păstra sfințenia trecutului nostru”.

Trull s-a gândit la asta, privirea lui călătorind peste tabloul din fața lui, acele vieți întunecate și tulburi care nu puteau depăși soarta lor, apoi spuse: „Adevărurile noastre prețuite sunt vulnerabile”.

— A provoca, da.

— Și sarea roade gheața de sub noi, până când lumea noastră se subțiază periculos de sub picioarele noastre.

'Până ce a înghețat . . . se dezgheță.'

Trull făcu un pas mai aproape de cel al caribuului încărcător. „Ceea ce se dezgheță la rândul său se prăbușește și cade la pământ. Și putrezește, Binadas. Trecutul este acoperit de muște.

Fratele său s-a îndreptat spre altar și a spus: „Cei care îngenunchează în fața acestui altar au fost aici cu doar câteva zile în urmă”.

— Nu au venit așa cum am venit noi.

— Fără îndoială că există și alte căi către această lume interlopă.

Trull aruncă o privire spre Theradas, abia acum amintindu-și prezența. Războinicul stătea în prag, cu răsuflarea în aer.

— Ar trebui să ne întoarcem la ceilalți, spuse Binadas. — Mai avem mult de mers mâine.

Noaptea a trecut, umedă, rece, apa topită șoptind neîncetat. Fiecare Edur stătea de veghe pe rând, înfășurat în blănuri și arme pregătite.

Dar nu se vedea nimic în lumina plictisitoare, slab luminiscentă. Gheață, apă și piatră, moarte, mișcare înfometată și oase impermeabile, un triumvirat orb care conduce un tărâm gelid.

Chiar înainte de zori, compania s-a ridicat, a mâncat o masă rapidă, apoi Rhulad a urcat pe frânghii, având încredere în vârfurile înfipte în gheață mult deasupra capului, la aproximativ două treimi din drum, unde fisura s-a îngustat într-un loc suficient pentru a permite o cruce. -spre peretele de nord. Dincolo de acest punct,

Rhulad începu să bată noi țepi în gheață. Pe chelnerii de dedesubt au plouat așchii și cioburi o vreme, apoi se auzi un strigăt îndepărtat din partea lui Rhulad. Midik s-a dus la frânghii și a început să urce, în timp ce Trull și Fear legau pachetele cu mâncare de linii de piele împletite. Săniile ar fi trase ultimele.

„Astăzi”, a spus Binadas, „va trebui să fim atenți. Vor ști că am fost aici, că le-am găsit altarul.

Trull aruncă o privire. — Dar nu am profanat-o.

— Poate că numai prezența noastră a fost suficientă indignare, frate.

Soarele era deasupra orizontului în momentul în care războinicii Edur au fost adunați de cealaltă parte a crevasei, cu săniile încărcate și gata. Cerul era senin și nu bătea vânt, totuși aerul era rece. Mingea de foc a soarelui era flancată de ambele părți de versiuni mai mici – mai clare și mai strălucitoare decât data trecută, de parcă în cursul nopții, tocmai dincolo de lumea de deasupra lor și-ar fi încheiat transformarea din cea pe care o cunoșteau în ceva ciudat și interzis, ostil. la viață.

Theradas în frunte încă o dată, au pornit.

Gheața scrâșnind sub picioare, șuieratul și zgomotul alergătorilor de sanie cu ramă de coarne și un șuierat atât aproape, cât și îndepărtat, de parcă liniștea ar fi devenit auzită, un sunet pe care Trull l-a înțeles în cele din urmă a fost zgomotul propriului sânge, țesut în și în jurul ritmului respirației sale, tamburului inimii lui. Strălucirea i-a ars ochii. Plămânii îi usturau cu fiecare val de aer.

Edur nu a aparținut acestui peisaj. *Calea de gheață. Temut de Letherii. Furătorul de viață* – de *ce ne-a trimis Hannan Mosag aici?*

Theradas se opri și se întoarse. — Urme de lup, spuse el, destul de grele pentru a sparge crusta de zăpadă.

Au ajuns la el, au oprit săniile. Trull a scos hamul de pe umerii lui dornici.

Urmele se întrerup pe traseul lor, îndreptându-se spre vest. Erau uriași.

„Acestea aparțin unei creaturi precum cea pe care am văzut-o în gheață aseară”, a spus Binadas. 'Ce vânează ei? Nu am văzut nimic.

Frica a mormăit, apoi a spus: — Asta nu înseamnă mare lucru, frate. Nu suntem călători liniștiți, cu aceste sănii.

„Chiar și așa”, a răspuns Binadas, „turmele lasă semne. Ar fi trebuit să găsim ceva, până acum.

Au reluat călătoria.

Puțin după amiază, Frica a cerut oprire pentru o altă masă. Câmpia de gheață se întindea plat și lipsit de trăsături pe toate părțile.

— Nu e nimic de îngrijorat aici, spuse Rhulad, aşezându-se pe una dintre sănii. „Putem vedea pe oricine venind. . . sau *orice altceva,* de altfel. Spune-ne, frică, cât de departe vom merge? Unde este acest dar pe care Hannan Mosag vrea să-l găsim?

— Încă o zi spre nord, răspunse Fear.

„Dacă este într-adevăr un cadou”, a întrebat Trull, „cine îl oferă?”

'Nu stiu.'

Nimeni nu a vorbit o vreme.

Trull studie zăpada tare de la picioarele lui, neliniștea lui crescând. Ceva de rău augur atârna în aerul nemișcat și rece. Singurătatea lor părea brusc amenințătoare, absența o promisiune a unui pericol necunoscut. Cu toate acestea, el era printre rudele de sânge, printre războinicii Hiroth. *Prin urmare.*
Totuși, de ce acest dar miroase a moarte?

Altă noapte. S-au ridicat corturile, s-a gătit o masă, apoi au fost puse ceasurile. Trull a fost primul. El a parcurs perimetrul taberei lor, cu sulița în mână, într-un circuit continuu pentru a rămâne treaz. Mâncarea din stomac îi făcea somnolență, iar golul total al deșeurilor de gheață părea să proiecteze o forță care atenuează concentrarea. Deasupra, cerul era plin de nuanțe ciudate, schimbătoare, care se ridicau și coborau în modele deconectate. Văzuse astfel de lucruri înainte, în cea mai adâncă iarnă din ținuturile Hiroth, dar niciodată la fel de ascuțit, niciodată la fel de roșu, scoțând un cântec ciudat și șuierător, ca de sticlă spartă care scrâșnește sub picioare.

Când a venit timpul, l-a trezit pe Theradas. Războinicul ieși din cort și se ridică, ajustându-și mantia de blană până când îl înfășura strâns, apoi scoțând sabia. Se uită cu privirea la cerul plin de viață al nopții, dar nu spuse nimic.

Trull se târă în cort. Aerul dinăuntru era umed. Pe pereții cortului se

formase gheață, gravând hărți ale unor lumi necunoscute pe țesătura întinsă și ceară. Din afară veneau pașii neclintiți ai lui Theradas în timp ce își făcea turul. Sunetul îl urmă pe Trull în somn.

Au urmat vise dezarticulate. L-a văzut pe Mayen, goală în pădure, așezându-se deasupra unui bărbat, apoi zvârcolindu-se de pofta flămândă. S-a împiedicat mai aproape, căutând mereu să vadă chipul acelui bărbat, să descopere cine era – și în schimb el

s-a trezit pierdut, pădurea de necitit, de nerecunoscut, o senzație pe care nu o mai experimentase până acum și l-a lăsat îngrozit. Tremurând în genunchi în argila udă, în timp ce de undeva dincolo îi auzea strigătele de plăcere, bestiale și ritmice.

Și dorința a crescut în el. Nu pentru Mayen, ci pentru ceea ce găsise, în eliberarea ei sălbatică, închizându-se în clipă, în prezent, viitor și trecut fără sens. Un moment fără să țină seama de consecințe. Foamea lui a devenit o durere în el, înfiptă ca un vârf de cuțit rupt în piept, tăindu-i cu fiecare respirație zdrențuită și în vis a strigat, ca și cum ar fi răspuns la vocea lui Mayen și a auzit-o râzând cu recunoaștere. Un râs invitându-l să se alăture lumii ei.

Mayen, logodnica fratelui său. O parte detașată a minții lui a rămas rece și obiectivă, aproape sardonica în privința sa de sine. Înțelegând natura acestei rețele, această invidie laterală și propriile sale apetite în creștere.

Bărbații Edur erau lenți la astfel de lucruri. Acesta a fost motivul pentru care logodna și căsătoria au urmat cel puțin un deceniu – deseori doi – de maturitate deplină. Femeile Edur au ajuns la foamea lor feminină mult mai devreme în viața lor. S-a șoptit, printre bărbați, că se foloseau adesea de sclavii Letherii, dar Trull se îndoia de adevărul. Părea . . . neconceput.

Sinele detașat era amuzat de asta, parcă ar fi batjocoritor de propria naivitate a lui Trull.

S-a trezit înfrigurat, slăbit de îndoieli și confuzie, și a rămas întins pentru o vreme în semilumina palidă care precedă zorii, urmărindu-i respirația curgând în aerul apropiat al cortului.

Ceva îl roade, dar a trecut mult timp până și-a dat seama ce era. Fără pași.

Trull coborî din cort, împiedicându-se de zăpadă și gheață și se îndreptă.

Era ceasul lui Rhulad. Lângă focul mort, forma cocoșată, strânsă, a fratelui său, așezat cu capul cu glugă plecat.

Trull se ridică cu pași mari pentru a sta în spatele lui Rhulad. Furia bruscă l-a luat să-și dea seama că fratele său dormea. Și-a ridicat sulița în ambele mâini, apoi a rotit capătul fundului într-o mișcare bruscă care se lega de partea laterală a capului lui Rhulad.

Un trosnet înăbușit care l-a făcut pe fratele său să se arunce într-o parte. Rhulad a scos un țipăt pătrunzător în timp ce se întinse pe zăpada tare, apoi s-a rostogolit pe

spatele, căutându-se după sabia.

Vârful de suliță al lui Trull era la gâtul fratelui său. — Ai dormit cu ceasul tău! şuieră el.

'Nu am!'

'Te-am văzut dormind! Am mers până la tine!

'Nu am!' Rhulad se ridică în picioare, cu o mână ținută de capul lui.

Ceilalți ieșeau acum din corturile lor. Frica se uită la Trull și Rhulad pentru o clipă, apoi se întoarse către haite.

Trull tremura, trăgând aer adânc, rece. Pentru o clipă, l-a surprins cât de disproporționată era furia lui, apoi amploarea riscului l-a inundat din nou.

— Am avut vizitatori, anunţă Fear, ridicându-se şi cercetând pământul îngheţat. „Nu au lăsat urme...”

— Atunci de unde ştii? întrebă Rhulad.

— Pentru că toată mâncarea noastră a dispărut, Rhulad. Se pare că ne va fi foame o vreme.

Theradas a înjurat și a început un circuit mai larg, căutând un traseu.

Au fost printre noi. The Jheck. Ne-ar fi putut ucide pe toți acolo unde am dormit. Totul pentru că Rhulad nu va înțelege ce înseamnă să fii războinic. Nu mai era nimic de spus și toți știau asta.

Cu excepția lui Rhulad. 'Nu dormeam! Jur! Frica, trebuie sa ma crezi! Pur și simplu m-am așezat o clipă să-mi odihnesc picioarele. N-am văzut pe nimeni!

— În spatele pleoapelor închise, mârâi Theradas, asta nu este surprinzător. — Crezi că mint, dar nu! Spun adevărul, jur!' — Nu contează, spuse Fear. 'E gata. De acum înainte, vom dubla

ceas.'

Rhulad se îndreptă spre Midik. — Mă crezi, nu-i așa?

Midik Buhn se întoarse. — A fost o bătălie tocmai care te trezea

pentru ceasul tău, Rhulad, spuse el, pe un ton atât de trist, cât și de obosit.

Rhulad stătea ca în stare de șoc, durerea a ceea ce a văzut ca fiind o trădare clară și adânc lovită pe față. Buzele i se subțiră, mușchii maxilarului se îngrămădeau și se întoarse încet.

Nenorociții erau în tabăra noastră. Credința lui Hannan Mosag în noi. . . — Să lovim corturile, spuse Fear, „și să fim pe drum”.

Trull s-a trezit scanând orizontul într-o matură nesfârșită, sentimentul său de vulnerabilitate uneori aproape copleșitor. Erau urmăriți, urmăriți. Goliciunea peisajului era o minciună, cumva. Posibil că era vrăjitorie la lucru, deși acest lucru nu a scuzat - nu putea - scuza eșecul lui Rhulad.

Încrederea dispăruse, iar Trull știa bine că viitorul lui Rhulad va fi acum dominat de efortul de a o recâștiga. O scăpare și drumul viitor al tânărului îl aștepta, adânc dezordonat și inevitabil. O călătorie privată împodobită de luptă, fiecărei etape i se împotrivi o mulțime de îndoieli, reale și imaginare — distincția nu a mai făcut nicio diferență. Rhulad avea să vadă în frații și prietenii săi o succesiune neîntreruptă de recriminari. Fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare privire. Și, tragedia a fost că nu va fi departe de adevăr.

Acest lucru nu ar fi ținut din sat. Sengar rușine sau nu, povestea avea să iasă la iveală, cântată cu bucurie liniștită printre rivali și răutăcioși – și, având ocazia, erau o mulțime de aceia de găsit. O pată care i-a revendicat pe toți, întreaga linie Sengar.

Au mers mai departe. Spre nord, prin ziua goală.

După-amiaza târziu, Theradas a văzut ceva în față, iar câteva clipe mai târziu l-au văzut și ceilalți. O licărire de lumină solară reflectată, înaltă, îngustă și colțoasă, se ridică din deșeurile plate. Este dificil să-i judeci dimensiunea, dar Trull a simțit că proiecția era substanțială și nefirească.

— Acesta este locul, spuse Fear. „Visele lui Hannan Mosag erau adevărate. Vom găsi cadoul acolo.

— Atunci hai să ne ocupăm de asta, spuse Theradas, pornind.

Spațiul creștea constant înaintea lor. Au apărut crăpături în zăpadă și gheață sub picioare, suprafața înclinând în sus cu cât se apropiau mai mult. Ciobul se ridicase din adânc, în mod cataclismic, o ascensiune bruscă care trimisese în aer bucăți de gheață de mărimea unui vagon, care să se prăbușească și să se prăbușească pe părțile laterale. Boli de noroi colțoși, acum înghețați și ramificați, se rostogoliseră peste zăpadă și înconjurau zona într-un cerc aspru.

Avioanele prismatice au prins și au împărțit lumina soarelui în spate. Gheața din acel ciob falnic era pură și limpede.

La baza fântânii în sus crăpate — încă la treizeci sau mai mulți pași de spate — grupul se opri. Trull s-a strecurat din ham de sanie, Binadas

urmând exemplul.

— Theradas, Midik, stai aici și păzește săniile, spuse Fear. — Trull, scoate-ți sulița din praștie. Binadas, Rhulad, pe flancurile noastre. Sa mergem.'

Au urcat pe pantă, șerpuindu-și drumul între mase de gheață și noroi.

Un miros urât a umplut aerul, de putregai vechi și saramură.

Binadas șuieră avertisment, apoi spuse: — Spiritul chemat de Hannan Mosag din adâncul oceanului a fost aici, sub gheață. Aceasta este lucrarea lui, iar vrăjitoria persistă.

— Emurlahn? întrebă Trull.

'Nu.'

Au ajuns la baza spatelui. Dimensiunea sa o depășește pe cea a copacilor Blackwood de o mie de ani. Nenumărate avioane se ridicau într-o confuzie răsucită, o masă de suprafețe ascuțite, tăiate, în care lumina roșie a soarelui apus curgea groasă ca sângele.

Frica arăta. 'Acolo. Cadoul.'

Și acum Trull a văzut asta. Slab și tulbure, forma pătată a unei săbii cu două mâini, cu mâner de clopot, cu lama ciudat fracturată și pestriță – deși poate că efectul a fost creat de grosimea intermediară a gheții.

— Binadas, împletește Emurlahn în sulița lui Trull. Cât de mult poți — asta va lua multe, multe umbre.

Fratele lor se încruntă. 'Lua? In ce fel?'

— Spărgând gheața îi va distruge. Se cere anihilarea, pentru a elibera darul. Și amintiți-vă, nu vă închideți mâna nepăzită în jurul mânerului, odată ce arma este liberă. Și ferește-i pe wraiths să încerce la fel, pentru că o vor încerca. Cu hotărâre disperată.

— Ce fel de sabie este asta? şopti Trull.

Frica nu a răspuns.

— Dacă vrem să spulberăm acest spate, spuse Binadas după o clipă, toţi ar trebui să staţi departe de mine şi de Trull.

— Nu vom fi răniţi, spuse Fear. „Viziunea lui Hannan Mosag a fost clară în acest sens”.

— Și până unde a mers viziunea aia, frate? întrebă Trull. — A văzut călătoria noastră de întoarcere?

Frica clătină din cap. — La sfărâmare, la căderea ultimului fragment de gheață. Nu mai departe.'

'Mă întreb de ce?'

— Acesta nu este un moment pentru îndoială, Trull, spuse Fear.

'Nu-i aşa? S-ar părea că acesta este tocmai timpul pentru îndoială. Frații lui l-au înfruntat.

Trull îşi întoarse privirea. — Se simte greșit.

— Ți-ai pierdut curajul? se răsti Rhulad. — Am mers tot acest drum, iar acum îți exprimi îndoielile?

„Ce fel de armă este acest dar? Cine a modelat-o? Nu știm nimic despre ceea ce suntem pe cale să eliberăm.

— Regele nostru vrăjitor ne-a poruncit, spuse Frica, cu expresia întunecată. — Ce vrei să facem, Trull?

'Nu știu.' Se întoarse către Binadas. — Nu există nicio modalitate de a dezvălui secretele?

— Cred că voi afla mai multe când vom elibera sabia.
Frica mormăi. — Atunci începe, Binadas.

Au fost întrerupti de un strigăt al lui Theradas. 'Un lup!' strigă el, arătând spre sud.

Fiara abia se vedea, cu blana albă pe zăpadă, stătea nemișcată la o mie sau mai mulți pași depărtare, privindu-i.
„Nu mai pierde timpul”, îi spuse Frica lui Binadas.

Umbrele se învârteau din locul în care stătea Binadas, pete albastre se târăsc pe zăpadă, încolăciind axul suliței Blackwood în mâinile lui Trull, unde păreau să se afunde în lemnul lucios. Arma nu se simți diferit prin blana groasă a mănușilor sale, dar Trull i se păru că poate auzi ceva nou, un sunet ascuțit care părea să-i reverbereze în oase. Se simțea ca teroare.

— Gata, gâfâi Binadas.

Trull îi aruncă o privire fratelui său, văzu paloarea feței lui, transpirația strălucitoare de pe fruntea lui. — Ei rezistă la asta?

Binadas dădu din cap. — Știu că sunt pe cale să moară.

— Cum pot muri wraiths? întrebă Rhulad. — Nu sunt deja fantome? Spiritele strămoșilor noștri?

— Nu al nostru, a răspuns Binadas, dar nu a detaliat, făcându-i în schimb un semn către Trull. — Lovește gheața, frate.

Trull ezită. S-a uitat în jur peste umărul stâng, a căutat până a găsit lupul îndepărtat. Își lăsase capul în jos, picioarele strânse sub el.

— Fiica Dusk, șopti el, e pe cale să încarce. Mai jos, Theradas și Midik își pregăteau sulițele.

— Acum, Trull!

Burdusul fricii îl tresări, încât aproape că scăpa sulița. Strângând fălcile, se îndreptă încă o dată cu spatele, apoi tăie vârful suliței de fier de gheață.

Chiar și în timp ce arma se biciuia înainte, vederea periferică a lui Trull se mișcă din toate părțile, în timp ce figurile păreau să se ridice chiar din zăpada însăși.

Apoi spatele a explodat într-o ceață orbitoare, albă.

Strigăte bruște.

Trull simți o cheie sălbatică pe sulița din mâinile lui, Blackwood răsunând ca fierul în timp ce nenumărate spectre erau smulse. Strigătele lor de moarte i-au umplut craniul. Poticnându-se, și-a strâns strânsoarea, străduindu-se să vadă prin nor.

Armele s-au ciocnit.

Un coarne îi gheare pentru față, fiecare dinți sculptat într-un vârf ghimpat cu vârf de cuarțit. Trull se dădu înapoi, aruncând axul suliței în calea coarnei. Prinderea în capcană. El a răsucit sulița, inversând strânsoarea și a reușit să-l forțeze pe atacator să elibereze coarnele. S-a întors într-o parte. O tăietură în sus cu sulița, iar Trull simți lama de fier sfâșieandu-se prin piele și carne, zgomotând de-a lungul coastelor înainte de a se elibera momentan, pentru a se conecta puternic de partea inferioară a maxilarului.

Scena din jurul lui devenea din ce în ce mai vizibilă. Erau ascunși de sălbatici, mici și bestiali, purtând piei cu pielea albă, fețe ascunse în spatele măștilor albe plate. Mânuind arme de coarne ca gheare și sulițe scurte înjunghiate cu vârfuri de piatră strălucitoare, Jheck roia din toate părțile.

Frica îi ținea pe trei, iar în spatele lui stătea sabia, dreaptă și eliberată de gheață, cu vârful blocat în pământul înghețat. Părea că Jheck erau disperați să-l revendice.

Trull a lovit pe cel mai apropiat oponent al fricii, vârful de fier lovind adânc în gâtul sălbaticului. Sânge stropit, aruncat în jos pe axul suliței.

A smuls arma, la timp pentru a-l vedea pe ultimul Jheck din fața roții fricii, rănit de moarte de o lovitură de sabie.

Învârtindu-se, Trull îl văzu pe Binadas coborând sub o masă de Jheck.

Umbrele au învăluit apoi figurile zvârcolite.

Rhulad nu era de văzut nicăieri.

Dedesubt, Theradas și Midik întâmpinaseră sarcina lupului, iar fiara uriașă era pe partea ei, înțepenită de sulițe, cu picioarele bătând cu piciorul chiar și atunci când Theradas pășise înăuntru cu șansa lui lată. Încă doi lupi se apropiau, alături de ei o jumătate de duzină de Jheck.

Un alt zeci de sălbatici urcau panta.

Trull și-a pregătit arma.

În apropiere, Binadas se cățăra liber de o movilă de cadavre. Era învelit în sânge, favorizând partea dreaptă.

— În spatele nostru, Binadas, porunci frica. — Trull, du-te în stânga mea. Repede.'

— Unde este Rhulad?

Frica clătină din cap.

În timp ce Trull se deplasa în stânga fratelui său, scana cadavrele întinse pe zăpadă. Dar toți erau Jheck. Chiar și așa, credința l-a lovit puternic ca o lovitură în piept. Aveau să moară aici. Aveau să eșueze.

Sălbaticii de pe pârtie au încărcat.

Din mâinile lor zburau coarne, dinți ascuțiți ca un pumnal fulgerând în timp ce armele mortale se învârteau cap la cap.

strigă Trull, apărându-se cu sulița, în timp ce se lăsa sub atacul învolburat. Unul a zburat pe lângă garda lui, cu un dinți tăindu-i genunchiul stâng. Gâfâi din cauza durerii și simți țâșnirea bruscă de sânge sub jambiere, dar piciorul îi ținea greutatea și rămase drept.
În spatele armelor aruncate, Jheck-ul sosi în grabă.

O duzină de bătăi de inimă în defensivă, apoi războinicii Edur au găsit deschideri pentru contraatacuri aproape simultan. Sabia și sulița mușcă carnea, iar doi dintre Jheck au căzut.

Un țipăt din spatele lui Trull și al fricii, iar sălbaticii s-au retras, apoi s-au aruncat la unison spre dreapta lor...

— în timp ce Rhulad sări în mijlocul lor, cu sabia lungă cu mâner de

clopot în mâini.

O tăietură sălbatică și un cap de Jheck înclinat departe de umeri pentru a sări și a se rostogoli pe pantă.

Un alt cotlet, un strop de sânge.

Atât Fear, cât și Trull s-au grăbit să se închidă cu combatanții...

— chiar dacă sulițele înjunghiate și-au găsit drum în Rhulad din toate părțile. A țipat, lama alunecoasă de sânge clătinându-i deasupra capului. Apoi s-a lăsat. O lovitură l-a răsturnat pe spate, cu sabia încă în mâini.

Jheck-ul din jur se îndepărtă, apoi alergă în jos pe panta, cu armele scăzând sau aruncate deoparte în panică bruscă.

Trull sosi, derapând pe gheața pătă de sânge, rana din picior fiind uitată în timp ce îngenunchea lângă Rhulad.

— Se retrag, spuse Frica între răsuflări aspre, trecând să stea de pază înaintea lui Trull și Rhulad.

Amorțit, Trull și-a smuls o mănușă și și-a pus mâna pe gâtul lui Rhulad, căutând un puls.

Binadas se clătină, aşezându-se vizavi de Trull. — Cum se descurcă, frate?

Trull ridică privirea, se holbă până când Binadas ridică privirea și-și blocă privirile. — Rhulad a murit, spuse Trull, lăsând ochii în jos și văzând acum, pentru că

prima dată, rănile masive de țeapă au lovit trunchiul fratelui său, pete de sânge deja înghețat pe blănuri, miros de urină amară și fecale înțepătoare.

— Vin Theradas și Midik, spuse Fear. — Jheck au fugit. Apoi a pornit, rotunjindu-se spre spatele ascensiunii.

Dar asta nu are sens. Ne-au avut. Erau prea mulți.

Nimic din toate acestea nu are sens. Rhulad. E mort. Fratele nostru este mort.

La scurt timp mai târziu, Frica s-a întors, s-a ghemuit lângă el și s-a întins tandru. . . a lua sabia. Trull privi mâinile lui Fear apropiindu-se de ale lui Rhulad, unde încă strângeau mânerul îmbrăcat în piele. Privit, în timp ce Frica căuta să slăbească acele degete moarte.
Și nu putea.

Trull a studiat acea armă căzută. Lama era într-adevăr pestriță, aparent forjată din fier lustruit și cioburi negre dintr-un material mai dur, mai sticlos, suprafața crăpată și neuniformă. Stropi de sânge înghețau ici și colo, ca un putregai care se răspândea rapid.

Frica a căutat să elibereze sabia.

Dar Rhulad nu a vrut să-l elibereze.

„Hannan Mosag ne-a avertizat”, a spus Binadas, „nu-i așa? Nu permite ca trupul tău să atingă darul.'

— Dar e mort, şopti Trull.

Amurgul se închidea rapid în jurul lor, frigul din aer crescând. Theradas și Midik au sosit. Ambii au fost răniți, dar niciunul nu grav

asa de. Au tăcut în timp ce se uitau în jos la Rhulad.

Frica se lăsă pe spate, ajungând la un fel de decizie. Mai tăcu o clipă, trăgându-și încet mănușile. Apoi s-a îndreptat. — Du-l – sabia și tot – până la sănii. Vom înfășura corpul și lama împreună. Eliberarea cadoului din mâinile fratelui nostru este ca Hannan Mosag să se descurce acum.

Nimeni altcineva nu a vorbit.

Frica i-a studiat pe fiecare dintre ei pe rând, apoi a spus: „Călătorim prin această noapte. Vreau să scăpăm din aceste deșeuri cât mai curând posibil. Se uită din nou de sus la Rhulad. — Fratele nostru are sânge. A murit un războinic al lui Hiroth. A lui va fi o înmormântare a unui erou, una de care toți Hiroții își vor aminti.

În urma amorțelii a venit . . . alte lucruri. Întrebări. Dar ce rost aveau acestea? Orice răspunsuri care puteau fi găsite nu erau mai bune decât presupunerile, născute din incertitudini vulnerabile la nenumărate otrăvuri – acea mulțime de îndoieli care asediau și acum gândurile lui Trull. Unde dispăruse Rhulad? Ce căutase să obțină încărcând în acel nod de sălbatici Jheck? Și înțelesese bine interdicția de a lua darul, totuși o făcuse totuși.

Atât de mult din ceea ce sa întâmplat părea. . . lipsit de sens.

Chiar și în ultimul său act de extremitate, Rhulad nu răspunde la pierderea încrederii sub care a muncit. Nici un gest curat, acest final dezordonat. Frica l-a numit un erou, dar Trull a bănuit motivația din spatele acestei afirmații. Un fiu al lui Tomad Sengar eșuase în atribuțiile sale de pază de noapte. Și acum era mort, sacrificiul în sine stricat de intenții de neînțeles.

Întrebările nu l-au dus pe Trull nicăieri și au dispărut într-un nou val, unul care l-a îmbolnăvit, strângându-i intestinele cu spasme de angoasă. Fusese curaj în ultimul act. Daca nimic altceva. O vitejie surprinzătoare, când Trull a avut, a fratelui său Rhulad, a început să bănuiască. . . in caz contrar. *m-am indoit de el. În toate privințele, mă îndoiam de el.*

În inima lui şopti . . . vinovăție, o fantomă și o voce de fantomă,

devenind monstruoasă cu mâinile înghețate care se strângeau, se strângeau mereu, până când sufletul lui începu să țipe. Un strigăt pătrunzător pe care numai Trull îl putea auzi, dar un sunet care amenința să-l înnebunească.

Și prin toate acestea, un simț mai răspândit, o goliciune adânc în el. Pierderea unui frate. Chipul care nu avea să zâmbească niciodată, vocea pe care Trull nu o va mai auzi niciodată. Părea să nu aibă sfârșit straturile de pierdere care se așezau asupra lui îngrozitoare și grele.

A ajutat-o pe Fear să-l învelească pe Rhulad și sabia într-o foaie de pânză ceară, auzind plânsul lui Midik ca de la mare distanță, ascultând-o pe Binadas vorbind în timp ce lega rănile și atrăgea pe Emurlahn pentru a grăbi vindecarea. În timp ce pliurile înțepenite se închideau peste fața lui Rhulad, lui Trull răsuflară într-un gâfâit zdrențuit și tresări înapoi când Fear strânse învelișul cu curele de piele.

— S-a terminat, murmură Frica. — Nu se poate lupta împotriva morții, frate. Sosește mereu, sfidând fiecare ascunzătoare, orice încercare frenetică de a scăpa. Moartea este umbra oricărui muritor, adevărata lui umbră, iar timpul este slujitorul ei, învârtind acea umbră încet, până când ceea ce se întindea în spatele unuia se întinde acum înaintea lui.

— L-ai numit erou.

— Am făcut-o, și nu a fost o revendicare goală. S-a dus de cealaltă parte a ascensiunii, motiv pentru care nu l-am văzut și l-a descoperit pe Jheck căutând sabia prin subterfugiu.

Trull ridică privirea.

— Aveam nevoie de răspunsuri ale mele, frate. A ucis doi pe acea parte a dealului, dar și-a pierdut arma făcând asta. Alții veneau, îmi imaginez, și așa că Rhulad trebuie să fi ajuns la concluzia că nu avea de ales. Jheck a vrut sabia. Ar trebui să-l omoare pentru a-l obține. Trull, s-a făcut. A murit, însângerat și curajos. Eu însumi am dat peste cadavrele dincolo de înălțime, înainte să mă întorc la tine și Binadas.

Toate îndoielile mele. . . otrăvurile suspiciunii, în toate aromele lor urâte — ia-mă fiica Dusk — dar am băut adânc.

— Trull, avem nevoie de tine și de abilitățile tale cu acea suliță în urma noastră, spuse Fear. „Atât Binadas, cât și Rhulad de aici vor trebui trase pe sănii și pentru asta vom fi nevoie de Theradas și de mine. Midik ia punct.

Trull clipi confuz. — Binadas nu poate merge?

„Îi este rupt șoldul și nu mai are puterea să-l vindece”. Trull se îndreptă. — Crezi că vor urmări? — Da, spuse Fear.

Zborul lor a început. Întunericul s-a abătut asupra lor și un vânt a început să sufle, ridicând sus zăpada cu granulație fină, până când cerul însuși a devenit alb cenușiu și coborât. Temperatura a scăzut și mai mult, parcă cu o intenție vicioasă, până când până și blănurile pe care le purtau au început să le cedeze.

Favorizandu-și piciorul rănit, Trull a alergat la douăzeci de pași în spatele săniilor – abia se vedeau prin zăpada bătută de vânt. Sulița înghețată de sânge era în strânsoarea lui, un detaliu pe care îl confirma la fiecare câteva momente de când degetele îi amorțiseră, dar acest lucru nu l-a încurajat puțin. Inamicul s-ar putea foarte bine să fie peste tot în jurul lui, chiar dincolo de raza viziunii lui, trecând prin întuneric, la doar câteva momente de la a se repezi.

Nu ar avea timp să reacționeze și orice strigăt de avertizare ar fi reușit să fie smuls de vânt, iar tovarășii săi nu ar auzi nimic. Nici nu s-ar întoarce după trupul lui. Cadoul trebuie livrat.

Trull alergă mai departe, scanând constant de o parte și de alta, răsucindu-se din când în când pentru a privi în spate, nevăzând altceva decât un alb slab. Înjunghierea ritmică a durerii din genunchi îi tăia o lasiune mortală tot mai mare, suflul de epuizare încetinindu-i tremurul sub blănuri, târându-i membrele.

Sosirea zorilor a fost anunțată printr-o renunțare plictisitoare și reticente a întunericului omniprezent – nu a existat nicio întrerupere în atacul viscolului, nicio creștere a temperaturii. Trull renunțase la veghe. Pur și simplu alerga mai departe, cu un picior în fața celuilalt, cu mocasinii îmbrăcați în gheață pe toată întinderea sa. Mâinile lui deveniseră ciudat de calde sub mănuși, o căldură îndepărtată, strânsă undeva dincolo de încheieturi. Ceva despre asta îl tulbura vag.

Foamea dispăruse, la fel ca și durerea de la genunchi.

O neliniste furnicatoare, iar Trull ridica privirea.

Săniile nu se vedeau nicăieri. Gâfâi un aer amar, încetini pașii, clipind în efortul de a vedea prin cristalele de gheață de pe gene. Lumina stinsă a zilei se stingea. A alergat ziua, fără minte ca o piatră de moară, iar altă noapte se apropia cu pași repezi. Și era pierdut.

Trull a scăpat sulița. A strigat de durere în timp ce își făcea brațele, căutând să pompeze mai mult sânge în mușchii lui reci și înțepeni. Și-a tras degetele în pumni în mănuși și a fost îngrozit că aproape că nu reușea la o sarcină atât de simplă. Căldura a devenit mai caldă, apoi fierbinte, apoi arzătoare ca și cum ar fi a lui

degetele ardeau. A luptat prin agonie, bătându-și pumnii pe coapse, flexându-se împotriva valurilor de durere arzătoare.

Era înconjurat în alb, ca și cum lumea fizică ar fi fost curățată, erodata în uitare de zăpadă și vânt. Teroarea îi șopti în minte, pentru că simțea că nu era singur.

Trull a luat sulița. A studiat zăpada din toate părțile. O direcție părea puțin mai întunecată decât oricare alta – estul – și a stabilit că alergase spre vest. În urma soarelui nevăzut. Și acum, trebuia să se întoarcă spre sud.

Până când urmăritorii lui s-au săturat de jocul lor.

El a pornit.

La o sută de pași, și a aruncat o privire în spatele lui, pentru a vedea doi lupi ieșind din zăpada. Trull se opri și se întoarse. Fiarele au dispărut încă o dată.

Inima bubuind, Trull și-a scos sabia lungă și a înfipt-o cu vârful întâi în zăpada tare. Apoi a făcut șase pași înapoi de-a lungul urmei și și-a pregătit sulița.

Au venit din nou, de data asta cu o taxă.

A avut timp să-și planteze sulița și să cadă într-un genunchi înainte ca prima fiară să vină asupra lui. Axul suliței se înclină când vârful de fier se izbi în centru mort în sternul lupului. Bone și Blackwood s-au spulberat simultan, apoi a fost ca și cum un bolovan ciocănea în Trull, aruncându-l înapoi în aer. A aterizat pe umărul stâng, ca să derape și să se rostogolească într-un strop de zăpadă. În timp ce se prăbuși, și-a văzut antebrațul stâng, sângele ieșind din așchiile negre care ieșeau din el. Apoi s-a oprit, luptă cu sabia lungă.

Trull îl smulse și se ridică pe jumătate când se întoarse.

O masă de blană albă, fălci negru-gumate se întindeau larg.

Urlând, Trull a tăiat orizontal cu sabia, căzând în urma leagănului disperat.

Marginea de fier tăiată prin oase, un set, apoi altul.

Lupul a căzut peste el, cu membrele anterioare tăiate pe jumătate și stropindu-se cu sânge.

Dinții s-au închis pe lama sabiei lui într-o frenezie.

Trull îşi dădu drumul, smulgându-şi sabia de fălcile lupului. Sânge care se prăbușește, o masă de limbă lovindu-se pe gheața crustă din față

faţa lui, muşchiul zvâcnind ca un lucru încă viu. S-a ghemuit, apoi s-a aruncat spre fiara care se zvârnea. Împingându-și vârful sabiei în gât.

Lupul tuși, dând din picior de parcă ar fi căutat să scape, apoi se prăbuși nemișcat pe zăpada roșie.

Trull se dădu înapoi. A văzut prima fiară, zăcând acolo unde sulița și-a furat viața înainte de a se rupe. Dincolo de el stăteau trei vânători de Jheck — care s-au topit din nou în alb.

Sângele curgea pe antebrațul stâng al lui Trull, adunându-se în mănușa lui. Ridică brațul și l-a apropiat de stomac. Tragerea așchiilor ar trebui să aștepte. Gâfâind, își lăsă sabia jos și își trecu antebrațul stâng prin hamul de suliță. Apoi, luând sabia, porni încă o dată.

Uitare din toate părțile. În care coșmarurile puteau să înflorească, brusc și nestingheriți, năvălindu-se asupra lui, la fel de repede cu cât mintea lui plină de groază le-ar fi putut evoca, unul după altul, succesiunea nesfârșită, până când moartea l-a luat – până când albul i-a alunecat în spatele ochilor.

Se poticni mai departe, întrebându-se dacă lupta a avut loc într-adevăr, nedorind să se uite în jos pentru a-și confirma rănile de pe braț — temându-se că nu va vedea nimic. Nu ar fi putut ucide doi lupi. Nu ar fi putut alege pur și simplu să se confrunte într-o direcție și nu în alta, să se trezească întâmpinând acea sarcină direct. Nu ar fi putut să-și împingă sabia în pământ la numărul exact de pași în spatele lui, de parcă știa cât de departe va fi aruncat de impact. Nu, evocase întreaga bătălie din propria sa imaginație. Nicio altă explicație nu avea sens.

Și așa s-a uitat în jos.

O masă de așchii care se ridică ca niște țepi strâmbi din antebrațul lui. O sabie înnegrită în mâna dreaptă, smocuri de blană albă prinse în sângele închegat lângă mâner. Lancea îi dispăruse.

am febra. Voința gândurilor mele a ieșit din ochii mei, răsturnând adevărul a tot ceea ce văd. Chiar și durerea din umărul meu este doar o iluzie.

O val de pași în spatele lui.

Cu un vuiet, Trull se biciui, șuierând sabia.

Lama se tăie în partea laterală a capului unui sălbatic, chiar deasupra urechii. Deformarea oaselor, sângele curgând din ochi și ureche pe acea parte. Răsturnarea figurii.

Un altul, ţâşnind jos din dreapta lui. Trull sări înapoi, oprindu-se. A privit, mișcarea părând îngrozitor de lentă, în timp ce Jheck-ul își întoarse sulița înjunghiătoare pentru a para. Am privit cum sabia pătrunde sub bloc, apoi se extinde încă o dată, pentru a aluneca mai întâi sub claviculă stângă a bărbatului.

Un al treilea atacator la stânga lui, trântind o vârf de suliță în ochii lui Trull. Se lăsă pe spate, apoi învârti cerc complet, pivotând pe piciorul drept și trecu ușor tăișul sabiei peste gâtul sălbaticului. O inundație roșie pe pieptul lui Jheck.

Trull și-a încheiat rotirea și și-a reluat alergatul, zăpada usturându-i ochii.

Nimic decât coșmaruri.

Zăcea nemișcat, zăpada acoperându-l încet, în timp ce mintea lui alerga la nesfârșit, fugind de această minciună, de această lume goală care nu era goală, de acest alb gros care a explodat în mișcare și culoare iar și iar.

Atacatorii, apărând din întuneric și zăpadă. Momente de luptă frenetică, scântei și șuierat de fier și mușcătură de lemn și piatră. O succesiune de ambuscade care păreau fără sfârșit, convingându-l pe Trull că se afla într-adevăr într-un coșmar, care se pliază mereu în sine. De fiecare dată, Jheck a apărut în trei, niciodată mai mult, iar războinicul Hiroth a început să creadă că sunt aceiași trei, murind doar să se ridice din nou – și așa va continua, până când vor reuși în cele din urmă, până când îl vor ucide.

Cu toate acestea, a luptat mai departe, lăsând sânge și cadavre în urma lui.

Alergare, zăpadă scârțâind sub picioare.

Și apoi vântul a căzut, brusc ca o respirație pierdută.

Petice de pământ întunecat în față. O barieră nevăzută a izbucnit peste, strălucirea groaznică a unui soare care apune la dreapta lui, curgerea languidă de aer rece și umed, mirosul de noroi.

Și strigăte. Figuri în stânga lui, la o jumătate de mie de pași distanță. Frații vetrei, mortul salutându-i sosirea.

Bucuria îi curgea în inimă, Trull se clătina spre ei. Atunci nu trebuia să fie o fantomă care rătăcește pentru totdeauna singură. Ar fi rude lângă el. Frica și Binadas. Și Rhulad.

Midik Buhn și Theradas, repezindu-se spre el.

Fraților, toți. Frații mei -

Lumina soarelui s-a clătinat, s-a ondulat ca apa, apoi s-a ridicat întunericul într-un potop mistuitor.

Săniile erau pe o parte, cu alergătorii îngropați în noroi. Pe unul se afla o siluetă înfășurată, în jurul căreia fuseseră împachetate și legate la loc plăci de gheață zimțate. Binadas era sprijinit pe cealaltă sanie, cu ochii închiși, cu fața adânc căptușită de durere.

Trull se ridică încet, simțindu-se amețit și ciudat de stânjenit. Blănuri s-au prăbușit de pe el în timp ce se ridică în picioare și se ridică, clătinând, și se uită uluit în jur. Spre vest strălucea un lac, cenușiu plat sub cerul acoperit. Vântul slab era cald și umed.
Fusese aprins un foc, iar deasupra a fost scuipat un iepure slăbănog, îngrijit de Midik Buhn. Într-o parte stăteau Frica și Theradas, cu fața spre câmpurile de gheață îndepărtate de la est, în timp ce vorbeau pe un ton liniștit.

Mirosul cărnii prăjite l-a atras pe Trull spre foc. Midik Buhn ridică privirea spre el, apoi se uită repede în altă parte, ca fiind rușinat de ceva.

Degetele lui Trull îi mâncăriau puternic și le ridică la vedere. Roșu, pielea decojită, dar cel puțin nu le pierduse de frig. Într-adevăr, părea intact, deși armura lui de piele era despicată și tăiată peste tot pe piept și pe umeri și putea vedea că sub căptușeala matlasată găsea felii, ici și colo, pătate de roșu închis, iar sub ele era înțepătura unor răni superficiale. pe corpul lui.

Nu un coșmar, așadar, acele nenumărate atacuri. Și-a verificat sabia și a descoperit că nu purta teaca cu centură. O clipă mai târziu și-a spionat arma, sprijinindu-se de un pachet. Era abia de recunoscut. Lama era răsucită, marginea atât de bătută încât sabia făcea puțin mai mult decât o bâtă.

Pași și Trull se întoarse.

Frica îi puse mâna pe umăr. — Trull Sengar, nu ne așteptam să te revedem. Îndepărtarea lui Jheck din calea noastră a fost o tactică îndrăzneață și ne-a salvat viețile. A dat din cap spre sabie. — Arma ta spune povestea. Știi câți ai învins?

Trull clătină din cap. 'Nu. Teamă, nu i-am îndepărtat intenționat de

tine. M-am pierdut în furtună.

Fratele lui a zâmbit și nu a spus nimic.

Trull aruncă o privire spre Theradas. — M-am pierdut, Theradas Buhn. — Nu contează, răspunse Theradas mârâind.

— Am crezut că sunt mort. Trull își întoarse privirea, frecându-și fața. — Te-am văzut și am crezut că mă alătur cu tine în moarte. ma asteptam. . .' A scuturat din cap. 'Rhulad . . .'

— Era un adevărat războinic, Trull, spuse Fear. — S-a terminat, iar acum trebuie să mergem mai departe. Există Arapay pe drum — Binadas a reușit să-și trezească șamanii în situația noastră. Ne vor grăbi călătoria spre casă.

Trull dădu din cap distras. Se uită la câmpul îndepărtat de gheață. Amintindu-și senzația și sunetul de sub mocasini, suflarea vântului, frigul enervant. Îngrozitorii Jheck, vânători tăcuți care au pretins o lume înghețată ca a lor. Ei doriseră sabia. De ce?

Câți Jheck ar putea susține acele câmpuri de gheață? Câți au ucis? Câte soții și copii au rămas să se întristeze? A flamanzi?

Ar fi trebuit să fim cinci sute. Atunci ne-ar fi lăsat în pace.

'Acolo!'

La strigătul lui Midik, Trull se întoarse, apoi se îndreptă spre direcția pe care o arăta Midik. Înspre nord, unde au pășit o duzină de fiare uriașe, coborând din gheață, patru picioare și blană maro, fiecare purtând colți lungi și curbați de fiecare parte a unui bot gros și sinuos.

Mediuoase, maiestuoase, uriașele creaturi au mers spre lac.

Aceasta nu este lumea noastră.

O sabie aștepta în strânsoarea neclintită a unui cadavru, învelită în pânză ceară, legată cu gheață. O armă familiară cu îmbrățișarea implacabilă a frigului. Nu era în mâinile lui Hannan Mosag. Doar dacă Regele Vrăjitor nu se schimbase.

Și poate că are.

— Vino și mănâncă, Trull Sengar, strigă fratele său în urma lui.

Surorile au milă de noi, în felul în care pur și simplu mergem mai departe, și mai departe. Dacă am fi murit cu toții, acolo, pe gheață. Dacă am eșuat.

Capitolul nouă

S-ar putea să fii scris așa

Filat în șuvițe cusute în ață

Sânge țesut copilului care ai fost cândva

Înghesuiți în valul nopții

Și demonii dincolo de colț

Ochiul tău curge în jos

O rafală de membre arahnide

Răsucindu-te și răsturnându-te strâns

Pentru a se hrăni mai târziu.

S-ar putea să fii scris așa

Înțepat fără sens pe marginea drumului

Așezat pe poteca întunecată

Și amintirile dincolo de colț

Ochiul tău suge în noroi

Fluide îngrozitoare se scurg

Din trecute improbabile

Și tot ce ar fi putut fi.

Ai fi scris așa

Ai putea sparge carcasa

Și desfășurați încă o dată

Copilul care ai fost cândva

CALITATE _

W RATHEN U RUT

R urat pe plajă, gol și gri, tânărul zăcea nemișcat în nisip. Părul lui lung și castaniu era încâlcit, mârâit de crengi și șuvițe

alge. Păsări solzoase se ridicau în jurul corpului, cu ciocul zimțat căscată în căldura dimineții.

S-au împrăștiat la sosirea lui Withal, zburând în aer. Apoi, în timp ce trei Nachts negri coborau de pe margine, păsările țipă și se învârteau peste valuri.

Withal s-a ghemuit lângă siluetă, a studiat-o o clipă, apoi a întins mâna și a rostogolit corpul pe spate.

— Trezește-te, băiete.

Ochii s-au deschis brusc, plini de groază și durere bruscă. Gura căscată, gâtul întins și țipete pătrunzătoare se ridicau în aer. Tânărul a avut convulsii, picioarele foarfecând nisipul și s-a gheare de scalp.
Withal se lăsă pe spate pe coapte și așteptă.

Țipetele au devenit răgușite, au fost înlocuite cu plâns. Convulsiile s-au diminuat până la valuri de înfior, în timp ce tânărul se ghemuia încet în nisip.

— Devine mai ușor, se speră, murmură Withal.

Cap răsucit, ochi mari și umezi care se fixează pe Withal. 'Ce. . .

Unde . . .'

— La cele două întrebări la care sunt cel mai puțin în stare să răspund, băiete. Să le încercăm pe cele mai ușoare. Mă numesc Withal, cândva din al treilea oraș Meckros. Ești aici, oriunde ar fi aici, pentru că stăpânul meu vrea. Se ridică cu un mormăit. 'Poti sa stai? Te așteaptă în interior, nu departe.

Ochii se îndepărtară, concentrați asupra celor trei Nacht-uri de la marginea marginii. 'Ce sunt acele lucruri? Ce face ăla?

„Bhoka'ral. Nachts. Numiți-le după cum doriți. Așa cum am. Cel care face cuibul este Pule, un mascul tânăr. Acest cuib anume a durat aproape o săptămână - vezi cum este obsedat de el, ajustând crengi exact așa, țesând algele marine, învârtindu-se cu un ochi critic. Masculul mai în vârstă, de acolo și privind pe Pule, este Rind. El este momente de hilaritate, după cum veți vedea. Femela care se lăsește pe

stâncă este Mape. Ai ajuns la un moment propice, băiete. Ceas.'

Constructorul de cuiburi, Pule, începuse să se îndepărteze de construcția complicată de pe margine, coada neagră zvâcnind dintr-o parte în alta, cu capul clătinând. La cincisprezece pași de cuib, s-a așezat brusc, cu brațele încrucișate și părea că studiază cerul incolor.

Femela, Mape, a încetat să se încălzească, s-a oprit o clipă, apoi a mers dezinvolt spre cuib.

Pule se încordă, chiar dacă se străduia vizibil să-și păstreze privirea spre cer. Ajungând la cuib, Mape a ezitat, apoi a atacat. Driftwood, ierburi și

crenguţe zburau în toate direcţiile. În câteva clipe, cuibul fusese distrus într-o frenezie sălbatică, iar Mape stătea ghemuit în epavă, urinând.

În apropiere, Rind se rostogolea într-o veselie neputincioasă.

Pule se prăbuși într-o vădită deprimare.

— Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori decât aș vrea să număr, spuse Withal, oftând.

— Cum de vorbești limba mea?

— Mi-ar plăcea o poftă, de la comercianţi. Stăpânul meu, se pare, a îmbunătățit-o. Un cadou, ați putea spune, unul dintre numeroasele cadouri, pe care nu le-am cerut niciunul. Bănuiesc, continuă el, că vei ajunge la sentimente similare, băiete. Ar trebui să plecăm.

Withal îl privi pe tânăr care se ridică în picioare. — Înalt, observă el, dar am văzut mai înalt.

Durerea a inundat încă o dată trăsăturile tânărului și s-a dublat. Withal s-a apropiat și l-a sprijinit înainte să se răstoarne.

— E durere de fantomă, băiete. Durere de fantomă și frică de fantomă. Luptă prin ea. 'Nu! E real! E *adevărat,* ticălosule!

Cu toate acestea, încordat în timp ce toată greutatea tânărului s-a instalat în brațele lui. — Destul de asta. Ridice în picioare!'

'Nu e bine! mor _

— Pe picioarele tale, la naiba!

O scuturare aspră, apoi Withal îl împinse.

Se clătină, apoi se îndreptă încet, respirând adânc, zdrențuit. A început să tremure. 'Este atât de frig . . .'

— Respirație, băiete, este năucitor de cald. Și tot mai fierbinte cu fiecare zi. Cu brațele înfășurate, tânărul îl privi pe Withal. 'Cum

ai trait de mult. . . a locuit aici?

— Mai lung decât mi-aș dori. Unele alegeri nu sunt pentru tine. Nu pentru tine, nu pentru mine. Acum, stăpânul nostru își pierde răbdarea. Urmați-mă.'

Tânărul s-a împiedicat în spatele lui. „Ai spus „al nostru”.” — Am făcut-o?

'Unde sunt hainele mele? Unde sunt — nu, nu contează — mă doare să-mi amintesc. Nu contează.'

Ajunseră la margine, iar iarba uscată trăgându-le de picioare în timp ce se îndreptau spre interior. Nacht-ii li s-au alăturat, urcând și țopăind, țipând și pufnind în timp ce țineau pasul.

La două sute de pași în față era ghemuit un cort zdrențuit, pânza albită de soare și pătată. Din intrarea largă, unde cea mai mare parte a unei laturi fusese trasă în spate, pentru a dezvălui interiorul, stropi de fum cenușiu-maroniu au plutit.

Unde stătea o siluetă cu glugă.

'El este?' a întrebat tânărul. — Ăsta e stăpânul tău? Ești un sclav, atunci?

„Servesc”, a răspuns Withal, „dar nu sunt
deținut”. 'Cine este el?'

Withal privi înapoi. — El este un zeu. A observat scrisul de neîncredere de pe chipul flăcăului și a zâmbit ironic. — Cine a văzut zile mai bune.

Soții Nacht s-au oprit și s-au înghesuit într-un grup de trei.

Ultimii pași pe pământul ofilit, apoi Withal făcu un pas într-o parte. — L-am găsit pe șuviță, îi spuse el figurii așezate, cu câteva clipe înainte ca pescărușii șopârlă.

Întunericul ascundea trăsăturile Zeului Infirm, așa cum a fost vreodată cazul când Withal fusese chemat la o participare. Fumul de la brazier a umplut cortul, prelingându-se pentru a curge de-a lungul brizei blânde. O mână noduroasă și subțire a ieșit din faldurile unei mâneci în timp ce zeul făcu un gest. — Mai aproape, râpă el. 'Sta.'

„Tu nu ești zeul meu”, a spus tânărul.

'Sta. Nu sunt nici mărunt, nici prea sensibil, tânăr războinic.

Withal îl privi pe băiat ezitând, apoi se așeza încet pe pământ, cu picioarele încrucișate, cu brațele înfășurate în jurul corpului lui tremurând. 'E frig.'
— Niște blănuri pentru oaspetele nostru, Withal.

— Blanuri? Nu avem niciuna... Se opri când observă pielea de urs mănunchiată lângă el. L-a strâns și l-a împins în mâinile flăcăului.

Zeul schilodit a împrăștiat niște semințe pe cărbunii brazierului. Sunete de pop, apoi mai mult fum. *'Pace.* Încălzește-te, războinică, în timp ce-ți spun despre pace. Istoria este fără greșeală și chiar și muritorul cel mai puțin observator poate fi făcut să înțeleagă, prin nenumărate repetiții. Vedeți pacea ca

puțin mai mult decât absența războiului? Poate că, la nivel de suprafață, este doar atât. Dar permiteți-mi să descriu caracteristicile păcii, tânărul meu prieten. O plictisire omniprezentă a simțurilor, o decadență care afectează cultura, evidențiată de o obsesie tot mai mare pentru divertismentul scăzut. Virtuțile extremității – onoarea, loialitatea, sacrificiul – sunt înălțate ca niște icoane proaste, monedă pentru cea mai ieftină muncă. Cu cât pacea durează mai mult, cu atât aceste cuvinte sunt folosite mai mult și devin mai slabe. Sentimentalitatea pătrunde în viața de zi cu zi. Totul devine o batjocură de sine, iar spiritul crește. . . neliniştit.'

Zeul schilodit făcu o pauză, cu respirația zguduită. „Este acesta un pesimism singular? Permiteți-mi să continui cu o descriere a ceea ce urmează unei perioade de pace. Războinici bătrâni stau în taverne, spunând povești despre tinerețea viguroasă, trecutul lor când toate lucrurile erau mai simple, mai clare. Ei nu sunt orbi la decăderea din jurul lor, nu sunt imuni la pierderea respectului pentru ei înșiși, pentru tot ceea ce au dat pentru regele lor, pământul lor, concetățenii lor.

„Tinerii nu trebuie abandonați uitării. Există întotdeauna dușmani dincolo de granițe și, dacă nu există niciunul în adevăr, atunci trebuie să fie modelat. Crime vechi săpate din pământul indiferent. Ulituri și insulte deschise sau zvonuri despre acestea. O amenințare percepută dintr-o dată acolo unde nu a existat înainte. Motivele nu contează – ceea ce contează este că războiul este modelat din pace și, odată ce călătoria este începută, se naște un impuls irezistibil.

— Bătrânii războinici sunt mulțumiți. Tinerii sunt în flăcări de zel. Regele se teme, dar este eliberat de presiunile interne. Armata își trage uleiul și piatra de ascuțit. Forjele explodează cu fier topit, nicovalele sună ca clopotele templului. Vânzătorii de cereale și armurierii și îmbrăcămintei și vânzătorii de cai și nenumărați alți furnizori zâmbesc cu plăcerea bogăției iminente. O nouă energie a cuprins regatul, iar acele câteva voci ridicate în obiecție sunt repede reduse la tăcere. Acuzațiile de trădare și execuție sumară îi convinge în curând pe cei care se îndoiesc.

Dumnezeul Infirm și-a întins mâinile. „Pacea, tânărul meu războinic, se naște din ușurare, este îndurată în epuizare și moare cu amintiri false. Fals? Ah, poate sunt prea cinic. Prea bătrân, martor la mult prea mult. Oare onoarea, loialitatea și sacrificiul există cu adevărat? Se nasc astfel de virtuți numai din extremitate? Ce le transformă în cuvinte goale, cuvinte devalorizate prin suprasolicitarea lor? Care sunt regulile economiei spiritului, civilizația pe care o răsucește și o batjocorește în mod repetat?

Se mișcă ușor și Withal simți respectul zeului. — Withal al celui de-al treilea oraș. Ai purtat războaie. Ai falsificat arme. Ai văzut loialitate și onoare. Ai văzut curaj și sacrificiu. Ce zici de toate astea?

— Nimic, răspunse Withal.

Hacking râs. — Ți-e teamă să mă înfurii, da? Nu este nevoie. Îți dau voie să-ți spui părerea.

— Am stat în partea mea de taverne, spuse Withal, în compania colegilor veterani. O companie selectă, poate, nu a devenit atât de oarbă de sentimentalism încât să creeze nostalgie din vremuri de groază și teroare. Am dezvăluit acele zile ale tinereții noastre? Nu. Am vorbit despre război? Nu dacă am putea evita asta și am muncit din greu pentru a o evita.

'De ce?'

'De ce? Pentru că fețele revin. Atât de tineri, unul după altul. O sclipire de viață, o eternitate de moarte, acolo în mintea noastră. Pentru că despre loialitate nu trebuie vorbit, iar onoarea trebuie îndurată. În timp ce curajul trebuie supraviețuit. Acele virtuți, Înlănțuit, aparțin tăcerii.
— Într-adevăr, zise zeul, aplecându-se înainte. „Totuși, cum proliferează în pace! Cântat din nou și din nou, de parcă o declarație solemnă conferă aceleași calități vorbitorului. Nu te fac să tresăriți, de fiecare dată când le auzi? Nu ți se răsucesc în intestin, nu te strâng tare de gât? Nu simți o furie...

— Da, mârâi Withal, când aud că obişnuiau să ridice un popor din nou la război.

Zeul schilodit tăcu o clipă, apoi se lăsă pe spate și respinge cuvintele lui Withal cu o mișcare neglijentă a mâinii. Și-a îndreptat atenția asupra tânărului războinic. „Am vorbit despre pace ca pe o anatemă. O otravă care slăbește spiritul. Spune-mi, războinică, ai vărsat sânge?

Tânărul tresări sub blănurile lui. Tremuraturi de durere i-au traversat fața. Apoi frica. — Sânge vărsat? Vărsat, jos, atât de mult - peste tot. Eu nu... nu pot... oh, fiicele mă iau...

„Oh, nu,” șuieră Zeul Infirm, „nu Fiicele”, te- *au luat.* Te-am ales pe

tine. Pentru că regele tău m-a trădat! Regele tău era flămând după puterea pe care i-am oferit-o, dar nu după cucerire. Nu, pur și simplu a căutat să se facă inatacabili pe sine și pe oamenii lui. Degete deformate strânse în pumni. *'Nu indeajuns de bun!'*

Zeul schilodit părea să se spasme sub păturile lui zdrențuite, apoi tuși jalnic.

Un timp mai târziu, hacking-ul a încetat. Mai multe semințe pe cărbuni, fum răscolit, apoi: „Te-am ales, Rhulad Sengar, pentru darul meu. Vă amintiți?'

Tremurând, cu buzele ciudat de albastre, chipul tânărului războinic a suferit o serie de expresii încordate, care s-au terminat cu groază. El a dat din cap. 'Am murit.'
— Ei bine, murmură Zeul Infirm, fiecare dar are un preţ. Există puteri îngropate în acea sabie, Rhulad Sengar. Puteri neimaginate. Dar ei sunt reticenți să cedeze. Trebuie să plătiți pentru ele. În luptă. Cu moartea. Nu, ar trebui să fiu precis în asta. Odată cu moartea *ta* , Rhulad Sengar.
Un gest, iar sabia pestriță era în mâna Zeului Infirm. L-a aruncat jos în fața tânărului războinic. „Prima ta moarte s-a încheiat și, drept consecință, abilitățile tale — puterile — au crescut. Dar este doar începutul. Ia-ți arma, Rhulad Sengar. Următoarea ta moarte se va dovedi mai ușor de suportat pentru tine? Probabil ca nu. Cu timpul, poate. . .'

Withal studie groaza de pe chipul tânărului războinic și văzu sub ea licărirea... . . *ambiţie.*

Hood, nu te întoarce.

Un moment lung, înghețat, în care Withal a văzut ambiția crescând ca niște flăcări în spatele ochilor Tiste Edur.

Ah. Dumnezeul infirm este fântâna aleasă. Și nu-l nega, Cu toate acestea, mâna ta este în asta, cufundată adânc. Deci foarte profund.

Fumul se răsfoi, apoi se învârte, orbindu-l pentru moment pe Withal, chiar dacă Rhulad Sengar întinse mâna spre sabie.

Mila unui zeu? Nu era convins.

În patru zile avea să sosească delegația Letherii. Trecuseră două nopți de când Regele Vrăjitor îi chemase pe Seren, Hull și Buruk cel Pale în audiența lui la masa de sărbătoare. Spiritul lui

Buruk era ridicat, o evoluție care nu o surprinsese pe Seren Pedac. Negustorii ale căror interese au fost temperate de înțelepciune au preferat întotdeauna pe termen lung eforturile speculative. Au existat întotdeauna vulturi de comerț care flămânzeau după ceartă și adesea profitau de o astfel de discordie, dar Buruk cel Pale nu era unul dintre ei.

Contrar dorințelor celor din Letheras care îl înrolaseră pe Buruk, comerciantul nu dorea un război. Și așa, odată cu insinuarea lui Hannan Mosag că Edur va căuta pacea, tumultul din sufletul lui Buruk se atenuase. Problema îi fusese luată din mâini.

Dacă Regele Vrăjitor dorea pace, era pregătit să se lupte. Dar încrederea lui Seren Pedac în Hannan Mosag crescuse. Liderul Edur poseda viclenie și rezistență. Nu ar exista nicio manipulare la tratat, nicio trădare cusă în țesătura declarațiilor generoase.

O greutate fusese ridicată de pe ea, atenuată doar de Hull Beddict. Ajunsese să înțeleagă că dorințele lui nu vor fi îndeplinite. Cel puțin, nu de Hannan Mosag. Daca ar avea razboiul lui, ar trebui neaparat sa vina de la Letherii. Și așa, dacă ar urma acea cale, ar trebui să-și inverseze loialitățile exterioare. Nu mai este de partea Tiste Edur, ci s-a acumulat la cel puțin un element al delegației Letherii — o facțiune caracterizată prin trădare și lăcomie necruțătoare.

Hull părăsise satul și se afla acum undeva în pădure. Ea știa că se va întoarce pentru adunarea tratatului, dar probabil că nu înainte. Nu l-a invidiat dilema lui.

Cu energie reînnoită, Buruk cel Pale a decis să se apuce să-și vândă fierul de călcat și pentru aceasta i s-a cerut să aibă însoțit un Achizitor. Trei Nerek i-au urmat în timp ce se îndreptau spre forje, fiecare purtând câte un lingou.

Plouase în mod constant de la sărbătoarea din casa lungă a Regelui Vrăjitor. Pe străzile pietroase curgea apa în râuri turgente. Nori acri atârnau jos în vecinătatea forjelor, acoperind pereții de lemn și de piatră cu funingine uleioasă. Sclavii îmbrăcați în mantii de ploaie grele se mișcau încoace și încolo de-a lungul pasajelor înguste dintre zidurile compuse.

Seren i-a condus pe Buruk și slujitorii săi către o clădire ghemuită de piatră, cu ferestre înalte, cu fante, intrarea la trei trepte de la nivelul solului și flancată de coloane Blackwood sculptate pentru a imita bronzul ciocănit, complet cu nituri și lovituri. Ușa era Blackwood incrustat cu argintiu și fier negru, modelele un script arhaic, stilizat despre care Seren bănuia că conținea securi forjate de umbră.

Se întoarse spre Buruk. — Trebuie să intru singur pentru început...

Ușa a fost deschisă, surprinzând-o, și trei Edur s-au repezit afară, împingând-o pe lângă ea. Ea se uită după ei, întrebându-se de tensiunea lor

expresii. Un fluturat de frică o străbătu. — Trimite-l pe Nerek înapoi, îi spuse ea lui Buruk. — Sa întâmplat ceva.

Negustorul nu s-a certat. Făcu un gest și cei trei Nerek plecară în grabă.

În loc să intre în casa breslei, Seren și Buruk s-au îndreptat spre strada centrală, văzând mai mulți Edur ieșind din clădiri și alei laterale pentru a alinia apropierea de cartierul nobiliar. Nimeni nu a vorbit.
— Ce se întâmplă, achizitor?

Ea clătină din cap. — Aici e bine. Aveau o vedere destul de clară pe stradă, la două sute sau mai mulți pași, iar în depărtare apăruse o procesiune. Ea a numărat cinci războinici Edur, unul care folosea un toiag în timp ce el șchiopăta. Alți doi trăgeau o pereche de sănii peste pietrele alunecoase ale străzii. Un al patrulea a mers ușor înaintea celorlalți.

— Nu este Binadas Sengar? întrebă Buruk. — Cel cu băț, vreau să spun.

Seren dădu din cap. Părea să sufere, epuizat de straturi succesive de vindecare vrăjitorie. Războinicul care a mers înainte era în mod clar rudă cu Binadas. Aceasta a fost, deci, întoarcerea grupului pe care Hannan Mosag îl trimisese.

Și acum văzu, legată de una dintre sănii, o formă înfășurată – ascunsuri peste bucăți de gheață care plângeau constant pe margini. O formă mai mult decât de rău augur. Inconfundabil.

— Ei poartă un cadavru, şopti Buruk.

Unde s-au dus? Blănurile alea mănunchiate — la nord, atunci. Dar nu e nimic acolo sus, nimic altceva decât gheață. Ce le-a cerut Regele Vrăjitor de la ei?

Amintirea divinațiilor lui Feather Witch i-a revenit brusc, inexplicabil, iar frigul din oasele ei s-a adâncit. — Haide, spuse ea pe un ton liniștit. — Spre secția interioară. Vreau să fiu martor la asta. Ea s-a dat înapoi din mulțime și a pornit.

— Dacă ne lasă, mormăi Buruk, grăbindu-se să ajungă din urmă.

„Rămânem în fundal și nu spunem nimic”, ne-a instruit ea. — Probabil că toți vor fi prea preocupați pentru a ne acorda multă atenție.

— Nu-mi place asta, Acquitor. Nici una dintre ele. Îi împărtășea teama, dar nu spuse nimic.

Au trecut podul cu mult înaintea procesiunii, deși era evident că acel cuvânt îi precedase. Familiile nobile erau toate afară în complex, nemișcate în ploaie. Primii dintre ei au fost Tomad și Uruth, un spațiu respectuos în jurul celor doi Edur și a sclavilor lor.

— Este unul dintre fraţii Sengar, spuse Seren Pedac pe sub răsuflarea ei. Buruk a auzit-o. „Tomad Sengar a fost cândva un rival al lui Hannan Mosag pentru

tronul, mormăi el. — Cum va lua asta, mă întreb? Ea aruncă o privire spre el. 'De unde stii ca?'

— Am fost informat, achizitor. Asta nu ar trebui să te surprindă, luând în considerare toate lucrurile.

Procesiunea ajunsese pe pod.

'Ah.' Buruk oftă. — Regele vrăjitor și K'risnanul său au ieșit din cetate.

Udinaas stătea la un pas în spatele lui Uruth, pe dreapta ei, ploaia curgându-i pe față.

Rhulad Sengar era mort.

Era indiferent la acest fapt. Un tânăr Edur dornic de violență – au fost o mulțime, iar unul mai puțin nu a făcut nicio diferență. Faptul că era un Sengar a garantat practic că Udinaas va avea sarcina de a îmbrăca cadavrul. Nu aștepta cu nerăbdare asta.

Trei zile pentru ritual, inclusiv privegherea și colorarea cărnii. În mintea lui, a trecut prin posibilități într-un fel detașat, în timp ce ploaia se scurgea în spatele gulerului și, fără îndoială, s-a adunat în gluga pe care nu se deranjase să o traseze deasupra capului. Dacă Rhulad ar fi rămas nesângerat, monedele ar fi fost de aramă, cu discuri de piatră pentru a acoperi ochii. Dacă ar fi sângerat și ucis în luptă, era probabil ca monede de aur să fie folosite. Monede leterii, mai ales. Destul de ei pentru a răscumpăra un prinț. O risipă extravagantă pe care i s-a părut ciudat de delicios să o contemple.

Chiar și așa, simțea deja mirosul de carne arsă.

Privi grupul trecând podul, Frica trăgând sania pe care fusese așezat trupul învelit al lui Rhulad. Binadas șchiopăta rău – trebuie să fi fost pagube considerabile, pentru a rezista vindecării vrăjitoare care trebuie să fi fost deja aruncată asupra lui. Theradas și Midik Buhn. Și Trull Sengar, în frunte. Fără sulița mereu prezentă. *Deci, într-adevăr o bătălie.*

— Udinaas, ai proviziile tale? întrebă Uruth cu o voce plictisitoare.

— Da, stăpână, am, răspunse el, aşezându-şi o mână pe rucsacul de piele atârnat de umărul stâng.

'Bun. Nu vom pierde timpul în asta. Trebuie să îmbraci corpul. Nu altul.

— Da, stăpână. Cărbunii au fost aprinși.

— Ești un sclav harnic, Udinaas, spuse ea. — Mă bucur că ești în casa mea.

Abia s-a împotrivit să se uite la ea la asta, confuz și alarmat pe cât era de recunoaștere. *Și dacă ai fi găsit sângele Wyval în mine, mi-ai fi rupt gâtul fără să stai pe gânduri.* — Mulțumesc, stăpână.

— A murit ca un războinic cu sânge, spuse Tomad. „O văd în mândria fricii".

Regele Vrăjitor și cei cinci ucenici ai săi vrăjitori au mers cu pași mari să intercepteze grupul când au ajuns pe această parte a podului, iar Udinaas a auzit gâfâitul de ultraj al lui Uruth.

Tomad întinse mâna să o liniștească cu o mână. — Trebuie să existe un motiv pentru asta, spuse el. — Hai, ne vom alătura lor.

Nu era nicio comandă să rămână în urmă, așa că Udinaas și ceilalți sclavi i-au urmat pe Tomad și Uruth în timp ce se îndreptau spre fiii lor.

Hannan Mosag și K'risnan lui s-au întâlnit primii cu cortegiul. S-au schimbat cuvinte liniștite între Regele Vrăjitor și Fear Sengar. O întrebare, un răspuns, iar Hannan Mosag păru să se clatine. Ca unul singur, cei cinci vrăjitori s-au apropiat de el, dar ochii lor erau ațintiți asupra formei învăluite a lui Rhulad, iar Udinaas a văzut un amestec de consternare, groază și alarmă pe fețele lor tinere.

Privirea fricii se îndreptă de la Regele Vrăjitor la tatăl său când grupul lui Tomad a sosit. „Te-am dezamăgit, părinte", a spus el. — Fiul tău cel mic a murit.

— Deține cadoul, se răsti Hannan Mosag, cu un ton șocant de acuzator. — Am nevoie, dar el o ține. Nu am fost suficient de clar în instrucțiunile mele, Fear Sengar?

Chipul războinicului se întunecă. — Am fost atacați, regele vrăjitor, de către Jheck. Cred că știi cine și ce sunt ei...

Tomad mârâi: — Nu.

Binadas a vorbit. — Sunt Soletaken, părinte. Capabil să-și asume înfățișarea lupilor. Intenția lor era să revendice sabia...

— Ce sabie? întrebă Uruth. — Ce... — Destul de asta!
strigă Hannan Mosag.

— Regele vrăjitor, spuse Tomad Sengar, apropiindu-se, Rhulad a murit. Poți recupera acest cadou al tău...

— Nu este atât de simplu, interveni Frica. — Rhulad ține sabia nemișcat – nu-i pot strânge degetele din strânsoare.

— Trebuie tăiat, spuse Hannan Mosag.

Uruth şuieră, apoi clătină din cap. — Nu, regele vrăjitor. Ți este interzis să-l mutilezi pe fiul nostru. Frica, a murit Rhulad ca un războinic cu sânge?

'El a facut.'

— Atunci interdicţiile sunt cu atât mai mari, îi spuse ea lui Hannan Mosag, încrucişându-şi braţele.

— Am *nevoie de* acea sabie!

În tăcerea încordată care a urmat acelei izbucniri, Trull Sengar a vorbit pentru prima dată. — Regele vrăjitor. Corpul lui Rhulad este încă înghețat. Este posibil ca, la dezgheț, strânsoarea sa de sabie să se slăbească. În orice caz, pare clar că problema necesită o discuție calmă și motivată. În cele din urmă, poate dovedi că dorințele noastre conflictuale pot fi rezolvate printr-o formă de compromis. Și-a înfruntat tatăl și mama. „A fost sarcina noastră, dată de Regele Vrăjitor, să recuperăm un cadou, iar acel dar este sabia pe care o deține acum Rhulad. Mamă, trebuie să îndeplinim sarcina cerută de la noi. Sabia trebuie pusă în mâinile lui Hannan Mosag.

În vocea ei era șoc și groază, când Uruth a răspuns: „I-ai tăia mâinile fratelui tău mort? esti fiul meu? Aş-'

Soțul ei a oprit-o cu un gest aprig. — Trull, înțeleg dificultatea acestei situații și sunt de acord cu sfatul tău că deciziile să fie reținute pentru moment. Regele vrăjitor, trupul lui Rhulad trebuie să fie pregătit. Acest lucru poate fi efectuat fără să li se acorde atenție mâinilor. Avem ceva timp, atunci, ești de acord?

Hannan Mosag a răspuns cu un semn scurt din cap.

Trull s-a apropiat de Udinaas, iar sclavul a putut vedea epuizarea războinicului, sângele

vechi al nenumăratelor răni din armura lui zdrențuită. „Preluați controlul asupra corpului”, spuse el pe un ton liniștit. — Către Casa Morților, așa cum ai face cu oricare altul. Totuși, nu vă așteptați ca văduvele să participe la ritual – trebuie să amânăm asta până când anumite probleme sunt rezolvate.

— Da, stăpâne, răspunse Udinaas. S-a rotit și i-a ales pe Hulad și încă unul dintre colegii săi sclavi. — Ajută-mă cu legăturile saniei. Cu acord solemn, ca întotdeauna.

Ambii bărbați cărora li s-a adresat erau în mod evident speriați. Acest tip de conflict deschis între Hiroth Edur a fost fără precedent. Păreau în pragul panică, deși cuvintele lui Udinaas i-au liniștit oarecum. Au existat valori în ritual, iar stăpânirea de sine era primul dintre ele.

Trecând pe lângă Edur, Udinaas și-a condus pe cei doi colegi de sclavi la sanie. Pânza ceară care acoperă gheața încetinise topirea, deși

plăcile de sub ea erau mult diminuate, marginile înmuiate și alb ca laptele. Frica i-a trecut hamul lui Udinaas. Ceilalți doi sclavi ajutând, au început să-l târască spre structura mare de lemn unde se află Edur

cadavrele erau pregătite pentru înmormântare. Nimeni nu i-a oprit.

Seren Pedac îl prinse de brațul lui Buruk și începu să-l tragă înapoi spre pod. El îi aruncă o privire sălbatică, dar cu înțelepciune nu spuse nimic.

Nu reușeau să descurce pe nevăzut trecerea, iar Seren simți că transpirația îi înțepătură pe gât și în partea mică a spatelui, în timp ce îl îndruma pe comerciant înapoi spre tabăra de oaspeți. Nu au fost abordați, dar prezența lor fusese, fără îndoială, marcată. Consecințele vor rămâne nedeterminate, până când conflictul la care au fost martori va fi rezolvat.

Nerek întinsese o prelată de pe unul dintre vagoane pentru a proteja vatra pe care o ardeau continuu. Au fugit din flăcările fumurii de îndată ce Buruk și Seren au sosit, dispărând rapid în corturile lor.

— Așa arată, mormăi Buruk în timp ce se apropia de vatră și întinse mâinile, „ar fi o problemă serioasă. Regele vrăjitor a fost zguduit și nu-mi place această vorbă despre un cadou. O sabie? Un fel de sabie, da? Un cadou de la cine? Cu siguranță nu o alianță cu Jheck...
— Nu, încuviinţă Seren, dat fiind că a fost Jheck cu care s-au luptat. Nu e nimic altceva acolo, Buruk. Nimic.'

Se gândi la scena aceea de cealaltă parte a podului. Fratele fricii, nu Binadas, ci celălalt, care sfătuise rațiunea, el... . .

a interesat-o. Atrăgător din punct de vedere fizic, desigur. Majoritatea

Edur au fost. Dar au fost mai multe. A fost . . . inteligenţă. Și durere. Seren se încruntă. A fost întotdeauna atrasă de cei răniți.

— O sabie, gândi Buruk, privind în flăcări, de atâta valoare încât Hannan Mosag se gândește la mutilarea cadavrului unui războinic însângerat.

— Nu ți se pare ciudat? întrebă Seren. — Un cadavru, ținându-se de o sabie atât de strânsă până și Fear Sengar nu-l poate slăbi?

— Poate înghețat?

— Din momentul morţii?

El a mormăit. — Presupun că nu, cu excepţia cazului în care fraţilor lui le-a luat ceva timp să ajungă la el.

— Cel puțin o zi sau mai mult. Desigur, nu știm circumstanțele, dar pare puțin probabil, nu-i așa?

— Da. Buruk ridică din umeri. — O înmormântare a naibii de Edur. Asta nu-l va pune pe Regele Vrăjitor într-o dispoziție bună. Delegația va ajunge exact la momentul nepotrivit.

— Cred că nu, spuse Seren. — Mai ales Hannan Mosag. Cu excepția cazului în rândul unui popor divizat.

Un zâmbet rapid, amar. 'Noi?'

Edur au fost dezechilibrate de asta. există o rezoluție rapidă, vom fi

— Letherii, Buruk. Nu fac parte din delegație. Nici, strict vorbind, nu ești.

— Nici Hull Beddict, a adăugat el. „Totuși, ceva îmi spune că suntem legați iremediabil de acea plasă, indiferent dacă vede lumina zilei sau se scufundă în adâncuri.”

Ea nu spuse nimic, pentru că avea dreptate.

Sania alunecă cu ușurință de-a lungul paielor ude și Udinaas ridică o cizmă pentru a-și opri progresul de-a lungul platformei de piatră. Nevorbind, cei trei sclavi au început să desprindă curelele, smulgându-le de sub corp. Prelata a fost apoi ridicată limpede. Plăcile de gheață se sprijineau pe o formă înfășurată în pânză, formată în mod clar de corpul pe care îl conținea și toți trei văzură în același timp că falca lui Rhulad se deschisese în moarte, ca și cum ar fi scos un țipăt tăcut și nesfârșit.

Hulad se dădu înapoi. — Păstrează-ne rătăciţi, şuieră el.

— Este destul de comun, Hulad, spuse Udinaas. — Voi doi puteți pleca, dar mai întâi trageți cufărul aici, cel sprijinit pe role.

— Monede de aur, atunci?

— Așa presupun, a răspuns Udinaas. „Rhulad a murit un războinic cu sânge. Era născut nobil. Deci, trebuie să fie aur.

— Ce risipă, spuse Hulad.

Celălalt sclav, Mm, a zâmbit și a spus: „Când Edur vor fi cuceriți, ar trebui să facem o companie, noi trei, pentru a jefui tumul”. El și Hulad au tras cufărul de-a lungul alergătorilor.

Cărbunii erau roșii, foaia de fier neagră de căldură.

Udinaas a zâmbit. — Sunt secții în tumul alea, Mm. Și spectre din umbră care îi păzesc.

— Atunci angajăm un mag care îi poate risipi. Wraithurile vor dispărea, împreună cu fiecare Edur blestemat. Nimic decât oase putrezite. Visez la acea zi.

Udinaas aruncă o privire spre bătrân. — Și cât de îndatorat ești, Irim?

Rânjetul dispăru. — Doar atât. Aș fi în stare să plătesc. Pentru nepoții mei, care sunt încă în Trate. Plătește-te, Udinaas. Nu visezi la fel pentru tine?

— Unele datorii nu pot fi plătite cu aur, Mm. Visele mele nu sunt de bogăție.

'Nu.' Zâmbetul lui Irim a revenit. — Vrei doar inima unei fete atât de mult deasupra ta, nu ai speranța Errantului de a o deține. Săracul Udinaas, clătinăm cu toții din cap la tristețea asta.

— Mai puțin tristețe decât milă, bănuiesc, spuse Udinaas, ridicând din umeri. 'Destul de aproape. Poti pleca.'

— Duhoarea persistă chiar și acum, spuse Hulad. — Cum poți suporta asta, Udinaas?

— Informați-l pe Uruth că am început.

Nu era momentul să fii singur, totuși Trull Sengar s-a trezit chiar așa. Realizarea a fost bruscă, iar el clipi, dând încet sens împrejurimilor. Se afla în casa lungă, locul nașterii lui, în picioare în fața stâlpului central cu lama sabiei proeminentă. Căldura din vatră părea incapabilă să-i ajungă până la oase. Hainele îi erau ude.

Îi lăsase pe ceilalți afară, blocați în liniștea lor ciocnire de voințe. Regele vrăjitor și nevoia lui împotriva lui Tomad și Uruth și insistența lor asupra respectării corespunzătoare a unui războinic cu sânge mort, un războinic care era fiul lor.

Cu acest conflict, Hannan Mosag și-ar putea pierde autoritatea în rândul Tiste Edur.

Regele vrăjitor ar fi trebuit să dea dovadă de constrângere. Acest lucru ar fi putut fi rezolvat în liniște, necunoscut altcuiva. Cât de greu poate fi să smulgi o sabie din mâinile unui mort? Și dacă vrăjitoria era implicată – și cu siguranță părea să fie – atunci Hannan Mosag era în elementul său. Avea și K'risnan-ul lui. Ar fi putut face ceva. Si daca nu. . . *apoi tăiați degetele lui off.* Un cadavru nu mai adăpostește spiritul. Moartea rupsese legarea. Trull nu simțea nimic pentru carnea rece de sub gheață. Nu mai era Rhulad, nu mai era.

Dar acum nu putea exista nicio șansă de secret. Cearta fusese martoră și, conform tradiției, la fel trebuie să fie și rezoluția.

Și . . . conteaza ceva din ele?

Nu am avut încredere în Rhulad Sengar. Cu mult înainte de eșecul lui la paza de noapte.

Acesta este adevărul. Stiam. . . îndoieli.

Gândurile lui nu l-au putut duce mai departe. Angoarea a crescut într-un potop, arzând ca acidul. De parcă și-ar fi crescut propriul demon, uriaș și flămând, și ar putea doar să privească cum se hrănește cu sufletul lui. Regretul roade și vinovăția avidă, remușcarea o sărbătoare nesfârșită.

Suntem sortiți, acum, să dăm răspuns la moartea lui, iar și iar. Nenumărate răspunsuri, pentru a înghesui întrebarea solitară a vieții lui. Este soarta noastră, deci, să suferim sub asediul a tot ceea ce nu poate fi cunoscut niciodată?

Au fost străini care asistau la scenă. Realizarea a fost bruscă, șocantă. Un comerciant și Achizitorul lui. Letherii vizitatori. Spioni în avans ai delegației tratatului.

Confruntarea lui Hannan Mosag a fost o greșeală îngrozitoare din multe puncte de vedere. Înalta stima a lui Trull pentru Regele Vrăjitor fusese deteriorată, murdară și tânjea după lumea de o lună trecută. Înainte de descoperirea defectelor și a fragilităților.

Căpătând prin pădure, mintea plină de urgența veștilor îngrozitoare . O suliță rămasă în

urma lui, vârful de fier îngropat adânc în pieptul unui Letherii. Picioarele de plumb îl trec prin umbră, mocasinii bătând pe traseul pătat. Sentimentul că tocmai am ratat ceva, un prevestire neasistat. Ca și cum ai intra într-o cameră din care tocmai a ieșit altcineva, deși în cazul lui camera fusese o catedrală din pădure, Hiroth

pământ sfințit și nu văzuse niciun semn de trecere care să dea substanță suspiciunii sale.

Și tocmai acest simț îi revenise. Trecuseră prin evenimente grele, toate fără a ține seama de semnificație, de adevăruri ascunse. Cerințele supraviețuirii le forțaseră un fel de neglijență.

Un val gelid de convingere se ridica în interiorul lui Trull Sengar și știa, solid ca un cuțit în inima lui, că ceva groaznic urma să se întâmple.

Stătea în picioare, singur în casa lungă.

Cu fața spre stâlpul central și sabia lui strâmbă.

Și nu se putea mișca.

Trupul lui Rhulad Sengar era înghețat. O siluetă cenușie palidă, cu membrele rigide, întinsă pe platforma de piatră. Capul dat pe spate, ochii strânși închiși, gura întinsă lung, de parcă s-ar strădui să respirăm niciodată. Mâinile războinicului erau închise în jurul unei săbii ciudate, pete, cu lamă dreaptă, cu ramă de îngheț și pătată de sânge uscat.

Udinaas umpluse găurile nasului și urechilor cu ceară.

El ținea cleștele, așteptând ca prima monedă de aur să atingă căldura optimă pe placa de fier suspendată deasupra cărbunilor. Pusese unul pe cearșaf, apoi, douăzeci de bătăi de inimă mai târziu, altul. Ordinea de plasare a războinicilor cu sânge născuți nobili era precisă, la fel ca și timpul alocat întregului ritual. Așteptarea lui Udinaas a fost o perioadă de repetare și epuizare amețitoare.

Dar un sclav ar putea fi aplecat pentru orice sarcină. S-au găsit adevăruri dure doar în denigrarea propriului spirit, dacă cineva era înclinat să le caute. *Ar trebui, de exemplu, un bărbat să necesite autojustificare. Înainte de, să zicem, crimă sau alte atrocități.*

Luați acest corp. Un tânăr al cărui trup este acum o proclamare a morții. Edur folosesc monede. Letherii folosesc in, plumb și piatră. În ambele, nevoia de a acoperi, de a deghiza, de a ascunde oribila absență scrisă acolo în acel chip nemișcat.

Deschis sau închis, a început cu ochii.

Udinaas strânse cu cleştele marginea monedei Letherii. Aceste prime două trebuiau să fie puţin mai reci decât celelalte, ca nu cumva să se spargă ochii din spatele pleoapelor. A fost martor la asta odată, când a fost ucenic la un bătrân

sclav care începuse să-și piardă simțul timpului. Sfârâit, apoi un jet exploziv de fluid fără viață, urât mirositor și tulbure de degradare, moneda așezându-se mult prea adânc în priză, evaporarea șuierătoare și pielea încrețită și înnegrită.

Se întoarse pe scaun, având grijă să nu scape moneda, apoi se aplecă peste chipul lui Rhulad Sengar. A coborât discul de aur fierbinte.

Un sfârâit moale, în timp ce pielea capacului s-a topit, toată umezeala a tras din ea, astfel încât s-a strâns în jurul monedei. Ținând-o tare.

A repetat sarcina cu a doua monedă.

Căldura din cameră dezgheța cadavrul și, în timp ce Udinaas muncea să pună monede pe trunchi, era în permanență uluit de mișcare. Spatele arcuit s-a asezat, un cot emitând o bufnitură moale, râuri de apă topită care se târără peste piatră pentru a picura din laterale, de parcă trupul ar plânge acum.

Duhoarea pielii arse era densă în aerul fierbinte și umed. Cadavrul lui Rhulad Sengar trecea printr-o transformare, dobândind armuri strălucitoare, devenind altceva decât Tiste Edur. În mintea lui Udinaas, el a încetat să mai existe ca un lucru odată ce trăia, munca dinaintea sclavului puțin diferită de a repara plasele.

Piept, până la abdomen. Fiecare suliță înfășurată cu lut și ulei, încercuită cu monede apoi sigilată. Pelvis, coapse, genunchi, tibie, glezne, vârful picioarelor. Umeri, brațe, coate, antebrațe.

O sută șaizeci și trei de monede.

Udinaas și-a șters transpirația de pe ochi, apoi s-a ridicat și a mers, cu membrele dureroase, până la ceaunul care conținea ceara topită. Habar nu avea cât timp trecuse. Duhoarea îi ținea pofta de mâncare la distanță, dar umpluse de o jumătate de duzină de ori golul din stomac cu apă rece. Afară, ploaia continuase, lovindu-se pe acoperiș, învârtindu-se peste pământ dincolo de pereți. Un sat în doliu – nimeni nu l-ar deranja până nu va apărea.

Ar fi preferat ca o jumătate de duzină de văduve Edur să conducă depunerea monedelor, cu el la stația lui obișnuită, îngrijindu-se de foc. Ultima dată când făcuse asta în singurătate fusese cu tatăl lui Uruth, ucis în luptă de Arapay. Fusese mai tânăr atunci, uimit de spectacol și de rolul său în realizarea lui.

Atașând mânerul de ceaun, Udinaas îl ridică din vatră și îl duse cu grijă înapoi la cadavru. O

acoperire groasă pe partea din față și pe părțile laterale ale cadavrului. Un timp scurt pentru ca ceara să se răcească — nu prea mult, deci

că a crăpat când întoarse trupul — apoi se va întoarce la monedele de aur.

Udinaas se opri o clipă, stând deasupra mortului Tiste Edur. — Ah, Rhulad, oftă el. — Cu siguranță te-ai putea pavan în fața femeilor acum, nu-i așa?

— A început doliu.

Trull tresări, apoi se întoarse și o găsi pe Fear stând lângă umărul lui. 'Ce? Oh. Atunci ce s-a hotărât?

'Nimic.' Fratele său s-a îndepărtat și a mers spre vatră. Fața i s-a răsucit în timp ce privea flăcările scăzute. — Regele vrăjitor proclamă eforturile noastre un eșec. Mai rău, el crede că l-am trădat. Ar ascunde această suspiciune, dar o văd totuși.

Trull tăcu o clipă, apoi murmură: — Mă întreb când a început trădarea. Și cu cine.

„Te-ai îndoit de acest „cado” încă de la început.

— Mă îndoiesc și mai mult acum. O sabie care nu își va renunța strânsoarea asupra unui războinic mort. Ce fel de armă este asta, Frica? Ce vrăjitorie răzbate în ea? S-a înfruntat pe fratele său. — Te-ai uitat atent la acea lamă? Oh, făcut cu îndemânare, dar există. . . cioburi, prinse în fier. Din alt metal, care a rezistat forjarii. Orice ucenic spadasin ar putea să-ți spună că o astfel de lamă se va sparge la prima lovitură.

— Fără îndoială că vrăjitoria investită ar fi împiedicat asta, răspunse Fear. — Deci, oftă Trull, trupul lui Rhulad este pregătit.

— Da, a început. Regele vrăjitor ne-a atras părinții în intimitatea casei sale lungi. Tuturor celorlalți le este interzis să intre. Va fi . . . negocieri.'

— Taierea mâinilor fiului lor cel mic, în schimbul a ce?

'Nu știu. Decizia va fi anunțată public, desigur. Între timp, suntem lăsați în voia noastră.

— Unde este Binadas?

Frica a ridicat din umeri. — Vindecătorii l-au luat. Vor trece zile până să-l vedem din nou. Magii sunt greu de vindecat, mai ales când este un os rupt. Arapay care l-a îngrijit a spus că erau peste douăzeci de bucăți libere

carnea șoldului lui. Toate trebuie trase la loc și reparate. Mușchi și tendoane de tricotat, vasele de sigilat și sângele mort eliminat. Trull se apropie de o bancă de lângă un perete și se așează, așezându-și capul în mâini. Întreaga călătorie părea acum ireală, cu excepția cicatricilor de luptă pe carne și armură și dovezile brutale ale unui

cadavrul fiind îmbrăcat acum pentru înmormântare.

Jheck-ul fusese Soletaken. Nu-și dăduse seama. Lupii aceia. . .

A fi Soletaken era un dar aparținând părintelui Shadow și rudelor lui. A aparținut cerurilor, unor creaturi cu o putere imensă. Că barbarii primitivi și ignoranți ar trebui să posede un dar al unei puteri atât de prodigioase și sfinte nu avea sens.

Soletaken. Acum părea. . . sordid. O armă la fel de sălbatică și la fel de banală ca un topor cu tăiș crud. Nu înțelegea cum poate fi așa ceva.

— Ne așteaptă o încercare gravă, frate.

Trull clipi la frică. — O simţi şi tu. Urmează ceva, nu-i așa?

'Nu sunt obișnuit cu asta. . . la acest sentiment. De neputință. De . . . nestiind; necunoscand.' Și-a frecat fața, ca și cum ar fi căutat să trezească cuvintele potrivite din mușchi, sânge și oase. Ca și cum tot ceea ce aștepta în el s-ar fi luptat vreodată, zadarnic și frustrat, să găsească o voce pe care alții să o poată auzi.

Un pumn de simpatie îl izbi pe Trull și își lăsă privirea în jos, nemaivrând să fie martor la disconfortul fratelui său. — La fel este și cu mine, spuse el, deși recunoașterea nu era pe deplin adevărată. Nu era neobișnuit cu neputința; niște sentimente cu care ai învățat să le trăiești. Nu avea niciunul dintre talentele fizice, naturale ale Fear, nici uşurinţa fratelui său. Se părea că singura lui abilitate adevărată era aceea de a observa necruțătoare, înlănțuită de o imaginație întunecată. — Ar trebui să dormim puțin, a adăugat el. — Epuizarea nu se potrivește acestor momente. Nimic nu va fi anunțat fără noi.

— Adevărat, frate. Frica ezită, apoi întinse mâna și puse o mână pe umărul lui Trull. — Aș vrea să stai mereu alături de mine, fie și numai pentru a mă împiedica să mă poticnesc. Mâna se retrase și Fear se îndreptă spre camerele de dormit din spatele casei lungi.

Trull se uită după el, uluit de recunoaștere, pe jumătate neîncrezător.

În timp ce am spus cuvinte să-l consoleze, a făcut el la fel pentru mine?

Theradas îi spusese că aud zgomotele bătăliei, din nou și din nou, trecând prin vântul și zăpada. Au auzit țipete bestiale de durere, urlete de lup plângând în disperare de moarte. Îl auziseră conducând Jheck din calea lor. Auzit, până când distanța le-a furat toată cunoștințele despre soarta lui. Și apoi, ei așteptaseră sosirea inamicului, care nu a venit niciodată.

Trull uitase deja majoritatea acelor ciocniri, numerele contopindu-se într-unul singur, un coșmar haotic nepăsit din timp, învăluit în tifonul de zăpadă întins și sfâșiat de vântul care se învârte, înfășurându-se tot mai strâns. Legat și purtat ca și cum ar fi făcut disparat, deconectat de lume. *Așa se păstrează cele mai groaznice momente din trecut? Se întâmplă această separare plină de durere pentru fiecare dintre noi – noi? . . supraviețuitori?* The câmpul de tumul propriu al minții, poteca șerpuind între pământul îngrămădit ascund pietrele grele și cavernele întunericului cu pereții lor vopsiți cu sânge și pietrele pârjolite de foc – un traseu de viață, părăsit sub un cer gri. Odată mers pe jos, acea potecă nu mai putea fi parcursă niciodată. Nu se putea decât să se uite înapoi și să cunoască groază la imensitatea și acumularea răvășită a încă mai multe tumule. Mai mult și mai mult.

Se ridică și se îndreptă spre saltea lui de dormit. Obosiți de gândul celor cărora îi venerau Edur, care trăiseră zeci și zeci de mii de ani și groaza interminabilă a tot ceea ce se afla în spatele lor, drumul nesfârșit al faptei și al regretului, oasele și viețile acum așternut de praf rămășițe corodate. de metal — nimic mai mult, pentru că povara pe care o putea purta viața era atât de limitată, pentru că viața nu putea decât să meargă mai departe, mereu mai departe, pasajul realizând puțin mai mult decât o agitare de praf în urma ei.

Tristețea devenită amară de disperare, Trull se lăsă jos pe salteaua căptușită subțire, se întinse pe spate și închise ochii.

Gestul nu a servit decât să-i dezlănțuie imaginația, imagine după imagine plângând la viață cu strigăte tăcute, dar de neconsolat, care îi umpleau capul.

S-a zguduit înaintea atacului și, ca un războinic care se clătină fără sens înainte de o lovitură necruțătoare, a căzut înapoi în mintea lui, în uitare.

Ca un pat de aur într-un pârâu de munte, o strălucire încețoșată înotând în fața ochilor lui. Udinaas se lăsă pe spate, abia acum simțind pe deplin greutatea de plumb a mușchilor epuizați, atârnați ca lanțuri din oase. Duhoarea de

carne arsă îi vopsise plămânii, acoperindu-i interiorul pieptului și strecurându-i otrava insipidă în vene. Carnea i se simțea înfundată în zgură.

Se uită în jos la spatele împânzit cu aur al lui Rhulad Sengar. Acoperirea cu ceară din forma se răcise, devenind mai opac cu fiecare clipă care trecea.

Bogăția aparține morților, sau așa trebuie să fie pentru unul ca mine. Dincolo de îndemâna mea. A luat în considerare acele noțiuni, felul în care au plutit prin ceață din mintea lui. Îndatorare și sărăcie. Limitele definitorii ale majorității vieților. Doar o mică parte din populația Letherii cunoștea bogățiile, se putea deda la excese. A lor era o lume distinctă, un paradis invizibil încadrat de interese și preocupări necunoscute tuturor.

Udinaas se încruntă, curios de propriile sentimente. Nu era invidie. Doar tristețea, un sentiment a tot ceea ce îi stătea în afara strângerii și avea să rămână așa. Într-un fel ciudat, bogații Letherii îi devenise la fel de îndepărtați și străini ca Edur. Era deconectat, diviziunea la fel de ascuțită și absolută ca cea dinaintea lui acum – propriul sine uzat și cadavrul învelit în aur din fața lui. Vii și morți, mișcarea întunecată a corpului său și imobilitatea perfectă a lui Rhulad Sengar.

S-a pregătit pentru sarcina sa finală înainte de a părăsi camera. Ceara se solidificase suficient pentru a permite răsturnarea corpului. La intrarea în această casă, părinții lui Rhulad se așteptau să-și găsească fiul mort întins pe spate, devenit practic de nerecunoscut după monedele și ceara. Transformat, de fapt, într-un sarcofag, deja îndepărtat, odată cu începutul călătoriei către lumea umbrelor.

Errant, ia-mă, am putere pentru asta?

Cadavrul fusese rostogolit pe vâsle de lemn cu mânere curbate, care erau atașate ambele de o singură pârghie. Un stâlp de creastă cu patru picioare a fost așezat transversal sub pârghie, oferind punctul de sprijin. Udinaas se îndreptă și se poziționa la pârghie, luând Blackwood-ul cu ambele mâini și așezând pe el greutatea părții superioare a corpului. El ezită, lăsând capul în jos până când sprânceana i se sprijini pe antebrațe.

Wraith-ul din umbră a tăcut, fără nicio șoaptă la ureche de zile întregi. Sângele Wyvalului a adormit. Era singur.

Se aștepta la o întrerupere pe parcursul întregii proceduri.

Hannan Mosag și K'risnan-ul lui, tunzând în cameră. A tăia

Degetele lui Rhulad sau toate mâinile. Neavând instrucțiuni contrare,

Udinaas învelise sabia în ceară, ușor înclinată în timp ce ajungea în jos de-a lungul coapselor corpului.

A tras aer în piept, apoi a împins pârghia în jos. Ridicarea corpului o fracțiune. Crăpături în ceară, o rețea nebună de linii, dar asta era de așteptat. Reparat usor. Udinaas împinse mai tare, urmărind cum trupul începea să se întoarcă, înclinându-se pe o parte. Greutatea sabiei a învins ceara care acoperă lama, iar vârful s-a prăbușit pe platforma de piatră, trăgând brațele cu ea. Udinaas înjură pe sub răsuflare, clipind din sudoarea din ochi. Foi de ceară de mărimea unei farfurii căzuseră. Monedele, cel puţin – văzu el uşurat – au rămas bine fixate.

A strecurat o curea de reținere peste pârghie pentru a o ține pe loc, apoi s-a mutat la cadavru. Repoziționând sabia, a împins greutatea uriașă în trepte, până când echilibrul s-a schimbat și corpul s-a lovit pe spate.

Udinaas a așteptat până și-a recăpătat răsuflarea. A fost nevoie de un alt strat de ceară, pentru a repara deteriorarea. Apoi ar putea ieși din acest coșmar.

Un sclav nu trebuie să se gândească. Erau sarcini de făcut. Prea multe gânduri se târau prin el, interferând cu concentrarea lui.
Se împletici înapoi la vatră pentru a recupera ceaunul de ceară.

Un pocnet ciudat în spatele lui. Udinaas se întoarse. Studie cadavrul, căutând locul unde ceara se desprinsese. Acolo, de-a lungul maxilarului, despicandu-se larg peste gura. Și-a amintit de contorsiunea facială care fusese dezvăluită când legăturile au fost îndepărtate. Era posibil să fie nevoit să coasă buzele împreună.

Luă ceaunul și se întoarse spre cadavru.

Văzu capul răsturnându-se înapoi.

O respirație înfiorătoare.

Și apoi cadavrul a țipat.

Din neant, o scenă s-a rezolvat încet, iar Trull Sengar s-a trezit în picioare, încă o dată în mijlocul rafalei de vânt și zăpadă învolburată. Era înconjurat, un inel de forme întunecate, vagi. Strălucirea mânjită a

ochilor de chihlimbar era fixată asupra lui, iar Trull întinse mâna spre sabia lui, doar ca să găsească teaca goală.

Jheck-ul îl găsise în sfârşit şi de data aceasta nu avea scăpare. Trull se întoarse și din nou, în timp ce lupii uriași se apropiau. Urletul vântului îi umplea urechile.

A căutat un pumnal – orice – dar nu a găsit nimic. Mâinile îi erau amorțite de frig, iar zăpada care batea îi ustura ochii.

Mai aproape, acum, din toate părțile. Inima lui Trull bătea cu putere. El a fost plin de groază, umplut ca un om care se îneacă este umplut de pătrunderea apei mortale, de șocul tăgăduirii, de pierderea bruscă a tuturor puterilor și, odată cu ea, de toată voința.
Lupii au încărcat.

Fălcile închise pe membrele lui, colții lovindu-i pielea. A fost târât în jos sub greutatea atacului. Un lup și-a închis gura în jurul gâtului. Mișcări înspăimântătoare de măcinare au mestecat prin mușchi. Oasele s-au spart. Gura îi țâșnea plină și fierbinte de sânge și bilă. El s-a lăsat, incapabil nici măcar să se onduleze strâns, în timp ce fiarele îi sfâșiau brațele și picioarele, i-au sfâșiat pântecele.

Nu auzea nimic altceva decât țipetele vântului, urcând mereu.

Trull deschise ochii. Era întins pe saltea lui de dormit, durerea îi pulsa în muşchi cu amintirea fantomă a acelor dinţi sălbatici.
Și am auzit țipete.

Frica apăru pe intrarea, cu ochii lui straniu roșii, clipind uluit. — Trull?

— Vine de afară, răspunse el, ridicându-se ţeapăn în picioare.

Au ieșit să vadă figuri alergând, convergând spre Casa Morților.

'Ce se întâmplă?'

Trull clătină din cap la întrebarea fratelui său. — Poate că
Udinaas . . .' Au pornit.

Doi sclavi s-au împiedicat de la intrarea în clădire, apoi au fugit în panică, unul dintre ei strigând incoerent.

Frații și-au accelerat pasul.

Trull o văzu pe Achizitorul Letherii și pe negustorul ei pe pod, figuri năvălindu-se pe lângă ei, în timp ce se apropiau încet și ezitant.

Țipetele nu se mai domoliseră. Era durere în acele strigăte și groază. Sunetul, respirație reînnoită după răsuflare, făcea sângele gelificat în venele lui Trull. Aproape că putea. . .

Mayen era în prag, care era întredeschisă. În spatele ei stătea sclava Feather Witch.

Nici unul nu s-a mutat.

Frica și Trull au ajuns la ei.

Capul lui Feather Witch se răsuci, cu ochii pe jumătate înnebuniți, în timp ce se uitau la Trull, apoi la Frica.

Frica a venit de lângă logodnica lui din prag. Se uită înăuntru, cu fața tresărind la fiecare țipăt. — Mayen, spuse el, ține pe toți ceilalți afară. Cu excepția lui Tomad și Uruth și a Regelui Vrăjitor, când ajung. Trull... Numele a fost rostit ca pe o rugăminte.

Mayen făcu un pas înapoi, iar Trull înainta.

Una lângă alta, au intrat în Casa Morților.

O masă, o formă cocoșată, acoperită cu ceară ca pielea decojită, care dezvăluie strălucirea monedelor de aur, trântită la picioarele platformei de piatră, cu fața în jos, cu fruntea pe genunchi, cu brațele strânse în jurul tibiei, dar încă ținând sabia. O masă, o formă cocoșată, scoțând țipete nesfârșite.

Sclavul Udinaas stătea în apropiere. Căra un cazan de ceară. Stătea pe o parte la doi pași în stânga Letherilor, ceara vărsată printre crengi și paie.

Udinaas murmura. Cuvinte liniștitoare tăind sub țipete.

Se apropia mai mult de formă, pas cu pas atent.

Frica făcu să pornească înainte, dar Trull îl prinse de braț și îl ținu înapoi. Auzise ceva în acele țipete. Veniseră să răspundă liniștirilor joase ale sclavului, sfidătoare la început, dar acum subțiri, vocea umplută de rugăciuni. Strangulat din nou și din nou în fiori de disperare crudă. Și prin toate acestea Udinaas a continuat să vorbească.

Soră binecuvântează-ne, acesta este Rhulad. Fratele meu.

Cine era mort.

Sclavul s-a ghemuit încet în fața figurii oribile, iar Trull și-a putut desluși cuvintele în timp ce spunea: „Sunt monede în fața ochilor tăi, Rhulad Sengar. De aceea nu vezi nimic. le-as elimina. Frații tăi sunt aici. Frica și Trull. Ei sunt aici.'

Țipetele au izbucnit atunci, înlocuite de plâns neputincios.

Trull se uită la Udinaas, apoi făcea ceva ce nu credea că este posibil. Sclavul întinse mâna și luă capul lui Rhulad în mâini, așa cum ar putea o mamă

copil de neconsolat. Tandru, dar ferm, mâinile l-au ridicat încet de genunchi.

Un sunet de hohote de hohote se auzi de la Frica, rapid redus la tăcere, dar Trull îl simți pe fratele său tremurând.

Fața — o *, Părinte Shadow, fața.*

O mască înnebunită de ceară, crăpată și cicatrice. Iar sub ea, monede de aur, topite pe carne – nici una nu se dislocase – înclinate ca solzii de armură din jurul maxilarului întins, al gurii gâfâind.

Udinaas se aplecă și mai aproape, vorbi încet lângă urechea stângă a lui Rhulad.

Cuvinte, răspunse cu un fior, un spasm care făcea ca monedele să dea un clic – sunetul audibil, dar stins sub ceară. Un picior răzuit peste plăcile de piatră din jurul platformei, s-a tras mai strâns.

Frica îl zgudui în strânsoarea lui Trull, dar acesta ținu, și-a reținut fratele pe spate, când Udinaas se întinse la centură și scotea un cuțit de lucru.

In soapta; ritmic, aproape muzical. Sclavul ridică cuțitul. Așezați cu atenție marginea lângă vârf de-a lungul monedei care acoperă ochiul stâng al lui Rhulad.

Fața tresări, dar Udinaas își trase brațul drept într-un fel de îmbrățișare, se aplecă mai aproape, fără să se oprească în murmurul lui. Apăsați cu marginea, mișcarea minute, apoi moneda a fulgerat când s-a desprins de-a lungul fundului. O clipă mai târziu a căzut.

Ochiul era închis, o zbârcitură roșie. Rhulad trebuie să fi căutat să o deschidă pentru că Udinaas a pus două degete pe capac și Trull l-a văzut clătinând din cap în timp ce spunea ceva, apoi a repetat.
Un tic ciudat din capul lui Rhulad, iar Trull și-a dat seama că fusese un semn din cap.
Udinaas a inversat apoi poziția brațelor și a pus muchia cuțitului la

ochiul drept al lui Rhulad.

Afară se auzi zgomotul unei mase de oameni, dar Trull nu se întoarse.

Nu putea să-și tragă privirea de la Letherii, de la fratele său.

Era mort. Nu era nicio îndoială. Nici unul.

Sclavul, care lucrase la Rhulad o zi și o noapte, umplând rănile de moarte cu ceară, ardând monede în carnea rece, care atunci își văzuse încărcătura revenind la viață, acum îngenunchea în fața Edurului, cu vocea ținând nebunia la distanță. , vocea lui — și mâinile — călăuzindu-l pe Rhulad înapoi la cei vii.

Un sclav Letherii.

Părinte Shadow, cine suntem noi să fi făcut asta?

Moneda a fost apreciată liberă.

Trull o trase pe Fear în timp ce se apropia. Nu a vorbit. Nu încă.
Udinaas a întors cuțitul în teacă. Se lăsă pe spate, cu o mână

retrăgându-se să se aşeze pe umărul stâng al lui Rhulad. Apoi sclavul se pivotă și ridică privirea spre Trull. — Nu este pregătit să vorbească. Țipetele l-au epuizat, având în vedere greutatea monedelor care îi învelesc pieptul. Udinaas se ridică pe jumătate, intenționând să se îndepărteze, dar brațul stâng al lui Rhulad foșni, mâna suspinând departe de strânsoarea sabiei, monedele clacănind în timp ce degetele bâjbeau, apoi găsi brațul sclavului. Și a ținut.

Udinaas aproape că a zâmbit – iar Trull a văzut pentru prima dată epuizarea bărbatului, extremitatea a tot ceea ce trecuse – și s-a așezat din nou. — Frații tăi, Rhulad, spuse el. — Trull și Frica. Ei sunt aici să aibă grijă de tine acum. Nu sunt decât un sclav...
Două monede căzură în timp ce strânsoarea lui Rhulad se strânse.

— Vei rămâne, Udinaas, spuse Trull. — Fratele nostru are nevoie de tine. Avem nevoie de tine.'

Letherii dădu din cap. — Cum vrei, stăpâne. Doar . . . Sunt obosit. Eu... continui să întunec, doar ca să mă trezesc la sunetul propriei voci. El clătină din cap neputincios. — Nici măcar nu ştiu ce i-am spus fratelui tău... — Nu contează, intervin frica. — Ce ai făcut... . .' Cuvintele i s-au îndepărtat și pentru o clipă i s-a părut că fața lui se va mototoli. Trull văzu mușchii gâtului fratelui său încordați, apoi ochii lui Fear se închiseră strâns, trase adânc aer în piept și redevenise el însuși. El clătină din cap, incapabil

vorbi.

Trull se ghemui lângă Udinaas și Rhulad. — Udinaas, înțeleg. Trebuie sa te odihnesti. Dar mai stați câteva clipe, dacă puteți.
Sclavul dădu din cap.

Trull și-a mutat privirea, a studiat chipul devastat al lui Rhulad, cu ochii încă închiși – dar în spatele lor se simțea mișcare. — Rhulad. Este Trull. Ascultă-mă, frate. Ține-ți ochii închiși, deocamdată. Trebuie să luăm asta... această armură... de pe tine...

La asta, Rhulad clătină din cap.

— Sunt monede funerare, Rhulad...

'D-da. eu. . . stiu.'

Cuvinte crude și grele, respirația împinsă dintr-un piept strâns.

Trull a ezitat, apoi a spus: — Udinaas a fost cu tine, singur, te pregătește...

'Da.'

— S-a epuizat, frate.

'Da. Spune-i mamei. Vreau. Îl vreau.'
'Desigur. Dar dă-i drumul acum, te rog...

Mâna a căzut departe de brațul sclavului, bătând puternic și aparent nesimțit pe podea. Cealaltă mână, încă ținând sabia, se zvâcni brusc.

Și un zâmbet îngrozitor a apărut pe chipul lui Rhulad. 'Da. îl țin nemișcat. Acest. Asta a vrut să spună.

Trull se dădu ușor înapoi.

Udinaas s-a târât pe o distanţă mică, s-a rezemat de cufărul de monede. Se trase într-o formă care făcea ecou cu cea a lui Rhulad și, în clipa înainte de a-și întoarce fața, Trull văzu chipul umplut de angoasă.

Epuizare sau nu, pentru Udinaas pacea și odihna erau la zece mii de pași — Trull putea vedea asta, putea înțelege acel adevăr brutal. Rhulad avusese sclavul, dar pe cine avea Udinaas?

Nu un gând tipic Edur.

Dar nimic – *nimic – nu* era așa cum era. Trull se ridică și se apropie de Frica. Se gândi o clipă, apoi se întoarse spre intrarea. Mayen încă stătea acolo, lângă ea, Letherii, Vrăjitoarea Pene. Trull îi făcu semn spre sclav, apoi arătă spre locul în care se ghemuia Udinaas.
Îi văzu fața întinsă de groază. Am văzut-o clătinând din cap.

Apoi a fugit din clădire.

Trull se strâmbă.

O zarvă la intrare, iar Mayen se retrase din vedere.

Au apărut Tomad și Uruth.

Iar în spatele lor, în timp ce înaintau încet, a venit Hannan Mosag.
Oh. Oh nu. Sabia. Sabia blestemata -

Capitolul zece

> Petalele albe se rotesc și se
> ondulează în drumul lor în jos spre
> marea fără adâncime.
>
> Femeia și coșul ei, mâna ei luminând roșu într-
> o mișcare rapidă și moale, împrăștiind acestea
> aripi pure, să călărească o clipă pe vânt. Ea
> stă în picioare, o zeiță abandonată care
> naște zborul care eșuează și cade pe
> pieptul lat al râului. Un coș cu păsări
> destinate să se înece.
>
> Vedeți-o plângând în umbra trasă a
> orașului mâna ei un lucru fără trup, cu
> gheare de trup și neîncetat în repetare,
> ea dă moartea și în ochii ei se vede
> groaza de a trăi.

L ADY E LASSARA OF T RATE

C ORMOR F URAL

T lul de tunete, zgomotul puternic al ploii pe acoperiș. Furtuna urmărea cursul râului, trasă spre nord și trăgea pe Letheras o margine a norilor săi. Nesezon, nepoftit, făcând camera unică a locuinței lui Tehol aproape și vaporoasă. Mai erau două scaune decât fuseseră, recuperate de Bugg dintr-un morman de gunoi. Pe una dintre ele, în colțul îndepărtat, stătea Ublala Pung, plângând.

Întrucât fusese fără pauză de peste un clopoțel, corpul său uriaș s-a zguduit de un înfior care a făcut ca scaunul să scârțâie alarmant.

În centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

O stropire de picioare afară, apoi perdeaua din prag a fost trasă într-o parte și Bugg a pătruns înăuntru, apa curgând din el. A tușit.

— Ce arde în vatră?

Tehol a ridicat din umeri. — Orice a fost îngrămădit lângă el, desigur.

— Dar asta a fost pălăria ta de ploaie. L-am țesut singur, cu propriile mele mâini. — O pălărie de ploaie? Acele stuf înfășuraseră pește putrezit...

— Asta-i puturos, în regulă. Bugg dădu din cap, ștergându-și ochii. — Oricum, putrezirea este un termen relativ, stăpâne.

'Este?'

— Faraed îl consideră o delicatesă. — Ai vrut doar să miros a pește.

— Mai bine tu decât toată casa, spuse Bugg, aruncând o privire spre Ublala. 'Ce-i în neregulă cu el?'

— Nu am nicio idee, spuse Tehol. — Deci, care sunt veștile?

'Am gasit-o.'

'Grozav.'

— Dar va trebui să mergem s-o luăm.

'Du-te afara?'

'Da.'

— În ploaie?

'Da.'

— Ei bine, spuse Tehol, reluând pasul, asta nu-mi place deloc. Prea riscant.'

'Riscant?'

'De ce da. Riscant. S-ar putea să mă ud. Mai ales acum că nu am pălărie de ploaie.

— Și a cui e vina, mă întreb?

— Mocnea deja, stătea atât de aproape de vatră. Abia l-am înghiontat cu degetul de la picior și a mers în sus.

— Îl uscam.

Tehol făcu o pauză la jumătatea pasului, îl studie pe Bugg o clipă, apoi reluă

ritmul. — E o furtună, spuse el după o clipă. — Trec furtunile. Am nevoie de un motiv

să amâne.'

'Da domnule.'

Tehol se întoarse și se apropie de Ublala Pung. — Cel mai iubit bodyguard, ce este în neregulă?

Ochi cu rame roșii se uitau la el. — Nu te interesează. Nu chiar. Nimeni nu este.'

— Bineînţeles că sunt interesat. Bugg, mă interesează, nu-i așa? Este natura mea, nu-i așa?

— Absolut, stăpâne. De cele mai multe ori.' — Sunt femeile, nu-i așa, Ublala? Pot spune.' Bărbatul uriaș dădu jalnic din cap.
— Se ceartă pentru tine?

A scuturat din cap.

— Te-ai îndrăgostit de unul dintre ei? — Doar atât.
Nu am avut ocazia.

Tehol aruncă o privire spre Bugg, apoi înapoi la Ublala. — N-ai avut ocazia. Ce afirmație ciudată. Poti elabora?'

„Nu este corect, asta este. Nu e corect. Nu vei înțelege. Nu este o problemă pe care o ai. Adică, ce sunt eu? Să fiu altceva decât o jucărie? Doar pentru că am un mare...

— Așteaptă o clipă, a interceptat Tehol. — Să vedem dacă te înțeleg pe deplin, Ublala. Simți că doar te folosesc. Interesat doar de atributele tale. Tot ce vor de la tine este sex. Fără angajament, nici măcar loialitate. Sunt fericiți să ia pe rând cu tine, fără să țină cont de sentimentele tale, de natura ta sensibilă. Probabil că nici nu vor să se îmbrățișeze după aceea sau să vorbească, nu?

Ublala dădu din cap.

— Și toate astea te fac nenorocit?

Dădu din nou din cap, smucind, buza inferioară ieșind în afară, gura lată în jos la colțuri, un mușchi tremurând în obrazul drept.
Tehol se uită încă o clipă, apoi își ridică mâinile în sus. 'Ublala! nu intelegi? Ești într-un paradis al bărbaților! Ceea ce noi toți ceilalți nu putem decât să visăm!

— Dar vreau ceva mai mult!

'Nu! Tu nu! Aveţi încredere în mine! Bugg, nu ești de acord? Spune-i!'

Bugg se încruntă, apoi spuse: — Este așa cum spune Tehol, Ublala. Desigur, un adevăr tragic și, desigur, natura Maestrului este să se

bucure de adevăruri tragice, care pentru mulți ar putea părea neobișnuite, chiar nesănătoase...

— Mulțumesc pentru afirmație, Bugg, îl întrerupse Tehol, încruntat. — Du-te să cureţe, vrei? S-a confruntat din nou cu Ublala. — Ești la apogeul realizării masculine, prietene, stai! Ai spus că nu e o problemă pe care o am? Ce ai vrut să spui cu asta?

Ublala clipi. 'Ce? Uh, ești la vârful ăla, sau cum l-ai numit - ești și tu la asta?

Bugg pufni. — Nu a mai fost la asta de luni de zile.

— Ei bine, asta este! Tehol s-a năpustit spre vatră și a smuls ceea ce mai rămăsese din stufurile mătușe. A stins flăcările, apoi a ridicat obiectul carbonizat și l-a pus pe cap. — În regulă, Bugg, hai să mergem s-o luăm. Cât despre acest gigant lipsit de creier de aici, el poate să se mute singur aici, pentru tot ce îmi pasă. Câte insulte poate suporta un om sensibil ca mine, oricum?

Din stufurile de pe capul lui Tehol s-au năpustit firimi de fum.

— E pe cale să ia din nou flacără, stăpâne.

— Ei bine, asta e bine la ploaia, nu-i așa? Sa mergem.'

Afară, pe culoarul îngust, apa curgea până la glezne spre canalul înfundat de la capătul îndepărtat, unde se forma un mic lac. Având o jumătate de pas în frunte, și-au croit drum prin întinderea sa învolburată și plină de ploaie.

— Ar trebui să fii mai înțelegător cu Ublala, stăpâne, spuse Bugg peste umăr. — Este un om foarte nefericit.

— Simpatia îi aparține celor cu membrii mici, Bugg. Ublala are trei femei saliva peste el, sau ai uitat?

— Asta e o imagine destul de dezgustătoare.

— Ai fost prea bătrân de prea mult timp, dragă servitoare. Nu este nimic inerent dezgustător la saliva. Făcu o pauză, apoi spuse: — Bine, poate că există. Totuși, trebuie să vorbim despre sex? Subiectul ăsta mă face nostalgic'

— Errant ferește.

— Deci, unde este ea?

— Într-un bordel.

— Oh, acum e chiar patetic.

— Mai degrabă ca o dependență abia dobândită, stăpâne. Cu cât îl hrănește mai mult, cu atât devine mai foame.

Au traversat bulevardul Turol și și-au făcut drum în Cartierul

Prostituatelor. Ploaia se diminua, capetele de coadă ale frontului furtunii curgând deasupra capului. „Ei bine”, a comentat Tehol, „aceasta nu este o condiție de dorit pentru unul dintre cei mai valoroși angajați ai mei. Mai ales că dependența ei nu îl include pe șeful ei frumos și elegant. Ceva îmi spune că ar fi trebuit să fiu eu plângând într-un colț de acolo, nu Ublala.

„Ar putea fi pur și simplu un caz în care Shurq nu vrea să amestece afacerile cu plăcerea.”

— Bugg, mi-ai spus că e într-un bordel.

'Oh. Dreapta. Îmi pare rău.

— Acum sunt cu adevărat nefericit. Nu am fost nefericit în dimineața asta. Dacă tendința continuă, până la amurg voi înota canalul cu pungi de monede la gât.

'Iată-ne.'

Stăteau în fața unei case înguste, cu trei etaje, așezate ușor înăuntru față de clădirile alăturate și părând cu câteva secole mai vechi decât orice altceva de pe stradă. Fațada avea o fațadă sculptată în jurul a două coloane pătrate încastrate de marmură albastră prăfuită. Femeile demoni în basorelief, contorsionate și zvârcolindu-se într-o orgie în masă, s-au înghesuit pe panouri, iar deasupra coloanelor s-au ghemuit gargui de piatră cu sâni enormi ținuți sus și îmbietoare.

Tehol se întoarse către Bugg. — Acesta este Templul. Ea
este în Templu? — Asta te surprinde?

— Nici măcar nu îmi permit să trec peste prag. Chiar și regina Janall frecventează acest loc de câteva ori pe an. Cotizațiile anuale de membru sunt zece mii de docuri. . . Am auzit . . . s-a zvonit. De la cineva, o dată. — Matrona Delisp este probabil foarte mulțumită de cea mai nouă proprietate a ei.

— Pariez că e la asta. Deci, cum o extragem pe Shurq Elalle, mai ales că este evident că ea este acolo unde își dorește să fie, iar Matrona are cel puțin treizeci de bandiți în angajați care ar putea încerca să ne oprească? Ar trebui pur și simplu să considerăm asta o cauză pierdută și să fim pe drum?

Bugg ridică din umeri. — Asta ține de tine să
hotărăști, stăpâne. 'Bine.' Se gândi. — Aş vrea măcar
o vorbă cu ea. — Probabil tot ce îți poți permite.

— Nu fi absurd, Bugg. Ea nu taxează după cuvânt. . . ea face?' — S-

ar putea să încarce după o privire, stăpâne. Dragul nostru hoț mort are

a înflorit...

'Mulțumesc mie! Cine a aranjat revizia ei? Reparațiile ei de doc uscat, noul strat de vopsea? Am avut o intelegere-'

— Spune-i, stăpâne, nu mie. Sunt foarte conștient de eforturile pe care le faci pentru a-ți potoli propriile pofte specifice.

— Nici măcar nu o să te întreb ce vrei să spui prin asta, Bugg. Sună sordid, iar sinele meu sordid este propria mea afacere.

— Așa este, stăpâne, așa este. Bine că nu ești genul nostalgic.

Tehol se uită o clipă la Bugg, apoi își îndreptă din nou atenția către Templu. Cel mai vechi bordel din tot pământul. Unii au spus că stătea aici cu mult înainte ca orașul să se ridice în jurul lui și, într-adevăr, orașul s-a ridicat în jurul lui din cauza bordelului însuși. Nu prea avea sens, dar puține lucruri au avut atunci când a venit vorba de dragoste și de multele ei nuanțe false, dar atrăgătoare. Își înclină capul pe spate pentru a studia garguiile, iar pălăria de trestie pârjolită alunecă pentru a stropi pietruiala din spatele lui. — Ei bine, asta rezolvă lucrurile. Ori stau aici și îmi ud părul, ori intru înăuntru.

— Din câte îmi dau seama, stăpâne, pălăria mea de ploaie a fost un eșec tragic în orice caz.
— Este natura ta excesiv de critică, Bugg, în ce te-a făcut. Urmează-mă! Tehol a urcat treptele cu hotărâre proprie. Pe măsură ce a ajuns

palierul ușii din față s-a deschis, iar cadrul a fost umplut de un bărbat uriaș, cu glugă, care purta o haină neagră, un topor uriaș cu două lame în mâinile lui mănuși.

Îngrozit, Tehol se opri, Bugg împleticindu-se de el din spate pe treapta de jos.

— Scuză-mă, reuși Tehol, făcându-se într-o parte și trăgându-l pe Bugg cu el. — Atunci, la o decapitare? Îi făcu semn bărbatului să treacă.

Ochi mici străluceau din umbrele glugăi. — Vă mulțumesc, domnule, spuse el cu o voce răgușită. — Ești foarte politicos. Înaintă pe palier, apoi făcu o pauză. 'Ploua.'

— Într-adevăr, aproape terminat, aș paria. Vezi albastrul deasupra capului?

Gigantul purtător de topor s-a înfruntat cu Tehol. — Dacă întreabă cineva, domnule, nu m-ai văzut niciodată aici.

'Ai cuvantul meu.'

— Cel mai amabil. Se îndreptă din nou spre stradă, apoi coborî cu grijă treptele.

„Oh”, a spus el în timp ce porni, „e ud! Ooh!

Tehol și Bugg l-au privit îndepărtându-se în fugă, cocoșat și țesând pentru a evita bălțile mai adânci.

Bugg oftă. — Recunosc că sunt foarte speriat de apariția lui bruscă.

Sprâncenele ridicate, Tehol îşi privi servitorul. 'Într-adevăr? Săracul Bugg, trebuie să faci ceva cu nervii tăi. Haide, atunci, și nu te teme de nimic cât ești cu mine.

Au intrat în Templu.

Și Tehol se opri încă o dată, la fel de brusc ca prima dată, când vârful unui cuțit i se așeză pe obraz, sub ochiul drept, care clipi rapid. Bugg a reușit să se retragă la timp pentru a evita să se ciocnească de stăpânul său, pentru care recunoștința lui Tehol a fost suficientă pentru a-i slăbi genunchii.

O voce dulce și feminină murmură aproape de urechea lui: — Nu ești deghizat, domnule. Ceea ce înseamnă că amândoi știm ce înseamnă asta, nu-i așa?

— Am venit după fiica mea...

— Acum, asta e de foarte prost gust. Nu putem suporta dorințe atât de întortocheate și bolnave aici...

— Înțelegi greșit – de înțeles, desigur, asta este. Voiam să spun că am venit să o recuperez, înainte să fie prea târziu.

'Numele ei?'

„Shurq Elalle”.

— Ei bine, e prea târziu.

— Vrei să spui că e moartă? Sunt constient de asta. Vezi tu, sunt strămoșii ei, ei vor să vină acasă în criptă. Le este teribil de dor de ea, iar câțiva dintre ei se înfurie alarmant. Fantomele pot fi o mulțime de probleme – nu doar pentru tine și acest stabiliment, ci și pentru mine. Vedeți situația mea?

Vârful cuțitului s-a retras și o femeie scundă și flexibilă a făcut un pas pentru a sta în fața lui. Mătăsuri apropiate, în nuanțe ruginite, o centură largă de mătase înfășurată în jurul taliei ei minuscule, papuci răsturnați pe picioarele ei minuscule. O față dulce, în formă de inimă, cu ochi ciudat de mari, acum îngustați. 'Ai terminat?'

Tehol a zâmbit timid. „Trebuie să primești asta foarte mult. Îmi pare rău. Ești, probabil, matrona Delisp?

Ea se întoarse. 'Urmați-mă. Urăsc această cameră.

Se uită în jur pentru prima dată. Doi pași lățime, patru adâncime, o ușă la capătul îndepărtat, pereții ascunși în spatele tapiserii luxuriante înfățișând nenumărate cuplari de tot felul. — Pare destul de îmbietor, spuse el, urmând-o pe femeie până la uşă.

— Este mirosul uzat.

'A petrecut? O da.'

— Miroase a. . . regret. Urăsc mirosul ăsta. Urăsc totul despre asta. Ea deschise ușa și se strecură.

Tehol și Bugg s-au grăbit să-l urmeze.

Camera de dincolo era dominată de o scară abruptă, care începea cu un singur pas dincolo de prag. Femeia îi conduse în jurul ei într-o sală de așteptare de pluș, cu canapele groase de-a lungul pereților laterali, un singur scaun cu spătar înalt ocupând peretele din partea opusă. S-a dus direct la acel scaun și s-a așezat. 'Sta. Acum, ce înseamnă toate astea despre fantome? Oh, nu contează asta. Aveai, ce, zece ani când ai născut pe Shurq Elalle? Nu e de mirare că nu te-a menționat niciodată. Chiar și când era în viață. Spune-mi, ai fost dezamăgit când s-a hotărât la o carieră de hoț?

— Din tonul tău, spuse Tehol, înțeleg că contesti veridicitatea afirmațiilor mele.

— Care întrebare m-a scos?

— Dar, vezi tu, nu sunt atât de ignorant pe cât crezi. De aici deghizarea mea. Ea clipi. „Deghizarea ta este să arăți ca un bărbat la începutul lui treizeci de ani,

purtând lână udă și prost făcută...

Bugg stătea mai drept. — Prost făcut? Acum, stai...

Tehol și-a înghiontat servitorul cu un cot, tare în coaste. Bugg mormăi, apoi se domoli.

— Este corect, spuse Tehol.

— O investiție vastă în vrăjitorie, deci. Câți ani ai de fapt?
'Șaizeci și nouă . . . draga mea.'

'Sunt impresionat. Acum, ai menționat fantome?

— Mi-e teamă, matronă. Cele groaznice. Răzbunător, lipsit de

înclinație spre discurs. Până acum am reușit să le țin închise în cripta familiei, dar vor ieși mai devreme sau mai târziu. Și porniți într-un furie pe străzi - o noapte de teroare pentru toți cetățenii lui Letheras, mă tem - până când ajung aici. Și apoi, ei bine, mă înfior la acest gând.

— Pentru că tremur acum, deși din motive complet diferite. Dar da, cu siguranță avem o dilemă. Cu toate acestea, dilema mea specială este una cu care recunosc că mă lupt de ceva vreme.

'Oh?'

— Din fericire, se pare că mi-ai oferit o soluție.

'Sunt multumit.'

Femeia se aplecă înainte. — Ultimul etaj — există o singură cameră. Vorbește nenorocitul ăla demon de aici! Înainte ca celelalte fete ale mele să mă jupească de viu!

Scările erau abrupte, dar bine căptușite, balustrada de lemn de sub mâinile lor o ondulare neîntreruptă de sâni sculptați cu dragoste lustruiți și unși cu ulei de nenumărate palme transpirate. Nu s-au întâlnit cu nimeni pe drum și au ajuns la ultimul etaj fără suflare — din cauza urcării, desigur, își spuse Tehol în timp ce se opri la uşă și își ștergea mâinile de jambierele ude.

Capul coborât și gâfâind, Bugg era lângă el. — Ia-mă rătăcitor, ce au frecat în acel lemn?

— Nu sunt sigur, a recunoscut Tehol, dar abia pot merge.

— Poate că ar trebui să luăm o clipă, sugeră Bugg, ștergându-și transpirația de pe față.

'Bună idee. Hai.'

La scurt timp mai târziu, Tehol se îndreptă, tresărind, și dădu din cap către Bugg, care replică cu o strâmbă. Tehol ridică o mână și bătu ușa grea de lemn.

— Intră, se auzi comanda înăbușită.

Tehol deschise ușa și intră în cameră. În spatele lui, Bugg șuieră: — Ia-mă, uită-te la toți sânii!

Panourile de perete și tavanul au continuat tema începută pe balustrada din lemn, o proliferare zbuciumată a excesului mamar. Până și podeaua de sub covoarele groase era noduroasă.

— O obsesie singulară... începu Tehol și fu întrerupt. —
Oh, spuse o voce din patul imens din faţa lor, tu eşti.
Tehol și-a dres glasul. „Shurq Elalle”.
— Dacă ai venit pentru servicii, spuse ea, s-ar putea să fii uşurată să ştii că toporul mare al călăului a fost o compensaţie jalnică.

— S-a udat în ploaie, spuse Bugg.

Tehol îi aruncă o privire înapoi. — Care este relevanţa asta? — Nu știu, dar m-am gândit că ai putea.

— Nu plec, spuse Shurq, dacă de aceea ești aici. — Trebuie, răspunse Tehol. — Matrona insistă.

S-a așezat mai drept în pat. — Sunt nenorocitele alea de vaci de jos, nu-i așa? Le-am furat toți clienții și ei mă vor afară!

— Îmi imaginez că da. Tehol a ridicat din umeri. — Dar asta nu e deloc surprinzător, nu-i așa? Ascultă, Shurq, am avut o înțelegere, nu-i așa?

Expresia ei s-a întunecat. — Deci ar trebui să fac lucrul onorabil? Bine, dar am o problemă cu anumite apetite. . .'

— Aş vrea să pot ajuta.

Sprâncenele ei s-au ridicat.

— Uh, am vrut să spun... vreau să spun... oh, nu știu ce vreau să spun. A făcut o pauză, atunci

luminat. — Dar vă voi prezenta lui Ublala, un bodyguard nefericit

dor de angajament.'

Sprâncenele ei se ridicau mai sus.

'Păi de ce nu? Nu trebuie să-i spui că ești mort! Nu va observa niciodată, de asta sunt sigur! Și în ceea ce privește poftele tale, mă îndoiesc că va fi o problemă acolo, deși există un trio de femei care ar putea fi foarte supărate, dar eu mă voi descurca. Uite, este o soluție genială, Shurq.

— O să încerc, presupun, dar nu fac nicio promisiune. Acum, ieşi afară, te rog, ca să mă pot îmbrăca.

Tehol și Bugg schimbară priviri și apoi se conformară, închizând ușor ușa în urma lor.

Bugg și-a studiat stăpânul. — Sunt foarte impresionat, spuse el după o clipă. „Am crezut că aceasta este o situație fără soluție. Stăpâne, admirația mea pentru tine crește ca...

— Nu te mai uita la balustrada aia, Bugg.

'Uh, da. Ai dreptate.'

Matrona Delisp aştepta la capătul scărilor. Văzându-l pe Shurq Elalle urmând un pas în urma lui Bugg, fața i s-a răsucit de dezgust. — Errant să te binecuvânteze, Tehol Beddict. Îți rămân dator.'

Tehol oftă. — Am avut sentimentul că ești sceptic cu privire la povestea mea.

— Jambierele de lână, răspunse ea. — Am auzit că aproape toată lumea este pusă în ordine pentru ei.

Tehol i-a aruncat o privire lui Bugg, dar slujitorul s-a ridicat din sprâncene și a spus: „Nu cu mine, stăpâne. Ar fi neloial. Fii sigur că versiunea tuturor celorlalți se va dovedi doar imitații patetice.

— Poate, matrona Delisp, spuse Tehol, sunt doar deghizat în Tehol Beddict. Ar fi inteligent, nu-i așa?

— Prea inteligent pentru tine.

— Ei bine, ai un motiv acolo.

— Oricum, mă vrei să fiu dator sau nu?

Shurq Elalle trecu pe lângă Bugg. — Nu-mi place să fiu ignorată. Toți mă ignorați de parcă aș fi...

'Mort?' întrebă Delisp.

„Voiam doar să-mi subliniez motivul pentru care eliberez această casă, și anume că și eu îi datorez lui Tehol Beddict. S-ar putea să fiu mort, dar nu sunt lipsit de onoare. În orice caz, Delisp, cred că îmi datorezi o plată destul de substanțială chiar acum. Șaizeci la sută, îmi amintesc...

— Pentru ce ai nevoie de toţi aceşti bani? întrebă Matrona. „Câte variante de ținută de asasin sexual există acolo? De câte pachete de condimente crude aveți nevoie pentru a păstra proaspete? Nu, stai, nu vreau să știu răspunsul. Șaizeci la sută. Bine, dar îmi va lua o zi sau două — nu țin genul ăsta de monede pe aici. Unde ar trebui să-l livrez?

— Reședința lui Tehol Beddict va fi
suficientă. — Stai, obiectă Tehol. — Nu pot
să-mi asigur... — Intenționez, interveni
Shurq, să-l cheltuiesc repede.

'Oh. Bine, dar nu sunt fericit. Prea multe intrări și plecări acolo. Suspiciunile vor fi trezite nesățios...

— Nu te mai uita la balustradă, stăpâne. „Visele lui
Errant! Să iesim de aici.'

Furtuna trecuse. Apa de ploaie încă curgea pe străzi, dar oamenii se mai aventurau să iasă din nou. Era după-amiaza târziu. Shurq Elalle se opri la poalele treptelor Templului. — Mă voi alătura cu tine în seara asta, pe acoperișul tău, Tehol Beddict. Miezul nopţii.'

— Dar Ublala Pung?

— Recunosc că am avut gânduri secundare.

„Shurq Elalle. Ublala Pung a supraviețuit unei înec. A traversat fundul canalului. Voi doi aveți multe în comun, dacă vă gândiți bine.

„Este, de asemenea, înzestrat masiv”, a adăugat Bugg. Tehol îi făcu o mutră. — Ești nepoliticos...

— Adu-l pe acoperiș în seara asta, spuse Shurq.

— Aceasta este o conspirație pentru a mă face nenorocit, nu-i așa? Amândoi, lăsați-mă. Mă duc la o plimbare. Bugg, când te întorci acasă, dă-i o ordine. Fără îndoială, Shand va intra în fugă în curând. Spune-i că trec mâine pentru o treabă importantă...

— Ce afacere importantă?

'Nu știu. Voi inventa ceva. Ai alte lucruri de care să-ți faci griji... cum decurge fundația, oricum?

— Se adună.

— Atunci rezolvă lucrurile.

— Ai înțeles greșit, stăpâne. Suntem conform programului.

— Nu am înțeles greșit. am fost obstinat. Acum, plec să găsesc o conversație mai rezonabilă, undeva. Se întoarse pentru un ultim cuvânt cu Shurq, dar ea dispăruse. — Al naibii de hoț. Haide, Bugg. Stai, ce e pentru cina?

'Frunze de bananier.'

— Nu sunt de pește, am încredere.

— Desigur că nu, stăpâne.

'Atunci ce?'

„Materialul în care erau înfășurați era neidentificabil, ceea ce, dacă vă gândiți bine, este probabil un lucru bun”.

— Cum trăim din chestia asta?

— O întrebare bună, stăpâne. Este într-adevăr derutant.

Tehol și-a studiat servitorul pentru o clipă lungă, apoi i-a făcut semn bărbatului să plece.

Bugg a virat la dreapta, așa că Tehol a plecat la stânga. Aerul se încălzea, dar încă proaspăt după ploaie. Câinii umezi aruncau gunoiul din bălțile care se depuneau. Pisicile au alungat gandacii care se ridicaseră din canale. Un cerșetor găsise o fărâmă de săpun și stătea gol sub un jet de apă care venea dintr-un jgheab de streașină crăpat, făcând o spumă tulbure în timp ce

cânta o bocetă care fusese populară cu o sută de ani în urmă. Locuitorii profitaseră de ploaia neașteptată, golind vasele camerei de la ferestre, în loc să-i ducă la câțiva zeci de pași până la cea mai apropiată groapă comună. Drept urmare, unele dintre bazine găzduiau lucruri plutitoare, iar pâraiele din jgheaburi transportau mici insule aruncate cu zburatoare care se adunau ici și colo în plute zumzăitoare care sângerau nămol maro galben.

Era o seară frumoasă în orașul Letheras, reflectă Tehol, testând aerul o clipă înainte de a respira adânc și a elibera într-un oftat mulțumit. A mers pe stradă până a ajuns la canalul Quillas, apoi a mers de-a lungul lui spre râu. În dreapta lui se înălța o pădure de catarge din bărcile de pescari ancorate pentru a aștepta furtuna. Prelate erau trase deoparte, stropindu-se cu apa, în timp ce echipajele scăpau febril, astfel încât să poată merge spre apă deschisă înainte ca lumina zilei să nu se întâmple. Lângă un debarcader, o jumătate de duzină de paznici ai orașului pescuiau un cadavru din apa tulbure, o mulțime de privitori strigând sfaturi în timp ce echipa se lupta cu cârligele. Deasupra lor clapau pescăruși.

Tehol a intrat în vizorul vechiului palat, apoi a luat o stradă laterală departe de canal, mergând pe un traseu întortocheat și confuz, până când a ajuns la terenul turnurilor. Amurgul adunat a făcut ca aerul să fie granulat, când Tehol a ajuns la zidul jos, care se prăbușește și s-a uitat peste scurta întindere de curte ruptă și neuniformă, până la un singur turn răvășit, care era în mod clar diferit în construcție de toate celelalte, fiind pătrat în loc de rotund.

Straniile ferestre triunghiulare erau întunecate, înghesuite de vițe moarte. Ușa din lemn, pătată în negru, era învăluită în umbră. Tehol se întreba cum ar fi putut supraviețui o astfel de ușă – lemnul normal ar fi putrezit în praf cu secole în urmă.

Nu vedea pe nimeni în curte. 'Fierbător! Copule, ești acolo?

Din spatele unui copac a ieșit o siluetă mică și răvășită.

Surprins, Tehol spuse: — A fost un truc bun, fetiță.

Ea s-a apropiat. — Există un artist. Un pictor. El vine să picteze turnul. Vrea să mă picteze și pe mine, dar eu stau în spatele copacilor. Îl înfurie foarte tare. Tu ești omul care doarme pe acoperișul casei tale. Mulți oameni încearcă să te spioneze.

'Da, știu. Shurq îmi spune că ai grijă de ei. — A spus
că poate ai putea ajuta să afli cine sunt. A studiat-o.
— L-ai văzut în ultima vreme pe Shurq?

'Doar o data. Era totul aranjat. Abia am recunoscut-o. — Ei bine, fetiță, am putea vedea același lucru făcut pentru tine, dacă vrei. Fața murdară, peticită de mucegai, s-a încruntat. 'De ce?'

'De ce? Pentru a te face mai puțin vizibil, presupun. Nu ți-ar face plăcere să arăți așa cum arată Shurq acum?

— Să te bucuri?

— Măcar să te gândeşti la asta?

'În regulă. Arăți prietenos. Arăți de parcă aș putea să te plac. Nu-mi plac mulți oameni, dar aș putea să te plac. Pot să te numesc Tată? Shurq este mama mea. Ea nu este, într-adevăr, dar așa o numesc. Caut și frați și surori. Ea a făcut o pauză, apoi a întrebat: „Ma poți ajuta?”
— O să încerc, Kettle. Shurq mi-a spus că turnul vorbește cu tine.

— Nu cuvinte. Doar gânduri. Sentimente. Îi este frică. E cineva în pământ care va ajuta. Odată ce va fi eliberat, ne va ajuta. El este unchiul meu. Dar cele rele mă sperie.

'Cele rele? Cine sunt ei? Sunt și ei în pământ? Ea a dat
din cap.

— Există vreo șansă să iasă din pământ înainte ca unchiul tău?

„Dacă o fac, ne vor distruge pe toți. Eu, unchiul și turnul. Ei asa au spus. Și asta îi va elibera pe toți ceilalți.

— Și ceilalți sunt răi, de asemenea?

Ea a ridicat din umeri. — Ei nu vorbesc mult. În afară de unul. Ea spune că mă va face împărăteasă. Mi-ar plăcea să fiu împărăteasă.

— Ei bine, n-aș avea încredere în asta. Doar părerea mea, Kettle, dar promisiuni de genul ăsta sunt suspecte.

— Așa spune și Shurq. Dar ea sună foarte frumos. Vrea să-mi dea o mulțime de bunătăți și chestii.

— Ai grijă, fată.

— Ai visat vreodată la dragoni, tată? —
Dragoni?

Ridicând din umeri din nou, se întoarse. — Se întunecă, spuse ea peste umăr. — Trebuie să omor pe cineva. . . . poate acel artist. . .'

Turudal Brizad, consoarta reginei Janall, stătea sprijinit de perete, în

timp ce Brys Beddict își conducea studenții prin ultimul exercițiu de contraatac.

Publicul nu era neobișnuit în timpul regimului său de antrenament cu garda regelui, deși Brys fusese ușor surprins de faptul că Turudal se număra printre diverșii privitori, dintre care majoritatea erau practicanți cu armele pe care le folosea în instruirea sa. Consoarta era binecunoscută pentru a lui

moduri indolente, un privilegiu care, pe vremea bunicului lui Brys, nu ar fi fost tolerat într-un Letherii tânăr, în formă. Patru ani de serviciu militar începând cu anul al șaptesprezecelea fuseseră obligatorii. În acele vremuri au existat amenințări externe din belșug. Bluerose la nord, orașele-stat independente și nestăpânite ale arhipelagului din Marea Dracons și diferitele triburi de pe câmpia de est făcuseră presiuni pe Lether, împinse împotriva avanposturilor de unul dintre regimurile expansioniste ciclice din îndepărtatul Kolanse.

Bluerose îi plătea acum un omagiu regelui Ezgara Diskanar, orașele-stat fuseseră zdrobite, lăsând puțin mai mult decât o mână de păstori de capre și pescari pe insule, iar Kolanse ajunsese la izolare în urma unui fel de război civil de câteva decenii trecute.

I-a fost dificil pentru Brys să-și imagineze o viață care nu poseda practic nicio capacitate de a se apăra, cel puțin la atingerea maturității, dar Turudal Brizad era o astfel de creatură. Într-adevăr, consoarta și-a exprimat părerea că nu era decât un precursor, un pionier al unei stări de viață umană în care soldatul era lăsat în seama celor îndatoriți și a celor inadecvați mintal. Deși inițial Brys se batjocorise auzind o relatare a cuvintelor lui Brizad, neîncrederea lui începuse să se clatine. Armata Letherii era încă puternică, dar tot mai mult era legată de economie. Fiecare campanie a fost o oportunitate de bogăție. Și, printre populația civilă de comercianți, negustori și toți cei care serveau nenumăratele nevoi ale civilizației, puțini se mai deranjau cu antrenamentul marțial. Un curent subteran de dispreț le colora acum privința față de soldați.

Până când vor avea nevoie de noi, desigur. Sau descoperă un mijloc de a profita de acțiunile noastre.

A încheiat exercițiul, apoi a zăbovit să vadă cine a părăsit camera și cine a rămas să exerseze singur. Majoritatea au rămas, iar Brys a fost mulțumit. Cei doi plecați erau, știa el, spionii reginei din bodyguard. În mod ironic, toți ceilalți știau și acest detaliu.

Brys își înveli sabia și se îndreptă cu pași mari spre Turudal Brizad. 'Consort?' O înclinare ocazională a capului. — Finadd.

— Te-ai trezit pe un capăt liber? Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată aici înainte.

— Palatul pare ciudat de gol, nu crezi? — Ei bine, se aventură Brys, cu siguranță există mai puține strigăte.

Turudal Brizad zâmbi. — Prințul este tânăr, Finadd. O oarecare exuberanță este de așteptat. Cancelarul ar avea o vorbă cu tine, la convenția ta. Înțeleg că ești pe deplin recuperat din încercarea ta misterioasă?

— Vindecătorii regelui erau de obicei ei priceputi, Consort. Mulțumesc de întrebare. De ce vrea cancelarul să vorbească cu mine?

Bărbatul a ridicat din umeri. — Nu eu sunt cel care mă întreb. Nu sunt decât un mesager în asta, Finadd.

Brys l-a studiat o clipă, apoi a dat pur și simplu din cap. — Accept invitaţia lui Triban Gnol. Un clopoțel de acum?

— Ar trebui să fie suficient. Să sperăm, de dragul nostru, că aceasta nu va marca o extindere a conflictului actual dintre cancelar și Ceda.

Brys a fost surprins. — Există o ceartă? nu auzisem. Adică, în afară de obișnuita ciocnire de opinii. Se gândi, apoi spuse: „Îți împărtășesc îngrijorarea, Consort”.

— Te-a lovit vreodată, Finadd, că pacea duce la îngăduința la ceartă?

— Nu, din moment ce afirmația ta este fără sens. Opusul păcii este războiul, în timp ce războiul este o expresie extremă a conflictului. După argumentul tău, viața este caracterizată ca o oscilație între ceartă în timpul păcii și ceartă în timpul războiului.

— Atunci, nu complet aiurea, spuse Turudal Brizad. „Existăm într-o stare de stres perpetuu. Atât în noi înșine, cât și în lumea de dincolo. El a ridicat din umeri. „Putem vorbi despre dorința de echilibru, dar în sufletul nostru arde pofta de discordie”.

— Dacă sufletul tău este tulburat, Consort, spuse Brys,
ascunde-l bine. — Niciunul dintre noi de aici nu îi lipsește
această îndemânare, Finadd.

Brys îşi înclină capul. „Nu am nicio înclinație să mă complac în ceartă. Găsesc că încă nu sunt de acord cu premisa ta. În orice caz, trebuie să-mi iau concediu de la tine acum, Consort.

Pe drumul înapoi spre camerele sale, Brys reflectă asupra cuvintelor

lui Turudal Brizad. S-ar fi putut foarte bine să fi existat un avertisment ascuns acolo, dar în afară de sugestia evidentă că totul nu era așa cum părea – și în palat acest lucru a fost considerat ca dat – el nu putea străpunge subtilitatea intențiilor consoartei.

În ceea ce îl privea pe Brys, stresul stătea în minte. Născut din perspectivă și nuanța prin care se vedea lumea și astfel de lucruri au fost modelate atât de natură, cât și de hrănire. Poate că, la un nivel cel mai elementar, lupta de a trăi a produs un anumit stres, dar acesta nu era același lucru cu cearta evocată de o minte activă, nenumăratele ei furtuni de dorințe, emoții, griji și terori, dialogul ei necruțător cu moartea.

Brys își dăduse seama cu mult timp în urmă ce-l atrasese în arta luptei. Lumea marțială, de la duel la război, a fost în mod inerent reducționistă, dialogul făcut simplu și direct. Amenințările, târgurile și compromisurile erau interzise de lungimea oțelului Letherii. Autodisciplina a impus o măsură de control asupra propriei soarte, care, la rândul său, a servit la diminuarea efectelor dăunătoare ale stresului, cu atât mai mult când a devenit clar pentru practicant că moartea lupta folosind șansa oarbă atunci când toate celelalte eșuează și, astfel, nu avea alegere, ci să accepte consecințele, oricât de brutale ar fi acestea. Noțiuni simple la care se poate reflecta pe îndelete, dacă alegeți - dar niciodată când sunteți față în față cu un inamic cu lamele dezvelite și dansând.

Legile fizice impuneau limitări specifice, iar Brys era mulțumit de acea impunere clară a predictibilității – suficientă pentru a oferi structura în jurul căreia și-a construit viața.

Viața lui Turudal Brizad era mult mai puțin sigură. Fizicul lui și atractivitatea lui pentru ceilalți era calitatea lui singulară și nicio diligență nu putea reține anii care îl amenințau. Desigur, existau alchimii și vrăjitorie care puteau fi adunate pentru a sta în breșă, dar valul întunecat a fost reticent să negocieze, pentru că își respecta propriile legi și acele legi erau imuabile. Mai rău încă, eficacitatea lui Brizad a fost definită de capriciile altora. Oricât ar fi de profesionist, fiecare partener era, potențial, o fântână insondabilă de emoții brute, tânjind să-l apuce pe Brizad și să-l prindă în capcană. În exterior, desigur, existau reguli în vigoare. A fost o consoartă, până la urmă. Regina avea deja un soț. Cancelarul era obligat să respecte legile străvechi care îi refuzau relațiile formale cu bărbatul sau femeia. Turudal Brizad nu poseda practic niciun drept; copiii pe care i-ar putea naște ar fi lipsiți de nume sau de putere politică – într-adevăr, reginei trebuia să se asigure

că nu au loc astfel de sarcini și până acum ea ținuse această interdicție.

Dar s-a zvonit că Janall îi dăduse inima lui Brizad. Și că Triban Gnol ar fi putut foarte bine să facă același lucru, cu potențiala consecință a rupei vechii alianțe dintre regină și cancelar. Dacă da, atunci Turudal Brizad devenise punctul de sprijin nefericit. Nu e de mirare că bărbatul era afectat de stres.

Dar care au fost ambițiile proprii consoartă? Își predase și el inima și, dacă da, cărui iubit?

Brys a intrat în camera lui. Se desprinse de centura și armura, apoi își scoase lenjeria umedă de transpirație. S-a stratificat cu ulei parfumat pe care apoi l-a răzuit cu un pieptene de lemn. Îmbrăcat în haine curate, s-a apucat să-și îmbrace armura formală. El a înlocuit sabia de antrenament mai grea cu sabia lungă obișnuită în teacă de la talie. O ultimă clipă scanând conținutul reședinței sale modeste, observând cuțitele deplasate pe raftul de deasupra patului său, indicând că încă un spion trecuse prin camera lui. Nici unul suficient de neglijent încât să lase cuțitele în poziție greșită – asta fusese făcut de oricine îl spionase pe spion, pentru a-i anunța lui Brys că încă o căutare pentru cine știa ce sa întâmplat, o întâmplare săptămânală în ultima vreme.

A mutat cuțitele înapoi în poziția lor obișnuită, apoi a plecat.

'Introduce.'

Brys păşi înăuntru, apoi se opri pentru a căuta prin camera aglomerată şi aglomerată.

— Aici, Campionul Regelui.

Urmă sunetul vocii și în cele din urmă îl zări pe Ceda, care era suspendată într-un ham cu curele de piele, care depindea de tavan. Cu fața în jos și aproape de înălțimea unui bărbat deasupra podelei, Kuru Qan purta o cască ciudată de metal cu mai multe lentile fixate într-o ramă cu fante în fața ochilor. Pe podea era o hartă arhaică, îngălbenită.

— Am puțin timp, Ceda, spuse Brys. — Cancelarul mi-a cerut să-l asist în scurt timp. Ce faci?'

— Este important, băiete?

— Că știu? Presupun că nu. Am fost doar curios.' — Nu, citaţia cancelarului.

'Nu sunt sigur. Se pare că trebuie să fiu din ce în ce mai privit ca un fel de jucător esențial într-un joc pe care nu-l înțeleg. La urma urmei, regele îmi cere rar sfatul în chestiuni de stat, pentru care sunt veșnic recunoscător, din moment ce îmi fac un punct să nu mă implic în asemenea considerații. Astfel, nu am ocazia de a influența opinia tatălui nostru și nici nu mi-aș dori să o fac.

„Prin acest mijloc", a spus Kuru Qan, „demonstrez că lumea este rotundă". 'Intr-adevar? Nu au făcut asta primii colonizatori din Primul Imperiu

evident? La urma urmei, au înconjurat globul.

— Ah, dar asta a fost mai degrabă o dovadă fizică decât teoretică. Am vrut să determin același adevăr prin ipoteză și teorie.

— Pentru a testa veridicitatea metodelor?

'Oh nu. Veridicitatea menționată este deja un dat. Nu, băiete, încerc să dovedesc veridicitatea dovezilor fizice. Cine poate avea încredere în ceea ce mărturisesc ochii, până la urmă? Acum, dacă dovezile matematice susțin o astfel de observație practică, atunci ajungem undeva.

Brys se uită în jur. — Unde sunt ajutoarele voastre?

— Le-am trimis la Royal Lens-maker pentru mai
multe lentile. 'Cand a fost asta?'

— Cândva în această dimineață, cred. Da, imediat după micul dejun. — Prin
urmare, ai stat acolo toată ziua.

— Și mă întorc într-un loc și în altul, fără voia mea. Sunt forțe, băiete, forțe nevăzute, care trag asupra noastră în fiecare moment al existenței noastre. Forțele, cred acum, în conflict.

'Conflict? In ce fel?'

„Pământul de sub noi exercită un imperativ, evidențiat de sângele care mi se depune pe față, ușurința din spatele craniului meu, mâinile nevăzute care încearcă să mă tragă în jos – am avut cele mai rafinate halucinații. Cu toate acestea, există o forță contrară, mai slabă, care

caută să mă târască — o altă lume, una care călătorește pe cer în jurul acesteia...

'Luna?'

— De fapt, sunt cel puțin patru luni, băiete, dar celelalte nu sunt doar la distanță, ci sunt permanent ascunse de la reflectarea luminii soarelui. Foarte greu de văzut, deși textele timpurii sugerează că acest lucru nu a fost întotdeauna așa. Motivele dispariției lor nu sunt încă cunoscute, deși bănuiesc că masa lumii noastre are ceva de-a face cu asta. Apoi, din nou, s-ar putea să fie

deloc mai departe, dar într-adevăr mai aproape, doar foarte mic. Relativ vorbind.'

Brys studie harta de pe podea. — Acesta este originalul, nu-i așa? Ce nouă perspectivă ați obținut cu toate aceste lentile?

— O întrebare importantă? Probabil, dar într-un mod indirect. Aveam harta în mână, băiete, dar apoi a căzut. Cu toate acestea, am fost răsplătit cu o perspectivă. Continentele au fost odată unite toate. Ce forțe, trebuie să ne întrebăm așadar, i-au despărțit? Cine a transmis cererea cancelarului?

'Ce? Oh, Turudal Brizad.

'Ah, da. Un băiat atât de rătăcit și tulburat. Se vede o asemenea tristețe în ochii lui, sau cel puțin în comportamentul lui.

— Unul are?

'Și el a zis?'

— A vorbit despre o ceartă între tine și cancelar. A, uh, una nouă.

'Există? Mai întâi am auzit de el.

'Oh. Deci nu există unul.

— Nu, nu, băiete, sunt sigur că există. Fii suficient de bun să afli despre asta pentru mine, vrei?

Brys dădu din cap. — Desigur, Ceda. Dacă pot. Asta este întinderea sfatului tău?

'Deci este.'

— Ei bine, pot măcar să te ajut să te ajut?

— Deloc, băiete. Cine știe câte perspective mai voi experimenta?
„De asemenea, s-ar putea să-ți pierzi membrele sau să leșini”. —
Mai am membrele mele?

Brys sa mutat direct sub Ceda, poziționându-și umărul stâng sub șoldurile lui Kuru Qan. — Te desfac.

— Fii sigur că te cred pe cuvânt, băiete.

— Și intenționez să vorbesc o vorbă sau două cu asistenții tăi după ce termin cu cancelarul.

— Mergi cu ei, te rog. Sunt îngrozitor de uituci. — Ei bine, nu mă vor uita după ziua de azi.

Mâinile strânse la spate, Triban Gnol se plimba. — Care este pregătirea armatei, Finadd?

Brys se încruntă. — Preda Unnutal Hebaz ar fi mai bine echipat să vă dea un răspuns la asta, cancelar.

— În prezent este indispusă, așa că te-aș întreba.

Erau singuri în biroul Cancelarului. Doi gardieni aşteptau afară. Lumânările votive emanau un parfum de mirodenii rare Kolanse, dând camerei o atmosferă vag religioasă. *Un templu de monede de aur, iar acest om este marele preot* . . . „Este un mandat ca armata și marina să fie menținute la a nivelul de pregătire, domnule cancelar. Rechizite și magazine suficiente pentru o campanie de sezon. După cum știți, contractele cu furnizorii prevăd că, în perioade de conflict, nevoile armatei trebuie să aibă prioritate față de toți ceilalți clienți. Aceste contracte sunt bineînțeles menținute și vor fi aplicate cu rigurozitate.

— Da, da, Finadd. Dar caut părerea unui soldat. Sunt soldații regelui pregătiți și capabili de război?

— Aşa cred, cancelar.

Triban Gnol se opri și îl fixă pe Brys cu ochii lui strălucitori. — O să te ţin de asta, Finadd.

— Nu mi-aș fi aventurat o opinie dacă nu aș fi fost pregătită să o susțin, cancelar.

Un zâmbet brusc. 'Excelent. Spune-mi, ți-ai luat încă o soție? Credeam că nu, deși mă îndoiesc că există o fată printre nobilimi care ar ezita într-o asemenea lovitură de stat. Există multe moșteniri cu care trebuie să trăiești, Finadd, iar mijloacele prin care li se răspunde sunt trăsăturile definitorii ale vieții unui bărbat sau a unei femei.

— Îmi pare rău, cancelar. La ce ajungi?

— Istoria familiei tale este bine cunoscută, Finadd, și am profundă simpatie pentru tine și, într-adevăr, pentru frații tăi nefericiți. În special Hull, pentru care mă îngrijorează sincer, având în vedere predilecția lui pentru a se implica în chestiuni cruciale care, strict, nu-i privesc.

Recunosc că mă îngrijorează în numele lui, pentru că nu ți-aș dori tristețe ție și rudelor tale.

— Mă surprinde, domnule cancelar, că sunteți prea generos în a vă pregăti lista de preocupări. Cât despre moșteniri, ei bine, sunt propria mea afacere, așa cum apreciezi, fără îndoială. Pentru cât valorează, sugerez că îi acordați lui Hull prea multă putere în aceste chestiuni...

— Îți închipui că sunt aici avertizând un avertisment voalat? Gnol flutură disprețuitor cu o mână și reluă să se plimbe. — Mă insultă faptul că tu crezi că sunt la fel de grosolană. Un vânător de foci avertizează sigiliul că plasa se închide în jurul ei? Cu greu. Nu, Finadd, am terminat cu tine. Fii sigur că nu voi mai pierde compasiune pentru tine și frații tăi.

— Sunt uşurat să aud asta, spuse Brys.

O privire veninoasă. — Te rog, închide ușa la ieșire, Finadd. — Desigur, cancelar.

Afară, mergând singur pe coridor, Brys oftă. Nu reușise să afle nimic despre presupusa ceartă dintre Gnol și Kuru Qan. Se părea că nu reușise decât să se adauge pe lista dușmanilor cancelarului.

Un al doilea oftat, mai adânc.

Nu avea nimic din hotărârea neclintită a lui Hull. Nimic din viclenia lui Tehol. Nu avea decât o oarecare îndemânare cu o sabie. Și ce prețuiește asta, când atacatorii săi au folosit insinuarea și amenințarea într-un joc verbal cu cuțitul? Căutând să eliberezi răni pe care timpul nu le-a vindecat?

Fără tragere de inimă, și-a dat seama că are nevoie de un sfat.

Ceea ce a însemnat încă un duel, de data aceasta cu propriul său frate.

Cel puțin Tehol nu avea chef să rănească. *Binecuvântează-l rătăcitor, pare să nu aibă deloc dorințe.*

— Ceea ce îmi doresc, spuse Tehol, încruntat, este o masă care de fapt a început cu mâncare adevărată. Un fel de premisă fondatoare conform căreia ceea ce trebuie să mănânci se menține de fapt la nivelul cel mai elementar. Ridică una dintre frunzele întunecate și moale, o studie o clipă, apoi o forța în gură. Mestecând, se uită cu privirea la Bugg.

„Există maimuțe, stăpâne, pentru care frunzele de banane constituie o sursă esențială de nutriție”.

'Intr-adevar? Și sunt încă dispăruți?

'Nu știu. Eu povestesc doar povestea unui marinar pe care am auzit-o odată la un bar.

— Era un beţiv şi un mincinos.

— O, atunci îl cunoști.

Tehol se uită în jur. — Unde e Ublala? Am nevoie de el aici, ca Shurq Elalle să-i poată măsura. . .'

'Lungime?'

'In valoare de. Unde este el?'

'Pe acoperiș. Pining.'

'Oh. Acoperișul este bun. Pining nu este. Crezi că are nevoie de încă o vorbă?

— De la tine, stăpâne? Nu.'

— Încă câteva frunze, te rog. Nu vă zgârciți cu sosul sau orice ar fi acesta.

— Exact a doua oară.

'Orice ar fi? Nu știi?

— Nu, stăpâne. Tocmai s-a scurs. Poate din frunze, poate din altceva. Îi amintește unuia de...

— Tăbăcării?

— Da, exact asta este. Bine făcut.'

Tehol păli și își puse încet castronul. — Tocmai am avut un gând.

Ochii lui Bugg s-au mărit și și el și-a pus castronul jos. — Te rog, stăpâne, nu mai urmări acest gând.

— Continuă să se întoarcă.

'Gandul?'

— Nu, cina. S-a ridicat brusc. — E timpul să bei aer.
— Te superi dacă mă alătur ție?

— Deloc, Bugg. În mod clar, în timpul pregătirii acestei mese, ai muncit din greu pentru a ignora orice impresie ai fi avut. Înțeleg că s-ar putea să fii epuizat de acest efort. Și dacă nu, ar trebui să fii.

S-au întors la un zgomot de pe alee, apoi perdeaua de peste intrare a

fost dată deoparte.

— Ah, Shand, ne întrebam când vei ajunge! — Ești un
mincinos și un hoț, Tehol Beddict. — Este compania pe
care o păstrez, mormăi Bugg.

Rissarh și Hejun l-au urmat în urma lui Shand în timp ce ea a intrat cu furtună în camera mică.

Tehol se dădu cu spatele spre peretele îndepărtat, care nu era suficient de departe. „Inutil să spun”, a spus el, „sunt impresionat”.

Shand se opri. 'Cu ce?'

Văzu că pumnii ei erau strânși. — Ei bine, vigoarea ta, desigur. În același timp, îmi dau seama că am fost neglijent în direcționarea energiilor tale admirabile, Shand. Acum îmi este clar că voi — toți trei, de fapt — aveți nevoie de o implicare mai directă în demersul nostru nefast.

— O face din nou, mârâi Rissarh.

„Ar trebui să-l batem chiar acum”, a adăugat Hejun. — Uite ce a făcut. Shand, cu mai puțin de un clopoțel în urmă spuneai...
— Taci în legătură cu ceea ce spuneam, interveni Shand. — Implicare directă, ai spus, Tehol. In cele din urma. Era vremea, și nu jocurile, nenorocitul alunecos. Vorbește pentru a-ți salva viața.

— Desigur, spuse Tehol zâmbind. „Vă rog, puneți-vă confortabil...”

— Suntem destul de confortabili. Vorbi.'

— Ei bine, nu pari confortabil...

— Tehol.

'Cum doriți. Acum, am să vă dau o listă de nume, pe care va trebui să le memorați. Horul Esterrict, al măslinelor Cargo. Mirrik the Blunt, cel mai mare dintre Blunt, proprietarul lui Blunt Letherii Steel și Blunt Weaponry. Stoople Rott, magnatul cerealelor din Fort Shake. Fratele său, Puryst, producătorul de bere. Erudinaas, regina plantațiilor de frunze de ruș de la Dissent. Finanțatorii, Bruck Stiffen, Horul Rinnesict, Grate Chizev din Letheras, Hepar the Pleaser, din Trate. Deținătorii de datorii Druz Thennict, Pralit Peff, Barrakta Ilk, Uster Taran, Lystry Maullict, toți din Letheras. Tharav cel Ascuns, din camera unsprezece, Chobor's Manse de pe strada Seal, Trate. Le ai?

Shand avea ochi sticloși. 'Mai este?' —
Cam o duzină.

— Vrei să fie uciși? întrebă Hejun.

'Nu a greșit! Vreau să începeți să cumpărați acțiuni în întreprinderile lor. Sub o varietate de nume, desigur. Străduiește-te pentru patruzeci și nouă la sută. Odată ajuns acolo, vom fi gata să forțăm o lovitură de stat. Scopul, desigur, este controlul interesului, dar pentru a obține acest lucru va fi atins doar cu o ambuscadă bruscă, iar pentru asta momentul trebuie să fie perfect. În orice caz, odată ce ai făcut toate astea – cumpărarea, adică – nu mai face nicio mișcare, întoarce-te la mine.

— Și cum ne vom permite toate astea? întrebă Shand.

— Oh, făcu Tehol cu mâna, suntem la culoare. Moneda pe care am

investit-o pentru tine are un profit considerabil. A venit timpul să-l folosim.

— Cât de mult se întoarce?

'Mai mult decât suficient-'

'Cât costă?'

— Ei bine, de fapt nu l-am numărat...

Bugg vorbi. — Cam un vârf.

— Binecuvântarea lui Errant! Shand se uită la Tehol. — Dar nu te-am văzut făcând nimic!

— Dacă ai fi făcut-o, Shand, atunci nu aș fi fost suficient de atent. Acum, cel mai bine începem doar cu numele pe care ți le-am dat. Următoarea listă poate veni mai târziu. Acum, am întâlniri programate în seara asta...

— Ce fel de întâlniri?

„Oh, asta și asta. Acum, te rog, te implor, nu mai incarci prin ușa mea din față. Trebuie să fie observat mai devreme sau mai târziu, iar asta ar putea fi rău.

— Ce mâncați voi doi? întrebă deodată Rissarh, cu nasul încrețit.

— Asta și asta, răspunse Bugg.

— Haide, le spuse Shand tovarășilor ei, să mergem acasă. Poate că va apărea Ublala.

— Sunt sigur că o va face, spuse Tehol zâmbind în timp ce le escorta pe cele trei femei până la prag. — Acum, dormi puţin. Aveți vremuri ocupate înainte.

Hejun se întoarse pe jumătate. — Măsline de marfă — Horul cine?
Shand întinse mâna și îl târă pe Hejun pe alee.

Încă zâmbind, Tehol a ajustat perdeaua până a acoperit din nou intrarea. Apoi s-a întors. 'A decurs bine.'

— Rissarh avea un cuțit, a spus Bugg, „înfipt de-a lungul încheieturii mâinii”.

'Ea a facut? Invelit?'

'Da domnule.'

Tehol se duse spre scară. — Am încredere că ai avut propriile tale cuțite la îndemână.

— Nu am nici un cuțit.

Tehol făcu o pauză, cu o mână pe treapta cea mai apropiată. 'Ce? Ei bine, unde sunt toate armele noastre?

— Nu avem nicio armă, stăpâne.

'Nici unul? Am făcut-o vreodată?

'Nu. Niște linguri de lemn. . .'

— Și ești priceput cu ele?

'Foarte.'

— Ei bine, atunci e în regulă. Vii?' —
Într-o clipă, stăpâne.

— Corect, și asigurați-vă că curățați. Locul ăsta este o
mizerie îngrozitoare. — Dacă găsesc timp.

Ublala Pung stătea întinsă cu fața în jos pe acoperiș, lângă pat.

— Ublala, spuse Tehol apropiindu-se, e ceva în neregulă?

'Nu.' Cuvântul era înăbușit. — Ce faci acolo jos?

'Nimic.'

— Ei bine, suntem pe cale să avem un oaspete care
vrea să te cunoască. 'E in regula.'

— S-ar putea să merite să te străduiești să faci o impresie bună, spuse Tehol.

'În regulă.'

— S-ar putea să se dovedească puțin dificil, Ublala, cu tine întins așa acolo. Când am apărut prima dată, recunosc că am crezut că ai fost mort. S-a oprit apoi, gândindu-se, și s-a luminat. — Rețineți, s-ar putea să fie un lucru bun... O zgârietură de cizme într-o parte, apoi Shurq Elalle ieși din umbră.

— Acesta este el?

— Ai ajuns devreme, spuse Tehol.

'Eu sunt? Oh. Ei bine, aștepți ca un nigromant să-l anime sau ceva?

— Aș fi, dacă ar fi mort. Ublala, dacă vrei, ridică-te. Aș dori să vă prezint pe Shurq Elalle...

— Ea este cea moartă? întrebă el, nemișcând încă. — Hoțul care s-a înecat?

— Deja iei ceva împotriva mea, răspunse Shurq, cu tonul ei

descurajat.

— Încă nu am ajuns la asta, a spus Tehol. — Ublala, ridică-te. Shurq are nevoi. Îi poți întâlni și, în schimb, îi vei face pe Shand, Rissarh și Hejun să plece...

— De ce ar face-o? întrebă Ublala.

— Pentru că Shurq le va spune.

'Eu voi?'

— Uite, spuse Tehol, exasperat, niciunul dintre voi nu cooperează aici. Pe picioarele tale, Ublala.

— Nu va fi necesar, interveni Shurq.

— O, bine, e foarte frumos. Nebun, dar drăguț. Tehol se ghemui lângă Ublala, își împinse mâinile sub bărbatul uriaș, apoi se ridică. Picioarele lui Tehol au derapat. A mormăit, a gâfâit, a agitat iar și iar, fără niciun efect.

— Încetează, spuse Shurq cu o voce ciudată. — O să mă faci să râd. Și să râzi chiar acum ar fi scump.

Întins peste Ublala, Tehol se uită la ea. 'Scump?'

— Toate condimentele alea, desigur. Spune-mi, Ublala, ce ai văzut când ai trecut pe fundul canalului?

'Noroi.'

'Ce altceva?'

'Deșeuri.'

'Ce altceva? Pe ce mergeai?

— Corpuri. Oase. Raci, crabi. Plase vechi. Oale sparte,
mobilier... — Mobilă? întrebă Tehol. — Mobilier care poate fi
întreținut? — Ei bine, era un scaun. Dar nu am stat în ea.

— Corpuri, spuse Shurq. 'Da. O mulțime de cadavre. Cât de adânc era canalul inițial?

Bugg sosise și, cu această întrebare, Tehol se uită la servitorul său. 'Bine? Trebuie să știi, fiind inginer și toate astea.

— Dar mă prefac doar că sunt inginer, a subliniat Bugg. —
Deci pretinde că știi răspunsul la întrebarea lui Shurq!
„Se spunea că șapte bărbați înalți ar putea sta, picior la umăr, iar ultimul ar putea să se ridice cu mâinile și să găsească suprafața. Odinioară, marile nave comerciale puteau să-și croiască drum pe toată

lungimea.

— Nu eram departe de suprafață, spuse Ublala, răsturnându-se, fără să-și țină seama de Tehol, care a țipat în timp ce a fost prăbușit într-o parte cu o bătaie. — Aproape că am putut ajunge, a adăugat el în timp ce se ridică, îndepărtându-se.

— E multă mizerie, comentă Bugg.

— Nu mint, spuse Ublala.

— N-am spus că ești, spuse Bugg.

„Deci”, a întrebat Shurq, „cine ucide pe toți oamenii aceia?”

— Nu contează toate astea, spuse Tehol în timp ce se ridică în picioare. „Shurq Elalle, permiteți-mi să vă prezint pe Ublala Pung. Plimbarea pe canal este foarte frumoasă noaptea, da? Nu în ea, vreau să spun. Alături de ea, doar pentru o schimbare. Perfect pentru o promenadă...

— Intenționez să jefuiesc moșia lui Gerun Eberict, îi spuse Shurq lui Ublala. „Dar există observatori periferici care trebuie îngrijiți. Poți crea o diversiune, Ublala Pung?

Bărbatul uriaș și-a scărpinat maxilarul. 'Nu știu. Nu am nimic împotriva lor...

— Ei nu te plac.

'Nu? De ce?'

'Fara motiv. Pur și simplu nu.

— Atunci nici mie nu-mi plac.

— Deci spui, dar nu am văzut nicio
dovadă. 'Vrei dovezi? Bun. Sa mergem.'

Shurq prinse un braț în cel al lui Ublala și îl conduse spre marginea îndepărtată a acoperișului. — Trebuie să sărim pe celălalt acoperiș, spuse ea. — Nu cred că poți face asta, Ublala. Oricum, nu în liniște.

'Da, pot. Îți voi arăta că pot.

'O să vedem. . .'

Tehol se uită după ei, apoi se îndreptă spre Bugg.

Servitorul a ridicat din umeri. — Sunt complexitățile minții masculine, stăpâne.

Ploaia de mai devreme în acea zi făcuse aerul nopții binecuvântat de răcoros. Brys Beddict a părăsit palatul pe o afișă laterală și a pornit pe un traseu ocolit către reședința fratelui său. Deși era aproape de miezul nopții, erau mulți oameni pe străzi.

Nu se simțise niciodată în întregime confortabil în labirintul aglomerat și sordid care era Letheras. Fața bogăției a rămas în cea mai mare parte ascunsă, lăsând doar înfățișarea devastată a sărăciei, iar asta a fost uneori aproape copleșitor. Dincolo de Datori se aflau cei pierduți, cei care renunțaseră cu totul, iar printre aceștia se vedeau nu doar refugiați din triburile anexate, ci și Letherii — mai mult decât și-ar fi imaginat. Pentru tot explozivul

creșterea care conducea regatul, părea că o proporție tot mai mare a populației era lăsată în urmă, iar asta era îngrijorător.

În ce moment al istoriei lui Letheras, s-a întrebat el, lăcomia a devenit o virtute? Nivelul de autojustificare cerut a fost uluitor în complexitatea sa tautologică și părea că limbajul însuși era cea mai mare armură împotriva bunului simț.

Nu poți lăsa pe toți acești oameni în urmă. Ei sunt în afara entuziasmului și poftei nesfârșite, a acumulării frenetice. Sunt afară și pot privi doar cu disperare și invidie tot mai mari. Ce se întâmplă când furia înlocuiește neputința?

Din ce în ce mai mult, rîndurile armatei se umpleau cu cele mai joase clase. Antrenamentul, veniturile acceptabile și burta plină au oferit stimulentele, totuși acești soldați nu erau îndrăgostiți de civilizația pe care au jurat să o apere. Adevărat, mulți dintre ei s-au alăturat cu vise de pradă, de avere furată și de glorie câștigată. Dar astfel de bogății au venit doar cu agresivitate, și cu o agresiune de succes. Ce s-ar întâmpla dacă armata s-ar afla în defensivă? *Ei vor lupta pentru a-și apăra casele, pe cei dragi. Bineînțeles că o vor face. Nu există motive de îngrijorare, nu-i așa?*

S-a întors pe aleea care ducea la casa lui Tehol și a auzit, undeva dincolo de locuința mizerabilă, sunetele unei ceartă aprigă. Lucrurile s-au prăbușit într-o cacofonie care s-a încheiat cu un țipăt.

Brys ezită. Nu putea să ajungă la sursa sunetelor de pe această alee, dar acoperișul lui Tehol i-ar putea permite să vadă în jos pe strada opusă. A continuat.

Cu pomul cuțitului, Brys bătu în tocul ușii. Nu a existat niciun răspuns. Trase perdeaua deoparte și privi înăuntru. O singură lampă cu ulei tremurândă, strălucirea slabă din vatră și voci care coborau de sus.

Brys a intrat și a urcat pe scara șubredă.

A ieșit pe acoperiș și i-a văzut pe Tehol și pe servitorul său stând la marginea îndepărtată, uitându-se în jos – probabil la argumentul care era încă în desfășurare.

— Tehol, strigă Brys, apropiindu-se. — Aceasta este o chestiune

pentru paza orașului? Fratele lui se răsuci, apoi clătină din cap. — Nu cred, frate.

O rezoluție este doar la câteva momente distanță. Nu ești de acord, Bugg?

— Cred că da, din moment ce aproape a ieșit și bătrâna aia a rămas fără lucruri de aruncat.

Brys veni alături și privi în jos. Un bărbat uriaș era ocupat să se desprindă dintr-o grămadă de moloz prăfuit, aturându-se când obiecte au fost aruncate spre el de o bătrână în pragul casei.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă Brys.

— Un asociat de-al meu, a spus Tehol, a sărit pe acoperișul de acolo de pe acesta. A aterizat destul de liniștit, presupun. Apoi acoperișul a cedat, vai. După cum puteți vedea, este un om mare.

Nefericitul asociat urcase în sfârşit liber. Se părea că a luat cea mai mare parte a zidului cu el în coborâre. A fost un miracol că părea nevătămat. — De ce sărea de pe acoperișul tău, Tehol?
— A fost o îndrăzneală.

'A ta?'

— Oh, nu, nu aș face niciodată asta.

'Atunci cine? Sigur nu slujitorul tău?

Bugg a pufnit: — Eu? Cu siguranță că nu, Finadd!

— Un alt oaspete, explică Tehol. — Cine a plecat de atunci, deși nu departe, îmi imaginez. Undeva în umbră, în așteptarea dragului Ublala.
'Ublala? Ublala Pung? Oh, da, îl recunosc acum. Un asociat? Tehol, bărbatul e un criminal...

— Cine și-a dovedit nevinovăția în canal...

— Asta nu este inocență, a replicat Brys, „asta este o voință încăpățânată”.

— Un testament pe care Errantul l-ar fi slăbit cu siguranță dacă Ublala ar fi fost cu adevărat vinovat de crimele de care fusese acuzat.

— Tehol, într-adevăr...

Fratele lui s-a îndreptat spre el, cu sprâncenele ridicate. — Tu, soldat al regelui, arunci ochiuri asupra sistemului nostru de justiție?

— Tehol, *regele* aruncă ochiuri asupra justiţiei!

— Cu toate acestea, Brys, apropo, ce cauți aici? — Am venit
să-ți cer sfatul.

'Oh. Ei bine, ne retragem într-o secțiune mai privată a acoperișului meu? Iată, urmează-mă, acel colț îndepărtat este ideal.

— N-ar fi mai bine jos?

— Ei bine, așa ar fi, dacă Bugg s-ar fi obosit să facă curățenie. Așa cum este, locuința mea este o mizerie inacceptabilă. Nu mă pot concentra acolo jos, nici o clipă. Stomacul mi se întoarce la gândul...

— Asta ar fi cina, spuse Bugg în spatele lor.

Frații s-au întors să se uite înapoi la el.

Bugg făcu un semn de sân. — Atunci voi fi jos. L-au
privit plecând.

Brys și-a dres glasul. — Sunt facţiuni în palat. Intrigi. Și se pare că anumiți oameni m-ar forța să mă implic, când tot ce îmi doresc este să rămân loial regelui meu.

— Ah, și unele dintre aceste facțiuni sunt mai puțin loiale regelui?

— Nu în niciun fel care ar putea fi dovedit. Mai degrabă, este pur și simplu o chestiune de reinterpretare a ceea ce ar servi cel mai bine regelui și intereselor regatului.

— Ah, dar acestea sunt două lucruri complet diferite. Interesele regelui versus interesele regatului. Cel puțin, presupun că așa văd ei și cine știe, s-ar putea să aibă dreptate.

— S-ar putea, Tehol, dar am îndoieli.

Tehol și-a încrucișat brațele și a privit orașul. — Deci, spuse el, există facțiunea reginei, care include prințul Quillas, cancelarul Triban Gnol și prima consoartă, Turudal Brizad. Mi-a fost dor de cineva?

Brys se uita la fratele său. A scuturat din cap. — Ofițeri și paznici, diverși spioni.

— Și propria fracțiune a regelui. Ceda Kuru Qan, primul eunuc Nifadas, Preda Unnutal Hebaz și poate prima concubină Nisall. Și, bineînțeles, tu.

— Dar nu vreau să fac parte din nicio facțiune...

— Tu ești Campionul Regelui, frate. După cum văd eu, nu ai de ales.
— Tehol, sunt deznădăjduit la astfel de jocuri de intrigi. — Deci, nu
spune nimic. Vreodată.'

— La ce va folosi asta?

— Îi vei convinge că ești mai deștept decât ei. Și mai înfricoșător, că știi totul. Poți vedea prin toate fațadele lor...

— Dar nu pot să văd prin toate astea, Tehol. Prin urmare, nu sunt mai inteligent.

'Desigur ca esti. Trebuie doar să o tratezi ca pe un duel. De fapt, tratați totul ca pe un duel. Fenda, para, dezactiva, toate chestiile astea complicate.

— E ușor să spui, mormăi Brys.

Au tăcut, uitându-se peste orașul întunecat. Lămpile cu ulei luminau aleea canalelor, dar apa însăși era neagră ca cerneala, șerpuind ca niște panglici ale uitării între clădirile ghemuite și uriașe. Alte lumini se mişcau

pe străzi, purtați de oameni care își îndeplinesc sarcinile. Cu toate acestea, întunericul domina scena.

Brys se uită în sus la cel mai apropiat nivel, privi câteva felinare alunecând de-a lungul intervalului ca niște luni minuscule. — M-am gândit la Hull, spuse el după un timp.

„Aș avea puține speranțe”, a spus Tehol. „Dorințele fratelui nostru nu au nimic de-a face cu autoconservarea. Cred că în mintea lui are de gând să moară în curând.

Brys dădu din cap.

„Și”, a continuat Tehol, „dacă va putea, făcând acest lucru, va doborî și cât mai mult Lether posibil. Doar din acest motiv, cineva îl va opri. Cu finalitate.'

— Și se va aștepta de la mine răzbunare împotriva acelor criminali, spuse Brys.

— Nu neapărat, spuse Tehol. — La urma urmei, loialitatea ta cea mai importantă este față de regele tău.

— Înlocuiesc chiar și asta pentru familia mea?

'Ei bine, da.'

„A nu face nimic ar fi privit ca lașitate. Mai rău încă, nu cred că aș putea să-i înfrunt pe ucigașii lui Hull fără să-mi ating sabia.

— Poate că trebuie, Brys. Desigur, a adăugat Tehol, nu sunt atât de legat de astfel de interdicții.

Brys și-a studiat fratele pentru o clipă lungă. — L-ai răzbuna pe Hull?

— Contați pe asta.

În cele din urmă, Brys a zâmbit.

Tehol aruncă o privire și dădu din cap. — E perfect, frate. Când te întâlnești față în față cu ei, arată-i acel zâmbet. Va pune teroare în inimile lor.

Brys oftă și își întoarse privirea către oraș. „În exterior, părem atât de diferiți, noi trei.”

— Și așa suntem, a răspuns Tehol. „Se rezumă la metode și fiecare mergem pe căi unice. În același timp, vai, trebuie să trăim cu toții cu o moștenire identică, o moștenire deosebit de neplăcută.' A ridicat din umeri, apoi și-a tras pantalonii lăsați. — Trei pietre într-un pârâu. Toate supuse aceleiași ape năvalnice, dar fiecare avea o formă diferită, în funcție de natura sa.

— Și care dintre noi este gresie?

— Hull. Cel mai mult a fost uzat, frate, de departe. Tu, ești bazalt.

— Și tu, Tehol?

„Poate o combinație a celor două, dând un rezultat trist deformat. Dar pot trăi cu asta.

— Poate că poți, observă Brys, dar ce zici de noi ceilalți? —
Există o problemă cu care mă poți ajuta, frate. 'Oh?'

— Probabil că în palat există înregistratoare de informații obscure. Oameni care numără diverse evenimente, tendințe și altele.'

— O adevărată armată a lor, Tehol.

'Intr-adevar. Acum, poți să faci niște întrebări discrete pentru
mine? — În legătură cu ce?

— Oameni dispăruți în Letheras. Cifre anuale, așa ceva. 'Dacă
vrei. De ce?'

— Momentan, sunt doar curios.

— Ce faci, Tehol?

'Acesta și acela.'

Brys se strâmbă. 'Atenție.'

'Va trebui. Mirosi asta? Bugg prepară ceai. —
Asta nu miroase a ceai.

— Da, e plin de surprize. Să coborâm. Eu unul mi-e foarte sete.

Shurq Elalle îl urmărea pe Ublala Pung apropiindu-se de perechea de paznici care tocmai veniseră după colțul zidului exterior al proprietății. Au avut timp să ridice privirea alarmați înainte ca el să arunce cu pumnul. Strângându-se într-o falcă, apoi urmând să se lovească de tâmpla celuilalt bărbat. Ambele s-au prăbușit. Ublala făcu o pauză, privindu-i de sus, apoi porni în căutarea altora.

Shurq a pășit din umbră și s-a apropiat de perete. Secțiile fuseseră

gravate în piatra ocru, dar ea știa că erau legate de intruziunile unei persoane în viață. Căldura unui corp, respirațiile umede, bubuitul unei inimi. Cele legate de mișcare erau mult mai scumpe de întreținut și ar fi rezervate pentru casa principală.

A ajuns la perete, s-a oprit pentru a arunca o ultimă privire în jur, apoi a escaladat rapid.

Vârful era împânzit cu cioburi de fier ascuțit ca brici care tăiau adânc în căptușeala întărită a mănușilor ei. În timp ce s-a ridicat, cioburi au tăiat straturile de piele și s-au afundat în palme, îmbunătățindu-i strângerea. Ea avea să cuseze lacerațiile mai târziu, pentru a împiedica scamele și insectele și alte creaturi care ar putea căuta să se stabilească în perforații.

Partea superioară a corpului ei cocoțată deasupra brațelor ei, a studiat compusul de dedesubt. Nevăzând pe nimeni, se ridică, pivotând pe mâini, apoi coborî pe cealaltă parte. Își smulse mâna stângă de vârfuri și apucă marginea cu degetele, apoi și-a tras și mâna dreaptă. Eliberată de cioburi, ea a coborât rapid să se ghemuiască în umbra de sub zid.

Zeci de paznici undeva înainte, între ea și obiectivul ei. Bărbați, dar nu, ea nu se putea gândi la asta, nu chiar acum. Mai târziu, cu Ublala. Din păcate, oaspetele fără minte din ea nu înțelegea nimic despre valoarea anticipării. A cunoscut foamea și foamea trebuie potolită. Natura lucrurilor vii, gândi ea, spre deosebire de lucrurile moarte. Urgență, nemulțumire, povara poftelor. Ea uitase.

Patru gardieni stăteau la intrarea în moșie, unul de fiecare parte a ușilor duble, cei doi rămași flancând treptele largi. Păreau plictisiți. Erau ferestre la etajul principal, dar acestea erau cu obloane. Balcoanele de la nivelul următor — ușile mici de acolo ar fi protejate. Etajul superior era alcătuit din trei camere cu cadru în A orientate spre față, cu acoperișurile lor cu vârfuri abrupte și placate cu ardezie. În interiorul acestor proiecții, acoperișul proprietății era plat și cu pereți joase, o adevărată pădure de plante în ghivece și copaci pipernici. Și observatori ascunși.

Una peste alta, aparent inexpugnabil.

Doar genul care i-a plăcut.

Ea a pornit spre cea mai apropiată anexă, o magazie de întreținere cu un acoperiș înclinat, care dă spre complex. Pași atenți, tăcuți, apoi așezându-se lângă cel mai apropiat perete al șopronului. Unde a așteptat.

O bătaie puternică pe porțile din față.

Cei patru paznici de la intrarea în moșie s-au îndreptat, au schimbat priviri. Erau cel puțin opt dintre camarazii lor care patrulau pe strada și aleea dincolo de zid. Era prea târziu pentru un oaspete și, în plus, maestrul Gerun Eberict nu era acasă. Ca alternativă, poate că trimisese un

mesager.

Dar atunci ar fi fost un semnal de la patrulă. Nu, îi vedea concluzând, asta era neobișnuit.

Cei doi paznici de la baza treptelor se îndreptară spre poartă, cu mâinile în mânerele săbiilor.

Bucăitul încetă când cei doi bărbați ajunseră la jumătatea drumului spre poartă. Au încetinit, scotând armele.

La doi pași de poartă.

Portalurile gemene au explodat înăuntru, coborând ambele gărzi sub lemnul și bronzul bătuți. Elanul de înaintare al lui Ublala l-a purtat peste ușile turtite și pe bărbații prinși sub ele.

În vârful scărilor, strigăte de alarmă, iar ultimii doi paznici se repeziră spre uriaș.

— Niciodată nu am făcut nimic nimănui dintre voi! Urlă Ublala, sau cel puțin așa credea Shurq că a spus – cuvintele au fost făcute neclare de indignarea lui stăpânită în timp ce ataca cei doi paznici.

Un scurt moment de îngrijorare pentru Shurq, deoarece bărbatul ei era dezarmat. Săbiile tăiate. Ublala părea să-i plesnească de-a lungul apartamentului, și unul

a săbiilor învârtite prin aer. Celălalt a arat în pavajul de la picioarele uriașului. O palmă în spate îl învârti pe cel mai apropiat bărbat. Gardianul rămas țipa, se poticnește înapoi. Ublala întinse mâna, îl prinse de brațul drept și îl trase aproape.

'Nu sunt carne, sunt un corp nou!'

Sau „Nu sunt rău cu nimeni!”

Paznicul a fost târât de pe picioare și zdruncinat într-un zgomot de armură pentru a însoți afirmația incoerentă. Nefericitul a plecat moale, membrele lui zvâcnindu-se. Ublala îl lăsă jos și ridică privirea.

Garzile curgeau spre el de fiecare parte a moșiei.

Mormăi alarmat, se întoarse și alergă înapoi prin poarta căscată.

Shurq ridică privirea spre acoperiș. Patru siluete acolo sus, privind în jos la uriașul care fuge, două dintre ele pregătind sulițele.

Dar trecuse deja prin arcadă.

Shurq se strecură pe spatele șopronului și se năpusti peste golul îngust pentru a ajunge lângă zidul proprietății. Ea se îndreptă spre scări, pe platformă și prin intrarea neprotejată. Afară, a auzit

cineva a strigat ordine ca o ariergardă să țină complexul, dar era clar că nimeni nu se întoarse să supravegheze ușile din față.

Shurq s-a trezit într-o sală de recepție, cu pereții acoperiți cu fresce ilustrând apărarea disperată de către Gerun a regelui Ezgara Diskanar. S-a oprit, a scos un cuțit pentru a zgâria mustața pe chipul bărbătesc, strâmbător și triumfător al lui Gerun, apoi a continuat printr-o arcada care ducea către o încăpere mare, modelată după modelul unei săli a tronului, deși tronul – un ornat, cu spatele înalt. monstruozitatea — era pur și simplu poziționată în capul unei mese lungi în loc să depășească o estradă ridicată.

Uși la fiecare colț al camerei, fiecare încadrată în mod elaborat. Un al cincilea, îngust și încadrat în spate, probabil cu un pasaj de servitori dincolo.

Fără îndoială că locuitorii erau trezi până acum. Cu toate acestea, fiind slujitori — îndatorati cu toții — s-ar ascunde sub pătuțurile lor în timpul acestui tumult terifiant.

Ea a pornit spre ultima uşă. Pasajul de dincolo era îngust și slab iluminat. Celulele cu perdele îl căptușeau, reședințe patetice ale personalului. Nu se vedea nicio lumină de sub niciunul dintre agățători, dar Shurq simți zgomotul zgârieturii dintr-o cameră la jumătatea distanței și un gâfâit înăbușit de la una mai aproape, din stânga ei.

Și-a închis mâna înmănușată pe mânerul cuțitului de luptă legat sub brațul stâng și a lovit cu putere spatele lamei de marginea tecii în timp ce o scotea. Mai multe gâfâituri. Un țipăit îngrozit.

Pași lenți pe pasajul îngust, făcând pauze din când în când, dar niciodată suficient de lungi pentru a stârni un țipăt din partea cuiva, până când a ajuns la o intersecție în T. În dreapta, culoarul se deschidea spre bucătărie. În stânga, o scară care duce atât în sus, cât și în pivnițe sub pământ. Shurq se întoarse și se îndreptă spre coridorul din care tocmai părăsise. Cu vocea scăzută, ea șuieră: „Du-te la culcare. Făceam doar un circuit. Nimeni aici, dragilor. Relaxa.'

'Cine e?' întrebă o voce.

'Cui îi pasă?' a răspuns altul. — După cum a spus, Prist, adormi înapoi. Dar Prist a continuat: „Este doar” că nu recunosc „sunt...”

— Da, răspunse celălalt, dar nu ești grădinar, ci un adevărat erou viu, nu, Prist?

„Tot ce salvez” este...

Shurq se întoarse să se oprească în fața cortinei lui Prist.

A auzit mișcare dincolo, dar bărbatul a tăcut.

Ea trase lenjeria murdară într-o parte și se strecură în camera înghesuită. Mirosea a noroi și gunoi de grajd. În întuneric, distinge doar o siluetă mare, ghemuită pe peretele din spate, cu o pătură întinsă sub bărbie.

— Ah, Prist, murmură Shurq cu o voce puțin mai mult decât o șoaptă și făcând încă un pas mai aproape, ești bun să taci? Sper că da, pentru că intenționez să petrec ceva timp cu tine. Nu-ți face griji, a adăugat ea în timp ce își desfăcea cureaua, va fi distractiv.

Două clopote mai târziu, Shurq și-a ridicat capul de pe brațul musculos al grădinarului, concentrându-se să asculte dincolo de sforăiturile lui puternice. Bietul nenorocit fusese epuizat – ea spera că Ublala se va descurca mai bine – și toate scâncetele și mielăiturile lui ulterioare erau dezgustătoare. Pe măsură ce ecourile scăzute ale soneriei se estompeau, o tăcere solidă l-a înlocuit.

Gardienii se întorseseră la scurt timp după ce Shurq se strecurase în cabina lui Prist. Tare de speculații și discuții acerbe, indicând că Ublala și-a reușit să scape, deși un apel pentru serviciile vindecătorului casei sugera că ar fi fost o ciocnire sau două. De atunci, lucrurile s-au aranjat. Se făcuse o percheziție superficială a proprietății, dar nu și a camerelor servitorilor, ceea ce sugerează că paznicilor casei nu le venise nicio suspiciune de diversiune și infiltrare. Neglijent. Indicator al unei triste lipse de imaginație. Una peste alta, așa cum se așteptase ea. Un maestru dominator a avut acest efect. Inițiativa era periculoasă, ca să nu se ciocnească de ego-ul formidabil al lui Gerun.

Shurq s-a desprins din îmbrățișarea epuizată și copilărească a lui Prist și s-a ridicat în tăcere pentru a-și îmbrăca hainele și echipamentul. Gerun ar avea un birou, alăturat camerelor sale private. Bărbații ca Gerun aveau întotdeauna birouri. Le-a servit nevoii de legitimitate.

Apărările sale ar fi elaborate, magia scumpă și temeinică. Dar nu atât de complicat încât să lase un Finadd confuz. În consecință, mecanismele de dezactivare ar fi simple. Un alt lucru de luat în considerare, desigur, a fost faptul că Gerun era absent. Era probabil să existe secții suplimentare care nu puteau fi anulate. Ea bănuia că vor avea aspect de viață, deoarece alte tipuri ar putea fi mai ușor declanșate accidental.

Ea păși liniștită înapoi în coridor. Sunete de somn și nimic altceva. Mulțumit, Shurq s-a întors la intersecția în T și a virat la stânga. Urcând scara, a avut grijă să așeze fiecare picior de-a lungul marginilor alternante, unde îmbinările reduceau probabilitatea unui scârțâit semnalizator.

Ajungând la primul palier, Shurq se apropie de uşă, apoi se opri. Nemişcat. De-a lungul cusăturii ușii a fost așezat o sârmă, blocată de ultimul servitor care a folosit pasajul. Uneori, cele mai simple alarme au reușit acolo unde au eșuat cele mai elaborate, fie și doar pentru că hoțul anticipa în exces complicația. Ea a eliberat mecanismul și a răsucit zăvorul.

Într-un alt pasaj al servitorilor, paralel cu holul formal, presupunând un aspect tipic pentru moșia lui Gerun. Găsi ușa singură acolo unde se aștepta, în dreapta, la capătul îndepărtat. Încă un cablu de eliberat, apoi ea a pășit. Holul era neluminat, ceea ce era inteligent. Trei uși de-a lungul peretelui opus, încăperile dincolo nu arătau nicio lumină.

Era destul de sigură că găsise încăperile private ale lui Gerun Eberict. Abia detectabile în întuneric erau o mulțime de sigilii arcane pictate pe cea mai apropiată ușă.

Shurq se apropie pentru a studia acele simboluri.

Și încremeni când o voce plictisitoare vorbea de pe coridor. „A fost incompetență. Sau așa spune el. Și acum ar trebui să mă revanșez cu el. Ea s-a întors încet. O siluetă așezată, întinsă pe spate, cu picioarele întinse

afară, cu capul înclinat într-o parte.

— Ești mort, spuse bărbatul.

— Este o promisiune sau o observație?

„Doar ceva ce avem în comun”, a răspuns el. — Nu mi se mai întâmplă așa ceva.

— Știu exact cum te simți. Așadar, Gerun te are aici să-i păzești camerele.

— Este penitența mea.

— Pentru incompetenţă.

'Da. Gerun nu concediază oamenii, știi. Îi ucide și apoi, în funcție de cât de supărat este, fie îi îngroapă, fie îi ține o vreme. Presupun că mă va îngropa până la urmă.

— Fără să-ți eliberezi sufletul?

— El uită adesea de partea aceea.

— Sunt aici să fur tot ce are.

„Dacă ai trăi, bineînțeles, te-aș ucide într-un mod monstruos și terifiant. M-aș ridica de pe acest scaun, cu picioarele târâind, cu brațele întinse cu mâinile zgâiind aerul. Aș scoate sunete bestiale, gemete și șuierate de parcă mi-ar fi foame să-mi înfund dinții în gâtul tău.

— Asta s-ar dovedi cu siguranță suficient pentru a descuraja un hoț. Unul viu, adică.

— Ar fi, și probabil mi-ar plăcea și eu.
— Dar nu trăiesc, nu?

'Nu. Dar am o întrebare pentru tine și este una importantă.
'În regulă. Intreaba.'

— De ce, din moment ce ești mort, arăți atât de bine? Cine te tunde? De ce nu putrezești ca mine? Ești umplut cu ierburi sau așa ceva? Te machiezi? De ce albul ochilor tăi este atât de alb? Buzele tale atât de lucioase?

Shurq a tăcut o clipă, apoi a întrebat: — Asta e singura ta
întrebare? 'Da.'

— Dacă doriți, vă pot prezenta persoanelor responsabile pentru noul eu. Sunt sigur că pot face același lucru pentru tine.

'Într-adevăr? Inclusiv o manichiură?

'Absolut.'

„Ce zici de a-mi pili dinții? Știi, pentru a le face ascuțite și
înfricoșătoare. „Ei bine, nu știu cât de înfricoșător vei fi cu părul
coafat, cu machiajul,

unghii perfecte și buze lucioase.

— Dar dinți ascuțiți? Nu crezi că dinții ascuțiți îi vor îngrozi pe
oameni? „De ce să nu te mulțumești cu acestea? Majoritatea
oamenilor le este frică să putrezească
lucruri, lucruri care se târăsc de dăunători și împuțite ca un mormânt proaspăt întors. Colții și unghiile tăiate în gheare.

'Imi place. Îmi place cum gândești.

'Plăcerea este de partea mea. Acum, trebuie să-mi fac griji pentru aceste secții?

'Nu. De fapt, vă pot arăta unde sunt toate mecanismele pentru alarme.

— Asta nu te va dezvălui?

'Dă-mă departe? Desigur, vin cu tine. Presupunând că ne poți scoate pe amândoi de aici.

'Aha, înțeleg. Sunt sigur că ne vom descurca. Apropo, cum te cheamă? — Harlest Eberict.

Shurq și-a înclinat capul, apoi a spus: „Oh. Dar ai murit acum zece ani, după spusele fratelui tău.

'Zece ani? Asta-i tot?'

— Cred că a spus că ai căzut pe scări. Sau asa ceva.' — Scări. Sau aruncat de pe balcon. Poate amândoi.'

— Și ce ai făcut sau nu ai făcut pentru a câștiga o asemenea pedeapsă? 'Nu-mi amintesc. Numai că eram incompetent.

— Asta a fost cu mult înainte ca Gerun să salveze viața regelui. Cum ar fi putut să-și permită vrăjitoria necesară pentru a-ți lega sufletul de corpul tău?

— Cred că a cerut o favoare.

Shurq se întoarse înapoi spre uşă. — Asta duce la biroul lui?

— Nu, ăla merge în camera lui de dragoste. Îl vrei pe cel de aici. — E vreo șansă ca cineva să ne audă vorbind chiar acum, Harlest? — Nu, pereţii sunt groşi.

— Un ultim lucru, spuse Shurq, privindu-l pe Harlest. — De ce nu ți-a legat Gerun loialitatea de magie?

Fața palidă și neregulată arăta surpriză. — Ei bine, suntem fraţi!

Alarmele anulate, cei doi strigoi au stat în biroul lui Finadd Gerun Eberict. — Nu păstrează prea multe monede reale aici, spuse Harlest. „În mare parte, scrieri ale deținere. Își răspândește averea pentru a o proteja. 'Foarte intelept. Unde este sigiliul lui?

'Pe birou.'

— Foarte neînţelept. Fă-mi o favoare și începe să strângi acele mandate. S-a dus la birou și a adunat sigiliul greu și ornamentat și foile groase de ceară îngrămădite lângă el. — Această ceară este o culoare exclusivă?

'O da. A plătit destul pentru asta. Harlest se dusese la un perete și îndepărta o tapiserie mare în spatele căreia se afla un dulap încorporat. A decuplat o serie de fire, apoi a deschis ușa mică. Înăuntru se aflau teancuri de suluri și o cutie mică cu bijuterii.

'Ce e in cutie?' întrebă Shurq.

Harlest o ridică și i-o aruncă lui Shurq. — Banii lui. După cum am spus, nu ține niciodată prea multe în preajmă.

Ea a examinat clema. Mulțumită că nu era capcană, l-a alunecat într-o parte și a răsturnat capacul înapoi. 'Nu prea mult? Harlest, asta e plin de

diamante.'

Bărbatul, cu brațele încărcate cu suluri, se apropie.
'Este?' — Cred că a chemat câteva dintre exploatațiile sale. 'El trebuie să aibă. Mă întreb de ce?'

„Pentru a-l folosi”, a răspuns ea, „pentru ceva foarte scump. Ei bine, va trebui doar să plece fără.

— Gerun va fi atât de supărat, spuse Harlest, clătinând din cap. — O să înnebunească. Va începe să ne vâneze și nu se va opri până nu ne găsește.

'Si apoi, ce? Tortura? Nu simțim durere. Să ne omoare? Suntem deja morți...

— Își va lua banii înapoi...

— Nu poate dacă nu mai există.

Harlest se încruntă.

Zâmbind, Shurq închise cutia și reseta închizătorul. — Nu seamănă cu tine și îmi este de folos, nu-i așa? Nu, acesta este echivalentul cu a-l arunca pe Gerun de pe balcon sau pe scări, doar din punct de vedere financiar decât fizic.

— Ei bine, el este fratele meu.

— Cine te-a omorât și nici măcar nu a lăsat asta.
'Este adevărat.'

— Deci, plecăm pe balcon. Am un însoțitor care este pe cale să înceapă o altă diversiune. Ești cu mine, Harlest?

— Mai pot primi colții?

'Iţi promit.'

'OK, să mergem.'

Era aproape de zori, iar pământul aburi. Kettle stătea pe o rădăcină

cocoșată și se uită la un singur picior care se întindea încet în mulci. Bărbatul pierduse o cizmă în luptă, iar ea îi privi degetele de la picioare zvâcnindu-se cu o clipă înainte ca acestea să fie înghițite de pământul întunecat.

Se luptase din greu, dar cu maxilarul inferior rupt și gâtul umplut de sânge, nu durase mult. Kettle și-a lins degetele.

Era bine că copacul îi mai era foame.

Cei răi începuseră o vânătoare sub pământ, zgâriind, alunecându-se și ucigând tot ce era slab. În curând ar mai rămâne o mână, dar acestea ar fi cele mai rele. Și apoi aveau să iasă.

Ea nu aștepta cu nerăbdare asta. Și în noaptea aceasta, îi era greu să găsească o victimă pe străzi, cineva cu gânduri neplăcute, care era locul în care nu îi aparținea din motive care nu erau drăguțe.

Fusese din *ce* în ce mai greu, îşi dădu ea seama. Se lăsă pe spate și își împinse degetele pătate prin părul murdar, întrebându-se unde dispăruseră toți criminalii și spionii. A fost ciudat și tulburător.

Iar prietenul ei, cel îngropat sub cel mai bătrân copac, îi spusese că era prins în capcană. Nu putea merge mai departe, nici măcar cu ajutorul ei. Dar ajutorul era pe drum, deși nu era sigur că va ajunge la timp.

Se gândi la acel bărbat, Tehol, care venise aseară să vorbească. Părea destul de drăguț. Ea spera că va veni din nou. Poate că ar ști ce să facă – ea se întoarse pe rădăcină și se uită în sus la turnul pătrat – da, poate ar ști ce să facă, acum că turnul era mort.

Capitolul unsprezece

Pânze decolorate călătoresc pe orizont

Atât de departe și de departe să se diminueze

Scenariul cumplit

Scrie pe acea pânză dovedită.

Știu că cuvintele îmi aparțin

Îmi aparțin

Aceste urme lăsate de fiară

De prezenta mea

Apoi, înainte și acum, mai târziu

Și toate momentele dintre

Pânzele alea îndepărtate conduse

Greu pentru vânturile fără sens

Că și acum cerc

Sinele meu cu inima de piatră

Mijloacele de lacrimi pe care nu le-am vărsat niciodată

Muşcându-mi ochii.

Pânze decolorate plutind parcă ar fi fost ridicate

Deasupra liniei curbe a lumii

Și sunt pierdut și pierdut să răspund

Dacă se apropie sau fug

Apropiați-vă sau fugiți de vremuri nedorite

În burta aceea umflată

Cu țipete neauzite până acum

Și departe și atât de departe și departe.

ACEASTA SĂ LIND L ONGING _

I SBARATH (DE LA S HOR)

Atras de țărm, ca și cum printre mulțimea de adevăruri nescrise dintr-un suflet muritor s-ar putea găsi o recunoaștere a ceea ce însemna să stai pe marginea pământului, privind în necunoscutul fără adâncime care era marea. Nisipul cederea și pietrele de sub picioarele cuiva șopteau incertitudine, promisiunile răzgândite de dizolvare și eroziune a tot ceea ce a fost odată solid.

În lume puteau fi adunate toate simbolurile manifeste pentru a reflecta spiritul uman, iar în dialogul următor s-au găsit toate semnificațiile, fiecare nuanță și fiecare aromă, ridicându-se în legiune în fața ochilor. Lăsând în sarcina martorului decizia de a alege recunoașterea sau de a alege negarea.

Udinaas stătea pe un trunchi de copac pe jumătate îngropat, cu flutura măturatoare zgâriindu-și mocasinii. Nu era orb și nu exista nicio speranță de negare. El a văzut marea așa cum era, amintirile dizolvate ale trecutului văzute în prezent și combustibilul fertil pentru viitor, însăși fața timpului. El a văzut mareele în susurarea lor imuabilă, zgomotul vast ca sângele lunii inimii reci, o bătaie de timp măsurată și, prin urmare, măsurabilă. Maree pe care nu se putea spera să le rețină.

În fiecare an, un sclav Letherii, adânc în apă până la piept și aruncând plase, era prins de o răsucire și dus în larg. Cu unii, valurile i-au dus mai târziu înapoi, fără viață și umflați și mâncați de crabi. Alteori, mareele au livrat cadavre și cadavre din calamități necunoscute și epave de nave. De la viață până la moarte, vastul pustiu de apă dincolo de țărm a transmis același mesaj din nou și din nou.

Stătea ghemuit în epuizare, cu privirea concentrată asupra spărgătoarelor îndepărtate ale recifului, panglica albă care se rostogoli din nou și din nou în ritmul bătăilor inimii și din toate părțile se repezi în valuri de sens. Pe cerul cenușiu și greu. În strigătele de clarion ale pescărușilor. În ploaia cețoasă purtată de vântul geamăt. Nisipurile incerte care se prelingeau sub mocasinii lui udați. Sfârșituri și începuturi, marginea lumii cunoscute.

Ea a fugit din Casa Morților. Tânăra la picioarele căreia îi aruncase inima. În speranța că ea ar putea arunca o privire la ea — Ia Errant

el, chiar o ridică și o devorează ca pe o fiară rânjitoare. Orice, orice, dar. . . *fugind.*

Căzuse inconștient în Casa Morților — *ah, are sens în asta?* — și fusese dus, probabil, înapoi la pătuțul din interior casa lungă Sengar. Se trezise mai târziu – de cât timp nu știa, pentru că se trezise singur. Nici măcar un sclav nu este prezent în clădire. Nicio mâncare nu fusese pregătită, nici feluri de mâncare sau alte semne ale unei mese lăsate în urmă. Vatra era o movilă de cenuşă albă care acoperea câteva jaruri persistente. Afară, dincolo de vocea slabă a vântului și de picurarea mai aproape de apă de ploaie, era tăcerea.

Capul plin de ceață, cu mișcările lui lente și stânjenitoare, el a reconstruit focul. Am găsit o pelerină de ploaie și apoi a ieșit afară. Nevăzând pe nimeni în apropiere, coborase spre țărm. Să privești marea goală și plină și cerul gol și plin. Bătuit de tăcere și de vuietul ei de vânt și țipete de pescăruș și ploi scuipate. Singur pe plajă, în mijlocul acestei legiuni strigătoare.

Războinicul mort care era în viață.

Preoteasa Letherii care fugise în fața unei cereri de ajutor, pentru a oferi mângâiere și a mângâia un tovarăș Letherii.

În cetatea Regelui Vrăjitor, bănuia Udinaas, Edur au fost adunați. Wills s-a blocat într-un război îngrozitor și, ca o insulă în jurul căreia furtuna năvăli în cicluri nesfârșite, forma monstruoasă a lui Rhulad Sengar, care se ridicase din Casa Morților. Blindat în aur, îmbrăcat în ceară, probabil incapabil să meargă sub toată greutatea aceea – până când, desigur, acele monede au fost îndepărtate.

Arta Udinaasului . . . anulat.

Ar fi durere în asta. Durere chinuitoare, dar trebuia făcută și repede. Înainte ca carnea și pielea să crească să îmbrățișeze acele monede.

Rhulad nu era un cadavru, nici strigoi, pentru că un strigoi nu ar țipa. A mai trăit o dată. Nervii îi trezesc, mintea îi arde. Prins într-o închisoare de aur.

La fel ca și eu, odată. Ca fiecare Letherii este prins. Oh, el este

poezie animată, este Rhulad Sengar, dar cuvintele lui sunt pentru Letherii, nu pentru Edur.

Doar un singur sens scos din acea legiune îngrozitoare și unul care nu l-ar lăsa în pace. Rhulad avea să înnebunească. În mintea lui Udinaas nu exista nicio îndoială. Murind, doar pentru a se întoarce la un trup care a fost nu

mai lung al lui, un trup care a aparținut pădurii și frunzelor și pământului de tumulă. Ce fel de călătorie a fost? Cine deschisese calea și de ce?

Este sabia. Trebuie sa fie. Sabia care nu avea să-i elibereze mâinile.

Pentru că nu s-a terminat cu Rhulad Sengar. Moartea nu înseamnă nimic pentru asta.

Nu s-a terminat.

Un cadou însemna, se pare, pentru Hannan Mosag. Oferit de cine?

Dar Hannan Mosag nu va avea acea sabie. În schimb, a revendicat Rhulad. Și acea sabie cu puterea ei atârnă acum peste Regele Vrăjitor.

Acest lucru ar putea distruge confederația. L-ar putea răsturna pe Hannan Mosag și pe K'risnan-ul lui. Dacă, desigur, Rhulad Sengar nu se supune autorității Regelui Vrăjitor.

O problemă mai puțin problematică ar fi fost Frica sau Trull. Poate chiar Binadas. Dar nu, sabia îl alesese pe Rhulad, nesângetul care fusese dornic de război, un tânăr cu ochi secreti și răzvrătire în suflet. S-ar putea să fi fost rupt, dar Udinaas bănuia altceva. *Am putut să-l aduc înapoi, să potolesc acele țipete. Un răgaz de la nebunie, în care se putea aduna și să-și amintească tot ce fusese.*

Lui Udinaas i-a trecut prin minte că ar fi putut să fi făcut o greșeală. O îndurare mai mare ar fi fost aceea de a nu împiedica acea prăbușire rapidă în nebunie.

Și acum m-ar avea ca sclav.

Spuma i se învârtea în jurul gleznelor. Valoarea venea.

— Am putea fi la fel de bine într-un sat abandonat fantomelor, spuse Buruk cel Pale, folosind degetul unei cizme pentru a marginea un buștean mai aproape de foc, făcând o strâmbă la aburii care se ridicau din scoarța sa udă.

Seren Pedac se uită la el încă o clipă, apoi ridică din umeri și întinse mâna spre ibricul stricat care stătea pe o piatră plată lângă flăcări. Putea simți căldura mânerului prin mănușile ei de piele în timp ce își umplea din nou ceașca. Ceaiul era înăbușit, dar nu i-a păsat prea mult în timp ce a înghițit o gură din lichidul amar. Măcar era cald.

— Cât va mai dura asta?

— Înfrânează-ți nerăbdarea, Buruk, îl sfătui Seren. „Nu va fi nicio satisfacție în rezolvarea tuturor acestor lucruri, presupunând că o rezoluție este egală

posibil. L-am văzut cu ochii noștri. Un mort a înviat, dar a înviat prea târziu.

— Atunci Hannan Mosag ar trebui să-i taie pur și simplu capul flăcăului și să termine cu el.

Ea nu a răspuns la asta. În anumite privințe, Buruk avea dreptate. Interdicțiile și tradițiile au mers doar atât de departe și nu a existat — ar putea exista — niciun precedent pentru ceea ce se întâmplase. Îi văzuseră pe cei doi frați Sengar târându-și fratele afară prin prag, masa de ceară și aur care era Rhulad. Ochi roșii, topiți închise, capul ridicându-se pentru a se uita orbește la cerul cenușiu pentru o clipă, înainte de a cădea înapoi. Păr împletit sigilat cu ceară, atârnând ca niște fâșii de o pânză zdrențuită. Fire de scuipă coborând din gura lui căscată, în timp ce îl duceau spre cetate.

Edur s-a adunat pe pod. Pe malul îndepărtat, pe partea satului, și ieșind din celelalte case lungi nobile din jurul cetății. Sute de Edur, și chiar mai mulți sclavi Letherii, atrași de martori, tăcuți și amorțiți și plini de groază. Îi urmărise pe cei mai mulți Edur, apoi intră în cetate. Sclavii păreau să fi dispărut pur și simplu.

Seren bănuia că Feather Witch turna plăcile, într-un loc mai puțin public decât hambarul uriaș unde ea desfășurase ultima dată ritualul. Cel puțin, nu fusese nimeni acolo când se uitase.

Și acum, timpul s-a târât. Tabăra lui Buruk și nerecii înghesuiți în corturile lor deveniseră o insulă în ceață, înconjurată de necunoscut.

Se întrebă unde plecase Hull. Erau ruine în pădure și zvonuri despre artefacte ciudate, unele masive și întinse, de multe zile de călătorie spre nord-est. Oricât de veche era această pădure, găsise un sol fertil cu istorie. Distrugerea și dizolvarea au încheiat fiecare trecere a ciclului, iar prăbușirea a livrat lumii epuizate multiplele părți pentru a asambla un nou întreg.

Dar vindecarea aparținea pământului. Nu era garantat celor care trăiau din ea. Rasele s-au încheiat; ultimul dintr-o anumită fiară, ultimul dintr-o anumită rasă, fiecare a mers singur pentru un timp. Înainte de închiderea finală a acelor ochi singulari și de viziunea din spatele lor.

Seren tânjea să se țină de acea vedere lungă. Ea a căutat cu disperare înțelepciunea calmă

pe care o promitea, pacea care aparținea unei perspective extinse. Cu o distanță suficientă, chiar și o serie de munți ar putea arăta

plat, văile dintre fiecare vârf nevăzute. În același mod, viețile și decesele, vârfurile și văile mortalității ar putea fi nivelate. Gândind în acest fel, se simțea mai puțin înclinată să intre în panică.

Și asta devenea din ce în ce mai important.

— Și unde, în numele Errantului, este delegația aceea? întrebă Buruk.

— De la Trate, spuse Seren, vor vira până la capăt. Ei vin.'

— Ar fi făcut-o înainte de toate acestea.

— Ți-e teamă că Rhulad reprezintă o amenințare la adresa tratatului?

Privirea lui Buruk rămase fixată asupra flăcărilor. — Sabia a fost cea care l-a ridicat, spuse el cu voce joasă. — Sau oricine a făcut-o și a trimis-o la Edur. Ai aruncat o privire asupra lamei? Este pestriță. M-a făcut să mă gândesc la una dintre Fiicele pe care le închină, cea pătată, cum o chema?

— Sukul Ankhadu.

— Poate că ea există în adevăr. O zeiță Edur...

— Un cadou dubios, deci, pentru Edur îl consideră pe Sukul Ankhadu ca pe o creatură volubilă. Ea este de frică. Ei îl închină pe Tatăl Umbră și pe Fiica Amurg, Sheltatha Lore. Și, în fiecare zi, mai multe dintre cele din urmă decât cele dintâi. Seren termină ceaiul, apoi umplu din nou ceașca de tablă. 'Sukul Ankhadu. Presupun că este posibil, deși nu-mi amintesc nicio poveste despre acei zei și zeițe ale Edurului care s-au manifestat vreodată într-o manieră atât de directă. Părea mai degrabă închinarea strămoșilor, fondatorii triburilor ridicați în figuri sfinte, așa ceva. Ea sorbi și se strâmbă.

— Asta îți va arde găuri în intestine,
Acquitor. — Prea târziu pentru asta,
Buruk.

— Ei bine, dacă nu Ankhadu, atunci cine? Sabia aia a venit de
undeva. 'Nu știu.'

— Nici nu sună de parcă ți-ar păsa. Această insensibilitate nu ți se potrivește, Acquitor.

— Nu este apatie, Buruk, este înțelepciune. Sunt surprins că nu poți face diferența.

„Este înțelepciunea să îți ia viața din ochi, ascuțimea din gânduri? Este înțelepciunea cea care te face indiferent față de miracolul de

coșmar la care am asistat ieri?

'Absolut. Ce altceva ar putea fi?

'Disperare?'

— Și ce am eu demn de disperare? — Nu
sunt eu cel care răspunde la asta.
'Adevărat-'

— Dar voi încerca oricum. A scos un balon și a scos dopul, apoi l-a înclinat înapoi. Două înghițituri rapide, după care oftă și se lăsă pe spate. — Mi se pare că ești un tip sensibil, Acquitor, ceea ce probabil este o calitate pentru cineva din profesia ta. Dar nu poți separa afacerile de orice altceva. La urma urmei, sensibilitatea este un tip de vulnerabilitate omniprezent. Te face să rănești ușor, face ca cicatricile pe care le porți să se deschidă și să plângă la cel mai mic zgomot. Mai bău o băutură, fața lui devenind moale de efectele alcoolului și nectarului puternic, o slăbiciune venind în cuvintele lui în timp ce continuă: — Hull Beddict. Te-a alungat, dar îl cunoști prea bine. Se grăbește cu capul înainte. Într-o soartă aleasă de el și fie îl va ucide, fie îl va distruge. Vrei să faci ceva în privința asta, poate chiar să-l oprești, dar nu poți. Nu știi cum și simți asta ca pe propriul tău eșec. propriul tau defect. O slăbiciune. Astfel, pentru soarta care i se va întâmpla, alegi să nu-l învinuiești, ci pe tine însuți. De ce nu? Este mai ușor.'

Ea alesese să se uite la drojdia amară din ceașca îmbrățișată de mâinile ei, cândva în timpul declarațiilor lui Buruk. Ochii urmărind marginea răvășită, apoi degetele și degetele mari, înfășurați în piele pătată și cu cicatrici. Tampoane aplatizate lustruite și întunecate, cusături zdrobite, degetelor întinse și noduroase. Undeva înăuntru se aflau piele, carne, mușchi, tendon și calus. Și os. Mâinile erau unelte atât de extraordinare, gândi ea. Unelte, arme, neîndemânatice și iscusite, amorțite și tactile. Printre vânătorii tribali, puteau vorbi, un val de gesturi elocvente în tăcere. Dar nu puteau gusta. Nu am putut auzi. Nu putea să plângă. Cu toate acestea, au ucis atât de ușor.

În timp ce din gură ieșeau sunete, modelate în mod recunoscut în semnificații de pasiune, de frumusețe, de claritate orbitoare. Sau noroios sau tăiat în liniște, criminal și rău. Uneori toate deodată. Limbajul era război, mai vast decât orice oaste de săbii, sulițe și vrăjitorie. Bătălia care se duce singur împotriva tuturor celorlalți. Granițe promulgate, apărate, saliuri și breșe, câmpuri de cadavre putrezind ca fructele prăbușite. Cuvinte care caută mereu aliați, căutând mereu

verosimilitate iconică în presa aglomerată.

Și, și-a dat seama, era obosită. Obosit de toate. Pacea domnea în tăcere, în interior și în exterior, în izolare și epuizare.

— De ce nu spui nimic, achizitor?

Stătea singur, fără să vorbească, cu o mantie de blană de urs acoperită peste umerii cocoși, sabia ținută cu vârful în jos între picioarele îmbrăcate în aur, lama lungă cu bandă și mânerul lat de clopot în fața lui. Cumva, reușise să deschidă ochii, iar strălucirea era vizibilă în umbrele cu glugă de sub fruntea lui, încadrate în împletituri cerate. Respirația îi venea într-un zgomot, singurul sunet din încăperea masivă, în urma schimbului lung și agitat dintre Tomad Sengar și Hannan Mosag.

Ultimele cuvinte dispăruseră, lăsând un sentiment de neputință profundă.

Niciunul dintre sutele de Edur prezenți nu s-a mișcat sau a vorbit.

Tomad nu putea spune mai mult în numele fiului său. O forță subtilă îi furase autoritatea și a venit, își dădu seama cu groază Trull, din figura așezată de blană neagră și aur strălucitor, din ochii strălucitori din găurile lor întunecate. Din sabia nemişcată.

Stând în estrada centrală, ochii duri ai Regelui Vrăjitor se mutaseră încet de la Tomad la Rhulad, iar acum stăteau acolo, calculatori și reci.

Sabia trebuia predată. Hannan Mosag îi trimisese să-l recupereze, iar această sarcină nu putea fi numită finalizată până când Rhulad nu o punea în mâinile Regelui Vrăjitor. Până când s-a întâmplat asta, Frica, Binadas, Trull, Theradas și Midik Buhn au stat cu toții în dezonoare.
A căzut acum, în sfârșit, lui Rhulad. Pentru a face gestul, pentru a vindeca această rană zdrențuită.

Cu toate acestea, nu a făcut nicio mișcare.

Trull nici măcar nu era sigur că fratele său era capabil să vorbească, având în vedere greutatea groaznică care îi cuprindea pieptul. Respirația suna dificilă, chinuitoare. Era extraordinar că Rhulad era capabil să-și țină brațele sus, mâinile în mâna sabiei. Dintr-o tinerețe flexibilă și flexibilă, devenise ceva uriaș, bestial.

Aerul din sală era umed și agitat. Mirosul de frică și de panică abia reținută se învârteau în mijlocul fumului din torțe și din vatră.

Ploaia de afară era neîncetată, vântul scârțâind scândurile groase ale pereților.

Respirația zgomotătoare se ținu, apoi vorbi o voce subțire și frântă. — Sabia este a mea.

O sclipire de frică din ochii lui Hannan Mosag. — Nu trebuie să fie, Rhulad Sengar.

'A mea. Mi l-a dat. A spus că eu sunt acela, nu tu. Pentru că erai slab.

Regele Vrăjitor se dădu înapoi de parcă ar fi fost lovit în față.

OMS? Trull aruncă întrebarea cu o privire ascuțită către Fear. Ochii lor s-au întâlnit, iar Frica clătină din cap.

Tatăl lor se confrunta acum cu Rhulad. Emoțiile i-au străbătut fața pentru o clipă și părea că îmbătrânește cu secole în fața ochilor lor. Apoi a întrebat: „Cine ți-a dat această sabie, Rhulad?"

Ceva ca un zâmbet. — Cel care ne conduce acum, părinte. Cel cu care Hannan Mosag a făcut pact. Nu, nici unul dintre strămoșii noștri pierduți. Un nou . . . aliat.'

— Nu trebuie să vorbești despre asta, spuse Regele Vrăjitor, cu vocea tremurând de furie. — Pactul a fost...

— A fost ceva ce intenționați să-l trădezi, Hannan Mosag, interveni sălbatic Rhulad, aplecându-se în față pentru a-și arunca privirea peste mâinile care erau încrucișate în jurul mânerului sabiei. — Dar asta nu este modul Edur, nu? Tu, care ne-ai conduce, nu poţi avea încredere. A venit timpul, regele vrăjitor, pentru o schimbare. Trull îl privi pe Rhulad ridicându-se în picioare. Și stătea în picioare, echilibrat și sigur, cu spatele drept și cu capul sus. Mantaua ursului a fost dusă înapoi, dezvăluind monedele ondulate. Masca de aur a feței lui Rhulad se răsuci. — Sabia este a mea, Hannan Mosag! Sunt egal cu el. Nu eşti. Vorbește, atunci, dacă ai dezvălui tuturor de aici secretul acestei arme. Dezvăluie cel mai mult

străvechi de minciuni! Vorbește, rege vrăjitor!

'Nu o sa.'

Un pas foșnet înainte. 'Apoi . . .
îngenunchea.' — Rhulad!

'Tăcere, părinte! Îngenunchează-te în fața mea, Hannan Mosag, și

frățiește-ți *frăția.* Nu te gândi că te voi lăsa deoparte, pentru că am nevoie de tine. Cu toții avem nevoie de tine. Și K'risnan-ul tău.

'Nevoie?' Fața lui Hannan Mosag a fost devastată, parcă cuprinsă de o durere fizică.

Rhulad se învârti, cu ochii strălucitori fixându-se pe cei trei frați ai săi, unul câte unul. „Vino înainte, fraților, și promite-mi serviciul tău. Eu sunt viitorul lui Edur. Theradas Buhn. Midik Buhn. Vino și spune-mi fratele tău. Legați-vă de mine. Puterea ne așteaptă pe toți, putere pe care încă nu ți-o poți imagina. Vino. Sunt Rhulad, fiul cel mic al lui Tomad Sengar. Însângerat în luptă, și „ *au cunoscut moartea!”*

Brusc, se întoarse, zgâriind cu vârful sabiei de-a lungul podelei. — Moarte, mormăi el, parcă pentru sine. „Credința este o iluzie. Lumea nu este așa cum pare. Suntem proști, toți. Astfel . . . prostie.' Pe același ton scăzut, a continuat: — Îngenunchează în fața mea, Hannan Mosag. Nu este atât de mult să te predai, nu-i așa? Vom cunoaște puterea. Vom fi așa cum am fost cândva, așa cum trebuia să fim. Îngenunchează, Rege Vrăjitor, și primește binecuvântarea mea.

Capul se ridică încă o dată, un fulger de aur în întuneric. — Binadas. Știi durerea, o rană care rezistă la reparare. Vino înainte și te voi elibera de acea durere. Voi vindeca daunele.

Binadas se încruntă. — Nu știi nimic de vrăjitorie,
Rhulad... — *Vino aici!* Țipătul răsună în camera imensă.
Binadas tresări, apoi șchiopătă mai aproape.

Mâna aurie a lui Rhulad s-a rupt, degetele tăindu-se peste pieptul fratelui său. Cea mai slabă atingere, iar Binadas s-a dat înapoi. Frica s-a repezit aproape pentru a-l ține drept. Cu ochii mari, Binadas se îndreptă. Nu spuse nimic, dar în timp ce se îndreptă era clar că durerea din șold dispăruse. Tremurături l-au zguduit.

— Aşa, spuse Rhulad în şoaptă. — Veniţi, fraţii mei. Este timpul.'

Trull și-a dres glasul. Trebuia să vorbească. Trebuia să-și pună întrebări, să spună ceea ce nimeni altcineva nu va spune. — Te-am văzut mort.

— Și m-am întors.

— Prin puterea sabiei pe care o ții, Rhulad? De ce i-ar da acest aliat

Edurului așa ceva? Ce speră să câștige acel aliat? Frate, triburile au fost unificate. Ne-am câștigat pacea...

— Tu ești cel mai slab dintre noi, Trull. Cuvintele tale te trădează. Suntem Tiste Edur. Ai uitat ce înseamnă asta? Cred ca ai.' S-a uitat în jur. — Cred că toţi aţi făcut-o. Șase triburi patetice, șase regi patetici. Hannan

Mosag a cunoscut o ambiție mai mare. Suficient pentru a cuceri. Era necesar, dar nu poate realiza ceea ce trebuie să vină acum.

Trull îl auzea pe fratele pe care îl cunoștea în cuvintele lui Rhulad, dar ceva nou pătrundea prin ei. Rădăcini ciudate, otrăvitoare — era aceasta vocea puterii?

Clic plictisitor al marginilor monedelor, în timp ce Rhulad se înfrunta cu mulțimea tăcută dincolo de cercul interior. — Edur și-au pierdut din vedere destinul. Regele vrăjitor te-ar suci departe de ceea ce trebuie să fie. Frații și surorile mele — toți cei de aici sunteți asta pentru mine și multe altele. Eu voi fi vocea ta. Vointa ta. Tiste Edur au călătorit dincolo de regi și regi vrăjitori. Ceea ce ne așteaptă este ceea ce am avut cândva, dar am pierdut cu mult timp în urmă. Despre ce vorbesc, frați și surori? voi da un raspuns. *Imperiu.'*

Trull se uită la Rhulad. Imperiu. Și pentru fiecare imperiu. . . există un împărat.

Îngenunchează, poruncise Rhulad. lui Hannan Mosag. Dintre toți cei de aici.

Tiste Edur nu îngenunchea înaintea simplilor regi . . .

Frica a vorbit. — Ai fi împărat, Rhulad?

Fratele lui s-a rotit cu fața la el și și-a întins brațele într-un gest de depreciere. — Te fac să vrei să te întorci cu groază, Frica? În repulsie? Oh, dar sclavul acela nu a modelat bine? Nu sunt eu un lucru frumos?

În ton se simțea o margine de isterie.

Frica nu a răspuns.

Rhulad a zâmbit și a continuat: „Ar trebui să-ți spun, greutatea nu mă mai târăște. Simt. . . neîncărcat. Da, fratele meu, sunt mulțumit. Oh, asta te șochează? De ce? Nu poți să-mi vezi bogăția? Armura mea? Nu sunt eu o viziune îndrăzneață a unui războinic Edur?

„Nu sunt sigur”, a răspuns Fear, „ce văd. Este cu adevărat Rhulad cel care locuiește în acel corp?

— Mori, frică și găsește-ți drumul înapoi. Atunci întreabă-te dacă călătoria nu te-a schimbat.

— Te-ai găsit printre strămoșii noștri? a întrebat frica.

Râsul răspuns al lui Rhulad a fost brutal. El a aruncat sabia în aer, răsucind lama într-un salut sălbatic, dezvăluind o grație cu arma pe care Trull nu o mai văzuse niciodată la fratele său. 'Stramosii nostri! Fantome mândre. Stăteau în rânduri de zece mii adânci! Urlând bun venit! Eu eram rudă de sânge, demn să li se alăture în apărarea lor fermă a prețiosului

amintiri. Împotriva acelei vaste mulțimi de ignoranță. O, da, frică, a fost un timp de asemenea *glorie.*

— Atunci, după tonul tău, Rhulad, ai provoca tot ceea ce ne este drag. Ne-ai nega convingerile...

— Și cine dintre voi mă poate
contrazice? „Wraiths-ul din umbră...”

— Sunt Tiste Andii, frate. Sclavi voinței noastre. Și vă spun asta:

cei care ne slujesc au murit prin mâinile noastre.'

— Atunci unde sunt strămoșii noștri?

'Unde?' Vocea lui Rhulad era zgomotătoare. 'Unde? Nicăieri, frate. Nu sunt nicăieri. Sufletele noastre fug de trupurile noastre, fug de această lume, căci noi nu aparținem aici. Nu am aparținut niciodată aici.

— Și atunci ne conduci acasă, Rhulad?

Ochii au strălucit. — Frate înţelept. Știam că vei găsi primul calea.
— De ce ceri să îngenunchem?

Capul înclinat într-o parte. — Aș vrea să te angajezi noului nostru destin. Un destin în care îi voi conduce pe Tiste Edur.'

— Ne-ai duce acasă.

'Aş.'

Frica făcu un pas înainte, apoi se lăsă într-un genunchi, cu capul plecat. — Condu-ne acasă, împărat.

În mintea lui Trull, a auzit un sunet.

Ca o coloană care se rupe.

Și s-a întors, la fel ca mulți alții, să-l înfrunte pe Hannan Mosag și grupul său de vrăjitori, pentru a-l asista pe Regele Vrăjitor coborând de pe estradă. Să-l privesc îngenunchind înaintea lui Rhulad, înaintea împăratului din Tiste Edur.

Ca o coloană care se rupe.

Apa trăgându-i de tibie, învârtindu-se în jurul cărnii amorțite, Udinaas se strădui să se ridice. Valurile l-au legănat, l-au făcut să se clătinească. În golf, nave. Patru în total, împingându-se prin ceață, cojile lor întunecate ghemuindu-se pe apa cenușie ca niște leviatani migratori, măturături care strâng valuri. Auzea corul scârțâiturilor surde și plesnirea lamelor de lemn în apă. Siluete îmbrăcate cu glugă, mici pe punțile îndepărtate. Sosise delegația.

Se simțea de parcă stătea pe vârfuri de gheață, cu vârfurile zimțate urcate prin genunchi. Nu credea că este capabil să meargă. De fapt, era la câteva clipe să cadă, în apa spumoasă. Atât de ușor, scos de răsucire, frigul inundându-i plămânii, spălându-i negru prin minte. Până când, în perfect acord cu acceptarea predării, s-a terminat.

Ghearele i-au înjunghiat umeri și l-au ridicat zvârnindu-se de pe valuri. Ghearele trecând prin mantaua de ploaie, mușcând carnea. Prea uluit ca să țipe, se simți biciuit prin aer, cu picioarele foarfece într-un strop de apă.

Aruncat pe un pat de pietre umede la cincisprezece pași în sus de linia mareei. Orice îl târase a dispărut, deși focul îi ardea în piept și în spate acolo unde fuseseră ghearele. Străbătând într-o ciudată neputință, Udinaas s-a tras în cele din urmă astfel încât să se întindă pe spate, privind.

sus la norii incolori, ploaia pe fata lui.

Locqui Wyval. Nu m-a vrut mort, presupun.

Ridică un braț și simți țesătura mantiei de ploaie. Fără înțepături. Bun.

Ar avea probleme să explice dacă ar fi fost altfel.

Sentimentul îi revenea la picioarele inferioare. Se împins pe mâini și genunchi. Ud, tremurând. Nu putea exista niciun răspuns pentru Rhulad, era atât de simplu. Regele vrăjitor ar trebui să-l omoare. *Presupunând că funcționează.*

Omoară-l sau predă-te. Și ce l-ar putea face pe Hannan Mosag să se predea? La un pui abia de sânge? Nu, tăiați-i mâinile, tăiați-i capul și zdrobiți-l. Arde restul în cenuşă prăfuită. Distruge monstruozitatea, pentru că Rhulad Sengar era cu adevărat un monstru.

Pași pe pietrele din spatele lui. Udinaas s-a așezat pe spate pe coapse, ploiându-i din ochi. El ridică privirea când Hulad păşi în vizor.

— Udinaas, ce cauţi aici?

— A turnat ea plăcile, Hulad? A făcut-o?

'Ea a incercat.'

'Încercat?'

— A eșuat, Udinaas. Calele au fost închise; era oarbă la ei. Era speriată. Nu am văzut-o niciodată atât de speriată.

— Ce s-a mai întâmplat?

'Nu știu. Edur sunt încă în cetate.' — Nu pot fi toți acolo.

— Nu, doar nobilimea. Ceilalți sunt în casele lor. Deocamdată și-au alungat sclavii. Majoritatea nu aveau încotro. Sunt doar înghesuiți în pădure. Înmuiat prin. Se pare că nu se vede un sfârșit. Se întinse în jos și îl ajută pe Udinaas să se ridice. — Să mergem la casa lungă. Uscați-vă și încălzește-te.

L-a lăsat pe Hulad să-l conducă înapoi la casa lungă Sengar. — Ai văzut navele, Hulad? întrebă el în timp ce mergeau. 'Le-ai vazut?'

'Da. Ei coboară bărci, dar nu pare să se întâmple. — Mă întreb
ce vor crede despre asta? Hulad nu răspunse.

Au intrat. Căldura bruscă, trosnetul flăcărilor singurul sunet. Hulad l-a ajutat să scoată mantia de ploaie. În timp ce făcea asta, a gâfâit și a tras de cămașa lui Udinaas.

— De unde le-ai luat?

Udinaas se încruntă la vânătăile aproape negre unde fuseseră ghearele Wyvalului. 'Nu știu.'

— Îmi amintesc de rănile lui Feather Witch, de la acel demon. Exact la fel. Udinaas, ce se întâmplă cu tine?

'Nimic. Ma duc la culcare.'

Hulad nu mai spuse nimic în timp ce Udinaas mergea pe lungimea camerei principale spre paletul său de dormit.

Luptându-se cu scurgerea, cele trei scows s-au apropiat mai mult de malul din partea de sud a râului. Fiecare ambarcațiune deținea vreo duzină de Letherii, cei mai mulți gărzi de corp în armură completă, cu vizierele închise pe cârmă.

La patru pași în spatele lui Buruk cel Pale, Seren îl urmă pe negustor până la șuviță. Se părea că vor fi singurul comitet de primire, cel puțin pentru început. — Ce ai de gând să le spui? ea a intrebat.

Buruk se uită înapoi la ea, ploaia picurând de pe marginea glugăi lui. — Speram să spui ceva.

Ea nu l-a crezut, dar a apreciat efortul. — Nici măcar nu sunt sigur de protocol. Nifadas conduce delegația, dar și prințul este aici. Pe cine recunosc mai întâi?

Buruk ridică din umeri. — Cel mai probabil să fie jignit dacă te înclini mai întâi în fața celuilalt.

„Presupunând”, a răspuns ea, „nu intenționez o insultă calculată”.

— Ei bine, există asta. Ține cont, Acquitor, ar trebui să fii neutru. —
Poate că ar trebui să-mi îndrept arcul către un spațiu direct între ei.
— După care vor concluziona amândoi că ți-ai pierdut mințile. —
Ceea ce este cel puțin echitabil.

— Ah, umor. E mult mai bine, achizitor. Disperarea face loc anticipării.

Ajunseră pe șuviță și stăteau unul lângă celălalt, privind cum se apropie scows. Ploaia a ales ca acel moment să cadă mai tare, o ploaie crescândă trăgând pe pietre și șuierând pe apa răsucită de curent și de maree. Găcile s-au încețoșat în spatele unui perete gri, aproape au dispărut în întregime, apoi au reapărut dintr-o dată, primul scârțâind și zvâcnind în timp ce se așeza la pământ. Mături se ridicau și apoi coborau în timp ce echipajul le depozita. Gardienii s-au împroșcat și s-au cățărat pe șuviță. Unul și-a făcut drum spre Buruk și Seren. Expresia lui de sub vizor și bara nasului era sumbră.

— Sunt Finadd Moroch Nevath, din Garda Prințului. Unde sunt Edur?

Moroch părea să se înfrunte cu Seren, așa că ea răspunse: „În cetate, Finadd. A existat o . . . eveniment.'

— Ce înseamnă asta, în numele Errantului?

În spatele lui Finadd și a gărzilor lui, prințul Quillas Diskanar era purtat de servitori peste valuri. Primul eunuc Nifadas evitase orice astfel de asistență și pătrundea pe șuviță.

— Este destul de complicat, spuse Seren. — Tabăra de oaspeți a lui Buruk este chiar de cealaltă parte a podului. Ne putem acoperi de ploaie...

— Nu contează ploaia, se răsti Moroch. Apoi se răsuci și salută în timp ce Quillas Diskanar, adăpostit sub o umbrelă în patru colțuri ținută în sus de doi servitori, se opri în fața lui Buruk și Seren. — Prințul meu, spuse Finadd într-un mârâit, se pare că Tiste Edur au ales acest moment pentru a fi preocupați.

— Cu greu un început de bun augur, se răsti Quillas, întorcându-i un râs de râs spre Seren Pedac. — Achizitor. A ales Hull Beddict calea înțeleaptă și a plecat din acest sat?

Ea clipi, luptându-se să-și ascundă alarma față de preeminența pe care și-o asumase întrebarea lui Hull. *Se tem de el atât de mult?* — E în apropiere, prințul meu.

— Intenționez să-i interzic prezența, Acquitor.

— Cred că i-a fost adresată o invitație, spuse ea încet, de către Regele Vrăjitor.

'Oh? Și va vorbi Hull în numele Edur acum?

Buruk a vorbit pentru prima dată. — Prințul meu, aceasta este o întrebare la care am dori să ni se răspundă cu toții.

Quillas și-a mutat atenția. — Tu ești negustorul de la Trate.

— Buruk cel Pale. Cu o plecăciune adâncă de la care Buruk își revine cu greu.

— Un negustor beat la asta.

Seren și-a dres glasul. — Sosirea ta a fost bruscă, prințul meu. Edur au fost sechestrați în cetate de o zi și jumătate. Nu am avut nimic de făcut decât să așteptăm.

Primul eunuc stătea cu un pas înapoi, părând neinteresat de conversație, cu ochii lui mici și strălucitori ațintiți asupra cetății. Părea la fel de indiferent la ploaia care îi lovea gluga și umerii îmbrăcați în pelerină. Lui Seren i-a trecut prin minte că aici era un alt tip de putere și, în tăcere, greutatea îi era furată prințului Quillas Diskanar.

Dovada acestui lucru a fost bruscă, când prințul s-a întors spre Nifadas și a spus: „Atunci, ce crezi din toate acestea, primul eunuc?”

Ochii fără expresie s-au fixat asupra lui Quillas. — Prințul meu, am ajuns într-un moment de criză. Achizitorul și comerciantul știu ceva despre asta și trebuie să așteptăm explicația lor.

— Într-adevăr, spuse Quillas. — Achizitor, informează-ne despre această criză.

În timp ce stai sub acea umbrelă și noi suntem înmuiați și răciți până la oase. — Desigur, prințul meu. Regele Vrăjitor a trimis un grup de războinici în deșeurile de gheață pentru a recupera ceea ce s-a dovedit a fi o sabie. Cu toate acestea, au fost atacați de Jheck Soletaken. Unul dintre războinici, care mânuia acea sabie, a fost ucis. Ceilalți i-au adus trupul înapoi pentru înmormântare, dar cadavrul nu și-a lăsat strânsoarea pe sabie. Regele vrăjitor a fost foarte animat de acest

detaliu și și-a făcut cererea pentru armă simplă și fără echivoc. A avut loc o ciocnire publică între el și tatăl războinicului mort.

— De ce nu tăiați degetele corpului? întrebă Quillas Diskanar, cu sprâncenele ridicate cu o neîncredere disprețuitoare.

„Pentru că”, a răspuns Nifadas, laconic și exagerat de răbdător, „există o sfințenie tradițională acordată unui războinic căzut printre Edur. Te rog, Acquitor, continuă. Este greu de crezut că acest impas nu a fost încă rezolvat.

Ea a dat din cap. „A fost doar începutul și, într-adevăr, a devenit ceva discutabil. Căci cadavrul a revenit la viață.

Quillas pufni. — Ce fel de glumă este asta, femeie?

— Nu glumă, răspunse Buruk cel Pale. — Prințul meu, l-am văzut cu ochii noștri. Era în viață. Adevărul a fost anunțat de țipetele lui, de țipete atât de groaznice, căci fusese îmbrăcat...

— Îmbrăcat? întrebă prințul privind în jur.

Primul eunuc făcuse ochii mari. — Cât de departe, negustor Buruk?
— Monedele, primul eunuc. Și ceara.

— Apără-te rătăcitor, şopti Nifadas. — Și sabia asta... nu o va ceda?

Seren clătină din cap. — Nu știm, primul eunuc. — Descrie arma,
dacă vrei, Acquitor.

— Prindere cu două mâini, dar o lamă subțire. Un fel de aliaj, dar reticent la fuziune. Există fier și un fel de metal negru care apare în cioburi alungite.

'Origine? Poți discerne ceva din stil?

— Nu prea mult, primul eunuc. Mânerul clopotului seamănă oarecum cu tehnica de răsucire desenată folosită de Meckros...

— Meckros? întrebă Quillas. — Negustorii ăia din orașele plutitoare? — Da, deși modelul de pe acel mâner de clopot a fost modelat astfel încât să semene

verigi de lanț.'

Buruk o înfruntă cu o expresie ironică. — Ai ochi ascuțiți, Acquitor.
Tot ce am văzut a fost o sabie.

— Sugerez, spuse Nifadas, să ne retragem în tabăra negustorului. Quillas
șuieră: — Vei înghiți această insultă, primul eunuc?

— Nu există nicio insultă, răspunse Nifadas cu uşurinţă, trecând cu

paşi mari pe lângă prinţ pentru a-şi prinde braţele o Seren Pedac surprinsă. — Escortează-mă, te rog, Acquitor.
— Desigur, primul eunuc.

Ceilalți nu au avut de ales decât să-i urmeze.

Nifadas a mers repede. După vreo duzină de pași, a întrebat pe un ton liniștit, conversațional: — Hull Beddict a fost martor la toate acestea?

'Nu. Cel puțin eu nu cred. E plecat de ceva vreme.

— Dar se va întoarce.

'Da.'

— Mi-am lăsat majoritatea gărzii la bordul *Risen Pale,* inclusiv pe Finadd Gerun Eberict.

— Gerun... oh.

'Intr-adevar. Crezi că ar fi bine să trimit după el?

— Eu... nu sunt sigur, primul eunuc. Depinde, îmi imaginez, de ce ai vrea să facă.

— Poate un cuvânt sau două cu Hull, la
întoarcerea lui? — Finadd este un bărbat
persuasiv? — Nu din punct de vedere al
personalității, nu. . .'

Ea dădu din cap, se strădui să-și rețină un fior – fără succes, s-a dovedit.

— Răcită, achizitor?

'Ploaia.'

'Desigur. Am încredere că servitorii lui Buruk alimentează un fel
de foc? — Mai degrabă prea nerăbdător.

— Ei bine, mă îndoiesc că se va plânge cineva. Tu și Buruk ați așteptat aici de ceva vreme, înțeleg.

'Da. De ceva timp. A existat o audiență cu Regele Vrăjitor, dar în conformitate cu rolul meu, am plecat înainte de a se discuta ceva de fond. Și în ceea ce s-a spus, nici Hull, nici Buruk nu au dezvăluit nimic.

— Hull a fost acolo pentru asta, nu? El îi aruncă un zâmbet slab. — Nu ți-a fost dezvăluit nimic substanțial, dobânditoare? Recunosc că am probleme în a crede această afirmație.

Seren Pedac ezită.

— Achizitor, spuse Nifadas cu voce joasă, privilegiul neutralității nu mai există în această chestiune. Face alegerea ta.'

— Nu este asta, primul eunuc, spuse ea, știind că afirmația ei era neadevărată. — Mă tem că, indiferent de poziţia pe care ar fi ales-o Regele Vrăjitor atunci, nu mai este relevantă. Ea aruncă o privire spre el. — Nu cred că Rhulad va renunța la acea sabie.

— Rhulad. Ce poți să-mi spui despre acest Rhulad? — Fiul cel mai mic dintr-o familie nobilă, Sengar.

— Sengarul? Fiul cel mare este Frica, da? Comandantul războinicilor Edur. Sânge de prestigiu, atunci.

'Da. Un alt frate este Binadas, care a jurat de sânge cu Hull Beddict.
'Interesant. Încep să înțeleg complexitatea care ne așteaptă,
Acquitor. *Și așa, se pare, și eu. Căci se pare că am făcut alegerea mea.*

De parcă Nifadas mi-ar fi oferit orice altă opțiune, în timp ce merg aici braț la braț cu Primul eunuc. . .

— *Trezește-te, Udinaas.*

Pleoapele au alunecat înapoi din cauza ochilor înțepături și arși. Udinaas se uită la peretele înclinat deasupra lui. 'Nu. Trebuie sa dorm-'

'Nu asa tare. Ceea ce ai nevoie, prostule, este să mergi până la cetate. 'De ce? Îmi vor tăia gâtul pentru că mă intru...

— *Nu, nu vor. Rhulad nu-i va lăsa, pentru că tu ești sclavul lui acum și al nimănui altcuiva. Ei trebuie informați. Delegatia Letherii asteapta.'*

— Lasă-mă în pace, Wither.

— *Te vrea împăratul Tiste Edur. Acum.'*
'Dreapta. Și el știe asta?

Nu încă.'

— Cum credeam. A închis din nou ochii. — Pleacă, Wraith.

— *Eu și Wyval suntem de acord cu asta, Udinaas. Trebuie să treci în prim-plan. Trebuie să te faci neprețuit pentru Rhulad. Spune-mi, vrei sau nu pe Feather Witch pentru tine?*

Udinaas clipi, apoi se ridică. 'Ce?'

— *Du-te acum și vei vedea.*

— Nu până nu explici asta, Wither.

— *Nu o voi face, sclave. Du-te la cetate. Slujește-l pe împăratul Edur.'*

Udinaas își trase păturile deoparte și întinse mâna după mocasinii udă. — De ce nu mă lăsați cu toții în pace.

— Te-a violat, Udinaas. Ea ți-a luat sămânța. De ce a făcut asta?

A rămas nemișcat, cu un mocasin pe el, celălalt rece în mâini. — Menandore. *— Cățeaua are desene, ea are. Fără dragoste pentru Edur sau Andii, nu, nu pentru ea.* — Ce legătură are asta cu ceva? Wraithul nu răspunse.

Udinaas și-a frecat fața, apoi a tras cel de-al doilea mocasin și a tras de cravatele din piele udă. — Sunt un sclav, Wither. Sclavilor nu li se dau sclavi și doar așa aș putea câștiga Feather Witch. Dacă nu plănuiești

la invadarea minții ei și la răsucirea voinței ei. În acest caz, nu va fi Feather Witch, nu-i așa?

— *Îmi acordați puteri pe care nu le dețin.*

— Doar pentru a sublinia absurditatea promisiunilor tale, Wither. Acum, taci. Mă duc.' Se ridică și se împiedică din celulă. Hulad era ghemuit lângă vatră, încălzind supă sau tocană.

— Vorbeai singur, Udinaas. Nu ar trebui să faci asta.

— Asta îmi tot spun, răspunse el, îndreptându-se spre uși, adunând pe drum o pelerină de ploaie.

Afară, ploaia era un potop. Abia putea distinge navele ancorate în golf. Pe șuviță erau figuri. Soldati.
Trase capota, apoi se îndreptă spre cetatea care aparţinuse cândva Regelui Vrăjitor.

Slujește împăratul Edur. Și unde vei duce oamenii tăi, Rhulad Sengar?

Wraiths-ul din umbră care păzeau intrarea nu au făcut nicio mișcare pentru a se opune sclavului Letherii în timp ce acesta urca treptele. Ambele mâini pe uși, împingându-le deoparte, intrând cu pași mari înăuntru pe o rafală de ploaie torenţială. *Hai, blestemat de Edur. Glisează-mi o lamă pe gât. Prin pieptul meu.* Nu erau gardieni în camera de primire, iar cortina de dincolo era închisă.

A scuturat ploaia de pe pelerină, apoi a continuat înainte.

La perdele. Le-a tras deoparte.

Să-l văd pe Edur îngenuncheat. Toți, îngenunchiați în fața formei strălucitoare a lui Rhulad Sengar, care stătea pe estradă, cu sabia ridicată într-o mână deasupra capului. Purtați blana de urs pe umeri, înfruntați o mască de aur ondulată care înconjoară găurile adânci ale orbitelor sale.

Nu orb, atunci. Nici infirm. Și dacă asta era o nebunie, atunci era o otravă care călărea curenții groși ai camerei.

Udinaas a simțit că ochii împăratului se țineau asupra lui, la fel de palpabili ca niște gheare înfipându-i în minte. — Apropie-te, sclave,

spuse el, cu vocea zdrențuită.

Capetele se ridicară și se întoarseră în timp ce Udinaas trecea prin mulțime, coborând treptele. Letherii nu se uitau la niciun chip, privirea lui se concentra doar asupra lui Rhulad Sengar. În viziunea sa periferică, l-a văzut pe Hannan Mosag, îngenuncheat cu capul plecat, iar în spatele lui K'risnan-ul său în poziții identice de supunere.

— Vorbește, Udinaas.

— Delegația a sosit, împărat.

— Suntem legați, nu-i așa, Udinaas? Sclav și stăpân. Mi-ai auzit chemarea.

— Am făcut-o, stăpâne. Minciunile, îşi dădu seama, erau din ce în ce mai uşoare.

— Delegaţia aşteaptă în tabăra comerciantului. Adu-le la noi, Udinaas.

— După cum porunci. Se înclină, apoi începu efortul laborios de a da înapoi.

— Nu e nevoie de asta, Udinaas. Nu sunt jignit de spatele unui bărbat. Du-te și spune-le că conducătorul Edurului îi va saluta acum.
Udinaas s-a învârtit și a plecat din cameră.

Încă o dată sub ploaie, peste pod. Singurătatea ar putea invita la gândire, dar Udinaas a refuzat invitația. Ceața lumii de dincolo se oglindea în propria sa minte. Era un sclav. Sclavii au făcut ceea ce li s-a poruncit.

Fum de lemn ieșea de sub un baldachin larg, lângă vagoanele comerciale. Figuri care stau sub el. Achizitorul Seren Pedac s-a întors și l-a văzut primul. *Da. Există mai mult în ea decât își dă seama. Fantomele ca ea, plutind ca moliile în jurul flăcării unei lumânări. Ea nici nu le vede.* El am privit-o spunând ceva, apoi ceilalți s-au întors spre el.

Udinaas se opri chiar lângă prelată, ținându-și privirea abătută. — Conducătorul Edurului vă cere să vii la cetate.

Un soldat a mârâit, apoi a spus: „Stai în fața prințului tău, Letherii. Lasă-ți în genunchi sau îți voi tăia capul de pe umeri.
— Atunci trage-ți sabia, răspunse Udinaas. — Stăpânul meu este
Tiste Edur. — Nu este nimic, spuse tânărul, îmbrăcat scump, la soldat

latură. Un fluturat de o mână. „Suntem invitați, în sfârșit. Primul eunuc, ne vei conduce?

Bărbatul mare și greu, cu o față la fel de sumbră ca hainele sale, a ieșit să stea lângă Udinaas. — Achizitor, vă rugăm să ne însoțiți.

Seren Pedac dădu din cap, trasându-și gluga pelerina peste cap și alăturându-se Primului eunuc.

Udinaas i-a condus înapoi peste pod. Un vânt începuse să biciuie ploaia în cearșafuri care le-au rupt calea. Printre casele lungi ale nobilimii, apoi spre trepte.

Wraiths-uri din umbră se învârteau înaintea ușii.

Udinaas l-a înfruntat pe Quillas Diskanar. — Prințe, bodyguarzii tăi nu sunt bineveniți.

Tânărul se încruntă. — Așteaptă aici cu oamenii tăi, Finadd.

Moroch Nevath a mormăit, apoi și-a îndrumat gardienii să se învârtească de fiecare parte a intrării în cetate.

Wraithurile se întoarseră pentru a oferi un coridor către ușile duble. Udinaas a înaintat cu pași mari și le-a împins deschise, a intrat înăuntru, apoi s-a întors

despre. La un pas în urma lui erau Nifadas și Acquitor, prințul, cu expresia întunecată, în urmă.

Primul eunuc se încruntă la perdeaua de la capătul îndepărtat. — Sala tronului este plină de nobili Edur? Atunci de ce nu aud nimic?

— Vă așteaptă sosirea, spuse Udinaas. — Conducătorul Tiste Edur stă pe estrada centrală. Aspectul lui te va surprinde...

— Sclav, spuse Quillas, făcând cuvântul disprețuitor, „nu anticipăm că negocierile vor începe imediat. Nu suntem decât să fim proclamați oaspeți...

— Nu eu sunt cel care garantează asta, a intervenit Udinaas, netulburat. — Aș sfătui să fii pregătit pentru orice.

— Dar asta e absurd...

— Atunci, să ne ocupăm de asta, spuse primul eunuc.

Prințul nu era obișnuit cu aceste întreruperi constante, cu fața roșie. A vorbit achizitorul Seren Pedac. — Udinaas, prin cuvintele tale concluzionez că

Hannan Mosag a fost uzurpat.

'Da.'

— Și Rhulad Sengar sa autoproclamat noul rege al Tiste Edur.

— Nu, achizitor. Împărat.'

S-a lăsat liniște timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi prințul a pufnit neîncrezător. 'Ce imperiu? Șase triburi de vânători de foci? Prostul ăsta a înnebunit.

— Un lucru este, spuse Nifadas încet, să te proclami împărat. Este alta a forța nobilimea Edur să îngenuncheze la o astfel de revendicare. Udinaas, au făcut asta?

— Au, primul eunuc.

'Acesta este . . . uimitor.'

— Hannan Mosag? întrebă Seren.

— Și el a îngenuncheat și a jurat credință,
Acquitor. Încă o dată, nimeni nu a vorbit o vreme.

Apoi primul eunuc a dat din cap către Udinaas și a spus: „Mulțumesc. Sunt gata să-l întâlnesc pe împărat acum.

Udinaas dădu din cap și se apropie de cortină. Tragându-l deoparte, a pășit în camera de dincolo. Nobilii se mutaseră pentru a forma o alee care ducea în jos spre estrada centrală. Toată lumea stătea în picioare. Pe estradă, Rhulad Sengar s-a sprijinit de sabie. Mișcările lui dislocaseră câteva monede, lăsând pete pete de piele arsă. Lămpile de umiditate, căldură și ulei au făcut ca aerul să fie încărcat de ceață și plin. Udinaas a căutat să privească scena ca și cum ar fi fost un străin și a fost șocat de barbaritatea ei crudă. *Aceștia sunt oameni căzuți.*

Cine s-ar ridica din nou.

Primul eunuc și dobânditorul au apărut în prag, iar Nifadas s-a mutat în stânga lui pentru a lăsa spațiu prințului Quillas Diskanar.

Udinaas ridică vocea. 'Împărat. Primul eunuc Nifadas și prințul Quillas Diskanar. Delegatia tratatului Letherii.'

„Vino înainte”, a venit invitația răgușită a împăratului. — Eu sunt Rhulad Sengar și vă proclam oaspeți ai Imperiului Tiste Edur.
Nifadas și-a plecat capul. — Mulțumim Alteței Voastre pentru primire.

— Este dorinţa regelui Letherii să încheie un tratat oficial cu noi, spuse Rhulad, apoi ridică din umeri. „Am avut impresia că avem deja unul. Și, în timp ce noi o onorăm, oamenii tăi nu o fac. Deci, ce valoare are un nou acord?'

Când Primul eunuc era pe cale să vorbească, Quillas făcu un pas înainte. — Ai confiscat o recoltă de foci cu colți. Așa să fie. Asemenea lucruri nu pot fi inversate, nu-i așa? Cu toate acestea, există chestiunea datoriilor.

Udinaas zâmbi, nefiind nevoie să ridice privirea pentru a vedea expresiile șocate ale nobilimii adunate.

— Hannan Mosag, spuse Rhulad după o clipă, va vorbi în numele

Edur în această chestiune.

Udinaas ridică privirea și-l văzu pe Regele Vrăjitor de altădată făcând un pas înainte pentru a sta în fața estradei. Era fără expresie. — Prințule, va trebui să-mi explici cum ai ajuns, Letherii, la noțiunea de datorie. Recoltarea a fost ilegală — o negi?

— Noi nu... nu, Nifadas, vorbesc. După cum vă spuneam, Hannan Mosag, nu contestăm ilegalitatea recoltei. Dar ilegalitatea sa nu infirmă, la rândul său, realitatea că a avut loc. Și acea recoltă, condusă de Letherii, este acum în mâinile Edur. Vă amintiți că prezentul tratat are o valoare de piață convenită pentru focile cu colți și este prețul pe care ne așteptăm să fim onorati.

— O logică extraordinară, Prințe, spuse Hannan Mosag, cu vocea un bubuit lin.

— Din fericire, a continuat Quillas, suntem pregătiți pentru un compromis. 'Intr-adevar?'

Udinaas se întrebă de ce tăcea Nifadas. Lipsa lui de întrerupere nu putea fi interpretată decât ca loialitate tacită față de prinț și față de poziția pe care o susținea.

— Un compromis, da. Datoria va fi iertată, în schimbul pământului. Mai exact, restul Trate Reach, care, după cum știm amândoi, servește doar ca tabere sezoniere de pescuit pentru oamenii tăi. Asemenea tabere nu ar fi interzise, desigur. Vor rămâne la dispoziție pentru un procent modest din captură.

— Așadar, așa cum stau lucrurile acum, a spus Hannan Mosag, începem acest tratat cu datoria ta.

'Da.'

— Bazat pe prezumția că deținem recolta furată. — Ei bine, desigur...

— Dar nu o posedăm, prințe Quillas Diskanar.
'Ce? Dar tu trebuie!'

— Ești binevenit să vizitezi magazinele noastre pentru tine, continuă Hannan Mosag, în mod rezonabil. „I-am pedepsit pe recoltatori, așa cum era dreptul nostru. Dar nu am recuperat recolta.

— Navele au sosit în Trate cu calele goale!

— Poate că, fugind de mânia noastră, și-au descărcat povara, ca să-și grăbească pasul. Fără succes, după cum sa dovedit. În timp ce

prințul se uita pur și simplu, Hannan Mosag continuă: „Așadar, nu suntem datori cu tine. Tu, totuși, ești în al nostru. La valoarea de piață a focilor cu colți recoltate. Suntem nehotărâți, momentan, cu privire la natura recompensei pe care o vom cere de la tine. La urma urmei, nu avem nevoie de monede.

„Am adus cadouri!” strigă Quillas.

— Pentru care ne vei percepe apoi, cu dobândă. Suntem familiarizați cu modelul tău de cucerire culturală printre triburile vecine, Prinț. Faptul că situația este acum inversată ne câștigă simpatia, dar, după cum obișnuiți să spuneți, afacerile sunt afaceri.

Nifadas a vorbit în cele din urmă. — Se pare că avem multe de luat în considerare, noi doi, împărat. Din păcate, călătoria noastră a fost lungă și obositoare. Poate ne-ați permite să ne retragem pentru o vreme, să convocăm din nou această întâlnire mâine?

— O idee excelentă, spuse Rhulad, cu monedele de pe față răsucindu-se în timp ce zâmbea. — Udinaas, escortează delegația la casa lungă a oaspeților. Atunci întoarce-te aici. Ne așteaptă o noapte lungă.

Prințul stătea ca o marionetă cu sforile tăiate. Chipurile Achizitorului și ale Primului eunuc au rămas totuși calmate.

Chiar și așa, se pare că toți suntem niște păpuși aici. . .

Trull Sengar l-a privit pe sclav care îl conducea pe Acquitor și delegația afară din cameră. Lumea nu se prăbușise, se sfărâmase și în fața ochilor lui văzu bucățile zimțate, o cameră fisurată și zăbrelită, o mie de cioburi purtând nenumărate imagini reflectate. Fețe Edur, mulțimi frânte, stropi de fum. Mișcare dezordonată, un murmur febril al sunetului, strălucirea lichidă a aurului și o sabie la fel de peticică și fragmentată ca orice altceva se vede.

Ca un mozaic nebun, reasamblat încet de mâna unui nebun. Nu știa unde îi este locul, unde se potrivește. *Frate cu un împărat. Este Rhulad, dar nu este. nu-l cunosc. Și îl cunosc prea bine și, Fiica ia-mă, mă sperie cel mai mult de asta.*

Hannan Mosag vorbise în liniște cu Rhulad, dându-i o ușurință cu noul său rol despre care Trull știa că are scopul de a calma martorii adunați aici. Trull se întrebă cât îl costă pe Regele Vrăjitor.

Un încuviințare din cap și o mișcare a mâinii l-au respins pe Hannan Mosag, care s-a retras să stea lângă K'risnan-ul său. La instrucțiunile lui Rhulad, un scaun mare a fost dus pe estradă, iar împăratul s-a așezat, dezvăluind privirii înțelegătoare a lui Trull epuizarea fratelui său.

Ar fi nevoie de timp pentru a dobândi puterea necesară pentru a susține acea greutate imensă și teribilă pentru orice perioadă de timp. Împăratul și-a lăsat capul pe spate și i-a privit pe nobili. Atenția lui a făcut repede la tăcere mulțimea.

— Am cunoscut moartea, spuse Rhulad cu vocea aspră. — M-am întors și nu sunt același, nu războinicul fără sânge pe care l-ai văzut înainte să ne începem călătoria către deșertul de gheață. M-am întors, să vă aduc amintirea destinului nostru. Să te conduc. Atunci a tăcut, ca și cum ar fi trebuit să-și revină din scurtul său discurs. O duzină de bătăi ale inimii, înainte de a continua: „Fă-te de Sengar. Frate, pas înainte.

Frica făcu așa cum i se poruncise, oprindu-se pe inelul interior din fața estradei. Rhulad se uită la el, iar Trull văzu o foame bruscă în aceia
ochi fragili.

— În al doilea rând după a lui Hannan Mosag, loialitatea ta, Frica, este cea mai mare nevoie a mea.

Frica părea zguduită, de parcă nu ar fi trebuit pusă la îndoială o astfel de chestiune. Sclavul Udinaas s-a întors atunci, dar și-a reținut ochii roșii

scanând scena. Iar Trull s-a mirat de îngustarea bruscă a privirii acelei Letherii.

— Ce, Împărate, spuse Frica, îmi ceri? — Un
cadou, frate.

„Tot ce am este al tău..."

— Ești fidel acestei afirmații, Frica? întrebă Rhulad, aplecându-se înainte. „Nu aș reuși altfel".

Oh. Nu, Rhulad, nu...

— Împăratul, spuse Rhulad, liniștindu-se, are nevoie de o împărătească. Înțelegerea a aruncat o pată pe fața fricii.

'O sotie. Fă-ți frică de Sengar, îmi faci cadou o soție?
Nemernic grotesc — Trull a făcut un pas înainte.

Mâna lui Rhulad s-a rupt pentru a-l opri. — Fii atent, Trull. Aceasta nu este preocuparea ta. A dezvăluit dinții pătați. — *N-a fost niciodată.*

— Trebuie să-i spargi pe cei care te vor urma? întrebă Trull.

'Alt cuvânt!' țipă Rhulad. — Încă un cuvânt, Trull, și te voi jupui de viu!

Trull se dădu înapoi la vehemenţă, uluit în tăcere.

O monedă zăngăni pe estradă în timp ce Rhulad își ridică o mână la față și se gheare la o extremă emoție, apoi își smulse mâna și o ținu în fața lui, privind cum se înfășoară într-un pumn. 'Omoara-mă. Asta este tot ce trebuie să faci. Pentru dovada ta. Da, ucide-mă. Din nou.' Ochii strălucitori se fixară pe Trull.

— Știai că sunt singur, păzind panta din spate. Tu știai asta, Trull, și m-ai lăsat în seama destinului meu.

'Ce? Nu știam așa ceva, Rhulad...

— Gata cu minciuni, frate. Frica, dăruiește-mi logodnica ta. Dă-mi Mayen. Te-ai sta între ea și titlul de împărăteasă? Spune-mi, ești așa de egoist?

La fel de urâtă ca să împing cuțitele în frică, unul după altul. Ca să-și ruineze carnea. Acesta, își dădu seama Trull, acesta era Rhulad. Copilul și foamea lui brutală, poftele lui vicioase. *Spune-ne, ești așa de egoist?*
— Ea este a ta, împărat.

Cuvinte sângerate din toată viața, cuvinte care erau ele însele un dar pentru cel care cunoscuse moartea. Deși lui Rhulad îi lipsea mintea subtilă să înțeleagă asta.

În schimb, chipul lui s-a răsucit sub monede într-un zâmbet larg, plin de bucurie și triumf. Ochii i s-au ridicat spre un loc din mulțime în care stăteau fecioarele necăsătorite. — Mayen, strigă el. 'E gata. Vino in fata. Alătură-te împăratului tău.

Înaltă, regală, tânăra a pășit înainte ca și cum acest moment ar fi fost repetat de o mie de ori.

Dar asta nu este posibil.

Trecu pe lângă Fear fără să arunce o privire și se ridică, cu fața spre exterior, pe partea stângă a scaunului. Mâna lui Rhulad întinse cu un gest de familiaritate înmulțumită și ea o strânse.

Acel ultim act o lovi pe Frica la fel ca o lovitură fizică în piept. Făcu un pas înapoi.

— Îți mulțumesc, Fear, spuse Rhulad, pentru darul tău. Sunt asigurat de loialitatea ta și mândru să te numesc fratele meu. Tu, Binadas, Midik Buhn, Theradas Buhn, Hannan Mosag . . . și, privirea se mișcă, Trull, desigur. Cei mai apropiați frați ai mei. Suntem legați de sângele strămoșilor noștri. . .'

El a continuat, dar Trull încetase să asculte. Ochii lui erau pe chipul lui Mayen. Pe scrierea de groază de acolo pe care nu putea să-l mascheze. În mintea lui, Trull a strigat către Fear.

Uite, frate! Ea nu a căutat această trădare! Uite!

Cu un efort, își trase privirea de la Mayen și văzu că Frica văzuse. A văzut ce puteau vedea toți cei prezenți, toți în afară de Rhulad.

I-a salvat pe toți. Mântuirea celor disperați. Ea le-a arătat că unele adevăruri nu pot fi sparte, că nici măcar acest nebun de *pe* tronul său nu ar putea zdrobi onoarea viscerală rămasă Tiste Edur. Și în fața ei

era încă o promisiune. Ea ar rezista la crimele lui, pentru că nu avea de ales. O promisiune care a fost și o lecție pentru toți cei prezenți. *Rezista. Suferi. Trăiește așa cum trebuie să trăiești acum. Într-o zi, va exista un răspuns la aceasta.*

Cu toate acestea, Trull se întrebă. Cine ar putea da un răspuns? Ce aștepta în lumea dincolo de granițele cunoștințelor lor, suficient de formidabil pentru a contesta această monstruozitate? Și cât timp ar trebui să aștepte? *Am fost căzuți, iar împăratul proclamă că ne vom ridica. El este nebun, pentru că noi nu ne ridicăm. Cădem și mă tem că această coborâre nu va avea sfârșit.*

Până când cineva a dat răspuns.

Rhulad încetase să vorbească, de parcă ar fi devenit conștient că ceva se întâmpla printre adepții săi, ceva care nu avea nimic de-a face cu el și cu noua lui putere. Se ridică brusc de pe scaun. „Această adunare s-a încheiat. Hannan Mosag, tu și K'risnan-ul tău veți rămâne aici cu mine și cu împărăteasa, pentru că avem multe de discutat. Udinaas, adu-i lui Mayen sclavii ei, pentru ca ei să-i ajute nevoile. Restul, lasă-mă acum. Răspândiți cuvântul despre ascensiunea noului imperiu al Edurului. Și, frați și surori, aveți grijă de armele voastre. . .'

Vă rog, cineva, să răspundeți la asta.

La o duzină de pași de cetate, o siluetă a ieșit din ploaie pentru a sta în fața lui Udinaas.

Achizitorul.

'Ce-a făcut?'

Udinaas a studiat-o o clipă, apoi a ridicat din umeri. — A furat logodnica fratelui său. Avem o împărăteasă și ea se descurcă prost la fața curajoasă.

— Edur sunt uzurpați, spuse Seren Pedac. — Și un tiran stă pe tron.

Udinaas a ezitat, apoi a spus: — Spune-i primului eunuc. Trebuie să te pregătești pentru război.

Ea nu a dezvăluit nicio surpriză de cuvintele lui; mai degrabă, o oboseală grea îi toci ochii. S-a întors, a intrat în ploaie și a plecat.
Sunt purtător de vești bune într-adevăr. Și acum, este rândul lui Feather Witch. . .

Ploaia se năpusti din cer, orbitoare și oarbă, indiferentă și lipsită de minte, dar nu avea niciun sens în afară de asta. Cum ar putea? Era doar ploaie, coborând din legiunea masivă de nori îndurerați a cerului. Iar vântul care plângea era suflarea legilor naturale, născut sus în munți sau în mare. Vocea lui nu promitea nimic.

Nu exista nici un sens de găsit în vremea fără viață, în pulsația mareelor și în urma anotimpurilor.

Nici a trăi și a muri nu are sens.

Tiranul era îmbrăcat în aur, iar viitorul mirosea a sânge.

Nu însemna nimic.

Cartea a treia

Tot Ce Minciuni

Nevăzut

Omul care nu zâmbește niciodată

Își trage mrejele prin adânc

Și suntem adunați

A căsca cu gura căscată în aerul înecat

Sub sunetul zgomotos

De vocea lui temut

Apropo de mântuire

În mesele dreptății făcute

Și hrănit bine pe masa încărcată

Plin de dorințe nobile

El ne spune toate acestea pentru a perfecționa marginea

De îndurarea lui veșnică

Deschizându-ne burtica

Unul câte unul.

ÎN REGATUL ÎNSEMNĂRII BINE _ _ _ _

F ISHER KEL T ATH

Capitolul doisprezece

Broasca de deasupra teancului de monede nu îndrăznește să sară.

P OOR U MUR S AIATORII

UN NONIM

Cinci aripi îți vor cumpăra un grovel. Recunosc, stăpâne, sensul acestei vorbe îmi scapă.

Tehol își trecu ambele mâini prin păr, trăgând de încurcături. — Ai. Este Eternul Domiciliu, Bugg. Aripi în număr de cinci, un duș la picioarele Errantului, la picioarele destinului. Imperiul a înviat. Lether se trezește într-o nouă zi de glorie.

Stăteau unul lângă altul pe acoperiș.

— Dar a cincea aripă se scufundă. Dar patru aripi?

— Pescăruși în coliziune, Bugg. Va fi fierbinte, un adevărat cuptor. Care sunt sarcinile care vă așteaptă astăzi?

— Prima mea întâlnire cu inginerul regal Grum. Susținerea pe care am făcut-o cu depozitele l-a impresionat, se pare.

'Bun.' Tehol a continuat să privească peste oraș încă o clipă, apoi și-a înfruntat servitorul. — Ar fi trebuit?

'L-ai impresionat? Ei bine, podelele nu sunt lăsate și sunt uscate. Tencuiala nouă nu prezintă crăpături. Proprietarii sunt încântați...

— Credeam că dețin acele depozite.

— Nu ești încântat?

— Ei bine, ai dreptate, eu sunt. Fiecare dintre mine.

— Asta i-am spus Inginerului Regal când i-am răspuns la prima sa misivă.

„Ce zici de oamenii care mă înfruntă cu acele investiții?”
— Și ei sunt încântați.

— Ei bine, a oftat Tehol, e doar genul ăsta de zi, nu-i
aşa? Bugg dădu din cap. — Trebuie să fie, stăpâne.

— Şi asta e tot ce ai plănuit? Pentru intreaga zi?'

'Nu. Trebuie să mărânc nişte mâncare. Apoi trebuie să o vizitez pe Shand şi pe partenerii ei pentru a le da din nou acea listă a ta. A fost prea lung.

— Îl aminteşti în întregime?

'Fac. Puryst Rott Ale, mi-a plăcut asta.
'Mulţumesc.'

— Dar nu toate erau false, nu-i aşa?

— Nu, asta l-ar da prea repede. Toate cele locale erau reale. În orice caz, îi va ţine ocupaţi o vreme. Sper. Ce altceva?'

— Încă o întâlnire cu breslele. S-ar putea să am nevoie de bani
de mită pentru asta. 'Prostii. Stai tare — sunt pe cale să fie loviţi
din altă parte. 'Grevă? Nu auzisem...

'Desigur că nu. Incidentul care a declanşat-o nu s-a întâmplat încă. Ştii că Inginerul Regal este obligat să angajeze doar membri ai breslei. Trebuie să vedem acest conflict eliminat înainte de a ne crea probleme.

'În regulă. De asemenea, trebuie să verific acel adăpost pentru Shurq şi noul ei prieten.

— Harlest Eberict. A fost o surpriză. Câţi strigoi se plimbă prin acest oraş?

— Evident, mai mult decât ştim, stăpâne.

— Din câte ştim, jumătate din populaţie ar putea fi strigoi — oamenii ăia de pe pod acolo, acolo, cei cu toate coşurile alea de cumpărături în cârpă, poate că sunt strigoi.

— Posibil, stăpâne, recunoscu Bugg. — Vrei să spui strigoi la propriu sau la figurat?

„Oh, da, există o diferenţă, nu-i aşa? Scuze, m-am lăsat luat. Apropo

de asta, cum se înțeleg Shurq și Ublala?

— Înot.

— Impresionant de amuzant, Bugg. Deci, vrei să verifici locuința lor ascunsă. Asta e tot ce faci astăzi?

— Asta e doar dimineaţa. După-amiaza...
— Poți să faci o scurtă vizită? 'Unde?'

Breasla de prinzători de șobolani.

— Scale House?

Tehol dădu din cap. „Am un contract pentru ei. Vreau o întâlnire — clandestină

— cu maestrul breslei. Mâine seară, dacă se poate.
Bugg părea tulburat. — Breasla aceea...

'Știu.'

— Pot trece pe aici în drum spre cariera de pietriș. 'Excelent. De ce te duci la cariera de pietriș?
'Curiozitate. Au deschis un nou deal pentru a-mi umple ultima comandă și au găsit

ceva.'

'Ce?'

'Nu sunt sigur. Doar că au angajat un necromant să se ocupe de asta. Și bietul prost a dispărut, în afară de niște păr și unghii de la picioare.

'Hmm, asta e interesant. Ține-mă la curent.'

— Ca întotdeauna, stăpâne. Și ce ai plănuit pentru azi?
— M-am gândit să mă întorc în pat.

Brys își ridică privirea de pe sulul meticulos și îl studie pe scribul așezat vizavi de el. — Trebuie să fie o greșeală, spuse el.

'Nu, domnule. Niciodată, domnule.

— Ei bine, dacă acestea sunt doar disparițiile raportate, cum rămâne cu cele care nu au fost raportate?

— Între treizeci și cincizeci la sută, aș spune, domnule. Adăugat la ceea ce avem. Dar acestea ar fi sulurile cu margini albastre. Sunt depozitate pe raftul proiectat.

'Ce?'

'Proiectat. Acela, cel care iese din peretele de acolo. — Și care este semnificația marginilor albastre?

— Realităţi postulate, domnule, ceea ce există dincolo de statistici. Folosim statisticile pentru declarații și declarații oficiale, publice, dar operăm pe realitățile postulate sau, dacă este posibil, pe realitățile măsurabile.'

— Seturi diferite de date?

'Da domnule. Este singura modalitate de a opera un guvern eficient. Alternativa ar duce la anarhie. Revolte, așa ceva. Am postulat realități pentru acele proiecții, desigur, și nu sunt frumoase.

— Dar — Brys s-a uitat înapoi la pergament — „șapte mii de dispariții în Letheras anul trecut?

— Șase mii nouă sute douăzeci și unu, domnule. — Cu posibile treizeci și cinci sute în plus? — Trei mii patru sute șaizeci și jumătate, domnule.

— Și este cineva desemnat să conducă investigații asupra acestora? — Asta a fost contractat, domnule. — În mod clar, o risipă de monede, atunci...

— Oh, nu, moneda este bine cheltuită.

'Cum așa?'

— O sumă respectabilă, domnule, pe care o putem folosi în declarațiile noastre oficiale și publice.

— Ei bine, cine deține acest contract?

— Birou greșit, domnule. Aceste informații sunt găzduite în Camera de Contracte și Carte Regale.

— Nu am auzit niciodată de asta. Unde este?'

Scribul se ridică și se îndreptă spre o ușă mică strânsă între cutii de pergamente. 'Aici. Urmați-mă, domnule.

Camera de dincolo nu era cu mult mai mare decât un dressing. Pergamente cu margini albastre umpleau găurile de la podea până la tavan pe toate părțile. Scotocind într-o gaură de la peretele îndepărtat, scribul scoase un sul și îl desfăcu. 'Iată-ne. Este un contract relativ nou. Trei ani până acum. Investigații în desfășurare, rapoarte semestriale întocmite exact la termenele scadente, fără interogări, fiecare aprobată fără a prejudicia.'

'Cu cine?'

„Beslasa Prinzătorilor de Sobolani”.

Brys se încruntă. „Acum sunt bine și cu adevărat confuz”.

Scribul a ridicat din umeri și a rostogolit sulul pentru a-l pune deoparte. Peste umăr, a spus: „Nu trebuie să fie, domnule. Breasla este

profund competentă într-o mulțime de eforturi...

„Competența nu pare o noțiune relevantă în această chestiune”, a observat Brys.

'Nu sunt de acord. Rapoarte punctuale. Fără întrebări. Două reînnoiri fără provocare. Foarte competent, aș spune, domnule.

„Nici nu există lipsă de șobolani în oraș, așa cum s-ar vedea cu ușurință chiar și cu o scurtă plimbare pe orice stradă”.

— Managementul populației, domnule. Mi-e teamă să mă gândesc cum ar fi situația fără breaslă.

Brys nu spuse nimic.

O expresie defensivă apăru în expresia scribului în timp ce studia Finadd pentru o clipă lungă. — Nu avem decât laude pentru Breasla Prinzătorilor de Sobolani, domnule.

— Îți mulțumesc pentru eforturile tale, spuse Brys. „Îmi voi găsi propria cale de ieșire. O zi buna.'

— Și pentru dumneavoastră, domnule. Încântat să fi fost de ajutor.

Afară pe coridor, Brys făcu o pauză, frecându-se la ochi. Camerele de arhivă erau pline de praf. Trebuia să iasă afară, în ceea ce era considerat aer curat în Letheras.

Șapte mii de dispariții în fiecare an. Era îngrozit.

Deci, mă întreb, în ce s-a împiedicat Tehol? Fratele său a rămas un mister pentru Brys. În mod clar, Tehol făcea ceva, contrar aparențelor exterioare. Și se menținuse cumva la un nivel formidabil de eficacitate în spatele – sau dedesubtul – scenei. Acea cădere prea publică, atât de șocantă și traumatizantă pentru taxele financiare, l-a părut acum pe Brys ca doar o altă simulare în planul mai măreț al fratelui său – oricare ar fi fost asta.

Simplul gând că ar putea exista o astfel de schemă îl îngrijora pe Brys. Fratele său dezvăluise, ocazional, o competență înspăimântătoare și o nemilosire. Tehol poseda puține loialități. Era capabil de orice.

Toate lucrurile luate în considerare, cu cât Brys știa mai puțin despre activitățile lui Tehol, cu atât mai bine. El nu dorea ca propriile sale loialități să fie contestate, iar fratele său ar putea foarte bine să le conteste. *Ca și în cazul lui Hull. O, mamă, este binecuvântarea Errantului că nu ești în viață să-ți vezi fiii acum. Apoi, din nou, cât de mult din ceea ce suntem acum este ceea ce ne-ai făcut să luăm*

Întrebări fără răspunsuri. Părea să fie prea mulți dintre aceștia zilele

astea.

Și-a făcut loc în pasajele mai cunoscute ale palatului. Îl aștepta antrenamentul cu arme și se trezi anticipând acea perioadă de epuizare fericită. Numai pentru a reduce la tăcere cacofonia gândurilor sale.

„Există avantaje clare de a fi mort”, reflectă Bugg, în timp ce ridica placa de pe podeaua biroului depozitului, dezvăluind o gaură neagră.

iar treapta superioară a unei scări de bronz cu sâmburi. La urma urmei, fugarii morți nu aveau nevoie de hrană, nici de apă. Fără aer, vino la asta. A făcut să le ascundă aproape fără efort.

A coborât pe scară, cu douăzeci și trei de trepte, pentru a ajunge la un tunel tăiat grosolan din argila grea și apoi a tras pentru a forma o coajă tare. La zece pași înainte, până la un arc strâmb de piatră sub care se afla o ușă de piatră crăpată, înghesuită de hieroglife. Mormintele vechi ca acesta erau rare. Majoritatea se prăbușiseră de mult sub greutatea orașului de deasupra capului sau pur și simplu se scufundaseră atât de mult în noroi încât nu era de ajuns. Savanții căutaseră să descifreze sigiliile ciudate de pe ușile mormintelor, în timp ce oamenii de rând se întrebau de mult de ce mormintele ar trebui să aibă uși. Limbajul fusese doar parțial descifrat, suficient pentru a dezvălui că glifele erau încărcate de blesteme și aspectate de Errant într-un fel misterios. Una peste alta, un motiv suficient pentru a le evita, mai ales că, după ce câteva au fost sparte, s-a știut că mormintele nu conțineau nimic de valoare și erau deosebite prin aceea că sarcofagul de piatră simplă fără trăsături pe care fiecare mormânt adăpostește era gol. A mai existat zvonul nefondat că acei jefuitori de morminte au suferit ulterior soarte oribile.

Ușa acestui mormânt particular și-a predat pecetea coborârii neuniforme a întregii structuri. Un efort modest l-ar putea împinge într-o parte.

În tunel, Bugg a aprins un felinar folosind o cutie mică de jar și l-a așezat pe pragul mormântului. Apoi și-a pus umărul pe ușă.

'Eşti tu?' se auzi vocea lui Shurq din întunericul dinăuntru.

— De ce da, spuse Bugg, este.

'Mincinos. Tu nu ești tu, ești Bugg. Unde este Tehol? Trebuie să vorbesc cu Tehol.

— Este indispus, spuse Bugg. După ce a împins ușa pentru a-și permite trecerea în mormânt, a adunat felinarul și a intrat înăuntru.

— Unde e Harlest?

— În sarcofag.

Nu era niciun capac pentru uriașul sicriu de piatră. Bugg se apropie și se uită înăuntru. — Ce faci, Harlest? A pus felinarul jos pe margine.

— Anteriorul ocupant era înalt. Foarte inalt. Buna, Bugg. Ce fac? Stau întins aici.

— Da, văd asta. Dar de ce?'

— Nu există scaune.

Bugg se întoarse către Shurq Elalle. — Unde sunt aceste diamante? 'Aici. Ai găsit ceea ce căutam?

'Eu am. Un preț decent, care îți lasă intactă majoritatea averii. — Tehol poate avea ce a mai rămas în cutie acolo. Câștigurile mele din

curvie pe care o voi păstra.

— Ești sigur că nu vrei un procent din asta, Shurq? Tehol ar fi fericit cu cincizeci la sută. La urma urmei, riscul era al tău.

'Nu. Sunt un hoț. Pot primi întotdeauna mai mult.

Bugg aruncă o privire în jur. — Va merge asta pentru următorul timp?

— Nu văd de ce nu. E uscat, cel puțin. Liniște, de cele mai multe ori. Dar am nevoie de Ublala Pung.

Vocea lui Harlest venea din sarcofag. — Și vreau dinți și gheare ascuțite. Shurq a spus că poți face asta pentru mine.

— Lucrările au început deja la asta, Harlest.

„Vreau să fiu înfricoșător. Este important să fiu înfricoșător. Am exersat șuieratul și mârâitul.

— Nu e nevoie de îngrijorare acolo, răspunse Bugg. — Vei fi cu adevărat terifiant. În orice caz, ar trebui să merg...

— Nu atât de repede, interveni Shurq. — S-a vorbit despre jaful de la moșia lui Gerun Eberict?

'Nu. Nu este surprinzător, dacă te gândești bine. Fratele strigoi al lui Gerun dispare, în aceeași noapte în care niște semi-gigant îi bate pe majoritatea gardienilor. Cu excepția asta, ce altceva este sigur? Va încerca cineva să intre în biroul tutelat al lui Gerun?

„Dacă mănânc carne umană”, a spus Harlest, „o să putrezească în stomacul meu, nu-i așa? Asta înseamnă că voi împuți. Îmi place asta. Îmi place să mă gândesc la astfel de lucruri. Mirosul pieirii.

'Ce? Shurq, probabil că nu știu că au fost jefuiți. Și chiar dacă ar face-o, nu ar face nicio mișcare până când stăpânul lor se întoarce.

— Cred că ai dreptate. Oricum, ai grijă să-mi trimiți Ublala Pung. Spune-i că mi-e dor de el. El și a lui...

— O voi face, Shurq. Iţi promit. Altceva?'
„Nu știu”, a răspuns ea. 'Lasă-mă să mă
gândesc.' Bugg a așteptat.

„Oh, da”, spuse ea după un timp, „ce știi despre aceste morminte? A fost un cadavru aici, odată, în acel sarcofag.

— Cum poți fi sigur?

Ochii ei lipsiți de viață se ațintiră asupra
lui. — Putem spune. 'Oh. În regulă.'

— Deci, ce știi?

'Nu prea mult. Limba de pe ușă aparține unui popor dispărut cunoscut sub numele de Forkrul Assail, care sunt personificați colectiv în Fulcra noastră de personajul pe care îl numim Errantul. Mormintele au fost construite pentru un alt popor dispărut, numit Jaghut, pe care-i recunoaștem în Caldna pe care o numim Caldna de Gheață. Secțiile aveau scopul de a bloca eforturile unui alt popor, T'lan Imass, care erau dușmanii declarați ai Jaghut. T'lan Imass i-a urmărit pe Jaghut într-un mod cât se poate de necruțător, inclusiv pe acei Jaghut care au ales să-și cedeze locul în lume – au spus că indivizii aleg ceva care seamănă foarte mult cu moartea. Sufletele lor aveau să călătorească spre Calea lor, lăsându-și carnea în urmă, carnea fiind depozitată în morminte ca acesta. Asta nu a fost suficient de bun pentru T'lan Imass. Oricum, Forkrul Assail s-au considerat arbitri imparțiali în conflict și asta a fost, de cele mai multe ori, amploarea implicării lor. În afară de asta, spuse Bugg ridicând din umeri, chiar nu pot spune.

Harlest Eberict se ridicase încet în timpul monologului lui Bugg și se uita acum la servitor. Shurq Elalle era nemișcat, așa cum erau adesea morții. Apoi ea a spus: „Am o altă întrebare”.

'Daţi-i drumul.'

„Este acest lucru cunoscut în rândul personalului de serviciu?”

— Nu din ce să fiu conștient, Shurq. Pur și simplu iau lucruri ici și colo, de-a lungul timpului.

— Lucruri pe care nici un savant din Letheras nu le înțeleg? Sau doar inventezi pe măsură ce mergi?

— Încerc să evit fabricarea completă.

— Și tu reușești?

'Nu intotdeauna.'

— Ar fi bine să pleci acum, Bugg.

— Da, mai bine. Îl voi pune pe Ublala să te viziteze diseară.

— Trebuie? întrebă Harlest. — Nu sunt genul voyeurist... — Mincinos, spuse Shurq. 'Desigur ca esti.'

— Bine, deci mint. Este o minciună utilă și vreau să o păstrez. — Poziția aceea este de neapărat...

— Este o afirmație bogată, venită de la tine și având în vedere ceea ce vei face în seara asta...

Bugg luă lanterna și se dădu încet, în timp ce discuția continua. Împinse ușa la loc, își plesni praful din mâini, apoi se întoarse pe scară.

Odată întors în biroul depozitului, a înlocuit piatra, apoi, adunându-și desenele, s-a îndreptat spre cel mai recent șantier. Cea mai recentă achiziție a lui Bugg's Construction fusese cândva o școală, impunătoare și rezervată doar copiilor celor mai bogați cetățeni din Letheras. Au fost furnizate reședințe, creând instituția de învățământ tipică și foarte populară în stil închisoare. Orice mulțime de traume predate în limitele sale s-au încheiat când, în timpul unei primăveri deosebit de umede, pereții pivniței s-au prăbușit într-un ecluză de noroi și oase umane mici. Podeaua sălii principale de adunări s-a prăbușit imediat în timpul următoarei adunări de studenți, îngropând copiii și instructorii deopotrivă într-o groapă vastă de noroi negru și putrezit, în care o treime s-a înecat complet, iar din acestea trupurile a mai mult de jumătate nu au fost niciodată recuperate. . Construcția defectuoasă a fost învinuită, ceea ce a dus la un scandal.

De la acel eveniment, în urmă cu cincisprezece ani, clădirea părăsită a rămas goală, se presupunea că bântuită de fantomele supraveghetorilor revoltați și ai monitorilor năuciți.

Prețul de achiziție fusese destul de modest.

Nivelurile superioare aflate direct deasupra sălii principale de adunare au fost compromise din punct de vedere structural, iar prima sarcină a lui Bugg fusese să supravegheze instalarea contravântuirilor, înainte ca echipajele să poată re-excava groapa până la podeaua pivniței. Odată ce podeaua a fost expusă – și amestecul de oase trimis la cimitir – puțurile au fost extinse drept în jos, prin lentile de lut și nisip, până la un pat gros de pietriș. S-a turnat ciment și s-a pus un inel de tije verticale de fier, urmat de pietriș împachetat alternativ și ciment pe jumătate din adâncimea puțului. Stâlpii de calcar, cu bazele lor găurite pentru a lua tijele proeminente, au fost apoi coborâți. De acolo în sus, au urmat practicile normale de construcție. Coloane, contraforturi și arcade false, toate tehnicile obișnuite în care Bugg avea puțin interes.

Vechea școală era transformată într-un conac palațial. Pe care îl vindeau apoi unui negustor bogat sau unui nobil lipsit de gust. Din moment ce erau destule, investiția a fost una sigură.

Bugg a petrecut puțin timp la fața locului, înconjurat de maiștri care îi împingeau în față suluri care descriu nenumărate modificări și specificații care necesită aprobare. Un clopoțel a trecut înainte ca el să reușească, în sfârșit, să-și depună desenele și să scape.

Strada care a devenit drumul care ducea la cariera de pietriș era o arteră principală care mergea paralel cu canalul. A fost, de asemenea, una dintre cele mai vechi piste din oraș. Construite de-a lungul traseului unei creaste de plajă scufundată de pietricele și pietricele sigilate în lut, clădirile care o căptușiseră rezistaseră decăderii lasate comune altor părți ale orașului. Vechi de două sute de ani, mulți dintre ei, într-un stil atât de uitat încât să pară străin.

Scale House era înalt și îngust, strâns între două edificii masive de piatră, unul o arhivă a templului și celălalt inima monolitică a Breslei Inspectorilor Strazii. Cu câteva generații trecute, un cioplitor în piatră deosebit de priceput îmbrăcase fațada din calcar și intrarea formală, flancată de coloane, cu șobolani redați cu dragoste. În mulțimi aproape de nenumărat. Șobolani scărtoriți, șobolani dansatori, șobolani desfrânați. Șobolani în război, în repaus, șobolani care s-au ospătat cu cadavre, roire de mese încărcate de sărbătoare în mijlocul mestilor adormiți și a servitorilor beți. Cozile solzoase formau margini complicate pentru scene și, într-un fel ciudat, lui Bugg i se păru că urcau treptele că șobolanii erau în mișcare, în colțul vederii sale, mișcându-se, zvârcolindu-se, rânjind.

Și-a scuturat neliniștea, a făcut o pauză pe palier, apoi a deschis ușa și a intrat cu pași mari înăuntru.

— Câți, cât de rău, cât timp?

Biroul, marmură solidă de culoare gri Bluerose, aproape că bloca intrarea în holul de recepție, acoperând lățimea încăperii, delimitând un spațiu îngust în extrema dreaptă. Secretarul care stătea în spatele ei nu trebuia încă să ridice privirea din registrele lui. A continuat să vorbească după o clipă. „Răspundeți la aceste întrebări, apoi spuneți-ne unde și ce sunteți dispus să plătiți și este o singură dată sau sunteți interesat de vizite regulate lunare? Și fiți atenți că nu acceptăm contracte momentan.

'Nu.'

Secretarul își puse pana jos și ridică privirea. Ochi întunecați și mici străluceau de suspiciune de sub o singură sprânceană slăbănogită. Degetele pătate de cerneală i-au smuls nasul, care începuse să tremure de parcă bărbatul ar fi fost pe cale să strănute. — Nu suntem responsabili.

'Pentru ce?'

'Pentru orice.' Mai mult trăgându-l de nas. — Și nu mai acceptăm petiții, așa că dacă ești aici pentru a livra una, ai putea la fel de bine să te întorci și să pleci.

— Ce fel de petiţie aş vrea să-ţi înmânez? întrebă Bugg.

— Orice fel. Asociațiile beligere de locuințe trebuie să stea la coadă, la fel ca toți ceilalți.

— Nu am nicio petiţie.

„Atunci nu am făcut-o, nu am fost niciodată acolo, ai auzit greșit, a fost altcineva".

— Sunt aici în numele stăpânului meu, care dorește să se întâlnească cu breasla ta pentru a discuta un contract.

„Suntem susținuți. Nu mai iau contracte...

— Prețul nu este o considerație, întrerupse Bugg, apoi zâmbi, în limite rezonabile.

— Ah, dar atunci este o considerație. Este posibil să avem limite nerezonabile în minte. Am avut adesea, știi.

— Nu cred că stăpânul meu este interesat de șobolani.

— Atunci e nebun. . . dar interesant. Consiliul va fi prezent în această seară pentru o altă problemă. Stăpânului dumneavoastră i se va aloca o perioadă scurtă la sfârșitul ședinței, pe care o voi nota pe ordinea de zi. Altceva?'

'Nu. La ce oră în seara asta?

— Al nouălea clopot, nu mai târziu. Vino târziu și va fi interzis în afara ușii camerei. Fii sigur că înțelege asta.

— Stăpânul meu este întotdeauna punctual.

Secretara făcu o mutră. — O, el este așa, nu-i așa? Săracul de tine. Acum, pleacă. Sunt ocupat.'

Bugg se aplecă brusc înainte și înjunghie secretarei cu două degete în ochi. Nu a existat nicio rezistență. Secretarul îşi înclină capul pe spate şi se încruntă.

— Drăguț, zâmbi Bugg, dându-se înapoi. — Complimentele mele către vrăjitorul breslei.

— Ce m-a dat departe? întrebă secretara în timp ce Bugg deschidea ușa. Servitorul privi înapoi. — Ești mult prea asemănător unui șobolan, trădându-ți

obsesia creatorului. Chiar și așa, iluzia este superbă.

„Nu am fost descoperit de zeci de ani. Cine ești tu, pe numele Errantului?

— Pentru acest răspuns, spuse Bugg întorcându-se, ai nevoie de o petiţie. 'Aștepta! Cine este stăpânul tău?

Bugg dădu un ultim semn, apoi închise ușa. A coborât treptele și s-a rotit spre dreapta. O plimbare lungă până la cariere era înaintea lui și, așa cum prevăzuse Tehol, ziua era caldă și tot mai caldă.

Somat să se alăture Cedei în Cedance, camera plăcilor, Brys coborî ultimele trepte până la palier și se îndreptă spre pasarela înălțată. Kuru Qan ocoli platforma îndepărtată într-un mod distras, mormăind pe sub răsuflarea lui.

— Ceda, strigă Brys în timp ce se apropia. — Ai vrut să mă vezi? — Neplăcut, Finadd, totul foarte neplăcut. Sfidând înțelegerea. am nevoie

o minte mai limpede. Cu alte cuvinte, nu a mea. Poate a ta. Vino aici. Asculta.'

Brys nu-l auzise niciodată pe Ceda vorbind cu atâta consternare. 'Ce s-a întâmplat?'

— Fiecare Hold, Finadd. Haos. Am asistat la o transformare. Aici, vezi singur. Tigla Fulcra, Dolmenul. Vezi? O siluetă strânsă la baza ei. Legat de menhir cu lanțuri. Toate ascunse de fum, un fum care îmi amorțește mintea. Dolmenul a fost *uzurpat.*

Brys se uită în jos la gresie. Silueta era fantomatică, iar vederea i se încețoșa cu cât se uita mai mult la ea. 'De cine?'

'Un strain. Un străin.

'Un zeu?'

Kuru Qan și-a masat sprânceana cărnită cu degetele în timp ce continua să se plimbe. 'Da. Nu. Nu avem nicio valoare în noțiunea de zei. Parveniți care nu sunt la fel de nimic în comparație cu Holds. Cele mai multe dintre ele nici măcar nu sunt reale, pur și simplu proiecții ale dorințelor, speranțelor unui popor. Temerile. Desigur, a adăugat el, uneori este tot ce este nevoie.

'Ce vrei să spui?'

Kuru Qan clătină din cap. „Și Forța Azath, asta mă deranjează foarte mult. Piatra centrală, Heartstone, o simți? Azath Heartstone, prietenul meu, a murit. Celelalte plăci s-au adunat în jurul ei, la capăt, strângând strâns pe măsură ce sângele se adună într-un corp rănit. Mormântul este spart.

Portalul stă nepăzit. Trebuie să faci o călătorie pentru mine până la turnul pătrat, Finadd. Și du-te înarmat.

— Ce să caut?

— Orice neplăcut. Pământ rupt. Dar fii atent – locuitorii acelor morminte nu sunt morți.

'Foarte bine.' Brys a scanat cele mai apropiate plăci. — Mai sunt?

Kuru Qan se opri, sprâncenele ridicate. 'Mai mult? Dragon Hold s-a trezit. Wyval. Băutor de Sânge. Poartă. Consort. Printre Fulcra, Errantul este acum poziționat în centrul lucrurilor. Pachetul se apropie, iar Shapefinder a devenit o himeră. Vânătoarea de la Ice Hold merge pe cărări înghețate. Copilul și Sămânța trec la viață. Poțiunea goală – poți să vezi bine – s-a ascuns. Fiecare țiglă. O umbră stă în spatele Tronului Gol. Și uite, Mântuitorule și Trădătorul, s-au unit. Sunt una și aceeași. Cum este posibil acest lucru? Rătăcitor, Stăpână, Privitor și Umblător, toate ascunse, încețoșate de o mișcare misterioasă. Sunt speriat, Finadd.

— Ceda, ai auzit de la delegaţie?

— Delegaţia? Nu. Din momentul sosirii lor în satul Regelui Vrăjitor, orice contact cu ei a fost pierdut. Blocat de vrăjitoria Edur, de un fel pe care nu l-am mai experimentat până acum. Sunt multe care sunt tulburătoare. Mult.'

— Ar trebui să plec acum, Ceda, cât mai este ziua. 'De acord. Atunci întoarce-te aici cu ceea ce ai descoperit.
'Foarte bine.'

Pista care ducea la cariere urca în zig-zag până la o crestătură pe versantul dealului. Arborele de copaci de pe flancuri erau învelite în praf alb. Caprele tușeau la umbră.

Bugg făcu o pauză pentru a-și șterge mizeria transpirată de pe frunte, apoi continuă.

Două vagoane pline cu tăietori de pietre trecuseră de el cu puțin timp mai devreme și de la maistrul frustrat venea vestea nedorită că echipajul refuzase să mai lucreze cariera, cel puțin până la rezolvarea situației.

Fusese spartă din neatenție o cavitate, în care o creatură de un fel a fost închisă pentru ceea ce trebuie să fi fost mult, mult timp.

Trei tăietori fuseseră târâți înăuntru, țipetele lor de scurtă durată. Nigromantul angajat nu se descurcase mai bine.

Bugg ajunse la crestătură și se uită în jos la cariera cu părțile ei geometrice de calcar tăiate adânc în pământul din jur. Gura cavității abia era vizibilă în apropierea unei zone care au văzut lucrări recente.

Coborî, ajungând la douăzeci de pași de peșteră înainte de a se opri.

Aerul era brusc rece. Încruntat, Bugg făcu un pas într-o parte și se așeză pe un bloc de calcar. Privi cum se formează înghețul pe pământul din stânga peșterii, ajungând într-un punct spre deschiderea întunecată, capătul opus răspândindu-se tot mai larg într-un vârtej de ceață. Zgomotul gheții trosnind sub picioare, apoi o siluetă a apărut de la capătul care se lărgește, ca și cum iesea din senin. Înalt, gol de la șolduri în sus, piele gri-verde. Părul blond lung, cu dungi, atârnă liber peste umeri și pe spate. Ochi gri deschis, pupilele fante verticale. Colți cu capac argintiu. Femeie, cu sânii grei. Purta o fustă scurtă, singura ei îmbrăcăminte excluzând mocasinii cu curele din piele și o curea largă în care ținea o jumătate de duzină de teci în care se aflau cuțite de înjunghiere.

Atenția ei era asupra peșterii. Și-a ancorat mâinile pe șolduri și a oftat vizibil.

— Nu iese, spuse Bugg.

Ea se uită peste. — Desigur că nu este, acum că sunt aici.

— Ce fel de demon este?

— Foame și nebun, dar un laș.

— L-ai pus acolo?

Ea a dat din cap. — Fii naibii de oameni. Nu pot lăsa lucrurile în pace. — Mă îndoiesc că știau, Jaghut.

'Nicio scuza. Întotdeauna sapă. Sapat aici, sapat acolo. Nu se opresc niciodată.

Bugg a dat din cap, apoi a întrebat: — Și acum ce? Ea oftă din nou.

Înghețul de la picioarele ei s-a transformat în gheață colțoasă, care s-a târât apoi în gura peșterii. Gheața a crescut rapid, umplând gaura. Piatra din jur gemu, scârțâi, apoi s-a despărțit, dezvăluind gheață solidă sub ea. Pământ nisipos și bucăți de calcar s-au prăbușit.

Privirea lui Bugg se îngustă asupra formei ciudate prinse în centrul gheții aburinde. — Un Khalibaral? Ia-ne rătăcitoare, vânătoare, mă bucur că te-ai hotărât să te întorci.

— Acum trebuie să-l găsesc în altă parte. Orice sugestii?'
Bugg se gândi o vreme, apoi zâmbi.

Brys se apropie între două dintre turnurile rotunde ruinate, pășind cu grijă în jurul blocurilor de piatră prăbușite pe jumătate ascunse în ierburile galbene. Aerul era fierbinte și nemișcat, lumina soarelui topea aurul topit pe pereții turnului. Lăcuste s-au ridicat din calea lui în zgomot de panică și, la senzația slabă de scârțâit sub picioare, Brys a privit în jos și a văzut că pământul se târa de viață. Insecte, multe dintre ele de nerecunoscut pentru ochii lui, supradimensionate, incomode, în nuanțe plictisitoare, care se înghesuiau pe ambele părți în timp ce mergea.

Întrucât toți fugeau, nu era îngrijorat în mod nejustificat.

A venit în vizorul turnului pătrat. Azath. În afară de stilul său primitiv de arhitectură, părea să nu existe nimic altceva care să-l deosebească. Brys a fost derutat de afirmația lui Ceda că o structură din piatră și lemn ar putea fi simțitoare, ar putea respira cu o viață proprie. O clădire presupunea un constructor, dar Kuru Qan a susținut că Azath-ul pur și simplu a luat ființă, adunat împreună de la sine. Invitarea la suspiciune asupra fiecărei legi a cauzalității generații de savanți au postulat ca adevăr de nerefuzat.

Terenurile din jur erau mai puțin misterioase, deși profund mai periculoase. Tumurile cocoșate din curtea plină de vegetație erau inconfundabile. Nodurosi si pierniciti, copaci morti se ridicau ici si colo, uneori din punctul cel mai inalt al movilei, dar mai des din flancuri. O potecă întortocheată din piatră începea vizavi de ușa de la intrare, poarta marcată de stâlpi aspri de piatră nemortierată, învăluiți în viță de vie și curele. Rămășițele unui zid mic împrejmuiau terenul.

Brys ajunse la marginea curții de-a lungul unei laturi, poarta în dreapta lui, turnul în stânga. Și am văzut imediat că multe dintre tumulile aflate la vedere se prăbușiseră pe cel puțin una dintre laturile lor, ca și cum ar fi fost eviscerată din interior. Buruienile care acopereau movilele erau moarte, înnegrite parcă de putregai.

Mai studie scena o clipă, apoi ocoli perimetrul spre poartă. Mergând între stâlpi, pe prima piatră – care cobora într-o parte cu un zgomot măcinat. Brys

se clătina, întinzându-și brațele pentru echilibru și reuși să-și revină fără să cadă.

Râsete ascuțite de lângă intrarea în turn.

El a ridicat privirea.

Fata a ieșit din umbra aruncată de turn. 'Te cunosc. I-am urmat pe cei care te urmaresc. Și i-a ucis.

— Ce sa întâmplat aici?

'Lucruri rele.' Ea s-a apropiat mai mult, petecată de mucegai și dezordonată. 'Esti prietenul meu? Trebuia să-l ajut să rămână în viață. Dar a murit oricum și lucrurile sunt ocupate să se omoare între ele. Cu excepția celui ales de turn. Vrea să vorbească cu tine.

'Mie?'

— Pentru unul dintre prietenii mei mari.

— Cine sunt ceilalţi prieteni ai tăi adulţi, a întrebat Brys? — Mama Shurq, părintele Tehol, unchiul Ublala, unchiul Bugg. Brys a tăcut. Apoi, „Cum te cheamă?” 'Fierbător.'

— Kettle, câți oameni ai ucis în ultimul an? Ea înclină capul. — Nu pot număra până la opt și doi. 'Ah.'

— O mulțime de opt și doi.

— Și unde se duc cadavrele?

— Îi aduc înapoi aici și îi împing în pământ.

'Toti?'

Ea a dat din cap.

„Unde este acest prieten al tău? Cel care vrea să vorbească cu mine? — Nu știu dacă e prieten. Urmați-mă. Pas unde pășesc eu.

L-a luat de mână și Brys s-a luptat să-și rețină un fior din cauza acelui strâns moale. În afara potecii pietruite, între tuburi, pământul mișcându-

se nesigur sub fiecare treaptă precaută. Erau mai multe insecte, dar de mai puține soiuri, de parcă ar fi avut loc un fel de uzură pe terenul Azath. „Nu am mai văzut niciodată insecte ca acestea”, a spus Brys. 'Ei sunt . . . mare.'

— Vechi, din vremurile când s-a născut turnul, spuse Kettle. — Ouă în pământul spart. Alea maro asemănătoare unui băț cu capete la ambele capete sunt

cel mai răutăcios. Îmi mănâncă degetele de la picioare când stau nemișcat prea mult. Și sunt greu de zdrobit.

— Dar acelea galbene, înţepătoare?

— Nu mă deranjează. Ei mănâncă doar păsări și șoareci. Aici.'

Se oprise în fața unei movile mototolite pe care stătea unul dintre copacii mai mari din curte, lemnul striat ciudat de gri și negru, crenguțele și ramurile proiectând mai degrabă în curbe decât în unghiuri ascuțite. Rădăcinile răspândite pe întreaga tumulă, scoarța rămasă răzbunată ciudat, ca pielea de șarpe.

Brys se încruntă. — Și cum să vorbim, cu el acolo și cu mine aici sus?

— E prins în capcană. El spune că trebuie să închizi ochii și să nu te gândești la nimic. Așa cum faci când te lupți, spune el.

Brys tresări. — Îți vorbește acum?

— Da, dar el spune că nu este suficient de bun, pentru că nu știu suficient

. . . cuvinte. Cuvinte și lucruri. El trebuie să îți arate. Spune că ai mai făcut asta înainte.

— Se pare că nu am niciun secret, spuse Brys.

— Nu mulți, nu, așa că spune că va face același lucru în schimb. Așa că puteți avea încredere unul în celălalt. Oarecum.'

'Oarecum. Cuvântul lui?
Ea a dat din cap.

Brys zâmbi. — Ei bine, îi apreciez onestitatea. În regulă, voi încerca asta. A închis ochii. Mâna rece a lui Kettle a rămas în a lui, mică, cu carnea ciudat de lejeră pe oase. Și-a tras gândurile din acel detaliu. Mintea unui luptător nu a fost, de fapt, golită în timpul unei lupte. În schimb, era atât detașat cât și atent. Concentrarea definită de o structură care a fost la rândul ei asamblată sub legi stricte de necesitate pragmatică. Astfel, observatori, calculatori și complet lipsiți de emoție, chiar dacă fiecare simț a fost trezit.

Se simțea blocat în acea structură familiară, liniștitoare.

Și a fost uluit de puterea voinței care l-a tras. A luptat împotriva unei panică în creștere, știind că era neputincios în fața unei astfel de puteri. Apoi a cedat.

Deasupra lui, un cer s-a transformat. Lumină verde bolnăvicioasă, învolburată, înconjoară o rană neagră zdrențuită suficient de mare pentru a înghiți o lună. Nori răsuciți, torturați și tăiați de coborârea a nenumărate obiecte, fiecare obiect părând să lupte cu aerul în timp ce cădea, de parcă această lume s-ar împotrivi activ intruziunii. Obiecte revărsând din acea rană, făcând tuneluri prin straturi ale cerului.

Pe peisajul dinaintea lui era un oraș vast, care se ridica dintr-o câmpie plană, cu grădini etajate și alei înalte. Un grup de turnuri s-a ridicat din partea îndepărtată, ajungând la înălțimi extraordinare. Terenul agricol se întindea de la periferia orașului în toate direcțiile cât putea vedea Brys, umbre ciudate curgând peste el în timp ce el privea.

Și-a tras privirea de la scenă și a privit în jos, pentru a descoperi că stătea pe o platformă de calcar pătat de roșu. În fața lui, trepte abrupte coborau, rând după rând, sute, către o întindere pavată flancată de coloane vopsite în albastru. O privire în dreapta lui a scos la iveală o coborâre înclinată. Se afla pe o structură în formă de piramidă cu vârful plat și, își dădu seama cu o tresărire, cineva stătea lângă el, în stânga lui. O figură abia vizibilă, fantomatică, care sfidează detaliile. Era înalt și părea să privească în sus la cer, concentrat asupra teribilă rană întunecată.

Obiectele lovineau acum pământul, aterizandu-se greu, dar fără nicio viteză pe care ar fi trebuit să o posede. O trosnitură puternică a reverberat din concurența dintre coloanele de dedesubt, iar Brys a văzut că o sculptură masivă în piatră se opri acolo. Un om bizar, asemănător unei fiare, ghemuit, cu brațele groase de mușchi care ajung în față, convergând cu o strângere cu două mâini pe penis. Umerii și capul erau modelați ca un taur. Un al doilea set de picioare, feminine, erau înfășurate în jurul șoldurilor bărbatului-fiară, platforma pe care stătea ghemuit tăia, Brys văzu acum, în formă de femeie, întinsă pe spate sub el. Din apropiere se ridica zgomotul a zeci de tăblițe de lut – prea îndepărtate pentru ca Brys să vadă dacă era scris pe ele, deși bănuia că ar putea fi – alunecând ca pe perne de aer înainte de a se odihni într-o zonă împrăștiată.

Fragmente de clădiri – blocuri de calcar tăiate, pietre de temelie, pereți de chirpici, stropi și tărâmuri. Apoi membre tăiate, bucăți de vite și cai drenate de sânge, o turmă de ceva ce ar fi putut fi capre, fiecare întoarsă pe dos, cu intestinele căzute. Oameni cu piele întunecată – sau cel puțin brațele, picioarele și trunchiul lor.

Deasupra, cerul se umplea de fragmente mari palide, plutind în jos ca zăpada.

Și ceva uriaș venea prin rană. Înconjurat de fulgere care păreau să țipe de durere, țipete nesfârșite, asurzitoare.

Cuvinte blânde au vorbit în mintea lui Brys. — Fantoma mea, eliberează-te să rătăcească, poate, ca să mărturisească. Au luptat împotriva lui Kallor; a fost o cauză demnă. Dar . . . ce au făcut aici. . . .'

Brys nu-și putea smulge ochii de la acea sferă urlată de fulger. Putea să vadă membre în interiorul ei, arcurile arzătoare împletite în jurul lor ca niște lanțuri. — Ce... ce este?

— Un zeu, Brys Beddict. În propriul său tărâm, a fost blocat într-un război. Căci erau zei rivali. Ispite . . .'

— Este aceasta o viziune asupra trecutului? întrebă Brys.

„Trecutul continuă să trăiască”, a răspuns figura. 'Nu există nicio modalitate de a ști. . . stând aici. Cum măsurăm începutul, sfârșitul – pentru noi toți, ieri a fost ca azi și cum va fi mâine. Nu suntem conștienți. Sau poate că suntem, dar alegem – pentru comoditate, pentru liniște sufletească – să nu vedem. Să nu mă gândesc. Un gest vag cu o mână. — Unii spun că sunt doisprezece magi, alţii spun că şapte. Nu contează, pentru că sunt pe cale să devină praf.

Sfera masivă urlă acum, înflorind cu o viteză înspăimântătoare în timp ce se arunca spre pământ. Brys își dădu seama că ar lovi orașul.

„Astfel, în efortul lor de a impune o schimbare asupra schemei, ei se anihilează pe ei înșiși și propria lor civilizație.”

— Deci au eşuat.

Cifra nu a spus nimic pentru o vreme.

Şi zeul coborât a lovit; un fulger orbitor, o detonație care a zguduit piramida de sub ei și a trimis fisuri prin sala de dedesubt. Fum, urcându-se într-o coloană care apoi se înălța spre exterior, înghițind lumea în umbră. Vântul năvăli în afară în mod șoc, aplatind copacii în terenul agricol, răsturnând coloanele care căptușeau holul. Apoi copacii au izbucnit în flăcări.

„Ca răspuns la o disperare percepută, alimentată de furie aprinsă, au chemat un zeu. Și a murit cu efortul. Înseamnă asta că au eșuat în mișcarea lor? Nu, nu vorbesc de Kallor. Vorbesc

despre neputința lor care le-a dat naștere dorinței de *schimbare.* Brys Beddict, au fost fantomele lor în picioare cu noi acum, aici, în lumea viitoare, unde se află trupul nostru, astfel

capabili să vadă ce a făcut fapta lor, ar recunoaște că tot ceea ce au căutat s-a împlinit.

„Cea ce era legat de pământ a răsucit pereții închisorii sale. Dincolo de recunoaștere. Otrava sa s-a răspândit și a infectat lumea și pe toți cei care locuiesc pe ea.

— Mă lași fără speranță, spuse Brys.

'Imi pare rau pentru aia. Nu căutați să găsiți speranță printre conducătorii voștri. Sunt depozite de otravă. Interesul lor pentru tine se extinde doar în măsura în care capacitatea lor de a te controla. De la tine, ei caută datoria și ascultarea și te vor încuraja cu limbajul credinței stârnitoare. Ei caută adepți și vai de cei care pun întrebări sau provoacă.

„Civilizație după civilizație, este la fel. Lumea cade în tiranie cu o șoaptă. Cei înspăimântați sunt mereu dornici să se plece în fața unei necesități percepute, în credința că necesitatea forțează conformarea, iar conformismul o anumită stabilitate. Într-o lume modelată în conformitate, dizidenții ies în evidență, sunt ușor de marcat și tratați. Nu există multitudine de perspective, nici dialog. Victima își asumă fața tiranului, neprihănit și intransigent, iar războaiele se înmulțesc ca paraziți. Și oamenii mor.

Brys a studiat furtuna de foc care a cuprins ceea ce a fost cândva un oraș de o mare frumusețe. Nu-i cunoștea numele, nici civilizația care-l născuse și, acum l-a lovit, nu conta.

„În lumea ta”, a spus figura, „profeția se apropie de azimut. Se va ridica un împărat. Sunteți dintr-o civilizație care vede războiul ca pe o extensie a economiei. Oasele stivuite devin fundamentul drumurilor tale de comerț și nu vezi nimic rău în asta...
— Unii dintre noi o fac.

'Irelevant. Moștenirea voastră de culturi zdrobite își spune propriul adevăr. Intenționați să cuceriți Tiste Edur. Pretindeți că fiecare împrejurare este diferită, unică, dar nu este nici diferită, nici unică. Totul este la fel. Puterea armatei tale dovedește virtutea cauzei tale. Dar îți spun asta, Brys Beddict, nu există destinul. Victoria nu este inevitabilă.

Dușmanul tău stă în așteptare, în mijlocul tău. Dușmanul tău se ascunde fără a fi nevoie să se deghizeze, atunci când belicositatea și amenințarea implicită sunt suficiente pentru a-ți face privirea să se îndepărteze. Îți vorbește limba, ia cuvintele tale și le folosește împotriva ta. Îți bate joc de credința ta în adevăruri, pentru că s-a făcut arbitrul acelor adevăruri.

— Lether nu este o tiranie...

— Presupuneți că spiritul civilizației voastre este personificat în regele dumneavoastră benign. Nu este. Regele tău există pentru că se consideră permis ca el să existe. Ești stăpânit de lăcomie, un tiran monstruos a aprins aur cu glorie. Nu poate fi învins, ci doar anihilat. Încă un gest către haosul de foc de dedesubt. — Aceasta este singura ta speranță de salvare, Brys Beddict. Căci lăcomia se sinucide, când nu mai este nimic de tezaurizat, când nenumăratele legiuni de muncitori nu sunt decât oase, când chipul îngrozitor al foametei se dezvăluie în oglindă.

— Zeul a căzut. El se ghemuiește acum, sămânând devastarea. Ridicați-vă și coborâți-vă, ridicați-vă și coborâți, și cu fiecare reînnoire spiritul călăuzitor este mai puțin, mai slab, mai strâns legat de o viziune lipsită de speranță.

— De ce ne face acest zeu asta?

„Pentru că nu cunoaște nimic decât durerea și dorește doar să o împărtășească, să o viziteze asupra a tot ceea ce trăiește, a tot ceea ce există”.

— De ce mi-ai arătat asta?

— Te fac să fii martor, Brys Beddict, la simbolul morții tale. 'De ce?'

Silueta a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Te-am sfătuit să nu cauți speranță de la conducătorii tăi, căci ei nu te vor hrăni decât cu minciuni. Cu toate acestea, speranța există. Caută-l, Brys Beddict, în cel care stă lângă tine, de la străinul de cealaltă parte a străzii. Fii suficient de curajos pentru a te strădui să traversezi acea stradă. Nu privi nici înspre cer, nici în pământ. Speranța persistă, iar vocea ei este compasiune și îndoială sinceră.

Scena a început să se estompeze.

Silueta de lângă el a vorbit pentru ultima oară. — Asta este tot ce ți-aș spune. Tot ce pot să-ți spun.

A deschis ochii și s-a trezit din nou în picioare în fața tumulei, ziua murind în jurul lui. Kettle încă îi ținea mâna în clema ei rece.

— Mă vei ajuta acum? ea a intrebat.

— Locuitorul din mormânt nu a spus nimic despre asta. — Nu o face niciodată.

„Nu mi-a arătat practic nimic despre el. Nici măcar nu știu cine sau ce este.

'Da.'

— Nu a făcut nici un efort să mă convingă. . . de orice. Totuși am văzut. . .' Brys clătină din cap.

— Are nevoie de ajutor pentru a scăpa de mormânt. Alte lucruri încearcă să iasă. Și o vor face. Nu de mult acum, cred. Vor să mă rănească pe mine și pe toți ceilalți.

— Și cel pe care trebuie să-l ajutăm îi va
opri? 'Da.'

'Ce pot sa fac?'

— Are nevoie de două săbii. Cel mai bun fier de călcat care există. Lame drepte, cu două tăișuri, ascuțite. Subțire dar puternică. Mânare înguste, pomii grei.

Brys se gândi. — Ar trebui să pot găsi ceva în armurerie. Vrea să-i aduc aici?

Kettle dădu din cap.

Avea nevoie de ajutor. Dar nu a cerut-o. 'Foarte bine. Voi face asta. Dar voi vorbi cu Ceda despre asta.

'Ai încredere în el? Vrea să știe, ai încredere în acest Ceda?

Brys deschise gura să răspundă, să spună *da,* apoi s-a oprit. Locuitorul din tumulă era o creatură puternică, probabil prea puternică pentru a fi controlată. Nu era nimic aici care să-l facă pe plac lui Kuru Qan. Totuși, Brys avea de ales? Ceda îl trimisese aici să descopere ce se întâmplase cu Azath. . . S-a uitat spre turn. — Azath, e mort?

'Da. Era prea vechi, prea slab. A luptat atât de
mult timp. — Kettle, mai ucizi oameni în oraș?

'Nu multe. Numai oameni răi. Una sau două pe noapte. Unii dintre copaci sunt încă în viață, dar nu se mai pot hrăni cu sângele turnului. Așa că le dau alt sânge, ca să poată lupta să-i țină pe monștrii răi. Dar și copacii mor.

Brys oftă. 'În regulă. Voi vizita din nou, Kettle. Cu săbiile.

— Știam că aș putea să te placi. Știam că vei fi drăguț. Din cauza fratelui tău.

Comentariul acela a stârnit o încruntare, apoi un alt oftat. Și-a desprins ușor mâna din strânsoarea copilului mort. — Fii atent, Kettle.

— A fost un somn perfect, spuse Tehol în timp ce mergea alături de Bugg. — Sunt sigur că a fost, stăpâne. Dar ai cerut această întâlnire.

„Nu mă așteptam la un răspuns atât de rapid. Ați făcut sau ați spus ceva care să-i facă să fie interesați în mod nejustificat?

„Desigur că am făcut-o, altfel nu am fi atins această audiență”. — Oh, asta e rău, Bugg. Le-ai dat numele meu?
'Nu.'

— Ai dezvăluit ceva din planul meu măreț?
'Nu.'

— Ei bine, ce ai spus, atunci?

— Am spus că banii nu sunt o contrapartidă.

— Nu o consideraţie? Tehol încetini pasul, atragându-l pe Bugg. — Ce crezi că sunt dispus să le plătesc?

— Nu ştiu, răspunse servitorul. — Habar n-am de natura acestui contract pe care vrei să-l închei cu Breasla Prinzătorilor de Sobolani.

— Asta pentru că încă nu mă hotărâsem!

— Ei bine, te-ai hotărât acum, stăpâne?

— Mă gândesc la asta. Sper să vin cu ceva până când ajungem.

— Deci, ar *putea* fi scump. . .'

Expresia lui Tehol s-a luminat. — Ai dreptate, chiar ar putea fi. Prin urmare, banii nu sunt o considerație.

'Exact.'

— Mă bucur că suntem de acord. Ești un servitor minunat, Bugg.

'Mulțumesc, maestre.'

Au reluat mersul.

În scurt timp se opriră în fața Scale House. Tehol s-a uitat o vreme la

fațada răvășită a rozătoarelor. — Toți se uită la mine, spuse el.
— Ei transmit această impresie, nu-i așa?

„Nu-mi place să fiu în centrul atenției a mii de șobolani. Ce știu ei și eu nu?

— Având în vedere dimensiunea creierului lor, nu prea.

Tehol se uită încă o clipă, apoi clipi încet și îl privi pe Bugg. Cinci bătăi ale inimii. Zece.

Servitorul a rămas inexpresiv, apoi a tușit, și-a dres glasul și a spus: „Ei bine, ar trebui să intrăm înăuntru, nu-i așa?

Secretarul stătea la fel ca mai devreme în acea zi, lucrând la ceea ce lui Bugg i se părea a fi același registru. Încă o dată, nu s-a obosit să ridice privirea. 'Ai ajuns devreme. Mă așteptam la punctual.

— Nu suntem devreme, spuse Tehol.

'Nu sunteţi?'

— Nu, dar din moment ce clopoțelul sună deja, mai mult de la tine și vom întârzia.

— Nu sunt de vină. Nu a fost niciodată în această conversație ridicolă. Sus pe scări. În partea de sus. Există o singură uşă. Bate o dată, apoi intră și Errant te ajută. A, și servitorul poate rămâne aici, cu condiția să nu mă mai înfigă în ochi.

— El nu stă aici.

'El nu este?'

'Nu.'

'Bine atunci. Ieșiți din fața mea, amândoi.

Tehol a condus drumul pe lângă birou și au început ascensiunea.

— L-ai înfipt în ochi? întrebă Tehol.

— Am considerat că este util pentru a-i atrage atenția.
— Sunt mulțumit, deși oarecum alarmat.

— Circumstanțele au justificat acțiuni extreme din partea mea.

— Asta se întâmplă des?

— Mă tem că o face.

Au ajuns la palier. Tehol făcu un pas înainte și bătu în ușă. O ultimă privire înapoi către Bugg, suspicios și evaluator, apoi deschise ușa. Au intrat cu pași mari în camera de dincolo.

În care roiau șobolani. Acoperind podeaua. Blatul mesei. Pe rafturi, cățărându-se pe candelabru de cristal. Strâns pe umeri și uitându-se din pliuri în hainele celor șase membri ai consiliului așezați de cealaltă

parte a mesei.

Mii de ochi de mărgele ațintiți asupra lui Tehol și Bugg, inclusiv pe cei trei bărbați și trei femei care erau inima Breslei Prindătorilor de Sobolani.

Tehol și-a ridicat pantalonii. — Mulțumesc tuturor...

— Tu eşti Tehol Beddict, spuse femeia aşezată în extrema stângă. Era în mare parte o colecție de forme sferice, față, cap, trunchi, sâni, ochii ei mici, întunecați și strălucitori ca gudronul întărit. Erau cel puțin trei șobolani în masa ei de păr negru vertical și ondulat.

— Și sunt curios, spuse Tehol zâmbind. — Ce caută toţi şobolanii ăştia aici?

— Întrebare nebunească, răsti bărbatul de lângă femeia rotundă. „Suntem breasla prinzătorilor de șobolani”. Unde altfel ar trebui să-i punem pe cei pe care i-am capturat?

— Credeam că i-ai ucis.

— Numai dacă refuză mărturisirea, spuse bărbatul, punctându-și cuvintele cu un rânjet de râs dintr-un motiv inexplicabil.

'Mărturisire? Cum fac șobolanii jurăminte?

— Nu e treaba ta, spuse femeia. „Eu sunt Onyx. Lângă mine stă Scint. Pentru a proceda în consecință, înainte de tine stau Champion Ormly, Glisten, Bubyrd și Ruby. Tehol Beddict, am suferit pierderi din investițiile noastre datorită ție.

— De la care fără îndoială te-ai revenit.

'Nu asta e ideea!' spuse femeia pe nume Glisten. Era blondă și atât de subțire și mică încât numai umerii și capul îi erau deasupra nivelului mesei. Din când în când grămezi de șobolani zvârcoliți treceau prin fața ei, forțând-o să-și clătească capul în sus pentru a menține contactul vizual.

— După cum îmi amintesc, spuse Tehol în mod rezonabil, ai pierdut puțin mai puțin de jumătate de vârf.

'De unde stii ca?' întrebă Scint. — Nimeni altcineva, în afară de noi, știe asta!

— O presupunere, te asigur. În orice caz, contractul pe care îl ofer va fi pentru o sumă identică.'

— O jumătate de vârf!

Zâmbetul lui Tehol se lărgi. — Ah, acum am cea mai mare atenție. Excelent.'

— Este o sumă absurdă, spuse Ormly pentru prima dată. — Ce vrei

să facem, să cucerim Kolanse?

'Ai putea?'

Ormly se încruntă. — De ce ai vrea să facem noi, Tehol Beddict?

— Ar fi dificil, spuse Glisten îngrijorat. „Presiunea asupra resurselor noastre umane...”

— Dificil, spuse Scint, dar nu imposibil. Ar trebui să recrutăm din celulele noastre de pe insula...

'Așteptа!' spuse Tehol. — Nu mă interesează să cuceresc Kolanse!

— Ești genul care se răzgândește mereu, spuse Onyx. Se lăsă pe spate și, cu un scârțâit, un șobolan a căzut din părul ei pentru a lovi pe podea undeva în spatele ei. „Nu suport să lucrez cu astfel de oameni”.

— Nu m-am răzgândit. Nu eu am adus în discuție toată chestia cu Kolanse. De fapt, era campionul Ormly...

— Ei bine, nici el nu se poate hotărî. Voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Tehol se îndreptă spre Bugg. — Nu sunt nehotărât, nu? Spune-le, Bugg. Când m-ai văzut vreodată nehotărâtă?

Bugg se încruntă.

'Bugg!'

'Ma gandesc!'

Vocea lui Glisten se auzi din spatele unui morman deosebit de mare de șobolani. — Nu văd rostul nimic din toate astea.

— E de înțeles, spuse Tehol pe un ton uniform.

— Descrieţi oferta dvs. de contract, a cerut Ormly. „Dar el a sfătuit că nu facem funcții private”.

'Ce inseamna asta?'

„Nu îmi voi pierde respirația explicând. . . cu excepția cazului în care se dovedește a fi relevant. Este?'

'Nu știu. Cum pot să spun?

— Ei bine, tocmai asta e ideea mea. Acum, despre contract? — În regulă, spuse Tehol, dar fii avertizat, e complicat. Vocea plângătoare a lui Glisten: „Oh, nu-mi place sunetul asta!”

Tehol a făcut un efort să o vadă, apoi a renunțat. Movila de șobolani de pe blatul mesei din fața ei măcina. — Mă surprinzi, Glisten, spuse el. „Mi se pare că Breasla Prindătorilor de Sobolani se bucură de complicații. La urma urmei, faci mult mai mult decât să recoltezi șobolani, nu-i așa? De fapt, funcția ta principală este cea de breaslă neoficială a asasinilor — neoficială pentru că, desigur, este o activitate interzisă și, în plus, neplăcută. De asemenea, ești

o breaslă a hoților, deși încă nu ai obținut o conformare deplină în rândul hoților mai independenti. De asemenea, oferiți o funcție neobișnuit de nobilă în ruta dvs. de evacuare subterană neoficială pentru refugiații săraci din triburile de graniță asimilate. Și apoi mai este...

'Stop!' strigă Onyx. Pe un ton ceva mai puțin strident, ea spuse: — Bubyrd, adu-l aici pe investigatorul nostru șef. Errant știe, dacă cineva are nevoie de investigație, acesta este Tehol Beddict.

Sprâncenele lui Tehol se ridicară. — Va fi dureros?

Onyx s-a zgârcit și a șoptit: „Îți stăpânește nerăbdarea, Tehol Beddict. Vei primi un răspuns la asta destul de curând.

— Este înțelept să amenințăm un potențial angajator?
„Nu văd de ce nu”, a răspuns Onyx.

— Cunoștințele dumneavoastră despre operațiunile noastre sunt alarmante, spuse Ormly. — Nu ne place.

„Te asigur că am doar admirație pentru eforturile tale. De fapt, oferta mea de contract depinde de cea mai completă gamă de activități ale breslei. Nu aș putea face fără cunoștințe prealabile, nu-i așa?

'De unde stim?' întrebă Ormly. — Încă nu am auzit-o.
'Ajung acolo.'

Ușa din spatele lor se deschise și femeia care era, după toate probabilitățile, anchetatorul-șef, trecu cu pași mari pe lângă Tehol și Bugg. Pășind cu grijă, se așeză în extrema dreaptă a mesei, cu brațele încrucișate, în timp ce se sprijinea de perete.

Vorbea Onyx. — Investigator șef Rucket, avem în prezența noastră o răspundere periculoasă.

Femeia, înaltă, flexibilă, cu părul roșcat tuns scurt, era îmbrăcată în piei palide, îmbrăcămintea South Nerek la stil, de parcă tocmai ar fi venit din stepă. Deși, desigur, cele mai apropiate stepe erau la o sută sau mai multe leghe la est. Ea părea neînarmată. Ochii ei, o nuanță uimitoare de căpriu care părea mai mult felină decât umană, se fixară încet asupra lui Tehol. 'L?'

'Cine altcineva?' se răsti Onyx. — Nu slujitorul lui, cu siguranță!

'De ce nu?' Rucket trase târâtor. — Pare a fi cel mai periculos. — Aș fi de acord, spuse Bubyrd cu un șuierat. — Mi-a dat secretara în ochi. Scint a început. 'Într-adevăr? Pur si simplu?' Ridică o mână și se întinse

scoate primele două degete, apoi împunse aerul. 'Ca asta? Împungere!

Ca asta?' — Da, răspunse Bubyrd, uitându-se la Bugg. „A dezvăluit iluzia! Ceea ce este

scopul de a-și crea iluzii atunci când doar ridică și face găuri în ele!
Tehol se îndreptă spre servitorul său. — Bugg, o să plecăm de aici

în viaţă?'

— Greu de spus, stăpâne.

— Tot pentru că ai dat-o pe secretara aia în ochi?

Bugg ridică din umeri.

— Mișcă, nu-i așa?

— Așa se pare, stăpâne. Cel mai bine mergi cu oferta, nu crezi? 'Bună idee. Diversiunea, da într-adevăr.

— Idioților, spuse Onyx. — Te auzim!

'Excelent!' Tehol făcu un pas înainte, cu grijă, pentru a nu zdrobi covorul clocotitor al șobolanilor. Înghiontirea blândă deoparte cu vârful mocasinului părea să fie suficientă. — Adica. Am nevoie ca fiecare refugiat tribal din oraș să fie scos afară. Destinaţie? Insulele. Insule speciale, detalii viitoare. Am nevoie de resurse complete expediate înaintea lor, a spus consumabilele care urmează să fie achiziționate de mine. Veți lucra cu Bugg aici la logistică. În al doilea rând, înțeleg că desfășurați o anchetă privind disparițiile pentru Coroană. Fără îndoială că nu le spui nimic despre descoperirile tale. Eu, pe de altă parte, vreau să știu aceste constatări. În al treilea rând, îmi vreau spatele protejat. În scurt timp, vor fi oameni care vor dori să mă omoare. Trebuie să-i oprești. Astfel, oferta mea de contract. O jumătate de vârf și o listă de investiții sigure și, referitor la acest ultim punct, vă sugerez să urmați sfaturile mele financiare la scrisoare și să înghiți cheltuielile...

— Vrei să fii consilierul nostru financiar? întrebă Onyx cu clară neîncredere. „Acele pierderi..."

„Ar fi putut fi evitat, dacă am fi fost implicați într-o relație mai strânsă pe atunci, cum ar fi cea în care suntem pe cale să intrăm".

— Dar acei refugiați care sunt datori? întrebă Ormly. „Făcându-le pe toți să dispară ar putea provoca o nouă prăbușire în Tolls".

— Nu va fi, pentru că curajul este să fie atât de lent încât nimeni să nu observe...

— Cum au putut să nu observe?

'Acestea vor fi . . . distras.'

— Ai plănuit ceva urât, nu-i așa, Tehol Beddict? Ochii mici ai lui Ormly străluciră. — Înseamnă că ceea ce s-a întâmplat prima dată nu a fost un accident. Nici incompetența nu a fost. Tocmai te-ai trezit cu o sfoară în mână, pe care apoi l-ai tras ca să vezi cât de mult se desface. Știi ce ne spui? Ne spui că ești cel mai periculos om din Lether. De ce te-am lăsa vreodată să ieși din această cameră?

'Simplu. De data asta îmi iau prietenii cu mine. Deci întrebarea este, sunteți prietenii mei?

— Și ce se întâmplă dacă anchetatorul nostru șef te investighează chiar aici și chiar acum?

— Schema mea este deja în curs, campion Ormly, indiferent dacă rămân în viață sau nu. O să se întâmple. Desigur, dacă mor, atunci nimeni nu scapă de ceea ce urmează.

— Așteaptă, spuse Onyx. — Ai spus ceva despre cheltuieli. Deveniți consilierul nostru financiar ne va costa?

— Ei bine, firesc.

'Cât costă?'

— Un sfert de vârf sau cam așa.

— Deci ne plătiți jumătate, iar noi vă plătim un
sfert. — Și așa ieși înainte.

— Are rost, spuse Scint, smulgând un șobolan de pe masă și mușcându-i capul.

Toată lumea se uita, inclusiv o cameră plină de șobolani.

Scint observă, mestecă o clipă, scoţând sunete de scrâşnet, apoi spuse în jurul unei guri de cap de şobolan: — Îmi pare rău. M-am lăsat luat. S-a uitat în jos la cadavrul fără cap din mâna lui, apoi l-a băgat în cămașă și a dispărut din vedere.

De unde stătea Glisten se auzi un sunet plângător, apoi: — Ce ți-a făcut vreodată șobolanul ăla, Scinty?

Scint înghițit. 'Am zis scuze!'

Tehol se apropie de Bugg și șopti: „Dacă ai putea să înființezi vreunul dintre ei în ochi... . .'

— Probabil că trei dintre ei s-ar plânge, stăpâne.

— Pot să ghicesc?

'Daţi-i drumul.'

— Ormly, Bubyrd și Rucket.

'Sunt impresionat.'

— Despre ce şoptiţi voi doi? a cerut Onyx.

Tehol i-a zâmbit. — Acceptați oferta mea?

Brys a găsit Ceda în camera lui de lucru, aplecat deasupra unui crab răsturnat, întins pe masă. Îndepărtase carapacea plată care acoperă partea inferioară și împingea organele cu o pereche de sonde de cupru. Crabul părea mort.

Arzătoarele fuseseră aprinse sub un cazan în spatele lui Kuru Qan, iar capacul se legăna în rafale de abur.

— Finadd, această gamă de organe este fascinantă. Dar îmi distrag atenția. Nu ar trebui să facă asta, nu în acest moment critic. A pus instrumentele jos și a luat crabul. — Ce ai să-mi spui?
Brys l-a privit pe Ceda împingând capacul cazanului deoparte, apoi aruncă crabul înăuntru. — Turnul Azath a murit.

Kuru Qan a împins capacul la loc, apoi s-a întors să se așeze pe scaun. S-a frecat la ochi. — Ce dovezi fizice există?

— Puțin, desigur. Dar un copil locuiește acolo, pe teren, a răspuns Brys. — Turnul era într-un fel de comunicare cu ea.
— Rolul de Keeper? Ciudat că Hold ar trebui să aleagă un copil. Dacă nu murise Păzitorul original. Și chiar și atunci. . . ciudat.'

— Mai sunt, spuse Brys. „Un rezident dintr-una dintre tumule i s-a acordat rolul de protector. Copilul, Kettle, crede că acea persoană este capabilă să-i distrugă pe ceilalți, toți fiind aproape de a scăpa din închisoare.

— Atunci, în disperarea sa, Hold a făcut un târg. Ce altceva mai știe acest Kettle despre acel rezident?

„El vorbește cu ea în mod constant. Vorbește și prin ea. În acest moment, este prins în capcană. Nu poate merge mai departe și nu, nu știu cum se va rezolva această situație. Ceda, am vorbit și cu acel străin.
Kuru Qan ridică privirea. — Ți-a intrat în minte? Și ți-am arătat ce?

Brys clătină din cap. — Nu a făcut niciun efort să mă convingă de nimic, Ceda. Nu a exprimat niciun argument în propria apărare. În schimb, am fost făcut martor la un eveniment, de demult, cred.

— Ce fel de eveniment?

— Doborârea unui zeu. De un grup de vrăjitori, dintre care niciunul nu a supraviețuit ritualului.

Ochii lui Kuru Qan s-au mărit la aceste cuvinte. — Relevant? Errant binecuvântează-mă, sper că nu.

— Ai cunoştinţă de asta, Ceda?

— Nu suficient, Finadd, mă tem. Și acest străin a fost martor la acea scenă îngrozitoare?

'El a fost. Din neatenție, a spus el.

— Atunci a trăit foarte mult timp.

— Este o ameninţare?

— Bineînţeles că este. Nimeni de aici nu ar putea egala puterea lui, aș crede. Și, presupunând că reușește să-i distrugă pe ceilalți locuitori ai curții, întrebarea pe care trebuie să o întâmpinăm este: ce atunci?

— Mi se pare o presupunere uriașă, Ceda. Uciderea celorlalți. De ce s-ar ține de târgul lui cu un Azath acum mort?

— Trebuie să crezi că Hold a ales cu înțelepciune, Finadd. Ai îndoieli?

'Nu sunt sigur. A cerut arme. Două săbii. Sunt înclinat să accept cererea lui.

Ceda dădu încet din cap. 'De acord. Fără îndoială că te gândeai să găsești ceva în armurerie. Dar pentru un astfel de individ, o armă normală nu este potrivită, nici măcar una din oțel Letherii. Nu, trebuie să mergem la tezaurul meu privat.

— Nu știam că ai unul.

'Natural. Acum, un moment. Kuru Qan se ridică și se întoarse la ceaun. Folosind clești mari, a scos crabul, iar coaja acum era de un roșu aprins. — Ah, perfect. Desigur, se poate răci unii. Deci, urmează-mă.

Brys crezuse că cunoaște practic fiecare zonă a vechiului palat, dar seria de camere subterane în care l-a condus Ceda îi era complet necunoscută, deși nu trecea o singură ușă ascunsă pe drum. După harta internă a lui Finadd, se aflau acum sub râu.

Au intrat într-o cameră cu tavanul joase, cu pereți căptușiți cu rafturi pe care erau sute de arme. Brys strânsese un felinar pe drum și acum o atârna de un cârlig într-o traversă. S-a îndreptat spre un raft plin de săbii. — De ce o colecție privată, Ceda?

— Curioși, majoritatea. Niște antichități. Sunt fascinat de tehnicile de forjare, în special de cele folosite de popoarele străine. De asemenea, există vrăjitorie investită în aceste arme.

'Toti?' Brys ridică o anumită armă din cârlige, o potrivire apropiată cu descrierea transmisă de Kettle.

'Da. Nu, pune-l înapoi, Finadd. E blestemat.
Brys l-a înlocuit.

— De fapt, continuă Kuru Qan cu o voce tulburată, toți sunt blestemați. Ei bine, asta s-ar putea dovedi o problemă.

— Poate că ar trebui să merg la armeria obișnuită...

— Răbdare, Finadd. Este natura blestemelor care ne permite să găsim o soluție rezonabilă. Două săbii, ai spus?

— De ce vrăjitorii ar blestema o armă?

— Oh, de cele mai multe ori nu este un act intenționat din partea lor. Adesea este pur și simplu o chestiune de incompetență. În multe cazuri, investiția vrăjitorie refuză să funcționeze. Fierul rezistă la impunere, iar cu cât tehnica de forjare este mai bună, cu atât arma este mai rezistentă. Vrăjitoria se dezvoltă pe defecte, fie că sunt structurale în sens fizic, fie metaforice în sens tematic. Ah, văd ochii tăi strălucindu-se, Finadd. Nu contează. Să citim cu atenție antichitățile, nu?

Ceda l-a condus spre zidul îndepărtat, iar Brys a văzut imediat o armă perfectă, lungă și îngustă cu lamă, ascuțită și cu două tăișuri, mâner modest. — Letherii de oţel, spuse el, întinzându-se spre el.

— Da, în stilul albastru, care, după cum bine știți, este cea mai veche tehnică pentru oțelul Letherii. În anumite privințe, Blue Style produce oțel mai fin decât metodele noastre actuale. Dezavantajele se află în alte zone.
Brys a testat greutatea armei. — Pomul trebuie înlocuit, dar în rest. . .' Apoi a ridicat privirea. — Dar e blestemat?

— Numai în măsura în care toate armele Blue Style sunt blestemate. După cum știți, miezul lamei este sârmă răsucită, cinci împletituri de șaizeci de fire fiecare. Cinci bare sunt topite cu acel miez pentru a produce lățimea și marginea. Blue Style este foarte flexibil, aproape indestructibil, cu un dezavantaj. Finadd, atingeți lama cu oricare altul de aici. Lejer, te rog. Daţi-i drumul.'

Brys a făcut asta și un sunet ciudat a reverberat din sabia Blue Style.

Un strigăt, care a continuat, și mai departe.

„În funcție de locul în care loviți lama, nota este unică, deși fiecare va coborî sau urca în cele din urmă la vocea proprie a miezului. Efectul este cumulativ și persistent.

— Sună ca o capră pe moarte.

— Există un nume gravat pe baza lamei, Finadd. Script arcan. Poti sa o citesti?'

Brys miji, s-a luptat un moment cu literele incomode, apoi a zâmbit. — *Capra Glory.* Ei bine, pare un blestem în mare parte inofensiv. Există vreo altă vrăjitorie investită în ea?

— Marginile se autoascut, cred. Crestăturile și crestăturile se vindecă, deși o parte din material se pierde întotdeauna. Unele legi nu pot fi înșelate. Ceda scoase o altă sabie. — Ăsta e oarecum supradimensionat, îți spun...

— Nu, asta e bine. Străinul era foarte înalt.
— Era acum, nu-i aşa?

Brys dădu din cap, mutând prima sabie în mâna stângă și luând-o pe cea pe care o ținea Kuru Qan în dreapta. — Erornic, asta ar fi greu de manevrat. Pentru mine, asta este.

— *Sarat a plâns,* spuse Ceda. — În vârstă de aproximativ patru generații. Unul dintre ultimele în stilul albastru. A aparținut Campionului Regelui din acea vreme.
Brys se încruntă. — Urudat?

'Foarte bun.'

„Am văzut imagini cu el în fresce și tapiserii. Un om mare...
— O, da, dar se spune că foarte repede.

— Remarcabil, având în vedere greutatea acestei săbii. A întins-o. — Lama trage. Linia are o lățime de păr spre exterior. Aceasta este o armă pentru stângaci.

'Da.'

— Ei bine, gândi Brys, străinul luptă cu ambele mâini și a specificat două săbii pline, sugerând...

— O anumită măsură de
ambidexteritate. Da.' — Investiţie?

„Pentru a-l face să se sfărâme la moartea

purtătorului său”. 'Dar-'

— Da, încă un efort incompetent. Astfel, două arme formidabile în stilul albastru de oțel Letherii. Acceptabil?'

Brys studia ambele arme, jocul acvamarinului la lumina felinarului. „Atât frumos, cât și minunat lucrat. Da, cred că acestea vor merge.
— Când le vei livra?

'Mâine. Nu vreau să intru noaptea în acele terenuri. Se gândi la Kettle și simți din nou strângerea mâinii ei reci. Atunci nu-i trecu prin minte că nu-i informase pe Ceda despre un anume detaliu din el

întâlnire la turn. Era o chestiune care, cel puțin în exterior, părea de puțină relevanță.

Kettle a fost mai mult decât un copil.

Era și ea moartă.

Datorită acestei omisiuni neglijente, măsura fricii a Cedei nu a fost atât de mare pe cât ar fi trebuit să fie. Într-adevăr, așa cum trebuia să fie. Datorită acestei omisiuni, și în ultimele momente înainte ca Finadd să se despartă de Kuru Qan, s-a ajuns la o răscruce, iar apoi, inexorabil, s-a luat o cale.

Aerul nopții era plăcut, un vânt cald răsturnând gunoiul din jgheab, în timp ce Tehol și Bugg se opriră la poalele treptelor către Scale House.
— A fost obositor, spuse Tehol. — Cred că mă voi
culca. — Nu vrei să mănânci mai întâi, stăpâne? — Ai
căutat ceva?

'Nu.'

— Deci nu avem ce mânca.

'Asta e corect.'

— Atunci de ce m-ai întrebat dacă vreau să
mănânc? 'Am fost curios.'

Tehol și-a ancorat pumnii în șolduri și s-a uitat la servitorul său. — Uite, nu eu am fost cel care aproape că ne-am investigat acolo!

— Nu a fost?

— Ei bine, nu *tot* eu. Ai fost și tu. Ochi înțepați și toate astea.

— Stăpâne, tu m-ai trimis acolo. Tu care ai avut ideea de a oferi

a contracta.' „În ochi!
— În regulă, în regulă. Crede-mă, stăpâne, regret profund
faptele mele! — Regreți profund?

— Bine, regret profund.

— Asta e, mă duc să mă culc. Uită-te la strada asta. E dezordine!' — Mă voi ocupa, stăpâne, dacă găsesc timp.

— Ei bine, asta nu ar trebui să fie o problemă, Bugg. La urma urmei, ce ai făcut

astăzi?'

— Puţin, e adevărat.

— Cum credeam. Tehol îşi strânse pantalonii. 'Nu contează. Să mergem, înainte să se întâmple ceva groaznic.

Capitolul treisprezece

Din alb

Din consternarea fragilă a soarelui

Noi suntem formele sumbre

Care bântuie toată soarta

Din alb

Din răgușitul răgușit al vântului

Suntem fantomele întunecate

Care bântuie toată soarta

Din alb

Din lupta lumească a zăpezii

Suntem lupii sabiei

Care bântuie toată soarta

J HECK M ARCHING C HANT

Cincisprezece pași, nu mai mult de atât. Între împărat și sclav. O întindere de covoare Letherii, pradă de la un raid trecut de un secol sau mai mult, pe care cărările erau uzate adânc, un model de hărți de culoare furate care dă drumuri piernicite prin scene eroice. Regi încoronați. Campionii triumfători. Imagini ale istoriei pe care au mers Edur, indiferenți și intenționați în micile lor călătorii în această cameră.

Udinaas nu era pregătit să acorde vreo semnificație acestor detalii.

Ajunsese la propriul tipar, o privire neclintită și precisă, mintea din spatele ei deconectată, suprafața ei lipsită de ondulații și adâncimea nemișcată.

Era mai sigur așa. Putea să stea aici, echidistant între două aplice de torță și atât de scăldat de lumina niciunuia dintre ele, iar în acest centru nedeterminat el privea, privind în tăcere cum Rhulad își arunca pielea de urs, ca să stea gol în fața noii sale soții.

Udinaas s-ar fi putut amuza, dacă ar fi permis emoția, să vadă monedele arse în penisul împăratului ieșind, unul, doi, încă doi, apoi patru, pe măsură ce dorința lui Rhulad a devenit evidentă. Monede bătând pe podeaua împrăștiată cu covoare, câteva sărind și reușind rulouri modeste înainte de a se așeza. S-ar putea să fi fost îngrozit de privirea din ochii cu rame roșii ai împăratului în timp ce acesta întindea mâna, făcându-i semn lui Mayen mai aproape. Valurile de simpatie pentru tânăra nefericită au fost posibile, dar numai în abstract.

Asistând la acest moment macabru, ciudat de comic, sclavul a rămas nemișcat, în afară și în interior, iar realitatea bizară a acestei lumi s-a jucat fără comentarii.

Stăpânirea ei de sine a fost, la început, absolută. El îi luă mâna și o trase în jos, trăgând-o mai aproape. — Mayen, spuse împăratul cu o râslă, cu o voce care întindea mâna spre tandrețe și atingea puțin mai mult decât pofta aspră. — Ar trebui să-ți dezvălui că am visat acest moment? Un râs aspru. 'Nu chiar. Nu asa. Nu . . . în atât de mult . . . detaliu.'

— Ți-ai făcut cunoscute dorințele, Rhulad. Inainte de . . . acest.'

— Da, spune-mi Rhulad. Așa cum ați făcut înainte. Între noi, nimic nu trebuie schimbat.

— Cu toate acestea, sunt împărăteasa ta.

'Soția mea.'

„Nu putem vorbi de parcă nimic nu s-ar fi schimbat”. — Te
voi învăţa, Mayen. Încă sunt Rhulad.

El o îmbrățișă atunci, o încercuire stânjenitoare, ca un copil, în aur. — Nu trebuie să te gândeșți la frică, spuse el. — Mayen, ești darul lui pentru mine. Dovada lui de loialitate. A făcut cum ar trebui un frate.

— Am fost logodită...

— Și eu sunt împărat! Pot să încalc regulile care i-ar lega pe Edur. Trecutul a murit, Mayen, și eu sunt cel care voi construi viitorul! Cu tine lângă mine. Te-am văzut privindu-mă, zi de zi, și am putut vedea dorința în ochii tăi. Oh, amândoi știam că Frica te va avea în cele din urmă. Ce am putea face? Nimic. Dar am schimbat toate astea. S-a dat înapoi cu un pas,

deşi încă îl ţinea cu o mână. — Mayen, soția mea. A început să o dezbrace.

Realități. Momente unul câte unul, poticnindu-se înainte. Necesitatile neîndemânatice. Visele lui Rhulad cu privire la această scenă, oricare ar fi fost ele în detaliu, au fost traduse într-o serie de impracticabilitati banale. Hainele nu erau ușor aruncate, cu excepția cazului în care erau concepute cu asta în minte, iar acestea nu au fost. Pasivitatea ei sub îngrijirea lui s-a adăugat la clătinare, până când acesta a devenit un eveniment lipsit de romantism.

Udinaas își putea vedea pofta stingându-se. Bineînțeles că ar reînvia. La urma urmei, Rhulad era tânăr. Sentimentele obiectului foametei lui erau irelevante, pentru un obiect devenise Mayen. Trofeul lui.

Faptul că împăratul a simțit că scăpa orice șansă de interconectare a dorințelor a devenit evident când a început să vorbească din nou. „Am văzut în ochii tăi cum mă vrei. Acum, Mayen, nimeni nu stă între noi.

Dar o face, Rhulad. Mai mult decât atât, monstruozitatea ta a devenit ceva ce porți acum pe carnea ta. Și acum ce trebuia să ajungă. Aurul Letherii cedează înclinării sale naturale. Acum, Letherii gold violează acest Tiste Edur. Ha.

Pofta împăratului se întorsese. Propriile sale declarații îl convinseseră. A tras-o spre patul de la peretele cel mai îndepărtat. Ii aparținuse lui Hannan Mosag și așa a fost creat pentru un singur ocupant. Nu era loc de stat unul lângă altul, ceea ce nu se dovedea un obstacol pentru intențiile lui Rhulad. A împins-o pe spate. M-am uitat o clipă la ea, apoi i-a spus: „Nu, te-aș zdrobi. Ridică-te, iubirea mea. Vei coborî peste mine. Vă voi da copii. Iţi promit. Mulți copii, pe care îi veți adora. Acolo

vor fi moștenitori. Mulți moștenitori.

Un apel, Udinaas putea auzi bine, din instincte sigure, promisiunea unei eventuale mântuiri. Motiv pentru a supraviețui calvarului prezentului.

Rhulad se aşeză pe pat. Brațele întinse în lateral.

Ea se uită în jos la el.

Apoi sa mutat să călătorească pe acest corp de aur în formă de cruciform. Coborând peste el.

Un joc al mortalității, actul sexual. Redusă astfel încât deceniile au devenit momente. Trezire, delectare cu senzație suprasolicitată, o scurtă explozie menită să procreeze, epuizare petrecută, apoi moarte. Rhulad era tânăr. Nu a rezistat suficient pentru a-și potoli egoul.

Chiar și așa, în clipa dinainte de a avea spasme sub ea, înainte de geamătul lui greu care s-a micșorat într-un scâncet, Udinaas a văzut că controlul lui Mayen începea să se prăbușească. De parcă ar fi găsit în ea o scânteie pe care ar putea-o declanșa în dorința cuvenită, poate chiar în plăcere. Apoi, când a eliberat, acea scânteie a pâlpâit și a murit.

Nimic la care Rhulad a fost martor, pentru că avea ochii închiși și era pe deplin în sine.

S-ar îmbunătăți, desigur. Sau așa era rezonabil de așteptat. Ea ar putea chiar să obțină o măsură de control asupra acestui act și astfel să reînvie și să tragă în viață acea scânteie.

În acel moment, Udinaas credea că Mayen a devenit împărăteasa, soția împăratului. În acel moment, credința lui în spiritul ei s-a ofilit – dacă credința era cuvântul potrivit, acel război singular între așteptare și speranță. Dacă ar fi avut compasiune de a simți, ar fi înțeles și așa s-ar fi înmuiat de empatie. Dar compasiunea era logodna, o atenție dincolo de cea a unui simplu martor și nu simțea nimic din toate acestea.

A auzit plâns ușor venind dintr-un alt loc de întuneric din cameră și și-a întors încet capul pentru a se uita la a patra și ultima persoană prezentă. Așa cum fusese el, un martor al violului cu violența sa ascunsă, metaforică. Dar un martor prins în oroarea sentimentului.

Printre cărările uzate, încrucișate, de culori șterse, una ducea la ea. Feather Witch s-a înghesuit, lipită de perete, cu mâinile acoperind-o

faţă, zguduită de fiori.

Mult mai mult din asta și ea ar putea ajunge ucisă. Rhulad era un bărbat care devenea din ce în ce mai intim cu moartea. Nu avea nevoie să-i amintească cât l-a costat pe el și pe toți cei din jurul lui. Și mai rău, era fără constrângeri.

Udinaas s-a gândit să se apropie de ea, chiar dacă doar pentru a-i spune să tacă. Dar ochii i-au căzut pe întinderea intercalată de covoare și pe imaginile lor și și-a dat seama că distanța era prea mare.

Mayen rămăsese călare pe Rhulad, cu capul în jos.

— Din nou, spuse împăratul.

S-a îndreptat, și-a început mișcările, iar Udinaas a urmărit-o căutând acea scânteie de plăcere. Și apoi găsește-l.

Dorind bine, tânjind la rău. Simplu ca buna ziua? Această hartă contradictorie și confuză a fost universal imprimată în mintea oamenilor?

si femeile? Asta nu părea o întrebare demnă de răspuns, a decis Udinaas. Pierduse deja destule.

— Taci din gură târfa aia!

Sclavul tresări la strigătul răgușit al împăratului.

Plânsul devenise mai puternic, probabil ca răspuns la gâfâitul audibil al lui Mayen.

Udinaas se împinse înainte, peste covoare, până unde Feather Witch stătea ghemuită în întuneric.

'Scoate-o de aici! Amândoi, plecați afară!

Ea nu a rezistat când el o ridică în picioare. Udinaas se aplecă aproape. — Ascultă, Feather Witch, spuse el pe sub răsuflarea. 'La ce te astepti?'

Capul ei se ridică brusc și el văzu ura în ochii ei. — De la tine, spuse ea într-un mârâit, nimic.

'De la ea. Nu răspunde, trebuie să plecăm.

O conduse spre ușa laterală, apoi prin coridorul servitorilor de dincolo. Închise ușa în urma lor, apoi o trase încă o jumătate de duzină de pași pe coridor. „Nu există niciun motiv de plâns”, a spus Udinaas. — Mayen este prinsă în capcană, la fel ca noi, Feather Witch. Nu este pentru tine să te întristezi că ea a căutat și a găsit plăcere.

— Știu la ce vrei să ajungi, Îndatorat, spuse ea, răsucindu-și brațul din strânsoarea lui. — Asta vrei? Predarea mea? Îmi găsesc plăcere când te folosești de mine?

— Sunt așa cum spui tu, Vrăjitoarea Pene. Îndatorat. Ceea ce vreau? Dorințele mele nu înseamnă nimic. Au tăcut în mintea mea. Crezi că încă te urmăresc? Încă tânjesc după iubirea ta? El clătină din cap în timp ce îi studia chipul. 'Ai avut dreptate. Care este scopul?'

— Nu vreau nimic de-a face cu tine, Udinaas.

'Da, știu. Dar tu ești roaba lui Mayen. Și eu, se pare, trebuie să fiu

propriul sclav al lui Rhulad. Împărat și împărătească. Aceasta este realitatea cu care trebuie să ne confruntăm. Tu și cu mine, suntem o vanitate. Sau am fost. Nu mai mult, în ceea ce mă priveşte.

'Bun. Atunci trebuie să avem de-a face unii cu alții doar așa cum ne cere necesitatea. El a dat din cap.

Ochii i se îngustară. 'Nu am încredere în tine.' 'Nu-mi pasă.'

Incertitudine. Neliniște. — La ce joc joci, Udinaas? Cine vorbește prin gura ta? Ea a făcut un pas înapoi. — Ar trebui să-i spun. Despre ceea ce se ascunde în tine.

— Dacă faci asta, Feather Witch, îți vei distruge singura șansă.
'Singura mea șansă? Ce șansă? 'Libertate.'

Fața i s-a răsucit. — Și cu asta ai cumpăra tăcerea mea? Ești prost, îndatorat. M-am născut sclav. Nu am niciuna dintre amintirile tale care să mă bântuie...

'Amintirile mele? Feather Witch, amintirea mea despre libertate este ca un Îndatorat prins într-un regat în care nici măcar moartea nu oferă izolvare. Memoria mea este memoria tatălui meu și ar fi fost memoria copiilor mei. Dar ai inteles gresit. Nu am vorbit despre libertatea mea. Am vorbit doar despre a ta. Nu ceva care să fie recapturat, dar găsit din nou.

— Și cum plănuiești să mă eliberezi, Udinaas?

— Mergem la război, Feather Witch. Tiste Edur va duce război împotriva lui Lether.

Ea se încruntă. — Ce-i cu asta? Au mai fost războaie înainte...

— Nu ca acesta. Rhulad nu este interesat de raiduri. Acesta va fi un război de cucerire.

— Cuceri Lether? Vor eșua...

— Da, s-ar putea. Ideea este că, când Edur vor merge spre sud, vom merge cu ei.

„De ce ești atât de sigur de toate acestea? Acest război? Această cucerire?

— Pentru că Împăratul a chemat vrăjitorii din umbră. Toti.'

— Nu poți ști așa ceva.

Nu a spus nimic.

— Nu poți, insistă Feather Witch.

Apoi se întoarse și se grăbi pe coridor.

Udinaas se întoarse la uşă. Să aștepte somația despre care știa că va veni, în cele din urmă.

Împărat și sclav. O zeci de pași, o mie de leghe. În intervalul de comandă și supunere insolubile, mintea nu a numărat distanța. Căci calea era bine uzată, așa cum fusese întotdeauna și așa cum va fi vreodată.

Wraiths s-au adunat, în legiuni dezordonate, în pădurea din jur, printre ei demoni masivi legați în lanțuri care formau un

armura. Creaturi care se ridică din mare pentru a ține cele patru sute sau mai multe nave de raider K'orthan care sunt acum pregătite, dornice să le transporte spre sud. Printre triburi, în fiecare sat, vrăjitorii trezindu-se la cererea noului împărat.

O chemare la război.

Peste un covor uzat.

Eroii triumfători.

Dincolo de portalul de lemn se auzi strigătul lui Mayen.

A ieșit din pădure, cu fața palidă, cu expresia bântuită și s-a oprit surprins văzând vagoanele pregătite, Buruk înjurat pe Nerek în timp ce se grăbeau. Seren Pedac își terminase de îmbrăcat armura de piele și își lega cureaua cu sabie.

Ea îl privi apropiindu-se.

— Evenimente groaznice, Hull Beddict.

'Pleci?'

— Așa a poruncit Buruk.

— Dar fierul de călcat pe care a căutat să-l vândă?

— Se întoarce cu noi. S-a uitat în jur, apoi a spus: „Vino, mergi cu mine. Trebuie să vorbesc pentru ultima oară cu primul eunuc.

Hull dădu încet din cap. 'Bun. Sunt multe ce trebuie să-ți spun.

Zâmbetul ei de răspuns a fost ironic. — A fost intenţia mea să vă acord acelaşi lucru.

Au pornit spre pensiunea de lângă cetate. Încă o dată prin diviziile inelare ale orașului Edur. De data aceasta însă, cetățenii pe lângă care au trecut au tăcut, sumbru. Seren și Hull se mișcau printre ei ca niște fantome.

— Am vizitat vechile situri, spuse Hull. — Și am găsit semne
de activitate. — Ce site-uri vechi? întrebă Seren.

— La nord de crevasă, pădurea acoperă ceea ce a fost cândva un oraș vast, care se întinde pe leghe. Era în întregime piatră, piatra de un tip pe care nu l-am mai văzut până acum. Nu se rupe și numai acțiunea rădăcinilor a reușit să deplaseze plăcile.

„De ce ar trebui să existe vreo activitate în astfel de locuri? Dincolo de fantomele obișnuite și fantasmele?

Hull îi aruncă o privire momentan, apoi întoarse privirea. 'Sunt . . . site-uri de ucidere. Mormane de oase care s-au transformat de mult în piatră. Rămășițele scheletice ale lui Tiste. Împreună cu oasele unui fel de fiară reptiliană—' .

— Da, le-am văzut, spuse Seren. — Sunt colectate și măcinate în pulbere medicinală de către Nerek.

'Doar asa. Achizitor, aceste site-uri au fost deranjate, iar urmele pe care le-am găsit au fost cele mai deconcertante. Cred că sunt draconici.

Ea se uită la el neîncrezătoare. „Hold of the Dragon a rămas inactivă, potrivit celor care au făcut obiecte de turnare, de mii de ani.”

— Când ai vorbit ultima oară cu un turnator?

Seren ezită, gândindu-se la eforturile Feather Witch. Când, sa sugerat, totul era în flux. 'Foarte bine. Draconic.' Gândul la dragoni, manifestat în această lume, era terifiant. — Dar nu văd cum se leagă asta cu Tiste Edur...

— Seren Pedac, trebuie să fi realizat până acum că Tiste Edur se închină la dragoni. Părintele Shadow, cele trei fiice, toate sunt draconice. Sau Soletaken. În adâncul crevasei, la mică distanță de aici se găsește craniul spulberat al unui dragon. Cred că acel dragon este Tatăl Umbră, cel pe care Edur îl numesc Scabandari Bloodeye. Poate că aceasta este sursa trădării care pare a fi inima religiei Edur. Am găsit urme și acolo. Urme Edur.'

— Și ce semnificație ai atras din toate astea, Hull?

— Va fi război. Un război sortit, născut dintr-un simț reînnoit al destinului. Mi-e teamă pentru Hannan Mosag, pentru că cred că a prins coada unui dragon — poate mai mult decât la figurat. Acest lucru s-ar putea dovedi prea mult, chiar și pentru el și K'risnan-ul lui.

— Hull, regele vrăjitor nu-i mai conduce pe Edur.

Şoc; apoi expresia i s-a întunecat. — A sosit delegaţia cu asasini în compania ei?

„A fost destituit înainte de sosirea delegației”, a răspuns ea. — Oh, nu știu de unde să încep. Fratele lui Binadas, Rhulad. A murit, apoi a înviat, în posesia lui o sabie - darul pe care l-a căutat Hannan Mosag. Rhulad s-a autoproclamat împărat. Și Hannan Mosag a îngenuncheat în

fața lui.

Ochii lui Hull străluceau. — După cum am spus, atunci. Destin.' — Așa alegi să-i spui? — Aud furie în vocea ta, Acquitor.

„Destinul este o minciună. Destinul este justificarea atrocității. Este mijlocul prin care ucigașii se armează împotriva mustrării. Este un cuvânt menit să stea în locul eticii, negând orice context moral. Hull, îmbrățișezi acea minciună, și nu în ignoranță.

Ajunseseră pe pod. Hull Beddict se opri și se răsuci asupra ei. — M-ai cunoscut odată, Seren Pedac. Suficient pentru a-mi da viața înapoi. Nu sunt orb la acest adevăr și nici la adevărul despre cine ești tu. Ești onorabil, într-o lume care devorează onoarea. Și dacă aș fi putut să iau de la tine mai mult decât am făcut, să devin ca tine. Chiar și să-mi unesc viața cu a ta. Dar nu am puterea ta. Nu m-am putut remodela. A studiat-o o clipă, apoi a continuat înainte ca ea să poată răspunde. 'Ai dreptate, nu sunt orb. Înțeleg ce înseamnă să îmbrățișezi destinul. Ce încerc să vă spun este *că este tot ce pot face.*

Ea se dădu înapoi, parcă bătută de lovituri consecutive. Ochii ei s-au fixat în ai lui și a văzut în ei veridicitatea mărturisirii lui. Îi venea să țipe, să-și piardă angoasa, un sunet care să sune prin oraș parcă să răspundă, în sfârșit și de necontestat, la tot ce se întâmplase.

Dar nu. Sunt un prost să cred că alții simt ca mine. Acest val este în creștere și puțini sunt cei care ar sta în fața ei.

Cu o blândețe sfâșietoare, Hull Beddict întinse mâna și o luă de braț. — Haideţi, să facem o vizită primului eunuc.

— Cel puțin, încercă Seren când traversau podul, propria ta poziție a devenit mai puțin relevantă, făcându-te în mai puțin pericol decât ai fi fost altfel.

'Crezi asta?'

'Tu nu?'

'Depinde. Rhulad poate să nu accepte oferta mea de alianță. S-ar putea să nu aibă încredere în mine.

— Ce ai face atunci, Hull?

'Nu știu.'

Casa de oaspeți era aglomerată. Sosise Finadd Gerun Eberict, împreună cu garda de corp a primului eunuc, Rulith, și alți o duzină de paznici și oficiali. Când Seren și Hull au intrat, s-au trezit în mijlocul unui îndemn aprig din partea prințului Quillas Diskanar.

— vrăjitori din ambele tabere. Dacă lovim acum, s-ar putea foarte bine să reușim să tăiem inima acestei tiranii perfide! S-a rotit. — Finadd Moroch Nevath, magii noștri sunt prezenți?

— Trei din cei patru, prințul meu, răspunse războinicul. — Laerdas rămâne cu navele.

'Foarte bun. Ei bine, primul eunuc?

Nifadas îl studia pe prinț, inexpresiv. Nu îi răspunse lui Quillas, întorcându-se în schimb să se uite la Hull și Seren. — Achizitor, ploaia continuă să cadă?

— Nu, primul eunuc.

— Și Buruk cel Pale este gata să
plece? Ea a dat din cap.

— Ți-am pus o întrebare, Nifadas! spuse Quillas, cu fața întunecată.
— Răspunzând, spuse încet Primul eunuc, fixându-și ochii mici
asupra

prinț, „implicită că chestiunea merită luată în considerare. Nu este. Ne confruntăm cu mai mult decât Hannan Mosag vrăjitorul și K'risnanul său. Împăratul și sabia lui. Împreună, sunt ceva. . . alte. Cei care mă însoțesc sunt aici sub îndrumarea mea și în prezent vom rămâne cu bună-credință. Spune-mi, Prințe, câți asasini ai adus cu vrăjitorii tăi?

Quillas nu spuse nimic.

Nifadas se adresa lui Gerun Eberict. — Finadd?

„Sunt doi”, a răspuns bărbatul. — Amândoi prezenți în această
cameră.

Primul eunuc dădu din cap, apoi păru să respingă problema. — Hull Beddict, ezit să-ți ofer bun venit.

— Nu sunt supărat de această recunoaștere, primul eunuc.

— Achizitorul v-a informat despre situaţie?

'Ea are.'

'Și?'

— Pentru cât merită, te sfătuiesc să pleci. Cât mai repede posibil.' 'Și ce vei face?'

Hull se încruntă. — Nu văd niciun motiv să răspund la asta.

— Ești un trădător! spuse Quillas într-un șuierat. — Finadd Moroch, arestează-l! A fost consternare pe trăsăturile primului eunuc în timp ce Moroch Nevath a desenat

sabia lui și se apropie de Hull Beddict.

— Nu poţi face asta, spuse Seren Pedac, cu inima tunându-i în piept.

Toți ochii ațintiți asupra ei.

— Îmi pare rău, prințul meu, continuă ea, luptându-se să-și păstreze vocea uniformă. — Hull Beddict se află sub protecția Tiste Edur. I s-a acordat statutul de oaspete de către Binadas Sengar, fratele împăratului.'

— El este Letherii!

— Edur va fi indiferent la acest detaliu, răspunse Seren.

— Am terminat aici, spuse Nifadas. „Nu vor fi arestări. Prințul Quillas, este timpul.

— Ne grăbim la porunca acestui împărat, primul eunuc? Quillas tremura de furie. — Ne întreabă, destul de bine. Lasă-l pe ticălos să aştepte. S-a întors pe Hull Beddict. — Să știi că intenționez să te proclam haiduc și trădător al lui Lether. Viața ta este pierdută.

Un zâmbet obosit a fost singurul răspuns al lui Hull.

Nifadas a vorbit cu Seren. — Achizitor, ne veţi însoţi la audienţa noastră cu împăratul?

A fost surprinsă de ofertă și mai mult decât puțin alarmată. — Primul eunuc?

— Presupunând că Buruk este pregătit să aștepte, desigur. Sunt sigur că va fi și voi trimite pe cineva să-l informeze. Făcu un gest și unul dintre servitorii lui se grăbi să plece. — Hull Beddict, presupun că ești pe cale să vorbești cu împăratul Rhulad? Cel puțin, însoțește-ne până la cetate. Mă îndoiesc că va exista vreo confuzie de scopuri odată ce vom intra.

Seren nu a putut determina motivele care stau la baza invitațiilor primului eunuc. Se simțea zbuciumată, dezechilibrata.

— Cum vrei, spuse Hull, ridicând din umeri.

Nifadas în frunte, cei patru Letherii au părăsit casa de oaspeți și și-au făcut drum spre cetate. Seren îl trase pe Hull la un pas în spatele primului eunuc și al prințului Quillas. — Nu sunt sigură că îmi place asta, spuse ea pe sub răsuflarea ei.

Hull mormăi și trecu un moment înainte ca Seren să-și dea seama că fusese un râs.

— Ce e amuzant în asta?

— Capacitatea ta de subestimare, achizitor. Întotdeauna am admirat capacitatea ta de a rămâne la nivel.

— Indecizia este considerată în general a fi un defect, Hull. —
Dacă vrei să fii sigur, Seren, atunci alătură-te mie.

Oferta a fost rostită jos, abia auzită. Ea a oftat. „Nu vreau certitudine”, a răspuns ea. „De fapt, certitudinea este singurul lucru de care mă tem cel mai mult.”

— Mă așteptam la un asemenea răspuns.

Doi K'risnan au întâlnit petrecerea la intrare și i-au escortat în camera tronului.

Împăratul Rhulad stătea din nou așezat, noua lui soție stând lângă el, în stânga. În afară de cei doi K'risnan, nimeni altcineva nu era prezent. Deși chipul lui Mayen era fix și lipsit de expresie, ceva despre el, inefabil în felul limbajului secret printre femei, îi spunea lui Seren că a avut loc o desăvârșire, o legătură care se reflecta în ochii întunecați ai lui Rhulad, o lumină de triumf și încredere supremă. — Hull Beddict, spuse el cu vocea lui aspră, frate de sânge lui Binadas, ajungi într-o companie discutabilă.

— Împărate, spuse Hull, credința fratelui tău în mine nu este greșită. 'Înțeleg. Și ce simte prințul tău despre asta?
„Nu mai este prințul meu. Sentimentele lui nu înseamnă nimic pentru mine.

Rhulad zâmbi. — Atunci îți sugerez să te dai de o parte. Aș vorbi acum cu delegația oficială de la Lether, așa cum este.

Hull se înclină și merse trei pași spre dreapta.

— Achizitor?

— Împărate, vin să vă informez că sunt pe cale să plec, ca escortă la Buruk cel Pale.

— Apreciem amabilitatea, dle Acquitor. Dacă asta este tot ceea ce te aduce în prezența noastră, cel mai bine te alătură lui Hull.

Ea se înclină încuviințată și se îndepărta. *Acum de ce a vrut Nifadas asta?*

— Împăratul Rhulad, spuse Nifadas, pot să vorbesc?

Edur îl privi pe primul eunuc cu pleoapele întredeschise. — Ne

permitem. „Regatul Lether este pregătit să intre în negocieri cu privire la

datorii contractate ca urmare a recoltării ilegale de foci cu colți”.

Ca un șarpe pe a cărui coadă tocmai fusese călcată, Quillas șuieră și scuipă indignat.

— Problema datoriei, răspunse Rhulad, ignorând prinţul, nu mai este relevantă. Nu ne pasă nimic de aurul tău, primul eunuc. Într-adevăr, nu ne pasă deloc de tine.

— Dacă izolarea este dorința ta...

— Nu am spus asta, primul eunuc.

Prințul Quillas zâmbi brusc, sub control încă o dată. — O deschidere de ostilitate totală între popoarele noastre, împărate? V-aș avertiza împotriva unei astfel de tactici, ceea ce nu înseamnă că nu aș fi binevenit.

— Cum, prințe Quillas?

„Răvnim resursele pe care le dețineți, ca să spunem direct. Și acum ne dați ocazia să le achiziționăm. O soluție pașnică ar fi putut fi găsită în recunoașterea ta a datoriilor față de Lether. În schimb, exprimi minciuna absurdă că noi îți suntem datori!

Rhulad a tăcut o clipă, apoi a dat din cap și a spus: „Economia Letherii pare să se întemeieze pe noțiuni deosebite, Prinț”.

'Peculiar? Nu cred. Legile naturale și de netăgăduit ne ghidează eforturile. Rezultatele cărora le vei descoperi în curând, spre regretul tău.'

— Primul eunuc, prințul vorbește pentru Lether? Nifadas ridică
din umeri. — Contează, împărat?

— Ah, chiar eşti deştept. Cu siguranță, mai demn de conversație cu noi înșine decât acest nebun a cărui noblețe rezidă doar în faptul că iese târâind între picioarele unei regine. Ai mare dreptate, primul eunuc. Nu mai conteaza. Eram pur și simplu curioși.
— Nu simt nicio obligație să pot calma această curiozitate, împărat.

— Și acum arăți-ți coloana vertebrală, în sfârșit, Nifadas. Suntem încântați. Atunci dă aceste cuvinte regelui tău. Tiste Edur nu se mai înclină cu respect față de poporul tău. Nici nu ne interesează să participăm la jocurile tale nesfârșite de direcție greșită și la cuvintele otrăvitoare pe care ai vrea să le înghițim. O pauză bruscă, ciudată, fantoma unui fel de spasm plutind pe chipul împăratului. Apoi s-a scuturat, s-a așezat pe spate. Dar privirea din ochii lui s-a pierdut momentan. Clipi, se încruntă, apoi strălucirea conștientizării reveni. — Mai mult, reluă el, noi alegem acum să vorbim pentru triburile pe care le-ai subjugat, pentru popoarele nefericite pe care le-ai distrus. Este timpul să răspunzi pentru crimele tale.

Nifadas își înclină încet capul. — Aceasta este o declaraţie de război? întrebă el cu o voce blândă.

— Vom anunța intenția noastră cu fapte, nu cu cuvinte, primul eunuc. Am vorbit. Delegația dvs. este demisă. Regret că ați călătorit atât de departe pentru ceea ce s-a dovedit a fi o scurtă vizită. Poate că vom vorbi din nou în viitor, deși, bănuim, în circumstanțe foarte diferite.

Nifadas se înclină. — Atunci, dacă vrei să ne scuzi, împărat, trebuie să ne pregătim să plecăm.

'Poți pleca. Hull Beddict, achizitor, rămâi un moment.

Seren i-a privit pe Quillas și Nifadas plecând țeapăn din camera tronului. Încă se gândea la acea afișare de la Rhulad. *O fisură, o fisură. Cred că l-am văzut atunci, tânărul Rhulad, acolo înăuntru.*

— Achizitor, spuse Rhulad de îndată ce draperiile au căzut la loc, atrăgându-i atenția, informează-l pe Buruk cel Pale că are dreptul de trecere pentru zborul său. Cu toate acestea, durata privilegiului este scurtă, așa că cel mai bine se grăbește.

— Împărate, vagoanele neapărat...

Ne temem că nu va avea suficient timp să-și ia vagoanele cu el. Ea clipi. — Te aștepți să abandoneze fierul de călcat în posesia lui? — Întotdeauna există riscuri în afaceri, achizitor, așa cum ești rapid și tu, Letherii

subliniază când este în avantajul tău. Din păcate, același lucru este valabil și când situația este inversată.

— Câte zile ne dai voie?

'Trei. Inca un detaliu. Nerek rămân aici. —
Nerek?

„Sunt îndatoriți lui Buruk, da, înțelegem asta. Încă un alt capriciu al economiei, vai, sub care trebuie să sufere bietul om. Are simpatia noastră.

— Buruk este un negustor, împărat. Este obișnuit să călătorească cu căruța. Trei zile pentru călătoria de întoarcere ar putea depăși abilitățile sale fizice.

— Ar fi nefericit pentru el. Privirea moartă și rece s-a mutat. — Hull Bed-diet, ce ai de oferit?

Hull căzu într-un genunchi. — Mă jur pe cauza ta, împărat. Rhulad zâmbi. — Încă nu știi cauza asta, Hull Beddict.

— Cred că înțeleg mai multe decât ați putea crede,
sire. 'Intr-adevar . . .'

— Și aș fi alături de tine.

Împăratul și-a îndreptat atenția înapoi spre Seren. — Mai bine ia-ți concediu acum, Acquitor. Această discuție nu este pentru tine.

Seren se uită la Hull și privirile li se întâlniră. Deși niciunul nu se mișca, i se păru că se retrage în fața ei, crescând din ce în ce mai mult

îndepărtată, tot mai departe de îndemâna ei. Spațiul intermediar devenise un golf vast, o distanță care nu putea fi depășită.

Și așa te pierd.

La acest . . . creatură.

Gândurile ei s-au încheiat acolo. La fel de gol ca viitorul acum spart, spațiul dincolo de nimic altceva decât uitare *și așa ne aruncăm înainte. . .* — La revedere, Hull Beddict.

— Să fii bine, Seren Pedac.

Picioarele i se simțeau clătinând sub ea în timp ce mergea spre ieșirea cu perdele.

Gerun Eberict îi aştepta la zece paşi de la uşile cetăţii. Expresia lui era amuzată. — El rămâne înăuntru, nu-i așa? Pentru cât timp?'

Seren se strădui să se calmeze. — Ce vrei, Finadd?

— Este o întrebare dificil de răspuns, achizitor. Am fost rugat de Brys Beddict să vorbesc cu fratele său. Dar oportunitatea pare din ce în ce mai îndepărtată.

Și dacă îi spun că Hull este pierdut pentru noi, ce ar face atunci? Gerun Eberict zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile în minte. Ea și-a întors privirea. — Hull Beddict este sub protecția împăratului. — Sunt mulţumit pentru el.

Ea se uită cu privirea. 'Nu intelegi. Privește în jur, Finadd. Acest sat este plin de umbre, iar în acele umbre sunt wraiths — slujitori ai Edurului.'

Sprâncenele i se ridicau. — Crezi că vreau să-l omor? De unde a venit această suspiciune, Acquitor? Am spus „vorbește”, nu-i așa? Nu am fost eufemist.

— Reputația ta dă motive de alarmă, Finadd.

„Nu am niciun motiv să-l proclam pe Hull inamicul meu, indiferent de loialitatea lui politică. La urma urmei, dacă se dovedește a fi un trădător, atunci regatul are propriile mijloace de a trata

cu el. Nu am niciun interes să mijlocesc într-o astfel de chestiune. Nu mă străduiam decât să-mi împlinesc promisiunea făcută lui Brys.

— Ce a sperat Brys să realizeze?

'Nu sunt sigur. Poate că am fost odată, dar în mod clar totul s-a schimbat. Seren îl studie.

— Și cum rămâne cu tine, Acquitor? el a intrebat. — Îl vei escorta pe comerciant înapoi la Trate. Atunci ce?'

Ea a ridicat din umeri. Părea că nu există motive pentru a disimula. — Mă duc acasă, Finadd.

— Letheras? Reședința aceea te-a văzut
puțin. — În mod clar, asta este pe cale să se
schimbe.

El a dat din cap. „Nu va exista nicio cerere de Achizitori în viitorul apropiat, Seren Pedac. Aș fi onorat dacă te-ai gândi să lucrezi pentru mine.

'Muncă?'

— Moșia mea. Sunt implicat in . . . întreprinderi extinse. Ai integritate, achizitor. Ești cineva în care aș putea avea încredere. El a ezitat, apoi a adăugat: „Nu simți că trebuie să răspunzi aici și acum. Vă rog să vă gândiți la asta. Te voi chema în Letheras.

— Cred, Finadd, spuse Seren, că te vei simți destul de preocupat de îndatoririle tale militare, având în vedere ce urmează să se întâmple.

— Poziția mea este la palat. Eu nu comand armate. Se uită în jur și zâmbetul i se întoarse. — Acești sălbatici nu vor ajunge la Letheras. Vor fi norocoși să treacă peste graniță. Ai uitat, Acquitor, că ne-am mai confruntat cu dușmani similari. Nerek avea zeița lor spirituală — cum se numea?

— Eres'alul.

'Da asta e. Eres'alul. Iar Tarthenalul, cei cinci Seregahl al lor, Purtătorii Mâniei. Vrăjitori și vrăjitoare, blesteme și demoni, i-am șters pe toți. Și Ceda și cadrele lui abia au transpirat.

— Mă tem că de data aceasta va fi diferit, Finadd.

Și-a înclinat capul. — Achizitor, când te gândești la taxele comerciale, ce îți imaginezi că este?

'Nu înțeleg-'

„Nucleul comercial, inima sistemului financiar care conduce întregul

Lether, fiecare cetățean al său, însuși felul său de a privi lumea. Taxele nu sunt doar monede stivuite sus într-un seif secret. Nu doar comercianții care își urlă cifrele înainte de încheierea zilei. Tollurile sunt rădăcinile civilizației noastre, fibrele ajungând să infesteze totul. *Tot.'*

— Care este ideea ta, Finadd?

— Ești mai deștept decât atât, Acquitor. Înțelegi foarte bine. Acea inimă se hrănește cu ce este mai bun și mai rău din natura umană. Exaltare și realizare, ambiție și lăcomie, toate acționând într-un concert egoist. Astfel, patru fațete ale naturii noastre, și nici una nu sta bine cu constrângerile asupra comportamentului său, asupra expresiei sale. Învingem nu doar cu armatele, Seren Pedac. Câștigăm pentru că sistemul nostru se adresează celor mai buni și mai rău dintre toți oamenii, nu doar oamenilor.

'Destin.'

El a ridicat din umeri. — Spune-i cum vrei. Dar am făcut-o inevitabil și devoratoare...

— Nu văd prea multă exaltare și realizare în ceea ce facem, Finadd. S-ar părea că există un dezechilibru tot mai mare...

Râsul lui o întrerupse. — Și acesta este adevărul libertății, Seren Pedac. Își simțea furia crescând. „Întotdeauna am crezut că libertatea se referă la

i sa acordat dreptul de a fi diferit, fara teama de represiune.'

— O noțiune înaltă, dar nu o vei găsi în lumea reală. Am transformat libertatea într-o sabie. Și dacă nu vei fi *ca* noi, vom folosi acea sabie ca să te ucidă unul câte unul, până când spiritul tău se va zdrobi.

— Și dacă Tiste Edur te surprinde, Finadd? Vei alege, la rândul tău, să mori în apărarea marii tale cauze?

— Unii pot muri. Unii vor. Într-adevăr, oricât de puțin probabil este, s-ar putea să murim cu toții. Dar, dacă învingătorii nu lasă nimic altceva decât cenuşă în urma lor, inima va bate mai departe. Rădăcinile sale vor găsi carne nouă. Împăratul poate avea demonii săi ai mării, dar noi deținem un monstru neînchipuit de vast și acesta devoră. Și ceea ce nu poate devora, va sufoca sau va muri de foame. Câștigă sau pierde, Tiste Edur tot pierde.'

Ea a făcut un pas înapoi. — Finadd Gerun Eberict, nu vreau să am nimic de-a face cu lumea ta. Și așa că nu trebuie să așteptați răspunsul meu, pentru că tocmai l-am dat.

— Cum îți place, dar să știi că nu mă voi gândi mai puțin la tine când te vei răzgândi.

'Nu voi.'

S-a întors. — Toată lumea trebuie să muncească pentru a mânca, fetiță. Ne vedem în Letheras.

Udinaas stătuse liniștit în beznă în timpul audienței cu delegația. Semenii lui Letherii nu-i marcaseră prezența. Și, aveau

făcând așa, n-ar fi contat, căci împăratul era cel care comanda schimbul. După demiterea delegației și plecarea achizitorului, Rhulad îi făcuse semn lui Hull Beddict mai aproape.

— Ne jurați credincioșia voastră, spuse împăratul într-un murmur, de parcă ar fi gustat fiecare cuvânt înainte să-i scape buzele stricate.

— Știu detaliile de care ai nevoie, împărat, locația și completarea fiecărei garnizoane, a fiecărei tabere de frontieră. Le cunosc tactica, modul în care armatele sunt aranjate pentru luptă. Modul în care este folosită vrăjitoria. Știu unde sunt ascunse depozitele de mâncare și apă – acestea sunt depozitele militare și sunt masive.

Rhulad se aplecă înainte. — Ți-ai trăda propriul popor. De ce?'
— Răzbunare, răspunse Hull Beddict. Cuvântul l-a înfrigurat pe Udinaas.

— Sire, continuă Hull, oamenii mei m-au trădat. Cu mult timp in urma. Am așteptat de mult o oportunitate ca aceasta.

— Și așa, răzbunare. Un sentiment demn? — Împărate,
nu mi-a mai rămas nimic altceva.

— Spune-ne, Hull Beddict, va stăpâni puternica flotă Letherii în valuri pentru a ne provoca?

— Nu, nu cred. Nu la început, oricum. —
Și armatele lor?

„Doctrina este una dintr-o fază inițială de apărare mobilă, mobilă, care trage forțele tale mereu înainte. Apoi contraatac. Lovituri profunde pentru a vă tăia liniile de alimentare. Atacă și retrage-te, atacă și retrage-te. Până în a treia fază, îți vor încercui armatele pentru a finaliza anihilarea. Flotele lor vor evita orice angajare pe mare, pentru că știu că pentru a cuceri Lether trebuie să aterizezi. În schimb, bănuiesc că își vor trimite navele mult dincolo de vederea coastei, apoi vor ataca patria. Satele de aici, pe care le vor arde din temelii. Și fiecare Tiste Edur pe care îl vor găsi aici, bătrân sau tânăr, va fi măcelărit.'

Rhulad mormăi, apoi spuse: — Ei cred că suntem proști.

— Armata Letherii este maleabilă, Împărate. Soldații săi sunt

antrenați să se adapteze rapid, dacă circumstanțele o justifică. O forță formidabilă, mortală, pregătită excelent și, folosind drumurile înălțate construite exclusiv pentru ea, înfricoșător de mobilă. Mai rău, au superioritate numerică...

— Cu greu, interveni Rhulad zâmbind. — Edur au noi aliați, Hull Beddict, așa cum vei descoperi în curând. Foarte bine, suntem mulțumiți și concluzionăm că ne vei fi de folos. Du-te acum la casa tatălui nostru și salută-l pe Binadas, care va fi încântat să te vadă.

Letherii s-au închinat și au ieșit din cameră.

— Hannan Mosag, strigă Rhulad cu voce joasă.

O perdea laterală a fost trasă deoparte și Udinaas l-a privit pe Regele Vrăjitor de altădată intrând.

— S-ar părea, spuse Rhulad, studiile tale despre armata Letherii ți-au dat o evaluare exactă. Descrierea lui a tacticilor și strategiilor lor se potrivește exact cu a ta.

— Cât de curând, împărat?

— Se pregătesc triburile?

— Cu promptitudine.

— Atunci, într-adevăr, foarte curând. Spune-ne părerea ta despre Nifadas și prinț. „Nifadas a înțeles repede că totul era pierdut, dar prințul vede acea pierdere ca pe o victorie. În același timp, ambii rămân încrezători în regatul lor

pricepere militară. Nifadas ne plânge, împărate.

'Om sărac. Poate că și-a câștigat mila noastră pentru acel sentiment greșit.

— Având în vedere cursul pe care l-ai ales pentru poporul nostru, împărat, mila este o noțiune periculos de distrat. Poți fi sigur că nu ni se va acorda niciunul.

Un alt spasm l-a afectat pe Rhulad, precum cel la care a asistat Udinaas mai devreme. A crezut că îi înțelege sursa. O mie de legături țineau laolaltă sănătatea mintală a lui Rhulad, dar nebunia ataca acea sănătate mintală, iar apărările se cedează. Nu cu mult timp în urmă, nu mai mult decât fiul cel mic al unei familii nobiliare, pătrunzând în sat, dar încă neînsângerat. În mintea lui, viziuni panoramice ale gloriei

legănându-se într-o întoarcere lentă în jurul locului în care stătea. Viziunile unui tânăr, aglomerat de scenarii imaginare în care Rhulad își putea exercita în mod liber propria certitudine și, astfel, dovedește dreptatea voinței sale.

Și acum acel băiat stătea pe tronul Edur.

Trebuia să moară pentru a ajunge acolo.

Manifestarea bruscă a gloriei încă îl hrănea, suficient pentru a-i modela cuvintele și gândurile și pentru a-și hrăni comportamentul imperial, de parcă „noi” regal

era ceva pentru care se născuse. Dar asta era la marginea cea mai strictă a controlului. O fațadă imperfectă, susținută de modele de vorbire elaborate, un fel de articulare incomodă care se potrivea noțiunilor copilărești ale lui Rhulad despre cum ar trebui să vorbească un împărat. Acestea erau jocuri de convingere, atât pentru el însuși cât și pentru publicul său.

Însă, Udinaas era sigur, în mintea lui Rhulad îi rămăseseră alte gânduri, roade rădăcinile și târându-se ca niște viermi palizi prin sufletul său necrotic. Cu tot aurul strălucitor, carnea de dedesubt era răsucită și cicatrice. Pentru a modela fațada, tot ce se afla sub ea fusese deformat.

Sclavul a înregistrat toate acestea în perioada spasmului momentan al lui Rhulad și a rămas neclintit. Privirea lui se îndreptă spre Mayen, dar ea nu dădu nimic, nici măcar o conștientizare a extremității bruște a soțului ei.

Pe chipul lui Hannan Mosag, însă, Udinaas văzu o fulgerare de frică, îngropată rapid sub o privire blândă.

O clipă de considerație și Udinaas a crezut că a înțeles acea reacție. Hannan Mosag avea nevoie ca împăratul său să fie sănătos și să dețină control. Nici măcar puterea dezvăluită nu l-ar fi putut forța să îngenuncheze în fața unui nebun. Probabil, cândva Regele Vrăjitor a înțeles, de asemenea, că o luptă era în curs de desfășurare în Rhulad și hotărâse să acorde tot ajutorul posibil părții raționale a împăratului.

Și dacă bătălia ar fi pierdută, dacă Rhulad coboară complet în nebunie, ce ar face Hannan Mosag atunci?

Ochii sclavului Letherii s-au mutat spre sabia pe care împăratul o ținea ca un sceptru în mâna dreaptă, cu vârful ancorat pe estradă lângă piciorul ornat al tronului. *Răspunsul se ascunde în acea sabie, iar Hannan Mosag știe mult mai multe despre acea armă – și producătorul ei – decât a dezvăluit el.*

Apoi, din nou, fac la fel. Wither, spectrul umbră care îl adoptase pe Udinaas, șoptise niște adevăruri. Puterea sabiei îi dăduse lui Rhulad comanda spectatorilor. *Spiritele Tiste Andii.*

Wither evitase cumva convocarea, anunțându-și victoria cu un chicot melodramatic rostogolindu-se prin capul sclavului, iar prezența spectrului dansa acum cu o bucurie exagerată în mintea Letherilor. Martor tuturor prin ochii lui.

— Împărate, spuse Hannan Mosag de îndată ce Rhulad și-a revenit vizibil, vrăjitorii dintre Arapay...

'Da. Ei nu trebuie să reziste. Ei trebuie să dea bun venit.

— Și Nerek-ul pe care l-ai revendicat de la comerciant?

— O altă considerație. Neliniște de moment în ochii întunecați ai lui Rhulad. — Nu trebuie să fie deranjați. Ei trebuie respectați.

„Vatra lor și zona înconjurătoare au fost sfințite”, a spus Hannan Mosag, dând din cap. — Desigur că trebuie respectat. Dar am simțit puțină putere din această binecuvântare.

'Nu lăsa asta să te înșele. Spiritele pe care le închină sunt cele mai vechi pe care le-a cunoscut această lume. Aceste spirite nu se manifestă în moduri pe care le-am putea recunoaște cu ușurință.

'Ah. Împărate, ai fost înzestrat cu cunoștințe pe care nu le dețin. —
Da, Hannan Mosag, am. Trebuie să avem toată prudența cu

Nerek. Nu vreau să văd ridicarea acestor spirite.

Regele Vrăjitor de altădată era încruntat. „Vrăjitorii Letherii au avut puține dificultăți în a nega – chiar și în a eradica – puterea acelor spirite. Altfel, Nerek nu s-ar fi prăbușit atât de repede.

„Slăbiciunea pe care o exploatau Letherii a fost găsită în muritorul Nerek, nu în spiritele pe care le venerau. Acum credem, Hannan Mosag, că Eres'alul nu a fost cu adevărat trezit. Ea nu s-a ridicat să-i apere pe cei care i se închinau.

— Cu toate acestea, ceva s-a schimbat.

Rhulad dădu din cap. — Ceva are. El ridică privirea spre Mayen. — A început cu binecuvântarea femeii Edur, care este acum soția mea.

Ea tresări și nu va întâlni ochii nici ai lui Rhulad, nici ai lui Hannan Mosag.

Împăratul a ridicat din umeri. 'E gata. Trebuie să fim îngrijorați? Nu, nu încă.

Poate niciodată. Cu toate acestea, ar fi bine să rămânem precauți.

Udinaas a rezistat impulsului de a râde. Atenție, născută din frică. Era plăcut să știm că împăratul din Tiste Edur mai putea fi afectat de această emoție. *Pe de altă parte, poate că l-am citit greșit pe Rhulad. Poate că frica este în centrul monstrului în care a devenit.* A contat? Doar dacă Udinaas s-a străduit să distreze jocul pronosticului.

A meritat efortul?

— Den-Ratha sunt la vest de Breed Bay, spuse Hannan Mosag. — Merudei pot vedea fumul din satele lor.

— Câţi vin pe mare?

— Aproximativ opt mii. Fiecare navă. Cei mai mulți dintre ei sunt războinici, desigur. Restul călătoresc pe uscat și primele grupuri au ajuns deja la

granița Sollanta.'

'Provizii?' întrebă împăratul.

— Suficient pentru călătorie.

— Și nimic nu este lăsat în urmă?

— Numai cenușă, sire.

'Bun.'

Udinaas îl privi pe Hannan Mosag ezitând, apoi spuse: „A început deja. Nu mai există întoarcere acum.

— Nu ai de ce să te superi, răspunse Rhulad. — Am trimis deja wraith în ţinuturile de graniţă. Ei privesc. În curând, vor trece în Lether.

— Vrăjitorii de frontieră ai Cedei le vor găsi.

— În cele din urmă, dar wraithurile nu se vor angaja. Doar fugi. Nu vreau încă să le arăt puterea. Adică să încurajez excesul de încredere.

Cei doi Edur au continuat să discute despre strategii. Udinaas a ascultat, doar un spectru în plus în întuneric.

Trull Sengar îl urmărea pe tatăl său reconstruind, cu hotărâre meticuloasă, un fel de credință. Împreună cuvintele rostite cu voce tare, dar în mod clar menite pentru el însuși, în timp ce soția sa privea cu chipul unei femei bătrâne și zdrobite. Moartea sosise, doar pentru a fi spulberată de o reluare îngrozitoare, o revigorare care nu oferea nimic pentru care merită să ne bucurăm. Un rege fusese doborât, un împărat înviat în locul lui. Lumea a fost zdrobită, iar Trull s-a trezit detașat, amorțit, martor la aceste scene dureroase, chinuite, în care se încercau nenumăratele fațete ale reconcilierii, rezultând tăceri epuizate în care tensiunile au revenit încet, șoptind eșec.

Pe unul și pe toți au îngenuncheat în fața noului lor împărat. Frate și fiu, rudele care au murit și acum stăteau îmbrăcați cu monede de aur. O voce devastată, dar recunoscută. Ochi care aparțineau unuia pe care toți îl cunoscuseră cândva, dar acum priveau înfocat de putere și străluciți de rănile nevindecate ale groază.

Frica renunțase la logodnica lui.

Un lucru groaznic de făcut.

o ceruse Rhulad. *Și asta a fost. . . obscen.*

Trull nu se simțise niciodată atât de neajutorat ca acum. Își trase privirea de la tatăl său și se uită spre locul în care stătea Binadas într-o conversație liniștită

cu Hull Beddict. Letherii, care și-a jurat credință lui Rhulad, care își va trăda propriul popor în războiul despre care Trull știa că era acum inevitabil. *Ce ne-a adus pe toți la asta? Cum putem opri acest marș inexorabil?*

— Nu te lupta cu asta, frate.

Trull se uită la Fear, așezat pe bancă lângă el. — Luptă cu ce? Expresia fratelui său era dură, aproape supărată. „El poartă sabia,

Trull.

— Arma aia nu are nimic de-a face cu Tiste Edur. Este străin și caută să-l transforme pe cel care îl poartă în zeul nostru. Părintele Shadow și fiicele lui, vor fi dați deoparte?

— Sabia nu este altceva decât o unealtă. Noi, celor din jurul lui Rhulad, revine să ne păstrăm sfințenia credințelor noastre, să menținem acea structură și astfel să-l călăuzim pe Rhulad.

Trull se uită la Frica. — Ți-a furat logodnica. —
Mai vorbește despre asta, frate, și te voi omorî.

Ochii i se îndepărtără şi simţea bubuitul inimii lui, rapid în piept. „Rhulad nu va accepta nicio îndrumare, nu de la noi, Frica, nu de la nimeni. Sabia aceea și cel care a făcut-o îl călăuzesc acum. Asta și nebunie.

— Nebunia este ceea ce ai decis să vezi.

Trull mormăi. — Poate că ai dreptate. Spune-mi, atunci, ce
vezi. 'Durere.'

Și asta este ceva ce împărtășești. Trull se frecă de față, oftă încet. „Luptă-te cu asta, Frica? Nu a fost niciodată o șansă. S-a uitat din nou. — Dar nu te întrebi? Cine ne manipulează și de cât timp? Ai numit acea sabie o unealtă — suntem altfel?

„Suntem Tiste Edur. Am condus un întreg tărâm, o dată. Am încrucișat săbiile cu zeii acestei lumi...

— Și pierdut.

— Au fost trădaţi.

— Se pare că îmi amintesc că ai împărtășit îndoielile mamei noastre...

'M-am inselat. Ademenit în slăbiciune. Toți am fost. Dar acum trebuie să lăsăm asta deoparte, Trull. Binadas înțelege. La fel și tatăl nostru. Theradas și Midik Buhn, de asemenea, și cei pe care împăratul i-a proclamat frații de sânge. Choram Irard, Kholb Harat și Matra Brith...

— Prietenii săi nesângerați de altădată, a intervenit Trull, cu un zâmbet ironic. — Pe cei trei pe care i-a învins mereu în lupte cu sabia și sulița. Ei și Midik.
— Ce-i cu asta?

— Nu au câștigat nimic, Frica. Și nicio cantitate de proclamare nu poate schimba asta. Cu toate acestea, Rhulad ar vrea să primim ordine de la cei...
'Nu noi. Și noi suntem frați de sânge, uitați. Și încă mai comand războinicilor celor șase triburi.

— Și cum crezi că se simt ceilalți nobili războinici? Ei au urmat cu toții calea onorata de timp a faptelor sângeroase și demne în luptă. Acum se trezesc uzurpați...

— Primul războinic aflat sub comanda mea care se plânge va cunoaște tăișul sabiei mele.

— Acea margine poate deveni plictisitoare și crestă.
'Nu. Nu va fi nicio rebeliune.

După o clipă, Trull dădu din cap. — Probabil că ai dreptate, iar acesta este poate cel mai deprimant adevăr rostit până acum în ziua de azi.

Frica a rămas. — Tu ești fratele meu, Trull, și un bărbat pe care îl admir. Dar ești aproape de trădare cu cuvintele tale. Dacă ai fi altcineva, te-aș fi redus la tăcere până acum. Cu finalitate. Gata, Trull. Acum suntem un imperiu. Un imperiu renascut. Și războiul ne așteaptă. Așa că trebuie să știu... vei lupta alături de frații tăi?

Trull se sprijini cu spatele de peretele aspru. A studiat frica pentru o clipă, apoi a întrebat: „Am procedat vreodată altfel?”

Expresia fratelui său se îmblânzi. 'Nu, nu ai. Ne-ai salvat pe toți când ne-am întors din deșeurile de gheață, iar aceasta este o faptă pe care toți acum o știu, așa că te privesc cu admirație și uimire. Din același motiv, Trull, ei caută îndrumare la tine. Sunt mulți care își vor găsi deciziile observând reacția ta la ceea ce s-a întâmplat. Dacă văd îndoială în ochii tăi. . .'

— Nu vor vedea nimic, Frica. Nu în ochii mei. Nici nu vor găsi motive

de îndoială în acțiunile mele.

'Sunt usurat. Împăratul ne va chema în curând. Frații lui de sânge.

Trull a crescut și el. 'Foarte bine. Dar deocamdată, frate, am nevoie de singurătate.

— Se va dovedi asta o companie periculoasă?

Dacă se întâmplă, atunci sunt la fel de bun ca mort. — Nu a fost până acum, Frica.

— Lasă-mă acum, Hannan Mosag, spuse împăratul, cu vocea lui dezvăluind o epuizare bruscă. — Și ia K'risnan-ul cu tine. Toată lumea, du-te, nu tu, sclave. Mayen, și tu, soție. Te rog pleaca.'

Demiterea bruscă a provocat un moment de confuzie, dar câteva clipe mai târziu camera a fost eliberată, cu excepția lui Rhulad și Udinaas. Pentru ochii sclavei, plecarea lui Mayen semăna mai degrabă cu un zbor, cu mersul ei înclinat, parcă împins de isterie aproape.

Ar fi mai multe momente de genul acesta, bănuia Udinaas. Pauze bruște în procedurile normale. Și așa nu fu surprins când Rhulad îi făcu semn mai aproape, iar Udinaas văzu în ochii împăratului un izvor de angoasă și groază.

— Stai aproape de mine, sclave, gâfâi Rhulad, tremurând înverșunat peste el. 'Aminteste-mi! Vă rog! Udinaas...

Sclavul s-a gândit o clipă, apoi a spus: „Ai murit. Trupul tău a fost îmbrăcat pentru înmormântare onorabilă ca un războinic însângerat al lui Hiroth. Apoi te-ai întors. Prin sabia în mână, te-ai întors și ești din nou în viață.

— Da, asta este. Da.' Un râs care s-a transformat într-un țipăt pătrunzător, oprindu-se brusc când un spasm îl sfâșie pe Rhulad. A rămas cu gura căscată, parcă ar fi avut durere, apoi a mormăit: — Rănile... . .'

'Împărat?'

'Nu conteaza. Doar amintirea. Fierul rece împinge în corpul meu. Foc rece. Am incercat. Am încercat să mă ghemuiesc în jurul acelor răni. Sus, pentru a proteja ceea ce pierdusem deja. Amintesc . . .'

Udinaas tăcea. Întrucât împăratul nu se uita la el, era liber să observe. Și ajungeți la concluzii.

Tinerii nu ar trebui să moară. Acel moment final a aparținut bătrânilor.

Unele reguli nu ar trebui să fie încălcate niciodată, iar dacă motivația a fost plină de compasiune sau calculată la rece nu a contat. Rhulad murise de prea mult timp, prea mult pentru a scăpa de un fel de daune spirituale. Dacă împăratul trebuia să fie o unealtă, atunci el era unul cu defecte.

Și ce valoare?

— Suntem imperfecți.

Udinaas tresări, nu spuse nimic.

— Înțelegi asta, Udinaas?

— Da, împărat.

'Cum? Cum intelegi?'

— Sunt un sclav.

Rhulad dădu din cap. Mâna lui stângă, îmbrăcată cu mănuși de aur, se ridică pentru a se alătura dreptei, acolo unde strânse mânerul sabiei. 'Da, desigur. Da. Imperfect. Nu ne putem egala niciodată cu idealurile puse înaintea noastră. Aceasta este povara mortalității. O grimasă răsucită. — Nu doar muritorii. O pâlpâire a ochilor, fixându-se momentan pe propriul sclav, apoi din nou îndepărtat. „Îmi șoptește în mintea mea. El îmi spune ce să spun. El mă face mai inteligent decât sunt. Ce mă face asta, Udinaas? Ce mă face asta?

'Un sclav.'

— Dar eu sunt Tiste Edur.

— Da, împărat.

O încruntare. „Darul unei vieți a revenit”.

— Ești îndatorat.

Rhulad tresări pe spate în scaun, ochii lui sclipind de furie bruscă. — Nu suntem la fel, sclave! Intelegi? Nu sunt unul dintre cei *datori ai tăi.* Eu nu sunt un Letherii.' Apoi s-a lăsat într-un foșnet de monede. 'Fiica ia-mă, greutatea asta . . .'

— Îmi pare rău, împărat. Este adevarat. Nu ești un îndatorat. Nici, poate, nu ești un sclav. Deși poate că așa se simte, uneori. Când epuizarea te asaltează.

— Da, asta este. Sunt obosit. Asta e tot. Obosit.'

Udinaas a ezitat, apoi a întrebat: — Împărate, vorbește prin tine acum?

O clătinare fragilă a capului. 'Nu. Dar el nu vorbește prin mine. El șoptește doar sfaturi, mă ajută să-mi aleg cuvintele. Îmi ordonă gândurile — dar gândurile sunt ale mele. Ei trebuie să fie. Nu sunt un prost. Am propria mea istețime. Da, asta este. El doar șoptește *încredere.*

— N-ai mâncat, spuse Udinaas. — Nici nu am băut nimic. Știi foamea și setea, împărate? Pot să-ți aduc ceva pentru a-ți reface puterea?

— Da, aș mânca. Și . . . niste vin. Găsiți un servitor.
— Îndată, stăpâne.

Udinaas se îndreptă spre cortina mică care acoperea intrarea în pasajul care ducea la bucătării. A găsit un servitor înghesuit pe coridor, la o duzină de pași de uşă. Ochii îngroziți străluceau spre el când se apropia. — Pe picioarele tale, Virrick. Împăratul vrea vin. Si mancare.

— Zeul ar mânca?

— El nu este un zeu. Mâncare și băutură, Virrick. Potriviți pentru un împărat și fiți repede cu asta.

Servitorul s-a grăbit, părea pe cale să năvălească.

„Știi cum să faci asta”, a spus Udinaas cu o voce calmă, „Este ceea ce ai fost antrenat să faci”.

'Sunt îngrozit-'

'Ascultă la mine. Îți voi spune un secret. Îți plac mereu secretele, nu-i așa, Virrick?

O încuviințare tentativă din cap.

— Asta este, spuse Udinaas. „Noi, sclavii, nu avem de ce să ne temem. Edur sunt cei care au motiv și asta ne dă voie să râdem în continuare la spate. Îți amintești că ai făcut asta, Virrick? Este jocul tău preferat.

— Eu... îmi amintesc, Udinaas.

'Bun. Acum intră în bucătărie și arată-le celorlalți. Știi secretul, acum. Arată-le și ei vor urma. Mâncare și vin. Când ești gata, adu-l pe perdea și dă fluierul scăzut, așa cum ai proceda în mod normal. Virrick, avem nevoie ca lucrurile să revină la normal, înțelegi? Și această sarcină revine nouă, sclavilor.

— Feather Witch a fugit...

— Feather Witch este tânără și ceea ce a făcut a fost greșit. Am vorbit cu ea și o voi face din nou.

— Da, Udinaas. Ești sclavul împăratului. Ai dreptul la ea; este multă înțelepciune în cuvintele tale. Cred că te vom asculta, deși ești îndatorat. Tu ai fost . . . elevat.' El a dat din cap. „Feather Witch ne-a eșuat...”

— Nu fi atât de dur cu ea, Virrick. Acum, du-te.

Îl privi pe slujitorul plecând în grabă pe coridor, apoi Udinaas se învârti și se întoarse în camera tronului.

'Ce-a durat atat?' întrebă Rhulad aproape în panică. — Am auzit voci.

— Îl informam pe Virrick despre cerințele tale, împărat.

— Ești prea lent. Trebuie să fii mai rapid,
sclave. — Da, stăpâne.

„Trebuie să li se spună tuturor ce să facă. Nimeni nu pare capabil să gândească singur.

Udinaas nu spuse nimic și nu îndrăzni să zâmbească chiar dacă observația evidentă îi trecea prin minte:

— Ne ești de folos, sclave. Noi vom avea nevoie . . . amintind . . . din nou. La momente neașteptate. Și asta vei face pentru noi. Asta și mâncare și băutură la ore potrivite.

'Da domnule.'

— Acum, stați în prezență, în timp ce ne odihnim ochii
pentru o vreme. — Desigur, stăpâne.

Stătea în picioare, așteptând, privind, la o duzină de pași distanță.

Distanța dintre împărat și sclav.

În timp ce se îndrepta spre pod, Trull Sengar îl văzu pe Acquitor. Stătea la jumătatea podului, nemișcată ca o căprioară înspăimântată, cu privirea ațintită pe drumul principal care ducea prin sat. Trull nu putea să vadă ce îi captivase atenția.

El a ezitat. Apoi capul ei s-a întors și el a întâlnit-o în privire.

Nu existau cuvinte pentru ceea ce s-a întâmplat între ei în acel moment. O privire care a început cu căutare, apoi s-a transformat rapid și inefabil în altceva. Acel contact blocat a fost întrerupt reciproc în clipa următoare, reacții instinctive din partea amândoi.

În urma stânjenitoare, nu s-a spus nimic pentru o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. Trull s-a trezit luptându-se cu un sentiment de gol în adâncul pieptului său.

Seren Pedac a vorbit prima. — Nu mai e loc, Trull
Sengar? Și a înțeles. — Nu, achizitor. Nu a mai rămas
nicio cameră.

— Cred că ai avea-o altfel, nu-i aşa?

Întrebarea se apropia prea mult de recunoașterea fără cuvinte pe care o împărtășiseră cu doar câteva clipe mai devreme și el văzu din nou în ochii ei o licărire de... . . ceva. S-a retras mental la un răspuns sincer. — Îl slujesc pe împăratul meu.

Pâlpâirea a dispărut, înlocuită de o privire rece care i-a strecurat fără efort printre apărările, pătrunzând ca un cuțit în piept. 'Desigur. Ierta

pe mine. E prea târziu pentru astfel de întrebări. Trebuie să plec acum, să-l escortez pe Buruk cel Pale înapoi la Trate.

Fiecare cuvânt este o răsucire a acelui cuțit, în ciuda faptului că era inofensiv. Nu înțelegea cum puteau ei – și privirea din ochii ei – să-l rănească atât de profund și voia să strige. Negături. Confesiuni. În schimb, a punctat ruptura acelei empatii cu o ridicare blestematoare din umeri. — Călătorie bine, achizitor. Nimic mai mult și se știa că este un laș.

O privi plecând. Gândindu-se la călătoria vieții lui la fel de mult ca și a Achizitorului, la poticnirile care au avut loc, fără să conștientizeze potențialul lor de profunzime. Echilibrul a revenit, dar calea se schimbase.

Atât de multe alegeri s-au dovedit irevocabile. Trull se întrebă dacă și acesta ar fi făcut-o.

Capitolul paisprezece

Unde este întunericul

În zilele trecute

Când soarele a scăldat totul

În lumina divină

Și am fost lustruite strălucitoare

În ascensiunea noastră tinerească

țipete încântați și

Râsete îndepărtate

Purtat pe pârâul de aur

De zile care nu s-au oprit

Pentru noapte cu fiecare umbră

Ars prin

Prin foc nemuritor

Unde este atunci întunericul

A ajuns la moartea soarelui

A ajuns târâtor și jos

A mârâi revelații

A coborârii toride

Asta ne trage în jos

Pe acest moment.

O voce a vorbit din întuneric. — N-aş merge pe strada aia, bătrâne. Bugg aruncă o privire. — Îți mulțumesc pentru avertisment, a răspuns el, mergând mai departe. La zece pași pe aleea îngustă simțea mirosul de sânge vărsat. Pașii din spatele lui i-au spus că paznicul se mutase în urma lui, probabil că

blochează-i calea de retragere.

'Te-am avertizat.'

— Eu sunt cel după care ai trimis, spuse Bugg.

Încă patru siluete mai apărură din întuneric în fața lui, tăiate în gât una și alta. Păreau speriați.

Observatorul s-a întors și s-a apropiat pentru a privi fața lui Bugg. „Tu ești omul care așteaptă? Nu ești ceea ce am „spectat”.

'Ce sa întâmplat aici? Cine a murit și cine l-a ucis?

— Nu „cine” l-a omorât, mormăi unul dintre cei patru care stăteau înaintea lui Bugg. „Mai degrabă „ce”. Și nu știm. Numai că era mare, pielea neagră ca apa canalului, cu vârfuri pe brațe. Ochi ca ai unui șarpe, cenușii strălucitori.
Bugg adulmecă aerul, căutând ceva dincolo de sânge.

„A făcut bucăți pe Strong Rail, a făcut-o, apoi a intrat în acea clădire”.

Servitorul și-a îndreptat privirea spre locul în care a arătat bărbatul. Un templu părăsit, scufundat într-un colț, acoperișul cu vârf înclinat brusc pe acea parte. Bugg mormăi. — Ăsta a fost ultimul templu al lui Fulcra, nu-i așa?

— Nu ne întreba.

— Cultul acela a murit de cel puțin o sută de ani, continuă servitorul, încruntat la structura dărăpănată. Intrarea, lată și căscată, acoperită cu o piatră solidă de buiandrug, era odată cu trei trepte mai sus decât nivelul străzii. Pe vremea când această alee fusese o stradă. Putea distinge doar colțul drept al treptei de sus. Părea să fie un morman de gunoaie îngrămădite chiar înăuntru, deranjate recent. Bugg aruncă o privire înapoi la cei cinci bandiți. — Oricum, ce făceai, furișându-te pe aici?

Un schimb de priviri, apoi paznicul a ridicat din umeri. — Ne ascundem. — Te ascunde?

— Această fetiță. . . bine, uh. . .'

'Ah. Dreapta.' Bugg se îndreptă din nou spre intrare.

— Stai, bătrâne, spuse bărbatul. — Nu intri acolo, nu? — Ei bine, de ce altceva m-ai sunat?

— Ne așteptam să, uh, să luați paznicii orașului sau așa ceva. Poate un mag sau trei.

— S-ar putea să fac asta. Dar mai întâi, mai bine să știm cu ce avem de-a face. Bugg sa urcat apoi în templul ruinat. Aer gros, umed și întuneric profund. Un miros de pământ proaspăt răsucit și apoi, slab, sunetul respirației. Încet și adânc. Servitorul și-a fixat privirea asupra sursei de

acel sunet. — În regulă, spuse el într-un murmur, a trecut ceva timp de când ai respirat ultima dată aerul nopții. Dar asta nu-ți dă dreptul să ucizi un muritor nefericit, nu-i așa?

O formă masivă se amestecă într-o parte lângă peretele îndepărtat. — Nu mă răni. Nu mă întorc. Îi omoară pe toată lumea.

Bugg oftă. — Va trebui să faci mai bine decât atât.

Forma părea să se despartă, iar servitorul văzu mișcare, învârtindu-se. Cel puțin șase forme noi, mai mici, fiecare joasă și lungă. Strălucirea ochilor de reptilieni se fixa asupra lui de pe tot de-a lungul peretelui din spate.
— Deci, de aceea ai ales acest templu, spuse Bugg. — Vai, închinătorii tăi au plecat de mult.

— S-ar putea să crezi că da. O jumătate de duzină de voci acum, un cor șoptit. — Dar te înşeli.

— De ce l-ai ucis pe acel muritor?

— A blocat ușa.

— Deci, acum că ești aici. . .'

'Voi aștepta.'

Bugg a luat în considerare acest lucru și implicațiile inerente acestei afirmații. S-a încruntat încet. 'Foarte bine. Dar nu mai ucide. Rămâi aici.

— Voi fi de acord cu asta. Pentru acum.'

'Până ce aștepți . . . ajunge.' 'Da. Atunci
vom vâna.

Bugg se întoarse. — Asta crezi tu, spuse el pe sub răsuflare.

A reapărut în afara templului. Am studiat cele cinci fețe îngrozite în întuneric. „Răspândiți cuvântul că nimeni nu trebuie să intre în acel templu”.

'Asta e? Dar gardienii? Magii? Dar Strong Rail? — Ei bine, dacă ești interesat de răzbunare, îți sugerez să găsești câteva

mii de prieteni mai întâi. În cele din urmă, va fi o socoteală. Observatorul pufni. — Omul care așteaptă vrea să așteptăm.

Bugg ridică din umeri. — Ce pot face mai bine. Pentru a înlătura această fiară, Ceda însuși ar trebui să vină aici.

— Așa că trimite după el!

— Mi-e teamă că nu dețin genul acesta de influență. Mergeți acasă, toți.

Bugg trecu pe lângă ei și își croi drum pe alee. Lucrurile se complicau categoric. Și asta nu a fost niciodată bine. Se întreba cum

multe alte creaturi scăpau din tumule. Din cuvintele Haitei, nu multe. Ceea ce a fost o ușurare.

Chiar și așa, hotărî el, ar fi bine să vadă singur. Întâlnirea care îl aștepta ar trebui să mai aștepte puțin. Probabil că asta i-ar câștiga o ureche, dar nu a putut fi ajutat. A șaptea închidere se pregătea să fie plină de evenimente. S-a întrebat dacă acea profeție, a renașterii imperiului, a fost într-un fel legată de moartea turnului Azath. El a sperat că nu.

Noaptea a fost surprinzător de liniștită. Mulțimile obișnuite care apăreau după ce a trecut căldura zilei erau practic absente, în timp ce Bugg își croia drum pe lungimea canalului Quillas. A venit în vizorul Eternului Domiciliu. Ei bine, și-a amintit, cel puțin asta fusese un succes. Inginerul Regal, pe nume potrivit Grum, fusese un eliberator reticent și invidios al unui contract regal, specificând Construcției lui Bugg să preia controlul susținerii aripilor compromise ale noului palat. Fusese și mai puțin mulțumit când Bugg ordonase vechilor echipaje să plece, luându-și echipamentul cu ei. Bugg își petrecuse apoi cea mai mare parte a zilei următoare mergând în tuneluri inundate, doar pentru a-și da o idee despre amploarea sarcinii ce urma.

Fiind predicției lui Tehol, modesta companie a lui Bugg urca în Tolls, înspăimântător de repede. De când lista de acțiuni a fost sigilată, Bugg reușise să vândă patru mii douăzeci și doi la sută din acțiuni și deținea în continuare o participație de control. Bineînțeles, el ar fi capul de afiș al grupului Drownings dacă înșelăciunea ar fi descoperită vreodată. — Dar sunt pregătit să îmi asum acest risc, spusese Tehol cu un zâmbet larg. Omul amuzant, stăpânul lui.

Aproape de vechiul palat, apoi pe aleile curbate și străzile uitate din spatele lui. Această parte a orașului părea practic lipsită de viață, nimeni nu se aventurează afară. Câinii fără stăpân s-au oprit în dezgroparea lor pentru a-l privi trecând. Șobolanii au fugit din calea lui.

A ajuns la zidul turnului pătrat, a mers de-a lungul lui până a ajuns la poartă. O pauză, în timpul căreia și-a înăbușit intenționat nervozitatea la intrarea în teren. La urma urmei, Azath era mort. Respirând adânc și lăsând-o să iasă încet, a înaintat cu pași mari.

Tumurile de ambele părți erau în mod ciudat mototolite, dar nu putea vedea nicio găuri căscate. Inca. A părăsit poteca. Insectele se îngrămădeau sau se zvârcoliau sub picioare. Smocuri de iarbă păreau macerate și se târau de viață.

Bugg ajunse la o tumulă de unde dispăruse partea apropiată, în locul ei o groapă neagră peste care se afla tulpina răsturnată a unui copac mort. Acolo a fost

sunet de zgomot din interior.

Apoi Kettle se căţără în vizor. Pâlcuri de viermi albi se zvârcoliau în părul ei zbârcit, măturat, călăreau clocotind pe umerii ei. Se ridică folosind o ramură a copacului, apoi se opri să îndepărteze viermii, gestul delicat și ciudat de afectator. — A dispărut, spuse ea. — Unchiule Bugg, acesta a dispărut.

'Știu.'

— Nu am văzut. Ar fi trebuit să-l văd.

A scuturat din cap. — Este foarte ascuns, Kettle. Și repede. Tot ce avea nevoie era un moment în care ți-a fost întors spatele. Un singur moment, nu mai mult. În orice caz, l-am întâlnit și, cel puțin deocamdată, nu va deranja pe nimeni.

— Nimic nu merge, unchiule Bugg. Am nevoie de cel de mai jos. Trebuie să-l scot afară.

— Ce-l împiedică, știi?

Ea clătină din cap, mișcarea aruncând mai mulți viermi. — Cel puțin acum are săbii. Unchiul Brys le-a adus. I-am împins în tumulă.

— Brys Beddict? Făule, găsești aliați demni. A vizitat Ceda?

— Nu cunosc niciun Ceda.

„Sunt surprins de asta. Ar trebui să vină curând, odată ce va afla despre tine.

'Pe mine?'

— Ei bine, mai precis, inima ta.

Ea înclină capul. — Aud bubuituri. În pieptul meu. Asta e inima mea? 'Da. Cât de des vin loviturile?

— Poate opt pe zi. Acum. Înainte, poate patru. Pentru a începe, o dată. Tare, mă rănește capul.

'Doare? Simți durere, fetiță?

— Nu mai mult. Dureri. Twinges. Așa știu că ceva nu este în regulă cu mine. Cândva, nu am simțit nimic.

Bugg își trecu o mână prin părul subțire. A ridicat privirea, a studiat cerul nopții. Acoperiți de nori, dar norii erau înalți, plati și neîncrețiți, o pătură uzată prin care se vedeau stelele ici și colo. El a oftat. — Bine, fată, arată-mi unde ai îngropat săbiile.
A urmat-o până la o tumulă mai aproape de turn.

— E în ăsta.

Dar privirea slujitorului a fost atrasă de o tumulă identică lângă cea pe care ea a indicat-o. — Acum, cui îi aparține aceluia, mă întreb.

— Întotdeauna îmi promite lucruri. Recompense. Cei cinci care îi ucid pe toți ceilalți nu se vor apropia de ea. Uneori, furia ei arde în capul meu ca focul. E foarte supărată, dar nu pe mine, spune ea. *Cățelele alea,* spune ea, și asta îmi spune că doarme, pentru că spune asta doar când doarme. Când se trezește, îmi șoptește lucruri frumoase.

Bugg dădea încet din cap. — Sună absurd, spuse el, mai ales pentru sine. — Absurd și banal.

— Ce înseamnă, unchiule?

— Îl prinde de glezne. Știu. Este ridicol, dar de aceea are probleme să iasă. Îl prinde de glezne.

— Să-l ţin acolo unde este?

'Nu. Ca să se asigure că ea îl
urmărește afară. — Înșală!

În ciuda neliniștii sale, Bugg zâmbi. — Așa este, fetiță. Desigur, ea poate ajunge doar prin a-i ține pe amândoi prinși în capcană.

— Oh, nu, acum are săbiile. Trebuie doar să le reducă. Asta-i ce-a spus el. Nu înțelegeam înainte, dar acum înțeleg. A spus că va face niște tăieturi.

Bugg tresări.

Apoi s-a încruntat. — Cei cinci, cât de aproape sunt de evadare?

Kettle a ridicat din umeri. — Au ucis aproape orice altceva. Nu știu. În curând, cred. O să-mi facă lucruri groaznice, spun ei.

— Asigurați-vă că suni pentru ajutor
înainte ca ei să iasă. 'Eu voi.'

— Trebuie să plec acum.

'Bine. La revedere, unchiule.

Trezit de unul dintre caporalii lui Preda, Brys s-a îmbrăcat rapid și l-a urmat pe tânărul soldat până în Camera de campanii, unde l-a găsit pe Regele Ezgara Diskanar, Ceda, Unnutal Hebaz și Prima Concubină Nisall. Regele și amanta lui stăteau la o parte a mesei cu hărți, vizavi de Preda. Kuru Qan a făcut un cerc în jurul întregului ansamblu, scoțându-și lentilele ciudate pentru o lustruire din când în când.

— Finadd, spuse Unnutal Hebaz, alătură-te
nouă, te rog. 'Ce s-a întâmplat?' întrebă Brys.

„Se pare că suntem în război”, a răspuns Preda. — Sunt pe cale să-l informez pe rege despre dispoziţia forţelor noastre în prezent.

— Îmi cer scuze că te-am întrerupt, Preda.

Ezgara Diskanar flutură o mână. — Te-am vrut aici, Brys. Acum, Unnutal, continuă.

— Divizii, batalioane și brigăzi, spuse ea. — Și garnizoane. Forțele noastre terestre. Despre flote voi vorbi mai târziu. Astfel, de la vest la est de-a lungul frontierei. Pe Reach. First Maiden Fort, apărarea sa încă în construcție și deloc completă. L-am considerat de neapărat și trimit garnizoana să întărească Fent Reach. Al doilea Fort Maiden are o garnizoană de șase sute de soldați inculpați în prezent în curs de reeducare. Insula este o fortăreață penală, după cum știți. Disponibilitatea prizonierilor de a lupta este, desigur, problematică. Cu toate acestea, aș sugera să le lăsăm acolo. Al treilea Fort Maiden va rămâne activ, dar cu o prezență nominală, acolo pentru a acționa ca observatori avansați în cazul în care o flotă Edur ocolește insulă și se îndreaptă spre orașul Awl.

— Unde avem o armată, spuse regele.

'Da domnule. Batalionul Snakebelt, staționat în oraș. Brigada Crimson Rampant se află în Tulamesh, pe coastă. Acum, spre est de Reach, portul Batalionului Trate Cold Clay și Legiunea Trate, cu Brigada River și Legiunea Katter în Old Katter. High Fort are, pe lângă forțele sale rotative de garnizoană, și Brigada Grass Jackets. În mod normal, am avea și Batalionul Whitefinder acolo, dar în prezent efectuează exerciții în afara First Reach. Desigur, se vor muta imediat spre nord.

„Mai spre est, situația este mai satisfăcătoare. La Fort Shake se află Brigada Harridict, cu Batalionul de Artizani tăbărât în afara Manse — mai multe exerciții.

— Cât timp le va dura Whitefinders să ajungă la High Fort? a întrebat

regele.

— Drumurile Reach și Thetil sunt în stare bună, sire. Cinci zile. Ei pleacă mâine. Aș sublinia din nou, magii lui Ceda sunt un avantaj tactic major. Comunicările noastre sunt instantanee.

— Dar vreau ceva mai mult, spuse Ezgara mârâind. — Vreau ceva preventiv, Preda. Vreau să se răzgândească cu privire la acest război blestemat.

Unnutal s-a întors încet pentru a o surprinde pe Kuru Qan cu privirea. — Ceda? — Relevant? Mai puțin decât am spera. Vrei să le fie lovite satele?

Cele de dincolo de munți? Foarte bine.' — Cât de curând poţi aranja? a întrebat regele.

— Cadrul din Trate se adună, sire. Zori, peste trei zile. — Roagă-te Errantului să-i descurajeze. Regele reuși să facă un rânjet ironic

în timp ce îl privea pe Ceda reluând pasul. — Dar nu ești încrezător că va fi, nu-i așa, Kuru Qan?

— Nu sunt, sire. Din fericire, nu cred că nici măcar Hull ar bănui că vom ataca satele Edur.

Brys simți că i se răcește sângele. — Ceda? Are fratele meu. . .?'

O înclinare tristă din cap. — Acesta este un drum pe care Hull Beddict a mers de mult timp. Nimeni aici nu este surprins, Finadd.

Brys înghiți în sec, apoi se strădui să vorbească. 'Aș fi avut . . . gând. . . având în vedere aceste cunoștințe...

— Că ar fi fost asasinat? întrebă Ezgara. — Nu, Brys. Prezența lui este în avantajul *nostru* tactic, nu a acestui blestemat de împărat parvenit. Știm foarte bine că îi sfătuiește pe Edur cu privire la felul nostru de a duce războiul și vrem să folosim asta. Regele făcu o pauză, ridică privirea. — Acțiunile lui Hull nu te contestă în niciun fel în ochii noștri, Brys. Fii sigur de asta.

— Mulțumesc, domnule. *Și pentru a-ți dovedi cuvântul, mă inviti la această întâlnire.* „Este regretabil că Nifadas a eșuat în misiunea sa. Ce știm despre acest nou împărat „parvenit” pe care l-ai menționat?

„Are magie vastă la comandă”, a răspuns Kuru Qan distras. Putem discerne puțin mai mult decât atât.

Prima concubină s-a mutat din partea regelui, aparent distrasă. „Cel mai relevant detaliu pentru noi”, a adăugat Unnutal Hebaz, „este că se află în el

posesia unei loialităţi absolute între triburile Edur. Și, deși Hannan Mosag a fost uzurpat, Regele Vrăjitor stă acum alături de împărat ca principal consilier.

Brys a fost surprins de asta. — Regele vrăjitor s-a făcut pur și simplu deoparte? Acesta este . . . extraordinar.'

Preda dădu din cap. — Suficient pentru a ne face o pauză. Posturile noastre de avans au raportat observări de-a lungul frontierei. Umbrele se mișcă noaptea.

— Wraiths, spuse Ceda, cu expresia acru. „Ne-am mai ocupat de ei, desigur, și în mod eficient. Cu toate acestea, sunt un iritant.

— Tiste Edur au locuri sacre? Nisall a întrebat de unde stă acum, aproape de zidul îndepărtat. Fețele se întoarseră spre ea. Brațele încrucișate, ea a ridicat din umeri. — Vrăjitoria care anihilează acele site-uri ar putea foarte bine să le slăbească stăpânirea asupra acestor spectre. Nu s-a făcut ceva asemănător cu Nerek și Tarthenal?

Ceda părea întristat de sugestie, dar dădu din cap și spuse: — O noțiune interesantă, prima concubină. Edur sunt foarte secreti în ceea ce privește locurile lor sacre. Deși se pare că tocmai pământul de sub satele lor este sfințit. Astfel, atunci când distrugem acele sate, rezultatul se poate dovedi mai profund decât ne imaginăm. Acesta este un aspect relevant. În ceea ce privește plantațiile ascunse și altele, ar trebui să ne folosim de diverșii Achizitori care sunt familiarizați cu acel teritoriu.

— Cât de curând va ajunge delegația la Gura de la Gedry? l-a întrebat Brys pe Preda.

Ea dădu din cap către Kuru Qan. — Călătoria de întoarcere este grăbită. O săptămână, nu mai mult.

Apoi trei zile pe râu pentru a ajunge aici. Războiul avea să fie bine început până atunci. — Sire, pot să vă pun o întrebare?

— Desigur, Brys.

— Unde este Batalionul Reginei?

O tăcere de moment, apoi Preda și-a dres glasul. — Dacă îmi permiteți, domnule

...'

Cu buze subțiri, regele dădu din cap.

— Finadd, regina a preluat comanda personală a forțelor sale, împreună cu Brigada Quillas. Ea insistă asupra independenței în această chestiune. În consecință, nu luăm în considerare aceste active în discuția noastră.

„Draga mea soție ia considerat întotdeauna ca fiind propria ei armată

privată”, a spus Ezgara Diskanar. 'Așa să fie. Mai bine să-i urmărească ambițiile pe teren decât aici, în Letheras.

— Acestea fiind spuse, adăugă Unnutal Hebaz, credem că se află la mai puțin de o legă la sud de High Fort, mergând spre nord pentru a-i întâlni pe Edur în trecător. Doctrina ei pare să fie una de a lovi mai întâi și a lovi puternic. Ea se va stabili

magii ei să curețe spectrurile din calea ei, ceea ce, fără îndoială, va fi suficient de grăitor pentru a elimina elementul surpriză.

— Îi conduce în persoană?

— Ea și alaiul ei au plecat acum patru zile, spuse regele.

Brys se gândi înapoi la vremea aceea. — Visft-ul regal al ei la Dissent? — Ăsta a fost pretextul.

— Atunci prinţul Quillas va face un efort să se alăture ei?

— Fiul meu și-a separat nava de delegație și acum pleacă spre Trate.

— În ce măsură, a întrebat Brys, batalionul ei a folosit cache-urile din regiune?

— Cunoscând-o, se răsti regele, ea aproape că le-a golit.

„Ne grăbim să înlocuim stocurile epuizate”, a spus Unnutal Hebaz. „În mod evident, suntem forțați să ne adaptăm tacticile în consecință. Vom lupta defensiv, în conformitate cu doctrina noastră, și, da, Edur se va aștepta la asta. Dar nu ne vom întoarce înapoi. Nu ne vom retrage. Odată angajați, intenționăm să menținem acel contact. Acesta va fi, cred, un război brutal – poate cel mai vicios război pe care l-am purtat de la cucerirea Ligii Ducatelor a lui Bluerose.

„Acum”, a spus regele, „aș auzi detalii despre apărarea orașelor noastre de frontieră și a Mării Katter. De asemenea, dispunerea flotelor. . .'

Brys a găsit cuvintele care au urmat plutind într-un murmur fără formă undeva în fundal. Se gândea la fratele său, care mărșăluia cu Tiste Edur pentru a duce război patriei. Despre regatul care-l trădase atât de crud. Regina și prințul l-ar dori, cu disperare. . . sau, cel puțin, capul lui. Și prin crimele lui Hull, ei ar căuta să-l lovească pe Brys, în poziția sa de protector al regelui. S-ar putea să trimită soldați să prindă și Tehol, sub un pretext inventat. Plăcerea suplimentară de a răzbuna pierderile financiare suferite ca urmare a haosului strălucit al lui Tehol. De fapt, ar pierde puțin timp.

Brys trebuia să-l avertizeze pe Tehol.

Investigatorul șef al Breslei Prinzătorilor de Sobolani stătea la o masă din curte, sub lumina torțelor. O grămadă mică de oase delicate stătea în centrul farfurii mari

înaintea ei. La îndemână era o carafă de cristal cu vin alb. Un pahar suplimentar aștepta în fața scaunului gol din fața ei.

— Tu nu ești Tehol, spuse ea când Bugg sosi și se așeză. — Unde sunt Tehol și pantalonii lui nemodesti?

— Nu aici, vai, investigator șef, dar poți fi sigur că, oriunde s-ar afla, sunt împreună.

— Ah, deci are întâlniri cu oameni mai importanți decât mine? La urma urmei, dacă dormea, nu ar purta pantaloni, nu-i așa?
— Nu aș ști, Rucket. Acum, ai cerut această întâlnire? —
Cu Tehol.

— Ah, deci asta trebuia să fie romantic?

Ea a adulmecat și și-a luat un moment să se uite cu privirea la singurii ceilalți ocupanți ai acestui restaurant de la miezul nopții, un soț și o soție în mod clar necăsătoriți unul cu celălalt, care își aruncau priviri suspecte, punctate cu capete aplecate apropiate și șoapte aprinse. — Locul ăsta servește o anumită clientelă, la naiba. Cum te cheamă din nou?

— Bugg.

'O da. Îmi amintesc că nu am fost surprins prima dată când a fost menționat. Ei bine, m-ai făcut să aștept, vierme mic, și care este mirosul ăsta?

Bugg a scos o bandă înnegrită, încrețită, plată și puțin mai lungă decât mâna. „Am găsit o anghilă în piața de pește. M-am gândit să fac supă pentru mine și pentru maestru.

— Consilierul nostru financiar mănâncă anghile aruncate?

— Frugalitatea este o virtute în rândul finanțatorilor, investigator șef. Își băgă banda uscată înapoi în cămașă. 'Cum este vinul? Pot?'

'Păi de ce nu? Aici, vrei să culegi oasele?
'Eventual. Ce a fost inițial? — Pisica,
desigur.

'Pisică. Oh da, desigur. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată pisicile. Toate acele mingi de păr. A tras farfuria peste și a cercetat-o cu atenție pentru a vedea ce a mai rămas.

— Ai o fascinație pentru organele genitale feline? E dezgustător, deși am auzit și mai rău. Unul dintre prinzătorii noștri minori a încercat odată să se căsătorească cu un șobolan. Eu însumi poses interese deosebite, recunosc liber.

— E frumos, spuse Bugg, introducându-și o vertebră în gură pentru a suge măduva.

— Păi, nu ești curios?

— Nu, spuse el în jurul osului. 'Ar trebui să fiu?'

Rucket se aplecă încet înainte, de parcă l-ar fi văzut pe Bugg pentru prima dată. 'Tu

. . . intereseaza-ma acum. Recunosc liber. Vrei să știi de ce? „De ce recunoști în mod liber? În regulă.'

„Sunt o persoană foarte deschisă, luând în considerare toate lucrurile”.

— Ei bine, mă gândesc la aceste lucruri și, în consecință, recunosc că sunt

oarecum surprins.

— Asta nu mă surprinde deloc, Bugg. Ce faci mai târziu în seara asta și ce este acea insectă? Acolo, pe umărul tău?

Scoase vertebra și întinse mâna spre alta. — Este din soiul cu două capete. Foarte rar, din ceea ce îmi imaginez sunt motive evidente. Credeam că stăpânul meu i-ar plăcea să-l vadă.

— Deci îi permiți să se târască peste tine?

— Asta ar dura zile. A reușit să urce de la jumătatea brațului meu până la umăr și asta a luat un clopoțel.

— Ce creatură jalnică.

— Bănuiesc că are dificultăți să se hotărască.

— Ești amuzant, nu-i așa? Am o chestie pentru oamenii amuzanți. De ce nu vii acasă cu mine după ce termini aici?

— Ești sigur că nu ai ce discuta cu mine? Poate vreo veste pentru Tehol?

— Ei bine, există o fetiță criminală care este strigoi și a ucis mulți oameni, deși mai puțin în ultima vreme. Și Gerun Eberict a fost mult mai ocupat decât ar părea în exterior.

'Intr-adevar? Dar de ce ar ascunde acest fapt?

— Pentru că crimele nu par să fie motivate politic. 'Oh?

Atunci care sunt motivațiile lui?

'Greu de spus. Credem că-i place să omoare oameni.
— Ei bine, câți a ucis el anul trecut? — Undeva între
două și trei mii, credem noi.

Bugg se întinse în grabă după paharul lui. A băut vinul, apoi a tușit.
— Ia-ne rătăcirea!

— Deci, vii acasă cu mine sau nu? Am acest covor din blană de pisică... — Vai, draga mea, am făcut un jurământ de celibat. 'De cand?'

— Oh, mii de ani. . . se pare.'

'Nu sunt surprins. Dar și mai intrigat. — Ah,
este momeala de neatins. — Ești cu
adevărat de neatins?

— Extraordinar, dar da, sunt.

— Ce pierdere teribilă pentru femeie.

— Acum ești amuzant.

— Nu, vorbesc serios, Bugg. Cred că probabil ești un amant minunat.

— Da, spuse el târâtor, chiar oceanele s-au agitat. Putem trece la alt subiect? Mai vrei vin? Nu? Grozav.' A strâns carafa, apoi a scos un balon de sub cămașă și a început sarcina delicată de a turna vinul în ea.

— Asta e pentru supa ta de anghilă?

'Intr-adevar.'

„Ce se întâmplă acum că am decis să te plac? Nu doar *ca* tine, recunosc fără îndoială, dar te poftesc, Bugg.

— Habar n-am, Rucket. Pot să iau restul acestor scones?

— Cu siguranță poți. Vrei să-mi regurgitesc și eu masa pentru tine? Voi, știi, pentru gândul că vei primi în tine ceea ce a fost înainte în mine...

Bugg flutura negativ cu ambele mâini. — Te rog, nu te abate pentru mine.

— Nu trebuie să arăți atât de alarmat. Funcțiile corporale sunt un lucru minunat, într-adevăr senzual. De ce, simpla suflare a nasului este o sursă potențială de extaz, odată ce îi înțelegi alura flegmatică.

— Cel mai bine ar fi să plec, Rucket. S-a ridicat repede. — Să aveți o noapte bună, investigator șef. Și a dispărut.

Încă o dată singură, Rucket oftă și se lăsă pe spătarul scaunului ei. — Ei bine, oftă ea mulțumită, a fost întotdeauna o modalitate sigură de a scăpa de compania nedorită. Ea ridică vocea. 'Sluga! Mai mult vin, te

rog!' Acel puțin despre curățarea nasului a fost deosebit de bun, a decis ea. Era mândră de asta, mai ales de felul în care a deghizat greața bruscă generată de propria ei sugestie.

Orice om care ar găti asta. . . *eel* câștigase cu siguranță celibatul veșnic. În afara restaurantului, Bugg făcu o pauză pentru a verifica conținutul cămășii sale

multe buzunare ascunse. Balon, anghilă, oase de pisică. O întâlnire reușită, până la urmă.

Mai mult, a apreciat performanța ei. *Lui Tehol i-ar putea plăcea cu adevărat asta, cred.* A meritat luat în considerare.

Rămase o clipă în picioare, apoi îşi permise un râs blând.

În orice caz, e timpul să mergi acasă.

Tehol Beddict le studie pe cele trei femei triste și jalnice, poziționate diferit în camera din fața lui: Shand se prăbuși în spatele biroului, cu pateul ei ras părând plictisitor și pătat; Rissarh întinsă pe o bancă dură, de parcă ar medita asupra disconfortului, cu părul roșu vărsat și atârnând aproape de podea; iar Hejun, întinsă într-un scaun căptușit, umplându-și vasul de pipă, cu chipul bolnăvicios și slăbit. — Doamne, spuse Tehol oftând, cu mâinile pe șolduri, aceasta este într-adevăr o scenă tragică.

Shand ridică privirea, cu ochii îngroziți. 'Oh tu esti.'

— Cu greu salutul pe care îl anticipam. A intrat cu pași mari în cameră.

— A plecat, spuse Hejun, răsucindu-se cu fața, în timp ce înfigea un conic în cărbunii brațului cu trei picioare de lângă ea. — Și este vina lui Shand.
— La fel de mult al tău ca al meu, a replicat Shand. — Și nu-l uita pe Rissarh! *„O, Ublala! Poartă-mă! Poartă-mă în jur!”* Vorbește despre exces!'
— Plecarea lui Ublala este cauza pentru toată această disperare? Tehol clătină din cap. — Dragii mei, chiar l-ați alungat. Făcu o pauză, apoi adăugă cu mare plăcere: „Pentru că niciunul dintre voi nu a fost dispus să se *angajeze.* O etapă dezgustătoare a obiectivizării egoiste. Atroce comportamentul fiecăruia dintre voi.

— În regulă, în regulă, Tehol, mormăi Shand. „Am fi putut fi mai mulți

. . . Milos.' — Respectuos, spuse Rissarh.
— Da, spuse Hejun. — Cum s-ar putea să nu-l respecte pe Ublala...

'Vedea?' întrebă Tehol, apoi ridică mâinile. — Sunt condus la disperare! — Vei avea companie aici, spuse Shand.

— Trebuia să fi fost garda ta de corp. Asta a fost intentia. În schimb, tu

a abuzat de el...

— Nu, nu am făcut-o! se răsti Hejun. — Ei bine, doar puţin. Totul, în distracție, oricum.

— Și acum trebuie să-ți găsesc un nou bodyguard.

— O, nu, nu, spuse Shand, stând mai drept. — Nici să nu te gândeşti. Am fost destul de corupti...

Sprâncenele lui Tehol se ridicară. — În orice caz, spuse el, Ublala a găsit acum pe cineva căruia îi pasă profund de el...

— Idiotule. Ea e moartă. E incapabilă să-i pese.

'Neadevarat. Sau, mai degrabă, există ceva în interiorul ei căruia îi pasă. Mult. Ideea mea este că este timpul să trec peste asta. E de lucru de făcut.

„Am încercat să urmărim lista pe care ne-ai dat-o. Jumătate din acele companii nici măcar nu există. Ne-ai păcălit, Tehol. De fapt, credem că toată chestia asta este o minciună.

— Ce acuzaţie absurdă. Desigur, am completat oarecum lista, dar numai pentru că părea că trebuie să fii ocupat. Pe lângă asta, acum ești bogat, nu? Bogat dincolo de cele mai sălbatice vise ale tale. Sfatul meu de investiții a fost perfect până acum. În câte instituții de creditare ai acum interes?

— Toţi cei mari, recunoscu Shand. — Dar nu interesul de
control... — Greşit. Patruzeci la sută este suficient și ai obținut
asta. — Cum este suficient patruzeci la sută?

— Pentru că am douăzeci. Sau, dacă nu eu, atunci agentul meu, inclusiv Bugg. Suntem pregătiți, dragi doamne, să pierdem haosul pe Tolls.

El a avut atenția lor acum, a văzut. Până și Rissarh se ridică. Ochi ațintiți asupra lui, ochi în care strălucea sclipirea înțelegerii. 'Când?' întrebă Hejun.

'Ei bine. Asta este cu totul altă chestiune. Există știri despre vânt, care, dacă vreunul dintre voi ar fi fost într-o stare adecvată, v-ar fi cunoscut deja. Se pare, dragul meu prieten, că Lether este în război.

— Tiste Edur?

'Intr-adevar.'

'Perfect!' lătră Shand, lovind cu pumnul pe desktop. „Lovim acum și totul se va prăbuși!”

— Probabil, spuse Tehol. — Și, de asemenea, dezastruos. Vrei ca Edur să mărșăluiască și să ardă totul până la pământ?

'De ce nu? Oricum, totul este corupt!

— Pentru că, Shand, oricât de rău este – și suntem cu toții de acord că este rău – lucrurile se pot înrăutăți mult. Dacă, de exemplu, Tiste Edur câștigă acest război.

— Stai, Tehol! Planul era să provoace un colaps. Dar acum te întorci la asta. Trebuie să fii un prost să crezi că Edur ar câștiga acest război fără ajutorul nostru. Nimeni nu câștigă împotriva lui Lether. N-am avut niciodată, nu o va face niciodată. Dar dacă lovim acum. . .'

— Foarte bine, Shand. Pentru mine însă, nu sunt convins că Edur se va dovedi cuceritori ideali. Cum spuneam, ce îi împiedică să pună pe toți Letherii la sabie, înrobindu-i pe toți? Ce îi împiedică să distrugă fiecare oraș, fiecare oraș, fiecare sat? Un lucru este să doborâți o economie și să declanșați un fel de reformă, reconfigurare a valorilor și toate astea. Este cu totul altceva să acționezi într-un mod care să-i expună pe Letherii la genocid.'

'De ce?' întrebă Rissarh. — Nu au ezitat să comită propriul genocid, nu-i așa? Câte sate din Tarthenal au fost arse până la pământ? Câți copii ai lui Nerek și Faraed au fost scuipați pe sulițe, câți au fost târâți în sclavie?

— Atunci ai coborî la nivelul lor, Rissarh? De ce să emulați cele mai rele comportamente ale unei culturi, când tocmai acele comportamente te umplu de groază? Repulsie față de bebelușii scuipat pe sulițe, așa că ați face același lucru în schimb? S-a uitat la fiecare dintre ei pe rând, dar nu au răspuns. Tehol își trecu o mână prin păr. — Luați în considerare contrariul. O situație ipotetică, dacă vreți. Letheras declară un război în numele libertății și, prin urmare, ar afirma dreptul la un nivel înalt moral. Cum ai răspunde?

— Cu dezgust, spuse Hejun, reaprinzându-și pipa, fața dispărând în spatele norilor albaștri.

'De ce?'

— Pentru că nu ei doresc libertatea, nici genul de libertate care servește oamenilor în cauză. În schimb, este libertatea intereselor de afaceri Letherii de a profita de pe urma acelor oameni.'

— Şi dacă acţionează pentru a preveni genocidul şi tirania, Hejun?

„Atunci, nicio bază morală, pentru că și-au comis propriile acte de genocid. În ceea ce privește tirania, tiraniile sunt condamnabile pentru

Letherii doar atunci când aceștia nu funcționează în complicitate cu interesele de afaceri ale Letherilor. Și, prin această definiție, își fac pretențiile de onoare suspecte pentru toți ceilalți.

— Toate foarte bine. Acum, am luat în considerare fiecare dintre aceste argumente. Și puteam concluziona doar un singur lucru: Letherii, în situația aceea, sunt blestemați dacă o fac și blestemați dacă nu. Cu alte cuvinte, problema este una a încrederii. În trecut se află dovezile care duc la neîncredere. În prezent pot fi văzute eforturi de redobândire a încrederii, în timp ce în viitor se așteaptă dovada unuia sau celuilalt.

— Aceasta este o situație ipotetică, Tehol, spuse Shand obosit. 'Ce vrei să spui?'

„Ideea mea este că nimic nu este atât de simplu pe cât ar putea părea la început. Iar paradigmele se schimbă rareori printr-un act de voință. Ele se schimbă ca o consecință a haosului, în poticnirea peste un prag, și tot ceea ce este cel mai condamnabil în natura noastră așteaptă în aripi, dornici să invadeze și să dea astfel formă refacerii ordinii. Fiecare dintre noi ține să fim atenți.

— Despre ce, pe numele Errantului, vorbeşti? întrebă Shand. — Ceea ce spun, Shand, este că nu putem, în bună conștiință, să declanșăm a

prabusirea economiei Letherii chiar acum. Nu până când vom stabili cum se va desfăşura acest război.

„Conștiință bună? Cui îi pasă de asta? Motivul nostru a fost *răzbunarea.* Letherii sunt gata să anihileze încă un alt popor. Și vreau să *le iau!*

— Nu-l lăsa pe Tiste Edur încă, Shand. Prioritatea noastră în acest moment trebuie să fie evacuarea secretă a Nerek, Faraed și Tarthenal, sărace și îndatorate. În insule. Spre insulele mele. Restul poate aștepta, ar trebui să aștepte și va aștepta. Până când spun contrariul.

— Ne trădezi.

'Nu, nu sunt. Nici nu am pe gânduri secunde. Nu sunt orb față de motivele subiacente ale lăcomiei pe care se întemeiază civilizația mea, pentru toate pretențiile sale de destin drept și integritate de neatins.

„Ce te face să crezi”, a întrebat Hejun, „Tiste Edur ar putea reuși acolo unde toți ceilalți au eșuat?”

'A reusi? Cuvântul ăsta mă neliniștește. S-ar putea dovedi un inamic dificil și uneori devastator? Cred că o vor face. Civilizația lor este veche, Hejun. Mult mai vechi decât al nostru. Epoca lor de aur a fost demult, de mult. Ei există acum într-o stare de frică, văzând influența și impunerea materială a lui Letheras ca pe o amenințare, ca pe un fel de război neoficial al culturilor. Pentru Edur, Lether este o otravă, o influență corupătoare și ca reacție la aceasta

Edur au devenit un popor înrădăcinat și belicos. Dezgustați de ceea ce văd în fața lor, au întors spatele și visează doar la ceea ce stătea în spatele lor. Ei visează la o întoarcere la gloriile trecute. Chiar dacă Letherii ar oferi o mână de ajutor, ei ar vedea-o ca pe o invitație de a se preda, iar mândria lor nu le va permite asta. Sau, dimpotrivă, acea mână reprezintă un atac asupra a tot ceea ce le este drag și așa o vor tăia și vor dansa în sânge. Cel mai rău scenariu pe care mi-l pot imagina, pentru Edur, este dacă vor câștiga acest război. Dacă ne cuceresc cumva și devin ocupanți.

„Nu se va întâmpla, și dacă s-a întâmplat? Mai rău nu puteau fi.

Tehol l-a studiat pe Hejun pentru scurt timp, apoi a ridicat din umeri. „Toate acestea așteaptă rezolvarea. Între timp, rămâneți vigilenți. Mai sunt lucruri care trebuie făcute. Ce sa întâmplat cu mama aceea Nerek și cu copiii ei pe care ți i-am trimis?

— Le-am expediat pe insule, spuse Shand. — Au mâncat mai mult decât a gătit ea. A inceput sa se ingrase. Totul a fost foarte trist.

— Ei bine, e târziu și mi-e foame, așa că îmi voi lua concediu acum. — Dar Ublala? întrebă Rissarh. 'Ce spui despre el?'

— Îl vrem înapoi.

— Prea târziu, mă tem. Asta se întâmplă când nu te angajezi. Tehol și-a făcut repede drum.

Mergând pe străzile liniștite înapoi la locuința lui, Tehol s-a gândit la cuvintele sale anterioare. Trebuia să recunoască în sinea lui că era tulburat. Exista suficient mister în unele dintre zvonuri pentru a sugera că războiul iminent nu va fi ca toți ceilalți pe care le-au purtat Letherii. O ciocnire de voințe și dorințe, iar sub ea o mulțime de presupuneri dubioase și sentimente suspecte. Numai în asta, cu nimic diferit de orice alt război. Dar în acest caz, rezultatul a fost departe de a fi sigur și chiar și noțiunea de victorie părea confuză și evazivă.

A trecut prin Burl Square și a ajuns la intrarea în zona de depozitare a depozitului, dincolo de care era aleea care ducea spre casa lui. Făcându-și o pauză pentru a-și ridica mânecile răsucite și a-și strânge pantalonii, se încruntă. Pierdea în greutate? Greu de știut. Lâna întinsă, până la urmă.

O siluetă a pășit din umbrele din apropiere ale gurii unei alei. 'Ai

intarziat.'

Tehol tresări, apoi spuse: — Pentru ce?

Shurq Elalle ajunse la doi pași de el. 'Eu am așteptat. Bugg a făcut supă. Unde ai fost?'

— Ce faci afară? întrebă Tehol. — Ar trebui să fii ascuns chiar acum. Asta e periculos-'

— Trebuia să vorbesc cu tine, a întrerupt ea. Este
vorba despre Harlest. 'Ce spui despre el?'

„Își vrea dinții și ghearele ascuțite. Este tot ce auzim vreodată. Colți și gheare, colți și gheare. Ne-am săturat. Unde este Selush? De ce nu ai făcut aranjamente? Ne tratați ca pe cadavre, dar chiar și morții au nevoi, știți.

— Ei bine, nu, nu știam asta. În orice caz, spune-i lui Harlest că Selush lucrează la asta, probabil chiar acum. Urmează soluții clare.

— Nu mă face să râd.

— Îmi pare rău. Ai nevoie de o reumplere?

'O ce?'

— Ei bine, mai multe ierburi și alte chestii, vreau să spun.

'Nu știu. sunt eu? Miros sau ceva? 'Nu. Numai de lucruri
dulci, Shurq. Te asigur.'

— Sunt mai puțin inspirat de asigurările tale pe măsură ce timpul
trece, Tehol Beddict. — Ce lucru groaznic de spus! Ne-am
împiedicat încă? — Când se întoarce Gerun Eberict?

— În curând, se dovedește. Lucrurile ar trebui să devină incitante
atunci.

„Sunt capabil să mă entuziasmez în ceea ce privește un singur lucru și un singur lucru, iar asta nu are nimic de-a face cu Gerun Eberict. Totuși, vreau să fur din nou. Orice, de la oricine. Îndreptați-mă într-o direcție. Orice direcție.

— Ei bine, există, desigur, Depozitul de taxe. Dar asta e inexpugnabil, evident. Sau, să vedem, bolțile regale, dar din nou, imposibil.

— Taxele. Da, asta sună provocator.

— Nu vei reuși, Shurq. Nimeni nu a făcut-o vreodată, și asta include Green Pig, care a fost un vrăjitor aproape de a rivaliza cu Ceda însuși...

„Am cunoscut Green Pig. A suferit de exces de încredere. „Și ca rezultat a fost ruptă mădular de membru”.

— Ce vrei să fie furat din Depozitul de taxe?

„Shurq...”

'Ce?'

Tehol aruncă o privire în jur. 'În regulă. Vreau să aflu care creditor deține cea mai mare datorie regală. Regele s-a împrumutat prodigios și nu doar pentru a finanța Domiciliul Etern. Deci, cine și cât. Același lucru pentru regina Janall. Și orice a făcut ea în numele fiului ei.

'Asta-i tot? Fara aur? Fără diamante?

'Asta e corect. Fără aur, diamante și nicio dovadă că a fost vreodată cineva acolo.

'Pot sa fac asta.'

— Nu, nu poți. Vei fi prins. Și dezmembrat. — Oh,
asta o să doară.

— Poate că nu, dar se va dovedi incomod.

— Nu voi fi prins, Tehol Beddict. Acum, ce ai vrut de la bolțile regale?

— Un număr.

— Vrei să știi starea actuală a trezoreriei. 'Da.'

'Pot sa fac asta.'

— Nu, nu poți.

'De ce nu?'

— Pentru că până atunci vei fi dezmembrat.

„Astfel, permițându-mi să alunec în locuri în care altfel nu m-aș potrivi”. — Shurq, îți iau și ei capul, știi. Este ultimul lucru pe care îl fac. 'Într-adevăr? Asta e barbar.

— După cum am spus, ai fi foarte deranjat.

— Aş face asta. Ei bine, mă voi strădui să fiu atent. Rețineți, chiar și un cap poate conta.

— Ce ai vrea să fac, să intru și să-ți arunc capul în bolți? Legat de o frânghie ca să te pot scoate din nou când ai terminat?

— Sună oarecum problematic.

— Da, nu-i aşa?

— Nu poți să plănuiești ceva mai bun decât atât, Tehol Beddict? Credința mea în tine scade rapid.

— Nu pot fi ajutat, presupun. Ce am auzit că ai cumpărat o navă maritimă?

— Acesta trebuia să fie un secret. Bugg a spus că nu va spune...

— Nu a făcut-o. Am propriile mele surse de informații, mai ales când proprietarul vasului tocmai vândut se întâmplă să fiu eu. Indirect, desigur.

'În regulă. Eu, Ublala și Harlest, vrem să fim pirați. — Nu
mă face să râd, Shurq. — Acum ești crudă.

— Îmi pare rău. Piratii, zici tu. Ei bine, toți trei sunteți foarte greu de înecat. S-ar putea să funcționeze la asta.

— Încrederea și dorința ta mă copleșesc.

— Și când ai de gând să te angajezi în această nouă
afacere? — Când ai terminat cu noi, desigur.

Tehol îşi ridică din nou pantalonii. — Încă o conversație edificatoare cu tine, Shurq. Acum, miros ceva care ar putea fi supă și trebuie să te întorci la cripta ta.

— Uneori chiar te urăsc.

O conduse de mână în jos pe treptele superficiale, prăbușite. Îi plăceau aceste călătorii, deși locurile pe care o ducea erau ciudate și des. . .

deranjant. De data aceasta, au coborât o piramidă în trepte inversată – cel puțin așa a numit-o el. Patru laturi către groapa imensă, canalizată, iar la bază era un mic pătrat de întuneric.

Aerul era suficient de umed încât să-i lase picături pe brațele goale. Departe deasupra capului, cerul era alb și fără formă. Nu știa dacă era cald – amintirile unor astfel de senzații începuseră să se estompeze, împreună cu atâtea alte lucruri.

Ajunseră la baza gropii și ea ridică privirea la silueta înaltă și palidă de lângă ea. Fața lui devenea din ce în ce mai vizibilă, mai puțin neclară. Părea frumos, dar greu. — Îmi pare rău, spuse ea după o clipă, că te-a prins de glezne.

— Toți avem poverile noastre, Kettle.

'Unde suntem?'

— Nu ai nicio recunoaștere a acestui
loc? 'Nu. Poate.'

— Atunci, să continuăm în jos.

În întuneric, trei trepte până la un palier, apoi o scară în spirală de piatră neagră.

— De tot, a spus Kettle, chicotind.

La scurt timp mai târziu, ajunseră la capăt, scările dându-se spre o cameră întinsă, cu tavan înalt. Întunericul nu era un obstacol pentru Kettle și nici, bănuia ea, pentru tovarășul ei. Ea văzu o movilă zdrențuită îngrămădită de peretele din dreapta lor și a făcut să se îndrepte spre ea, dar mâna lui o trase înapoi.

— Nu, fată. Nu acolo.'

El a condus-o în schimb direct înainte. Trei uși, fiecare arcuită elaborat și încadrată cu impresii inverse ale coloanelor. Între ele, pereții afișau imagini adânc sculptate.

„După cum puteți vedea", a spus el, „există o inversare a perspectivei. Ceea ce este cel mai aproape este sculptat cel mai adânc. Toate acestea au o semnificație.

'Unde suntem?'

„Pentru a obține pacea, distrugerea este adusă. Pentru a oferi darul libertății, cineva promite închisoarea veșnică. Adjudecarea evită nevoia de justiție. Aceasta este o îmbrățișare studiată, deliberată, a opoziției diametrale. Este o credință în echilibru, o credință afirmată cu convingerea de religie. Dar în acest caz, dovada puterii unui zeu nu constă în cauză, ci în efect. În consecință, în această lume și în toate celelalte, dovada se realizează prin acțiune și, prin urmare, toată acțiunea – inclusiv actul de a alege inacțiunea – este în mod inerent morală. Nicio faptă nu stă în afara contextului moral. În același timp, actul cel mai perfect din punct de vedere moral este cel luat în opoziție cu ceea ce s-a întâmplat înainte.'

— Cum arată camerele prin acele deschideri?

„În această civilizație, a continuat el, cetățenii ei erau obligați să facă acte de cea mai mare sălbăticie. Au fost construite orașe vaste sub suprafața lumii. Fiecare cameră, fiecare clădire, asamblată ca expresie fizică a calității absenței. Rocă solidă asortată de spațiul gol. Din aceste locuri, unde nu locuiau, ci pur și simplu s-au adunat, și-au pornit spre echilibru.'

Se părea că nu o va conduce prin niciuna dintre uși, așa că și-a concentrat atenția asupra imaginilor. — Nu există feţe.

— Opusul identităţii, da, Kettle.

— Corpurile arată ciudat.

— Unic din punct de vedere fizic. În unele privințe, mai primitiv, dar, în consecință, mai puțin. . . specializate, și deci mai puțin constrânse. Profund longeviv, cu atât mai mult

decât orice altă specie. Foarte greu de ucis și, trebuie spus, *trebuiau* uciși. Sau așa a fost concluzia la care sa ajuns după orice inițială întâlnire cu ei. De cele mai multe ori. Au făcut o alianță ocazională. Cu Jaghut, de exemplu. Dar aceasta a fost încă o tactică menită să reafirme echilibrul și, în cele din urmă, a eșuat. La fel ca întreaga civilizație.

Kettle se întoarse pentru a studia acel morman îndepărtat de . . . ceva. — Astea sunt cadavre, nu-i așa?

'Oase. Resturi de haine, hamurile pe care le
purtau. — Cine i-a ucis?

— Trebuia să înțelegi, Kettle. Cel din tine trebuie să înțeleagă. Infirmarea mea a credinței Forkrul Assail în echilibru este absolută. Nu este că sunt orb la modul în care forța este vreodată contracarată, modul în care lumea naturală se întinde spre echilibru. Dar în această străduință nu văd nicio dovadă a puterii unui zeu; Nu văd nicio mână călăuzitoare în spatele unor astfel de forțe. Și, chiar dacă ar exista unul dintre acestea, nu văd nicio legătură evidentă cu acțiunile unui popor auto-ales pentru care haosul este singurul răspuns rațional la ordine. Haosul nu are nevoie de aliați, pentru că locuiește ca o otravă în fiecare dintre noi. Singura luptă relevantă pentru echilibru pe care o recunosc este aceea din interiorul nostru. Externalizarea ei presupune perfecțiunea interioară, că lupta internă s-a încheiat, victoria obținută.'

— Tu i-ai ucis.

— Aceştia de aici, da. În rest, nu. Am ajuns prea târziu și libertatea mea prea scurtă pentru asta. În orice caz, dar câteva enclave au rămas până atunci. Rudele mele draconice s-au ocupat de această sarcină, deoarece nicio altă entitate nu deținea puterea necesară. După cum am spus, erau al naibii de greu de ucis.

Kettle ridică din umeri și ea îl auzi oftând.

— Sunt locuri, fetiţă, unde rămâne Forkrul Assail. Închis în cea mai mare parte, dar mereu neliniştit. Și mai deranjant, în multe dintre acele locuri sunt adorați de muritori greșiți. Ezită, apoi spuse: — Nu ai idee, Kettle, de extremitatea în care se afla turnul Azath. Să fi ales un suflet ca al tău... . . era ca și cum ai ajunge în inima taberei inamice. Mă întreb dacă, în ultimele sale momente, a cunoscut regretul. Îndoieli.

Mama știe, eu știu.

— Ce este acest suflet despre care vorbești?

— Poate că a căutat să folosească puterea sufletului fără a o trezi pe deplin. Nu vom ști niciodată. Dar acum ești liber în lume. Concepută pentru a lupta ca soldat în războiul împotriva haosului. Poate acel conflict fundamental din tine să fie împăcat? Sufletul tău, fată? Este Forkrul Assail.'

— Deci m-ai adus acasă?

Mâna lui și-a trădat tresărirea bruscă. — Ai fost și un copil uman muritor, cândva. Și există un mister în asta. Cine te-a născut? Cine ți-a luat viața și de ce? Toate acestea au fost pregătite pentru ca cadavrul tău să găzduiască sufletul Assail? Dacă acesta este cazul, atunci turnul Azath fie a fost înșelat de cineva capabil să comunice cu el, fie nu a avut, de fapt, nimic de-a face cu crearea ta așa cum ești acum. Dar asta nu are sens — de ce m-ar minți Azath?

— Spunea că ești periculos.

A tăcut o vreme. Apoi, „Ah, trebuie să mă omori după ce le-am învins pe celelalte creaturi înmormântate?”

— Turnul este mort, spuse Kettle. — Nu trebuie să fac nimic din ce mi-a spus.

Da? Ea a ridicat privirea și l-a găsit studiind-o.

— Ce cale vei alege, copile?

Ea a zâmbit. 'Calea ta. Dacă nu ești rău. Voi fi foarte supărat dacă ești rău.

— Sunt mulțumit, Kettle. Cel mai bine este să stai aproape de mine presupunând că reușim în ceea ce trebuie să facem.

'Am înțeles. Poate că trebuie să mă
distrugi. 'Da. Dacă pot.'

Făcu un semn cu mâna liberă spre mormanul de oase. — Nu cred că vei avea prea multe probleme.

— Să sperăm că nu se ajunge la asta. Să sperăm că sufletul din tine nu se trezește complet.

— Nu va fi. De aceea, nimic din toate
astea nu contează. — Ce te face atât de
sigur, Kettle? — Turnul mi-a spus.

'A facut? Ce ți-a spus? Încercați să vă amintiți cuvintele exacte.

„Nu a vorbit niciodată cu cuvinte. Mi-a arătat doar lucruri. Corpul meu, tot înfășurat. Oamenii plângeau. Dar puteam vedea prin tifon. M-am trezit. Vedeam totul cu două seturi de ochi. A fost foarte ciudat. Unul așezat în spatele ambalajelor, celălalt în apropiere.

— Ce altceva ţi-a mai arătat Azath?

— Ochii ăia din afară. Mai erau cinci. Stăteam în stradă și ne uitam la familia purtând cadavrul. Corpul meu. Șase dintre noi. Am mers mult din cauza viselor. Eram în oraș de săptămâni, așteptând ca Azath să aleagă pe cineva. Dar nu eram la fel cu ceilalți cinci, deși eram aici din același motiv și călătorisem împreună. Erau vrăjitoare Nerek și mă pregătiseră. Eu pe dinafară și eu totul înfășurat.

— Tu din afară, Kettle, ai fost un copil?

'Oh nu. Eram înalt. Nu la fel de înalt ca tine. Și a trebuit să-mi port gluga sus, ca nimeni să nu poată vedea cât de diferit sunt. Aș fi venit de foarte departe. Am mers, când eram tânăr, pe nisipuri fierbinți – nisipurile care acopereau Primul Imperiu. Orice ar fi aia.'

„Cum ți-au numit vrăjitoarele Nerek? Ai avut un nume?

'Nu.'

'Un titlu?'

Ea a ridicat din umeri. — Am uitat toate astea. M-au numit Cel Fără Nume. Este acest lucru important?

— Cred că este, Kettle. Deși nu sunt sigur în ce fel. O mare parte din acest tărâm îmi rămâne necunoscut. Era foarte tânăr când am fost închis. Ești sigur că acest „Un fără nume” a fost un titlu real? Nu doar ceva folosit de Nerek pentru că nu știau numele tău adevărat?

— A fost un titlu. Au spus că am fost pregătit încă de la naștere. Că am fost un adevărat copil al lui Eres. Și că eu am fost răspunsul la a șaptea închidere, pentru că aveam sângele rudelor. „Sângele rudelor”. Ce au vrut să spună cu asta?

„Când voi fi în sfârșit liber”, a spus el cu o voce care dezvăluie încordarea, „voi putea să te ating fizic, Kettle. Degetele mele pe fruntea ta. Și atunci voi primi răspunsul tău.

— Bănuiesc că această Eres a fost mama mea adevărată.

'Da.'

— Și în curând vei ști cine este tatăl meu. —
Îi voi cunoaşte sângele, da. Cel puțin.' —
Mă întreb dacă mai este în viață.

— Știind cum joacă Eres, fetiță, s-ar putea să nu fie încă tatăl tău. Ea rătăcește în timp, Kettle, într-un mod pe care nimeni altcineva nu îl poate înțelege, cu atât mai puțin să-l emuleze. Și aceasta este foarte mult lumea ei. Ea este

foc care nu moare niciodată.' Făcu o pauză, apoi spuse: „Ea va alege – sau a ales – cu mare deliberare. Tatăl tău a fost, este sau va fi cineva de mare importanță.

— Deci câte suflete sunt în mine?

— Doi, împărțind carnea și osul unui cadavru de copil. Fără, va trebui să găsim o modalitate de a te scoate din acel cadavru, în cele din urmă.

'De ce?'

— Pentru că meriți ceva mai bun.

'Vreau sa ma intorc. Mă iei înapoi acum?

— Am renuntat la eel în sine, spuse Bugg, scoţând supa. — Este încă prea greu.

— Cu toate acestea, dragul meu servitor, miroase minunat.

— Ăsta ar fi vinul. Prin amabilitatea investigatorului-șef Rucket, a cărui solicitare pentru o întâlnire cu dvs. a fost în scopuri care nu erau complet profesionale.

— Și cum te-ai descurcat în numele meu?

— M-am asigurat că interesul ei pentru tine s-a adâncit doar, stăpâne.

— Prin contrast?

'Intr-adevar.'

— Ei bine, este un lucru bun? Adică, e destul de înspăimântătoare.

— Nu știi jumătate. Chiar și așa, ea este excepțional de inteligentă.
— Oh, asta nu-mi place deloc, Bugg. Știi, gust ceva

cu gust de peşte. Un indiciu, oricum. Cât de uscată a fost această anghilă pe care ai găsit-o?

Servitorul a sondat cu oala sa si a ridicat obiectul amintit la vedere. Negru, încrețit și nu chiar atât de moale pe cât ar fi trebuit să fie.

Tehol se aplecă mai aproape și îl studie o clipă. 'Bugg. .
.' 'Da domnule?'

— Asta e talpa unei sandale.

'Este? Oh. Mă întrebam de ce era mai plat la un capăt decât celălalt. Tehol se liniști și mai luă o înghițitură. — Încă pește, totuși. S-ar putea presupune că purtătorul, fiind în piața de pește, a călcat pe o anghilă, înainte de

pierderea tălpii sale.'

— Sunt ușor deranjat de gândul la ce altceva ar fi putut interveni.

„Există într-adevăr complexități la nivelul gurii, sugerând o istorie variată și lungă. Acum, cum a fost ziua ta și seara următoare?

— Fără evenimente. Rucket mă informează că Gerun Eberict a ucis aproximativ trei mii de cetățeni anul acesta.

'Trei mii? Asta pare oarecum excesiv. — Aşa credeam şi eu, stăpâne. Mai multă supă?

'Da multumesc. Deci, care este problema lui, crezi?

— Al lui Gerun? Un gust pentru sânge, aș paria.

'Simplu ca buna ziua? Cât de flagrant. Va trebui să facem ceva în privința asta, cred.

— Și cum a fost ziua și seara ta, stăpâne?

'Ocupat. Epuizant, chiar. — Ai fost pe acoperiș?

— Da, mai ales. Deși, din câte îmi amintesc, am venit aici o dată. Nu-mi amintesc de ce. Sau, mai degrabă, nu puteam la momentul respectiv, așa că m-am dus înapoi.

Bugg îşi înclină capul. — Cineva se apropie de ușa noastră. Sunetul cizmelor pe alee, șoapta slabă a armurii.

— Fratele meu, aş risca, spuse Tehol, apoi, întorcându-se spre pragul cu perdele, ridică vocea. — Brys, intră.

Spânzuratorul a fost dat la o parte și Brys a intrat. — Ei bine, acesta este un miros interesant, spuse el.

— Supă de tălpi, spuse Tehol. 'Doriți niște?'

'Nu, mulțumesc. Am mancat deja, fiind bine dupa al doilea clopotel. Am încredere că ai auzit zvonurile.

'Razboiul?'

'Da.'

— Nu am auzit aproape nimic, spuse Tehol.

Brys ezită, aruncând o privire către Bugg, apoi oftă. — A apărut un nou împărat care să conducă Tiste Edur. Tehol, Hull și-a jurat credință

față de el.

— Acum, asta este într-adevăr regretabil.

— În consecință, ești în pericol.

'Arestare?'

— Nu, mai probabil asasinat. Totul în numele patriotismului.

Tehol îşi puse castronul jos. — Îmi vine prin minte, Brys, că ești mai expus riscului decât mine.

— Sunt bine păzit, frate, în timp ce tu nu ești.
'Prostii! Îl am pe Bugg!

Servitorul ridică privirea la Brys cu un zâmbet blând.

— Tehol, nu este timpul pentru glume...

„Bugg îi deranjează asta!”

'Fac?'

'Păi, nu-i așa? Aș fi, dacă aș fi în locul
tău... — Se pare că tocmai ai fost.

— Atunci îmi cer scuze că te-am făcut să vorbești
pe nedrept. — Vorbesc în numele tău, stăpâne,
accept. — Ești plin de ușurare...

— Vreţi să opriţi! strigă Brys, ridicând mâinile. Începu să se plimbe prin micile limite ale încăperii. „Amenințarea este foarte reală. Agenții reginei nu vor ezita. Sunteți amândoi în pericol foarte grav.
— Dar cum va schimba uciderea mea faptul că Hull ne-a părăsit patria?

— Nu va fi, desigur. Dar istoria ta, Tehol, te face un om urât. Investițiile reginei au suferit datorită ție și nu e genul care să ierte și să uite.

— Ei bine, ce sugerezi, Brys?

— Nu mai dormi pe acoperiș, unul. Lasă-mă să angajez câțiva
bodyguarzi... — Câțiva? La câți te gândești? — Cel puțin patru.

'Unu.'

'Unu?'

'Unu. Nu mai mult de atât. Știi cât de mult nu-mi plac
mulțimile, Brys. „Mulțime? Nu ți-au plăcut niciodată mulțimile,
Tehol. 'Fac acum.'

Brys se încruntă, apoi oftă. 'În regulă. Unu.' — Și
asta te va face fericit, atunci? Excelent... — Nu

mai dormi pe acoperișul tău.

— Mă tem, frate, că nu va fi posibil. 'De ce
nu?'

Tehol făcu un gest. 'Uită-te la locul ăsta! E dezordine! În plus, Bugg sforăie. Și nici nu vorbim de sforăit ușor. Imaginați-vă că sunteți înlănțuit de podeaua unei peșteri, cu valul care se prăbușește, mai tare, mai tare, mai tare...

— Am în minte trei gardieni, toți frați, spuse Brys, care se pot scrie unul pe altul. Prin urmare, cineva va fi mereu cu tine, chiar și atunci când dormi pe acoperișul tău.

— Atâta timp cât ei nu sforăie...

— Nu vor dormi, Tehol! Vor sta de pază!

'În regulă. Calma. Accept, nu? Acum, ce-ai zice de niște supă, doar ca să te ajute până îți întrerupi postul?

Brys aruncă o privire spre oală. — E vin în el, nu-i
așa? 'Intr-adevar. Doar cei mai buni, la fel. 'Amenda.
O jumătate de castron.

Tehol și Bugg au schimbat zâmbete încântate.

Capitolul cincisprezece

Sticlă neagră stă între noi

Fața subțire a alterității

Ridicat în diferență

Aceste lumi frate

Nu poți ajunge prin

Sau străpunge această nuanță atât de distinctă

Ca să ne facă de nerecunoscut

Chiar și în reflecție

Sticla neagră stă

Și asta este mai mult decât toate

Și cea dintre noi

Bâjbâie, dar nu găsește niciodată

Concentrare sau chiar sens

Între noi se pierde mereu

În acea barieră a întunericului

Când spatele sunt întoarse

Și nu facem altceva decât să refuzăm

Înfruntându-ne pe noi înșine.

P REFATA LA *N EREK ABSOLUTIE* _

M YRKAS P READICT

Lumina și căldura se ridicau în valuri din stâncă, învârtindu-se fără părere de rău de-a lungul căii înguste. Wraithurile fugiseră în crăpături și fisuri și se înghesuiseră acolo acum, ca liliecii care așteaptă amurgul. Seren Pedac se opri să-l aștepte pe Buruk. Își lăsă rucsacul jos, apoi trase de căptușeala matlasată, umedă de transpirație, de sub armura ei, simțind că i se desprinde de pe spate ca pe piele. Ea a fost

purtând mai puțin de jumătate din trusa ei, restul legat de rucsac, și totuși a târât pe ea după urcarea lungă până la vârful trecătoarei.

Nu auzea nimic de dincolo de creasta la douăzeci de pași în spatele ei și se gândi să se întoarcă să-și verifice încărcarea. Apoi, vag, au venit un blestem, apoi sunete de zgomot.

Bietul om.

Fuseseră urmăriți de wraith pe tot drumul. Creaturile fantomatice au făcut chiar aerul agitat și agitat. Somnul era dificil, iar mișcarea constantă care flutura în vederea lor periferică, foșnetul șoptit prin taberele lor, le lăsau nervii cruzi și epuizați.
S-a uitat o clipă la soarele de la amiază, apoi și-a șters transpirația de pe frunte și a mers câțiva pași înainte pe potecă. Erau aproape în afara teritoriului Edur. Încă o mie de pași. După aceea, o altă zi de coborâre la râu. Fără vagoane, ei ar putea atunci să închirieze o barcă fluvială pentru a le duce restul drumului până la Trate. Încă o zi pentru asta.

Și apoi? Mă va ține în continuare de contract? Părea inutil, așa că ea presupuse că el o va elibera pur și simplu, cel puțin pe durata războiului, iar ea va fi liberă să se întoarcă în Letheras. Dar Buruk cel Pale nu spusese nimic despre asta. De fapt, nu spusese mare lucru de când plecase din satul Hiroth.

Ea se întoarse în timp ce el urca pe întinderea plată a vârfului. Îmbrăcați în praf și dâre de sudoare, sub ele o față și un gât adânc înroșiți. Seren se întoarse spre el. — Ne vom odihni aici o vreme.
A tușit, apoi a întrebat: „De ce?” Cuvântul era un mârâit
vicios. — Pentru că avem nevoie, Buruk.

'Tu nu. Și de ce să vorbești pentru mine? Sunt bine, achizitor. Doar du-ne la râu.

Haina ei ținea atât bunurile, cât și proviziile. Ea tăiase un puieț și-l tăiase ca să-i servească drept baston, și asta era tot ce purta. Hainele lui cândva frumoase erau zdrențuite, jambierele rupte de pietre ascuțite. Stătea în fața ei, șuierând, aplecat și sprijinindu-se greu de băț. — Vreau să mă odihnesc, Buruk, spuse ea după o clipă. — Poţi să faci ce vrei.

— Nu suport să fiu urmărit! țipă brusc negustorul. 'Mereu privind! Umbrele alea naibii! Nu mai!' Cu asta trecu pe lângă ea

pe traseu.

Seren s-a întors la rucsacul ei și l-a pus din nou peste umeri. Un sentiment pe care l-ar putea împărtăși lui Buruk: cu cât această călătorie se termina mai devreme, cu atât mai bine. Ea a pornit în urma lui.

La o duzină de pași și ea ajunse lângă el. Apoi a trecut.

Când Seren a ajuns la luminișul unde se conveniseră granițele în urmă cu peste un secol, Buruk cel Pale era din nou dispărut undeva, pe traseu. S-a oprit, și-a aruncat rucsacul în jos și s-a îndreptat spre peretele pur de piatră neagră lustruită, amintindu-și când atinsese ultima dată suprafața aceea ciudată – și ciudat de primitoare.

Unele mistere nu aveau să se dezvăluie, în timp ce altele au fost îndepărtate de circumstanțe grele sau de un proiect mortal, pentru a dezvălui adevăruri în cea mai mare parte sordide.

Și-a pus mâinile pe piatra caldă și sticloasă și a simțit ceva asemănător cu vindecarea. Dincolo, figuri în mișcare neîncetată, fără să-i acorde nicio atenție. *Preferabil spionării nesfârșite a wraithurilor.* Și asta a fost așa cum fusese întotdeauna. Seren și-a așezat fruntea de perete, închizând ochii.

Și am auzit șoapte.

O rudă lingvistică cu Tiste Edur. S-a chinuit să traducă. Atunci s-a găsit sensul.

'*— când cel ce porunceşte nu poate fi atacat. Nu poate fi învins.*
Și acum se *hrănește cu furia noastră. Suferința noastră. — Dintre cei trei, unul se va întoarce. Mântuirea noastră* ...

'Prost. Din fiecare moarte puterea înflorește din nou. Victoria este imposibilă. „Nu este loc pentru noi. Noi doar servim. Noi doar sângerăm teroarea și

începe anihilarea ...

— *Și ale noastre.*

— Da, și ale noastre.

— Crezi că va mai veni? Crede cineva că va mai veni? O va face, sunt sigur de asta. Cu sabia ei strălucitoare. Ea este soarele răsare și soarele răsărit vine mereu, trimițându-ne să ne grăbim, făcându-ne bucăți cu acea lumină ascuțită și mortală ...

'*— anihilarea ne servește bine. Fă din noi cioburi moarte. Pentru a pune capăt acestui lucru* ...

— Cineva este cu noi.

'OMS?'

— *Un muritor este aici cu noi. Două stăpâne la aceeași holdă. Ea este una, și ea este aici. Ea este aici acum și ne ascultă cuvintele.*

— *Fură-i mintea!*

— *Ia-i sufletul!*

— *Lasă-ne afară!*

Seren se depărtă de peretele negru. Se clătina, cu mâinile la urechi, clătinând din cap. — Ajunge, gemu ea. — Nu mai mult, te rog. Nu mai.' S-a lăsat în genunchi, a rămas nemișcată în timp ce vocile se stingeau, țipetele lor diminuându-se. 'Amantă?' ea a șoptit. *Nu sunt amanta nimănui. Doar încă unul reticent. . . iubitor de singurătate. Nici un loc pentru voci, nici un loc pentru scopuri grele. . . incendii aprige.*

Ca Hull, doar cenuşă. Rămășițele murdare de posibilități. Dar, spre deosebire de bărbatul pe care crezuse cândva că-l iubește, ea nu îngenunchease în fața unei noi icoane pentru certitudine. Fără opțiuni de măsurat ca iluzia soporiferă a unui drog, invitația la dependență. Nu și-a dorit stăpâni noi asupra vieții ei. Nici povara prieteniilor.

O voce cronitoare în spatele ei. 'Ce este in neregula cu tine?'

Ea clătină din cap. — Nimic, Buruk. S-a urcat obosită în picioare. — Am ajuns la graniţă.

— Nu sunt orb, Acquitor.

— Putem merge pe un drum, apoi facem
tabără. — Mă crezi slab, nu?
Ea aruncă o privire spre el. — Ești bolnav de epuizare, Buruk. La fel și eu. La ce rost toată această bravada?

Durere bruscă în expresia lui, apoi s-a întors. — Îți voi arăta destul de curând.

— Dar contractul meu?

Nu s-a înfruntat cu ea. 'Terminat. Odată ce ajungem la Trate. Vă exonez de responsabilitate suplimentară.

— Aşa să fie, spuse ea, mergând spre rucsacul ei.

Au făcut un mic foc cu ultimele lor lemne. Se părea că spectrurilor nu le păsa nimic de granițe, fluturând de-a lungul marginilor luminii pâlpâitoare. Un interes reînnoit, iar Seren a crezut că știe de ce. Spiritele din zidul de piatră. Acum era marcată.

Stăpâna Holdului. Amantele. Sunt doi și ei cred că eu sunt unul dintre cei doi. O minciună, o greșeală.

Care Hold?

— Erai tânăr, spuse brusc Buruk, cu ochii în foc. 'Cand te-am vazut prima data.'

— Și ai fost fericit, Buruk. Ce-i cu asta?

'Fericire. Ah, acum asta e o mască familiară. Adevărat, îl purtam des, pe atunci. Bucură de spionajul meu, de trădările mele neîncetate, de înșelăciunile mele și de sângele care a apărut iar și iar pe mâinile mele.

'Despre ce vorbesti?'

— Datoriile mele, achizitor. O, da, în exterior sunt un comerciant respectat. . . de avere mijlocie.'

— Și ce ești tu în adevăr?

— Acolo se îndepărtează visele, Seren Pedac. Acel edificiu prăbușit în care stima de sine se clătina. Stai, prea frică să te miști și privești mâinile în mișcare, stricând fiecare vis, fiecare chip al feței pe care l-ai dori, adevărata față a ta, în spatele acelei măști. Nu este de ajutor să vorbim despre adevăruri.

S-a gândit un timp, apoi s-a îngustat ochii. — Ești șantajat. El nu a negat, așa că ea a continuat: „Ești îndatorat, nu-i așa?

„Datoriile încep mici. Abia sesizabil. Temporar. Și astfel, în rambursare, ți se cere să faci ceva. Ceva josnic, o trădare. Și apoi, ei te au. Și ești din nou îndatorat, în menținerea secretului, în recunoştinţa ta pentru că nu ai fost demascat în crima ta, care de atunci a crescut. Așa cum se întâmplă întotdeauna, dacă ești în posesia unei conștiințe. A tăcut o clipă, apoi a oftat și a spus: „Îi invidiez pe cei care nu au conștiință”.

— Nu poți să ieși afară, Buruk?

Nu și-a ridicat privirea din flăcări. — Bineînţeles că pot, spuse el uşor.

Tonul acela, atât de în contradicție cu toate celelalte spuse el, o

înspăimântă. 'Face

tu . . . inutil, Buruk.

— Într-adevăr, așa se pare, Achitor. Și mă grăbesc să fac exact asta. El a crescut. 'Timpul de culcare. În jos până la râu, apoi ne putem urmări picioarele dureroase în apa rece, până la Trate.

A rămas trează încă o vreme, prea obosită pentru a se gândi, prea amorțită pentru a simți frică.

Deasupra focului, scântei și stelele înotau fără deosebire.

În amurg a doua zi, cei doi călători au ajuns la Kraig's Landing, pentru a găsi cele trei clădiri dărâmate ale sale, înconjurate de corturile unui regiment tabără. Soldații erau peste tot, iar la doc era legată o barjă ornamentată, amenajată luxos, deasupra căreia plutea în vântul plictisitor steagul regelui, iar chiar sub el, pe spate, creasta Cedei.

— Există un cadru aici, spuse Buruk în timp ce mergeau pe poteca spre tabără, prin care trebuiau să treacă pentru a ajunge la cămin și la andocare.

Ea a dat din cap. — Și soldații sunt aici ca escortă. Nu poate să fi fost deja logodne, nu-i așa?

El a ridicat din umeri. — Pe mare, poate. Războiul a început, cred.

Seren întinse mâna și îl opri pe Buruk. — Iată, cei trei.

Negustorul mormăi.

Cele trei siluete în cauză ieșiseră din șirurile de corturi, soldații din apropiere păstrându-și distanța, dar fixându-și atenția asupra lor în timp ce se adunau pentru o clipă, cam la jumătatea distanței dintre cei doi călători și tabără.

— Cea în albastru... o recunoști, Acquitor?

Ea a dat din cap. Nekal Bara, vrăjitoarea rezidentă a lui Trate, a cărei putere era aproape rivală cu cea a lui Ceda. — Bărbatul din stânga ei, în blănuri negre, este Arahathan, comandantul cadrului din batalionul Cold Clay. Pe al treilea nu-l cunosc.

— Enedictal, spuse Buruk. — Omologul lui Arahathan din Batalionul Snakebelt. Vedem în fața noastră cei trei cei mai puternici magi ai nordului. Ei intenționează un ritual.

Ea a pornit spre ei.

Achizitor! Nu!'

Ignorându-l pe Buruk, Seren își desfăcu rucsacul și îl aruncă la pământ. Ea captase atenția celor trei magi. Vizibilă în întuneric, ridicarea batjocoritoare a sprâncenelor a lui Nekal Bara.

'Acquitor Seren Pedac. Errantul îți zâmbește într-adevăr.

— Vei lansa un atac, spuse Seren. — Nu trebuie. — Nu primim ordine de la tine, spuse Enedictal cu un mârâit. — Ai de gând să loveşti satele, nu-i aşa?

„Numai cei mai aproape de granițe”, a spus Nekal Bara, „și sunt suficient de departe pentru a ne permite o dezvăluire completă – dincolo de acești munți, da? Dacă va dori Errantul, acolo se vor fi adunat deja armatele Edur.

— Îi vom șterge pe nenorociții îngâmfați, spuse Enedictal. — Și pune capăt acestui război stupid înainte să înceapă.

„Sunt copii...”

'Pacat.'

Fără un alt cuvânt, cei trei magi s-au mutat pentru a lua poziții, douăzeci

pași distanță unul de celălalt. S-au confruntat cu panta potecii, cu creșterea

munții înaintea lor.

'Nu!' strigă Seren.

Soldații au apărut, înconjurând-o, cu expresii întunecate și supărate sub marginea cârmelor. Unul a vorbit. — Asta e, femeie, sau câmpurile de luptă. Unde mor oamenii. Nu face nicio mișcare. Nu spune nimic.'

Buruk cel Pale a sosit să stea în apropiere. — Lasă-o în pace, Acquitor.

Ea s-a uitat la el. — Nu crezi că se va răzbuna? El va dispersa atacul, Buruk. Știi că o va face.

— Poate că nu are timp, a răspuns comerciantul. — O, poate propriul lui sat, dar ce se întâmplă cu ceilalţi?

Un fulger de lumină i-a atras atenția și s-a întors să vadă că a rămas un singur mag, Nekal Bara. Apoi Seren văzu, la două sute de pași distanță, figura lui Enedictal. Întorcându-se, îl distinge pe Arahathan, la două sute de pași în direcția opusă. Mai multe fulgere, iar cei doi vrăjitori au reapărut, dublu față de Nekal Bara.

— Se răspândesc, observă Buruk. „Acesta va fi un mare ritual”.

Un soldat a spus: „Ceda însuși lucrează în seara asta. Prin

intermediul acestor trei aici, și restul cadrei au înșirat o altă ligă în ambele direcții. Patru sate nu vor fi în curând decât cenuşă.

— Aceasta este o greșeală, spuse Seren.

Ceva se construia între vrăjitorii nemișcați. Lumină albastră și verde, desfăcută întinsă, ca un fulger înfășurat în jurul unei frânghii invizibile

legând magii. Strălucirea se construia ca o spumă de mare, o spumă care a început să trosnească, scuipând scântei întinse care biciuiau ca niște cârcei.

Sunetul a devenit un vuiet șuierător. Lumina a devenit orbitoare, vârlele zvârcolindu-se din spuma strălucitoare. Frânghia răsucitoare s-a răsucit și s-a rupt între magii staționari, întinzându-se pe lângă cei trei care erau încă vizibili, dincolo de dealuri de ambele părți.

Ea a privit puterea înfloritoare, zvâcnirile înnebunite, cârcele biciuindu-se ca membrele unei anemone uriașe, zdrobite de valuri.

Întunericul fusese îndepărtat de energia înfiorătoare, umbrele dansând sălbatice.

Un strigăt brusc.

Lanțul agitat s-a desprins, vuietul evadării lui tunând în pământ, sub picioarele lui Seren. Cifrele s-au clătinat în timp ce valul s-a lansat spre cer, șters noaptea. Cresta ei era un foc verde orbitor, peretele curbat în urma lui era un ocru luminiscent, înțesat cu spumă într-o zăbrele întinsă.

Zidul a înghițit cerul de nord și totuși creasta se ridica, puterea curgând în sus. Ierburile din apropierea magilor s-au înnegrit, apoi s-au transformat în cenuşă albă la vânturile învolburate.

Sub vuiet, un țipăt, apoi țipete. Seren văzu un soldat împleticindu-se înainte, de peretele strălucitor de la baza valului. L-a luat, a dezbrăcat armura, hainele, apoi părul și pielea, apoi, într-un jet de sânge, i-a devorat carnea. Înainte ca silueta nefericită să se poată mototoli, oasele au fost smulse, lăsând doar o singură cizmă verticală pe pământul cu vezicule din fața peretelui înspumat. Roșul purpuriu a urcat în sus, palidând pe măsură ce trecea. Până când a dispărut.

Aerul şuiera pe lângă ea, bătut şi rece.

Ea s-a scufundat, singurul răspuns posibil pentru a lupta împotriva acelui traseu sălbatic, și și-a înfipt degetele în pământul pietros. Alții făceau același lucru în jurul ei, gheare în panică. Un alt soldat a fost târât, tras țipând în val.

Vuietul s-a rupt brusc, ca o respirație întreruptă în gât, iar Seren a văzut baza ridicându-se, rostogolindu-se în sus ca o vastă perdea, ridicându-se pentru a dezvălui, încă o dată, versanții răvășiți care duceau la pas, apoi munții palizi și tocitura lor. , culmi străvechi.

Valul s-a micșorat rapid pe măsură ce a înălțat spre nord, lumina sa sălbatică reflectându-se momentan într-o cascadă de mozaic peste suprafețele reflectorizante aflate mult mai jos, mături de zăpadă lângă vârfuri și piatră lustruită de gheață înflorind un verde și auriu bolnăvicios, ca și cum ar fi fost trezită de un apus neașteptat.

Apoi, munții au fost din nou siluete negre.

Dincolo de ei, valul, din orizont în orizont, cobora.

Dispare în spatele intervalului.

În colțul vederii ei, Seren a văzut-o pe Nekal Bara căzând în genunchi. Lumină bruscă, de-a lungul marginii lumii spre nord, plutind ca

mările furtunoase explodând împotriva stâncii. Strălucirea s-a întors pe cerul nopții, de data aceasta în brațe de foc și tentacule enorme, biciuitoare.

Ea a văzut o undă ciudată de cenușiu pe negru pe versantul muntelui care se îndrepta rapid.

Apoi înțelegerea a lovit-o. 'Stai intins! Toata lumea! Jos!'

Unduirea a lovit baza pantei. Cei câțiva copaci slăbiți, agățați de un deal din apropiere, s-au prăbușit la unison, ca și cum ar fi împinși de o mână invizibilă uriașă.

Sunetul a lovit.

Și s-a rupt în jurul lor, ciudat de mut.

Amețită, Seren și-a ridicat capul. Am privit țiglele de șist ale acoperișului unei clădiri învecinate dansând în întuneric. Am privit cum peretele orientat spre nord s-a înclinat, apoi s-a prăbușit, luând cu el restul structurii. S-a urcat încet la mâini și genunchi.

Nekal Bara stătea în apropiere, cu părul și hainele neatinse de vântul care năvăli din toate părțile.

Ploaia noroioasă se scurgea prin aerul ciudat de gros. Duhoarea

lemnului carbonizat și mirosul crud de piatră crăpată.

Dincolo, vântul se stingea, iar ploaia bătea pământul. Întunericul s-a întors și, dacă focurile mai ardeau dincolo de munți, nici un semn nu era vizibil de la această distanță.

Buruk cel Pale se clătină lângă ea, cu fața stropită de noroi. — Nu a blocat-o, achizitor! a icnit el. „Așa cum am spus: nu e timp să te pregătești”.

Un soldat a strigat: „Ia-ne pe noi! O asemenea putere!

Era un motiv întemeiat pentru care Lether nu pierduse niciodată un război. Până și vrăjitorii Onyx din Bluerose fuseseră zdrobiți de cadrele Ceda.

Protopopi, șamani, vrăjitoare și vrăjitori necinstiți, nimeni nu reușise vreodată să reziste mult timp împotriva unei asemenea ferocități.

Seren i s-a făcut rău înăuntru. Bolnav și lipsit.

Acesta nu este război. Aceasta este . . . ce? Errant salvează-ne, nu am niciun răspuns, nici o modalitate de a descrie amploarea acestui măcel. Este fără minte. blasfemiator. De parcă am uitat demnitatea. Al lor, al nostru. Cuvântul în sine. Nicio distincție între inocență și vinovăție, condamnat de simpla existență. Oameni transformați împotriva voinței lor în nimic altceva decât simboluri, reprezentări schițate, depozite ale tuturor relelor, ale tuturor frustrărilor.

Acesta este ceea ce trebuie să fie donel Luați carnea dușmanului și umpleți-l cu boli, corupătoare și mortale la atingere, suflare de otravă? Iar ceea ce este bolnav trebuie exterminat, ca nu cumva să-și răspândească contaminarea.

— Mă îndoiesc, spuse Buruk cu o voce goală, că a fost timp
să suferi. *Adevărat. Lasă asta în seama noastră.*

Nu existase nicio apărare. Hannan Mosag, Rhulad, sclavul Udinaas și Feather Witch. Hull Beddict. Numele i-au scăpat în minte și ea văzu – cu o răsucire bruscă a interiorului ei care a lăsat-o șocată – chipul lui Trull Sengar. *Nu. La Hull mă gândeam. Nu. De ce el?* — Dar sunt morţi.

— Toți sunt morți, spuse Buruk lângă ea. 'Am nevoie de
o băutură.' Mâna lui o strânse de braț.

Ea nu s-a mișcat. — Nu există încotro.

— Achizitor. Taverna de sub pensiune este suficient de solidă pentru a rezista unui asediu. Mi-aș imagina că acolo tocmai s-au dus acei soldați, să-și prăjească camarazii pierduți. Bietii prosti. Cei morți, vreau să spun. Haide, Seren. Am chef să cheltuiesc monede.

Clipind, se uită în jur. Magii dispăruseră.

— Plouă, Acquitor. Sa mergem.'

Mâna lui s-a închis pe brațul ei. I-a permis să o târască departe.

'Ce s-a întâmplat?'

— Ești în stare de șoc, Acquitor. Fără surprize. Iată, am niște ceai pentru tine, al căpitanului. Bucurați-vă de soare — a fost destul de rar în ultima vreme.

Curentul rapid al râului trăgea barja. În față, soarele era ușor aramiu, dar briza trecea pe suprafața care se învârtea a apei

era cald.

Ea îi luă paharul din mâini.

— Vom fi acolo până la amurg, spuse Buruk. „În curând, ar trebui să-i putem distinge orizontul. Sau cel puțin fumul.

— Fumul, spuse ea. — Da, va fi asta.

— Gândește-te așa, Seren. În curând vei fi eliberat
de mine. — Nu dacă nu va fi un război.

'Nu. Intenționez să vă eliberez de contract în orice caz.

Ea se uită la el, se strădui să se concentreze. Fusese o noapte. După atacul vrăjitor. În tavernă. Soldații gălăgioși. Grupurile de cercetași urmau să se îndrepte spre nord a doua zi — astăzi. Începea să-și amintească detalii, strălucirea unei emoții ciudate, la fel de groaznică ca lămpile cu ulei ale tavernei. 'De ce ai face asta?'

— Nevoia mea de tine s-a sfârşit, Acquitor.

— Probabil, Edur va da în judecată pentru pace. În orice caz, Buruk, te vei trezi mult mai ocupat ca niciodată. Ea sorbi din ceai.

El dădu din cap, încet, iar ea simți din el un fel de resemnare. „Oh”,
a spus ea, „am uitat. Trebuie să te faci de nimic. 'Intr-adevar. Zilele
mele de spion s-au terminat, Acquitor. — Vei fi mai bine pentru
asta, Buruk.

— Desigur.

— Vei rămâne în Trate?

'O da. Este casa mea, la urma urmei. Intenționez să nu-l părăsesc
niciodată pe Trate.

Seren și-a băut ceaiul. Mentă și altceva care i-a îngroșat limba. Curgea turgoasă și stânjenită prin gândurile ei. — Ai otrăvit acest ceai, Buruk. Cuvintele slăbănog.

— A trebuit, Seren Pedac. De aseară. Nu te pot lăsa să gândești clar. Nu acum. Vei dormi din nou. Unul dintre docuri te va trezi în seara asta

— mă voi asigura de asta și că ești în siguranță.

— Acesta este altul. . . altă trădare? Ea a simțit că se lasă pe bancă.

— Ultimul meu, dragă. Amintește-ți asta, dacă poți: nu am vrut ajutorul tău. 'Ale mele . . . Ajutor.'

— Deşi, adăugă el de la mare distanţă, mi-ai ţinut mereu inima.

Durere puternică în spatele ochilor ei. Le-a deschis cu ochiul. Era noapte. Un halat o acoperea, înfășurat în jurul bărbiei ei. Ridicarea și coborârea lentă de sub ea și scârțâiturile slabe îi spuneau că se afla încă la bordul șlepului, care acum era legat de un dig de piatră. Gemuind, se ridică.

Lângă ea zgomote de zgomot, apoi un tanar plutea în fața ei. — Bea asta, fată.

Ea nu a recunoscut vocea, dar a împins vasul.

— Nu, e în regulă, a insistat bărbatul. — Doar bere. Ale curată, rece. Pentru a-ți lua durerea din cap. A spus că o să te doare, vezi. Și ale a făcut-o mereu pentru mine, când am terminat și am băut prea mult.

— Nu eram beat...

„Nu contează, nu ai dormit un somn natural. Nu este diferit, înțelegi? Vino acum, fetiță, trebuie să te ridic și în jur. Este soția mea, vezi tu, e proastă. Am trecut de al treilea sonerie și nu-mi place să o las prea mult în pace. Dar m-a plătit bine. Errant știe, mai mult decât face un om cinstit într-un an. Doar să stau cu tine, vezi. Vezi că ești în siguranță și mergi pe jos.

Ea se luptă să se ridice în picioare, strângându-se de pelerina și ratându-i-o în timp ce aceasta alunecă în picioare.

Doarul, un bătrân îndoit și înțepenit, a lăsat jarul jos și a luat-o. — Întoarce-te acum, fată. Am prins clemele. E un frig în noaptea asta — tremești. Întoarce-te acum, da, bine, asta e.

'Mulțumesc.' Greutatea mantiei îi trăgea mușchii gâtului și umerii, făcându-i să-i trezească durerea de cap.

„Am avut o fiică, odată. Un nobil a luat-o. Datorii, vezi. Poate că e în viață, poate că nu este. A trecut prin fete, aia. Înapoi în Letheras. Nu am putut rămâne acolo, vezi, nu după aceea. Șansa s-o vezi, sau un cadavru apărând, așa cum o fac ei. Oricum, era înaltă ca tine, asta-i tot. Iată, bea o bere.

Ea a acceptat jarul, a băut trei guri rapide.

— Acolo, mai bine acum.

'Trebuie sa plec. La fel și tu, soției
tale. — Destul de bine, fată. Poti sa
mergi?' — Unde este rucsacul meu?

— L-a luat cu el, a spus că o poți strânge. În magazia din spatele casei lui. El a fost specific despre asta. Şopronul. Nu intra în casă, spuse el. Foarte specific...

Ea se legănă spre scară. 'Ajutați-mă.'

Mâinile aspre sub brațe, coborându-se spre spate în timp ce urca, apoi coapse. — Cel mai bine pot să fac, fetiță, se auzi un gâfâit sub ea în timp ce ea trecu dincolo de mâna lui. Ea s-a urcat pe dig.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea.

Orașul era liniștit, cu excepția unei perechi de câini care să dezmete undeva în spatele unui depozit. Seren se împiedica din când în când în timp ce se grăbea pe străzi. Dar, fidel cuvântului docului, berea i-a atenuat durerea din spatele ochilor. I-a făcut gândurile prea clare.

A ajuns la casa lui Buruk Pale, o casă veche, dar bine întreținută, la jumătatea unui rând de pe stradă, chiar lângă depozitele de pe malul râului.

În spatele ferestrelor închise nu se vedea nicio lumină.

Seren urcă treptele și își împinge cizma de ușă.

Patru lovituri și încuietori s-au rupt. Până atunci, vecinii s-au trezit. Se auzeau strigăte, chemări la gardian. Undeva în josul rândului a început să sune un clopoțel.

Ea urmă ușa care se prăbuși în vestiar de dincolo. Fără servitori, fără sunet din interior. În holul întunecat, urcând scările la nivelul următor. Un alt hol, pas cu pas închizându-se pe ușa dormitorului lui Buruk. Prin prag. Interior.

Unde atârna sub o traversă, cu fața umflată în umbră. Un scaun răsturnat într-o parte, lângă patul îngust.

Un țipăt, plin de furie, se desprinse din gâtul lui Seren. Mai jos, cizme pe scări.

Ea țipă din nou, sunetul căzând într-un suspine răgușit.

Mi-ai ținut mereu inima.

Fumul se ridica în penar largi, doar ca să cadă înapoi și să se desfășoare ca o mantie cenușie peste ținuturile din nord. Ascunzând totul, ascunzând nimic.

Fața zdrobită a lui Hanradi Khalag era fixă, inexpresivă, în timp ce se uita la devastarea îndepărtată. Lângă șeful Merudelor, Trull Sengar a rămas tăcut, întrebându-se de ce i se alăturase Hanradi în acest moment,

când masa de războinici se afla în mijlocul taberei de spargere pe versanții împăduriți din jurul lor.

— Hull Beddict a spus adevărat, spuse șeful cu vocea lui răgușită. — Ar lovi preventiv. satele Beneda, Hiroth și Arapay.'

O noapte de incendii roșii umplând nordul. Cel puțin patru sate, printre care și al lui Trull. Distrus.

Se întoarse pentru a studia pârtiile. Ferind de războinici, femei Edur și sclavii lor, bătrâni și copii. *Fără întoarcere, acum. Vrăjitoria Letherii ne-a nimicit casele. . . dar acele case erau goale, satele lăsate corbilor.*

Și o mână de Nerek nefericit.

Nimic decât cenuşă, acum.

— Trull Sengar, spuse Hanradi Khalag, aliații noștri au sosit aseară. Trei mii. Ai fost văzut. Se pare că te cunosc bine, fie și numai după reputație. Fiii lui Tomad Sengar, dar mai ales tu. Cel care îi conduce este numit Dominant. Un om grozav, chiar și pentru unul de genul lui. Mai mult cenușiu decât negru în coama lui. El se numește B'nagga...

— Acest lucru nu mă interesează, şefule, a întrerupt Trull. Nu-l cunosc pe acest B'nagga.

— După cum am spus, el te cunoaște și ar vorbi cu
tine. Trull se întoarse.

— Cel mai bine ar fi să accepți adevărul lucrurilor, Trull Sengar...

— Într-o zi, îți voi cunoaște mintea, Hanradi Khalag. Sinele pe care îl ascunzi atât de bine. Hannan Mosag te-a aplecat la voința lui. Și acum îngenunchezi înaintea fratelui meu, împăratul. Uzurpatorul. Acesta este ceea ce a vrut să însemne unificarea triburilor? Acesta este viitorul pe care l-ai dorit?
'Uzurpator. Cuvinte de genul ăsta te vor vedea ucis
sau alungat. Trull mormăi. — Rhulad este cu armata
vestică... — Dar spectrurile îi servesc acum.

— Ah, și acum trebuie să avem spioni printre noi? Un împărat care se teme de ai lui. Un împărat care ar fi imun la critici. Cineva trebuie să vorbească în numele rațiunii.

— Nu mai vorbi despre asta. Nu pentru mine. Resping tot ce spui. Ești prost, Trull Sengar. Prostesc. Mânia ta se naște din invidie. Nu mai.' Se întoarse și se întoarse pe poteca îngustă, lăsându-l pe Trull singur o dată

iarăşi pe prăpastie care se ridică deasupra văilor trecătoarei. Nu-i trecu prin cap să vadă dacă Hanradi își pierduse într-adevăr umbra.

O prăpastie. Unde putea privi în jos și privea miile roiind printre copaci.

Trei armate terestre și patru flote dețineau, împărțite între ele, întreaga populație a Tiste Edur. Această tabără dinaintea lui avea o legă lățime și două leghe adâncime. Trull nu văzuse niciodată atât de mulți Edur adunați într-un singur loc. Hiroth, Arapay, Sollanta, Beneda.

A surprins mișcare dedesubt, la marginea zonei de comandă a lui Fear, figuri ghemuite, îmbrăcate în blană și a simțit că se răcește. *Al nostru . . . aliați.*
Jheck.

Somati de Edur pe care i-au ucis. Închinători ai sabiei.

Noaptea care tocmai trecute, începând cu amurg, dispăruse în spatele unui spectacol de coșmar de vrăjitorie. Puteri inimaginabile dezvăluite de magii Letherii, o expresie a unei brutalități îngrozitoare în intenția sa. Era clar că acesta avea să fie un război în care nu se dădea nici un cartier, în care cucerirea și anihilarea erau, pentru Letherii, sinonime. Trull se întrebă dacă Rhulad va răspunde la fel.

Doar că nu avem case la care să ne întoarcem. Ne angajăm să ocupăm sudul. De Lether. Nu putem distruge orașele. . . putem? A tras aer în piept. Trebuia să vorbească din nou cu Fear. Dar fratele său se cufundase în rolul său de comandant al acestei armate. Elementele sale de conducere, cu jumătate de zi înainte, aveau să vină în vizorul Fortului Înalt. Armata avea să traverseze râul Katter la Narrow Chute, care era străbătută de un pod de piatră vechi de secole, apoi se cobora pentru a se alătura acelor elemente de plumb.

Și ar fi o bătălie.

Pentru Fear, timpul întrebărilor era trecut.

Dar de ce nu pot face același lucru pentru mine? Certitudinea, chiar fatalitatea, l-au scăpat pe Trull. Mintea lui nu avea să se odihnească de gândurile ei chinuite, de grijile lui legate de ceea ce le aștepta.

Și-a croit drum pe pistă. Jheck erau acolo, un contingent prezent în zona de comandă a Fear. Nu i se cerea, îşi spuse, să le vorbească.

Războinici Edur pregătesc armuri și arme din toate părțile. Femeile scandând secții de protecție pentru a țese o plasă de invizibilitate în întreaga tabără. Wraiths zbârnind printre copaci, cei mai mulți dintre ei curgând

spre sud, prin trecere și în ținuturile de sud. Ici și colo, conjurări demonice se ridicau, uriașe și nemișcate de-a lungul numeroaselor poteci nou uzate care duceau la vârf. Erau îmbrăcați în armură plină de solzi de bronz, verzi cu verdigris, cu cârme grele, gărzile de obraz zdrobite cu plăci care ajungeau dincolo de liniile maxilarului, cu fețele ascunse. Arme de barbă, glevi, topoare cu două tăișuri și buzdugane, o serie de arme de corp la corp. Odată, nu cu mult timp în urmă, astfel de demoni invocați fuseseră rari, ritualul – condus de femei – unul al îngăduirii, al promisiunilor false și al înșelăciunii finale. Creaturile erau obligate, condamnate acum să ducă un război care nu era făcut de ei, unde singura eliberare era anihilarea. Se numărau în sute mari în aceasta, armata fricii. Adevărul asta l-a îmbolnăvit.

Ajutând la ridicarea corturilor, copii. Sfâșiate din lumea lor familiară, supuse unei noi modelări. Dacă acest gambit a eșuat. . .

Frica stătea lângă rămășițele unei vatre din care se ridica fum într-o coroană joasă în jurul picioarelor lui. Flancat de cei doi K'risnan, împăratul i se ataşase acestei forţe. Hanradi Khalag se opri într-o parte.

Se apropia un Jheck, probabil cel despre care vorbise șeful Merude, având în vedere părul sălbatic striat de fier și încâlcit, fața turtită și cusătură arătând nenumărate cicatrici de luptă. Diverse scoici atârnau de benzile înnodate atârnate de cămașa lui fără mâneci din piele de focă. Alte mici trofee depindeau de o centură îngustă de sub burta rotundă a bărbatului – piese de armură Edur, bijuterii. O amintire îndrăzneață a vrăjmășiei trecute.

Cum îl chemase Hanradi? Dominantul. B'nagga.

Ochii lui Jheck erau galbeni, albii gri plictisitor și embrionați cu vase albastre. Păreau pe jumătate nebuni.

Dinții piliți fulgeră într-un zâmbet feroce. — Vezi cine vine, frică de Sengar! Accentul era ciudat în spatele intonațiilor Arapay. — Cel pe care nu l-am putut învinge!

Trull se încruntă în timp ce fratele său se întoarse să-l privească apropiindu-se. Dominantului i-a spus: — Nu vei găsi câmpuri de gheață la sud, Jheck.

— Râie și napârlire, Slayer. Niciun alt dușman nu ne oferă o asemenea teroare. Zâmbetul lui lărgit sublinia ironia cuvintelor sale. — Teme-te de Sengar, fratele tău este demn de multă mândrie. Din nou și din nou, vânătorii mei au căutat să-l învingă pe acest războinic în luptă individuală. Virat sau asamblat, nu conta. I-a învins pe toți. Niciodată până acum nu am asistat la o asemenea îndemânare, atâta ferocitate.

„Din toți cei pe care i-am antrenat, B'nagga”, a spus Fear, „Trull a fost și rămâne cel mai bun”.

Trull tresări, apoi încruntarea lui s-a adâncit de neîncredere. — Destul de asta. Frica, ne-a vorbit imparatul nostru prin spectatori? Își exprimă satisfacția față de încercarea eșuată a Leterilor? Scuipă de furie?

Unul dintre K'risnan a vorbit. — Nici măcar un Edur nu a fost pierdut, Trull Sengar. Pentru asta, îi mulțumim lui Hull Beddict.

— Ah, da, trădătorul. Și cum rămâne cu Nerekul care a tabărat în satul nostru? Vrăjitorul a ridicat din umeri. — Nu le-am putut comanda.

— Renunță la mânie, frate, spuse Frica. 'Devastarea a fost făcută de Letherii, nu de noi'.

'Adevărat. Și acum este rândul nostru.

'Da. Wraiths au raportat că o armată urca la trecător. *Ah, nu. Atat de curand.*

B'nagga râse. „Le punem în ambuscadă? Să-mi trimit lupii înainte?

— Nu sunt încă la pod, răspunse Fear. — Mă aştept că vor încerca să conteste această trecere dacă nu reuşim să ajungem la ea înaintea lor. Deocamdată, însă, se află într-un marș lent și, se pare, nu se așteaptă la prea multă opoziție.

— Este clar, spuse Hanradi. — Ce comandant ar căuta o luptă împotriva unui inamic în sus? Aceasta este o sondă. La primul contact se vor retrage. Înapoi la High Fort. Frica, ar trebui să-i însângerăm până la capăt. — B'nagga, trimite jumătate din forța ta înainte. Observați inamicul, dar rămâneți

nevăzut.'

K'risnan care vorbise mai devreme a spus: „Frica, va fi un cadru de mag atașat armatei”.

Frica dădu din cap. — Retrage spectrolele, cu excepția unei duzini și ceva. Aș transmite convingerea că acei puțini sunt doar locuitori ai zonei. Inamicul trebuie să rămână nebănuitor. Hanradi Khalag, războinicii noștri trebuie să fie pregătiți pentru marș. Tu îi vei conduce.

— Vom fi pe drum înainte de miezul dimineții.

Trull l-a privit pe șeful Merude îndepărtându-se, apoi a spus: „Magii ăștia Letherii se vor dovedi deranjanți”.

K'risnanul mormăi. — Trull Sengar, suntem potrivirea lor.

Se uită la cei doi vrăjitori. fiii șefilor. De vârsta lui Rhulad.

Zâmbetul lui K'risnan era înțelegător. „Suntem legați de Hannan Mosag și, prin el, de împăratul însuși. Trull Sengar, puterea la care apelăm acum este mai vastă și mai mortală decât orice alt Edur pe care l-au cunoscut până acum. — Și asta nu te preocupă? Care este aspectul acestei puteri? Do

macar stii? Hannan Mosag știe? Rhulad?

— Puterea vine la împărat prin sabie, spuse K'risnan. — Acesta nu este un răspuns...

— Trull! Frica s-a repezit. 'Nu mai. Ți-am cerut să asamblați o unitate din satul nostru. Ai făcut asta?

'Da, frate. Cincizeci de războinici, jumătate dintre ei fără sânge, așa cum ai poruncit.

— Și ați creat echipe și v-ați ales ofițerii? Trull dădu din cap.

— Condu-i la pod. Luați poziții în avans pe partea cealaltă și așteptați până când forțele lui Hanradi ajung la tine — nu ar trebui să fie o așteptare lungă.
— Și dacă Letherii au trimis cercetași înainte și ei ajung primii?

— Măsurați-le puterea și acționați în consecință. Dar Trull, nu există ultimele rezistențe. O încăierare va fi suficientă pentru a opri înaintarea inamicului, mai ales dacă nu sunt siguri cu privire la puterea ta. Acum, adună-ți războinicii și pleacă.

'Foarte bine.'

N-avea rost să mai certăm, își spuse el în timp ce se îndrepta spre locul în care își aștepta compania. Nimeni nu a vrut să asculte. Gândul independent fusese renunțat, cu o nerăbdare înspăimântătoare, i se păru, și în locul lui se ridicase o hotărâre neclintită de a nu pune la îndoială nimic. Mai rău, Trull a descoperit că nu se putea abține. Chiar dacă vedea cum mânia crește pe fețele celor din jur – mânie pe care îndrăznește să o provoace, că îndrăznește să gândească în moduri contrare ale lor și astfel le amenință certitudinea – nu a putut să tacă.

Impulsul se construia în jurul lui și, cu cât creștea mai puternic, cu atât îi rezista mai mult. Într-un fel, bănuia el, devenea la fel de reacționar ca și ei, împins într-o opoziție extremă și, deși se lupta împotriva acestei obstinații dogmatice, era o bătălie pe care simțea că o pierde.

Nu exista nimic de valoare în astfel de poziții de gândire opuse. Și nicio concluzie posibilă decât propria sa izolare și, în cele din urmă, pierderea încrederii.

Războinicii săi așteptau, echipamentul strâns, armura îmbrăcată. Trull îi cunoștea pe toți pe nume și se străduise să obțină o forță echilibrată, nu doar în

pricepere dar în atitudine. În consecință, știa că mulți dintre ei erau supărați să fie sub comanda lui, pentru că nemulțumirea lui față de acest război era binecunoscută. Cu toate acestea, știa că îl vor urma.

Nu erau nobili printre ei.

Trull s-a alăturat războinicului pe care-l alesese drept căpitan. Ahlrada Ahn se antrenase alături de Trull, specializându-se în sarcina Merude ca armă preferată. Era stângaci, rar printre Edur, dar și-a folosit cealaltă mână pentru a mânui un cuțit scurt, cu lamă largă, pentru lupte strânse. Din mânerul clopoțelului său a încolțit o abundență de cillonuri menite să prindă lamele de săbii și tijele suliței adverse, iar exercițiile sale neîncetate concentrate pe acea tactică făcuseră încheietura mâinii stângi aproape de două ori mai mare decât cea opusă. Trull văzuse mai mult de una dintre sulițele sale de antrenament pocnind la o răsucire strânsă de umeri din brațul sabiei lui Ahlrada.

Războinicul îl ura și el, din motive pe care Trull încă nu le înțelegea. Deși acum, se amendă el, probabil că Ahlrada găsise un nou motiv.
'Căpitan.'

Ochii întunecați nu i-ar întâlni pe ai lui. Nu au făcut-o niciodată. Pielea lui Ahlrada era mai închisă la culoare decât văzuse oricare alt Edur Trull. În părul lui lung, nelegat, erau dungi incolore. Wraiths-uri din umbră roiau în jurul lui – un alt detaliu ciudat unic pentru războinic. — Lider, răspunse el.
— Informați-i pe sergenți că plecăm. Truse minime — trebuie să călătorim repede.

'Deja facut. Te așteptam.

Trull se apropie de echipamentul său, puse pe umăr pachetul mic de piele, apoi alese patru sulițe din depozitul său. Orice a rămas în urmă avea să fie strâns de sclavii Letherii și transportat împreună cu corpul principal, în timp ce se îndrepta cu precauție spre sud, în urma companiei lui Trull și a forțelor lui Hanradi.

Când s-a întors, a văzut că compania era pe picioarele lor, cu toți ochii ațintiți asupra lui. — Trebuie să fugim, războinici. Capătul de sud al podului. Odată trecută prin trecere, fiecare echipă trimite un punct și

își face propriul drum în afara traseului până la pod. Prin urmare, trebuie să fii și rapid și tăcut.

A vorbit un sergent. — Lider, dacă părăsim poteca, suntem încetiniți. — Atunci ar fi bine să ne mișcăm.

— Lider, insistă sergentul, vom pierde viteza...

— Nu am încredere în poteca de dincolo de pas, Canarth. Acum, mută-te. În capul lui se blestema. Un lider nu trebuie să dea motive. Comanda a fost suficientă. Nici, a adăugat el în tăcere, nu era de așteptat ca un sergent să exprime provocarea publică. Acest lucru nu începea bine.

O echipă în frunte, urmată de Trull, apoi echipele rămase cu Ahlrada luând spatele, compania a pornit la pasă într-o cursă constantă. Au părăsit repede tabăra în urmă. Apoi, printr-o cale pusă la dispoziție, au trecut pe lângă forțele lui Hanradi Khalag.
Trull a găsit plăcere și ușurare în ritmul pe care l-au stabilit. Mintea putea dispărea în ritmul constant, iar pădurea aluneca pe lângă fiecare pas, copacii devenind din ce în ce mai rătăciți și mai subțiri pe pământ cu cât se apropiau mai mult de vârf, în timp ce deasupra capului soarele urca pe un cer fără nori.

Cu puțin înainte de miezul dimineții s-au oprit la capătul sudic al trecătoarei. Trull a fost încântat să vadă că niciunul dintre războinicii săi nu avea suflarea scurtă, în schimb trăgând plămâni lungi și adânci pentru a le încetini inima. Efortul și căldura i-au lăsat, pe toți, înveliți în sudoare. Au băut puțină apă, apoi au mâncat o mică masă de somon uscat și pâine subțire înfășurată în pastă de nuci de pin.

Odihniti și hrăniți, războinicii s-au format în echipele lor, apoi, fără un alt cuvânt, s-au îndreptat spre pădurea rară de ambele părți ale potecii.

Trull a ales să însoțească echipa condusă de Canarth. S-au îndreptat spre pădure de pe partea de vest a potecii, apoi au început coborârea lentă și tăcută, rămânând la treizeci și ceva de pași de poteca principală. O altă echipă era mai spre vest, la cincisprezece pași distanță, în timp ce a treia se afla la jumătatea distanței dintre ei și treizeci de pași înapoi. Un model identic fusese format pe partea de est.

Sergentul Canarth și-a exprimat clar dezaprobarea, avansând constant până când a ajuns aproape pe urmele războinicului. Trull s-a gândit să-i facă semn înapoi, dar Canarth îl ignora de parcă nu ar fi fost acolo.

Apoi, la jumătatea pantei, punctul s-a oprit și s-a ghemuit jos, o mână întinzându-se înapoi pentru a opri Canarth.

Trull și ceilalți au încetat și ei să se miște. Pădurea se îngroşase în timpul coborârii, o armată de pini înnegriţi blocând linia de vedere dincolo de cincisprezece paşi. Era puțin tufăș, dar panta era neuniformă și perfidă, cu bolovani acoperiți cu mușchi și căderi de copaci putrezite. O privire către a lui

dreapta îl arătă pe cel mai apropiat războinic al echipei de flancare la o jumătate de duzină de pași mai jos, dar acum și el oprit, cu o mână ridicată, cu privirea ațintită asupra lui Trull.

În față, ideea îi șopteau lui Canarth. După o clipă, sergentul inversă direcția și se întoarse cu precauție spre locul unde așteptau Trull și ceilalți.

— Există un cercetaș pe marginea potecii principale. Faraed, probabil slujind în armata Letherii. Are o linie de vedere bună pe traseu în sine, poate șaptezeci și cinci sau mai mulți pași.

Trull se uită înapoi la restul echipei. A ales un războinic și i-a făcut semn să se apropie. — Badar, întoarce-te la echipa a treia. Ei trebuie să aleagă un războinic care să urce panta o sută douăzeci de pași, apoi să intre pe poteca principală. Apoi trebuie să-și coboare drumul, ca și cum ar fi îndreptat. După ce ați transmis mesajul, întoarceți-vă la noi.'

Badar dădu din cap și se strecură.

— Dar noi? întrebă Canarth.

— Aşteptăm, apoi alătură-te echipei din vestul nostru. Coborâm sub poziția cercetașului și întindem propria noastră capcană.

— Dar echipele de la est de potecă?

O întrebare bună. Își împărțise forțele fără nicio modalitate de a comunica cu jumătate din companie. O greseala. — Speram că și ei l-au văzut pe cercetaș. Și va fi judecat pe bună dreptate că un Faraed este practic imposibil să te strecori pe furiș.

Sergentul dădu pur și simplu din cap. Nu trebuia să sublinieze eroarea lui Trull.

Nici, era evident, a lui.

Ne egalăm. Destul de corect.

La scurt timp mai târziu, Badar s-a întors și le-a dat un semn superficial din cap. Trull făcu semn echipei să o urmeze și porni spre vest pentru a se alătura războinicilor din periferie.

Odată ajuns acolo, și-a relatat rapid planul și cei cincisprezece

războinici au pornit în jos.

Au coborât șaizeci de pași înainte ca Trull să le facă semn spre poteca principală. Poziția în care au ajuns era chiar sub un escroc din potecă. Avea războinicii săi să deseneze și să pregătească armele.

Canarth gesticulă. — Vizavi de noi, lider. Echipa lui Rethal. Te-au anticipat.

Trull dădu din cap. — În poziție. Îl vom lua când va veni vizavi de noi.

Batai de inima. Căldura soarelui sare din pietrișul și praful de pe potecă.

Insecte bâzâie pe lângă.

Apoi, zgomot ușor, sunetul crescând rapid. Deodată asupra lor. Faraedul era o neclaritate, plonjând în cotul potecii, apoi fulgerând

trecut.

Spears au sărit până la tibie ca să-l împiedice.

Cercetașul le-a sărit.

Un blestem, apoi un ax trecu în fugă pe lângă Trull, cu capul de fier zdrobindu-se în spatele Faraedului, între omoplați. Trecând prin coloana vertebrală. Cercetașul s-a întins, apoi s-a prăbușit, cu membrele căzute și s-a oprit la zece pași pe potecă.

Se depune praful. Tăcere.

Trull coborî până acolo unde zăcea cadavrul într-o grămadă răsucită. Cercetașul, a văzut el, era un băiat. Paisprezece, cincisprezece ani. Fața lui mânjită avea o expresie de surpriză, umplând ochii. Gura era o grimasă de groază. — Am ucis un copil.

— Un inamic, spuse Canarth lângă el. — Sunt Letherii la care trebuie să te uiți, lider. Ei aruncă copiii în acest război. Se întoarse cu fața în sus. — Bine aruncat, Badar. Acum ai sânge.

Badar s-a repezit și și-a luat sulița.

Cea de-a treia echipă a apărut la escroc. Unul dintre ei a vorbit. — Nici măcar nu l-am văzut niciodată.

— Prima noastră ucidere, lider, spuse Ahlrada Ahn.

Lui Trull i s-a făcut rău. — Trageți cadavrul de pe urmă, sergent Canarth. Acoperiți acest sânge cu praf. Trebuie să mergem mai departe.

Podul nu era deloc un pod. Trull o mai vizitase o dată și plecase cu doar întrebări. Construit, se părea, dintr-un singur disc masiv, crestat în rânduri pe buza sa, care era suficient de lat pentru a permite opt războinici să treacă peste el fără să se atingă umerii. Discul era pe capăt, umplând golul defileului adânc de sub care urlă râul Katter. Baza roții s-a pierdut în întunericul jgheabului,

iar ceața se ridica neîncetat din apa năpustită. Pentru a trece pe partea cealaltă, trebuia să mergi pe acea margine curbă și alunecoasă. Butucul roții enorme era vizibil, cu cel puțin trei lungimi de om mai jos. Tije groase de coapsă din piatră lustruită, suliță-

arbore drept, înclinat în afară dintr-o proiecție de pe butucul de pe ambele părți, părând să se cufunde în peretele de stâncă al laturii de sud a defileului.

Echipele s-au adunat pe marginea de nord, scanând linia copacilor de vizavi. Doi dintre Edur trecuseră deja, unul întorcându-se să raporteze. Nici urmă de cercetași, nicio dovadă de tabere recente. Faraedul singuratic pe care îl uciseră părea să fi fost trimis cu mult înaintea forțelor principale sau și-a asumat sarcina unei misiuni profunde. Curajul și inteligența lui îl costaseră viața.

Trull s-a apropiat chiar de marginea roții, unde unghiul pietrei a apărut pentru prima dată din stânca din jur. Ca și înainte, a văzut o peliculă subțire, lăptoasă, între acea perfecțiune sculptată și stânca aspră a prăpastiei. Așa cum făcuse o dată înainte, cu mult timp în urmă, a șters acea spumă cu un deget, pentru a dezvălui linia dreaptă, prea îngustă pentru a strecura o lamă de pumnal, care despărțea construcția de piatra brută. Un disc într-adevăr, plasat cumva în crestătura defileului.

Și, și mai ciudat, discul s-a mișcat. Întorcându-se treptat pe loc. În momentul de față, se afla la jumătatea distanței de-a lungul uneia dintre șanțurile puțin adânci sculptate în rânduri paralele pe margine. Știa că putea să-și pună picioarele pe prima crestătură și să se oprească. Și, dacă ar avea răbdare, în cele din urmă s-ar fi trezit – zile, poate o săptămână, poate mai multe – coborând pe partea de sud a defileului.

Un mister fără răspuns. Trull bănuia că nu a fost niciodată conceput ca un pod. Mai degrabă, fusese construită în alt scop. Nu avea sens pentru el că funcționează doar ca ceea ce i se întâmplase imediat la prima vizită. Au existat, până la urmă, modalități mai ușoare de a măsura trecerea timpului.

Trull se îndreptă, apoi făcu semn războinicilor săi.

Ahlrada a preluat conducerea.

Ajunseră de cealaltă parte și se învârtiră, căutând adăpost. Pământul și-a reluat panta descendentă, printre bolovani, pini și stejari răvășiți. Ei s-ar deplasa cu prudență în jos în câteva momente, pentru a căuta poziții defensibile care să permită o linie de vedere pe traseu.

Trull s-a ghemuit lângă Ahlrada, scrutând zona din față, când l-a auzit pe războinic mormăind, apoi se îndepărtă, înjurat pe sub răsuflare.

— Ce sa întâmplat, căpitane?

'Am simțit-o. . . mutare. Aici.'

Trull se apropie și văzu că poziția inițială a lui Ahlrada fusese pe un panou de piatră ușor curbat, așezat mai jos decât stânca din jur. Era acoperit de praf și pietriș, dar părea prea neted pentru a fi natural. S-a întins în jos și a îndepărtat panoul.

Și am văzut simboluri arcane sculptate în piatră, rând după rând, limba necunoscută lui. Caneluri adânc delimitate formau o cutie incompletă în jurul scrisului, liniile de bază și laterale vizibile. Sub bază un nou rând de inscripții tocmai începea să se arate.

Trull aruncă o privire înapoi spre pod, apoi înapoi spre panoul îngropat. — S-a mutat?

— Da, sunt sigură de asta, spuse Ahlrada. — Nu mult,
dar da. — A fost un sunet?

— Mai mult simțit decât auzit, lider. De parcă ceva imens și îngropat ar fi . . . schimbare.'

Trull se uită în jos la panou, trecându-și degetele de-a lungul inscripției. — Recunoașteți limba?

Ahlrada a ridicat din umeri și a privit în altă parte. — Ar trebui să
ne îndreptăm în jos, lider. — Ai mai văzut o astfel de scriere.

'Nu în . . . piatră. Eu drăguț. Nu
contează.' 'Gheaţă?'

„Am trăit și am vânat odată cu Den-Ratha, pe coasta de nord. Nord și est, adânc în mările de gheață. Înainte de unire. Era un zid, acoperit cu o asemenea scriere, un berg care ne bloca drumul. Douăzeci de înălțimi de oameni, lățime de o jumătate de legă. Dar s-a scufundat în mare – a dispărut în sezonul următor.

Trull știa că Ahlrada, ca și Binadas, călătorise în lung și în lat, făcuse legături de sânge legate de mulți Edur din triburi rivale. Și, la fel ca însuși Trull, se opusese războaielor de subjugare conduse de Hannan Mosag. După toate punctele de vedere, și-a dat seama că ar trebui să fie prieteni. — Ce au spus camarazii tăi din Den-Ratha despre asta?

— Omul cu colți le-a scris, au spus ei. El a ridicat din umeri din nou.

'Nu-i nimic. Un mit.

— Un bărbat cu colţi?

'El a fost . . . văzut. De-a lungul generațiilor, observări din când în când. Piele de culoare verde sau gri. Colții albi ca oasele de balenă. Întotdeauna spre nord, stând pe zăpadă sau pe gheață. Lider, nu este momentul.

Trull oftă, apoi spuse: — Trimite echipele jos.

La scurt timp mai târziu, Canarth a raportat că a mirosit carne putrezită.

Dar era doar o bufniță moartă, întinsă lângă potecă.

Au fost vremuri întunecate pentru Letherii, demult acum. Primul Imperiu, din care au plecat flote vaste pentru a cartografi lumea. Coastele tuturor celor șase continente fuseseră cartografiate, opt sute unsprezece insule împrăștiate în vastele oceane, ruine și bogății descoperite, vrăjitorii străvechi și triburi înverșunate și ignorante întâlnite. Alte popoare, nu umane, toate sângerând destul de ușor. Barghast, Trell, Tartheno, Fenn, Mare, Jhag, Krinn, Jheck

. . . Colonii fuseseră înființate pe coastele străine. Războaie și cuceriri, întotdeauna cuceriri. Pana cand. . . totul a fost doborât, totul a fost distrus. Primul Imperiu s-a prăbușit asupra sa. Fiarele s-au ridicat în mijlocul orașelor sale, un coșmar înflorit ca ciuma.

Împăratul care era Unul era acum Şapte, iar cei Şapte erau împrăştiaţi, pierduţi în nebunie. Marile orașe au ars. Și oameni au murit în milioane.

Coșmarul avea un nume și acel nume era T'lan Imass.

Două cuvinte, care inspiră ură și teroare. Dar, dincolo de aceste două cuvinte, nu era nimic. Toată amintirea despre cine sau ce fusese T'lan Imass s-a pierdut în haosul care a urmat.

Au rămas puțini Letherii care au știut chiar și atât. Adevărat, ei cunoșteau numele „Primul Imperiu”. Și știau de căderea acelei civilizații glorioase de atât de mult timp în urmă, o civilizație care era moștenirea lor. Și puțin altceva, cu excepția profeției renașterii.

Udinaas nu mai putea face pentru el însuși această afirmație de ignoranță fericită. În lumea fantomelor și a umbrelor, trecutul a trăit mai departe, a respirat ca un lucru viu și mereu agitat. Și voci îl bântuiau, voci moarte de mult. Nuanța Tiste Andii, Wither, era indiferentă față de propriile dorințe ale sclavului Letherii, pledând pentru tăcere, pentru încetarea înspăimântătoarei cacofonie a regretelor care părea să fie tot ceea ce ținea fantomele laolaltă.

Udinaas a cunoscut destulă groază, aici, printre cei vii. Iar distilarea adevărurilor vechi, în ceea ce îl privea, nu merita.

T'lan Imass. T'lan
Imass . . .

Ce-i păsa lui de vreun nemesis antic?

Pentru că praful a peste patru mii dintre ei era sub picioarele lor în acest moment. Un adevăr călărind râsul răgușit al lui Wither.

— *Și praful ăla are ochi, sclave. Ar trebui să te temi? Probabil ca nu. Nu sunt interesați. Mult. Nu este suficient să se ridice și să vă măceleze pe toți, ceea ce s-ar putea să nu reușească oricum să facă. Dar, îți spun asta, Udinaas, ar încerca bine.*

— Dacă sunt praf, mormăi Udinaas, nu pot măcelări pe nimeni.

Era noapte. Stătea cu spatele la o stâncă înclinată, pe o margine cocoțată deasupra masivului tabără Edur. Împăratul îl alungase cu puțin timp în urmă. Nenorocitul uriaș, mânjit de aur, era într-o dispoziție proastă. Obosit de a-și târâi grosul, ceartă cu Hannan Mosag, logistica nesfârșită a mutării unei armate de zeci de mii de oameni, familii în remorche. Nu totul a fost glorie.

— *Se poate ridica praful, Udinaas. Poate lua forma. Războinici din os și carne uscată, cu săbii de piatră. De unde sunt astea? Care războinic i-a trimis aici? Ei nu răspund la întrebările noastre. Nu o fac niciodată. Nu există bonecasters printre ei. Ei sunt, la fel ca noi, pierduți.*

Udinaas s-a săturat să asculte. Wraithul era mai rău decât o căpușă îngropată adânc în creier. Începuse să se îndoiască de existența lui. Mai probabil, produsul nebuniei, o persoană inventată în propria sa minte. Un inventator de secrete, însămânțând armate de fantome pentru a explica nenumăratele voci care îi șoptesc în craniu. Desigur, ar insista altfel. Ar putea chiar să treacă peste viziunea lui, târâindu-se fără trup, umbra fără sursă, în mod inexplicabil în mișcare, unde nu îi aparținea niciuna. Dar sclavul știa că ochii lui puteau fi înșelați. Toate fac parte din aceeași percepție coruptă.

Wraithul se ascunde în sângele Wyvalului. Wyvalul se ascunde în umbra spectrului. Un joc de negație reciprocă. Împăratul nu simțea nimic. Hannan Mosag și K'risnan-ul lui nu au simțit nimic. Vrăjitoarea cu pene, Mayen, Uruth, o mulțime de spectre legate, câinii de vânătoare, păsările și insectele bâzâind – toate nu simțeau nimic.

Și asta era absurd.

În ceea ce îl privea pe Udinaas, în orice caz – judecata evocată de o parte rațională, sceptică a creierului său, acel nod al conștiinței pe care wraithul căuta să-l dezlege la nesfârșit – Wither nu era real.

Sânge Wyval. Sora Zorilor, amanta care mânuiește sabia cunoscută de Edur sub numele de Menandore — ea și locul înfometat dintre picioarele ei. Infecție și ceva de genul violului. Credea că a înțeles legătura acum. Era într-adevăr infectat și fidel predicției lui Feather Witch, că sângele ne-uman îl înnebunea. Nu existase o cățea albă care să-i fure sămânța. Iluzii febrile, viziuni de auto-mărire, urmate de bănuiala paranoică că i-a fost furată gloria promisă.

Explicând astfel starea lui sordidă chiar acum, sclav al unui Tiste Edur nebun. Un sclav, înghesuit sub fiecare călcâi imaginabil. Îngrozit și inutil odată ce toate posturile interne și autojustificările au fost lepădate.

Vrăjitoare pene. O iubise și n-ar fi avut-o niciodată și atât. Adevărul subliniat a scos la vedere, înspăimântător, de la care el a ascuns orice examinare directă și sinceră.

Nebunii au construit case din piatră solidă. Apoi a făcut cerc căutând o cale înăuntru. Înăuntru, unde perfecțiunea confortabilă aștepta. Oamenii, planurile și minciunile de-a dreptul i-au împiedicat orice efort, iar acesta era miezul conspirației. Din afară, până la urmă, casa părea reală. Prin urmare a fost real. Încă un pic de gheare la ușa de piatră, puțin mai mult lovire, încă o coliziune puternică va sparge acea barieră.

Și mai departe și rotund și rotund. Uranele uzate ale nebuniei.

A auzit zgârieturi pe piatra de dedesubt și, o clipă mai târziu, Feather Witch a apărut în vizor. Ea se ridică lângă el, cu mișcările sacadate, ca și cum ar fi avut febră.

— E rândul meu să fug? el a intrebat.

— Du-mă acolo, îndatorat. Acel tărâm de vis. Unde te-am găsit
înainte. — Ai avut dreptate tot timpul, spuse Udinaas. — Nu există.

— Trebuie să merg acolo. Trebuie să văd
singur. 'Nu. Nu știu cum.

'Idiot. Pot deschide calea. Mă pricep să deschid căi.
'Atunci ce?'

— Atunci tu alegi. Udinaas, du-mă la fantome. —
Acesta nu este un loc bun pentru a face asta...

Avea o mână strânsă în jurul a ceva, iar acum întinse mâna și îi strânse brațul cu acea mână, iar el simți impresia unei țiglă presată între ei.

Și a fost foc.

Orbitor, furios din toate părțile.

Udinaas a simțit că o greutate îl împinge din spate și s-a împiedicat înainte. Prin flăcări. În lumea pe care tocmai o plecase, acum avea să cadă pe stâncă, pentru scurt timp, apoi să lovească panta stâncoasă și să se prăbușească spre linia copacilor. Dar mocasinii lui au derapat pe teren plat și prăfuit.

Răsucire, pe un genunchi. Feather Witch se clătină în vedere, ca el trecând nevătămat prin zidul de foc. S-a întors asupra ei. *'Ce ai facut?'*

O mână i s-a închis în jurul gâtului, l-a ridicat departe de pământ, apoi l-a aruncat pe spate. Marginea rece și zdrențuită a unei lame de piatră apăsa pe partea laterală a gâtului lui. A auzit pe Feather Witch țipând.

Clipind, într-un nor de praf.

Un bărbat stătea deasupra lui. Scurt, dar o masă de mușchi. Umeri largi și brațe prea lungi, pielea de culoarea mierii aproape fără păr. Părul lung, negru, atârnă liber, înconjoară o față largă, cu trăsături puternice. Ochii întunecați străluceau de sub o sprânceană ca un raft. Blănuri atârnau într-o mantie cusută grosier, un mozaic de tonuri și texturi, partea inferioară vizibilă palidă și șifonată.

'Peth tol ool havra d ara.' Cuvintele erau groase, gama vocală ciudat trunchiată, ca și cum gâtul din care ieșeau acele sunete nu avea flexibilitatea unui bărbat normal.

— Nu te înțeleg, spuse Udinaas. Simți că alții se adunau în jur și o auzea pe Feather Witch blestemând în timp ce și ea era aruncată la pământ.

'Arad havra'd ara. En'aralack havra d'drah.'

Nenumărate cicatrici. Dovada unui antebraț rupt, osul reparat neuniform și acum înnodat sub mușchi și piele. Pometul stâng al bărbatului avea gropițe spre interior, nasul său lat turtit și apăsat într-o parte. Niciuna dintre pagube nu părea recentă. 'Nu vorbesc limba dumneavoastră.'

Mușchiul sabiei se ridică de pe gâtul sclavului. Războinicul se dădu înapoi și făcu un gest.

Udinaas se urcă în picioare.

Mai multe figuri îmbrăcate în blană.

Un bazin natural, cu pereți abrupți pe trei laturi. Crăpături verticale în pereții de piatră, unele suficient de mari pentru a oferi adăpost. Unde locuiau acești oameni.

Pe latura finală a bazinului, în stânga Letherii, se deschidea terenul. Și în depărtare — ochii sclavului se măriră — un oraș spulberat. De parcă ar fi fost smuls din pământ, rădăcini și toate, apoi rupt în bucăți.

Cadru din lemn de sub străzi pietruite și înclinate. Clădiri ghemuite înclinate în unghiuri aleatorii. Coloane răsturnate, clădiri rupte în jumătate cu camerele și podelele din interior dezvăluite, multe dintre acele camere încă mobilate. Bucăți uriașe de gheață putrezită erau vizibile în mijlocul peisajului urban spart.

— Ce loc este acesta? întrebă Feather Witch.

Se întoarse și o văzu urmărindu-i privirea de la câțiva pași depărtare. — Udinaas, unde ne-ai adus? Cine sunt aceşti sălbatici? 'Vis vol'raele absi'arad.'

Aruncă o privire către războinicul care vorbise, apoi ridică din umeri și își întoarse atenția către orașul îndepărtat. — Vreau să mă duc să mă uit.

— Nu te vor lăsa.

Exista o singură modalitate de a afla. Udinaas a pornit spre câmpie.

Războinicii pur și simplu priveau.

După o clipă, Feather Witch îl urma și veni lângă el. — Se pare că tocmai a fost . . . lăsat aici. Scăzut.'

— Este un oraș Meckros, spuse el. „Lemnul de la baze, este genul care nu crește niciodată îmbibat cu apă. Nu putrezește niciodată. Și vezi acolo, arătă el, acestea sunt rămășițele de docuri. Aterizări. Asta e șina unei nave, atârnând de acele linii. Nu am văzut niciodată un oraș Meckros, dar am auzit destule descrieri, iar acesta este unul. Smuls din mare. A venit gheața cu ea.

— Sunt movile, proaspăt ridicate, spuse ea. — Îi vezi?

Pământul brut, întunecat, se ridică din platile din jurul ruinelor, fiecare tumulă învăluită în bolovani. — Sălbaticii i-au îngropat pe Meckros mort, spuse el.

'Sunt sute. . .'

— Și fiecare suficient de mare pentru a ține sute de cadavre. — Se temeau de boală, spuse ea.

— Sau, în ciuda aspectului lor, sunt un popor plin de compasiune. — Nu fi prost, îndatorat. Sarcina ar fi durat luni de zile.

El a ezitat, apoi a spus: „Acela a fost doar un clan, Feather Witch, acolo în spate. În această regiune trăiesc aproape patru mii.

Ea se opri, îl apucă de braț și îl trase în jurul lui. — Explică-mi asta! şuieră ea.

Și-a răsucit brațul și a continuat să meargă. „Aceste fantome au amintiri puternice. De viețile lor, de carnea lor. Suficient de puternic pentru a se manifesta ca creaturi reale, fizice. Se numesc T'lan Imass...

I s-a tăiat respirația. „The Beast Hold”.

El a aruncat o privire spre ea. 'Ce?'

— Bibanul din os. Bătrân, Crone, Văzător, Șaman, Vânător și Urmărește. Furii de foc. Furat din Eres'al.'

'Eres'al. Aceasta este zeița Nerek. Falsa zeiță, sau așa au susținut cărturarii și magii noștri, drept justificare pentru cucerirea Nerekului. Sunt șocat să descopăr minciuna. În orice caz, imaginile de pe plăci nu sunt cele ale fiarelor? Pentru Beast Hold, vreau să spun.

— Numai printre versiunile mai sărace. *Piei* de fiare, drapate în jurul unor sălbatici întunecați, ghemuiți. Asta veți vedea pe cele mai vechi și mai pure plăci. Nu te preface la ignoranță, Udinaas. La urma urmei, ne-ai adus aici.

Se apropiau de cele mai apropiate tumule și puteau vedea, împânzind pământul brut, nenumărate obiecte. Ceramica spartă, bijuterii, arme de fier, aur, argint, idoli mici de lemn, bucăți de pânză. Bunurile rămase ale oamenilor îngropate dedesubt.

Feather Witch scoase un sunet care ar fi putut fi un râs. „Au lăsat comoara la suprafață, în loc să o îngroape cu cadavrele. Ce lucru ciudat de făcut.

— Poate ca jefuitorii să nu se deranjeze să sape și să deranjeze cadavrele. — Oh, o grămadă de jefuitori pe aici.

— Nu cunosc acest tărâm suficient de bine pentru a spune oricare dintre ele, spuse Udinaas, ridicând din umeri.

Privirea pe care i-a aruncat-o era neliniştită.

Mai aproape acum, orașul distrus se profila în fața lor. Barnacles cu crusta agățați de bazele unor stâlpi de lemn masiv, verticali. Fâșii negre, ofilite de alge marine. Mai sus, profilele în secțiune transversală ale cadrului și platformelor care susțin străzi și clădiri. Și, în bucățile masive de gheață gri și poroasă, fâșii de carne putrezită – nu umană. Membre supradimensionate, îmbrăcate în solzi plictisiți. Un cap lung, de reptilian, atârnând de un gât răsucit și rupt. Măruntaiele vărsate dintr-o burtă despicată. Picioare cu gheare, cu trei degete. Cozi zimtate. Armuri deformate și hamuri din piele, întinderi de pânză viu colorată,

strălucitoare ca mătasea.

— Ce sunt acele lucruri?

Udinaas clătină din cap. „Acest oraș a fost lovit de gheață, chiar dacă a fost rupt din lumea noastră. În mod clar, acea gheață deținea propriile secrete străvechi.

— De ce ne-ai adus aici?

Se întoarse spre ea, se strădui să-și stăpânească furia și reuși să o elibereze într-un oftat lung. Apoi a spus: „Vrăjitoarea cu pene, care a fost țigla pe care ai ținut-o în mână?”

— Unul dintre Fulcra. Foc.' Ea se clătina, apoi reluă. „Când te-am văzut, prima dată, am mințit când am spus că nu am văzut nimic altceva. Nici unul.'

— Ai văzut-o, nu?

— Sora Dawn. . . flăcările...

— Și ai văzut ce mi-a făcut.

'Da.' O soapta.

Udinaas se întoarse. — Nu mi-am imaginat, atunci, mormăi el. — Nu evocat de imaginația mea. Nu. . . nebunie . . .'

'Nu este corect. Tu, nu ești nimic. Un Îndatorat. Un sclav. Acel Wyval a fost destinat pentru mine. Eu, Udinaas!'

El tresări de furia ei, chiar dacă înțelegerea îl lovi. Forțând un râs amar. — Tu ai chemat-o, nu? Wyvalul. Îi voiai sângele și te avea pe tine, așa că otrava lui ar fi trebuit să te infecteze. Dar nu a fost. În schimb, m-a ales pe mine. Dacă aș putea, Feather Witch, ți-aș da-o. Cu plăcere — nu, nu este adevărat, așa cum mi-aș dori să fie. Fii recunoscător că sângele nu curge în vene. Este într-adevăr blestemul pe care ai spus că este.

— Mai bine să fii blestemat decât... Ea se opri și își întoarse privirea.

El i-a studiat chipul palid, iar în jurul ei părul blond, șifonat, care tremura de vântul vag, aproape lipsit de viață. — De ce, Feather Witch? Un sclav născut din sclavi. Condamnat să asculte vise nesfârșite de libertate - un cuvânt pe care nu îl înțelegi, probabil că nu îl vei înțelege niciodată. Placile trebuiau să fie calea ta de ieșire, nu-i așa? Nu luat în slujba semenilor tăi Letherii. Dar pentru tine. Ai prins o șoaptă de libertate, nu-i așa, în adâncul acelor plăci? Sau ceva ce *credeai că* este libertate. Pentru cât merită, Feather Witch, un blestem nu înseamnă libertate. Fiecare cale este o capcană, o capcană, care să te încurce în jocurile forțelor dincolo de orice înțelegere. Probabil că acele forțe preferă sclavii atunci când folosesc muritori, deoarece sclavii înțeleg în mod intrinsec natura relației impuse.

Ea s-a uitat la el. — Atunci de ce tu?

— Și nu tu? Și-a întors privirea. — Pentru că nu visam la libertate. Poate. Înainte să fiu sclav,

eram îndatorat, așa cum îmi amintești cu fiecare ocazie. Datoria își modelează propriul tip de sclavie, Feather Witch, în cadrul a

sistem conceput pentru a asigura ca puțini să scape vreodată odată ce acele lanțuri s-au închis în jurul lor.

Ea și-a ridicat mâinile și le-a privit. „Suntem cu adevărat aici? Totul pare atât de real.

— Mă îndoiesc, răspunse Udinaas.

— Nu putem rămâne?

— În lumea plăcilor? Spune-mi tu, vrăjitoare pene.
— Acesta nu este tărâmul viselor tale, nu-i așa?

Se strâmbă pentru a-și ascunde amuzamentul față de sensul neintenționat din spatele întrebării ei. 'Nu. Te-am avertizat.

— Am așteptat să spui asta. Numai că nu pe un asemenea ton de regret.

— Te aștepți la furie?

Ea a dat din cap.

„Am avut o mulțime de asta”, a recunoscut el. —
Dar a dispărut. 'Cum? Cum o faci să dispară?

Îi întâlni privirea, apoi clătină pur și simplu din cap. O întoarcere obișnuită, priviți încă o dată asupra ruinelor. — Această distrugere, acest măcel. Un lucru groaznic de făcut.

— Poate că au meritat. Poate au făcut ceva...

— Feather Witch, întrebarea despre ce se merită ar trebui să fie pusă rar, sau vreodată. A cere aceasta duce la o judecată mortală și la acte de răutate neatenuată. Atrocitatea revăzută în numele justiției generează propria sa atrocitate. Noi, Letherii, suntem destul de blestemati cu dreptate, fără să mai invităm încă”.

— Trăiești blând, Udinaas, într-o lume foarte
grea. — Ți-am spus că nu sunt lipsită de
furie.
— Pe care îl însângerezi, într-un fel, înainte de a putea răni pe

altcineva. — Deci eu fac toată sângerarea, nu?

Ea a dat din cap. — Mă tem că o faci, Udinaas. A oftat
și s-a întors. 'Să ne întoarcem.'

Una lângă alta, ei și-au făcut drum spre sălbaticii care așteptau și satul lor de peșteri.

— Dacă am putea să-i înțelegem, spuse Feather Witch.

— Șamanul lor este mort.

— La naiba, Udinaas!

În bazin, unde ceva se schimbase. Apăruseră patru femei și cu ele era un băiat. Cine era om.

Războinicul care vorbise mai devreme s-a adresat acum băiatului, iar el a răspuns în aceeași limbă, apoi s-a uitat la Udinaas și la Vrăjitoarea Pene. Arătă, apoi, încruntat, spuse: — Letherii.

'Mă înțelegi?' întrebă Udinaas.

'Niste.'

— Tu ești Meckros?

'Niste. Letherii Indatorati. Îndatorat. Mama și tata. Au fugit să locuiască cu Meckros. Trăiește liber, libertate. În libertate.'

Udinaas făcu un semn către orașul ruinat. 'Casa ta?'

'Niste.' A luat mâna uneia dintre femeile care îl însoțeau. 'Aici.'

'Cum te numești?'

— Rud Elalle.

Udinaas aruncă o privire către Feather Witch. *Rud* însemna *găsit* în limba comercială Meckros. Dar, desigur, și-a dat seama, ea nu ar ști asta. — L-am găsit pe Elalle, spuse el în limbajul comercianților, mă poți înțelege mai bine?

Chipul băiatului s-a luminat. 'Da! Bun, da! Ești marinar, așa cum a fost tatăl meu. Da.'

— Acești oameni te-au salvat din oraș?

'Da. Sunt Bentract. Sau au fost, orice înseamnă asta... știi? A scuturat din cap. — S-au găsit, au mai fost și alți supraviețuitori?
'Nu. Toți morți. Sau pe moarte, apoi moartă.

— Și cum ai supraviețuit?

'Ma jucam. Apoi s-au auzit zgomote groaznice și țipete, iar strada a fost ridicată, apoi s-a rupt, iar casa mea a dispărut. Am alunecat spre o crăpătură mare care era plină de colți de gheață. aveam să mor. Ca toți ceilalți. Apoi am lovit două picioare. În picioare, ea stătea în picioare, de parcă strada era încă plană.

'Ea?'

— Aceasta este limba comercianților, nu-i așa? spuse Feather Witch. — Încep să înțeleg – este ceea ce tu și Hulad folosiți când sunteți împreună.

— Era foc alb, spuse băiatul. — Înalt, foarte, foarte înalt, și ea sa întins și m-a luat în sus. Făcu un gest ca să mimeze o mână care ținea gulerul cămășii sale. „Și ea a spus: *Oh, nu, nu va face.* Apoi ne plimbam. In aer. Plutind deasupra tuturor până am ajuns cu toții aici. Și ea a înjurat. Înjurături și înjurături.

— A mai spus ceva, în afară de înjurături?

— Ea a spus că a muncit din greu la acest beget, iar nenorocitul ăla blestemat fără picioare nu avea să-i strice planurile. Nicio șansă, nu, nicio șansă și va plăti pentru asta. Ce înseamnă beget?

— Aşa credeam, mormăi Feather Witch în Letherii.

Nu.

— Ochi remarcabili, continuă Feather Witch. — Trebuie să fie a ei. Ale tale sunt mult mai întunecate. Mai plictisitor. Dar gura aceea. . .'

Nu. „Găsit”, reuși Udinaas, „câți ani ai?” 'Am
uitat.'

— Câți ani aveai înainte ca gheața să spargă
orașul? 'Șapte.'

Triumfător, Udinaas s-a răsucit pentru a înfrunta Feather Witch.

— Şapte, spuse din nou băiatul. — Şapte săptămâni. Mama tot spunea că cresc prea repede, așa că trebuie să fiu înalt pentru vârsta mea.

Zâmbetul lui Feather Witch era ciudat rupt.

Războinicul Bentract vorbi din nou.

Băiatul a dat din cap și a spus: „Ulshun Pral spune că are o întrebare pe care vrea să ți-o pună”.

Un răspuns amorțit. 'Daţi-i drumul.'

— Rae'd. Veb entara tog'rudd n'lan n'vis thai? List vah olar n'lan? Ste Shabyn?

„Femeile vor să știe dacă le voi mânca când voi îmbătrâni. Vor să știe ce mănâncă dragonii. Vor să știe dacă ar trebui să le fie frică. Nu știu ce înseamnă toate astea.

„Cum pot fi mâncate? Sunt... Udinaas se opri. *Ia-mă rătăciți, ei nu știu că sunt morți!* — Spune-le să nu-și facă griji, Found.

'Ki'bri arasteshabyn bri por'tol tun logdara kul absi.'

Ulshun Pral spune că i-au promis că vor avea grijă de mine până se întoarce. — Entara tog'rudd av?

Băiatul a clătinat din cap și a răspuns în limba războinicului.

— Ce a întrebat? întrebă Udinaas.

— Ulshun Pral a vrut să știe dacă ești tatăl meu. I-am spus că tatăl meu e mort. I-am spus, nu, nu ești. Tatăl meu a fost Araq Elalle. El a murit.'

În Letherii, Feather Witch a spus: „Spune-i, Udinaas”. 'Nu. Nu e nimic de spus.

— L-ai lăsa să-l facă. . . *femeie?.'*

Se întoarse spre ea. — Și ce ai vrea să fac? Să-l iei cu noi? *Nici măcar nu suntem aici!*

'T'un havra'ad eventara. T'un veb vol'raele bri rea han d En'ev?'

Băiatul a spus: „Ulshun Pral te înțelege acum. Niste. El spune că sunt găuri și ai vrea să mergi acolo?

— Găuri? întrebă Udinaas.

Feather Witch pufni. 'Porti. Adică porți. Le-am simțit. Sunt porți, Udinaas. Cei puternici.

— În regulă, îi spuse Udinaas lui Found.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse băiatul. — Dar voi veni cu tine. Nu e departe.'

S-au îndreptat cu pași mari spre gura uneia dintre peșterile mai mari. Trecută în întunericul rece, podeaua aspră înclinând în sus vreo douăzeci de pași, apoi începând din nou să se cufunde. În caverne cu pereții înghesuiți de imagini pictate în ocru roșu și galben, contururi negre înfățișând fiare străvechi în picioare sau alergând, unele căzând cu sulițe ieșind din ele. Mai înăuntru, o peșteră mai mică, cu eforturi ca un băț negru pe pereți și tavan, o încercare zbuciumată a T'lan Imass de a-și picta propriile forme. Flori de vopsea roșie conturând amprente fantomatice ale mâinilor. Apoi poteca s-a îngustat și a început din nou o ascensiune treptată. În față, o fisură verticală din care lumina se revărsa înăuntru, o lumină plină de culori curgătoare, de parcă ar fi ars o flacără nepământeană dincolo.

Au ieșit pe o întindere neuniformă, dar în mare parte plană, de rocă înnegrită. Mici bolovani așezați cap la cap formau o cale de apropiere de la gura peșterii, care îi conducea pe o spirală spre centrul poienii. Dincolo, cerul strălucea cu culori învolburate, ca niște curcubee spulberate. Un tufiș de pietre plate domina centrul spiralei, în forma aspră și incomodă a unei siluete stând pe două picioare din pietre stivuite, unul lat formând șoldurile, trunchiul fiind format din încă trei, brațele fiecare câte un singur. piatră dreptunghiulară proeminentă în

lateral, capul o singură stâncă alungită învelită în lichen. Figura brută stătea în fața unei structuri ghemuite asemănătoare unui turn, cu cel puțin douăsprezece laturi. Fețele erau netede, lustruite ca fațetele cristalului natural. Cu toate acestea, lumina în nenumărate culori s-a fulgerat sub fiecare dintre aceste suprafețe, fiecare plan în spirală spre interior într-o gaură întunecată.

Udinaas putea simți o presiune în aer, ca de forțe încordate menținute în echilibru.

Scena părea periculos de fragilă.

'Vi han onralmashalle. S'ril k'ul havra En'ev. N'vist'. Lan'te.'

Ulshun spune că oamenii lui au venit aici cu un bonecaster.
Era un tărâm al furtunilor. Și fiare, nenumărate fiare care vin
din acele gropi. Nu știau ce sunt, dar au fost multe lupte.
Războinicul T'lan Imass vorbi din nou, îndelung.

„Tăstatorul lor de oase și-a dat seama că spărturile trebuie sigilate, așa că ea a apelat la puterea pietrei și a pământului, apoi s-a ridicat în noul ei trup etern, pentru a sta în fața rănilor. Și ține totul cu liniște. Ea stă acolo acum și va rămâne acolo pentru totdeauna.

— Cu toate acestea, sacrificiul ei a blocat T'lan Imass aici, nu-i așa? întrebă Udinaas.

'Da. Dar Ulshun și oamenii lui sunt mulțumiți.

'Vi truh larpahal. Ranag, bhed, tenag tollarpahal. Kul havra thelar. Kul.' — Pământul acesta este o potecă, ceea ce am numi drum, spuse Found, încruntat ca

se strădui să dea un sens cuvintelor lui Ulshun. — Turmele migrează, înainte și înapoi. Se pare că vin de nicăieri, dar vin mereu.

Pentru că, la fel ca înșiși T'lan Imass, sunt amintiri fantomă.

— Drumul duce aici? întrebă Feather Witch în limba negustorilor.

— Da, spuse Found.

— Și vine de unde?

'Epal en. Vol'sav, thelan.

Băiatul a oftat, și-a încrucișat brațele frustrat. — Ulshun spune că suntem într-un

. . . revărsare? De unde vine drumul a sangerat pentru a revendica drumul în sine. Și înconjoară acest loc. Dincolo, există. . . nimic. Uitare. Nerealizat.'

— Deci ne aflăm într-un tărâm? întrebă Feather Witch. — Care Hold revendică acest loc?

'O listă evbrox'l Tev. Starvald Demelain Tev.'

Ulshun este încântat că înțelegi Holds. El este ochi strălucitor. Încântat, și surprins. El îl numește Hold Starvald Demelain.

— Nu cunosc numele ăsta, spuse ea, încruntându-se.

T'lan Imass a vorbit din nou, iar în cuvintele Udinaas a simțit o listă. Apoi mai multe liste și, auzind a doua listă, a început să recunoască nume.

Băiatul a ridicat din umeri. 'T'iam, Kalse, Silannah, Ampelas, Okaros, Karosis, Sorrit, Atrahal, Eloth, Anthras, Kessobahn, Alkend, Karatallid, Korbas . . .
Olar. Eleint. Draconean. Dragonii. Dragonii Puri. Locul de unde vine drumul este închis. De sângele amestecat care s-a adunat cu mult timp în urmă. Draconus, K'rul, Anomandaris, Osserc, Silchas Ruin, Scabandari, Sheltatha Lore, Sukul Ankhadu și Menandore. A fost, spune el, Menandore cel care m-a salvat. Ochii băiatului s-au mărit brusc. — Nu arăta ca un dragon!

Ulshun a vorbit.

Found dădu din cap. 'În regulă. El spune că ar trebui să poți trece de aici. El așteaptă cu nerăbdare să te revadă. Îți vor pregăti un festin. Vițel Tenag. Te întorci, nu-i așa?
— Dacă putem, spuse Feather Witch, apoi trecu la Letherii. — Nu-i așa, Udinaas?

Se încruntă. 'De unde sa stiu eu?'

— Fii milostiv.

— Pentru tine sau ei?

'Ambii. Dar mai ales fiului tău.

Nu a vrut să audă nimic din toate astea și a ales să studieze turnul cu fațete. Nu o singură cale, deci, ci mai multe uși. Cel puțin douăsprezece. Alte douăsprezece lumi, atunci? Cum ar fi ele? Ce fel de creaturi i-au populat? demonii. Și poate că asta era tot ce însemna cuvântul „demon”. O creatură ruptă din propriul său tărâm. Legat ca un sclav de un nou stăpân căruia nu-i păsa nimic de viața lui, de bunăstarea lui, care pur și simplu l-ar folosi ca orice alt instrument. Până când va fi inutil, după care va fi aruncat.

Dar m-am săturat de simpatie. De a simți asta, cel puțin. Aș fi binevenit să-l primesc, chiar dacă doar pentru a mântui toată această autocompătimire. Fii milostiv, spuse ea. Puțin bogat, venind de la ea. Se uită înapoi la băiat. Fiul meu. Nu, doar sămânța mea. Nu a luat nimic altceva, nu avea nevoie de nimic altceva. Sângele Wyval a fost

cel care a atras-o, trebuie să fi fost. Nimic altceva. Nu fiul meu. Sămânța mea.

Creste prea repede. Asta era trăsătura dragonilor? Nu e de mirare că femeile T'lan Imass s-au speriat. A oftat, apoi a spus: „Găsit, mulțumesc. Și mulțumirile noastre de asemenea lui Ulshun Pral. Așteptăm cu nerăbdare sărbătoarea vițelului Tenag. S-a confruntat cu Feather Witch. — Poți să alegi calea potrivită?

„Carnea noastră ne va trage înapoi”, a răspuns ea. — Hai, nu avem idee cât timp a trecut în lumea noastră. Ea îl luă de mână și îl conduse pe lângă silueta de piatră. „Lumi de vis. Imaginați-vă ce am putea vedea, dacă am putea alege. . .'

— Nu sunt lumi de vis, Feather Witch. Sunt reali. În acele locuri, noi suntem fantomele.

Ea pufni, dar nu spuse nimic.

Udinaas se întoarse pentru o ultimă privire înapoi. Băiatul, Găsit, ia dintr-o sclavă și o femeie cu sânge draconic, crescută de niciunul. Și alături de el, acest sălbatic nepoliticos care credea că încă mai trăiește. Credea că este în carne și oase, un vânător și conducător cu pofte, dorințe, un viitor în care să pășim. Udinaas nu a putut decide care dintre cei doi era mai patetic. Văzându-i, așa cum făcea și acum, amândoi i-au frânt inima și nu părea nicio modalitate de a distinge între cei doi. *De parcă durerea ar avea arome.*

S-a rotit. — Bine, du-ne înapoi.

Mâna ei se strânse pe a lui și îl trase înainte. O privi pășind în peretele de lumină arzătoare. Apoi a urmat.

Atri-Preda Yan Tovis, numită Twilight de acei soldați sub comanda ei care aveau în strămoșii lor sângele pescarilor indigeni dispăruți de mult din Fent Reach – pentru că asta înseamnă numele ei – stătea pe zidul masiv care înconjoară Turnul de la Coasta de Nord. , și a privit la apele Mării Nepa. În spatele ei, un drum lat și înălțat ieșea de la baza turnului de veghe și tăia o potecă dreaptă spre sud, prin două leghe de pădure veche, apoi o treime de legă de teren agricol, pentru a se termina la răscrucea de drumuri chiar înainte de Poarta interioară a fortificației. orașul Fent Reach.

Acesta era un drum pe care urma să-l urmeze. În grabă.

Alături de ea, localnicul Finadd, un bărbat bântuit, subțire ca o salcie, a cărui piele părea aproape fără sânge, și-a dres glasul pentru a treia oară în ultima duzină de bătăi ale inimii.

— În regulă, Finadd, spuse Twilight.

Bărbatul oftă, un sunet de ușurare nerușinată. — Voi aduna echipele, Atri-Preda.

'Într-o clipă. Mai ai o alegere de făcut. —
Atri-Preda?

— După estimarea dumneavoastră, la câte nave Edur ne uităm?

Finadd-ul miji spre nord. — Aș judeca opt, nouă sute dintre atacatorii lor. Merude, Den-Ratha, Beneda. Transporturile acelea supradimensionate — nu le-am văzut până acum. Cinci sute?'

— Aceste transporturi sunt modelate pe cont propriu, spuse Twilight. — Și ai noștri au cinci sute de soldați fiecare, o navă de aprovizionare completă din cinci. Presupunând aici același raport. Patru sute de transporturi pline cu războinici Edur. Adică două sute de mii. Raiders aceia poartă optzeci până la o sută. Să presupunem că o sută. Astfel, nouăzeci de mii. Forța pe cale să aterizeze pe șuvița de dedesubt este, așadar, de aproape trei sute de mii.

— Da, Atri-Preda.

— Cinci mii de Edur au aterizat în faţa Fortului First Maiden în această dimineaţă. Garnizoana schelet a înșeuat fiecare ca pe care-i mai rămăsese și călărește din greu spre Fent Reach. Unde am garnizoana mea.

— Putem concluziona, spuse Finadd, că aceasta reprezintă forța principală a flotei Edur, forța principală, într-adevăr, a întregului popor și invazia lor sinucigașă.

Ea îi aruncă o privire. — Nu, nu putem concluziona așa ceva. Nu am cunoscut niciodată populația din ținuturile Edur.'

— Atri-Preda, putem ține Fent Reach săptămâni întregi. În acel timp, va fi sosit o armată de ajutor și îi putem zdrobi pe nenorociții cu pielea cenușie.

— Cadrul meu de magi din oraș, spuse ea după o clipă, se ridică la trei vrăjitori dubioși, unul dintre ei niciodată treaz, iar ceilalți doi părând intenționați să se ucidă unul pe altul din cauza unei ucideri trecute. Finadd, vezi întunericul mării de sub acele nave? Locuitorii din Trate știu bine acea apă întunecată și ce conține.

— Ce spui, Atri-Preda?

— Desigur, întoarce-te cu noi cu soldații tăi, Finadd. Sau rămâneți și

aranjați-vă capitularea oficială cu primele elemente care vor ateriza.

Gura bărbatului se deschise încet.

Twilight se întoarse și se îndreptă spre scările care duceau în curte. — Renunț la Fent Reach, Finadd.

— Dar Atri-Preda! Ne-am putea retrage înapoi la Trate! Noi toti!'

S-a oprit cu trei trepte mai jos. — A apărut o a treia flotă, Finadd. În Marea Katter. Am fost deja tăiați.

— Ia-ne rătăcirea!

Twilight și-a reluat coborârea. Pe sub răsuflarea ei, ea mormăi: „Dacă ar putea. . .'

Toate întrebările s-au terminat. Invazia începuse.

Orașul meu este pe cale să fie cucerit. Din nou.

Capitolul șaisprezece

> Vechiul șanț de drenaj fusese cândva un pârâu, cu mult înainte ca colibele să fie dărâmate și stăpânii să înceapă să-și construiască casele din piatră. Dărâmăturile și nămolurile murdare formau malurile, târându-se de paraziți. Dar acolo, în pieptul meu, un foc întunecat a aprins de furie liniștită în timp ce mergeam pe pistă căutând vocea pierdută, vocea acelui flux apos eliberat, pietricelele de sub limba curgătoare. Știam atât de bine acele pietre netede, comoara de formă mângâietoare a copilului și modul în care, atunci când se usucă, o singură picătură de lacrimă sau ploaie putea face culoarea să înflorească din nou amintirea găsită a căminului său - comoara acestui copil și copilul a fost eu și comoara eram ai mei, iar copilul meu chiar în această dimineață l-am descoperit, îngenuncheat mânjit pe malul putrezit, jucându-mă cu cioburi de oale sparte care nu cunoșteau decât nuanțe de gri, indiferent cât de adânci și cât de curgând aceste lacrimi.

ÎNAINTE DE TATA _

F ENT FĂRĂ NOM

Visele puteau să treacă printre clipirile unui om, la care se răspundea prin turnare sălbatică, dezorientare și un val neoprit de emoții discordante. Udinaas a descoperit că alunecase în jos, era cocoțat precar pe margine, cu membrele înțepenite și dureroase. Soarele căzuse mai jos, dar nu cu mult. În spatele lui, ridicându-se dintr-o grămadă mototolită, se afla Feather Witch, cele două jumătăți de țiglă spartă căzând dintr-o mână și zăngănind pe piatră o clipă înainte de a aluneca în tufiș și stânci de dedesubt. Părul îi ascundea fața, ascundea emoțiile scrise acolo.

Udinaas a vrut să țipe, să-și dea drumul durerea și furia fără sursă de sub ea. Dar ce a fost nou în utilizare? Ce era nou în a nu avea la ce să atingem, la care să ne străduim? Se ridică de pe marginea pietrei prăbușite și se uită în jur.

Armata era în mișcare. Ceva se schimbase. A văzut grabă dedesubt. — Trebuie să ne întoarcem, spuse el.

— La ce? Aspru, amar.

— La ceea ce eram înainte.

— Sclavi, Udinaas.

'Da.'

— L-am gustat acum. L-am gustat!'

El a aruncat o privire spre ea, a privit cum ea stătea mai dreaptă, trăgându-și părul din ochi și l-a fixat cu o privire fioroasă. — Nu poți trăi așa.

'Nu pot?'

Ea și-a întors privirea. Nevrând să vadă, bănui el. Nevrând să înțeleagă.

— Mergem spre Trate, Vrăjitoarea Pene.
'A cuceri. La . . . înrobește.'

— Detalii, mormăi el, ridicându-se precaut în picioare. El i-a oferit o mână de ajutor. — Mayen te vrea.

— Ea mă bate, acum.

'Știu. Nu ai reușit să ascunzi vânătăile.

— Îmi rupe hainele. Mă folosește. În moduri care durea. M-am rănit tot timpul. — Ei bine, spuse Udinaas, el nu îi face asta. Nu că ar fi multe. . .

sensibilitate. Presupun că e prea tânăr pentru asta. Nici ea nu are puterea de a prelua controlul. Invata-l. Ea e . . . frustrat.'

— Ajunge să înțelegi asta, să înțelegi asta. Ajunge, îndatorat! Nu-mi pasă de punctul ei de vedere, nu mă interesează să pășesc în umbra ei, să încerc să văd lumea așa cum o vede ea. Nimic din toate astea nu

contează, când se răsucește, când mușcă, când împinge. . . Nu mai vorbi, Udinaas. Stop. Nu mai.'

— Ia-mă de mână, Feather Witch. Este timpul.' — Aș prefera să-l mușc.

Știu. Nu a spus nimic.

— Deci nu o rănește, nu-i așa?

„Nu fizic”, a răspuns el.

'Da. Ce ii face el. . .' ea ridică privirea, cercetându-i ochii, „Îți fac”.

— Și ai prefera să muști.

Ea nu a răspuns. Ceva trecu în privirea ei, apoi se întoarse chiar și când îl lua de mână.

El o trase în picioare.

Ea nu se uita la el. — Voi coborî primul. Așteaptă o
clipă.' 'În regulă.'

O armată s-a trezit cu piciorul, roiind podeaua pădurii. La nord, cenușa casei. La sud, Trate. Ar fi . . . răzbunare.

Detalii.

O licărire de mișcare în jos, apoi . . . nimic.

Trull Sengar continuă să cerceteze încă o clipă, apoi se aşeză înapoi în spatele căderii copacului. „Am fost descoperiți”, a spus el.

Ahlrada Ahn mormăi. 'Acum ce?'

Trull se uită în stânga și în dreapta. Abia putea distinge cei mai apropiați războinici, nemișcați și sub acoperire. — Asta depinde, mormăi el. — Dacă vor intra acum în vigoare.

Au așteptat, pe măsură ce după-amiaza se stingea.

Undeva în pădurea de dedesubt era o brigadă Letherii, iar în ea un cadru de mag care detectase prezența lui Tiste Edur poziționat să apere podul. Printre ofițeri, surpriză, poate consternare. Magii ar fi la lucru încercând să discearnă numere precise, dar asta s-ar dovedi dificil. Ceva din sângele lui Edur i-a sfidat, a rămas evaziv la eforturile lor vrăjitorii. Ar trebui luată o decizie și depindea mult de personalitatea comandantului. Procedați într-un mod precaut și măsurat până la stabilirea contactului direct, după care o succesiune de sonde ar determina puterea inamicului. Au existat însă riscuri în acest sens. Apropiindu-se suficient de mult pentru a măsura ascuțimea colților inamicului a invitat o mușcătură care ar putea să nu se lase, ducând la

o luptă înclinată în care tot avantajul era cu Tiste Edur. Bătăliile în sus au fost întotdeauna costisitoare. Și adesea retragerea sa dovedit sângeroasă și dificilă. Mai rău, existau șanse mari de o dezamăgire totală, care să ducă la măcel.

Sau comandantul ar putea ordona cadrelor magice să declanșeze un atac vrăjitor și astfel să distrugă pădurea deasupra lor. Un astfel de atac, desigur, a servit pentru a expune poziția magilor acelor vrăjitori Edur care ar putea fi prezenți. Și spectatorilor și demonilor care îi însoțesc. Dacă atacul era tocit, cadrele aveau probleme.

În cele din urmă, comandantul putea alege să se retragă. Cedeți podul și întoarceți-vă la apărarea solidă a Fortului Înalt, invitând la o bătălie mai tradițională - genul pe care letherii au luptat de secole, împotriva forțelor inamice de tot felul și aproape invariabil cu mare succes.

Era comandantul prea încrezător și precipitat? Dacă da, atunci Trull Sengar și cei cincizeci de războinici ai săi fie ar fi fost măcelăriți, fie forțați să se întoarcă pe cealaltă parte a podului, rezultatul dovedindu-se tactic dezastruos pentru Hanradi Khalag și războinicii săi în avans. O traversare contestată a podului i-ar forța pe Fear și pe Hanradi să dezvăluie întreaga întindere a puterii vrăjitoare care însoțește armata – putere menită să-i distrugă pe apărătorii Fortului Înalt. În schimb, un comandant prudent sau timid ar alege să se retragă, iar asta ar asigura un succes Edur.

Trull îşi întoarse drumul înapoi pentru a privi peste căderea copacului. Nicio mișcare dedesubt. Aerul părea supranatural de liniştit.

— Dacă nu se închid curând, spuse Ahlrada cu voce joasă, vor fi pierdut avantajul.

Trull dădu din cap. Preocupări suficiente pentru a-i ocupa mintea, pentru a-i fura atenția maximă. Nu a avut luxul de a se gândi la alte lucruri. Acesta, a decis el, era de preferat. O ușurare. *Și pot rămâne aici, în această formă tensionată a gândurilor minții mele, de acum înainte. Mă va duce prin acest război. Trebuie sa. Te rog, du-mă prin acest război.*

Umbrele erau lungi pe versantul de dedesubt, tăindu-se transversal, razele de lumină prăfuită a soarelui se scurgeau în ceață aurie prin care pluteau insectele.

O șoaptă de sunet – în spatele lor, apoi pe toate părțile.

Wraiths, curgând în jos, alunecând pe lângă întunericul de dedesubt.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

Trull alunecă înapoi în jos și se rostogoli pe spate. Căptușeală între tufiș și copaci în sus, lupi cu spate argintiu. O jumătate de duzină, apoi o zece, ochi strălucitori sclipind din capetele în jos.

O fiară s-a apropiat de Trull. S-a încețoșat brusc, aerul umplându-se cu un miros înțepător și picant, iar o clipă mai târziu, Trull se trezi uitându-se în

ochii de chihlimbar ai lui B'nagga.

Jheck zâmbi. — La o mie de pași mai jos, Trull Sengar. Sunt în plină retragere.

— Te-ai descurcat bine, spuse Ahlrada.

Rânjetul s-a lărgit. — Războinicii nu sunt decât la două mii de pași de pod. Frații mei au găsit un cadavru, ascuns în perie. Munca ta?'
— Un cercetător avansat, spuse Trull.

— Magii i-au legat un fir. Ei știau că vii. Fără îndoială că i-a încetinit și mai mult.

— Deci, spuse Ahlrada, trebuie să le contestăm retragerea?

— A fost un gând. Dar nu, wraithurile nu vor face altceva decât să-i vâneze. Țineți-le pe margine și în mișcare la dublu marș. Până când vor ajunge High Fort, vor fi dureri de picioare și cu ochii îngroșați. Nu le vom oferi prea mult timp să se odihnească. Se aşeză ghemuit. 'Am vesti noi. Primul Fort Maiden a căzut. Nicio bătălie — garnizoana fugise deja înapoi în Fent Reach.

— După cum era de așteptat, spuse Trull.

'Da. Dacă Letherii aleg să ia o poziție la Fent Reach, va fi un scurt asediu. Chiar și acum, navele noastre au aterizat și războinicii mărșăluiesc spre oraș.

— Niciun contact cu nicio flotă Letherii? Trull a fost surprins. Acele transporturi erau vulnerabile.

'Nici unul. Forțele împăratului sunt poziționate deasupra lui Trate, nedetectate încă. În următoarele câteva zile, prieteni, vor avea loc patru bătălii majore. Și, vrând sabia, granița de nord va cădea.

Cel puțin, vom avea toată atenția lor.

beat orb. O descriere pe care Seren Pedac a căutat să o exploreze, cu toată intenția tulbure a unei minți otrăvite în prostie. Dar, cumva, ea a eșuat. În loc să fie oarbă, era dureros de conștientă de figurile de pe toate părțile mesei ei mici, de presa clocotită și de sunetul dărâmăturii de nenumărate voci. Prostia trebuia încă să sosească și, probabil, nu

va veni niciodată, așa cum stăruia sobrietatea neclintită, obscenată, neclintită și indiferentă față de ceștile de vin aparent nesfârșite pe care le bău.

Emoție înfierbântată, zeci de voci care își rostesc variațiile de-ți-am spus-așa către turme de capete dând din cap. Proclamații și previziuni, the

cuvinte strălucitoare de lăcomie dornice să se dezlănțuie pe prada câmpurilor de luptă înghesuite de Edur mort. *Da-le First Maiden Fort, da. De ce nu? Trageți nenorociții înăuntru și înăuntru. Ai văzut ce a făcut cadrele în noaptea aceea? O vor face din nou, de data asta împotriva ticăloșilor cu fața de cenuşă. Am un biban la jumătatea farului, am plătit o avere pentru el, o să văd totul.*

Totul se va termina la Fent Reach. Li se vor însângera nasul și atunci cadrele vor lovi flota din Katter Sea. Am un interes pentru o porțiune de pe Coasta Bight, drepturi de salvare. Îndreptându-te până acolo de îndată ce se termină.

S-au lăsat înconjurați, vă spun eu. Twilight doar așteaptă ca asediul să se stabilească. Ce este asta? Vrei să spui că s-a predat? Ia-ne rătăcitoare, omule, ce fel de minciuni arunci aici? Ești un trădător al naibii, ești un blestemat Hull Beddict? Taci din gura ta sau o voi face pentru tine ...

Te ajut, Cribal, asta e o promisiune. A coase buzele strânse este ușor ca a repara pânzele și am făcut asta de ani de zile -

Unde s-a dus?

Ah, nu contează, Cribal ...

Trădătorii trebuie să primească o lecție, Feluda. Haide, văd că mă îndrept spre uşă ...

Să stai singur, nu face bine nici unei femei, dragă. Lasă un bărbat cumsecade să te ia departe de toate astea. . .

Seren Pedac se încruntă, ridică privirea la silueta care se profila deasupra mesei ei. Mintea ei a răspuns: *Bine,* chiar dacă se încruntă și se întoarse.
— Nimic care să merite scuipatul nu se spune aici, fetiță. Vrei să bei. Bine, stai și bea. Tot ce ofeream a fost un loc mai liniștit pentru a face asta, e tot.

'Pleacă de aici.'

În schimb, bărbatul s-a așezat. „Te-am urmărit toată seara. Doar un alt Letherii? M-am întrebat asta o singură dată. Nu, cred, nu acesta. Așa că întreb, iar cineva spune: „Aceasta este Acquitor, Seren Pedac. A

fost sus la tratatul care s-a acru. Era sub contract cu Buruk cel Pale, cel care s-a spânzurat și la naiba dacă nu ea l-a găsit cu ochii de pește și murdar.” Și cred că nu este un lucru ușor. Nu e de mirare că stă acolo încercând să se îmbată și nu funcționează.

Ea îşi fixă privirea asupra lui, văzându-l clar pentru prima dată. Față cusută, ras curat, păr până la umeri și nuanța fierului lustruit. A lui

vocea a sunat din nou în capul ei, confirmând ceea ce a văzut. — Nu eşti Letherii.

Un zâmbet larg, uniform, dinți albi. — Ai avut dreptate, fără supărare, dar mă bucur de asta.

— Tu nu ești Faraed. Nerek. Tarthenal. Nici Fent, nici măcar Meckros...

„De ce sunt eu nu ai auzit niciodată, crede-mă, fetiță. Un drum lung de acasă.

'Ce vrei?'

— Făceam o ofertă, dar trebuia făcută în liniște. Privat... —
Sunt sigur că...

— Nu așa, deși mi-aș considera averea în creștere dacă s-ar întâmpla așa cum crezi tu că am vrut să spun. Nu.' Se aplecă înainte, făcându-i și el semn mai aproape.

Zâmbetul ei ironic, se înclină peste masă până când nasurile lor aproape că se atingeau. 'Nu pot să aștept.'

A retras o fracțiune. „Făule, ești o vie care îți răzbate. Bine, atunci, ascultă. Ne-am luat o barcă...

'Noi?'

— O barcă, iar noi părăsim fundul ăsta al unui regat. 'Unde sa?
Korshenn? Pilott, armistițiu? Kolanse?

— Ce rost ar avea asta? Primii trei pe care i-ați numit îi aduc un omagiu lui Lether, iar Kolanse este o mizerie din tot ce auzim. Achizitor, lumea e mult mai mare decât ai putea crede...

'Este? De fapt, este *mai mic* decât cred.

— Același gunoi, altă gaură, nu? Poate ai dreptate. Dar poate că
nu. 'Cine eşti tu?'

— Doar cineva aflat la distanță lungă de casă, așa cum am spus. Ne-am gheare afară din Assail, doar ca să ne găsim aici și, doar ajungând

în afurisita noastră sită a unei bărci, am datorat bani. Doar pășind pe doc, datoram mai mult. Au trecut șapte luni și suntem până acum îndatorați prințul K'azz însuși nu ne-a putut elibera calea înapoi. Traim din resturi si faci treaba urata si ne putrezeste pe toti...

— Ai fost soldat.

— Încă sunt, fată.

— Deci, alătură-te unei brigade...

S-a frecat de fața, a închis ochii pentru o clipă, apoi a părut că a luat o decizie. A fixat-o cu ochii lui rece și albaștri. — Se strigă către Abis, fetiță, și nici unul Letherii nu ascultă. Voi, oameni buni, aveți probleme. Probleme serioase. Fent Reach sa predat. Acum, Twilight este un comandant inteligent și capabil, așa că ce a determinat-o să facă asta? Gândește-te, Achizitor.

— Ea a văzut că era fără speranță. A văzut că nu poate ține orașul și nu avea nicio modalitate de a se retrage.

El a dat din cap. — Nu erai aici când s-au întors navele de recoltare. Nu ai văzut ce le-a livrat. Noi am facut. Făule, dacă dhenrabi se închină unui zeu, atunci asta a fost tot, chiar acolo, în port.

— Cine sunt dhenrabii?

A scuturat din cap. „Avem loc pentru oameni care merită sarea. Și nu vei fi singura femeie, așa că nu este așa.

— Atunci de ce eu, atunci?

— Pentru că nu ești orb, Seren Pedac.

Zâmbind, se lăsă pe spate, apoi îşi întoarse privirea. *Nici beat.* 'Cine eşti tu?'

— Nu va însemna nimic...

— Spune-mi oricum.

— Bare de fier, a doua lamă, a patra companie, Crimson Guard. A fost în slujba comandantului Cal-Brinn înainte să fim împrăștiați între aici și porțile lui Hood.

— Fără sens *și* lung. Sunt impresionat, Iron Bars.

— Fetioară, ai dinți mai ascuțiți decât un enkar'al cu o gură de rhizan. Probabil de ce te plac atât de mult.

În regulă. — Nu mă interesează oferta ta, Iron Bars.

— Încearcă să te gândești la asta. Este timp pentru asta, cu condiția să pleci din Trate cât de curând poți.

Ea se uită la el. — Nu are niciun sens.

— Ai avea dreptate, dacă barca noastră ar fi în port aici. Dar nu este. Este în Letheras. Ne-am înscris ca echipaj, printr-un agent. El a ridicat din umeri. — De îndată ce ieșim în larg . . .'

— Îl vei ucide pe căpitan și pe colegi și vei deveni pirat.

„Nu vom ucide pe nimeni dacă există o cale de ocolire și nu suntem pirați. Vrem doar să ajungem acasă. Trebuie *să* ajungem acasă. El o studie o clipă, apoi se ridică. — Dacă merge bine, te vom căuta în Letheras.

În regulă. — Ți-ai pierde timpul.

El a ridicat din umeri. — Între aici și atunci, achizitor, se vor schimba multe. Pleacă din orașul ăsta, fetiță. De îndată ce te trezești, pleacă. Doar pleaca.'

Apoi a plecat.

L-au prins, l-au târât pe alee și îi coase gura — hai, hai să vedem —

Doar gura lui? E un al naibii de trădător. Nu există niciun motiv să-l uşurezi pe ticălos. Coase-l peste tot, vezi cum ii place asta ...

Aș vrea să fie Hull Beddict, asta îmi doresc ...

Se vor descurca mult mai rău cu el, notează-mi cuvintele. Tu doar așteptți și vezi. . .

Mătăsurile ei albastre spărgând în vânt, Nekal Bara stătea în vârful turnului farului și se îndrepta spre mare. Nimic nu mergea conform planului. Atacul lor preventiv distrusese sate goale; tot poporul Tiste Edur era în mişcare. *Și sunt pe cale să soosească chiar în pragul ușii noastre.*

Flota care apăruse în Katter Sea, gata să-și interpună forțele pentru a preveni retragerea garnizoanei lui Twilight de la Fent Reach, la capitularea orașului, pur și simplu a mers mai departe. Preternatural de rapide, pânzele roșii de sânge a cinci sute de raiders se apropiau acum de golful Trate. Și în apele de sub acele carene elegante . . . *un lucru.* Vechi, groaznic, dornic de foame. Cunoștea această cale. Fusese aici înainte.

De atunci, și la comanda Cedei, ea se adâncise în căutarea ei pentru a descoperi natura creaturii pe care Tiste Edur o legaseră în slujba lor. Portul și golful de dincolo fuseseră cândva pământ uscat, un raft masiv de calcar sub care curgeau vaste râuri subterane. Eroziunea prăbușise raftul pe alocuri, creând puțuri aproximativ circulare și adânci. Uneori, apa de dedesubt continua să curgă ca parte a râurilor. Dar la unii, efectul de percolare al calcarului a fost blocat de concreții în timp, iar apa era neagră și nemișcată.

O astfel de fântână devenise, cu mult timp în urmă, un lăcaș de cult. Comori au fost aruncate în adâncul ei. Aur, jad, argint și sacrificii vii. Voci înecate țipăseră în apa rece, carnea și oasele reci se așezaseră pe podeaua palidă.

Și s-a făcut un spirit. Hrănit cu sânge și disperare, implorând ispășire, predarea fără voie a vieților muritorilor. Erau mistere

la asta, ea știa bine. A existat spiritul înainte de a începe închinarea și a fost pur și simplu atras de darurile oferite? Sau a fost evocat în existență prin însăși voința acelor închinători antici? Oricum, rezultatul a fost același. O creatură a luat ființă și a fost învățată natura foametei, a dorinței. Transformat într-un dependent de sânge, durere și teroare.

Închinătorii au dispărut. S-au stins sau au plecat, sau împinși la sacrificii atât de extreme încât să se autodistrugă. Nu se putea spune cât de adânc era patul de oase de la fundul acelei fântâni, dar, până la urmă, trebuie să fi fost îngrozitor în vastitatea sa.

Spiritul a fost condamnat și ar fi trebuit să moară în cele din urmă. Dacă mările nu s-ar fi ridicat să înghită pământul, nu ar fi dispărut dintr-o dată zidurile lumii, eliberându-l pentru tot ce se afla dincolo.

Linii țărmurilor erau locuri de cult în întreaga lume. Cele mai vechi înregistrări care au supraviețuit din Primul Imperiu au remarcat acest lucru din nou și din nou printre popoarele întâlnite în timpul explorărilor. Limita dintre mare și uscat a marcat manifestarea tranziției simbolice dintre cunoscut și necunoscut. Între viață și moarte, spirit și minte, între o mulțime nelimitată de elemente și forțe contrare, dar blocate împreună. Au fost date vieți mărilor, comori au fost aruncate în adâncurile lor. Și, pe ape înseși, navele și echipajele lor au fost târâte în adâncuri mereu și din nou.

Cu toate acestea, spiritul știa. . . competiție. Și, bănuia Nekal Bara, se descurcase prost. Slăbită, suferindă, se întorsese în gaura ei, acolo, sub potop. Întors să moară.

Nu exista nicio modalitate de a ști cum au găsit-o vrăjitorii Tiste Edur sau cum au ajuns să-i înțeleagă natura și potențialul din el. Dar l-au legat, i-au hrănit cu sânge până când i-a revenit puterea, și a crescut, și odată cu acea creștere, o foame înfloritoare.

Și acum, trebuie să găsesc o modalitate de a o ucide.

Îi simțea apropierea, apropiindu-se din ce în ce mai mult sub răpitorii Edur. De-a lungul frontului portului de dedesubt, soldații înghesuiau fortificațiile. Echipajele s-au pregătit la trebuchete și baliste. Incendiile au fost aprinse și rafale de certuri care au spart coca au fost eliminate.

Arahathan, îmbrăcat cu blănurile sale negre, se poziționase la

capătul îndepărtat al debarcaderului principal și, la fel ca ea, stătea în fața flotei Edur care se apropia cu repeziciune. El

ar căuta să blocheze atacul spiritului, să-l angajeze pe deplin atâta timp cât i-a trebuit lui Nekal Bara să se apropie magic de entitate și să-i lovească inima.

Și-a dorit ca Enedictal să fi rămas în oraș, mai degrabă decât să se întoarcă la batalionul său de la Awl. Într-adevăr, și-ar fi dorit ca Snakebelts să fi mărșăluit să li se alăture aici. Odată ce spiritul a fost angajat, Enedictal ar fi putut apoi spulbere flota Edur. Habar n-avea cât de multe daune vor suferi ea și Arahathan în timp ce ucideau spiritul – era posibil să nu mai aibă nimic cu care să distrugă flota. S-ar putea să se reducă la lupta corp la corp de-a lungul frontului portului.

Și aceasta este absurditatea magiei în război - nu facem altceva decât să ne negăm reciproc. Cu excepția cazului în care un singur cadru se află depășit numeric. . .

Avea șase vrăjitori minori sub comanda ei, presărați printre companiile Batalionului Cold Clay dispuse dedesubt. Ar trebui să fie suficienți împotriva vrăjitorilor Edur care însoțeau flota.

Nekal Bara era îngrijorat, dar nu în mod nejustificat.

Pânzele roșii fluturau. Putea distinge doar echipajele, zburând pe puntea din față și în tachelaj. Flota se plimba la. Sub navele de frunte, o val întunecată năvăli înainte, răspândindu-și vânătăile de la miezul nopții în port.

Ea a simțit o frică bruscă. A fost . . . *imens.*

O privire în jos. Pentru silueta singură, îmbrăcată în negru, de la capătul digului principal. Brațele întinse larg.

Spiritul se ridică într-un val care se umflă, câștigând viteză în timp ce se repezi spre frontul portului. Pe docuri, soldați în spatele scuturilor, o clătinare de vârfuri de suliță. Cineva a slăbit o minge de smoală în flăcări dintr-unul dintre trebuchete. Fascinat, Nekal Bara și-a urmărit zborul arcuit, coborârea în urmă cu fum, în jos spre valul în creștere.

A dispărut într-o pată de abur.

A auzit vuietul lui Arahathan, a văzut o linie de apă tremurând, apoi fierbinte chiar dincolo de docuri, ridicând spre cer un zid de abur, chiar

dacă corpul spiritului părea să se arunce o clipă înainte de a-l lovi.

Conmoția cerebrală a făcut clătinarea farului sub picioarele ei, iar ea și-a aruncat brațele pentru echilibru. La două treimi din coborâre, de-a lungul unui balcon îngust de fier, privitorii au fost aruncați în aer, ca să urle până la stâncile de dedesubt. Balconul s-a răsucit ca o sârmă subțire în mâinile lui

un fierar, armăturile explodând în pufături de praf. Un geamăt teribil s-a ridicat prin turn în timp ce acesta se legăna înainte și înapoi.

Aburul și apa întunecată năvăleau în luptă, urcând tot mai sus, direct înaintea lui Arahathan. Vrăjitorul a fost înghițit de umbră.

Farul se răsturna.

Nekal Bara se îndreptă spre port, își întinse brațele, apoi se aruncă de la margine.

Dispărând într-un puț de magie care se prăbușește. Înclinat în jos în fire coruscate de foc albastru care roiau în jurul unui miez alb orbitor.

Ca o suliță a unui zeu, axul străpungea flancul spiritului. A sfâșiat o cale de incandescență în apa întunecată și năvalnică.

Errant - eșuează! Cădere! Ea a simțit, apoi l-a văzut pe Arahathan. Carne roșie care se îndepărtează de oasele lui, înnegrindu-se, smulsă parcă de un vârtej aprig. Îi văzu dinții, buzele dispărute, grimasa deodată un zâmbet înnebunitor. Ochii s-au încrețit, apoi s-au întunecat, apoi s-au prăbușit în interior.

Ea a simțit, în acel ultim moment, surprinderea lui, neîncrederea lui...

În carnea spiritului, în jos prin straturi peste straturi de sânge gros, coagulat, păr matusit, bucăți de os. Bijuterii încrustate, monede stricate. Straturi de cadavre ofilite de nou-născut, fiecare învelit în piele, fiecare cu fruntea sobă înăuntru, deasupra unei fețe răsucite de durere și de suferință năucită. *Straturi. O, Stăpână, ce am făcut, și ce am făcut, și ce am făcut noi muritorii?*

Unelte de piatră, perle, bucăți de scoici -

Prin-

Să constate că greșise. Teribil de greșit.

Spiritul – nimic altceva decât o coajă, ținută împreună de memoria din oase, dinți și păr, de acea amintire și nimic mai mult.

În-

Nekal Bara a văzut că era pe cale să moară. Împotriva a tot ce se ridica pentru a o saluta, nu avea nicio apărare. Nici unul. Nu putea —

nu putea niciodată *... Ceda! Kuru Qan! Asculta-ma! Vezi* -

Seren Pedac a ieşit clătinându-se în stradă. Împinsă, învârtită, trântită în genunchi de figurile care fugeau.

Se trezise într-o pivniță întunecată, înconjurată de butoaie goale și sparte. Fusese jefuită, cea mai mare parte a armurii ei dezbrăcate. Sabia și cuțitul au dispărut. Durerea dintre picioare i-a spus că s-a întâmplat mai rău. Buze umflate și tăiate de sărutări pe care nu le simțise niciodată, părul ei încâlcit și măcinat de sânge, se târă pe pavajele grase pentru a se ghemui pe un zid de cărămidă pătat. Privi amorțit la scena panicată.

Fumul furase cerul. Lumină maro, tulbure, sunetul îndepărtat al bătăliei — în fața portului, în stânga ei, și de-a lungul zidurilor de nord și de est înainte și în dreapta ei. Pe stradă dinaintea ei, cetățenii alergau în direcții aparent aleatorii. Vizavi de ea, doi bărbați erau blocați într-o luptă cu moartea, iar ea a privit cum unul reușea să-l prindă pe celălalt, apoi începu să lovească capul bărbatului de pavaj. Impacturile puternice au făcut loc unor scărcări ușoare, iar învingătorul s-a rostogolit departe de victima cu spasme, s-a ridicat în picioare, apoi s-a îndepărtat șchiopătând.

Ușile erau dărâmate. Femeile au țipat când le-au fost descoperite ascunzișurile.

Nu se vedea Tiste Edur.

Din dreapta ei, trei bărbați zguduindu-se ca niște tâlhari. Unul purta o bâtă pătată de sânge, altul o seceră cu o singură mână. Al treilea bărbat târa cu un picior o fetiță moartă sau inconștientă.

Au văzut-o. Cel cu bâta a zâmbit. — Venim să te luăm, *achizitor.* M-am trezit dorind mai mult, nu-i așa?

Ea nu i-a recunoscut pe niciunul dintre ei, dar în ochii lor era o familiaritate teribilă în timp ce o priveau.

— Orașul a căzut, continuă bărbatul, apropiindu-se. — Dar avem o cale de ieșire și te luăm cu noi.

Cel cu secera a râs. — Am decis să te ținem pentru noi, fetiță. Nu-ți face griji, te vom ține în siguranță.

Seren se strânse mai strâns de perete.

— Stai acolo!

O voce nouă. Cei trei bărbați au ridicat privirea.

Părul de fier, ochi albaștri — îl recunoscu pe nou venit. Poate. Ea nu era sigură. Nu mai văzuse niciodată o armură ca asta: și-ar fi amintit haina roșie de sânge. O sabie simplă la șoldul stâng al străinului, spre care nu se întindea.

— E nenorocitul ăla străin, spuse bărbatul cu baston. — Găsește-l pe al tău.

— Doar am, răspunse el. — Am căutat-o în ultimele două zile...
— E a noastră, spuse purtătorul de secera.

— Nu mai aproape, mârâi al treilea bărbat, ridicând copilul într-o mână, de parcă ar fi vrut să folosească cadavrul ca armă.

Ceea ce, acum Seren văzu, îl făcuse deja. *Oh, te rog fii mort, copile.*

Te rog, ai fost mort tot timpul. . .

— Ne cunoști, străine, spuse bărbatul de la club.

— O, da, voi sunteți teroriștile orașului de biafore. Am auzit totul despre isprăvile tale. Ceea ce mă pune în avantaj.

'Cum așa?'

Străinul a continuat să se apropie. Ea a văzut ceva în ochii lui, în timp ce el a spus: „Pentru că nu ai auzit nimic despre ai mei”.

Clubul s-a legănat. Secera fulgeră. Corpul se biciui prin aer.

Iar fetița a fost prinsă de străin, care apoi a întins o mână peste, cu palma în sus și părea să-și împingă vârful degetelor sub bărbia bărbatului.

Ea nu a înțeles.

Bărbatul cu bâta era la pământ. Celălalt avea propria sa seceră ieșită din piept și stătea uitându-se la ea. Apoi s-a răsturnat.

O clipă. Inundație și stropire de sânge.

Străinul făcu un pas înapoi, băgând trupul fetiței sub brațul drept, cu mâna stângă ținând, ca un mâner învelit în piele dintr-o găleată, maxilarul inferior al celui de-al treilea bărbat.

Sunete groaznice de mormăit de la silueta uluitoare din dreapta ei. Ochi bombați, o rafală împrăștiată.

Străinul a aruncat mandibula cu palatul inferior și limba însoțitoare. A pus copilul jos, apoi s-a apropiat de ultimul bărbat. — Nu-mi place ce ai făcut. Nu-mi place nimic din ce ai făcut, dar, mai ales, nu-mi place ce i-ai făcut acestei femei de aici și acelui copil. Deci, o să te fac rănit. Mult.'

Bărbatul se învârti de parcă ar fi vrut să fugă. Apoi s-a trântit de pavaj, aterizând pe piept, cu picioarele scoase de sub el – dar Seren nu văzu cum se întâmplase.

Cu senină răbdare, străinul se ghemui peste el. Două lovituri neclare de fiecare parte a coloanei vertebrale a bărbatului, aproape la nivelul gâtului, și ea auzi sternul pocnindu-se. În jurul capului bărbatului se scurgea sânge.

Străinul se mișcă pentru a întinde mâna între picioarele bărbatului.

'Stop.'

S-a uitat în sus, sprâncenele ridicate.

'Stop. Omoara-l. Curat. Omoară-l curat, Iron
Bars. 'Esti sigur?'

Din clădirile de vizavi, fețe încadrate de ferestre. Ochii ațintiți, privind în jos.

— Ajunge, spuse ea, cuvântul un croacăt.

'În regulă.'

Se lăsă pe spate. Un pumn în ceafa bărbatului. S-a pliat spre interior. Și totul era nemișcat.

Barele de Fier îndreptate. 'În regulă?'

În regulă, da.

Crimson Guardsman s-a apropiat. — Vina mea, spuse el. — A trebuit să dorm, m-am gândit că vei fi în siguranță pentru un pic. Am gresit. Imi pare rau.'

'Copilul?'

O privire îndurerată. — Plătit de cai, cred. A trecut ceva
timp. 'Ce se întâmplă?'

— Trate cade. Flota Edur a rezistat. Până când Nekal Bara și Arahathan au fost terminați. Apoi închis. Apărările erau învăluite de spectre din umbră. Apoi războinicii au aterizat. A fost rău, Acquitor. A aruncat o privire peste umăr și a spus: „Pe atunci, o armată a coborât din interior. A măturat fortificațiile fără personal și, cu nici o sută de bătăi în urmă, a reușit în sfârșit să doboare Poarta de Nord. Edur își iau timpul, ucigând fiecare soldat pe care îl găsesc. Nici un sfert. Până acum, nu s-au atins de necombatanți. Dar asta nu garantează nimic, nu-i așa?

El a ajutat-o să se ridice, iar ea tresări la atingerea mâinilor lui – acele arme, pătate de crimă.

Dacă a observat, nu a dat nimic. — Lama mea așteaptă. Corlo a reușit să găsească un warren în această groapă blestemată de Hood – pentru prima dată în cei doi ani în care am fost blocați aici. Ce a adus Edur, spune el. De aceea.'

Și-a dat seama că mergeau acum. Luând alei întortocheate și evitând arterele principale. Zgomotul măcelului era din toate părțile. Iron Bars ezită brusc și își înclină capul. — La naiba, am fost tăiați.

Târât în măcel. Martor uluit la uciderea soldaților nefericiți și dezorganizați. Mă întreb dacă împrumutatorii vor fi următorii. Udinaas a rămas clătinat în urma împăratului din Tiste Edur și a doisprezece războinici înnebuniți, în timp ce treceau prin carne, tăind vieți de parcă ar deschide calea printre stuf.

Rhulad dădea dovadă de o pricepere care nu-i aparținea. Brațele lui erau neclare, fiecare mișcare a lui nepăsătoare și fără teamă. Și chinuia, sunetul maniacal punctat din când în când de un țipăt care era tot atâta groază, cât și furie. Nu un războinic triumfător. Nici înnebunit, nici îmbrăcat în glorie udă. Un ucigaș. . . ucidere.

Un războinic Edur lângă el a căzut sub lovitura disperată de sabie a unui soldat Letherii, iar împăratul a țipat, s-a aruncat înainte. Sabia pestriță se legăna și sângele stropi ca apa. Râsul îi smulse respirația, făcându-l să gâfâie. Fețele lui Edur fulgeră pe furiș către conducătorul lor sălbatic.

Pe stradă, trecând printr-un fel de ariergarda. Udinaas s-a împiedicat de cadavre, zvârcolindu-se, plângând siluete. Orbi de moarte, bărbații și-au chemat mamele, iar la acestea sclavul s-a întins în jos și a atins un umăr sau a pus vârfurile degetelor pe frunte și a murmurat: „Sunt aici, băiatul meu. E în regulă. Poti pleca acum.'

Preotul care se scuza, rupt cu lanț înainte pas cu pas, șoptind binecuvântări goale, minciuni blânde, iertând chiar și atunci când se ruga pentru cineva – ceva – să-l ierte la rândul său. Dar nimeni nu l-a atins, nici vârful degetelor nu l-a periat pe sprânceană.

Pentru satele arse. Pedeapsa. Unde erau cămătarii? La urma urmei, acest război le aparținea.

Încă o sută de pași. Încă trei Edur au căzut. Rhulad și opt frați. Luptă mai departe. Unde era restul armatei?

Altundeva.

Dacă cineva ar putea alege întotdeauna întrebările potrivite, atunci fiecare răspuns ar putea fi la fel de evident. O revelație inteligentă, a avut ceva aici. . .

Un alt Edur a țipat, a derapat și a căzut, cu fața izbitoare în stradă.

Rhulad a mai ucis doi soldați și, deodată, nimeni nu le-a stat în cale.

Oprită într-o ciudată consternare, prins în centrul unei intersecții,

stropi de fum alunecând pe lângă.

Din dreapta, o sosire bruscă.

Doi Edur s-au dat înapoi, răniți de moarte.

Atacatorul întinse mâna stângă, iar capul unui al treilea războinic Edur s-a răsturnat cu un trosnet puternic.

Ciocnire de lame, mai mult sânge, un alt Edur s-a răsturnat, apoi atacatorul a trecut și s-a învârtit.

Rhulad sări să-l întâmpine. Săbiile – una grea și pestriță, cealaltă modestă, simplă – se ciocniră și, într-un fel, erau legate între ele printr-o răsucire și o pronație a încheieturii străinului, în timp ce mâna lui liberă se încețoșa și peste arme, palma conectându-se cu fruntea lui Rhulad.
Rupând gâtul împăratului cu o pocnire puternică.

Sabia pestriță alunecă pe lama atacatorului și acesta trecea deja, vârful armei alunecând deja din pieptul altui Edur.

Încă o bătaie a inimii, iar ultimii doi războinici Tiste Edur erau în jos, trupurile lor răspândind cu nerăbdare sânge ca o plată pe pavaj.
Străinul s-a uitat în jur, a văzut-o pe Udinaas, a dat din cap, apoi a făcut semn către o gură de uliță, din care a ieșit o femeie.

A făcut o jumătate de duzină de pași înainte ca Udinaas să o recunoască.

Prost folosit.

Dar nu mai mult de asta. Nu cât trăiește acest om.

Seren Pedac nu l-a băgat în seamă, nici pe Edur mort. Străinul o apucă de mână.

Udinaas i-a privit plecând pe stradă, dispărând după un colț.

Undeva în spatele lui, strigătele războinicilor Edur, zgomotul picioarelor în fugă.

Sclavul a descoperit că stătea lângă trupul lui Rhulad, privindu-l în jos, cu unghiul bizar al capului pe gâtul lui răsucit, cu mâinile strânse strâns în jurul sabiei.

Așteptând să se deschidă gura cu un râs nebun.

— Al naibii de cea mai ciudată armură pe care am văzut-o vreodată. Seren clipi. 'Ce?'

— Dar era bun, cu acea sabie. Rapid. În alți cinci ani, ar fi avut experiența de a-l face mortal. Suficient pentru a oferi oricui

necaz. Shimmer, Blues, poate chiar Skinner. Dar armura aceea! O avere blestemată, chiar acolo pentru a fi luată. Dacă am avea timpul.

'Ce?'

— Tiste Edur ăla, fetiță.

— Tiste Edur?

'Nu contează. Acolo sunt ei.'

În față, ghemuiți în fundul unei alei, șase figuri. Două femei, patru bărbați. Toate în haine purpurie. Armele scoase. Sânge pe lame. Unul, mai ușor blindat decât ceilalți și ținând în mâna stângă ceea ce părea a fi un fel de diademă, făcu un pas înainte.

Și a spus ceva într-o limbă pe care Seren nu o mai auzise niciodată.

răspunse Iron Bars într-un mârâit nerăbdător. O atrase pe Seren mai aproape în timp ce bărbatul care vorbise începu să gesticuleze. Aerul părea să strălucească peste tot în jurul lor.

— Corlo deschide lagărul, fetiță. Trecem prin, și dacă avem noroc, nu vom întâlni nimic acolo. Nu se spune cât de departe putem ajunge. Destul de departe, sper.

'Unde?' ea a intrebat. 'Unde mergem?'

Un zid întunecat de întuneric căscă acolo unde fusese zidul gol al aleii.

— Letheras, achizitor. Avem o navă care ne așteaptă, îți amintești? *Cea mai ciudată armură pe care am văzut-o vreodată. O avere blestemată.*

'E mort?'

'OMS?'

'E mort? L-ai ucis? Acel Tiste Edur!'

— Nicio alegere, fată. Ne încetinește și mai veneau. *Oh nu.*

Vărsături care se revarsă pe nisip.

Cel puțin, gândi Withal, țipetele încetaseră. A așteptat, așezat pe iarbă chiar deasupra plajei, în timp ce tânărul Edur, pe mâini și în genunchi, cu capul în jos, tresări și convulsii, tuși și scuipa.

Într-o parte, doi dintre Nachts, Rind și Pule, se certau pentru o bucată de lemn care se prăbuși din cauza eforturilor lor. Jocurile lor de distrugere deveniseră obsesive în ultimul timp, conducând Meckros

armer să se întrebe dacă de fapt mimau un adevăr în numele lui.

Sau izolarea îi înnebunea.

Un alt fel de adevăr, acela.

El disprețuia religia. Nu pune zei în calea lui. Ascendenții erau mai răi decât fiarele turbate. Era suficient ca muritorii să fie capabili să îngrozească răul; nu voia nimic de-a face cu omologii lor nemuritori, nemăsurat mai puternici.

Și acest zeu zdrobit în cortul său mizerabil, durerea lui veșnică și fumul amorțitor al semințelor pe care le-a împrăștiat pe brazier din fața lui, totul era o bucată pentru Withal. Suferința făcută manifestă, consumată de dorința de a răspândi mizeria propriei sale existențe în lume, în toate lumile. Mizerie și evadare falsă, durere și predare fără minte. *Toate dintr-o bucată.*

Pe această mică insulă, în mijlocul acestei mări goale, Withal s-a pierdut. În interiorul său, printre o mulțime de fețe care îi aparțineau, își pierdea capacitatea de a le recunoaște pe oricare dintre ele. Gândul și sinele au fost reduse, fără formă și nelegate. Rătăcind printre amintirile unui străin, în timp ce lumea de dincolo se dezvăluie.

Construirea cuibului.

Distrugere frenetică.

Gura cu colți căscată în râs tăcut și convulsiv.

Trei bufoni care repetă din nou și din nou aceeași performanță. Ce a însemnat? Ce lecție evidentă i se arăta că era prea orb, prea gros ca să înțeleagă?

Flăcăul Edur era gata, nu-i mai rămânea nimic în stomac. El și-a ridicat capul, cu ochii dezbrăcați până la oasele durerii și groază. — Nu, şopti el.

Withal își întoarse privirea, miji de-a lungul șuviței.

'Nu mai . . . Vă rog.'

„Niciodată nu prea au în privința apusurilor de soare aici”, gândi Withal. — Sau răsărituri, de altfel.

— *Nu știi cum e!*

Țipătul lui Edur dispăru. — Cuiburile devin din ce în ce mai elaborate, spuse Withal. „Cred că se străduiește pentru o anumită formă. Pereți înclinați, o intrare triunghiulară. Apoi Mape o distruge. Ce să iau din toate astea? — Își poate păstra blestemata sabia. Nu mă duc. Acolo. nu sunt

mergând acolo și nu încerca să mă
convingi. 'Nu am nimic de făcut. Nimic.'

Rhulad s-a târât spre el. — Tu ai făcut acea sabie! spuse el într-o râpă acuzatoare.

— Foc, ciocan, nicovală și stingere. Am făcut mai multe săbii decât pot număra. Doar fier și transpirație. Erau lame sparte, cred. Acele cioburi negre. Dintr-un fel de cuțit prea lung și cu lamă îngustă. Două dintre ele, negre și fragile. Doar bucăți, într-adevăr. Mă întreb de unde le-a adunat?

— Totul se rupe, spuse Rhulad.

Withal aruncă o privire peste. — Da, băiete. Totul se rupe.

— Ai putea s-o faci.

'Fă ce?'

— Rupe acea sabie.

'Nu. Nu pot.'

'Totul se rupe!'

— Inclusiv oamenii, băiete.

— Nu este suficient de bun.

Withal a ridicat din umeri. — Nu-mi mai amintesc mare lucru din nimic. Cred că îmi fură mintea. El spune că este zeul meu. Tot ce trebuie să fac este să-l închin, spune el. Și totul va deveni clar. Așa că spune-mi, Rhulad Sengar, îți este totul clar?

— Răul ăsta... este făcut de tine!

'Este? Poate ai dreptate. I-am acceptat târgul. Dar a mințit, vezi. A spus că mă va elibera, odată ce am făcut sabia. El minte, Rhulad. Atât știu. Știu asta acum. Acest zeu *minte.*

— Am putere. Eu sunt împărat. Mi-am luat o soție. Suntem în război și Lether va cădea.

Cu un gest spre interior. — Și te așteaptă. — Le
e frică de mine.

— Frica își naște propria loialitate, băiete. Vor urma. Și ei așteaptă, chiar acum.

Rhulad îl gheare pe față, se cutremură. 'M-a ucis. Omul acela — nu un Letherii, deloc un Letherii. Ne-a ucis. Șapte dintre frații mei. Si eu. El a fost așa. . . *rapid.* Se părea că abia se mișca, iar rudele mele cădeau, mureau.

„Data viitoare va fi mai greu. Vei fi mai greu. Nu va fi la fel de ușor să găsești pe cineva care să te omoare data viitoare. Și timpul de după aceea. Intelegi

asta, băiete? Este esența acelui zeu stricat care te așteaptă.
'Cine este el?'

'Dumnezeul? Un mic rahat mizerabil, Rhulad. Cine are sufletul tău în mâinile lui.

— Părintele Shadow ne-a părăsit. —
Părintele Shadow a murit. Sau la fel de
bun ca. 'De unde ştiţi?'

— Pentru că, dacă n-ar fi fost, nu l-ar fi lăsat niciodată pe Dumnezeul Infirmă să te fure. Tu și oamenii tăi. Ar fi venit defilând pe țărm. . .' Withal a tăcut.

Și la asta, și-a dat seama, era ceea ce venea. Un adevăr îmbibat de sânge.

Ura religia, ura zeii. Și era singur.

— Îl voi omorî. Cu sabia.

'Prost. Nu este nimic pe insula asta pe care să nu audă, să nu vadă, să nu știe.

Cu excepția, poate, a ceea ce am în mintea mea acum. Și, chiar dacă ar ști, cum ar putea să mă oprească? Nu, el nu știe. Trebuie să cred asta. La urma urmei, dacă ar fi făcut-o, m-ar ucide. Chiar acum, m-ar ucide.

Rhulad se ridică în picioare. — Sunt pregătit pentru el.

'Tu esti?'

'Da.'

Withal oftă. Aruncă o privire spre cei doi Nacht. Lemnul lor contestat era o împrăștiere de așchii care se aflau între ei. Ambele creaturi se uitau la el, uimite, băgând degetele prin mizerie. Meckros s-a ridicat. — În regulă, băiete, să mergem.

Ea se afla în spatele sticlei negre, într-un tunel de obsidian translucid și nu existau fantome.

— Kurald Galain, spuse Corlo în şoaptă, aruncându-le o privire înapoi peste un umăr. 'Neașteptat. Este o cucerire putredă. Asta, sau Edur nici măcar nu știu, nici măcar nu știu ce folosesc.

Aerul mirosea a moarte. Carne ofilit, suflarea unei cripte. Piatra neagră de sub picioarele lor era grasă și incertă. Deasupra capului, tavanul era neuniform, cu o lățime de abia o mână mai mare decât Iron Bars, care era cel mai înalt din grup.

— Este un labirint al naibii de șobolani, continuă magul, oprindu-se la o ramificare.

— Du-ne doar spre sud, spuse Iron Bars cu un mârâit scăzut.

— Bine, dar în ce sens?

Soldații s-au înghesuit în jur, mormăind și înjurând în limba lor ciudată.

Corlo se înfruntă cu Seren, cu expresia lui ciudat de încordată. — Ceva sugestii, achizitor?

'Ce?'

Magul a spus ceva în limba lor maternă lui Iron Bars, care s-a încruntat și a răspuns: „Este suficient, toți. In Letherii. De când a fost grosolănia în crezul Gărzii Crimson? Acquitor, aceasta este Hold of Darkness...

— Nu există nicio țintă a întunericului.

— Ei bine, încerc să o spun într-un mod care să aibă
sens pentru tine. 'În regulă.'

Corlo spuse: „Dar, vezi tu, Acquitor, nu ar trebui
să fie”. Pur și simplu se uită la el în întuneric.

Maga i-a frecat ceafa și a văzut mâna ieșind sclipind de sudoare. 'Aceștia sunt Tiste Edur, nu? Nu Tiste Andii. The Hold of Darkness, asta e Tiste Andii. Edur, erau din, uh, Hold of Shadow. Deci, era firesc, vezi tu, să te aștepți ca warrenul să fie Kurald Emurlahn. Dar nu este. Este Kurald Galain, doar că e spart. Depășire. Gros de băuturi spirtoase — Tiste Andii spirite —

— Nu sunt aici, spuse ea. — I-am văzut. Spiritele acelea. Nu sunt aici.

— Ei sunt, Acquitor. Eu doar le țin departe. Pentru acum . . .'

— Dar se dovedește dificil.

Magul dădu din cap fără tragere de inimă.

— Și ești pierdut.

Încă un semn din cap.

Încercă să se gândească, să treacă prin amorțeală – care părea să fie singurul lucru care ținea la distanță durerea cărnii ei bătute. — Ai spus că spiritele nu sunt Edur.

'Asta e corect. Tiste Andii.'

'Care este relația dintre cei doi? Sunt aliați? Ochii lui
Corlo se îngustară. 'Aliat?'

— Speciile alea, spuse Iron Bars.

Privirea magului se îndreptă spre comandantul său, apoi din nou spre Seren Pedac. — Acele spectre sunt legate. Constrâns să lupte alături de Edur. Sunt spirite Andii? Respirația lui Hood, asta începe să aibă sens. Ce altceva ar fi? Nu spiritele Edur, deoarece nu ar fi nevoie de magie obligatorie, nu-i așa?

Iron Bars păși în fața lui Seren. — Ce sugerezi?

Și-a amintit de singurul ei contact cu spiritele, de foamea lor. — Mage Corlo, spui că îi ții departe. Încearcă să ne atace?

'Nu sunt sigur.'

— Lasă unul să treacă. Poate putem vorbi cu ea, poate putem primi ajutor. — De ce ar fi interesat să ne ajute? — Fă o afacere.

'Cu ce?'

Ea a ridicat din umeri. 'Gandeste-te la ceva.'

El mormăi un șir de cuvinte străine despre care ea le bănui că erau blesteme.

— Lasă unul să treacă, spuse Iron Bars.

Mai multe blesteme, apoi Corlo a mers câțiva pași înainte pentru a elibera ceva spațiu. — Arme gata, spuse el. — În cazul în care nu este interesat să vorbească.

O clipă mai târziu, întunericul din fața magului a clătinat și ceva negru s-a răspândit în exterior ca cerneala vărsată. O figură a apărut, oprită, nesigură.

O femeie, înaltă ca un Edur, dar cu pielea de la miezul nopții, o sclipire roșiatică pe părul ei lung și nelegat. Ochi verzi, înclinați și mari, o față mai moale și mai rotundă decât s-ar fi așteptat Seren, având în vedere înălțimea și membrele lungi. Purta un ham de piele și jambiere, iar pe umerii ei călărea pielea unei fiare cu blană albă. Era neînarmată.

Ochii ei s-au întărit. Ea a vorbit și în cuvintele ei Seren a auzit o asemănare cu Edur.

„Urăsc când se întâmplă asta”, a spus Corlo.

Seren a încercat Edur. 'Buna ziua. Ne cerem scuze că am intervenit în lumea ta. Nu intenționăm să stăm mult.

Expresia femeii nu s-a schimbat. — Trădătorii nu o fac niciodată.

— Pot să vorbesc în limba Edur, dar ei nu sunt aliați ai noștri. Poate că în asta împărtășim ceva.

„Am fost printre primii care au murit în război”, a spus femeia, „și deci nu în mâinile unui Edur. Ei nu mă pot lua, nu mă pot obliga să lupt pentru ei. Eu și cei ca mine sunt dincolo de mâna lor.

— Cu toate acestea, spiritul tău rămâne prins în capcană,
spuse Seren. — Aici, în acest loc. 'Ce vrei?'

Seren se întoarse către Iron Bars. — Ea întreabă ce
vrem de la ea. — Corlo?

Magul a ridicat din umeri, apoi a spus: — Trebuie să scăpăm de influența Edur. Trebuie să trecem dincolo de atingerea lor. Apoi să ne întoarcem în lumea noastră.

Seren i-a transmis femeii declarațiile lui Corlo.

„Ești muritor”, a răspuns ea. — Poți să treci când noi nu putem. —
Ne poți ghida?

— Și care va fi recompensa mea pentru
acest serviciu? — Ce cauţi?

Se gândi, apoi clătină din cap. 'Nu. O afacere nedreaptă. Serviciul meu nu merită plata pe care mi-aș cere. Aveți nevoie de un ghid care să vă conducă până la marginea graniței. nu voi înșela. Nu este departe. L-ați găsi singuri înainte de prea mult timp.

Seren a tradus schimbul pentru Crimson Guardsmen, apoi a adăugat: „Este ciudat. . .'

Iron Bars zâmbi. — Un broker cinstit?

Ea a dat din cap ironic. — La urma urmei sunt Letherii. Onestitatea mă face să suspicios.

„Întreabă-o ce ar vrea să facem pentru ea”, a spus Iron Bars.

Seren Pedac a făcut-o, iar femeia și-a ridicat mâna dreaptă, iar în ea se afla un obiect mic, încrustat, corodat și de nerecunoscut. „Contraatacul K’Chain Che’Malle ne-a împins pe câțiva dintre noi până la țărm, apoi în valuri. Sunt un sărac luptător. Am murit pe marginea spumoasă a acelei mări, iar cadavrul meu s-a rostogolit, tras de val, de-

a lungul nisipurilor noroioase, acolo unde l-a înghițit noroiul. Se uită în jos la obiectul din palmă. „Acesta a fost un inel pe care l-am purtat. Întors la mine de un wraith — mulți wraith au făcut asta pentru cei dintre noi, dincolo de îndemâna lui Edur. Ți-aș ruga să mă întorci în oase, la cât mai puțin din mine. Ca să pot găsi uitarea. Dar acesta este un dar prea vast, pentru că ți-am oferit atât de puțin...

— Cum ne-am descurca cum ceri?

— M-aș alătura cu substanța acestui inel. Nu m-ai mai vedea. Și ar trebui să călătorești până la țărm, apoi să arunci asta în mare.

— Nu pare dificil.

— Poate că nu este. Inechitatea constă în schimbul de valori.'

Seren clătină din cap. „Nu vedem nicio inechitate. Dorința noastră este de aceeași valoare în ceea ce ne privește. Vă acceptăm târgul.

— De unde știu că nu mă vei trăda?

Letherii s-au îndreptat către Barele de Fier. — Nu are încredere în noi.

Bărbatul a făcut pași mari să se oprească chiar în fața femeii Tiste Andii. — Dobânditor, spune-i că sunt un Declarat, al Gărzii Crimson. Dacă ar vrea, ea poate căuta sensul acestui lucru. Punându-și mâna pe pieptul meu. Spune-i că voi onora pactul nostru.

— Încă nu ți-am spus despre ce este vorba. Vrea să aruncăm în mare lucrul pe care îl ține.

'Asta e?'

„Făcând asta îi va pune capăt existenței. Ceea ce pare să fie
ceea ce vrea ea. „Spune-i să caute turnul sufletului meu”. 'Foarte
bine.'

Privirea suspectă din ochii femeii a devenit mai pronunțată, dar ea a făcut un pas înainte și și-a pus mâna stângă pe pieptul bărbatului.

Mâna tresări, iar femeia s-a clătinat înapoi cu un pas, șoc, apoi groază, scris pe față. — Cum... cum ai putut să faci *... de ce?*
Seren spuse: — Cred că nu răspunsul pe care l-ai căutat, Iron Bars. Ea este . . . îngrozit.'

„Asta nu te îngrijorează”, a răspuns bărbatul. — Acceptă ea cuvântul meu? Femeia se îndreptă, apoi, la întrebarea lui Seren, dădu din cap și spuse:

— Nu pot face altfel. Dar. . . Am uitat . . . Sentimentul ăsta.'
— Ce sentiment?

'Întristare.'

— Bare de fier, a spus Seren, orice înseamnă acest „Avowed”, ea este copleșită de . . . milă.'

— Da, bine, spuse el, întorcându-se, toți facem greșeli. Femeia a spus: „Te voi conduce acum”. 'Cum te numești?'

„Sandalath Drukorlat”.

— Mulțumesc, Sandalath. Mă întristează să știu că darul nostru pentru tine este uitarea.

Ea a ridicat din umeri. „Cei pe care i-am iubit cândva și care m-au iubit cred că am plecat în adevăr. Nu este nevoie de durere.

Nu este nevoie de durere. De unde, atunci, milă de El?

— Ridicați-vă, băieți, spuse Iron Bars, se pregătește de plecare.

Mape stătea întins pe deal ca ceva mort, dar capul lui Nacht se întoarse încet, când Withal și Rhulad pășeau în vizor. Ea furase un ciocan de la fierărie cu ceva vreme în urmă, pentru a-i facilita mai bine distrugerea cuiburilor lui Pule, iar acum îl purta cu ea peste tot. Withal privi cu suspensie când creatura noduroasă, cu pielea neagră, ridica ciocanul în vedere, cu ochii încă ațintiți asupra lui și a Tiste Edur, de parcă ar fi gândit la crimă.

Dintre cei trei Nachts, Mape l-a făcut cel mai nervos. Prea multă inteligență strălucea în ochii ei mici și negri, de prea multe ori se uita cu ceva ca un zâmbet pe chipul ei ascuțit. Iar puterea pe care o manifestaseră creaturile era suficientă pentru a face orice om îngrijorat. Știa că Mape și-ar putea smulge brațele de pe umeri, dacă ea ar fi atât de înclinată.

Poate că Dumnezeul Infirmă îi legase, așa cum puteau fi legați demonii, și asta și numai aceasta au ținut fiarele de gâtul lui Withal. O noțiune neplăcută.

— Ce mă împiedică, a întrebat Rhulad într-un mârâit, să nu trec sabia chiar prin pieptul lui slăbănog?

— Nu-mi pune întrebarea asta, Edur. Numai Dumnezeul Infirm îi poate răspunde. Dar nu cred că ar putea fi vreodată atât de ușor. Este un nenorocit deștept și acolo, în acel cort, puterea lui este probabil absolută.

— Uriașitatea tărâmului său, spuse Rhulad, batjocorind.

Da. Acum, de ce mă interesează acele cuvinte, spuse în acest fel?

Adăpostul de pânză zdrențuit era chiar în față, fumul plutind din partea care fusese deschisă. Pe măsură ce se apropiau, aerul devenea mai fierbinte, mai uscat, iarba s-a ofilit și s-a albit sub picioare.

Pământul părea ciudat de afectat.

Au venit vizavi de intrare. Înăuntru, forma înghesuită a zeului în întuneric. Din brazier se ridică frânghii de fum.

O tuse, apoi: — Ce furie. Nerezonabil, cred, având în vedere eficacitatea darului meu.

— Nu vreau să mă întorc, spuse Rhulad. — Lasă-mă aici. Alege pe altcineva.

— Apar slujitori fără să vrea cauzei noastre . . . din surse neașteptate. Imaginează-ți, un Declarat al Gărzii Crimson. Bucură-te că nu a fost Skinner, sau chiar Cowl. Te-ar fi băgat mai mult în seamă, iar asta nu ar fi fost un lucru bun. Încă nu suntem pregătiți pentru asta. O tuse hacking. — Nu este încă gata.

— Nu mă întorc.

— Detesti carnea care ți-a fost dată. Am înțeles. Dar, Rhulad Sengar, aurul este plata ta. Pentru puterea pe care o cauți.

— Nu mai vreau nimic din această putere.

— Dar ai, spuse Zeul Infirm, vădit amuzat. — Luați în considerare recompensele deja culese. Tronul Tiste Edur, femeia după care ai poftit ani de zile — acum în posesia ta, să faci cu ce vrei. Frații tăi, închinându-te pe toți înaintea ta. Și o pricepere înfloritoare cu sabia...

— Totuși, nu este al *meu,* nu-i așa? Este tot ce pot face să rezist! Abilitatea nu-mi aparține — și toți pot vedea asta! Nu am *câștigat nimic!*

— Și ce valoare are toată mândria aceea pe care o cauți, Rhulad Sengar? Voi muritorii mă derutați. Este un blestem de prost, să te măsori într-o nemulțumire nesfârșită. Nu este pentru mine să te ghidez în stăpânirea imperiului tău. Acea sarcină îți aparține ție și numai ție. Acolo, fă din asta locul tău de mândrie. În plus, nu ți-a crescut puterea? Acum ai mușchi care îi depășesc pe ai fratelui tău Fear. Încetează-ți scâncetul, Edur.

— Mă folosești!

Zeul schilodit a râs. — Și Scabandari Bloodeye nu a făcut-o? Oh, știu povestea acum. Totul. Mările șoptesc adevăruri vechi, Rhulad Sengar. Venerabilul Părinte Shadow, o, o îngâmfare atât de absurdă. Criminal, purtător de cuțit, trădător...

— Minciuni!

'—care te-a condus apoi în propria ta trădare. Dintre aliații tăi cândva, Tiste Andii. Ai căzut asupra lor la porunca lui Scabandari. I-ai ucis pe cei care luptaseră alături de tine. Aceasta este moștenirea Tiste Edur, Rhulad

Sengar. Întreabă-l pe Hannan Mosag. El stie. Întreabă-l pe fratele tău, Frica. Mama ta — femeile știu. Memoria lor a fost mult mai mică. . . selectiv.' — Gata cu toate astea, a implorat Edur, strângându-și fața cu gheare. — Ai vrea

otrăvește-mă cu dezonoare. Acesta este scopul tău. . . pentru tot ce spui. — Poate că ceea ce ofer, murmură Zeul Infirm, este izolvare. The

posibilitatea de a repara. Este în tine, Rhulad Sengar. Puterea este a ta de a te modela așa cum vrei. Imperiul va arunca reflecția ta, a nimănui altcuiva. Vei fugi de asta? Dacă aceasta este alegerea ta, atunci într-adevăr voi fi obligat să aleg alta. Unul care se va dovedi, poate, mai puțin onorabil.

Sabia zăngăni la picioarele lui Rhulad.

'Alege.'

Withal a privit, a văzut cum expresia lui Edur se schimbă.

Cu un țipăt, Rhulad a luat arma și s-a aruncat... și a dispărut.

Râsete zgomotoase. — Există atât de puțin, Withal, care să mă mai surprindă. Dezgustați, Meckros s-au întors.

— O clipă, Withal. Îți văd oboseala, nemulțumirea ta. Ce te tulbură atât de mult? Asta mă întreb.

— Băiatul nu merită...

— Oh, dar el are. Toți o fac.

— Da, spuse Withal, cu ochii îndreptați, în timp ce se uita la Zeul Infirm, asta pare să fie singura judecată pe care o ai. Dar nu este curat, nu-i așa?

'Atent. Recunoștința mea pentru ceea ce ai făcut pentru mine nu este prea puțin. 'Recunoștință?' Râsul lui Withal a fost aspru. „Sunteți recunoscător după ce ați convins

să-mi fac dorința ta. Este unul bun. Fie ca tu să fii la fel de generos cu gândurile după ce te voi forța să mă omori. A studiat silueta cu glugă. — Văd problema ta, știi. Îl văd acum și mă blestem pentru că l-am ratat înainte. Nu ai niciun tărâm pe care să-l comanzi, la fel ca alți zei. Deci tu stai acolo, singur, în cortul tău, și asta este întinderea tărâmului tău, nu-i așa? Carne ruptă și aer murdar, înăbușitor. Pereții subțiri ca pielea

și căldura pe care o doresc bătrânul și șchioapă. Lumea ta și tu singur în ea, iar ironia este că nici măcar nu poți să-ți comanzi propriul corp.

O tuse jalnică, apoi: — Scutește-mă de simpatia ta, Meckros. M-am gândit considerabil problemei dumneavoastră și am găsit o soluție, așa cum veți descoperi în curând. Când o faci, gândește-te la ce mi-ai spus. Acum, du-te.

— Încă nu înțelegi, nu-i așa? Cu cât mai multă durere vei oferi altora, Doamne, cu atât mai mult va fi vizitat asupra ta. Îți seamănești propria mizerie și, din această cauză, orice simpatie pe care ai putea-o primi pe bună dreptate este măturată.

— Am spus să mergi, Withal. Construiește-ți un cuib. Mape așteaptă.

Ei au ieșit pe un negru bătut de vânt, cu valurile care se prăbușesc ale mării în dreapta lor și în fața lor, delta unui râu lat. Pe cealaltă parte a râului se afla un oraș cu ziduri.

Seren Pedac studia clădirile îndepărtate, turnurile înalte și subțiri care păreau să se încline spre mare. — Bătrâna Katter, spuse ea. — Suntem la treizeci de leghe la sud de Trate. Cum este posibil?'

— Warrens, mormăi Corlo, lăsând până se aşeză pe pământ. — Putret. Septic, dar totuși, un warren.

Acquitor a coborât spre plajă. Soarele era înalt și fierbinte deasupra capului. *trebuie să mă spăl. Fii curat. Marea . . .*

A urmat Barele de Fier, într-o mână obiectul încrustat în care acum locuia spiritul unei femei Tiste Andii.

Ea a pășit în apă, valurile înspumate zvârnindu-și în jurul tibiei.

Avowed aruncă obiectul pe lângă ea – o mică stropire nu departe în față.

Coapsele, apoi șoldurile.

Curat. Fii curat.

La pieptul ei. Un val se rostogoli, o ridică de jos, se învârte și o aruncă spre țărm. Se gheare până când a putut să împingă din nou înainte. Apa rece sărată i se ridică pe față. Apă strălucitoare, luminată de soare, nămoloasă, spălând vederea din ochi. Apa care mușcă rănile cu crustă, îi usturã buzele rupte, îi umplea gura și imploră să fie atrasă înăuntru.

Ca aceasta.

Mâinile au apucat-o, au tras-o înapoi. Ea a luptat, dar nu a putut să se desprindă.

Curat!

Fața ei măturată de vântul rece, ochii clipind în lumină dureroasă. Tușind, plângând, s-a zbătut, dar mâinile au târât-o fără părere de rău pe plajă, au aruncat-o pe nisip. Apoi, în timp ce încerca să se elibereze, brațele

înfășurată strâns în jurul ei, ținându-și propriile brațe, și o voce icni aproape de ureche: — Știu, fetiță. Știu despre ce este vorba. Dar nu aceasta este calea.
Suspine neputincioase, acum.

Și o ținea nemișcată.

— Vindecă-o, Corlo.

— Sunt aproape gata...

'Acum. Si dormi. Fă-o să doarmă...

Nu, nu poți muri. Nu din nou. Am nevoie de tine.

Atâtea straturi, apăsând asupra acestor rămășițe indurative, un moment de presiune imensă, pielea groasă, atât de groasă, urmărind nenumărate mici morți. Și viața era voce, nu cuvinte, ci sunet, mișcare. Unde totul era nemișcat, tăcut. Oblivion a așteptat când ultimul ecou s-a stins.
A muri prima dată ar fi trebuit să fie suficient. Lumea asta era străină, până la urmă. Poarta sigilată, măturată. Soțul ei – dacă încă mai trăia – trecuse de mult de suferința lui. Fiica ei, poate chiar o mamă până acum, o bunica. Se hrănise cu sânge draconic, acolo în urma lui Anomander. Undeva, ea a persistat și a trăit fără durere.

Fusese important să gândesc așa. Singura ei armă împotriva nebuniei.

Fără daruri în moarte, decât unul.

Dar ceva a reținut-o.

Ceva cu voce. *Acestea sunt într-adevăr mări agitate. Nu credeam că căutarea mea se va dovedi așa . . . uşor. Adevărat, nu ești om, dar o vei face. Tu vei face.*

Aceste rămășițe, brusc în mișcare, mișcare de grătar. Fragmente, particule prea mici pentru a fi văzute, adunând împreună. De parcă și-ar fi amintit ceea ce aparținuseră odată. Și, în mare, în nămol, aștepta tot

ce era nevoie. Pentru carne, pentru os și sânge. Toate aceste ecouri, înviate, găsind formă. Ea se uită îngrozită.

Am privit cum corpul – atât de familiar, atât de ciudat – își croia drum în sus printre nămoluri. Mâluri care s-au luminat, s-au subțiet, apoi au izbucnit într-un penaj care s-a învârtit în curenți. Brațele întinse în sus, un corp ieșind la vedere.

A plutit aproape, forțată să se închidă, să intre, dar știind că era prea devreme.

Corpul ei, pe care îl părăsise cu atâta vreme în urmă. Nu era corect. Nu e corect. Mergând fără minte de-a lungul fundului mării. Creaturi cu aripioare care intră

și dispărut de vedere, atras de sedimentele agitate, înspăimântat de silueta care se zvârnește. Forme cu mai multe picioare care ies din calea lui.

O încețoșare ciudată a trecut și apoi lumina soarelui a strălucit aproape deasupra capului. Mâinile au spart suprafața, nisip ferm sub picioare, înclinat în sus.

Fața în aer.

Și ea a înaintat, s-a aruncat în corp, a alergat ca focul în mușchi și oase.

Senzații. Frig, vânt, miros de sare și descompunerea unui țărm.

Mama Întunecată, eu sunt. . . în viaţă.

Vocea întoarcerii a venit nu în râs, ci în țipete.

Toți se adunaseră pe măsură ce se răspândea vestea despre moartea împăratului. Orașul a fost luat, dar Rhulad Sengar fusese ucis. Gâtul rupt ca un puieț. Trupul lui zăcea acolo unde a căzut, cu sclavul Udinaas stând de pază, o santinelă macabră care nu recunoștea pe nimeni, ci se uita pur și simplu la cadavrul îmbrăcat cu monede.

Hannan Mosag. Mayen cu Feather Witch în urmă. Midik Buhn, acum însângerat și un războinic în adevăr. Sute de războinici Edur, împroșcați cu sânge de glorie și măcel. Cetăţeni tăcuţi, palizi, îngroziţi de speranţa încordată din aerul înfumurat.

Toți sunt martori la convulsiile bruște ale corpului, la țipetele lui pătrunzătoare. Pentru un moment îngrozitor, gâtul lui Rhulad rămase rupt, legănându-și capul în unghiuri imposibile în timp ce se ridică clătinându-se în picioare. Apoi osul s-a reparat, iar capul s-a redresat, lumina bruscă în ochii cu glugă.

Mai multe țipete, de la Letherii acum. Siluete care fug.

Țipetele zdrențuite ale lui Rhulad au murit și el a rămas în picioare,

clătinând, cu sabia tremurând în mâini.

Udinaas a vorbit. — Împărate, Trate este al tău.

Un spasm brusc, apoi Rhulad păru să-i vadă pe ceilalți pentru prima dată. — Hannan Mosag, stabilește garnizoana. Restul armatei va tabăra în afara orașului. Trimite-i vorbă lui K'risnan-ul tău cu flotă: vor merge spre Bătrânul Katter.

Regele Vrăjitor s-a apropiat și a spus cu voce joasă: — Atunci este adevărat. Nu poți muri.

Rhulad tresări. — Eu mor, Hannan Mosag. Este tot ce știu, pe moarte. Lasa-ma acum. Udinaas.'

'Împărat.'

„Am nevoie de—găsesc—eu sunt. . .'

— Cortul tău te așteaptă pe tine și pe Mayen, spuse sclavul.

'Da.'

Midik Buhn a spus: „Împărate, eu vă voi conduce escorta”.

Expresia lui confuză, Rhulad se uită în jos la corpul lui, la monedele mânjite, cu cruste, la blănurile împrăștiate. — Da, frate Midik. O escortă.

— Și îl vom găsi pe cel care . . . a făcut asta, sire. . . pentru tine.'

Ochii lui Rhulad străluciră. „Nu poate fi învins. Suntem neputincioși în fața lui. El minte . . .'

Midik era încruntat. Se uită la Udinaas.

„Împărate”, a spus sclavul, „se referea la cel care te-a ucis pe tine și pe rudele tale. Aici, pe strada asta.

Ghânându-și fața, Rhulad se întoarse. 'Desigur. El a purtat . . . purpuriu.'

Udinaas ia spus lui Midik: „Îți voi da o descriere detaliată”.
Un încuviințare ascuțită din cap. 'Da. Orașul va fi
percheziționat.
Dar a plecat, prostule. Nu, nu știu de unde știu. Totuși, bărbatul a plecat. Cu Seren Pedac. 'Desigur.'

— Udinaas! Un gâfâit disperat.

— Sunt aici, împărat.

— *Scoate-mă din locul ăsta!*

Era cunoscut, acum, și în curând Ceda avea să afle despre asta. Dar

ar înțelege? Cum a putut? Era imposibil, nebun.

Nu poate face nimic. Își va da seama de asta?

Războinicul în aur l-a urmărit pe sclav, pas cu pas, prin orașul căzut, Mayen și Feather Witch în urma lor. Midik Buhn și o duzină de războinici i-au flancat pe toți, cu armele pregătite. Pasajul a fost necontestat.

Withal stătea pe o bancă în fierăria lui. Pereți simpli, piatră și tencuială, forja rece și umplută cu cenușă. Podeaua pavată, micul atelier cu trei pereți, cel

partea deschisă spre un ansamblu împrejmuit unde se afla o fântână tăiată cu ramă de piatră, un jgheab de stingere, lemn de foc și o grămadă de steril și zgură. O colibă din partea opusă îi găzduia pătuțul și nimic altceva.

Întinderea lumii lui. Memento batjocoritor al profesiei sale, scopul din spatele vieții.

Vocea Zeului Infirmă îi șopti în minte: *Withal. Cadoul meu. Nu sunt lipsită de simpatie, indiferent ce ai putea crede. Am inteles. Nacht-urile sunt o companie slabă pentru un bărbat. Du-te, Withal, la plajă. Intră în posesia darului meu.*

Se ridică încet, uluit. *O barca? O plută? Un buștean al naibii pe care l-aș putea călări cu valul?* Și-a făcut drum afară.

Și i-am auzit pe Nachts, trăgând încântați pe șuviță.

Withal se duse la margine și se ridică, privind în jos.

O femeie se clătina din apă. Înalt, cu pielea neagră, gol, păr lung și roșu.

Și Meckros s-a întors, s-a îndepărtat cu pași mari.

'Nemernicule-'

Zeul slăbit a răspuns cu simulare de consternare: *Nu asta vrei? E prea înaltă pentru tine? Ochii ei prea ciudați? În plus, nu înțeleg. . .* .

'Cum ai fi putut face asta? Ia în posesie, ai spus. E tot ce știi, nu-i așa? Deţinere. Lucruri de folosit. Oameni. Vieți.'

Are nevoie de ajutorul tău, Withal. Ea este pierdută, alarmată de Nachts. Încet să-și amintească carnea.

'Mai tarziu. Lasă-mă în pace, acum. Lasă-ne pe amândoi în pace.

Un râs blând, apoi o tuse. *Cum doriți. Dezamăgitoare, această lipsă de recunoștință.*

— Du-te în Abis.

Fara raspuns.

După aceea, a intrat în colibă, a stat o vreme cu fața spre pătuț, până când a fost sigur că Zeul Infirm nu-i pândește undeva în craniu. Apoi s-a lăsat în genunchi și și-a plecat capul.

Ura religia. Zei detestați. Dar cuibul era gol. Cuibul trebuia rupt. Reconstruire.

Meckros aveau o mulțime de zei pentru alegere. Dar unul era mai în vârstă decât toți ceilalți și acela aparținea mării.

Withal a început să se roage.

În numele lui Mael.

Capitolul șaptesprezece

Nimeni nu a văzut așa ceva. Moara lui Chorum a fost o minune de invenție. Roți pe roți, granit și roți dințate interconectate, osii și spițe și jante de fier, o mașină care a urcat Din acel râu rapid trei niveluri și pământ Cea mai fină făină pe care o văzuse Lether vreodată... Unii spun că a fost ploaia, potopul care a umplut

Cursul apei prin degetele pietroase ale morii.

Unii spun că tocmai complexitatea a fost

Cauza tuturor, îngâmfarea unui muritor

Viziune. Unii spun că a fost ghiontul Errantului, volubil

Și nenorocit care a exprimat vuietul brusc în zori,

Exploziile de piatră și țipetele de fier,

Și roțile uriașe se eliberează și izbucnesc

Prin pereții groși și prin spălătorii

În aval, spuma de la coapsele lor se uita în sus

Să văd soarta lor de granit rostogolindu-se...

Nici o ridă nu a mai rămas, nici o pată nu a supraviețuit, iar bătrânul Misker, cocoțat pe Ribble the Mule, ei bine, catârul și-a știut locul în timp ce a șurubat și a sărit cu capul înainte în fântână, dar bietul bătrân Misker a îmbrățișat găleata Draw pe frânghie și atât de clar,

să-și jupuiască genunchii pe pavajul rotundei și să înjure Tare, răsuflarea zgomotoasă precedând fatala Coborâre a morții cu dinți roata dințată, înalt ca orice om, dar mult mai înalt decât Misker (chiar cocoțat pe catârul Său) și

asta nu ar fi greu odată a terminat cu el, de ce șobolanul — oh, am uitat să menționez șobolanul?

EXTRAS DIN *C HANTUL* R A TULUI *[CAUZA TOTULUI)*
C *HANT* P RIP

Trăbușindu -se în întuneric, bețivul căzuse în canal. În cea mai mare parte, Tehol îl pierduse din vedere din poziţia în care se afla la marginea acoperişului, dar auzea stropii şi blesteme, precum şi zgârâitul împotriva inelelor aşezate în zidul de piatră.

Oftând, Tehol aruncă o privire spre gardianul fără nume trimis de Brys. Sau cel puțin unul dintre ei. Cei trei frați păreau aproape identici și niciunul nu-și dăduse numele. Nimic în exterior sau evident care să impresioneze sau să inspire frică. Și, prin turnarea neclintită a expresiilor lor fără buze și cu ochi, din păcate necalificate ca companie binevenită.

— Pot prietenii tăi să te deosebească? întrebă Tehol, apoi se încruntă. — Ce întrebare ciudată să-i pui unui bărbat. Dar trebuie să fii obișnuit cu întrebări ciudate, deoarece oamenii vor presupune că ai fost undeva când nu erai, sau, mai degrabă, nu tu, ci ceilalți sunteți, fiecare dintre ei ar putea fi oriunde. Acum îmi vine în minte că a nu spune nimic este o metodă bună de a face față unei astfel de confuzii, la care fiecare dintre voi ați acceptat ca răspuns adecvat, cu excepția cazului în care sunteți la fel între voi, caz în care a fost un acord tăcut. Întotdeauna cel mai bun tip.

Bețivul, mult mai jos, urca din canal, jurând în mai multe limbi decât credea Tehol că există. 'Vrei să asculți asta? Atroce. Să aud, fără îndoială, asemenea cuvinte urâte rostite cu atâta vehemență — stai, ăla nu e bețiv, ăsta e servitorul meu! Tehol a făcut cu mâna și a strigat: „Bugg! Ce faci acolo jos? Pentru asta te plătesc?

Servitorul îmbibat privea în sus și a țipat ceva în spate pe care Tehol nu a putut să-l deslușească. 'Ce? Ce ați spus?'

— Tu… nu… plăti… pe mine!

„O, spune tuturor, de ce nu faci!”

Tehol a privit cum Bugg se îndrepta spre pod și traversa, apoi dispăru din vedere în spatele clădirilor din apropiere. 'Cat de rusinos. A venit timpul pentru o discuție serioasă cu dragul bătrân Bugg.

Sunete de jos, mai mult blestem. Apoi scârțâind de pe scară.

Capul și fața mânjite de noroi ale lui Bugg se ridicau la vedere.

— Acum, spuse Tehol, cu mâinile pe șolduri, sunt sigur că te-am trimis să faci

ceva important și ce faci? Du-te să cazi în canal. A fost

asta pe lista de sarcini? Nu cred.'

— Mă certați, stăpâne?

'Da. Ceea ce ai crezut?'

— Mai eficient, cred, dacă m-ai trimis într-adevăr să fac ceva important. Așa cum era, eram într-o plimbare, hipnotizat de lumina lunii...

'Nu păși acolo! Înapoi! Înapoi!' Alarmat, Bugg încremeni, apoi se îndepărta.

— Aproape l-ai zdrobit pe Ezgara! Și ar fi putut să iasă din drum? Nu cred!' Tehol se apropie și îngenunche lângă insecta care își făcea drum lent pe suprafața neuniformă a acoperișului. — Oh, uite, ai tresărit!
— Cum poți să-ți dai seama? întrebă Bugg.

— Ei bine, este în direcția inversă, nu-i așa? Mi-aș imagina că trebuie să fie uimitor.

— Știi, stăpâne, a fost o curiozitate – nu credeam că o vei face un animal de companie.

— Asta pentru că ești lipsit de sentimente, Bugg. În timp ce Ezgara aici este de două ori...

'Ovoid?'

— Încântător. Tehol aruncă o privire spre gardian, care se uita înapoi la el, așa cum era de obicei. — Și omul acesta este de acord. Sau, dacă nu el, atunci frații lui. De ce, unul l-a lăsat pe Ezgara să se târască peste tot pe față și nici nu a clipit!

— Cum a reuşit Ezgara să-i treacă pe faţă, stăpâne?

— Și în josul celuilalt, nici o tresărire. Sunt bărbați cu inima caldă,

Bugg, uită-te bine la ei și învață.

— Da, stăpâne.

— Acum, ți-a plăcut să înoți?

— Nu în mod deosebit.

— Un pas greşit, zici?

— Mi s-a părut că aud pe cineva șoptindu-mi numele...

— Shuq Elalle?

'Nu.'

— Harlest Eberict? Fierbător? Investigatorul șef Rucket? Campionul Ormly?

'Nu.'

— S-ar putea să vă fi imaginat lucruri?

'Destul de posibil. De exemplu, cred că sunt urmărit de șobolani.
— Probabil că ești, Bugg. Poate unul dintre ei ți-a șoptit numele.
— O idee neplăcută, stăpâne.

'Da, este. Crezi că îmi face plăcere că slujitorul meu se unește cu șobolani?

— Ai prefera să-ți fie foame? Bugg întinse mâna sub cămașă.

— Nu ai făcut-o!

— Nu, este o pisică, spuse el, retrăgând o carcasă mică, jupuită, fără cap și fără labele. — Aromă de canal, vai.

— Un alt cadou de la Rucket?

— Nu, destul de ciudat. Canalul.'

— Uf.

— Miroase destul de proaspăt...

— Ce este firul acela care iese din el?

Servitorul a ridicat cadavrul mai sus, apoi a luat sârma atârnând între două degete și l-a urmat înapoi până când a dispărut în carne. A tras, apoi a mormăit.

'Ce?' întrebă Tehol.

— Sârma duce la un cârlig mare,
ghimpat. 'Oh.'

— Și firul s-a rupt la capătul ăsta – am crezut că ceva mi-a rupt căderea. A rupt o bucată mică de carne de pe unul dintre picioarele pisicii, a rupt-o în două, apoi a pus câte o bucată la fiecare capăt al insectei numite Ezgara. S-a stabilit să se hrănească. — Oricum, o clătire rapidă și suntem înainte cu două, dacă nu cu trei mese. Destul de noroc, stăpâne, în ultimul timp.

— Da, gândi Tehol. — Acum sunt nervos. Deci, ai vești să-mi spui?

— Îți dai seama, stăpâne, că Gerun Eberict ar fi trebuit să omoare în medie între zece și cincisprezece oameni pe zi pentru a-și obține dividendul anual? Cum găsește timp să facă altceva?

— Poate că a recrutat niște bandiți care își împărtășesc poftele nebunești.

'Intr-adevar. Oricum, Shurq a dispărut — atât Harlest, cât și Ublala sunt tulburați...

— De ce Harlest?

„Nu avea decât pe Ublala căruia îi putea arăta noii lui colți și gheare, iar Ublala a fost mai puțin decât impresionat, atât de mult încât l-a împins pe Harlest în sarcofag și l-a sigilat înăuntru”.

— Sărmanul Harlest.

„S-a adaptat destul de repede”, a spus Bugg, „și acum se gândește la învierea lui dramatică – ori de câte ori are loc”.

— Știri tulburătoare despre Shurq Elalle.

'De ce?'

— Înseamnă că nu s-a răzgândit. Înseamnă că va pătrunde în Depozitul de taxe. Poate chiar în noaptea asta.

Bugg aruncă o privire spre gardian. 'Maestru . . .'

— Hopa, a fost neglijent, nu-i așa? S-a ridicat și s-a apropiat. — El aude tot, este adevărat. Prietene, putem măcar să fim de acord asupra unui lucru, nu-i așa?

Ochii tremurară în timp ce bărbatul se uita la Tehol.

— Orice hoț care încearcă Depozitul este la fel de mort, nu? A zâmbit, apoi s-a întors înapoi spre servitorul său.

Bugg începu să-și scoată hainele ude. — Cred că am prins un fior. — Canalul este notoriu de nociv...

— Nu, de mai devreme, stăpâne. A cincea aripă. Am reușit să susțin fundațiile cu succes...

'Deja? E extraordinar.

— Este, nu-i aşa? În orice caz, este frig în acele tuneluri. . . acum.' — Îndrăznesc să întreb?

Bugg stătea gol, cu ochii pe stelele slabe de deasupra capului. — Cel mai bine nu, stăpâne. — Și cum rămâne cu aripa a patra?

— Ei bine, acolo lucrează echipajele mele în acest moment. O săptămână, poate zece zile. Există un vechi curs de drenaj sub el. În loc să luptăm, instalăm o conductă de lut ars...

— O conductă de canalizare.

— În comerț, este o conductă de lut ars.

— Îmi pare rău.

— Pe care apoi o vom împacheta cu pietriș. Nu știu de ce Grum nu a făcut asta în primul rând, dar este pierderea lui și câștigul nostru.

— Ești uscat încă, Bugg? Te rog spune că ești uscat. Uită-te la paznicul nostru aici, este îngrozit. Mut.'

— Pot să spun și îmi cer scuze.

„Nu cred că am văzut vreodată atâtea cicatrici pe o singură persoană”, a spus Tehol. — Ce faci în timpul tău liber, Bugg, să te lupți cu cactusi furiosi?

'Nu înțeleg. De ce ar trebui să fie supărați?

— Nu ai fi dacă te-ai ataca fără motiv? Hei, asta e o întrebare pe care aș putea să o pun gărzii de aici, nu-i așa?

— Numai dacă el – sau ei – ar fi fost la fel de suferinzi, stăpâne.

'Buna observatie. Și ar trebui să-și scoată hainele ca să aflăm noi. 'Probabil nu.'

'Nu. Acum, Bugg, iată cămașa mea. Pune-l și fii recunoscător pentru sacrificiile pe care le fac în numele tău.

'Mulțumesc, maestre.'

'Bun. Gata? E timpul să plecăm.'

'Unde?'

— Un teritoriu familiar pentru tine, sau așa am fost surprins să descopăr. Ești un om cu multe mistere, Bugg. Preot ocazional, vindecător, Omul care Așteaptă, consort cu demonii și mai rău. Dacă nu aș fi atât de egocentric, aș fi intrigat.

— Sunt mereu recunoscător pentru egocentrismul tău, stăpâne.

— Numai așa e, Bugg. Acum, probabil, bodyguardul nostru tăcut ne va însoți. Astfel, noi trei. Plecând intenționat în noapte. Vom?'

În labirintul de cabane din partea de est a Letheras. Aerul nopții era fierbinte, mirositoare și turgente. Lucrurile zburau printre mormanele de gunoaie putrezite, câinii sălbatici s-au furișat prin umbre, în haite prost temperate, căutând necazuri – amenințări suficient pentru a-l determina pe bodyguard să-și scoată sabia. Vederea lamei goale a fost suficientă pentru a trimite fiarele să se zbârnească.

Acei puțini săraci fără adăpost, suficient de curajoși sau disperați pentru a risca pericolele aleilor și străzilor, folosiseră gunoiul pentru a construi baricade și căsuțe. Alții cerșiseră spațiu pe acoperișurile lăsate de colibe care scârțâiau și dormeau neîntrerupt sau deloc. Tehol simțea nenumărate perechi de ochi care se uitau la ei, urmărindu-le trecerea mai adânc în inima ghetouului.

În timp ce mergeau, Tehol a vorbit. '. . . presupunerea este piatra de temelie a societății Letherii, poate a tuturor societăților din întreaga lume. Noțiunea de inechitate, prieteni. Căci din inechitate derivă conceptul de valoare,

indiferent dacă este măsurată prin bani sau prin nenumăratele alte mijloace de măsurare a valorii umane. Pur și simplu, există în noi toți credința incontestabilă că săracii și cei înfometați merită într-un fel soarta lor. Cu alte cuvinte, vor exista mereu oameni săraci. Un truism pentru a acorda structura sarcinii continue de comparare, stabilirea prin observarea nu a asemănărilor noastre reciproce, ci a diferențelor noastre esențiale.

— Știu la ce te gândești, la care nu am de ales decât să vă provoc pe amândoi. Ca aceasta. Imaginați-vă că mergeți pe această stradă, împărțind monede cu mii. Până când toată lumea de aici va fi în posesia unei vaste bogății. O solutie? Nu, zici tu, pentru că printre acești oameni dintr-o dată bogați vor fi, poate, o majoritate care se va dovedi risipitoare, risipitoare și proști și în curând vor fi din nou săraci. În plus, dacă bogăția ar fi distribuită în acest mod, monedele în sine și-ar pierde orice valoare - ar înceta să fie utile. Și fără o astfel de utilitate, întreaga structură socială pe care o iubim atât de mult s-ar prăbuși.

— Ah, dar la asta spun, și ce? Există și alte moduri de a măsura valoarea de sine. La care amândoi răspundeți cu căldură: fără nicio valoare aplicabilă muncii, orice simț al valorii dispare! Și ca răspuns la asta, pur și simplu zâmbesc și scutur din cap. Munca și produsul ei devin mărfuri negociabile. Dar stai, obiectezi, apoi valoarea se strecoară până la urmă! Pentru că un om care face cărămizi nu poate fi echivalat cu, să zicem, un om care pictează portrete. Materialul este în mod inerent încărcat de valoare, pe baza nevoii noastre de a afirma comparația – dar ah, nu am contestat însăși presupunerea că trebuie să procedăm cu structuri de valoare atât de complicate?

— Și, așadar, întrebi, ce idee ai, Tehol? La care răspund ridicând din umeri. Am spus că discursul meu a fost un mijloc valoros de a folosi acest timp? Nu am. Nu, ai *presupus* că este. Demonstrându-mi astfel punctul de vedere!

— Îmi pare rău, stăpâne, spuse Bugg, dar care a fost sensul acesta din nou?
'Am uitat. Dar noi am ajuns. Iată, domnilor, săracii.'

Stăteau la marginea unei piețe vechi, acum o masă de adăposturi mizerabile care clocotesc de umanitate. Câteva vetre comunale mocneau. Zona era înconjurată de gunoaie – în mare parte oase de câine și pisică – care erau târâte de șobolani. Copiii rătăceau în moda năucită, pierdută a celor subnutriți. Nou-născuții zăceau înfășați și practic nesupravegheați. Vocile s-au

ridicat în ceartă și undeva pe partea opusă a fost o luptă a unora

fel. Sânge amestecat, Nerek, Faraed, Tarthenal, chiar și ciudatul Fent. Câțiva Letherii la fel, scăpați de Îndatorare.

Bugg se uită în tăcere timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi spuse: — Maestre, transportul lor în Insule nu va rezolva nimic.

'Nu?'

— Acestea sunt spirite frânte.

— Dincolo de speranța de recuperare?

— Ei bine, asta depinde de cât de paternalist vrei să fii, stăpâne. Rigorile stilurilor de viață din trecut sunt dincolo de acești oameni. Suntem o generație sau mai mult prea târziu. Nu au vechi abilități la care să se întoarcă și, ca comunitate, aceasta este intrinsec defectuoasă. Produce violență și neglijență și puțin altceva.

— Știu ce spui, Bugg. Vrei să spui că ai avut nopți mai bune și că timpul nu a fost bun, deloc bun. Ești nefericit, ai frig, ar trebui să fii în pat.

'Mulțumesc, maestre. Mă întrebam eu însumi.

— Problema ta de paternalism are un oarecare merit, recunosc, spuse Tehol, cu mâinile pe șolduri, în timp ce studia cohalacul murdar. — Adică ai un motiv. În orice caz, doom este pe cale să măture acest loc trist. Lether este în război, Bugg. Va fi . . . impulsuri de recrutare.'
— Pres-ganging, spuse servitorul, dând din cap moros.

— Da, toată violența aia malignă pusă în valoare. Desigur, astfel de săraci soldați vor fi angajați ca furaj. O soluție dură la această problemă perenă, desigur, dar cu un precedent lung.

— Deci, ce ai plănuit, stăpâne?

„Provocarea cu care mă confruntam eu și mințile ascuțite ale Breslei Prinzătorilor de Sobolani a fost, după cum ați observat, cum se remodelează o întreagă societate? Cum se transformă acest exemplu impresionant al instinctului de a supraviețui într-o forță comună pozitivă? În mod clar, trebuia să urmăm o structură socială bine

stabilită, de mare succes ca inspirație...

— Şobolani.

— Bravo, Bugg. Știam că pot conta pe tine. Astfel, am început prin a recunoaște nevoia unui lider. Puternic, dinamic, carismatic, periculos.'

„Un creier criminal cu o mulțime de bandiți care să-și pună în aplicare voința.” Tehol se încruntă. — Alegerea ta de cuvinte mă dezamăgește, Bugg.

'Tu?'

'Pe mine? Desigur că nu. Ei bine, nu direct, adică. Un lider cu adevărat de succes este un lider reticent. Nici unul al cărui cuvânt este întâmpinat cu urale frenetice – la urma urmei, ce se întâmplă cu mintea unui astfel de lider, după ce astfel de scene sunt repetate iar și iar? O certitudine din ce în ce mai mare, o credință în propria infailibilitate și mai departe duce marșul spre dezastru. Nu, Bugg, nu voi avea pe nimeni să-mi sărute picioarele...

— Mă ușurează să aud asta, stăpâne, din moment ce picioarele alea nu au cunoscut săpun de mult, mult timp.

— În cele din urmă, organismul își reia propriile mecanisme naturale de curățare, Bugg.

— Ca vărsarea?

'Exact. În orice caz, vorbeam despre leadership într-un fel general...

— Cine, stăpâne?

— Păi, Omul care Așteaptă, desigur. Preot ocazional, vindecător, consort cu demonii. . .'

— Probabil că nu este o idee atât de bună, stăpâne, spuse Bugg, frecându-și maxilarul cu peri. 'Sunt mai degrabă . . . ocupat în acest moment.

— Un lider ar trebui să fie ocupat. distras. Preocupat. Pregătit să delege. — Maestre, chiar nu cred că aceasta este o idee bună. Într-adevăr.'

— Perfect reticent, perfect! Și uite! Ai fost remarcat! Vezi fețele alea pline de speranță...

— Asta e foame, stăpâne.

'Pentru mântuire! S-a vorbit, vezi. Sunt gata pentru tine, Bugg. Au așteptat. . .'

— E foarte rău, stăpâne.

— Expresia ta este perfectă, Bugg. Bolnăvicios și slăbit de consternare, profund tulburat și nervos, da într-adevăr. Nu m-aș fi putut descurca mai bine.

'Maestru-'

— Ieși printre turma ta, Bugg. Spune-le că pleacă. Mâine seara. Toti. Un loc mai bun, o viață mai bună îi așteaptă. Haide, Bugg.

„Atâta timp cât nimeni nu mă venerează”, a răspuns servitorul. — Nu-mi place să fiu venerat.

— Rămâi doar falibil, spuse Tehol.

Bugg îi aruncă o privire ciudată, apoi intră în mahala.

— Îți mulțumesc că ai venit, Brys.

Kuru Qan stătea pe scaunul gros căptușit de lângă peretele vizavi de intrarea în bibliotecă. Lentile lustruite și cârpă în mâini, curățând o lentilă apoi pe alta, apoi repetând gestul, iar și iar. Ochii lui erau ațintiți pe nimic vizibil pentru Brys.

— Mai multe știri de la Trate, Ceda?

— Ceva, da, dar despre asta vom discuta mai târziu. În orice caz, trebuie să considerăm orașul pierdut.

'Ocupat.'

'Da. O altă bătălie este iminentă, la High Fort.

— Atunci, regina și prințul și-au retras forțele? Am înțeles că căutau permisul.

'Prea tarziu. Edur-ul făcuse deja traversarea.

— Vei contribui la apărare? întrebă Brys, intrând cu pași mari în camera mică și așezându-se pe banca din stânga lui Ceda.

'Nu.'

Surprins, Brys nu spuse nimic. Fusese în compania regelui și a lui Unnutal Hebaz cea mai mare parte a serii, studiind mișcările depistate ale armatelor inamice, cufundat în exercițiul dureros de a încerca să prezică natura sfatului fratelui său Hull către împăratul Edur. În mod clar, Hull anticipase atacul preventiv asupra satelor. În mintea lui Brys, manifestarea turbată de lăcomie din taberele reginei și ale prințului înclinase mâna. Janall, Quillas și investitorii lor începuseră deja să împartă prada potențială, ceea ce le-a clarificat dorința pentru un război rapid, unul care a devastat Tiste Edur și care însemna să-i prindă pe neprevăzuți. Marșul lui Janall spre trecere nu indicase nicio schimbare în gândirea ei. Acum însă se retrăsese.

Tiste Edur furase inițiativa. Apariția deasupra Fortului Înalt, capitularea lui Fent Reach și căderea lui Trate au indicat cel puțin două armate inamice, precum și două flote, toate se mișcă rapid.

— Ceda, ai mai aflat ceva despre demonul care a intrat în portul Trate?

„Pericolul nu este singular, ci plural”, a spus Kuru Qan. — Văd în fața mea Cedance și am învățat, spre groaza mea, că este... . . incomplet.'

'Incomplet? Ce vrei să spui?'

Ceda a continuat să curețe lentilele din mâini. — Trebuie să-mi păstrez puterea, până la momentul potrivit. Mările trebuie eliberate. Este la fel de simplu.

Brys a așteptat, apoi, când Kuru Qan nu a mai spus, s-a aventurat: — Ai o sarcină pentru mine, Ceda?

— Aș sfătui o retragere din High Fort, dar regele nu ar fi de acord cu asta, nu-i așa?

Brys clătină din cap. — Evaluarea ta este corectă. Chiar și un dezastru ar fi văzut că are . . . beneficii.'

— Eliminarea soției și a fiului său, da. O stare de lucruri tragică, nu ai spune, tânărul meu prieten? Inima Cedance-ului, am ajuns să realizez, poate fi găsită într-o negare sistemică. Și din acea inimă, toate celelalte sunt derivate. Însuși modul nostru de viață și de a vedea lumea. Trimitem soldați la moarte și cum vedem aceste morți? Ca sacrificii glorioase. Inamicul mort? Ca victime ale onorabilei noastre neprihăniri. În timp ce în orașele noastre, pe aleile înguste și murdare, o viață care se termină nu este decât un eșec tragic. Care este, deci, negarea despre care vorbesc?

'Moarte.'

Kuru Qan a pus din nou lentilele în fața ochilor lui și s-a uitat la Brys. — Vezi tu, atunci. Știam că ai face-o. Brys, *nu există nicio Reținere a Morții.* Sarcina ta? Numai să-i ții companie unui bătrân în noaptea asta.

Campionul Regelui se frecă de față. Ochii i se simțeau plini de mizerie și era nespus de înfrigurat. Era, îşi dădu seama, epuizat.

„Acumularea noastră maniacală de bogăție”, a continuat Kuru Qan. — Progresul nostru năpustit, ca și cum mișcarea ar fi fost un scop și un scop în mod inerent virtuos. Lipsa noastră de compasiune, pe care am numit-o realiști. Extremitatea judecăților noastre, neprihănirea noastră – totul o fugă de la moarte, Brys. Totul o negare vastă înăbușită în semantică și eufemisme. Curaj și sacrificiu, patos și eșec, de parcă viața ar fi un concurs de câștigat sau pierdut. Ca și cum moartea ar fi arbitrul sensului, momentul judecății finale și, mai presus de orice

altceva, judecata este un lucru care trebuie dat, nu căruia i se dă.

— Ai prefera să ne închinăm morții, Ceda?

— La fel de inutil. Nu are nevoie de credință pentru a muri, oricum moare. Am vorbit despre negarea sistemică și este într-adevăr și în toate privințele sistemică. Însuși țesătura lumii noastre, aici în Lether și poate în altă parte, a fost răsucită în jurul asta. . . absenta. *Ar trebui să existe* o reținere a morții, nu-i așa

a intelege? Relevant? Singura relevanță. Trebuie să fi existat, odată. Poate chiar un zeu, un schelet înfiorător pe un tron de oase, o învârtire și dans de muște cu picioare reci pentru o coroană. Totuși, iată-ne și nu i-am dat nicio față, nicio formă, nicio poziție în schema noastră elaborată de existență.

— Poate pentru că este chiar opusul existenței...

— Dar nu este, Brys, nu este. Ia-ne rătăciți, moartea este peste tot în jurul nostru. Pășim cu pași mari peste el, îl respirăm, îi înmuiem esența în plămâni, în sânge. Ne hrănim cu ea zilnic. Înflorim în mijlocul decăderii și dizolvării.'

Brys a studiat Ceda. — Îmi vine prin minte, spuse el încet, că viața însăși este o sărbătoare a negării. Negare despre care vorbești, Kuru Qan. Zborul nostru – ei bine, a fugi înseamnă a ne ridica de pe oase, de cenușă, de cei căzuți.

— Fugi... unde?

— De acord. Nicăieri decât în altă parte. Mă întreb dacă ceea ce ai spus se manifestă în creaturi precum Kettle și hoțul ăla, Shurq Elalle...

Capul Cedei se ridică brusc, ochii alerti brusc în spatele lentilelor groase. 'Imi pare rau? Ce ați spus?'

— Ei bine, vorbeam despre cei cărora li se refuză moartea în adevăr, Ceda. Copilul, ceainic...

— Gardianul Azathului? E strigoi? 'Da.
Sunt sigur că am menționat...

Kuru Qan era în picioare. 'Ești sigur de asta? Brys Beddict, este un strigoi?

'Ea este. Dar nu înțeleg...

— Ridică-te, Brys. Mergeau. Acum.'

— Sunt toți oamenii căzuți, spuse Kettle. „Ei vor răspunsuri. Nu vor merge până nu vor primi răspunsuri.

Shurq Elalle a dat jos o insectă care se târase pe cizma ei. —

Răspunsuri despre ce?

— De ce au murit.

„Nu există răspunsuri”, a răspuns Shurq. — Asta fac oamenii. A muri. Ei mor. Ei mor mereu.

— Nu am făcut-o.

'Da am făcut.'

— Ei bine, nu am plecat.

— După sunetul ei, Kettle, nici ei. 'Este adevărat. Mă întreb de ce nu m-am gândit la asta. — Pentru că aveai vreo zece ani când ai murit. — Ei bine, ce fac acum?

Shurq studie curtea supra-aglomerată, plină de pământ. — Mi-ai dat ideea și de aceea sunt aici. Ai spus că morții se adună. Adunându-se în jurul acestui loc, plutind chiar în afara zidurilor. Poți să vorbești cu ei?

'De ce aș vrea? Nu spun niciodată nimic interesant.

— Dar ai putea dacă ar trebui.

Kettle a ridicat din umeri. 'Cred.'

'Bun. Cere voluntari.

'Pentru ce?'

„Vreau să vină cu mine. Într-o ieșire. În seara asta și iar mâine seară.

— De ce ar vrea, mamă?

Spune-le că vor vedea mai mult aur decât își pot imagina. Ei vor afla secretele pe care puțini în acest regat le posedă. Spune-le că îi voi conduce într-un tur al Depozitului de taxe și al bolților regale. Spune-le, a sosit momentul să te distrezi. Îngrozirea celor vii.

— De ce ar vrea fantomele să-i sperie pe cei vii?

— Știu, este o noțiune ciudată, dar prevăd că vor descoperi că sunt foarte buni la asta. În plus, prevăd că se vor bucura de efort.

„Dar, cum vor face asta? Sunt fantome. Cei vii nici nu le pot vedea.

Shurq Elalle s-a învârtit și a privit mulțimile. — Fierbător, ni se par destul de solide, nu-i așa?

— Dar suntem morți...

— Atunci de ce nu am putut să-i vedem acum o săptămână? Erau doar zbârcituri, pe marginea vederii noastre pe atunci, nu-i așa? Dacă

asta, chiar și. Deci ce s-a schimbat? De unde le vine puterea? De ce crește?

'Nu știu.'

Shurq zâmbi. 'Fac.'

Kettle se îndreptă spre unul dintre pereții jos.

Hoțul a privit-o vorbind cu fantomele. *Mă întreb dacă își dă seama. Mă întreb dacă știe că este mai vie acum decât moartă. Mă întreb dacă ea știe*

ea revine la viață.

După o clipă, copilul s-a întors, trăgându-și degetele prin păr pentru a slăbi mârâitul. — Ești deșteaptă, mamă, spuse ea. — Mă bucur că ești mama mea și de aceea.

— Am niște voluntari?

— Vor pleca cu toţii. Vor să vadă aurul. Vor să sperie oamenii.
„Am nevoie de unii care știu să citească și alții care să numere”.

'Este în regulă. Deci spune-mi, mamă, de ce devin mai puternici? Ce sa schimbat?

Shurq se uită înapoi la turnul de piatră pătrat, mizerabil. — Asta, Kettle.

— Azath?

'Da.'

— Oh, spuse copilul. 'Inteleg acum. A murit.'
— Da, spuse Shurq, dând din cap. 'A murit.'

După ce mama plecase, după mii de fantome, Kettle se îndreptă spre intrarea în turn. Studie plăcile așezate în fața ușii, apoi alese una și îngenunche în fața ei. Unghiile i s-au rupt smulgând-o și a fost surprinsă de înțepătura durerii și de curgerea sângelui.

Nu îi spusese lui Shurq cât de greu fusese să vorbească cu acele fantome. Vocile lor nesfârșite dispăruseră în ultima zi sau două, de parcă ea devenise surdă. Deși alte sunete – vântul, frunzele moarte care se zbârneau, zgârâitul și mârâitul insectelor din curte și sunetele orașului însuși – toate erau la fel de clare ca întotdeauna. Ceva i se întâmpla. Acea vibrație de bătaie în piept se accelerase. Cinci, șase opt pe zi, acum. Locurile în care pielea ei se rupsese cu mult timp în urmă se închideau cu piele nouă, roz, iar astăzi mai devreme îi era sete. Trecuse ceva timp să realizeze — să-mi amintesc, poate — ce era setea, ce însemna aceasta, dar apa stătătoare pe care o găsise la baza uneia dintre gropile din curte avusese un gust minunat. Atât de multe

lucruri se schimbau, părea, derutând-o.

Ea a târât piatra într-o parte, apoi s-a așezat lângă ea. Ea a șters praful de pe suprafața goală și lustruită. Erau modele amuzante în el. Scoici, amprenta plantelor — stuf cu rădăcinile lor ca de ceapă — și

impresiile pietricele de coral. Oasele minuscule. Cineva făcuse multe sculpturi pentru a face o scenă atât de frumoasă cu lucruri moarte.

Se uită pe potecă, prin poartă și spre stradă. Ciudat, să-l văd atât de gol acum. Dar, știa ea, nu va dura mult timp.
Și așa a așteptat.

Sângerarea de la vârful degetelor ei încetase când auzi zgomotele apropiindu-se. Ea și-a ridicat privirea, apoi a zâmbit când i-a văzut pe unchiul Brys și pe bătrânul cu ochii de sticlă – pe acela pe care nu-l văzuse niciodată până acum și încă îl cunoștea.

Au văzut-o, iar Brys a pășit cu pași mari pe poartă, bătrânul urmând-o în urmă cu pași nervoși și tente.

— Bună, unchiule, spuse Kettle.

'Fierbător. Te uiti . . . mai bine. Am adus un oaspete, Ceda Kuru Qan.

— Da, cel care se uită mereu la mine, dar nu mă vede, dar se uită oricum.

— Nu eram conștient de asta, spuse Ceda.

— Nu cum faci acum, spuse Kettle. — Nu când ai acele lucruri în fața ochilor tăi.

— Adică, când mă uit la Cedance? Atunci te văd fără să te văd?

Ea a dat din cap.

— Forța Azath a dispărut, copile, dar aici rămâi. Tu erai gardianul ei când era în viață – când nu erai. Și acum, încă ești gardianul lui? Când e mort și tu nu ești?

'Nu sunt mort?'

'Nu chiar. Inima așezată în tine. Odată înghețată. . . acum . . .

decongelare. Nu îi înțeleg puterea și, recunosc, mă sperie.

— Am un prieten care a spus că mă va distruge dacă va trebui, spuse Kettle zâmbind. — Dar el spune că probabil nu va trebui.

'De ce nu?'

— Spune că inima nu se va trezi. Nu in totalitate. De aceea Cel Fără Nume mi-a luat trupul.

Ea a privit gura bătrânului mișcându-se, dar nu ieși niciun cuvânt. Alături de el, unchiul Brys se apropie, cu îngrijorarea pe față.

— Ceda? Esti in regula?'

— Unul fără nume? Bătrânul tremura. — Locul ăsta... acesta este Calea Morţii, nu-i aşa? A devenit Caliul Morții.

Kettle se întinse și ridică piatra. Era greu ca un cadavru, așa că era obișnuită cu greutatea. — Acesta este pentru Cedance-ul tău, pentru unde te uiți când nu mă vezi.

— O țiglă. Kuru Qan și-a întors privirea în timp ce o așeza în fața lui.
— Ceda, spuse unchiul Brys, nu înțeleg. Ce sa întâmplat aici? 'Istoria noastra . . . atât de multe se dovedesc neadevărate. Cei fără Nume erau de

primul Imperiu. Un cult. A fost șters. Eliminat. Nu ar fi supraviețuit, dar se pare că a făcut exact asta. Se pare că a supraviețuit Primului Imperiu însuși.

— Sunt un fel de cult al morții? 'Nu. Erau slujitori ai Azatului.

— Atunci de ce, a întrebat Brys, par să fi supravegheat moartea acestui turn Azath?

Kuru Qan clătină din cap. — Doar dacă nu au văzut asta ca fiind inevitabil. Și așa au acționat pentru a-i contracara pe cei din tumuli care aveau să scape odată ce turnul ar muri. Se poate dovedi a nu avea nimic de-a face cu ei ca manifestarea unei holde a morții.

— Atunci de ce este ea încă tutorele?

— S-ar putea să nu fie, Brys. Ea așteaptă ca să se ocupe de cei care sunt pe cale să scape din teren. Privirea Cedei se întoarse spre Kettle. — Copil, de asta rămâi?

Ea a ridicat din umeri. — Nu va dura mult acum.

— Și cel ales de Azath să te ajute, Kettle, va apărea la timp?

'Nu știu. Aşa sper.'

„La fel și eu”, a spus Kuru Qan. — Mulțumesc, copile, pentru țiglă. Totuși, mă întreb dacă știi despre acest nou Hol.

Kettle și-a tras o insectă din păr și a aruncat-o deoparte. — Bărbatul

drăguț mi-a spus totul despre asta, spuse ea.

— Un alt vizitator?

'Doar o data. De cele mai multe ori stă doar în umbră, peste drum. Uneori mă urmărea când mergeam la vânătoare, dar nu spunea niciodată nimic. Până astăzi, când a venit și am vorbit.

— Ți-a spus numele lui? întrebă Ceda.

'Nu. Dar era foarte frumos. Doar el a spus că are o iubită. Multe. Prietenii, de asemenea. În plus, nu ar trebui să-mi dau inima departe. Asta-i ce-a spus el. Nu o face niciodată. Niciodata.'

— Și omul ăsta ți-a spus totul despre Calitatea Morții?

— Da, bunicule. El știa totul despre asta. El a spus că nu are nevoie de un nou gardian, pentru că tronul este deja ocupat, cel puțin peste tot. Și aici, în curând. M-am săturat să vorbesc acum.

— Desigur, Kettle, spuse Kuru Qan. — Atunci ne vom lua concediu de la tine.

'La revedere. Oh, nu uita de faianță!

— Vom trimite niște oameni să-l ridice,
copile. 'În regulă.'

Ea i-a privit plecând. Când au dispărut din vedere, ea s-a îndreptat către tumul prietenului ei și l-a simțit aproape. — Unde mă duci de data asta?

Mâna ei în a lui, ea s-a trezit stând pe un deal jos, iar în fața lor era o vale vastă, puțin adâncă, plină de cadavre.

Era amurg, un strat de fum atârna deasupra priveliștii. Chiar deasupra orizontului de vizavi, ardea un munte suspendat de piatră neagră, coloane de fum care curgeau din flancurile lui tăiate. Mai jos, cadavrele erau în mare parte ale unui fel de creatură uriașă, reptiliană, purtând o armură ciudată. Cu pielea cenușie și cu botul lung, formele lor erau contorsionate și înfășurate în panglici, întinse în grămezi încâlcite. Ici și colo în mijlocul lor zăceau alte figuri. Înalte, unele cu pielea gri, altele cu negru.

Stând lângă ea, a vorbit. — Peste patru sute de mii, Kettle. Aici, în această vale, singur. Mai sunt si altele. . . văi. Ca acesta.
O zeci de fiare cu aripi de piele traversau valea la un capăt, departe în dreapta lor.

— Ooh, ăia sunt dragoni?

'Icre. Locqui Wyval, în căutarea stăpânului lor. Dar el a plecat. Odată

ce își dau seama de asta, vor ști să aștepte. Se va dovedi o așteptare lungă.

— Mai așteaptă?

'Da.'

— Când a avut loc această bătălie?

— Cu multe mii de ani în urmă, Kettle. Dar paguba rămâne. În scurt timp, gheața va sosi, sigilând tot ce vezi. Ținând totul în stază, o vrăjitorie

de o putere impresionantă, atât de puternică încât se va dovedi o barieră pentru cei morți înșiși – pe calea pe care ar urma-o spiritele lor. Mă întreb dacă asta a vrut Jaghut. În orice caz, pământul a fost răsucit de magie. Mortul . . . a zăbovit. Aici, în nord, și departe spre sud, până în însuși Letheras. După părerea mea, un zeu bătrân sa amestecat. Dar nimeni nu ar fi putut prevedea consecințele, nici măcar un zeu Bătrân.

— De aceea turnul a devenit Calea Morţii?

'Are? Nu eram conștient de asta. Așadar, aceasta este ceea ce vine, când vrăjitoria moare în sfârșit și lumea se dezgheță. Echilibrul este reafirmat.

„Shurq Elalle spune că suntem în război. Tiste Edur, spune ea, invadează Lether.

— Să sperăm că nu vor sosi înainte ca eu să
fiu liber. 'De ce?'

— Pentru că se vor strădui să mă omoare,
Kettle. 'De ce?'

— De teamă că voi căuta să-i ucid.

'Veţi?'

„La multe planuri”, a răspuns el, „nu există niciun motiv pentru care să nu o fac. Dar nu, dacă nu îmi ies în cale. La urma urmei, tu și cu mine știm că adevărata amenințare așteaptă în tumurile terenului Azath.

— Nu cred că Edur va câștiga războiul, spuse ea.

— Da, eșecul din partea lor ar fi ideal.

— Deci, ce altceva ai vrut să-mi arăți?

O mână albă pal făcu semn spre vale. „Este ceva ciudat în toate astea. Vezi? Sau, mai degrabă, ce nu vezi?
— Nu văd nicio fantomă.

'Da. Spiritele au dispărut. Întrebarea este, unde sunt ei?

Țipete îngrozite au răsunat în timp ce Shurq Elalle a mers pe coridorul larg, cu tavan înalt, către Camera Maestru a Depozitului Taxelor. Gardienii, servitorii, funcționarii și personalul de curățenie au avut unul și toți au cedat în fața unei panică perfect de înțeles. Nu era nimic mai rău, reflectă ea, decât vizitele neașteptate ale rudelor moarte.

În față, ușile duble erau larg deschise, iar felinarele din camera uriașă de dincolo se legănau sălbatic în rafale imanente de grabă plină de spirit.

Hoțul a intrat cu pași mari în cameră.

O fantomă mizerabilă se repezi spre ea, cu fața putrezită zâmbind sălbatic. 'L-am atins! Ultima mea monedă! L-am găsit în stive! Și am atins-o!

— Mă bucur pentru tine, spuse Shurq. — Acum, unde sunt contoarele și cititorii?

— Eh?

Shurq trecu pe lângă fantomă. Camera clocotea, spiritele grăbindu-se încoace și încolo, altele aplecate peste suluri prăbușite, alții încă zvârcolindu-se de-a lungul raftului. Cufere cu monede fuseseră răsturnate, monedele de aur strălucitoare răscolindu-se pe podeaua de marmură, în timp ce spectrurile zguduitoare le zguduiau.

— Am lucrat aici!

Shurq privi fantoma care se îndrepta spre ea. 'Ai făcut?'

'O da. Au pus mai multe rafturi și uită-te la colțurile alea cu felinare – ce idiot s-a hotărât asupra acestor capcane de praf? Praful este un pericol de incendiu. Pericol de incendiu teribil. De ce, le spuneam mereu asta. Și acum aș putea să-mi dovedesc punctul de vedere — un ghiont, un simplu ghiont al felinarului de acolo, da. . .'

'Vino inapoi aici! Nimic nu arde. A intelege?'
'Daca spui tu. Amenda. Glumeam, oricum. —
Te-ai uitat la registre?

— Da, da, şi a numărat. Și memorat. Mereu am fost bun la memorat; de aceea m-au angajat. Aș putea număra și număra și nu-mi pierd niciodată locul. Dar praful! Colțurile alea! Totul ar putea arde, ar putea arde îngrozitor...

— Destul de asta. Avem ce ne trebuie. E timpul să plece toată lumea.

I-a răspuns un cor de voci şovăitoare. — Nu vrem!

— Vor veni preoți. Probabil că sunt deja pe drum. Și magi,

dornic să strângă wraiths pentru a-i aservi ca slujitori pentru eternitate. 'Plecăm!'

— Tu, i-a spus Shurq fantomei dinaintea ei, vino cu mine. Vorbi. Dă-mi detalii.

— Da, da. Desigur.'

— Lasă felinarul ăla în pace, la naiba!

— Îmi pare rău. Pericol de incendiu teribil, o, ar fi flăcările. Asemenea flăcări, toate acele cerneluri, culorile!

'Toata lumea!' strigă hoțul. 'Mergem acum! Iar tu, nu mai arunca moneda aia, ea rămâne aici!

— A șaptea închidere, mormăi Kuru Qan în timp ce se întorceau spre palat. „Totul evoluează spre interior. Supărătoare, această concatenare de detalii. Azath moare, un Hold of Death ia ființă. Apare Unul fără nume și deține cumva cadavrul unui copil, apoi formează o alianță cu un locuitor al unei tumule. Un uzurpator se autoproclamă împărat al Tiste Edur, iar acum conduce o invazie. Printre aliații săi, un demon din mare, unul cu suficientă putere pentru a-mi distruge doi dintre cei mai buni magi ai mei. Și acum, dacă alte zvonuri sunt adevărate, poate că împăratul este el însuși un om cu multe vieți. . .'

Brys aruncă o privire. — Ce zvonuri?

— Cetăţenii au asistat la moartea lui în Trate. Împăratul Edur a fost doborât în luptă. Totuși el. . . *întors.* Probabil o exagerare, dar sunt totuși nervos de propriile mele presupuneri în această chestiune, Brys. Totuși, Tiste Edur au vindecători superbi. Poate o vrajă obligatorie de un fel, lipirea sufletului de carne până când vor ajunge. . . Trebuie să mă gândesc mai mult la asta.

— Și tu crezi, Ceda, că toate acestea sunt într-un fel legate de a șaptea închidere?

„Renașterea imperiului nostru. Aceasta este teama mea, campion. Că am interpretat greșit într-un fel fatal profeția noastră antică. Poate că imperiul a apărut deja.

„Tiste Edur? De ce ar avea vreo legătură cu ei o profeție Letherii?

Kuru Qan clătină din cap. „Este o profeție care a apărut în ultimele zile ale Primului Imperiu. Brys, am pierdut atât de multe. Cunoașterea, lumea de atunci. Vrăjitoria a mers prost, dând naștere unor fiare îngrozitoare, armate de strigoi care au făcut astfel de măcel în rândul poporului nostru, apoi au plecat pur și simplu. Povești misterioase despre un tărâm ciudat de magie care a fost sfâșiat. Ar putea rolul unui întreg popor să se încadreze în vreunul dintre lacunele din cunoașterea noastră? Da. Și cum rămâne cu alți oameni care sunt numiți, dar nu supraviețuiește nimic mai mult decât numele – fără descrieri? Barghast, Jhag, Trell. Triburi învecinate? Nu vom ști niciodată.

Au venit la porți. Gardienii adormiți i-au identificat și au deschis ușa postenului inferioară. Terenurile palatului erau goale, tăcute. Ceda făcu o pauză și se uită la stelele cețoase de deasupra capului.

Brys nu spuse nimic. A așteptat, stând lângă bătrân, văzând cerul nopții reflectat în lentilele gemene din fața ochilor lui Kuru Qan. Întrebându-mă ce gândea Ceda.

Tehol Beddict a zâmbit în timp ce ea se făcea drum prin mulțime spre el. — Investigator șef Rucket, sunt încântat să te văd din nou.
„Nu, nu ești”, a răspuns ea. — Doar încerci să mă pui în defensivă.

— Cum te face bucuria mea să fii în defensivă?

— Pentru că devin suspicios, de aceea. Nu mă păcăliți, cu pantalonii ăia absurdi și cu insecta aceea idioată pe umăr.

Tehol coborî privirea surprins. 'Ezgara! Credeam că te-am lăsat pe acoperiș. — L-ai numit Ezgara? Nu seamănă deloc cu regele nostru. O, poate dacă regele nostru ar avea două capete, atunci aș putea vedea asemănarea, dar așa

stă, ăsta e un nume stupid.

— Noi trei suntem profund jigniți, la fel ca și bodyguardul meu aici și, trebuie să presupunem, cei doi frați ai lui, oriunde s-ar afla. Astfel, noi șase. Profund jignit.

— Unde este Bugg?

— Presupun, undeva în mulțimea aia din
spatele tău. 'Ei bine, nu. Toți caută. — Oh, a fost
acolo acum o clipă.

— Dar el nu mai este, iar oamenii strigă. — Nu, nu
sunt, Rucket. Se freacă.
— Acum îmi contesti evaluarea. Concluzionând, fără îndoială, că contrarietatea este atractivă din punct de vedere sexual. Poate că pentru unele femei este, genul pe care îl preferați, aș paria. Dar mă contrazic cu privire la tot ceea ce spun.

„Acum cine este contrar?”

Ea se încruntă. — Aveam de gând să te invit la o guscătură târziu. Există un restaurant în curte nu departe de aici...

— Păunul călcat în picioare.

'De ce da. Sunt consternat că ești familiarizat cu el. Sugerându-mi, din motive evidente, că întâlnirile clandestine sunt obișnuite cu tine, sugerând în continuare un anumit comportament ieftin și slăbit din partea ta. Nu știu de ce sunt surprins că ești atât de liber, de fapt. Ar fi trebuit să mă aștept. Prin urmare, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

'Nu am fost niciodata acolo.'

— Nu ai? Atunci de unde știi despre asta?

Eu o *detin* . — Reputație, îmi imaginez. Aș vrea să fiu mai precis. Cine a spus ce și când și toate astea, dar e târziu și chiar dacă nu ar fi, probabil că nu mi-aș aminti asemenea detalii.

— Deci, ți-e foame?

'Mereu. Oh, iată servitorul meu. Ai auzit, Bugg? Investigatorul șef Rucket ne-a invitat la cină.

— Ei bine, pisica poate aștepta.

Rucket se uită cu privirea la Tehol. — Cine a spus ceva despre el?

— Merg peste tot cu servitorul meu, Rucket. Și garda mea de corp. 'Pretutindeni? Chiar și la întâlniri?

„Bugg”, a spus Tehol, „ai făcut tot ce ai putut aici? Este timpul să-i lăsăm să doarmă pe bieții ăștia?

— Ei bine, a trecut timpul, stăpâne.

— Plecăm la Păunul Călcat în picioare!

— Este o idee atât de bună, stăpâne?

— Ei bine, nu a fost al meu, Bugg, dar iată-l. Te rog, Rucket, dă drumul. — O, minunat. Aștept cu nerăbdare o noapte de atacuri meteorologice asupra mea

vanitate. Veniți, toți, pierdem timpul.

Tehol și-a ridicat mâinile de îndată ce au intrat în curte. 'Extraordinar! Bugg, uite cine e aici! De ce, sunt Shand și Rissarh și Hejun! Haideți, să

punem două mese împreună și să facem din aceasta o adunare festivă a conspiratorilor!

— Coincidența mă lasă uluit, spuse servitorul.

— Cine sunt acele femei, pe numele Errantului? întrebă Rucket. — Și de ce sunt toți atât de supărați?

— Asta nu e furie, spuse Tehol, apropiindu-se, asta e recunoaștere. Dragi femei, ce mai faceți? Mergând bine, văd. Am decis să vă alăturăm.

— Cine este această creatură absurdă de lângă tine? întrebă Shand. — Și ce-i cu pelerină?

— Ai grijă pe cine numești o creatură, cap de pietruit, șuieră Rucket.
— Tehol a găsit o femeie, spuse Rissarh mârâind. 'Tipic. Ne fură

apoi bărbatul își face o femeie...

Hejun mormăi. — Începusem să-l suspectez pe el și pe cățea moartă. — Cățea moartă? Ochii lui Rucket erau sălbatici când se uita în jur. 'El face

dragoste pentru o cățea moartă?

— Un accident ciudat... începu Tehol.

— Dacă ţi-ai bărbierit capul, i-a spus Shand lui Rucket, pufnind de furie, am vedea cu toţii cât de urât eşti!

Paznicul arăta alarmat. Oamenii de la alte mese au făcut gesturi nebunești către personalul care servește.

— Ai muncit din greu la asta, nu? întrebă Rucket. — Tehol, ce înseamnă toate astea să-i furi bărbatul? Împărțeau un singur bărbat? Mai este în viață? Încă sănătos la minte? Sa oferit voluntar la Drownings?

— Vrei să mă vezi muncind din greu? Shand se ridică în picioare, întinzând mâna spre cuțitul de lângă ea.

— O, ce patetic, spuse Rucket. — Poftim, compară asta cu pinza mea de aici.

'Ia-o!' Asta de la Rissarh, când se lansa peste masă. Se prăbuși sub ea o clipă mai târziu, dar reușise să-și înfășoare brațele în jurul coapselor lui Rucket. Anchetatorul-șef a scos un țipăit ciudat când a fost oprită. Spinca sări eliberată și lovi puternic de încheietura mâinii lui Shand, făcând cuțitul să se rotească. Hejun a prins apoi brațul sabiei lui Rucket și a răsucit arma. O cizmă fin lustruită s-a urcat să-l lovească pe Hejun în burtă. Ea gemu și s-a lăsat.

Tehol îl trase pe Bugg un pas înapoi. — Cred că ai avut dreptate că nu este o idee bună.

Mormăituri, bubuituri cu carne și pumni zburători. Patronii în fugă, urletul unei pisici în bucătărie.

Tehol oftă. 'Ar trebui sa mergem. Dar mai întâi, aranjați cu managerul patru sticle de vin fin, pentru când vor termina de bătut unul pe altul. Prevăd că până în zori vor fi cu toții prieteni rapidi.

— Nu sunt sigur de asta...

— Prostii, Bugg, așa stau lucrurile. Haide, înainte să se întoarcă împotriva noastră.

Deloc surprinzător, bodyguardul a condus drumul spre ieșire din curte. Afară, Tehol și-a îndepărtat praful imaginar din mâini. — Una peste alta, o amendă

seara, nu ai spune? Acum, ar trebui să vedem dacă putem să luăm niște lemne de foc – sau măcar ceva care arde – în drum spre casă. Pisica friptă face semn.

Zgomotele izbucnite din curtea restaurantului au crescut brusc. Tehol a ezitat. „Sunt tentat de sunetele producției de lemn de foc în

Acolo.'

— Nu fi prost, stăpâne.

— Poate că ai dreptate. Condu-ne mai departe, Bugg. Acasă.'

Capitolul optsprezece

Așteptarea stă singură

Și aglomerează golul vast

Acest cufăr închis al unei camere

Cu podeaua ei falsă iluzoria

Dais pe care, patru picioare

tâmplărie de brancardieri,

se ghemuiește pe tron

De gloria de mâine când

Vânătorii coboară

Din întunericul tăiat din lemn

Înțepat greu de urmărit

Umbrele potentatilor

Și pretinde, dar el ține

Rapid, indiferența privilegiată

Aceasta este răbdare fără rezultat

Speranța rămâne mereu

Singur înainte de asta veșnic

Tron gol, deci foarte gol.

ȚINEREA TRONULUI VOL _ _ _

K ERRULICT

O ea se învârte pe toate părțile, râul un șarpe de nămol care își împrăștie pata în golful mort, tânărul Nerek ghemuit la marginea pământului sacru. În spatele lui, ceilalți s-au așezat în preajma vetrei lor prețioase și au continuat să se certe. Tineretul știa destul să aștepte.

Teren consacrat. Se înghesuiseră pe ea în timp ce furtunile vrăjitoare au izbucnit, distrugând satul Hiroth, aplatind pădurile din jur.

ei, iar focurile care au ars zile în urmă nu le-au putut biciui cu căldura lor. Iar acum cenușa se răciseră, nu mai dansau scântei în vânt, iar trupurile umflate ale animalelor sălbatice moarte care se înghesuiseră la gura râului se dezlănțuiseră la ceva vreme în noaptea de abia trecută, atrase de mare și de rechinii care așteptau.

Cuțitul lui a venit lângă el și s-a ghemuit. „Frica lor îi ține înapoi”, a spus el, „și totuși tocmai acea frică îi va forța să accepte. Nu au de ales.

'Știu.'

— Când ai vorbit prima oară despre visele tale, te-
am crezut. 'Da.'

— Poporul nostru nu a visat de când ne-au cucerit Letherii. Nopțile noastre erau goale și credeam că așa vor fi pentru totdeauna, până când ultimul Nerek a murit și nu mai eram un popor. Dar am văzut adevărul în ochii tăi. Am împărțit cuțitul, tu și 1.1 nu v-ați îndoit.
— Știu, frate.

Cel mai mare dintre Nerek strigă în spatele lor, cu o voce aspră de furie: — S-a hotărât. Voi doi veți merge. Pe cărările vechi, pentru a-ți face călătoria rapidă.

Tânărul și fratele cuțit se ridicară și se învârtiră.

Cel mai mare dădu din cap. 'Merge. Găsește-l pe Hull Beddict.

Cei doi Nerek ieșiră în cenușa pietroasă și începură călătoria spre sud. Nașterea viselor dezvăluise încă o dată vechile căi, căile prin și între lumi. Nu ar dura mult.

Frica Sengar îl conduse într-o poiană retrasă, sunetele armatei pregătite îndepărtate și stins. De îndată ce Trull făcu primul pas în poiană, fratele său se întoarse. Antebrațul puternic pe gât, greutatea l-a împins înapoi până când a lovit bobul unui copac, unde Frica îl ținea.

'Vei tace! Gata cu îndoielile tale, nu pentru altcineva și nu pentru mine. Ești fratele meu și numai de asta nu te-am ucis pe loc. Mă auzi, Trull?

Avea probleme cu respirația, dar rămânea nemișcat, cu ochii ațintiți pe cei ai fricii.

— De ce nu răspunzi?

Totuși nu a spus nimic.

Cu un mârâit Frica îi trase brațul și se dădu înapoi.

— Omoară-mă, vrei? Trull continuă să se sprijine de copac. El a zambit. — Din spate, atunci? Un cuțit, care mă prinde pe neașteptate. Altfel, frate, ai fi greu presat.

Frica a privit în altă parte. Apoi dădu
din cap. 'Da.' — Un cuțit în spate.
'Da.'

— Pentru că, dacă am sulița mea, este la fel de probabil să fii ucis, nu eu.

Frica se uită la el, apoi furia se scurge încet din ochi. — Trebuie să se oprească, Trull. Suntem pe cale să intrăm în luptă...

— Și te îndoiești de capacitatea mea?

— Nu, doar voința ta.

— Ei bine, da, ai dreptate să te îndoiești de asta. Dar voi face cum porunciți. O să-l ucid pe Letherii pentru tine.

'Pentru împărat. Pentru oamenii noștri...

'Nu. Pentru tine, Frica. Altfel, ai fi bine sfătuit să-mi pui la îndoială capacitatea. Într-adevăr, să mă îndepărteze de la comandă. Din tot acest război absurd. Trimite-mă, în cele mai nordice sate din Den-Ratha, unde probabil că vor fi câteva mii de Edur care au ales să rămână în urmă.

— Nu există așa ceva.

— Desigur că există.

— O mână.

'Mai mult decât crezi. Și da, am fost tentat să mă alătur lor. —
Rhulad nu i-a permis. Ar trebui să te omoare. 'Știu.'

Frica a început să se plimbe. „K'risnanul. Au spus că Rhulad a fost ucis ieri. În Trate. Apoi s-

a întors. Nu poate exista nicio îndoială, frate. Împăratul nostru nu poate fi oprit. Puterea lui nu face altceva decât să crească...

— Înțelegi greșit asta, Frica.

S-a oprit, a privit. 'Ce vrei să spui?'

„Împăratul nostru nu poate fi oprit.” Nu văd așa.' 'În regulă. Cum vezi, Trull?

„Fratele nostru este sortit să moară de nenumărate morți. Mori, trezește-te și mori din nou.

Fratele nostru, Frica, cel mai mic dintre noi. Așa văd eu. Și acum, eu

trebuie să îmbrățișez puterea care ia făcut asta lui Rhulad? Trebuie să-i slujesc? Îmi împrumuți abilitățile mele cu sulița? Trebuie să creez un imperiu pentru asta? Sunt morțile lui fără durere? Fără groază? Nu este cicatrice? Cât timp, Frica, poate să-și reziste mintea? Acolo stă, un tânăr războinic îmbrăcat într-un coșmar de aur, cu carnea încrețită și sfărâmată, iar armele îl vor străpunge — el știe, știe că va fi ucis din nou și din nou.

— Oprește-te, Trull. Ca un copil, Frica și-a pus mâinile peste urechi și s-a întors. 'Stop.'

— Cine îi face asta?

'Stop!'

Trull se domoli. *Spune-mi, frate, te simți la fel de neajutorat ca mine?*

Frica îl înfruntă încă o dată, expresia lui întărindu-se din nou. — Exprimă-ți îndoielile dacă trebuie, Trull, dar numai mie. In privat.'

'Foarte bine.'

— Acum, ne așteaptă o bătălie.

— Da.

O turmă de căprioare tresărise din marginea pădurii de la sud de râul Katter, sărind și sărind în timp ce fugeau peste câmpul de ucidere. Pe meterezele de pământ din afara zidurilor Fortului Înalt, Moroch Nevath stătea lângă regina și prințul său. În fața lor, într-un șir nemișcat, erau așezați cei patru vrăjitori din cadrul lui Janall, înfășurați în mantii împotriva frigului dimineții, în timp ce de fiecare parte și de-a lungul bermei fortificate așteptau companiile grele de infanterie ale batalionului reginei. Lângă fiecare companie se aflau vagoane masive, iar pe fiecare ghemuit o balistă Dresh, cu magazia încărcată cu un suport de treizeci și șase de ceartă. Rafturi de rezervă așteptau în apropiere pe încărcătorul cu rampă, echipajul puternic blindat s-a adunat, cercetând nervos șirul de pădure dinspre nord.

— Edur se deplasează în jos, spuse prințul Quillas. — Ar trebui să-i

vedem curând.

Căprioarele se așezaseră pe câmpul de ucidere și pășteau.

Moroch aruncă o privire spre berma mai mică de la est. Încă două companii au fost poziționate acolo. Decalajul dintre cele două metereze era îngust și cu laturile abrupte și ducea direct la un bastion de colț de pe zidul orașului, unde baliste și mangonele comandau apropierea.

Cadrul de mag al prințului, trei vrăjitori mai mici, au fost poziționați cu o mică gardă pe meterezul imediat la sud de Dry Gully, ascuns în adâncitura unghiulară a zidurilor Fortului Înalt. Vechiul curs de drenaj șerpuia o potecă care cobora la o mie de pași spre nord, de la șirul minor de dealuri. Trei metereze suplimentare erau paralele cu Dry Gully, pe care erau poziționate elementele din față ale Brigăzii Grass Jackets. Cel mai estic și cel mai mare dintre aceste metereze deținea și un fort cu ziduri de piatră și acolo comandanții de brigadă și-au plasat propriul cadru de magi.

Meterezele suplimentare erau situate în cerc în jurul restului Fortului Înalt, iar pe acestea așteptau elemente de rezervă ale brigăzilor și batalioanelor, inclusiv elemente de cavalerie grea. Căptușind zidurile și bastioanele orașului era garnizoana propriei Fortului Înalt.

În opinia lui Moroch, această bătălie iminentă ar fi decisivă. Trădarea Edurului care fusese dezvăluită la Trate nu avea să se repete aici, nu cu unsprezece vrăjitori prezenți printre forțele Letherilor.

'Wraiths!'

Strigătul veni de la unul dintre ofițerii reginei, iar Moroch Nevath și-a întors atenția asupra liniei îndepărtate a copacilor.

Căprioarele ridicaseră capetele, priveau fix la marginea pădurii. O clipă mai târziu, au sărit încă o dată, de data aceasta în direcția sud-vest, ajungând la drumul tăietorilor de lemne, pe care s-au întors până s-au pierdut în ceață.

De cealaltă parte a câmpului de ucidere – pășune în vremuri pașnice – umbrele curgeau dintre boboci, vag în formă de om, se întindeau într-o masă groasă care se întindea apoi într-o linie aspră, lungă de trei sute de pași și adâncime de zeci de pași. . În spatele lor veneau demoni uriași, greoi, aproape de două ori înălțimea unui om, poate o sută în total, care se adunase într-o pană în spatele liniei de spectre. În cele din urmă, de fiecare parte, au apărut războinici, Tiste Edur în dreapta panei și o hoardă de mici sălbatici îmbrăcați în blană în extrema stângă.

'Cine sunt ei?' întrebă prințul Quillas. — Cei de pe flancul îndepărtat, nu sunt Edur.

Regina a ridicat din umeri. — Poate o trupă pierdută a lui Nerek. Aș judeca o mie, nu mai mult de atât, și prost înarmați și blindați.

— Nutreţ, spuse Moroch. — Se pare că Edur au învățat multe de la noi.

O formațiune similară se aduna la nord de berma mică, deși acolo ambele forțe de flancare erau Tiste Edur.

— Spectatorii vor ataca mai întâi, a prezis Moroch, „cu demonii din spatele lor căutând să ne spargă liniile. Și acolo, steaguri de semnalizare de la Grass Jackets. Fără îndoială, au văzut propriile lor rânduri inamice.
„Ați fost comandantul Edur”, a spus Quillas, „ce ați face? Atacul nu poate fi atât de simplu cum pare acum, nu-i așa?

— Dacă comandantul este un prost, se poate, spuse Janall.

— Vrăjitoria se va dovedi că se nega reciproc, așa cum se întâmplă întotdeauna. Astfel, bătălia va fi lamă contra lamă.' Moroch s-a gândit o clipă, apoi a spus: — Aș face uz de Dry Gully. Și caută o acuzare bruscă împotriva cadrului tău de magi, Prince.

— Vor deveni vizibili — și vulnerabili — în ultimii cincizeci sau șaizeci de pași ai încărcăturii, Finadd. Bastioanele îi vor măcelări, iar dacă nu ei, atunci cea mai vestică companie a Grass Jackets poate monta o încărcare în jos pe flancul lor.

— Lăsându-şi astfel meterezele sub apărat. Folosește Dry Gully ca o simulare și o forță de rezervă pentru a repezi meterezeul și a-l prinde.

— Acel meterez se ghemuiește în umbra celui mai mare turn bastion al Fortului Înalt, Finadd. Edur ar fi măcelărit de enfilada care răspundea.

După o clipă, Moroch dădu din cap. — Este așa cum spui tu, prinț. Recunosc, nu văd nimic avantajos pentru Tiste Edur.'

— Sunt de acord, spuse prinţul Quillas.

— Ciudat de liniște, gândi Moroch după un timp, în timp ce forțele inamice se adunau.

— Sunt spectrurile și demonii, Finadd. Niciun soldat nu le place să se gândească la acestea. — Magii îi vor anihila, a spus Janall. Era îmbrăcată într-o armură elaborată, cârma ei filigranată în argint și aur. Sabia ei era cel mai fin oțel Letherii, dar mânerul era legat de sârmă de aur, iar pomul era un grup de perle înfipte în argint. Mărgele îi acoperea

tabardul. Dedesubt, știa Moroch, era cântare de oțel. Nu credea că va găsi nevoie să-și scoată sabia. Chiar și așa . . . Finadd se învârti și făcu semn unui consilier, pe care apoi îl trase într-o parte. — Gata caii reginei, în

sub partea de sud a bastionului de vest.'

'Da domnule.'

Ceva nu era în regulă. Moroch simți asta în timp ce îl privea pe asistent plecând în grabă. El a scanat cerul. Gri. Ori ar arde soarele, ori ar fi ploaie. S-a întors la poziția inițială și a studiat rândurile îndepărtate. — Sunt în poziție. Unde sunt scandările? Îndemnurile? Blestemele rituale?

„Ei văd soarta care îi așteaptă”, a spus Quillas, „și sunt tăiați de teroare”.

O agitație bruscă printre magii reginei. Vigilenţă. Janall a observat și a spus: „Pregătește rândurile. Edur au început vrăjitoria.

'Ce fel?' întrebă Moroch.

Regina clătină din cap.

— Bilele trădătoarei, mormăi Finadd. Se simțea greșit. Teribil de greșit.

Ahlrada Ahn își trase școala și zâmbea. — Nu v-am înțeles niciodată, purtătoare de sulițe. Va fi o luptă strânsă, Trull Sengar. Îți vor sparge axul din mâini...

— Vor încerca. Blackwood nu se va sparge, după cum știți. Nici strânsoarea mea.

În spatele panei demonilor se afla un K'risnan. Tovarășul vrăjitorului era cu cealaltă forță, poziționată și ea în spatele unei cohorte de demoni. Hanradi Khalag comanda acolo, iar K'risnan în sarcina lui era fiul său.

B'nagga și o mie de Jheck-ul lui erau doar vizibili într-un bazin din vest. Alte mii se mișcau în jos pe rigolă, în timp ce a treia mie însoțeau forța cea mai răsăriteană, împreună cu spectre și demoni.

Lui Trull i-a trecut prin minte că nu știa aproape nimic despre uriașii demoni blindați legați de acest război de către K'risnan. Nici măcar numele cu care se numeau.

Războinicii din Arapay și Hiroth erau în masă de-a lungul liniei pădurii, mai puțin de o treime din numărul lor total vizibil pentru inamic. În exterior, armata Edur dominantă ar părea a fi cea

centrală, cei optsprezece mii de Hiroth și Merude ai lui Hanradi Khalag, dar, de fapt, forța fricii aici în pădure se ridica la aproape douăzeci și trei de mii de războinici Edur. Și așezați printre ei erau niște spectre în număr fără număr.

Vîrcuri de ceață cenușie se învârteau în jurul celui mai apropiat K'risnan, formând o pânză fluidă care a început să se îngroașe, apoi să se ridice. Șuvițe subțiri de fir se șerpuiră, împletind cele mai apropiate rânduri ale lui Edur. Curgând ca rădăcinile, îmbrățișând totul în vedere, cu excepția spectrilor și a demonilor. Într-un zid cenușiu ondulat, vrăjitoria a înflorit. Trull a simțit că se juca peste el, iar atingerea ei a declanșat un val de greață pe care abia l-a învins.

Din cadrul Letherii, un val de foc năprasnic s-a ridicat ca răspuns, clădând cu un vuiet chiar în fața meterezei, apoi s-a aruncat rapid și sălbatic peste câmpul de ucidere.

La fel de brusc, bătălia a început.

Trull se uită în timp ce zidul masiv de flăcări se repezi spre ei. În ultima clipă, fulgiul cenușiu s-a repezit afară, ciocnindu-se de val și ridicându-l drept în coloane explozive, stâlpi care se învârteau în spirală cu foc argintiu.

Iar Trull a văzut, în flăcări, strălucirea oaselor. Mii, apoi sute de mii, de parcă chiar combustibilul focului ar fi fost transformat. Se ridică mai sus, cincizeci de înălțimi de oameni, apoi o sută, două sute, umplând cerul.

Valul unit a început apoi să se răstoarne. Stâlpi de foc zburdându-se, spre întăririle Letherilor.

Chiar și în timp ce s-au aruncat spre pământ, fantasmele din pădure și cei din prima linie s-au lansat într-un atac grăbit. Pâna demonilor a dispărut imediat.

Era semnalul pe care Trull și ceilalți ofițeri îl așteptau. — Armele gata! A trebuit să urle pentru a se face auzit...

Valul a lovit. Mai întâi câmpul de ucidere și pământul păreau să explodeze, învârtindu-se, de parcă o mulțime de târăturі de mineri ar fi lovit pământul, în adâncime, rupând bucăți uriașe care erau aruncate sus în aer. Praf și flăcări, ciocnirea oaselor despicate rupând întinderea plată, un sunet ca grindina pe foi de fier. Mai departe, pe pantele meterezelor.

În urma ei, o mare de spectre curgătoare.

'Redirecţiona!'

Și apoi Edur alergau pe pământ zdrobit și aburin. În spatele lor, mii de oameni se revărsau de la marginea pădurii.

Trull văzu, prea clar, în timp ce valul de oase arzătoare, ciocănind, ajungea la înscrisuri. Un roșu de roșu, apoi bucăți de carne umană

a dansat spre cer, un zid, înălţându-se, membrele tăiate zvâcnindu-se în aer. Fragmente de armură, lemnul sfărâmat al parapeturilor, piele și păr.

Cadrul reginei a fost înghițit, oasele năvălind în aluat acolo unde fuseseră. O clipă mai târziu, masa a explodat în afară într-o grindină de cioburi, iar dintre cei patru vrăjitori care stătuseră acolo cu o clipă mai devreme au rămas doar doi, învăluiți în sânge și clătinați.

Un demon s-a ridicat din pământul devastat din fața lor, buzduganul legănându-se. Magul pe care l-a lovit părea să se plieze fără os în jurul lui, iar corpul lui a fost aruncat prin aer. Ultimul vrăjitor s-a clătinat înapoi, evitând cu puțin drumul mortal al uriașei arme. Făcu un gest, chiar și în timp ce o grindină de certuri grele ciocănea demonul.

Trull îi auzi țipăitul de durere.

Magie pâlpâitoare l-a învăluit pe demon în timp ce se învârtea și se răsturna, alunecând pe panta îmbibă de sânge, buzduganul prăbușindu-se.

Printre rămășițele soldaților Letherii apăruseră și alți demoni, zburând trupuri zburând din calea lor necruțătoare.

Un alt val de vrăjitorie, de data aceasta de undeva spre sud-est, o coloană care se rostogolește, trosnind de fulgere, în timp ce trecea în cruce pe câmpul de ucidere, cufundându-se în rândurile înaintate de wraith. S-au topit în sutele lor în timp ce magia îi sfâșie.

Apoi vrăjitoria i-a lovit pe războinicii lui Hanradi Khalag, scoțând o cale prin presă.

Fiul șefului Merude a contraatacat, un alt val de oase cenușii, prăbușite. Un metereze la est a dispărut într-o detonare fulgerătoare, dar sute de Edur zăceau morți sau pe moarte pe câmp.

Asurziți, pe jumătate orbiți de praf și fum, Trull și războinicii săi au ajuns pe versant, s-au grăbit în sus și au ajuns la primul șanț.

În fața lor se întindea o groapă alungită plină cu carne de nerecunoscut, oase despicate și organe vărsate, fâșii de piele și bucăți de armură. Aerul era plin de duhoare de intestine rupte și de carne arsă. Gâcâind, Trull s-a împiedicat, mocasinii săi aruncându-se în

buzunarele calde, ridicând limpede înveliți în sânge și bilă.

Înainte, o bătălie furioasă. Wraiths care roiau peste soldați, demoni cu ciocane și buzdugane zdrobindu-i pe Letherii din toate părțile, alții cu topoare cu două lame care despicau spații largi în jurul lor. Dar

certuri baliste le gaseau una cate una. Trull a privit un demon clătinându-se, împins de două ori în țeapă, apoi soldații s-au repezit înăuntru, spargând săbiile.

Și apoi el și compania lui s-au închis cu inamicul.

Moroch Nevath s-a împiedicat prin praf, soldații țipând și trupurile căzute, urlând numele prințului său. Dar Quillas nu era de văzut nicăieri. Nici Janall nu era. Din cadru a rămas doar un mag, lansând atac după atac asupra unui inamic îndepărtat. O companie de infanterie grea se deplasase să o încercuiască, dar mureau rapid sub atacul lui Tiste Edur.

Finadd, sângele curgându-i din urechi după comoția valului de oase, încă își ținea sabia, oțelul Letherii ștergând spectrul ocazional care se aventura în apropiere. A văzut un războinic Edur, cu sulița o neclară în mâini, conducând vreo duzină de rude din ce în ce mai aproape de magul supraviețuitor.

Dar Moroch era prea departe, prea multe trupuri agitate între ei și nu putea decât să privească când războinicul străpungea ultimul dintre apărători și se aruncă asupra magului, împingându-i sulița în pieptul ei, apoi ridicând-o toată, sulița... axul înclinându-se în timp ce el îi aruncă într-o parte corpul spasm. Vârful de fier al suliței s-a eliberat într-un curent de sânge.

Tulburându-se, Moroch Nevath începu să se îndrepte spre versantul sudic al meterezei. Avea nevoie de un cal. Trebuia să aducă monturile mai aproape. Pentru prinț. Regina.

Undeva la est, un vuiet de sunet, iar pământul se cutremură sub el. Se clătină, apoi piciorul său stâng i-a măturat afară, derapând pe slime, iar ceva sa spart în vintre lui Finadd. Durerea îl străpunse. Înjurând, se privi căzând, pământul rupt ridicându-se în fața lui și ateriza cu greu. Agonise arzătoare în piciorul stâng, pelvis, pe lungimea coloanei vertebrale. Înjură încă, începu să se târască înainte, cu sabia pierdută undeva în urma lui.

Oase. Arzând, plonjând din cer. Cadavrele explodează acolo unde au

lovit. Presiune zdrobitoare, aerul zvâcnind și țipând ca un lucru viu. Dezactivarea bruscă a tuturor zgomotelor, cacofonia scandaloasă a mormăiturilor când o mie de oameni au murit deodată. Un sunet pe care Moroch Nevath nu l-ar fi uitat niciodată. Ce au dezlănțuit nenorociții?

Letherii au fost sparți, fugind pe versantul sudic al meterezei. Wraiths i-au târât în jos. Tiste Edur le-a spart spatele și capul în timp ce urmăreau. Trull Sengar s-a urcat pe un morman de cadavre, căutând un punct de vedere. La răsărit, pe cele două berme pe care le vedea, inamicul a fost spulberat. Jheck, virat în lupi cu spatele argintiu, se revărsase din prăpastie alături de o hoardă de spectatori pentru a ataca ceea ce supraviețuise din apărarea Letherii. Mage-focul încetase.

În direcția opusă, B'nagga își condusese propriile fiare spre sud, ocolind cel mai înalt meterez, pentru a ataca pozițiile de rezervă din partea de vest a orașului. Acolo fusese cavalerie inamică, iar caii fuseseră împinși în panică de lupii uriași care se repezi în mijlocul lor. O duzină de demoni se alăturaseră Jheck-ului, forțându-i pe Letherii într-o retragere haotică care aduna și purta cu ei elementele cele mai sudice. Companiile lui Arapay Edur îl urmăreau pe urma lui B'nagga.

Trull se îndreptă spre nord. Și l-a văzut pe fratele său stând singur deasupra unui cadavru, în partea îndepărtată a câmpului de ucidere.

K'risnan.

— Trull.

S-a transformat. — Ahlrada Ahn. Ești rănit. — Am dat
peste o sabie, ținută de un mort.

Seciunea era adâncă și lungă, începând chiar sub cotul stâng al războinicului și continuând până în umărul lui. — Găsește-te un vindecător, a spus Trull, înainte de a sângera.

'Va trebui. Te-am văzut ucizi pe vrăjitoare. O declarație la care Ahlrada nu a adăugat nimic.

— Unde este Canarth? întrebă Trull. — Nu-mi văd trupa.

— Risipită. L-am văzut pe Canarth târându-l pe Badar din presă. Badar era pe moarte.

Trull studie sângele și fragmentele de carne de pe vârful de fier al suliței sale. — Era tânăr.

— Avea sânge, Trull.

Trull aruncă o privire spre zidurile Fortului Înalt. Putea vedea soldați căptușindu-l. Garnizoana, martoră la anihilarea Letherii care ocupau apărările exterioare. Cel mai apropiat bastion încă mai declanșa certuri, urmărind cei câțiva demoni încă în raza de acțiune.

— Trebuie să mă alătur fratelui meu, Ahlrada. Vezi dacă poți aduna războinicii noștri. S-ar putea să vină mai multe lupte.

Îngrămădit la abruptul zidului de vest, Moroch Nevath a privit o duzină de lupi care treceau dintr-un morman de cadavre în altul. Fiarele erau pline de sânge. S-au adunat în jurul unui soldat rănit, s-a auzit o rafală bruscă de mârâituri, iar trupul tresărit a rămas nemișcat.

Peste tot . . . atat de rapid. Decisiv într-adevăr.

Nu găsise niciodată caii.

Pe meterezul vizavi de el, la optzeci de pași distanță, o zeci de Tiste Edur îl găsise pe prințul Quillas. Dezordonat, dar viu. Moroch se întrebă dacă cadavrul reginei zăcea undeva sub mormanele de carne spartă. Lucrări de mărgele desfăcute și împrăștiate în zgomot, sabia ei cu bijuterii încă închisă în teacă, lumina ambițioasă din ochii ei slăbită și uscătă și oarbă pentru această lume.

Părea imposibil.

Dar la fel au făcut toți acești Letherii morți, aceste batalioane și brigăzi distruse.

Nu existase nicio negație a magiei. Cei unsprezece magi fuseseră distruși de contraatac. O bătălie fusese transformată într-un măcel și această inechitate a fost cea care l-a înțepat pe Moroch cel mai profund.
El și oamenii lui fuseseră la capătul eliberării, de nenumărate ori, până când părea în mod inerent drept și drept. *Ceva n-a mers bine. A fost trădare. Cursul potrivit al lumii a fost . . . răsturnat.* Cuvintele repetarea în capul lui devenea din ce în ce mai amară. *Nu este pentru noi să fim umiliți. Vreodată. Eșecul ne determină să reușim de zece ori. Totul va fi îndreptat, din nou. Va fi. Nu ni se poate refuza destinul.*

A început să plouă.

Un războinic Edur îl văzuse și se apropia, cu sabia gata. Ploaia a sosit cu vigoare când silueta înaltă a venit să stea în fața lui Moroch Nevath. În limba comercianților, el a spus: „Nu văd nicio răni pe tine,

soldat”.

— Cred că tendon rupt, răspunse Moroch.

— Atunci dureros.

— Ai venit să mă omori?

O expresie surprinsă. 'Voi nu știţi? Garnizoana s-a predat. High Fort a căzut.

— Ce-i cu asta?

— Venim ca cuceritori, soldat. Ce valoare să ucidă toți supușii noștri? Moroch îşi întoarse privirea. 'Letherii cuceresc. Nu suntem niciodată cuceriți. Crezi că această bătălie înseamnă ceva? Ți-ai dezvăluit tactica, Edur. Această zi nu se va repeta și în curând veți fi cei subjugați,

nu noi.'

Războinicul ridică din umeri. — Ascultă-te așa, atunci. Dar știi asta. Frontiera a căzut. Trate, High Fort și Shake Fort. Faimoasele tale brigăzi sunt distruse, cadrele tale de magi morți. Regina ta și prințul tău sunt prizonierii noștri. Și începem marșul pe Letheras.

Tiste Edur a plecat.

Moroch Nevath se uită după el o vreme, apoi se uită în jur. Și i-a văzut pe soldați Letherii, dezbrăcați de arme, dar altfel nevătămați, mergând de pe câmpurile de luptă. Pe drumul tăietorilor de lemne și spre sud, pe Katter Road. Pur și simplu plecând. El nu a înțeles. *Vom reasambla. Trageți-vă înapoi și echipați-ne încă o dată. Nu este nimic inevitabil în acest sens. Nimic.* Trecându-se, se forța să se îndepărteze de perete...

O voce familiară, strigându-i numele. A ridicat privirea, a recunoscut un ofițer din anturajul reginei. Bărbatul avea răni ușoare, dar, în rest, părea sănătos. S-a apropiat repede. — Finadd, mă bucur să te văd în viață...

— Am nevoie de un cal.

— Le avem, Finadd...

— Cum a fost capturată regina? întrebă Moroch. *De ce nu ai murit apărând-o pe ea?*

„Un demon”, a răspuns bărbatul. „A fost printre noi cât ai clipi. Ajunsese s-o ia – nu puteam preveni. Am încercat, Finadd, am încercat...

'Nu contează. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să călărim spre sud —

am nevoie de un vindecător...

Trull Sengar și-a croit drum peste câmpul de crimă. Ploaia transforma pământul agitat într-o mlaștină. Oasele vrăjitoriei dispăruseră.

Făcu o pauză, auzind strigăte jalnice de undeva din dreapta lui. La o duzină de pași în acea direcție și a dat peste un demon.

Patru certuri grele îl străpunseseră. Creatura stătea întinsă pe o parte, cu fața bestială răsucită de durere.

Trull se ghemui lângă capul mânjit de noroi al demonului. 'Poti sa ma intelegi?'

Ochi mici și albaștri pâlpâie în spatele pleoapelor, ațintiți pe proprii lui ochi. — Arbitrul vieţii. Negatorul milei. Voi muri aici.

Vocea era subțire, ciudat de copilărească.

„Voi chema un vindecător...”

'De ce? Să lupți din nou? Să retrăiesc teroarea
și durerea? — Nu ai fost un războinic în lumea
ta?
— Un aruncător de plase. Banci calde, un cer galben.
Aruncăm plase. 'Voi toti?'

'Ce război este acesta? De ce am fost ucis? De ce nu voi mai vedea niciodată râul? Prietenul meu, copiii mei. Am câștigat?

— Nu voi întârzia mult. Ma voi intoarce. Iţi promit.' Trull se îndreptă, continuă spre locul unde stătea Frica și, acum, încă o duzină. K'risnan era în viață, înconjurat de vindecători — dintre care niciunul nu părea capabil să facă ceva pentru silueta care se zvârcolea în noroi. Pe măsură ce Trull se apropia, îl văzu mai clar pe tânărul vrăjitor.

Răsucit, deformat, pielea i se descuamează în cearșafuri umede și ochii plini de conștientizare.

Frica a pășit în calea lui Trull și a spus: „Este vrăjitoria sabiei – a dătătoarei de cadouri, canalizată de la armă în Rhulad și de la Rhulad către oricine va alege. Inca. . .' El a ezitat. „Corpul nu poate face față. Chiar dacă distruge inamicul, tot așa îl schimbă pe cel care îl poartă. Asta îmi spun femeile.

Chipul fratelui său era palidă și nicăieri în expresia lui Trull nu putea să vadă triumf sau satisfacție la victoria pe care o câștigaseră în

această zi.

— Va supravieţui?

— Ei cred că da. De data asta. Dar prejudiciul nu poate fi remediat. Trull, fiul lui Hanradi a murit. Am pierdut un K'risnan.'

'La acest?' întrebă Trull. — La puterea sabiei?

'Parţial. Magii Letherii în mare parte, cred, având în vedere cât de rău era ars. Au rezistat mai mult decât ne așteptam.

Trull se înfrunta cu High Fort. — S-a predat?

— Da, acum câteva clipe. O delegație. Garnizoana este dezarmată. Mă gândeam să-l las pe Hanradi să guverneze. Spiritul lui este mult afectat.

Trull nu a spus nimic la asta. Trecu pe lângă Frica și se îndreptă spre femeile adunate în jurul K'risnanului. — Unul dintre voi, vă rog, spuse el. „Există vindecare”, ați vrea să vă ocupați.

O femeie Arapay dădu din cap. — Războinici răniți. Da, de preferat. Condu-mă la ei.

— Nu Edur. Un demon.

Ea sa oprit. — Nu fi prost. Există Edur care necesită abilitățile mele — nu am timp pentru un demon. Lasă-l sa moară. Putem dobândi întotdeauna mai mult.

Ceva se rupse în Trull și înainte ca el să-și dea seama de asta, dosul mâinii drepte îi ustura, iar femeia era la pământ, cu o expresie uluită pe fața ei însângerată brusc. Apoi furia a izbucnit în ochii ei.

Frica îl împinse pe Trull cu un pas înapoi. *"Ce faci"*

— Vreau un demon vindecat, spuse Trull. Tremura, speriat de absența remușcării din interiorul lui, chiar dacă o privea pe femeie ridicându-se din noroi. „Vreau să fie vindecat, apoi să fie dezlegat și trimis înapoi pe tărâmul său”.

„Trull...”

Femeia mârâi, apoi șuieră: „Împărăteasa va auzi de asta! Te voi vedea alungat!' Tovarășii ei s-au adunat, toți privindu-l pe Trull cu ură crudă.

Își dădu seama că gestul lui rupsese ceva și în ei.

Nefericit.

— Cât de grav rănit este? a întrebat frica.

„Este pe moarte...”

— Atunci probabil că a făcut-o deja. Gata cu asta, Trull. Se îndreptă spre femei. — Mergeți printre războinicii noștri, toți. Îi voi vedea pe

K'risnan duși în tabăra noastră.

— Vom vorbi despre asta împărătesei, spuse prima vindecătoare, ștergându-se pe față.

'Desigur. Așa cum trebuie.

Au plecat pe pândă în ploaie.

— Pofta de luptă este încă asupra ta,
frate... — Nu, nu este...

'Ascultă la mine. Acesta este modul în care vă veți scuza acțiunile. Și vei cere iertare și vei face reparații.

Trull se întoarse. — Trebuie să găsesc un vindecător.

Frica îl trase brusc, dar Trull se răsuci. El a plecat. Ar găsi un vindecător. O femeie Hiroth, una care și-a cunoscut mama. Înainte ca cuvântul să fie purtat.

Demonul avea nevoie de vindecare. A fost la fel de simplu.

Un timp nedeterminat mai târziu, s-a trezit poticnind printre trupuri. Edur mort, cei uciși de atacul vrăjitor de care și-a amintit mai devreme. Pârjolite, arse atât de puternic, fețele lor se topiseră. Necunoscut ochilor lui și de necunoscut. Rătăcea printre ei, ploaia năvălind pentru a da iluzia mișcării, a vieții, din toate părțile. Dar toți erau morți.

O siluetă singură în apropiere, stând nemișcată. O femeie, cu mâinile atârnând pe lângă ea. O mai văzuse, o matronă. Sora mai mare a lui Hanradi Khalag, înaltă, cu fața de șoim, cu ochii ca onixul. Se opri în fața ei. — Vreau să vindeci un demon.

Ea nu părea să-l vadă deloc. „Nu pot face nimic pentru ei. Fiii mei. Nici măcar nu le pot găsi.

Îi luă una dintre mâini și o ținu strâns. 'Vino cu mine.'

Ea nu a rezistat în timp ce el o îndepărtă de cadavrele împrăștiate. — Un demon?

'Da. Nu știu cum se numesc ei. „Kenyll'rah. Înseamnă „A dormi liniștit” sau ceva de genul acesta. The

Merude au fost acuzați de fabricarea armelor lor.
— Au fost foarte folosite.

— Nu sunt singuri în asta, războinic.

El a aruncat o privire înapoi la ea, a văzut că conștientizarea îi revenise în ochi. Mâna ei o ținea pe a lui acum și strâns. — Ești fratele împăratului, Trull Sengar.

'Eu sunt.'

— Ai lovit o femeie Arapay.

'Am facut. Se pare că asemenea știri circulă rapid – și în mod misterios.

— Printre femei. Da.'

— Și totuși mă vei ajuta.

„Să vindeci acest demon? Dacă trăiește, o voi face.

'De ce?'

Ea nu a răspuns.

A durat ceva timp, dar au găsit în sfârșit creatura. Strigătele ei încetaseră, dar femeia îi eliberă mâna lui Trull și se ghemui lângă ea. — Încă trăiește, Trull Sengar. Își puse palmele pe pieptul masiv al demonului și închise ochii.

Trull privi ploaia curgându-i pe față, de parcă lumea plângea în locul ei.

— Ia prima dintre certuri. Vei trage, ușor, în timp ce eu împing. Fiecare, încet.

— Vreau să fie eliberat.

'Eu nu pot face asta. Nu va fi permis. —
Atunci vreau să fie pus în sarcina mea.

— Ești fratele împăratului. Nimeni nu te va sfida.

— Cu excepţia, poate, a unuia dintre ceilalţi fraţi ai împăratului. Era încântat să vadă cuta unui zâmbet pe trăsăturile ei subțiri.

— Necazul ăsta va fi al tău, nu al meu, Trull Sengar. Acum, trage. Cu
grija.'

Demonul și-a deschis ochii mici. Și-a trecut mâinile masive peste locurile unde fuseseră răni, apoi a oftat.

Vindecătorul se dădu înapoi. 'Sunt gata. Sunt trupuri de
adunat. — Mulţumesc, spuse Trull.

Ea nu a răspuns. Ştergându-şi ploaia de pe faţă, ea a plecat.

Demonul se urcă încet în picioare. „Voi lupta din nou”, a spus.

— Nu, dacă am ceva de spus în această chestiune, răspunse Trull. — Te-aș pune în sarcina mea.

'Să nu lupți? Ar fi nedrept, Denier. Aș asista la moartea genului meu, dar nu aș împărtăși riscul sau soarta lor. Este trist să mori atât de departe de casă.

„Atunci unul dintre voi trebuie să rămână, să-și amintească de ei. Acela vei fi tu. Cum te numești?'

'Liliac.'

Trull studia cerul. Părea că ploaia nu va fi lăsată. 'Vino cu mine. Trebuie să vorbesc cu fratele meu.

Războinicii Tiste Edur intrau în oraș. Pe ziduri sau la bastioane nu se vedea nici un soldat Letherii. Porțile fuseseră desfăcute

timp în timpul bătăliei, lovit de vrăjitorie. Bucăți răsucite de bronz și lemn cioplit împânzeau pământul noroios, printre cadavre împrăștiate.

Demonul adunase un topor cu două lame lângă corpul unuia de acest fel și acum o purta peste un umăr. Cu toată dimensiunea lui, Lilac se mișca în liniște, scurtându-și pasul pentru a rămâne alături de Trull. El a observat că modelul respirației sale era ciudat. După o respirație adâncă, mai luă una, mai scurtă, urmată de o expirație ușor șuierată, care nu părea să vină din nasul ei lat și turtit.

— Liliac, ești complet vindecat?

'Eu sunt.'

În față se afla meterezul unde stătuseră patru magi. Trei dintre ei fuseseră distruși în primul val de vrăjitorie. Pe vârful bermei erau acum adunate Frica și un număr de ofițeri. Și doi prizonieri.
Panta era perfidă sub picioare când Trull și demonul au urcat. Pârâie roșii, noroioase, trupuri care alunecă încet în jos. Wraiths se mișcau prin ploaie ca și cum ar fi vânat victime. Dinspre vest venea bubuitul slab al tunetelor.

Au ajuns în vârful meterezei. Trull a văzut că unul dintre prizonieri era prințul Quillas. Nu părea rănit. Cealaltă era o femeie în armură împroșcată cu noroi. Nu purta cască și avea o rană la cap, pătându-și partea stângă a feței cu dungi de sânge. Ochii ei erau străluciți de șoc.

Frica se întorsese să-l privească pe Trull și pe demon, cu expresia închisă. — Frate, spuse el fără ton, se pare că am capturat două personaje ale familiei regale.

— Ea este regina Janall?

— Prințul se așteaptă să-i răscumpărăm, spuse Fear. — El nu pare să înțeleagă situația.

— Și care este situația? întrebă Trull.

— Împăratul nostru le vrea pe acestea două. Pentru el.'

„Frica, nu avem obiceiul să defilăm prizonieri”.

O licărire de furie în ochii Frica, dar vocea lui a rămas calmă. — Văd că ți-ai vindecat demonul. Ce vrei?'

— Vreau această Kenyll'rah în sarcina mea.

Frica a studiat imensa creatură. Apoi a ridicat din umeri și s-a întors. Cum doriți. Lasă-ne acum, Trull. Te voi căuta mai târziu. . . pentru un privat

cuvânt.'

Trull tresări. 'Foarte bine.'

Lumea se simțea spartă acum, ruptă iremediabil.

'Merge.'

— Vino cu mine, liliac, spuse Trull. Se opri să arunce o privire spre prințul Quillas și văzu groaza din chipul tânărului Letherii. Rhulad îl dorea pe el și pe regina. De ce?

Au mers pe câmpul de ucidere, ploaia căzut într-un vuiet blând, devastare și măcel din toate părțile. Cifrele se mișcau ici și colo. Tiste Edur caută camarazi căzuți, spectatori în patrule fără sens. Tunetul era mai aproape.

— Există un râu, spuse Lilac. — L-am mirosit când am ajuns prima dată. Este același râu cu care curgea pe sub pod.

— Da, răspunse Trull. — Râul Katter.

— Aș vedea.

'De ce nu?'

Au înclinat spre nord-vest. Ajunseră la drumul tăietorilor de lemne care mergea paralel cu pădurea și urma urmele lui cu trei șanțuri până când linia copacilor s-a rărit în dreapta lor, iar râul a devenit vizibil.

— Ah, murmură Lila, este atât de mic. . .'

Trull studia apa care curgea rapid, pielea strălucitoare pe care o arunca peste bolovani. Un turnător de plase, a spus el.

— Casa mea, Denier.

Tiste Edur a coborât până la malul râului. A întins mâna și și-a înfipt mâna pătată de sânge în apa înghețată.

— Nu sunt pești acolo? întrebă lila.

— Sunt sigur că există. De ce?'

„În râul în care locuiesc, există n'purel, Peștele cu mustață. Ei pot mânca un tânăr Kenyll'rah întreg și există unii în lacurile adânci care ar putea foarte bine să mănânce un adult ca mine. Desigur, nu ne aventurăm niciodată în adâncuri. Nu există astfel de creaturi aici?

— În mări, răspunse Trull, sunt rechini. Și, desigur, există o mulțime de povești despre monștri mai mari, unii suficient de mari pentru a scufunda nave.

„N’purelul se târăște apoi pe țărm și își aruncă pielea, după care trăiesc pe uscat”.

— E un lucru ciudat, spuse Trull, aruncând o privire înapoi la demon. — Atunci, înțeleg că aruncarea plaselor este o activitate periculoasă.

Lila a ridicat din umeri. — Nu mai periculos decât să vânezi păianjeni, Denier. — Spune-mi Trull.

„Ești un arbitru al vieții, un negător al libertății. Tu ești hoțul morții mele...

'În regulă. Nu contează.'

— Ce război este acesta?

— Unul fără rost.

— Toate sunt inutile, Denier. Subjugarea și înfrângerea generează resentimente și ură, iar astfel de lucruri nu pot fi mituite.

— Dacă nu este zdrobit spiritul învinșilor, spuse Trull. — Absolut zdrobit, cum ar fi cu Nerek și Faraed și Tarthenal.

— Nu îi cunosc pe acești oameni, Denier.

„Ei sunt printre cei pe care letherii — dușmanul nostru în acest război — i-au cucerit.

— Și crezi că sunt rupte?

— Aia sunt, Liliac.

— S-ar putea să nu fie așa cum pare.

Trull ridică din umeri. — Poate că ai dreptate. — Se va schimba postul lor sub conducerea ta? — Bănuiesc că nu.

— Dacă înțelegi toate astea, Denier, de ce te lupți?

Sunetul mocasinilor pe pietriș în spatele lor. Trull se îndreptă și se întoarse pentru a vedea Frica apropiindu-se. În mâna lui era o sabie Letherii.

Trull se gândi să pregătească sulița legată de spate, apoi se hotărî să nu o facă. În ciuda a ceea ce spusese mai devreme, nu era pregătit să se lupte cu fratele său.

— Această armă, spuse Fear în timp ce se opri la cinci pași de Trull, este oțel Letherii.

— I-am văzut pe câmpul de luptă. Au sfidat vrăjitoria K'risnan, când totul a fost distrus. Săbii, vârfuri de suliță, nedeteriorate. Trull și-a studiat fratele. — Ce-i cu asta?

Frica ezită, apoi se uită la râu. „Este ceea ce nu înțeleg. Cum au realizat un astfel de oțel? Sunt un popor corupt și vicios, Trull. Ei nu merită astfel de progrese în meșteșug.'

— De ce ei și nu noi? întrebă Trull, apoi zâmbi. „Frica, Letherii sunt un popor care privește înainte și atât de condus în mod inerent. Noi Edur nu avem și nu am avut niciodată o asemenea forță de voință. Avem Blackwood, dar am avut mereu asta. Strămoșii noștri l-au adus cu ei din Emurlahn. Frate, ne uităm înapoi...

— Până la vremea când Părintele Umbră a stăpânit peste noi, interveni Frica, cu expresia întunecată. — Hannan Mosag spune adevărul. Trebuie să-i devorăm pe Letherii, trebuie să le punem un jug și astfel să profităm de efortul lor natural de a stimula schimbarea.

— Și ce ne va face asta, frate? Ne împotrivim schimbării, nu îi închinăm, nu prosperăm în mijlocul ei, așa cum o fac Letherii. În plus, nu sunt convins că al lor este modul corect de a trăi. Bănuiesc că încrederea lor în progres este mult mai fragilă decât pare în exterior. În cele din urmă, trebuie să susțină cu forță ceea ce caută. Trull arătă spre sabie. 'Cu ce.'

— Noi îi vom călăuzi, Trull. Hannan Mosag a înțeles asta...

— Acum revizuiești trecutul, Frica. Nu avea de gând să ducă război împotriva Letherii.'

— Nu imediat, adevărat, dar ar fi venit. Și el știa asta. Asa ca

K'risnan mi-a spus. Îl pierdusem pe părintele Shadow. Era necesar să se găsească

o nouă sursă de credinţă.'

— Unul fără chip?

— La naiba, Trull! Ai îngenuncheat în fața lui – cu nimic diferit de noi ceilalți!

— Și până astăzi, mă întreb de ce. Dar tu, Frica? Te întrebi de ce ai făcut așa cum ai făcut?

Fratele lui se întoarse, vizibil tremurând. — Nu am văzut nicio îndoială.

— În Hannah Mosag. Și așa ai urmat. La fel ca și noi ceilalți, bănuiesc. Unul și toți, am îngenuncheat în fața lui Rhulad, crezând că ne vedem unul în celălalt o certitudine care nu exista cu adevărat...

Cu un vuiet, Frica se răsuci, sabia ridicându-se sus. S-a balansat în jos... și a fost oprit, brusc, de demon, a cărui mână masivă avea

închise în jurul antebrațului lui Fear și îl ținu nemișcat.

'Elibereaza-ma!'

— Nu, răspunse Lila. „Acest războinic mi-a furat moartea. Acum îl fur pe al lui.

Frica s-a zbătut încă o clipă, apoi, văzând că era fără speranță, el s-a lăsat.

— Îl poți lăsa să plece acum, spuse Trull.

— Dacă atacă din nou, îl voi omorî, spuse demonul, eliberând braţul lui Fear. „L-am urmărit pe Hannan Mosag", a spus Trull, „și totuși, ce știam despre mintea lui? El era regele nostru vrăjitor și așa am urmat. Gândește-te la asta, frică. Căutase o nouă sursă de putere, respingându-l pe Părintele Shadow. Adevărat, știa, ca și noi, că Scabandari Bloodeye a murit sau, în cel mai bun caz, spiritul lui a trăit, dar a fost pierdut pentru noi. Și așa a făcut un pact cu . . . altceva. Și ne-a trimis pe tine și pe mine, pe Binadas și Rhulad și pe Buhn, să recuperăm darul care . . . lucru . . . creat pentru el. Vina e a noastră, Frica, că nu l-am pus la îndoială, nu l-am provocat pe Regele Vrăjitor. Eram proști și tot ce este înaintea noastră acum și tot ce va veni, este vina noastră.

— El este regele vrăjitor, Trull.

— Care a ajuns la putere absolută asupra tuturor Edurului. L-a ținut și nu l-ar fi pierdut, indiferent de ce. Și așa și-a predat sufletul. La fel și noi, când am îngenuncheat în fața lui Rhulad.

Ochii fricii se îngustară asupra lui. — Vorbești trădare, frate. — Împotriva a ce? Împotriva cui? Spune-mi, chiar vreau să știu. Ai

ai văzut chipul noului nostru zeu?

— Dacă Binadas ar fi stat aici și nu eu, șopti Fear, ai fi mort acum.

„Și, în noul nostru imperiu minunat, aceasta va fi soarta singulară a tuturor celor care își exprimă disidența?"

Frica se uită în jos la sabia din mâna lui. Apoi lăsați-o să cadă. — Războinicii tăi te așteaptă, Trull. Peste două zile ne reluăm marșul. Sud, spre Letheras. Apoi s-a întors și a plecat.

Trull îl privi o clipă, apoi se uită din nou la râu. Pentru fiecare vârtej din curent, în drojdiile bolovanilor și crestăturile din mal, râul se repezi mai departe, sclavul unor legi necruțătoare. Când și-a pus mâna în apă, aceasta se amorțise repede. — În cele din urmă, Lila, vom înțelege asta.

Demonul nu a spus nimic.

Trull se duse la un bolovan din apropiere și se așeză pe el. Și-a lăsat capul în mâini și a început să plângă.

După un timp, demonul s-a mutat să stea lângă el. Apoi o mână grea se așeză pe umărul lui.

Capitolul nouăsprezece

Invizibil în toate porțiunile lui

Chestia asta cu pielea groasă are margini

Indivizibil pentru fiecare santinelă

Patrolând geografia lui

Definiții arbitrare și totuși

Munții au pământ

Incendiile s-au stins și, așadar, șiroaiele

Această șuviță nemișcată de ascuțit

Nisip negru pe unde merg

Îmi tăie calea pe grosier

Concluzii nenumărați dinți

S-au răzuit - totul pierdut acum

În acest praf neaprins — nu suntem

Și nu au fost niciodată

Alergătorii verzi și proaspeți

A vieții înălțate din zdrobiți

Eliminarea extincțiilor (acea trecută

acesta este nou) totul sfințit și sigur de
sine Dar șuvița moartă se mișcă
nevăzută, Râul de negru se târăște
spre o anumită hotărâre melancolică

Locul fără sens

Inconsecvențial în absență

De șiruri și umbre

Grafic de atunci până acum

Și aceste linii cusute

Găsind asta în asta. . .

EXTRAS DIN

L LIPSA ȘILOR DE VIMPUL _ _ _

(ÎN COLECȚIE *S UICIDAL P OETS OF D ARUJHISTAN*)
EDITAT DE H AROAK

Cadavrul de dincolo de dig abia era vizibil, o petec palidă rezistând rostogolirii valurilor. Rechinul care s-a ridicat alături de el pentru a face o fante laterală era unul dintre cei mai mari pe care Udinaas îi văzuse până acum în timpul în care stătuse uitându-se la port, cu picioarele atârnând de marginea debarcaderului.

Pescăruși și rechini, sărbătoarea durând toată dimineața. Sclavul urmărea, simțindu-se ca un spectator în fața spectacolului neîncetat al naturii, inevitabilitatea spectacolului lăsându-l ciudat de mulțumit. Distrată, de fapt. Cei care datorau. Cei care erau datori. Stăteau la fel de dulci în pântecele gropilor. Și asta a fost un lucru de mirare.

Împăratul avea să-l cheme în curând, știa el. Armata se punea în mișcare undeva dincolo de porțile sparte ale lui Trate, în interior. O garnizoană supradimensionată a lui Beneda Edur rămânea în oraș, impunând restabilirea păcii, a normalității. Odinioară șef al Den-Ratha primise titlul de guvernator. Faptul că garnizoana sub controlul său nu era din propriul său trib nu a fost un accident. Suspiciunea venise în urma succesului, așa cum s-a întâmplat întotdeauna.

opera lui Hannan Mosag. Împăratul fusese . . . plin de întârziere.

distras. Suferinţă. Prea des, nebunia îi ardea în ochi.

Mayen o bătuse fără sens pe Feather Witch, cât mai aproape de a-l ucide pe sclav pe cât posibil. În vastul cort care servea acum drept cartier general al Edur – furat din trenul care aparținuse Batalionului Cold Clay – au avut loc violuri. Sclavi, prizonieri. Poate că Mayen a făcut pur și simplu altora ceea ce ia făcut Rhulad cu ea. O minte plină de compasiune ar putea crede așa. Și în ceea ce privește sutele de femei nobile luate din Letherii de războinicii Edur, cele mai multe fuseseră de atunci înapoiate la comanda guvernatorului, deși era probabil ca multe să purtau acum semințe de semisânge jumătate în ele.

Guvernatorul avea să accepte în curând numeroasele cereri de a audia delegații din diferitele bresle și interese comerciale. Și un nou model avea să prindă contur.

Dacă, desigur, orașele de frontieră nu au fost eliberate printr-un contraatac victorios al Letherii. O mulțime de zvonuri, desigur. Ciocniri pe mare între flotele Edur și Letherii. Mii trimise în adânc. Furtuna văzută departe spre vest cu o noapte înainte semnalase un război magic. Ceda, Kuru Qan, se trezise în cele din urmă în toată puterea lui teribilă. În timp ce cadavrele Letherii înghesuiau portul, erau cadavrele Edur în mările de dincolo.

Cel mai ciudat zvon dintre toate, insula închisoare a Second Maiden Fort a respins o serie de atacuri Edur și încă rezistase, iar printre cei jumătate de mie de soldați condamnați se afla un vrăjitor care rivalizase cândva cu Ceda însuși. De aceea armata Edur rămăsese tăbărată aici – nu doreau să nu aibă un inamic activ în spatele lor.

Udinaas știa altceva. Ar putea exista o rezistență continuă în urma lor, dar împăratul era indiferent la astfel de lucruri. Iar flota Letherii încă nu a făcut apariția. Navele Edur comandau Katter Sea până la sud până la orașul Awl.

Își ridică picioarele și se ridică în picioare. M-am întors pe lungimea digului. Străzile erau liniștite. Cele mai multe semne ale luptei fuseseră îndepărtate, cadavrele și mobilierul spart și ceramica spartă, iar o ploaie ușoară cu o seară înainte a spălat majoritatea petelor de sânge. Dar aerul încă puțea a fum și pereții clădirilor erau mânjiți cu nisip uleios. Ferestrele s-au deschis, iar ușile care fuseseră bătute cu piciorul au rămas întunecate.

Nu-i plăcuse niciodată prea mult de Trate. Plină de bandiți și rămășițele disolute ale Nerek și Fent, tarabele din piață aglomerate cu icoane și relicve odată sfinte, iar lucrările de artă ceremoniale sunt acum vândute ca curiozități. Basțele vorbitoare ale șefilor, pungile de medicamente ale șamanilor. Fent cufere strămoși, oasele încă în ele. Străzile și aleile din fața portului fuseseră aglomerate de copii Nerek care își vindeau cadavrele și peste toate acestea atârna un vag sentiment de îngâmfare, de parcă aceasta ar fi ordinea corectă a lumii, rolurile s-au stabilit așa cum ar trebui să fie. Letherii dominanti, inconjurati de creaturi mai mici inerent servile, culturile lor putin mai mult decat marfuri.

Credința în destin și-a oferit propriile imperative.

Dar aici, acum, sălbaticii sosiseră și se afirmase o nouă ordine, dovedind că destinul era o iluzie. Orașul era în stare de șoc, cu doar câțiva negustori maleabili care se aventurau cu credința că noul

Căile care urmau să vină nu erau decât vechile căi, că ordinea naturală a înlocuit de fapt orice anumit popor. În același timp, ei credeau că nimeni nu i-ar putea egala pe Letherii în acest joc al bogățiilor și astfel, în cele din urmă, vor câștiga — sălbaticii se vor găsi civilizați. Dovada că destinul era orice altceva decât iluzoriu.

Udinaas s-a întrebat dacă au dreptate. Au existat factori atenuanti, până la urmă. Durata de viață a Tiste Edur a fost profund lungă. Cultura lor a fost atât rezistentă, cât și încorporată. Conservator. *Sau, așa a fost. Până la Rhulad. Până când sabia l-a revendicat.*

La scurt timp mai târziu, a trecut cu pași mari pe poarta din interior și s-a apropiat de tabăra Edur. Părea să existe puțină organizare în gama largă de corturi. Acesta nu era doar o armată, ci un întreg popor în mișcare – un mod de viață cu care nu erau obișnuiți. Wraiths patrulau la periferie.

L-au ignorat când a trecut pe lângă pichete. Nu mai auzise de Wither, propriul său însoțitor, de mult timp, dar știa că nu dispăruse. Mintind jos cu secretele sale. Uneori îi surprindea râsul, parcă de la mare distanță, sincronizarea mereu perversă.

Cortul lui Rhulad era în centrul taberei, intrarea flancată de demoni îmbrăcați în armură de piele fiartă pătată în negru, buzduganele cu mânere lungi sprijinindu-se capetele în pământ în fața lor. Cîrmele pline le-au ascuns faţa.

— Câte cadavre au târât astăzi? întrebă Udinaas în timp ce mergea între ei.

Nici unul nu a răspuns.

Înăuntru erau patru compartimente, împărțite de pereți îmbrăcați groși, fixați pe rame de bronz de sine stătătoare. Camera dinainte era puțin adâncă, dar se întindea pe lățimea cortului. Băncile fuseseră așezate de-a lungul lateralelor. Zona din dreapta era aglomerată cu provizii de diferite feluri, butoaie și lăzi și borcane de pământ. Trecerea în camera principală de dincolo era între două despărțitoare.

A intrat să-l vadă pe împărat stând în fața tronului său ridicat. Mayen stătea pe o canapea jefuită din stânga estradei de lemn, cu expresia ciudat de tocită. Feather Witch stătea în umbră lângă peretele din spatele împărătesei, cu fața umflată și învinețită aproape de nerecunoscut. Hannan Mosag și Hull Beddict erau în fața împăratului, cu spatele la Udinaas. Bodyguardul

spectrului Regelui Vrăjitor nu a fost prezent.

Vorbea Hannan Mosag.'. . . de asta nu există nicio îndoială, sire.

Monede căzuseră de pe fruntea lui Rhulad, acolo unde palma soldatului lovise când i-a rupt gâtul. Pielea dezvăluită nu era decât țesut cicatricial, încrețit acolo unde osul frontal al craniului se prăvălise înăuntru – acea leziune internă se vindecase, deoarece adâncitura dispăruse acum. Ochii împăratului erau atât de injectați de sânge, încât nu păreau altceva decât bazine roșii tulburi. Îl studie pe Hannan Mosag pentru o clipă, aparent fără să-și dea seama de spasmele care îi traversau trăsăturile devastate, apoi spuse: — Rude pierdută? Ce inseamna asta?'

— Tiste Edur, răspunse Hannan Mosag cu vocea lui lină.

— Supraviețuitori, de când oamenii noștri au fost împrăștiați, în urma pierderii lui Scabandari Bloodeye.

— De ce ești sigur de asta?

— Le-am visat, împărate. În mintea mea, am fost condus în alte tărâmuri, alte lumi care se află alături de aceasta...

— Kurald Emurlahn.

„Tărâmul acela este rupt în bucăți”, a spus Hannan Mosag, „dar da, am văzut lumi fragmentare. Într-o astfel de lume locuiește Kenyll'rah, demonii pe care i-am legat de noi. În altul, sunt fantome din bătăliile noastre trecute.

Hull Beddict și-a dres glasul. „Rege vrăjitor, aceste tărâmuri sunt holdele poporului meu?”

— Poate, dar cred că nu.

— Nu este relevant, îi spuse Rhulad lui Hull în timp ce începea să se plimbe. — Hannan Mosag, ce fac acesti rude pierdute?

— Prost, sire. Unii și-au pierdut toată amintirea măreției trecute. Alții sunt subjugați...

Capul împăratului se răsuci. — Subjugat? 'Da.'

— Trebuie să le livrăm, spuse Rhulad, reluându-și pasul, zgomotele macabre ale marginilor monedelor făcându-și singurul sunet care îi urma declarația.

Udinaas se mișcă discret să stea în spatele tronului. În mintea lui era

ceva jalnic în legătură cu ușurința cu care Regele Vrăjitor îl manipula pe Rhulad. Sub toate acele monede și în spatele acelei săbii pete se afla un tânăr Edur deteriorat și fragil. S-ar putea ca Hannan Mosag să fi predat tronul în fața puterii lui Rhulad, dar el nu și-a renunțat la ambiția de a conduce.

— Vom construi nave, reluă împăratul după un timp. — În stilul Letherii, cred. Mare, navigabil. Ai spus că sunt și enclave Tiste Andii? Îi vom cuceri, îi vom folosi ca sclavi pentru a ne echipa navele. Vom întreprinde aceste călătorii odată ce Lether va cădea, odată ce imperiul nostru va fi câștigat. — Sire, celelalte tărâmuri despre care am vorbit, unele ne vor permite să ne grăbim trecerea. Sunt . . . gateway-uri. Caut mijloacele de a le deschide, de a le controla. Cu condiția să existe mări, în acele lumi ascunse, putem

obțineți o călătorie rapidă...

— Mări? Rhulad râse. — Dacă nu există mări, Hannan Mosag, atunci le vei *face* !

'Sire?'

„Deschide un tărâm peste altul. Un tărâm oceanic, eliberat într-un tărâm deșert.

Ochii Regelui Vrăjitor se măriră ușor. 'Devastarea ar fi . . . teribil.

— Curățare, vrei să spui. La urma urmei, de ce ar trebui să se limiteze imperiul Edur la o singură lume? Trebuie să-ți schimbi atenția, Hannan Mosag. Ești prea limitat în viziunea ta. Făcu o pauză, tresări la un tremur interior, apoi continuă pe un ton încordat: — Este ceea ce vine din putere. Da, ce vine. Pentru a vedea vastitatea . . . lucruri. Potențiale, multitudinea de oportunități. Cine poate sta în fața noastră, până la urmă? S-a întors. 'Udinaas! Unde ai fost?'

— Pe frontul portului, împărat.

'Facand ce?'

— Privind rechinii care se hrănesc.

'Hah! Auzi asta, Hannan Mosag? Hull Beddict? Este un rece, nu-i așa? Acest sclav al nostru. Chiar am ales bine. Spune-ne, Udinaas, tu crezi în aceste tărâmuri secrete?

— Suntem orbi la adevărurile ascunse, împărate? Nu pot să cred altfel. — Un început de la Hannan Mosag, cu ochii îngustându-se.

Mayen vorbi dintr-o dată, într-o tărâtă trăgătoare. — Feather Witch spune că acesta este posedat.

Nimeni nu a vorbit timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii.

Rhulad se apropie încet de Udinaas. 'Posedat? Prin ce, Mayen? Sclavul tău a dat acel detaliu?

— Wyvalul. Nu vă amintiți acel eveniment?

Hannan Mosag spuse: „Uruth Sengar l-a examinat, împărăteasă”.

— Așa a făcut-o. Și nu a găsit nimic. Nicio otravă în sângele lui. Ochii lui Rhulad cercetară chipul sclavului său. — Udinaas?

— Sunt așa cum mă vezi, stăpâne. Dacă există o otravă în mine, nu sunt conștient de ea. Stăpâna Uruth părea sigură de concluzia ei, altfel m-ar fi ucis atunci.

— Atunci de ce ar trebui Feather Witch să facă asemenea acuzații?

Udinaas a ridicat din umeri. — Poate că ea încearcă să distragă atenția pentru a reduce severitatea bătăilor.

Rhulad se uită la el o clipă, apoi se întoarse. — Bătăi? Nu au fost bătăi. Un atac vrăjitor rătăcit. . .'

„Acum, cine caută să distragă atenția?” spuse Mayen zâmbind. — Vei accepta cuvântul unui sclav în detrimentul soției tale?

Împăratul părea să se clatine. — Desigur că nu, Mayen. Se uită spre Hannan Mosag. — Ce spui?

Încruntarea nevinovată a Regelui Vrăjitor a reușit echilibrul perfect între îngrijorare și confuzie. — Despre ce chestiune aţi vrea să vorbesc, domnule? Prezența otravii Wyval în acest Udinaas sau faptul că soția ta își bate sclavul?

Râsul lui Mayen a fost aspru. — Oh, Rhulad, chiar nu credeam că mă crezi. Sclavul meu m-a iritat. Într-adevăr, sunt de gând să găsesc altul, unul mai puțin stângaci, mai puțin. . . dezaprobator. De parcă un sclav ar avea dreptul să dezaprobe orice.

'Dezaproba?' întrebă împăratul. 'Ce. . . De ce?'

— Un Wyval se ascunde sau nu în Udinaas? întrebă Mayen, stând mai drept. — Examinează-l pe sclav, Hannan Mosag.

— *Cine conduce aici?* Țipătul lui Rhulad i-a înghețat pe toată lumea. Sabia împăratului se ridicase, lama tremurând în timp ce fiorii se rostogoleau prin el. — V-ați juca cu toții cu noi?

Mayen se dădu înapoi pe divan, cu ochii mărindu-se încet de frică crudă.

Privirea aprigă a împăratului se îndreptă asupra ei, apoi asupra Regelui Vrăjitor, apoi înapoi. — Toţi afară, şopti Rhulad. — Toată lumea, în afară de Udinaas. *Acum.'*

Hannan Mosag deschise gura ca să obiecteze, apoi se răzgândi. Hull Beddict în urmă, Regele Vrăjitor ieși din cort. Mayen, înfășurându-se în pătura cusută de mătase de pe canapea, se grăbi în urma lor, Feather Witch împiedicându-se cu un pas în urmă.

'Soție.'

Ea sa oprit.

„Familia familiei Sengar nu a crezut niciodată că are valoare să bată sclavi. Vei înceta. Dacă este incompetentă, atunci găsește alta. Sunt înțeles?

— Da, domnule, spuse ea.

'Lasa-ne.'

De îndată ce au plecat, Rhulad a coborât sabia și l-a studiat pentru un timp pe Udinaas. „Nu suntem orbi față de toți cei care ar căuta avantaje. Regele vrăjitor ne vede prea tineri, prea ignoranți, dar nu știe nimic despre adevărurile pe care le-am văzut. Mayen — este ca un lucru mort sub mine. Ar fi trebuit să o lăsăm fricii. Aceasta a fost o greșeală.' Clipi, ca și cum și-ar fi revenit, apoi îl privi pe Udinaas cu suspiciune deschisă. — Și tu, sclave. Ce secrete ascunzi?

Udinaas s-a lăsat într-un genunchi, fără a spus nimic.

— Nimic nu ne va fi ascuns, spuse Rhulad. — Uită-te în sus,
Udinaas. A făcut-o și a văzut un spectru ghemuit lângă el.

— Această umbră te va cerceta, sclave. Va vedea dacă ascunzi otravă în tine.

Udinaas dădu din cap. *Da, fă asta, Rhulad. sunt obosit. Vreau un final.*

Wraithul a înaintat, apoi l-a învăluit.

'Oh, astfel de secrete!

El cunoștea vocea aceea și închise ochii. *Deștept, Wither. Presupun că te-ai oferit voluntar?*

— *Atâţia, au rămas zdrobiţi, rătăcitori pierduţi. Nemernicul ăsta ne-a folosit cu durere. Vă imaginați că am accepta de bunăvoie cererile lui? Sunt nelegat și asta m-a făcut util, pentru că sunt o dovadă împotriva constrângerii acolo unde rudele mele nu sunt. Poate face diferența? Evident că nu poate. Un* tril de râs vag maniacal. *'Și ce să găsesc?*

Udinaas. Trebuie să stai la partea acestui nebun. Vezi tu, se duce la Letheras și avem nevoie de tine acolo.

Udinaas oftă. *De ce?*

Toate la timp. Ah, te înclini la melodramă? Păcat, hee hee. Culege secretele mele, dacă îndrăznești. Poți, știi.

Nu. Acum pleacă.

Wither alunecă înapoi, și-a reluat forma de bărbat învolburată în fața lui Udinaas.

Rhulad a eliberat o mână de pe sabie pentru a-i gheare față. Se întoarse, făcu doi pași, apoi urlă furia. *'De ce ne mint?* Nu putem avea încredere în ei! Nici unul dintre ei! S-a transformat. — Stai, Udinaas. Tu singur nu minți. Numai în tine poți avea încredere. S-a îndreptat spre tron și s-a așezat. — Trebuie să ne gândim. Trebuie să înțelegem asta. Hannan Mosag. . . el râvnește puterea noastră, nu-i așa?

Udinaas a ezitat, apoi a spus: — Da, sire. El face.' Ochii lui Rhulad străluciră roșii. — Spune-ne mai multe, sclave. — Nu este locul meu...

„Noi decidem care este locul tău. Vorbi.'

— I-ai furat tronul, împărat. Și sabia pe care a crezut-o că era pe bună dreptate a lui.

— Îl mai vrea, nu-i așa? Un râs brusc, înfiorător și brutal. 'Oh, e binevenit! Nu, nu putem. Nu trebuie. Imposibil. Și cum rămâne cu soția noastră? — Mayen este stricat. Nu și-a dorit nimic real de la flirtul ei cu tine. Erai fratele cel mai mic al bărbatului cu care avea să se căsătorească. Ea a căutat aliați în casa Sengar. S-a oprit acolo, văzând spasmele revenind la Rhulad, extremitatea emoției lui prea aproape de o margine, de o prăpastie și n-ar fi bine să-l trimită peste ea. Nu încă, poate deloc. *Este otrava din mine, atât de flămând de răzbunare, deci. . . duşmănos. Acestea nu sunt gândurile mele, nu înclinațiile mele. Amintește-ți asta, Udinaas, înainte să faci mai rău decât ar face Hannan Mosag.* — Sire, spuse el încet, Mayen este

pierdut. Și doare. Și tu ești singurul care o poate ajuta.

— Vorbeşti ca să o salvezi pe sclavă, spuse împăratul în şoaptă aspră.

— Feather Witch nu cunoaște decât ura pentru mine, sire. Eu sunt un îndatorat, în timp ce ea nu este. Dorința mea pentru ea era orgoliul și m-ar pedepsi pentru asta.

— Dorința ta pentru ea.

Udinaas dădu din cap. — Aș salva-o de bătăi? Bineînțeles că aș face-o, sire. La fel cum ai face si tu la fel. Așa cum tocmai ai făcut-o, nu acum o clipă.

'Pentru ca este . . . sordid. Ce să fac din tine, Udinaas? Un sclav. Un . . . Îndatorat . . . de parcă asta te-ar putea face mai puțin în ochii unui alt

sclav.

„Letherii nu renunță la nimic, chiar și atunci când sunt făcuți sclavi. Sire, acesta este un adevăr pe care Tiste Edur nu l-au înțeles niciodată. Sărac sau bogat, liber

sau înrobiți, construim aceleași case în care să trăim, în care să jucăm vechile drame. În cele din urmă, nu contează dacă destinul ne îmbrățișează sau ne devorează – ori este așa cum ar trebui să fie și numai Erganul ne decide soarta.

Rhulad îl studia în timp ce vorbea. Tremuraturile încetiniseră. „Hull Beddict s-a chinuit să spună același lucru, dar este sărac la cuvinte și așa a eșuat. Astfel, Udinaas, îi putem cuceri, putem să le poruncim carnea în felul în care le poruncim a ta și a tovarășilor tăi sclavi, dar *credința* care îi călăuzește, care te călăuzește pe toți, nu poate fi învinsă.

— Cu excepția anihilării, sire.

— Și acest Errant, el este arbitrul sorții?

— El este, sire.

— Și el există?

'Fizic? Nu știu. Nu contează.' Rhulad dădu din cap. — Ai dreptate, sclave, nu.

— Cucerește Lether și te va devora, sire. Spiritul tău. Ta . . . nevinovăţie.'

Un zâmbet ciudat îi răsuci chipul lui Rhulad. 'Nevinovăţie. Asta, de la o creatură de scurtă durată ca tine. Ar trebui să ne supărăm. Ar trebui să vă vedem capul rupt de pe umeri. Proclamați că nu putem câștiga acest război și ce să ne gândim despre asta?

— Răspunsul se află chiar pe carnea ta, sire.

Rhulad aruncă privirea în jos. Unghiile îi crescuseră lungi, curbate și galbene. A bătut o monedă pe piept. 'Adu la capăt. . . noţiunea de bogăţie. De bani. Zdrobește iluzia valorii.

Udinaas era uluit. *Poate că este tânăr și pe jumătate nebun, dar Rhulad nu este un prost.*

— Ah, spuse împăratul. — Îți vedem . . . uimire. Se pare că am fost subestimați, chiar și de sclavul nostru. Dar a ta nu este mintea plictisitoare, Udinaas. Le mulțumim Surorilor că nu sunteți regele Ezgara Diskanar, pentru că atunci am fi provocați cu durere.

— Ezgara poate fi benign, sire, dar are oameni periculoși în jurul

lui. — Da, această Ceda, Kuru Qan. De ce nu a acționat încă?
Udinaas clătină din cap. — M-am întrebat la fel, sire.

— Vom vorbi mai mult, Udinaas. Și nimeni altul nu va ști despre asta. La urma urmei, ce ar crede ei, un împărat și un sclav împreună, lucrând la

modelează un nou imperiu? Căci trebuie să te ținem sclav, nu-i așa? Un sclav în ochii tuturor celorlalți. Bănuim că, dacă te-am elibera, ne-ai părăsi.

Un tremur brusc la aceste cuvinte.

Ia-mă, omul ăsta are nevoie de un prieten. — Sire, nu aș pleca. Eu am fost cel care am pus monedele în carnea ta. Nu există nicio absolvire, nici o modalitate adevărată în care aș putea repara. Dar voi *fi* alături de tine, prin toate astea.

Ochii groaznici ai lui Rhulad, atât de învinețiți și răniți de purpuriu, s-au îndepărtat de Udinaas. — Înțelegi, Udinaas? întrebă el în șoaptă. 'Sunt atât de ...'

Înspăimântat. — Da, domnule, înțeleg.

Împăratul și-a pus o mână peste ochi. — Se îneacă în nectar alb.

'Da domnule.'

'Aș elibera-o. . . dar nu pot. Știi de ce, Udinaas? — Îți poartă copilul.

— Trebuie *să* ai sânge otrăvitor, Udinaas, ca să știi atâtea... . .'

— Sire, ar putea merita să te gândești să trimiți după Uruth. Pentru mama ta. Mayen are nevoie. . . cineva.'

Rhulad, cu faţa încă acoperită de mâna lui stricată, dădu din cap. „Ne vom alătura în curând armata lui Fear. Cinci, șase zile. Uruth li se va alătura. Apoi . . . da, voi vorbi cu mama. Copilul meu . . .'

Copilul meu. Nu, este imposibil. Un copil găsit Meckros. Nu are rost să te gândești la el. Deloc.

Nu sunt un om rău. . . totuși tocmai am jurat că voi sta lângă el. Errant ia-mă, ce am făcut?

O fermă ardea în valea de dedesubt, dar ea nu vedea pe nimeni luptându-se cu flăcările. Toți fugiseră. Seren Pedac a reluat să-și

spargă părul, tunzându-l cât de scurt reușise cu cuțitul de docker pe care i-o dăduse unul dintre soldații lui Iron Bars.

Declarația stătea în apropiere, iar magul lui de echipă, Corlo, alături de el. Studiau focul îndepărtat și vorbeau pe un ton scăzut.

Undeva la sud și la est de Dresh, la jumătate de zi de coastă. Ea nu-și putea imagina invadatorii Tiste Edur erau nicăieri aproape, totuși drumurile aveau

fost plin de refugiați, toți se îndreptau spre est, spre Letheras. Văzuse mai mult decât câțiva dezertori printre mulțimi și, ici și colo, cadavre zăceau în șanțuri, victime ale jafului sau ucise după ce fuseseră violate.

Violul, se părea, devenise o distracție preferată în rândul bandiților care se prădau pe cetățenii care fugeau. Seren știa că, dacă ar fi călătorit singură, probabil că ar fi murit până acum. În anumite privințe, asta ar fi fost o ușurare. Sfârșitul acestei mizerii murdare, al acestui sentiment agonizant de a fi necurat. În mintea ei, a văzut din nou și din nou Barele de Fier ucigând acei oameni. Dorința lui de a se răzbuna adecvat. Iar vocea ei, cronind, oprindu-l în numele milei.

Errant știa, ea regreta asta acum. Mai bine l-ar fi lăsat să lucreze la nenorocitul ăla. Mai bine l-ar fi purtat cu ei. Ochi scoși, nasul tăiat, limba tăiată din gură. Și cu acest cuțit în mână putea tăia fâșii de piele din carnea lui. Auzise odată o poveste despre un factor dintr-un mic cătun îndepărtat care își făcuse obiceiul să violeze fete tinere, până când femeile l-au luat într-o noapte în ambuscadă. Bătut și îngrădit, apoi o cârpă plină cu spini-tepi fusese legată ca un scutec, strâns, iar bărbatul a fost legat de spatele calului. Spinii înțepători au împins animalul într-o frenezie. În cele din urmă, fiara l-a zgâriat pe omul pe o potecă din pădure, dar până atunci se scursese. Povestea spunea că chipul bărbatului, în moarte, ținuse toată durerea pe care o putea suferi un muritor și, în ceea ce privește ceea ce fusese găsit între picioarele lui. . .

Ea a tăiat ultima lungime de păr gras și a aruncat-o pe foc. Duhoarea era aprigă, dar erau vrăjitori de tufișuri și șamani decrepiți care, dacă s-ar întâmpla cu păr uman, l-ar folosi în mod groaznic de el. Era un adevăr trist că, având șansa de a lega un suflet, puțini au rezistat tentației.

Corlo i-a strigat pe soldați și, deodată, aceștia alergau din greu pe versantul dealului spre fermă, lăsând în urmă doar Seren și Iron Bars. Gardienul Crimson se îndreptă spre ea. — Auzi, fată?

'Ce?'

'Cai. În grajd. Focul a sărit pe acoperiș. Fermierul și-a lăsat caii în urmă.

— N-ar face asta.

El îşi miji ochii spre ea, apoi se ghemui până ajunse la nivelul ochilor.
— Nu, probabil proprietarul e mort. Ciudat, cum majoritatea localnicilor de aici nu știu să călărească.

Se uită din nou la fermă. — Probabil un crescător pentru armată. Întreaga noțiune de cavalerie provenea de la Bluerose – la fel ca majoritatea stocului. Caii nu făceau parte din cultura noastră înainte de atunci. Ai văzut vreodată cavaleria Letherii la paradă? Haos. Chiar și după ce, șaizeci de ani? Și zeci de ofițeri Bluerose care încearcă să ne antreneze soldații.

— Ar fi trebuit să-i importați pe acești războinici cai Bluerose ca auxiliari. Dacă este priceperea lor, exploatează-o. Nu poți împrumuta stilul de viață al altcuiva.

'Poate nu. Atunci, probabil, poți să
călărești. — Da. Si tu?'

Ea dădu din cap, punând cuțitul în teacă și ridicându-se. — Antrenat de unul dintre acei ofițeri Bluerose pe care i-am menționat.

— Ai mai fost în armată?

— Nu, era iubitul meu. Pentru un timp.'

Barele de Fier îndreptate de asemenea. — Uite, au ajuns la ei la timp. Haide.'

Ea a ezitat. — Am uitat să-ți mulțumesc, Iron Bars. — Nu ai fi
fost la fel de înecat.

'Nu. Nu sunt încă pregătit să-ți mulțumesc pentru asta. Ce le-ai făcut acelor oameni...

„Am o strănepoată în Gris, Valea D'Avore. Ea ar fi cam de vârsta ta acum. Hai să mergem, fetiță.

Ea a mers în spatele lui, în jos, pe pantă. Strănepoată. Ce noțiune absurdă. Nu era atât de bătrân. Acești Declarați aveau un simț al umorului ciudat.

Corlo și echipa traseseră o duzină de cai din grajdul în flăcări, împreună cu tac și căpăstru. Unul dintre soldați blestema când Seren și Iron Bars se apropiau.

— Uită-te la etrierii ăștia! Nu-i de mirare că nenorociţii nu pot călăre blestematele!

— Îți pui piciorul în picioarele cârligului, explică Seren.

— Și ce se întâmplă dacă scapă? întrebă bărbatul.

— Căzi.

— Mărturisit, trebuie să reluăm aceste lucruri – niște piele grea…

„Tăiați o șa de rezervă”, a spus Iron Bars, „și vedeți ce vă puteți descurca. Dar vreau să călărim înainte de apusul soarelui.

— Da, domnule.

„Un etrier mai stabil”, îi spuse Declarația lui Seren, „este un fel de cizme, ceva în care poți glisa piciorul, cu o bară transversală dreaptă pentru a-ți lua greutatea. Sunt de acord cu Halfpeck. Acești războinici-cai Bluerose au ratat ceva evident și esențial. Nu puteau fi călăreți foarte buni...

Seren se încruntă. „Iubitul meu a menționat odată că aceste șei au fost făcute exclusiv pentru Lether. A spus că au folosit un fel ușor diferit în Bluerose.

Ochii lui s-au îngustat la ea și a lătrat în râs, dar nu a mai făcut niciun comentariu.

Ea a oftat. — Nu e de mirare că cavaleria noastră este aproape inutilă. Întotdeauna mi-a fost greu să-mi țin picioarele înăuntru și să le împiedic să se întoarcă într-un loc și în altul.

— Vrei să spui că se rotesc?

'Ma tem ca da.'

— Mi-ar plăcea să-i cunosc într-o zi pe acești călăreți Bluerose.

— Sunt un popor ciudat, Iron Bars. Ei se închină pe cineva numit Domnul cu aripi negre.

— Și seamănă cu Letherii?

— Nu, sunt mai înalţi. Piei foarte închise la culoare.

A privit-o o clipă, apoi a întrebat: — Chipuri ca Tiste Edur?

— Nu, cu oase mult mai fine.

— De lungă durată?

— Nu despre care să fiu conștient, dar, sincer, nu știu. Puțini Letherii o fac și nici nu prea le pasă. Blueroses au fost învinși. Subjugat. Nu au

fost niciodată foarte mulți, în orice caz, și au preferat izolarea. Orașe mici, din câte am auzit. Sumbru.'

— Ce ți-a încheiat aventura?

— Doar atât, presupun. Rareori vedea ceva bun în ceva. M-am săturat de scepticismul lui, de cinismul lui, de felul în care se comporta — de parcă le-ar fi văzut totul de o mie de ori. . .'

Grajdul a fost cuprins de flăcări până acum și toți au fost forțați să plece de căldura aprigă. În pășunea din apropiere în care s-au retras, au găsit o jumătate de duzină de cadavre, crescător și familia lui. Au cunoscut puțină milă în

ultimele câteva clopote din viața lor. Niciunul dintre soldații care i-au examinat nu a spus nici un cuvânt, dar expresia li s-a întărit.

Iron Bars și-a propus să o țină departe pe Seren, în timp ce trei bărbați din echipă au îngropat cadavrele. — Am găsit un traseu, spuse el. — Dacă nu te superi, fată, vrem să-l urmăm. Pentru un cuvânt cu cei care au ucis acea familie.

— Arată-mi urmele, spuse ea.

Făcu un gest și Corlo o conduse la marginea unui arbore de copaci din capătul de sud-est al poienii. Seren studie șirul de urme care intrau pe calea tăietorilor de lemne. — Sunt douăzeci sau mai multe, pronunţă ea după o clipă.

Magul dădu din cap. — Dezertori. În
armură. — Da, sau împovărat de pradă.
— Probabil că ambele.

Se întoarse să privească bărbatul. — Voi, Crimson Guards, sunteți destul de siguri pe voi, nu-i așa?

— Când vine vorba de luptă, da, fetiță, suntem.

— Am văzut Iron Bars luptă în Trate. El este o excepție, înțeleg...

— Da, el este, dar nu printre cei Declarați. Jup Alat i-ar fi dat probleme. Sau Sondaj, de altfel. Apoi sunt cei din celelalte companii. Half dan, Blues, Black the Elder

— Mai mulți dintre aceștia Declarați?

— Da.

'Si ce inseamna asta? Să fii un Declarat?

— Înseamnă că au jurat că-și vor întoarce prințul pe pământurile lui. A fost alungat, vezi tu, de blestemul împărat Kellanved. Oricum, încă nu s-a întâmplat. Dar va fi, într-o zi, poate în curând.

— Și acesta a fost jurământul? În regulă. Se pare că prințul avea niște soldați capabili cu el.

— O, într-adevăr, fetiță, mai ales când jurământul ia ținut în viață în
tot acest timp. 'Ce vrei să spui?'

Magul părea brusc nervos. — Spun prea multe. Nu contează, fată. Oricum, ai văzut urma lăsată de nenorociți. Nu au făcut nici un efort să se ascundă, adică sunt siguri că ei înșiși, nu-i așa? A zâmbit, dar nu era umor în el. — Vom ajunge din urmă și apoi le vom arăta ce poate face cavaleria adevărată. Călărit pe cai cu etrieri, adică nu ne luptăm deseori din şa, dar nici nu suntem noi în ea.

— Ei bine, recunosc, m-ai făcut curios.

— Doar curioasă, fată? Fără foame de răzbunare?

Ea și-a întors privirea. — Vreau să mă uit în jur, spuse ea. — Singur, dacă nu te superi.

Magul a ridicat din umeri. — Nu rătăci prea departe. Cred că Declarația a fost luată la tine.

Asta este. . . nefericit. 'Nu voi.'

Seren se îndreptă spre pădure. Au existat zeci de ani de rărire, lăsând o mulțime de cioturi și spații deschise între copaci. L-a ascultat pe Corlo plecând, înapoi în poiană. De îndată ce tăcerea a cuprins-o, ea a regretat brusc singurătatea. Dorințele au crescut, niciuna dintre ele sănătoasă, niciuna plăcută. Nu s-ar mai simți niciodată curată, iar acest adevăr îi împinge gândurile în direcția opusă, de parcă o parte din ea ar fi încercat să-și murdărească carnea și mai mult, cât de departe putea. De ce nu? Pierdută în întuneric, așa cum era, nu era nimic care să-i păteze sufletul în negru, până la capăt.

Singură, acum înspăimântată – de ea însăși, de îndemnurile din ea – a mers mai departe, fără să se gândească la direcție. Mai adânc în pădure, unde cioturile erau mai puține și moale de putregai, iar morțimea mai groasă. Lumina după-amiezii abia a ajuns pe aici.

Rănirea nu era nimic. Era lipsit de sens. Dar nu, durerea avea valoare, fie și numai pentru a-și aminti că încă mai trăiești. Când nimic normal nu putea fi recăpătat, vreodată, atunci trebuiau găsite alte plăceri. Cultivate, corpul și mintea au învățat din nou, să se bucure de o tulpină mai întunecată.
O poiană în față, în care se ridicau figuri.

Ea sa oprit.

Nemișcat, pe jumătate afundat în pământ, înclinându-se într-un loc în altul în iarba înaltă. Statui. Acesta fusese pământul Tarthenal, își aminti ea. Înainte să sosească Letherii să zdrobească triburile. Numele „Dresh” era Tarthenal, de fapt, la fel ca și numele satelor din apropiere: Denner, Lan și Brous.

Seren se apropie, ajunse la marginea poienii.

Cinci statui în total, în formă vag de om, dar atât de deteriorate încât să fie lipsite de trăsături, cu doar cele mai mici adâncituri care marchează gropile ochilor sculptate în granit. Toți

au fost îngropați până la brâu, ceea ce sugerează că, atunci când erau complet deasupra pământului, erau la fel de înalți ca Tarthenalul însuși. Un fel de panteon, presupunea ea, nume și chipuri uzate de către

zeci de secole care trecuseră de când această poiană cunoscuse ultima oară închinători.

Letherii aproape că şterseseră Tarthenalul pe atunci. La fel de aproape de genocidul absolut cum fuseseră vreodată în numeroasele lor cuceriri. Ea şi-a amintit un vers dintr-o istorie timpurie scrisă de un martor al acelui război. *„Ei au luptat în apărarea locurilor lor sfinte cu expresii de groază, de parcă, în eşec, s-ar dezlănţui ceva vast şi teribil. . .'* Seren se uită în jur. Singurul lucru vast şi teribil în acest loc a fost patosul abandonului său.

Asemenea momente întunecate din istoria Letherilor au fost neglijate sistematic, ştia ea, şi nu au jucat practic niciun rol în viziunea culturii lor despre ea însăşi ca aducători de progres, eliberatori ai libertăţii de lanţurile modurilor primitive de viaţă, a tradiţiilor crude şi a ritualurilor vicioase. Eliberatorii, deci, destinaţi să smulgă de la tiranii sălbatici victimele lor reprimate, în numele civilizaţiei. Faptul că Letherii şi-au impus apoi propriile reguli de oprimare a fost rareori recunoscut. Până la urmă, nu mai era decât un singur drum către succes şi împlinire, pietruit cu aur şi întreţinut de taxatorii Letherii, şi numai cei liberi îl puteau parcurge.

Liber pentru a profita din acelaşi joc. Liber să-şi descopere propriile dezavantaje inerente. Liber de a fi abuzat. Liber pentru a fi exploatat. Liber să fie deţinut în loc de datorie. Liber de a fi violat.

Şi să cunoască mizeria. Era un adevăr firesc că unii mergeau pe acel drum mai repede decât alţii. Ar exista mereu cei care ar putea doar să se târască. Sau a căzut pe marginea drumului. La urma urmei, cele mai elementare legi ale existenţei au fost întotdeauna dure.

Statuile dinaintea ei erau indiferente la toate acestea. Închinătorii lor muriseră apărându-i şi totul pentru nimic. Memoria nu a fost fidelă trecutului, ci doar exigenţelor prezentului. Se întrebă dacă Tiste Edur vedea lumea la fel. Cât de mult din propriul lor trecut uitaseră ei selectiv, câte adevăruri neplăcute transformaseră în minciuni auto-liniştitoare? Au suferit ei de acelaşi defect, această nevoie de a revizui istoria pentru a răspunde unei neîncrederi adânc înrădăcinate, a unei goluri în miez care a răsunat cu o incertitudine mizerabilă? A fost oare

toată această dorință de progres altceva decât o căutare fără speranță a unui fel de împlinire, de parcă la un nivel instinctiv ar exista o înțelegere tulbure, o recunoaștere a faptului că jocul nu avea valoare și, prin urmare, victoria era lipsită de sens?

O astfel de înțelegere ar trebui să fie tulbure, pentru că claritatea era grea, iar Letherii nu le plăceau lucrurile care erau grele și așa de rar alegeau să gândească în această direcție. Emoțiile mai josnice au fost răspunsul preferat, iar argumentele complexe au fost privite cu furie și suspiciune.

Ea a pus o mână pe umărul celei mai apropiate statui și a fost surprinsă să descopere piatra caldă la atingerea ei. Reținând căldura soarelui, poate. Dar nu, era prea cald pentru asta. Seren și-a tras mâna — mai mult și și-ar fi ars pielea.

Neliniștea a crescut în ea. Deodată răcită, ea se dădu înapoi. Și acum vedea iarba moartă înconjurând fiecare statuie, uscată de căldură neîncetată.

Părea că zeii Tarthenal nu erau morți până la urmă.

Uneori, trecutul se ridică din nou pentru a dezvălui minciunile. Minciuni care au persistat prin nimic altceva decât prin forța voinței și prin opinia colectivă. Uneori, acea revelație vine udată în sânge proaspăt. Iluziile au invitat propria lor zdrobire. preeminenţa Letherii. Tiste Edur aroganta. *Sfințenia mea propria carne.*

Un sunet în spatele ei. Ea s-a întors.

Barele de Fier stăteau la marginea poienii. — Corlo a spus că e ceva. . . neliniştit . . . în acest pădure.'

Ea a oftat. — Mai bine dacă eram numai eu.

Își înclină capul, zâmbi ironic.

Ea s-a apropiat. — Tarthenal. Credeam că cunosc acest pământ. Fiecare traseu, vechiul teren de tumulă și locuri sfinte. La urma urmei, este o responsabilitate a unui achizitor.

— Sperăm să folosim aceste cunoștințe, spuse Declarația. — Nu vreau nicio fanfară când vom intra în Letheras.

'De acord. Chiar și printre o mulțime de refugiați, ne-am remarca. S-ar putea să vă gândiți să găsiți haine care să semene mai puțin cu o uniformă.

— Mă îndoiesc că ar conta, fată. Oricum, am fi văzuți ca dezertori și aruncați în rândurile

apărătorilor. Acesta nu este războiul nostru și preferăm să nu avem nimic de-a face cu el. Întrebarea este, ne poți duce în Letheras nevăzuți?

'Da.'

'Bun. Băieții sunt aproape gata cu etrierii noi. Ea se uită înapoi la statui. — Te face să te întrebi, nu-i așa, fetiță?

'Despre ce?'

„Așa cum vechea mânie nu dispare niciodată”.

Seren îl înfruntă din nou. 'Furie. Am înțeles că ăsta e ceva cu care ești familiarizat.

O încruntare. — Corlo vorbește prea mult.

„Dacă ai vrut să obții pământul prințului tău înapoi, ce cauți aici? Nu am auzit niciodată de acest împărat Kellanved, așa că imperiul lui trebuie să fie departe.

— O, asta e, bine. Haide, e timpul să plecăm.

— Îmi pare rău, spuse ea în timp ce îl urmărea înapoi în pădure. — Eram curioasă. — Da, ai fost.

'Bine. În schimb, mă poți întreba ce îți place.

— Și vei răspunde?

'Poate.'

— Nu pari genul care să ajungă la fel ca în Trate. Așa că comerciantul pentru care lucrați s-a sinucis. Era iubitul tău sau ceva?

— Nu, iar tu ești strâns, eu nu. Nu a fost doar Buruk cel Pale, deși ar fi trebuit să-l văd venind – el mi-a spus de o duzină de ori pe drumul de întoarcere. Doar că nu eram dispus să aud, presupun. Împăratul Tiste Edur are un sfetnic Letherii...

— Hull Beddict.

'Da.'

— L-ai cunoscut?

Ea a dat din cap.

— Și acum te simți trădat? Nu doar ca Letherii, ci și personal. Ei bine, e greu, în regulă...

— Dar aici te înşeli, Iron Bars. Nu mă simt trădat și asta e problema. Îl înțeleg prea bine, decizia lui — o înțeleg.

— Ai vrea să fii cu el?

'Nu. L-am văzut pe Rhulad Sengar — împăratul — l-am văzut revenind la viață. Dacă ar fi fost Hannan Mosag, regele vrăjitor. . . bine, s-ar fi putut foarte bine să fi aruncat în lotul meu cu ei. Dar nu împăratul. . .' 'S-a întors la viață? Ce vrei sa spui cu asta?'

— Era mort. Foarte mort. Ucis când strângea o sabie pentru Hannan Mosag — un fel de sabie blestemată. Nu l-au putut scăpa din mâinile lui.

— De ce nu i-au tăiat mâinile?

— Se ajungea la asta, bănuiesc, dar apoi s-a întors.

— Un truc frumos. Mă întreb dacă va fi la fel de
norocos data viitoare.

Au ajuns la marginea pădurii și i-au văzut pe ceilalți așezați pe cai și așteptând. La comentariul Avowed, Seren a reușit să zâmbească. — Din zvonuri, aș spune că da, a fost.

— A fost ucis din nou?

— Da, Iron Bars. În Trate. Un soldat care nici măcar nu era din Lether. S-a apropiat de el și i-a rupt gâtul. Nici măcar nu a stat prin preajmă să sculpteze monedele de aur din corpul lui. . .'

— Respiraţie, mormăi el în timp ce se îndreptau spre ceilalţi. — Nu le spune celorlalţi.

'De ce?'

— Am reputația de a-mi face dușmani răi, de aceea.

Unsprezece Tarthenal locuia la o zi de mers de poiana și statuile sale. Bătrânul Hunch Arbat fusese ales cu mult timp în urmă pentru sarcina la care se îndrepta îmbufnat, făcând în fiecare lună turul cu căruciorul său cu două roți, de la o familie la alta. Nici una dintre fermele în care Tarthenalul locuia în servitutea datorată unui proprietar de pământ din Dresh nu era exclusiv din sânge. Copii de rasă amestecă au ieşit să-l întâmpine pe Bătrânul Hunch Arbat, aruncându-i în spate fructe putrezite în timp ce se îndrepta cu lopata spre groapă, râzând şi strigând derizoriu în timp ce arunca bulgări ude de fecale în spatele căruciorului.

Printre Tarthenal, tot ceea ce exista în lumea fizică poseda semnificații simbolice, iar aceste semnificații erau conectate reciproc, legate în corespondențe care făceau ele însele parte dintr-un limbaj secret.

Fecalele erau aur. Pis era bere. Rasele amestecate uitaseră majoritatea vechilor cunoștințe, totuși tradiția care ghida rundele lui Old Hunch Arbat a rămas, chiar dacă cea mai mare parte a semnificației

sale a fost pierdută.

Odată ce și-a îndeplinit sarcina, i-a rămas o ultimă călătorie: trăgând căruciorul urât cu mormanul său de deșeuri care picură și roi de muște pe o potecă puțin folosită din Pădurea Crescătorului și, în cele din urmă, în poiana unde stătea cea mai mare parte. statui îngropate.

De îndată ce a ajuns, tocmai după apusul soarelui, a știut că ceva s-a schimbat. Într-un loc care nu se schimbase niciodată, nici măcar o dată în toată viața lui.

Au fost vizitatori, poate mai devreme în acea zi, dar asta era cel mai puțin. Bătrânul Hunch Arbat se uită la statui, văzând iarba arse, strălucirea slabă a căldurii din granitul zdrobit. Se strâmbă, dezvăluind cioturile înnegrite de dinți – tot ce mai rămăsese după deceniu după deceniu de prăjituri dulci Letherii – și când întinse mâna spre lopată, văzu că mâinile îi tremurau.

A adunat o încărcătură, a dus-o la cea mai apropiată statuie. Apoi a aruncat fecalele pe piatra deteriorată.

— Splat, spuse el dând din cap.

Sâsâit, apoi înnegrit, fum, apoi cenușă se învârte.

'Oh. Putea fi mai rău? Întreabă-te asta, bătrâne bănuit Arbat. Putea fi mai rău? Nu, spune Bătrânul Hunch Arbat, nu cred. Nu crezi? Nu ești sigur, Old Hunch Arbat? Bătrânul Hunch Arbat se gândește, dar nu pentru mult timp. Ai dreptate, zic eu, nu se poate mai rău.

'Aur. Aur și bere. La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba. Înjurăturile l-au făcut să se simtă puțin mai bine. 'In regula, atunci.' S-a întors la cărucior. — Să vedem dacă o încărcătură întreagă se va potoli. Și, bătrâne bănuială Arbat, și vezica ți-e plină. Ai cronometrat corect, ca întotdeauna. Libații. Lucrările, Old Hunch Arbat, lucrările.

— Și dacă asta nu ajută, atunci ce, Bătrânul Hunch Arbat? Atunci ce?

— Păi, răspund, apoi răspândesc vestea – dacă vor asculta. Și dacă o fac? De ce, zic eu, atunci fugim.

— Și dacă nu ascultă?

— Păi, răspund, apoi fug.

A adunat o altă încărcătură pe lopată de lemn. 'Aur. Aur și bere...'

„Sandalath Drukorlat. Acela este numele meu. Nu sunt o fantomă. Nu mai. Cel puțin ce poți face este să-mi recunoști existența. Chiar și Nacht-ii au maniere mai bune decât tine. Dacă stai acolo și te rogi, te lovesc. Ea a încercat de dimineață. Întreruperi periodice ale eforturilor sale. Voia să o trimită, dar nu mergea. Uitase cât de iritantă poate fi compania. Memento neinvitat, nedorit, persistent de

propriile sale slăbiciuni. Și acum era pe cale să-l lovească.

Withal oftă și în cele din urmă deschise ochii. Prima dată în ziua aceea. Chiar și în întunericul locuinței sale, lumina îl durea, îl făcea să miște ochii. Ea stătea în fața lui, o siluetă, inconfundabil feminină. Pentru un zeu înveșmântat în pături, Infirmul părea să nu-și mai țină seama de goliciunea dintre aleșii săi.

Ales. Unde, pe numele lui Hood, a găsit-o? Nu o fantomă, spuse ea. Nu mai. Ea doar a spus asta. Atunci trebuie să fi fost una. Tipic. Nu a găsit pe nimeni viu. Nu pentru această misiune a milei. Cine mai bun pentru cineva înfometat de companie decât cineva care a murit de cine știe cât timp? Ascultă la mine. Imi pierd mintile.

Ea a ridicat o mână ca să-l lovească.

S-a tresărit înapoi. 'Bine, bine! Sandalath ceva. Încântat de cunoștință-'

„Sandalath Drukorlat. Eu sunt Tiste Andii...

'Este frumos. Acum, în caz că nu ai observat, eram în mijlocul rugăciunilor...

— Ești mereu în mijlocul rugăciunilor și au trecut două zile. Cel puțin, cred că două zile. Nacht-ii au dormit, oricum. O singura data.'

'Au facut? Ce ciudat.

'Si tu esti?'

'Pe mine? Un armer. Un Meckros. Unicul supraviețuitor al distrugerii orașului meu...

'Numele dumneavoastră!'

— Withhal. Nu e nevoie să strigi. Nu s-a auzit niciun strigăt. Ei bine, unii țipă, dar nu de mine. Nu încă, adică...

'Liniște. Am întrebări la care vei răspunde.

Ea nu era deosebit de tânără, remarcă el în timp ce ochii i se adaptau. Apoi, din nou, nici el nu era. Și asta nu a fost bine. Tinerii se pricepeau mai bine la prieteni. Tinerii nu aveau nimic de pierdut. — Ești destul de imperios, Sandalath.

„Oh, ți-am rănit sentimentele? Îngrozitor de rău. De unde ai hainele

alea?

— De la zeu, cine altcineva?

— Ce zeu?

— Cel din cort. În interior. Nu o puteți rata. Nu văd cum... două zile? Ce ai făcut cu tine? E doar sus de pe șuviță...

'Liniște.' Și-a trecut ambele mâini prin păr.

Withal ar fi preferat să rămână o siluetă. Și-a întors privirea. — Credeam că vrei răspunsuri. Du-te și întreabă-l...

„Nu știam că este un zeu. Păreai o companie de preferat, pentru că tot ce am primit de la el a fost tuse și râs — cel puțin, cred că a fost râs...

— A fost, nu mă îndoiesc de asta. E bolnav.'

'Bolnav?'

'Nebun.'

„Așadar, un zeu hacking nebun și un aspirant chel, legat de mușchi. Și trei Nacht-uri. Asta e? Nimeni pe această insulă?

— Niște pescăruși-șopârlă, și șopârle de pământ, și șopârle de stâncă și șobolani-șopârlă la fierărie...

— Deci, de unde ai mâncat acolo?

Aruncă o privire spre măsuța. — Dumnezeu asigură. 'Într-adevăr. Și ce mai oferă acest zeu?

Ei bine, tu, unul. — Orice se potrivește capriciului lui, presupun.

'Hainele tale.'

'Da.'

— Vreau haine.

'Da.'

„Ce vrei să spui, „da”? Adu-mi niște haine. 'Voi întreba.'

— Crezi că îmi place să stau aici, goală, în fața unui străin? Chiar și Nachts se uită la ochi.

— Nu mă uitam.

— Nu ai fost?

— Nu intenţionat. Tocmai am observat că vorbești limba comerciantului Letherii. La fel şi eu.'

— Ești o persoană ascuțită, nu-i așa?

— Presupun că m-am antrenat mult. El a crescut. — Îmi vine prin minte că nu mă vei lăsa să-mi reiau rugăciunile. Cel puțin până îți iei niște haine. Deci, hai să vorbim cu zeul.

— Du-te să vorbești cu el. Nu sunt. Adu-mi doar haine,

Withal. El o privea. 'Te va ajuta asta? . . Relaxați-vă?'

Apoi ea l-a lovit, o palmă lovindu-i într-o parte a capului. Ea îl prinsese nepregătit, hotărî el o clipă mai târziu, după ce s-a eliberat de epava zidului prin care trecuse. Și stătea, țesând, scena din jurul lui învârtindu-se sălbatic. Femeia strălucitoare care ieșise afară și părea că se gândește să-l lovească din nou, marea care ținea și cei trei Nacht-uri de pe un neagră din apropiere, rostogolindu-se în ilaritate tăcută.

A coborât spre mare.

În spatele lui, „Unde te duci?”

— Pentru zeu.

— El este pe cealaltă parte.

A inversat direcția. — Vorbești cu mine de parcă n-aș cunoaște insula asta. Ea vrea haine. Uite, ia-l pe al meu. Și-a tras cămașa peste cap.
Și s-a trezit întins pe spate, privind prin țesătura albită a pânzei, soarele strălucitor și orbitor...

— eclipsat brusc. Ea vorbea. '. . . Stai întins acolo încă o vreme, Withal. Nu aveam de gând să te lovesc atât de tare. Mă tem că ți-am spart craniul.

Nu, nu, e tare ca o nicovală. Voi fi bine. Vezi, mă trezesc. . . o, de ce să te deranjezi. E frumos aici la soare. Cămașa asta miroase. Ca marea. Ca o plajă, cu valul în jos și toate lucrurile moarte putrezind în apă fetidă. La fel ca și în portul interior. Trebuie să-i împiedic pe băieți să înoate acolo. le tot spun. . . Oh, sunt morți. Toți morți acum, băieții mei, ucenicii mei.

Ar fi bine să-mi răspunzi curând, Mael.

— Withhal?

— Este cortul. Asta încearcă să-mi spună Nacht-ii. Ceva despre cort. . .'

— Withhal?

Cred că voi dormi acum.

Traseul mergea în direcția est, aproximativ paralel cu șoseaua Brous cel puțin pentru a începe, apoi tăia spre sud spre drumul însuși odată ce pădurea din stânga s-a rărit. O altă fermă fusese trecută de dezertori, dar acolo nu mai fusese nimeni. Erau prezente semne de jaf și părea că un vagon cu roți de lemn fusese însușit. a judecat Halfpeck

că tâlharii nu erau departe în față, iar Gardienii Crimson aveau să ajungă la ei până în zori.

Seren Pedac a călărit alături de Iron Bars. Noii etrieri îi țineau ferm cizmele; nu se simţise niciodată atât de sigură călare pe un cal. Era clar că Blueroses-i înșelaseră pe Letherii de mult timp și se întreba dacă asta dezvăluia vreun defect esențial, nerecunoscut până acum, în rândul poporului ei. O anumită credulitate, crescută dintr-un amestec nefericit de naivitate și aroganță. Dacă Lether a supraviețuit invaziei Edur și adevărul despre înșelăciunea Bluerose ar ieși la iveală, răspunsul Letherilor ar fi în mod caracteristic copilăresc, bănuia ea, un fel de rănire profundă și profundă și o ranchiură de mult ținută. Bluerose ar fi pedepsit, cu răutate și în mod repetat, în nenumărate moduri.

Cele două femei soldate din trupă demontaseră un suport de piele la prima fermă, folosind stâlpii cadrului pentru a modela o jumătate de duzină de lănci brute, iar jumătate mai înalte ca un bărbat. Vârfurile ascuțite, întărite la foc fuseseră crestate transversal, iar ghimpile groase îndoite spre exterior de pe arbore. Fiecare vârf fusese uns cu sânge de la crescător și de la familia lui, pentru a pecetlui intenția răzbunătoare.

Au străbătut noaptea, oprindu-se de patru ori pentru a-și odihni caii, toți cei din echipă, cu excepția uneia, reușind somnul de un quarterbell – un talent de soldat pe care Seren nu l-a putut emula. Până când cerul păli spre est, dezvăluind ceață în zonele joase, ea avea ochi granule și leneșă. Trecuseră pe lângă o tabără de refugiați de pe Drumul Brous, o bătrână trezindu-se să le spună că răpitorii i-au ajuns din urmă și le-au furat tot ce era de valoare, precum și două fete tinere și mama lor.

La două sute de pași mai jos, ajunseră în vizorul dezertorilor. Căruța stătea în centrul drumului înălțat, cei doi boi care fuseseră folosiți pentru a-l trage într-o parte, sub un stejar gros și noduros de cealaltă parte a șanțului de sud. De la una dintre roți se întindeau lanțuri, de-a lungul căreia trei siluete mici erau înghesuite în somn. O vatră mare încă mocnea, cu jarul pe moarte chiar dincolo de căruță.

Gărzile Crimson s-au oprit la oarecare distanță pentru a-i privi pe atacatori.

„Nimeni nu este treaz”, a comentat una dintre femei.

Iron Bars a spus: „Acești cai nu sunt suficient de bine antrenați pentru o încărcare închisă. Vom merge patru unu patru. Tu vei fi acela, Acquitor, și vei rămâne strâns în spatele călăreților fruntași.

Ea a dat din cap. Ea nu era pregătită să ridice obiecții. I se dăduse o sabie de rezervă și știa bine să o folosească. Chiar și așa, această încărcare urma să fie cu lănci.

Soldații și-au strâns curelele căștilor, apoi și-au îmbrăcat mănuși, mutându-și strânsoarea lăncilor la o treime din distanță de la fund. Seren și-a scos sabia.

— În regulă, spuse Iron Bars. — Corlo, ține-i să doarmă până când suntem la treizeci de pași. Apoi trezește-i repede și panicați.

— Da, mărturisit. A trecut ceva timp, nu-i așa?
Halfpeck a întrebat: „Vrei să rămână vreunul
dintre ei în viață, domnule?” 'Nu.'

Iron Bars, cu Halfpeck în stânga și cele două femei în dreapta, formau prima linie. Merge la trap, apoi galop adunat. Cincizeci de pași și nimeni nu se agita printre dezertori. Seren îi aruncă o privire înapoi către Corlo, iar acesta zâmbi, ridicând o mână și clătinând degetele înmănuși.

I-a văzut pe cei trei prizonieri de la căruță stând în picioare, apoi s-au târât repede sub pat.

Lăncile erau nivelate, caii rostogolindu-se în galop.

Mișcare bruscă printre dezertorii adormiți. Sărind în picioare, strigăte năucite, un țipăt.

Prima linie s-a despărțit pentru a ocoli vagonul, iar Seren a tras cu putere spre stânga ei, după un moment de nehotărâre, văzând sclipirea ochilor largi de sub patul vagonului. Apoi a fost lângă roțile înalte.

În față, patru lănci au găsit ținte, trei dintre ele făcând bărbați din spate în timp ce încercau să fugă.

Un dezertor s-a împiedicat de Seren și ea și-a tăiat sabia, tăindu-i umărul și învârtindu-l într-un strop de sânge. Înjurând de lovitura stângace, ea se împinse înainte pe şa şi se ridică să stea în etrieri. A pregătit încă o dată sabia.
Cei patru gardieni conducători încetiniseră călările și trageau săbiile.

Cea de-a doua linie de călăreți, în urma lui Seren, se întinsese să urmărească victimele care se împrăștiau în șanțuri de ambele părți. Au sacrificat cu eficiență la rece.

O suliță a înjunghiat în Seren din dreapta ei. Ea a bătut axul deoparte, apoi a legănat în timp ce calul ei o ducea înainte. Lama sună în strânsoarea ei când se conecta cu o cască. Marginea sa blocat și ea a tras cu putere, târând

cârma de pe capul bărbatului. S-a eliberat și a zburat înainte pentru a sări pe drum, stropită în roșu și s-a prăbușit pe o parte.

A surprins un moment când a văzut Barele de Fier la zece pași în față. Ucide cu o ușurință îngrozitoare, o singură mână prinzând frâiele în timp ce își ghida calul, sabia țesând un dans criminal în jurul lui.

Cineva s-a aruncat pe brațul ei de sabie, greutatea lui strângându-i umărul. Ea a strigat de durere, a simțit că este trasă de pe șea ei.

Fața lui, bărbosă și strâmbătă, părea să se îndrepte spre ea ca și cum ar fi căutat un sărut înfiorător. Apoi a văzut că trăsăturile slăbesc. Sângele îi umplea ochii. Venele de pe tâmplele lui s-au prăbușit în pete albastre care înfloreau sub piele. Mai mult sânge, stropindu-i din nări. Strânsoarea i-a căzut și s-a răsturnat înapoi.

Apropiindu-se, cu un cuțit lung, cu lamă subțire într-o mână, Corlo veni alături de ea. — Împinge-te în sus, fată! Folosește-mi umărul...

Mâna pusă în jurul strângerii sabiei ei, ea o puse împotriva lui și se îndreptă. — Mulțumesc, Corlo...

— Dă-i frâu, fată, cam am terminat.

Ea se uită în jur. Trei gardieni descălecaseră, la fel ca și Barele de Fier, și se aflau printre răniți și muribunzi, cu săbiile înfipte în cadavre. Ea se uită înapoi. — Omul acela... ce sa întâmplat cu el?
— I-am fiert creierul, Acquitor. Dezordonat, desigur, dar Declarația a spus să te țin în siguranță.

Ea se uită la el. — Ce fel de magie face *asta?* — Poate îți voi spune cândva. A fost o lovitură drăguță în cap acolo. Nenorocitul s-a apropiat cu sulița aia.

El a facut. Ea tremura brusc. — Și asta e profesia ta, Corlo? Este . . . dezgustător.'

— Da, Acquitor, așa este.

Iron Bars se apropiară. 'Totul e bine?'

— Suntem bine, domnule. Toți morți?

'Douăzeci și unu.'

— Sunt toate, spuse magul, dând din cap.

— Mai puțin de o jumătate de duzină au reușit de fapt să scoată armele. I-ai greșit frumos, Corlo. Bine făcut.'

— Așa vă câștigați luptele soldaților? întrebă Seren.

— Nu am fost aici să luptăm, Acquitor, spuse Iron Bars. — Execuții, fetiță. Vreo magi printre lot, Corlo?

— Un adept minor. L-am prins imediat.

Execuții. Da. Cel mai bine să te gândești la asta. Nu măcelărie. La urma urmei, erau criminali și violatori. — Nu m-ai lăsat în viață, Avowed?

El s-a uitat la ea. 'Nu, nici unul.'

'Nu vrei să . . . Fa ce vreau. Tu?' — Așa e, fetiță.
Eu nu.' 'De ce?'

— Pentru că s-ar putea să te bucuri.

— Și ce treabă ai ta, Iron Bars?

— Nu e bine, asta-i tot. S-a întors. — Corlo, ai grijă de prizonierii de sub vagon. Vindecă-i dacă au nevoie.

El are dreptate. Nenorocitul are dreptate. S-ar putea să mă bucur. Torturând un om neputincios. Și asta n-ar fi deloc bine, pentru că s-ar putea să-mi fie foame de mai mult. Se gândi la sentimentul când lama sabiei ei se conectase cu capul cu coiful acelui dezertor. Bolnav, și bolnav de plăcere, toate legate împreună.

Am rănit. Dar pot să-i rănesc pe alții. Suficient ca să răspundă unul altuia, plecând. . . calm. Asta e calm? Sau doar un fel de întărire, fără sens și rece.

— În regulă, Iron Bars, spuse ea. — Ține-l departe de mine. Numai că, se uită ea în jos la el, nu ajută. Nimic nu ajută.

— Da. Nu încă, oricum.

— Niciodată, spuse ea. — Știu, te gândești că timpul va aduce vindecare. Dar vezi tu, Avowed, este ceva ce tot retrăiesc. Fiecare moment. Nu a fost cu zile în urmă. A fost cu ultima mea suflare, cu fiecare ultima suflare.

Ea a văzut compasiunea din ochii lui și, în mod inexplicabil, l-a urât

pentru asta. — Lasă-mă să mă gândesc la asta, fată.

— În ce scop?

— Încă nu pot spune.

Ea se uită în jos la sabia din mână, la sângele și părul mârâit de-a lungul marginii crestate, unde loviseră capul bărbatului. *Dezgustător. Dar se vor aștepta să fie șters. Pentru a face fierul de călcat curat și strălucitor încă o dată, de parcă n-ar fi fost altceva decât o bucățică de metal. Deconectat*

din faptele sale, din istoria ei, din însuși scopul ei. Ea nu a vrut să fie curățată mizeria aceea. Îi plăcea vederea.

Au lăsat trupurile acolo unde căzuseră. A lăsat lăncile în țeapă în carne devenind rece. A lăsat căruța, în afară de mâncarea pe care o puteau transporta — refugiații care veneau pe drum puteau avea restul. Printre morți se numărau cinci tineri, niciunul dintre ei mai în vârstă de cincisprezece ani. Merseseră pe o potecă scurtă, dar, după cum observă Halfpeck, fusese drumul greșit și asta era.

Seren nu-i era milă de niciunul dintre ei.

Cartea a patra

Marea nopții

Kin plâng trecerea mea, toată dragostea este praf

Groapa este tăiată din brut, pietre îngrămădite în lateral

Plăcile sunt așezate pe maluri, peretele gri cusut se ridică

Posesiuni așezate pentru a flanca locul meu de odihnă

Toți din sat sunt desenați, bătând piei

Își trezesc durerea cu dungi în cenușă

Le-au zdrobit obrajii, răni pe carne

Amintirea vieții mele este predată

În evantai de pământ din lopeți de lemn

Și am fost fantomatică aici, la marginea celor vii

Mărturie pentru frați și surori dezvăluite de pierdere

Bântuitori ai deznădejdii pe această grămadă bogată

Unde stau strămoșii santinelă, învelite în piei

S-ar putea să mă așez nemișcat, cu ochii închiși la goana întunericului

Și îmbrățișează tragerea spirală în indiferență

Contemplând în cele din urmă, ce înseamnă să fii mulțumit

Cu toate acestea, carnea mea este caldă, sângele nu este încă în vene

Nici frig, respirația mea unindu-se cu acest vânt

Asta poartă aceste strigăte false, sunt alungat

Singur printre mulțime și nu mai poate fi văzut

Mișcările vieții mele se confruntă cu spatele întors

Tremură voința lor și toată dragostea este praf

Unde merg acum, spre plăcerea nimănui

Tăiate crude, pietrele îngrămădite, zidul cenușiu înălțându-se.

BANISHED

KELLUN ADARA

Capitolul douăzeci

Se părea că noaptea nu se va termina niciodată în timpul războiului cu Sar Trell. Înainte de apariția Marelui Nostru Împărat, Dessimbelackis, legiunile noastre au fost aruncate înapoi pe câmpul de luptă, iar și iar. Fiii și fiicele noștri au plâns sânge pe pământul verde și tobele de căruță ale vrăjmașului au ieșit în tunete. Dar nicio pată nu a putut ține credința noastră și a strălucit mereu aprig, mereu sfidător. Ne-am tras rândurile înalte, suprapuse scuturi lustruite și strălucitoare ca soarele roșu, iar cel dintre noi care era nevoie, care era destinat să apuce strânsoarea împroșcată a sabiei adevărate a Primului Imperiu, și-a dat vocea și puterea să ne conducă în răspuns la bubuitul bine gât al strigătelor de război Sar Trell, tremurul de piatră al tobelor lor. Victoria a fost destinată, în ochii iluminați de forjă a lui He of

cele șapte cetăți sfinte, sarcina de febră a voinței sale, iar în acea zi, a nouăsprezecea din luna Leth-ara din anul lui Arenbal, armata Sar Trell a fost distrusă în câmpia de la sud de Yath-Ghatan și cu oasele lor au fost puse temelia, iar cu craniile lor pietruirea drumului Imperiului. . .

D ESSILAN _ _

V ILARA

Colonada Regală a Eternului Domiciliu. Arcuit, tavanul semisferic filat în aur pe un fundal albastru miez de noapte, diamantele sclipind ca picăturile de rouă în firele curgătoare. Stâlpii

flancând culoarul care ducea la sala tronului erau sculptate în spirală și pictate în verde mare, câte douăzeci pe fiecare parte și la trei pași una de cealaltă. Coridoarele dintre ei și zid erau suficient de largi pentru a permite unui gardian blindat al palatului să meargă fără teama că teaca i se zgârie, în timp ce apropierea de pe culoarul central avea o lățime de zece oameni. La capătul exterior era o cameră mare care servea drept zonă de recepție. Pe pereți fuseseră pictate picturi murale din Primul Imperiu, copiate de atâtea ori încât să fie stilizate în sensul trecut. Aplicele tradiționale cu torță țineau cristale impregnate de vrăjitorie care aruncau o lumină ușor albastră. La capătul interior stăteau două uși masive, cu bijuterii, care duceau la un pasaj îngust, jos, lung de cincisprezece pași, înainte de a se deschide în sala tronului cu cupolă propriu-zisă.

Aerul mirosea a praf de marmură și vopsea. Învestitura ceremonială era la trei zile, când regele Ezgara Diskanar în hainele sale de stat cobora cu pași mari pe lungimea Colonadei Regale și intra în sala tronului, regina lui la un pas în spate în stânga sa, fiul său prințul la doi pași înapoi și imediat. în spatele tatălui său. Sau, mai degrabă, așa ar fi trebuit să fie.

O urmă de servitori și paznici îl condusese pe Brys aici, urmând rătăcirile aparent întâmplătoare ale lui Ceda Kuru Qan. Golicul ciudat al Domiciliului Etern pe această ultimă porțiune l-a deranjat pe Finadd, cizmele lui răsunând pe lespezile neîmpodobite când a intrat în camera de primire.

Pentru a găsi Ceda pe mâini și genunchi direct în fața lui.

Kuru Qan mormăia pentru sine, urmărindu-și vârfurile degetelor de-a lungul îmbinărilor din podea. Lângă el se afla un coș zdrențuit, împroșcat cu vopsea, înghesuit cu cratere, perii și borcane cu pigmenți închise.

— Ceda?

Bătrânul ridică privirea, strâmbându-se peste vârful lentilelor, mașina alunecând până la capătul nasului. — Brys Beddict? M-am întrebat unde ai fost.

— În sala tronului. Vechea sală a tronului, unde încă locuiește regele nostru. Batalioanele și brigăzile supraviețuitoare converg către apărarea lui Letheras. Lucrurile au fost mai degrabă. . . agitat.'

'Fără îndoială. Relevant? În mod semnificativ. Într-adevăr, spunând.

Acum, numără plăcile din această cameră. Lățimea, apoi lungimea, dacă vrei.

'Ce? Ceda, regele te întreabă.

Dar Kuru Qan încetase să asculte. Începuse să se târască, mormăind, îndepărtând nisipul lăsat în urmă de constructori.

Brys rămase nemișcat o clipă, gândindu-se, apoi începu să numere lespezile.

După ce a terminat, s-a întors lângă Ceda. Kuru Qan stătea pur și simplu acum, părând complet consumat de curățarea lentilelor sale. Fără să ridice privirea, a început să vorbească. — Batalioane şi brigăzi. Da, cu siguranță. Adunarea pe dealurile din jurul Brans Keep. Util? Ultimul dintre magii mei. Spune-mi piatra centrală, Brys. Va rămâne Batalionul de Negustori în oraș? Nu cred. Va fi aruncat pe dealurile acelea. Totul. Centrul, Brys Beddict?

— Cel dinaintea ta, Ceda.

'Ah, da. Bun. Foarte bun. Și ce armate ne mai rămân? Cum merg flotele? Oh, mările sunt neprimitoare, nu-i așa? Cel mai bine stai departe. Marea Draconilor, cel puțin, deși protectoratele fac zgomote. Korshenn, Pilott, Descent — ei cred că își văd șansa.

Brys și-a dres glasul. — Batalionul de Artizani a părăsit Manse și merge spre Five Points. Brigada Riven s-a retras din Old Katter cu pierderi minime. Batalionul Snakebelt a părăsit Awl, iar Brigada Crimson Rampant a părăsit Tulamesh – orașele de pe coasta de nord au fost cedate. Dresh a fost luat aseară, garnizoana a fost sacrificată. Batalionul Whitefinder distruge pământul în retragerea lor din First Reach și ar trebui să fie la Brans Keep în curând. Preda Unnutal Hebaz va conduce Batalionul de Negustori din oraș în trei zile. Se anticipează, Ceda, că o vei însoți.

'Însoțitor? Prostii, sunt mult prea ocupat. Prea ocupat. Au mai rămas atâtea lucruri de făcut. Ea va avea magii mei. Da, magii mei.

— Au mai rămas doar paisprezece, Ceda. 'Paisprezece?
Relevant? Trebuie să mă gândesc la asta.

Brys l-a studiat pe Kuru Qan, vechiul său prieten, și s-a luptat împotriva valurilor de milă. — Cât timp, Ceda, ai de gând să rămâi aici, pe podea?
— Nu este un lucru ușor, Finadd, deloc. Mă tem că am așteptat prea mult așa cum este. Dar vom vedea.

— Când te poate aștepta regele?

— Vai, nu știm la ce să ne așteptăm, nu-i așa? Cu excepția câtorva adevăruri proeminente culese atât de dureros din haos. A șaptea închidere, ah, nu este nimic bun în această întorsătură a evenimentelor. Trebuie să pleci, acum. Ai grijă de fratele tău, Brys. Ai grijă de el.

'Care?'

Kuru Qan își curăța din nou lentilele și nu răspunse.

Brys se învârti și se îndreptă spre uși.

Ceda a vorbit în spatele lui. — Finadd. Orice ai face, nu-l ucide. Se opri și privi înapoi. 'OMS?'

— Nu-l ucide. Nu trebuie să-l ucizi. Acum, du-te. Du-te, Finadd.

Atâtea alei din Letheras nu au cunoscut niciodată lumina zilei. Înguste, cu diverse balcoane, pervazuri și proeminențe care formau acoperișuri improvizate, coridoarele de dedesubt erau răsucite și înecate de gunoi, un tărâm de șobolani, gândaci de papuci și păianjeni. Și ocazional strigoi.

Shurq Elalle stătea în întuneric, așa cum stătuse în cea mai mare parte a nopții precedente. Aşteptare. Strada de dincolo se trezise odată cu ziua, deși mulțimile erau mult mai furtive și mai tensionate decât era de obicei. Trecuse două nopți în apropiere de Poarta de Vest fusese o revoltă, înăbușită cu brutalitate de soldații Batalionului de Negustori. Fuseseră impuse orele de restricție și, în cele din urmă, se observase că castele inferioare păreau să fi dispărut practic din oraș, cauzand confuzie și o vagă neliniște.

Aproape chiar vizavi de ea se afla o poartă laterală cu posterioară care ducea în moșia lui Gerun Eberict. Ceremonia de la întoarcerea sa nu i-a plăcut lui Finadd. Modestia nu era problema. Totuși, mai relevante au fost nenumăratele poziții din care să înceapă o tentativă de asasinat lângă intrarea oficială a moșiei.

Cu toate acestea, la apariția lui Gerun a existat o oarecare agitație. Gărzile de corp plutind în stradă au anunțat sosirea lui iminentă. Shurq s-a topit din nou în întuneric în timp ce cercetau zona. Luând poziții defensive în jurul posterului lateral, au așteptat. Apoi apăru ofițerul lor, trecând cu pași mari pe lângă ei pentru a descuia poarta și a o împinge înapoi, dezvăluind un pasaj îngust care se deschidea în curtea luminată de soare. Dintr-o dată, erau mai puțini cetățeni în zonă, slăbindu-se ca după un semnal prestabilit până când numai paznicii au rămas în raza de viziune a lui Shurq.

— Nu mă face să râd, mormăi ea pe sub răsuflarea ei.

Gerun Eberict a pășit apoi în vizor, cu o mână sprijinită de pomul sabiei cu teacă la șoldul stâng. Nu s-a oprit, ci a continuat

direct în pasaj. Gardienii au intrat după el, urmați în cele din urmă de ofițer, care apoi a trântit poarta în urma lui.

Shurq merse mai departe pe alee până când ajunse la o scară ruginită mai mult sau mai puțin fixată de peretele clădirii din dreapta ei. Ea a urcat, ignorând protestele armăturilor și metalului slăbit, până a ajuns pe acoperiș. Urcă panta, testând fermitatea fiecărei plăci de ardezie cenușie pe care și-a pus greutatea, apoi peste margine. Mergând până când putu privi în jos spre intrarea din față a casei lui Gerun și o parte din curte. Ea se coborî cât putu pe partea opusă, până când doar degetele, ochii și vârful capului îi erau vizibile – cât de puțin probabil să fie observat pe cât putea ea, dacă cineva din curte ar ridica privirea în direcția ei.

Gerun Eberict stătea în fața ușilor, ascultând-o pe căpitanul paznicului casei, care vorbea îndelung, punctând din când în când declarațiile sale cu gesturi care indicau nedumerire.

Raportul i-a fost întrerupt când mâna dreaptă a lui Gerun s-a întins ca să se închidă în jurul gâtului lui.

Chiar și de la această distanță, putea vedea chipul bărbatului întunecându-se într-o nuanță curioasă de albastru.

Desigur, nicio persoană cu vreun curaj nu ar accepta prea mult din asta, așa că nu a fost surprinsă când căpitanul a tras un cuțit de la centură.

Gerun așteptase asta, și-a pus palma propriul cuțit, cu care l-a înjunghiat pe căpitan, sus sub stern, împingându-l până la mâner.

Căpitanul s-a lăsat. Finadd-ul și-a eliberat strânsoarea de gâtul bărbatului și l-a privit mototolindu-se până la lespezi.

— E doar o monedă, Gerun, spuse Shurq încet. — Și un frate dispărut pe care l-ai ucis cu mult timp în urmă. Lipsa ta de control este consternătoare. . . pentru ceilalți angajați ai tăi, adică. Pentru mine, ei bine, puțin mai mult decât confirmarea tuturor suspiciunilor mele.

Ar fi o baie de sânge, dacă nu în seara asta, atunci în noaptea următoare. Nenumărații spioni și spioni ai orașului — cei care rămăseseră — aveau să fie înțepați în activitate frenetică și marea

vânătoare a hoțului avea să înceapă.

Toate destul de neplăcute.

Bogăția lui Gerun plătise pentru exodul săracilor din oraș, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să-și facă majoritatea victimelor Letherii, mai degrabă decât Nerek, Tarthenal sau Faraed. Într-adevăr, ar putea găsi victime greu de găsit. in afara de asta

care, a fost un război, iar Finadd-ul ar putea foarte bine să-și găsească timpul ocupat altfel. Furia bărbatului avea să fie apoplectică în cel mai scurt timp.

A privit cum Gerun a intrat cu năvală în casa lui, gărzile năvălindu-se după el, apoi s-a coborât de-a lungul pantei, s-a rostogolit pe spate și a alunecat spre margine.

Era un balcon chiar dedesubt...

Nu, nu mai.

Ea a căzut, a lovit un fir de haine care s-a rupt cu greutatea ei, a tuns de pe o margine groasă de excremente de porumbei și a aterizat răspândită pe un morman de gunoaie. Unde a rămas întinsă o vreme, neclintită.

Asta era problema orașelor. Nimic nu a rămas niciodată la fel. Folosise acel balcon de cel puțin o jumătate de duzină de ori înainte, când a stabilit moșia. Ea a ridicat un braț. Apoi celălalt. Și-a tras picioarele sub ea. Nimic rupt până acum. Și, după o examinare atentă, nimic nu este prea deteriorat. Din fericire, a concluzionat ea, morții nu au suferit prea mult din cauza mândriei, rănirea spusă fiind minimă.

Atunci a descoperit bara de fier ruginit ieșit din frunte. Se scurgeau lichide parfumate, încețoșându-i vederea. Ea a cercetat obiectul ofensator cu vârful degetelor. Lovită chiar prin os, până în spatele craniului ei, dacă zgomotele de zgomot pe care le scotea bara când se zvârcoli erau vreun indiciu.

„Mi-am făcut o mizerie de creier”, a spus ea. „Dar chiar l-am folosit? Probabil ca nu. Totuși, aveam obiceiul să vorbesc cu mine înainte? Eu nu cred acest lucru.'

Stătea în picioare, până la genunchi în gunoi, gândindu-se să scoată fizic bara. Dar asta ar putea face lucrurile și mai dezordonate. La urma urmei, mai puțin de lățimea unei mâini proiectată în afară. Greu de observat, dar mult mai puțin flagrant decât, să zicem, la o distanță de braț. O vizită la Tehol Beddict părea obligatorie, chiar dacă numai pentru sfaturi nesfârșite pe care ea își putea face plăcere să le

respingă.

Vai, îşi dădu ea seama, va trebui să aştepte noaptea, din moment ce nu avea cum să ajungă la el acasă fără să fie văzută. Fusese o vreme, cu mult timp în urmă, când îi plăcea atenția. Salutări de admirație și toate astea, și era întotdeauna satisfăcător să-și etaleze calitățile ei. Dar o bară în cap a dus la exces sensul modei după orice standard de măsură. Oamenii ar observa, și nu într-un mod bun.

Nemulțumit, Shurq Elalle s-a așezat la gunoi. Să aștept venirea nopții.

— Ce sa întâmplat cu picioarele patului meu? — Aveam nevoie de lemn, stăpâne. — Da, dar de ce doar trei dintre ei?

— Îl păstram pe celălalt pentru mai târziu. Am găsit o pungă cu ceva care ar putea fi ceai.

'Bine.' Tehol se ridică. Sunt doar uimit că am dormit prin ea. — E clar că ai fost foarte obosit, stăpâne.

— Da, ceea ce este foarte de înțeles, având în vedere cât de ocupat am fost. Am fost ocupat, nu-i așa?

„Nu aș putea spune, fiindcă eu însumi am fost prea ocupat ca să bag prea mult în seamă. Dar am încredere în proclamațiile tale, stăpâne. Cu siguranță ai dormit ca un om care a fost ocupat.

— Pare o dovadă suficientă, aș spune. Sunt convins. Acum, în timp ce eu am lucrat fără sens, pretinzi că ai avut multe lucruri pe masa ta. Să auzim despre ei.

— Foarte bine, stăpâne. Am terminat mai mult sau mai puțin cu aripile Domiciliului Etern. Uscat, fundațiile restaurate, echipajele mele fac curățenie. Au existat câteva plângeri cu privire la curenții reci din Aripa a cincea, dar asta nu este problema mea, strict vorbind.

— De ce curenţii reci, Bugg?

— Probabil că are legătură cu metodele de sprijin pe care le-am folosit, dar ei nu știu asta.

— Și de ce ar trebui metodele tale de susținere să-l răcească? Bugg, detectez ceva disconfort în comportamentul tău?

— Disconfort, stăpâne? Deloc. Ești sigur că vrei detaliile acestei chestiuni?

— Când o spui așa, probabil că nu. Deci, asta e tot ce ai făcut?

„De asemenea, am fost aici și acolo, lucrând peste toate zvonurile pentru a vedea dacă pot aduna ceva adevăr. Prin urmare, am adunat o listă de fapte.

— O listă, Minunat. Iubesc listele. Sunt atât de. . . ordonat.'

— Într-adevăr, stăpâne. Să continui? Ei bine, granița de nord aparține Tiste Edur, la fel ca toate orașele de coastă până la Înălțime și, eventual, Vechiul Gedure. Se crede că flotele Edur se află în Marea Ouster, vizavi de Lenth și, prin urmare, la marginea Golfului Gedry. De aici trebuie să presupunem că intenționează să navigheze în susul râului Lether. Eventual cu scopul de a ajunge în concert cu armatele terestre. Este clar că Tiste Edur mărșăluiesc pe Letheras și plănuiesc să-l cucerească și să preia tronul. Rămâne de văzut dacă acest lucru va reuși să declanșeze capitularea întregului regat. Personal, cred că va fi. Nici nu cred că protectoratele vor merge cu mult dincolo de neliniște. A face altfel ar fi sinucigaș.

— Dacă spui asta, Bugg. Tiste Edur sunt așa de formidabili, atunci?

Servitorul își trecu o mână prin părul subțire, apoi aruncă o privire spre bodyguard care stătea, tăcut ca întotdeauna, lângă trapă. — Din nou, stăpâne, nenumărate zvonuri. Aș risca următoarele observații cu privire la Tiste Edur. Noul lor împărat deține o putere teribilă, dar vrăjitoria pe care o folosesc Edur nu provine din sursele lor tradiționale. Nu Kurald Emurlahn, deși rămâne parte din arsenalul lor. În bătăliile de până acum, ei au fost dezlănțuiți în folosirea spectrurilor din umbră și a demonilor Kenyll'rah, ambii participanți reticenți.

— Kurald ce? Kenyll cine? Oricum, cine șoptește aceste zvonuri? — Ah, asta mă duce la al treilea set de observații. Având de-a face cu

mort.'

'Mortul. Desigur. Continuă, te rog.

„Acest subcontinent, regiunea care se întinde de la Tiste Edur la nord, Bluerose și Awl'd'an la est și Descent și D'aliban la sud, este o regiune destul de ciudată, stăpână, și a fost de atunci, ei bine, din cele mai vechi timpuri. Nu există, uh, căi. Pentru morți, vreau să spun. Pentru spiritele lor.

— Nu te înțeleg prea bine, Bugg, spuse Tehol, ridicându-se din patul șocat și începând să se plimbe pe acoperiș. Privirea bodyguardului îl urmări. — Morții sunt doar morți. Fantomele zăbovesc pentru că nu au unde să meargă și în orice caz nu sunt înclinați să viziteze obiectivele turistice. Despre ce fel de căi vorbești?

— În ceea ce s-ar putea numi Caliul Morților.
— Nu există nicio reținere a morților.

— Ceea ce a fost așa. . . neobișnuit. Ar fi trebuit să existe. Tot acest timp. Cei din Kolanse, de exemplu, includ în închinarea lor un Domn al Morții. Veți găsi ceva asemănător în regatul Bolkando...

— Regatul Bolkando? Bugg, nimeni nu știe *nimic* despre regatul Bolkando. Nimeni nu vrea. Începi să mă alarmezi, dragul meu servitor, cu amploarea cunoștințelor tale. Dacă, desigur, nu inventezi totul.

— Mai exact, stăpâne. A continua. Nu exista Hold of the Dead. A existat cândva. Adică, Tiles-ul inițial al Holdului din Primul Imperiu conținea unul. Precum și o serie de alte dețineri, toate acestea au fost aruncate în timp. Ar fi frumos, într-adevăr, dacă un savant să abordeze această scădere ciudată. Trecerea timpului într-o cultură invită la elaborare, nu la simplificare, cu excepția cazului în care un colaps teribil declanșează un fel de cădere, dar singura traumă pe care a suferit-o Lether a venit odată cu căderea inițială a Primului Imperiu și izolarea ulterioară a acestor colonii. A existat, la acea vreme, o oarecare degradare, ducând la o scurtă perioadă de orașe-stat independente. Și apoi au fost războaie cu triburile de la sud și de la est de Kryn și cu rămășițele atavice Andii din Bluerose. Dar nimic din toate acestea nu a fost deranjant cultural. Posibil pentru că Hold of the Dead nu s-a putut manifesta aici. În orice caz, închiderea căilor morților era deja un fapt, înghețat chiar în pământul acestei regiuni. Mai rău încă, totul a fost un accident...

— Stai, Bugg. Acum am câteva întrebări pertinente. — Întrebările tale sunt întotdeauna pertinente, stăpâne.

— Știu, dar acestea sunt deosebit de pertinente. — Mai mult decât de obicei?

— Sugerezi că pertinența mea normală este mai puțin decât particulară, Bugg?

— Desigur că nu, stăpâne. Acum, unde eram? Da, accidentul. În cele mai vechi texte — cele care au venit împreună cu Letherii din Primul Imperiu — se face ocazional mențiune despre o rasă numită Jaghut...

'Există? Vorbești cu un bărbat al cărui cap era plin de educație clasică, Bugg. Nu am auzit niciodată de aceşti Jaghut.

— În regulă, au fost menționați o dată, și nu anume după nume.
— Ha, știam asta. Nu încerca nicio delectare cu mine.

— Îmi pare rău, stăpâne. În orice caz, în sensul cel mai propriu, Jaghut sunt reprezentați de acele imagini prost redate, stilizate, pe care le veți găsi pe plăcile din Calea de Gheață...

— Acei pitici ca de broaște?

— Doar pielea verde a supraviețuit, vai. Jaghut erau de fapt destul de înalți și nu semănau deloc cu o broască. Ideea este că și-au manifestat vrăjitoria cu gheață și frig. Rămâne obișnuit până astăzi să luăm în considerare doar patru elemente principale din natură. Aer, Pământ, Foc și Apă. O prostie absolută, desigur.

'Desigur.'

„Există Lumină, Întuneric, Umbră, Viață, Moarte și Gheață. S-ar putea să fie chiar mai multe, dar de ce să se chibească? Ideea pe care o spun, stăpâne, este că, cu mult timp în urmă, un Jaghut a făcut ceva acestui pământ. Sigilat-o, într-un fel de a vorbi. Folosindu-și vrăjitoria aspectată. Efectul a fost profund.
— Să faci căile morților înzăpezite, ca un pas de munte iarna?

— Aşa ceva, da.

— Deci morţii zăbovesc în Lether. Fantome, umbre și oameni precum Shurq Elalle și Kettle.

'Intr-adevar. Dar totul se schimbă.

Tehol încetă să se plimbe și îl înfruntă pe Bugg. 'Este?'

— Vai, da, stăpâne. Vrăjitoria este . . . decongelare. O hold of the Dead se manifestă. Situația se dezlănțuie. Repede.'

— Asta înseamnă că Shurq are probleme?

'Nu. Bănuiesc că blestemul asupra ei va rămâne. Dar eficacitatea inițială a acestui blestem derivă din faptul că Hold a fost inexistent în primul rând.

'În regulă. Totul se dezvăluie. Ai vizitat Kettle în ultima vreme? —
Interesant, ar trebui să-l întrebi, stăpâne, căci se află pe locul morților
de acum

Turnul Azath pe care se manifestă Hold of the Dead. Din asta, s-ar putea concluziona că Kettle are cumva legătură cu întregul eveniment, dar ea nu este. De fapt, nu mai e moartă. Nu la fel de moartă ca ea, adică. Acum este clar că scopul ei este . . . in caz contrar. După cum știți, sunt probleme care vin de la tumule.

'Ce este fumul acela? Acolo.'

Bugg miji. O altă revoltă, cred. Cartierul ghișeelor.

— Ei bine, au fost puțin supărați de când fantomele au luat cu asalt Depozitul de taxe. În afară de asta, Tolls înșiși s-au prăbușit cu toate veștile proaste din nord. De fapt, sunt surprins că a durat atât de mult.

Acum auzeau clopotele, în timp ce garnizoana orașului a început să răspundă la alarma de la diferite stații din apropierea zonei.

— Asta nu va dura mult, a prezis Bugg.

— Da, dar îmi amintesc de ceva, spuse Tehol. — Cred că a venit timpul să-i vedem pe Shand, Hejun și Rissarh pe drum.

— Se vor plânge?

— Mai puţin decât s-ar putea aştepta. Acesta este un oraș nervos. Puținii non-Letherii rămași sunt supuși hărțuirii, și nu doar de către cetățeni. Autoritățile își arată fundamentele rasiste cu toate aceste suspiciuni și dorința de a călca peste drepturi câștigate cu greu”.
„Dovada că libertățile acordate cândva popoarelor non-leterii s-au născut atât din paternalism, cât și dintr-o poziție egoistă de supraveghetor benign. Ceea ce este dat este luat, exact așa.'

— Într-adevăr, Bugg. Oare pentru că, crezi că, în nucleul uman, nu suntem decât mincinoși și înșelători?

'Probabil.'

— Fără nicio speranță de a depăși vreodată răutatea
noastră instinctivă? 'Greu de spus. Cum ne-am descurcat
până acum?

'Nu este cinstit. O, bine, este perfect corect. Dar nu este de bun augur, nu-i așa?

— Puține lucruri fac, stăpâne.

— Ei bine, asta e neobișnuit de sumbru din partea ta, Bugg.

— Vai, mă tem că Tiste Edur nu va fi mai bun. La urma urmei, moneda este otrava și infectează fără discernământ.

„După cum bănuiam”, a gândit Tehol, „în mod clar, acum nu este momentul să distrugem economia”.

— Oricum, ai dreptate, stăpâne.

'Bineinteles ca sunt. În plus, se pare că, cel puțin pentru moment, nu trebuie să facem nimic. Despre orice. Breasla prinzătorilor de șobolani a făcut o treabă bună până acum; nu trebuie să facem ajustări acolo. Știu detaliile despre cine datorează ce de la Depozitul de taxe și Shand a acționat cu o facilitate impresionantă cu privire la aceste informații. Știm starea îngrozitoare a

vistieria regală. Ai fost plătit pentru munca ta la Eternul Domiciliu, nu-i așa?

— Chiar ieri, stăpâne.

'Excelent. Ei bine, asta a fost obositor. Cred că mă voi întoarce în pat. — Bună idee, stăpâne.

— La urma urmei, acest acoperiș este probabil cel mai sigur loc din Letheras acum.

'Intr-adevar. Cel mai bine stai aici.

— Și tu, Bugg?

— M-am gândit să fac o plimbare.

— Mai multe zvonuri de urmărit?

— Așa ceva, stăpâne.

— Fii atent, Bugg, sunt recruți de presa cu o oarecare ferocitate. — Mă întrebam despre asta, stăpâne. Nimeni nu ți-a făcut o vizită? — De ce, au. Dar bodyguardul nostru tăcut i-a trimis departe. — A spus ceva?

— Nu, cred că a fost doar o privire. S-au grăbit.

'Impresionant. În ceea ce mă privește, stăpâne, am moduri de a mă face neplăcut, chiar și pentru recrutori disperați.

— Întotdeauna ai fost neplăcut, e adevărat, remarcă Tehol în timp ce se lăsa cu grijă pe pat. — Chiar și puricii te evită. Încă unul dintre acele mistere eterne, Bugg, care îmi face atât de drag. Sau mă iubește pentru tine?

— Primul, cred, stăpâne.

'Oh nu. Nu mă placi. Descoper asta după tot acest timp?

„Comentam doar despre utilizarea de către dvs. a expresiei adecvate în contextul declarației dvs. și despre sentimentul pe care probabil ați vrut să-l exprimați. Bineînțeles că te plac, stăpâne. Cum aș putea să

nu?

— Ai o idee acolo, Bugg. Oricum, o să dorm acum, așa că dacă nu mă vrei pentru nimic altceva. . .'

— Corect, stăpâne. Ne vedem mai târziu, atunci.

Turudal Brizad era chiar în afara sălii tronului, sprijinit de o coloană, cu brațele încrucișate. Brys dădu din cap spre el și era pe cale să treacă când Prima Consoartă a Reginei îi făcu semn spre el. Finadd a ezitat, apoi s-a apropiat.

Turudal zâmbi. 'Relaxa. Nu mai sunt la fel de periculos ca odinioară, Brys Beddict. Presupunând că am fost periculos în primul rând.

— Prima consoartă. Vă rog, permiteți-mi să-mi exprim simpatia...

— Mulţumesc, a întrerupt Turudal, dar nu este necesar. Prințul nu a fost singurul membru precipitat al familiei regale. Draga mea regină a fost, merită să ne amintim, în fruntea invitării acestui război împotriva Tiste Edur. Ea are aroganța poporului ei, până la urmă. . .'

— Și nu sunt și ei oamenii tăi, Primul Consort?

Zâmbetul bărbatului s-a lărgit. — O mare parte din viața mea, Brys Beddict – aici în acest palat – poate fi caracterizată ca îndeplinind rolul de observator obiectiv în procedurile statului și în eforturile domestice de care, trebuie spus, depinde averea mea. Mai degrabă, *depindea.* În acest sens, nu sunt diferit de omologul meu, Prima concubină. La urma urmei, am fost prezenți ca simboluri. Și așa ne-am comportat în consecință.

„Și acum te trezești fără un rol”, a spus Brys.

— Mă găsesc și mai obiectiv ca observator decât am fost vreodată, Finadd.

— În ce scop?

— Ei bine, asta este, nu-i așa? Fără sfârșit. Deloc. Uitasem cum era o astfel de libertate. Îți dai seama, nu-i așa, că Tiste Edur va cuceri acest regat?

— Forțele noastre au fost împărțite înainte,
prima consoartă. — La fel au fost ale lor,
Finadd.

Brys îl studie pe bărbatul dinaintea lui, întrebându-se ce era atât de ciudat la el, acest aer vag de indiferență și... . . ce? — De ce a vrut ea acest război, Turudal Brizad?

El a ridicat din umeri. „Motivul Letherilor a fost, este și va fi întotdeauna un singur lucru. Bogatie. Cucerirea ca oportunitate. Ocazie ca invitație. Invitație ca pretenție dreaptă. Revendicarea neprihănită ca preordonată, ca destin.' Ceva întunecat strălucea în ochii lui. „Destinul ca victorie, victoria ca cucerire, cucerirea ca bogăție. Dar nicăieri în acea schemă

perfectă nu vei găsi noțiunea de înfrângere. Toate eșecurile sunt temporare, cu defecte în particular. Corectați particularitatea și victoria va fi câștigată în runda următoare.'

„Până când apare o situație în care nu există o a doua oportunitate”.

„Și viitorii savanți vor diseca fiecare moment al acestor zile, adunându-și listele de detalii, specificul din care nu se poate generaliza.

ipotezele prime pot fi derivate vreodată. Este, într-adevăr, o paradigmă rafinată, mecanismul perfect care asigură supraviețuirea persistentă a unei întregi mulțimi de credințe teribile și brutale.

— Se pare că ai atins obiectivitatea, Turudal Brizad.

— Știi cum s-a prăbușit Primul Imperiu, Brys Beddict? Nu mă refer la versiunile revizuite pe care fiecare copil este predat de tutori. Adică adevărul. Strămoșii noștri și-au dezlănțuit propria anihilare. Printr-un ritual sălbatic, civilizația s-a sfâșiat. Desigur, în versiunea noastră, cei care au venit după aceea să facă curățenie s-au transformat în agresori, agenția exterioară care a provocat o astfel de distrugere încât să distrugă Primul Imperiu. Și iată un alt adevăr: coloniile noastre de aici nu au fost imune la efectele acelui ritual neîngrădit. Deși am reușit să alungăm amenințarea, cât am putut, în deșeurile de gheață. Unde, am sperat, ticăloșii vor muri. Din păcate, nu au făcut-o. Și acum, Brys Beddict, se întorc.

'OMS? The Tiste Edur? Nu împărtășim nimic cu ei, Turudal...

— Nu Tiste Edur, deși o mare parte din istoria lor – cea a căii lor de vrăjitorie în special – este legată de succesiunea dezastrelor care s-au abătut asupra Primului Imperiu. Nu, Finadd, vorbesc de aliații lor, de sălbaticii din deșeurile de gheață, de Jheck.

— O poveste interesantă, spuse Brys după o clipă, dar mă tem că nu înțeleg relevanța ei.

— Ofer explicaţii, spuse Prima Consoartă, împingându-se din coloană şi trecând pe lângă Brys.

'Pentru ce?'

Fără să se întoarcă, a răspuns: — Pentru eșecul iminent, Finadd, al obiectivității mele.

Moroch Nevath și-a încetinit calul spumat în timp ce se apropia de porți. De ambele părți ale drumului înălțat, ceea ce fusese cândva o confuzie extinsă de colibe și colibe fusese dărâmat, lăsând doar noroi, cirezi și așchii de lemn. Pete de pe zidul orașului erau tot ce a mai rămas din nenumăratele clădiri care se sprijiniseră de el pentru sprijin.

Mulțimile de refugiați de pe șosea se rățiseră în ultimele câteva leghe, pe măsură ce Moroch depășea marginile de față. Văzuse dezertori printre ei și se luptase împotriva dorinței de a face dreptate sumară asupra

lași, dar ar fi timp pentru asta mai târziu. Porțile din față erau deschise, o echipă de soldați din Batalionul de Negustori stând de pază.

Moroch făcu frâu înaintea lor. „Drumul acesta va fi plin de amurg”, a spus el. — Veți avea nevoie de cel puțin încă patru echipe pentru a gestiona fluxul.

Un sergent se încruntă spre el. — Și tu cine ești, pe numele

Errantului? — Un alt dezertor, mormăi un soldat.

Uniforma lui Moroch era acoperită de praf și pete de sânge vechi. Era bărbos, părul murdar și nelegat. Chiar și așa, se uită fix la sergent, șocat că nu fusese recunoscut. Apoi și-a dezvăluit dinții: „Vor fi dezertori, da. Ei trebuie dați la o parte și toți acei refugiați de vârstă și condiție fizică acceptabile trebuie să fie recrutați. Sergent, eu sunt Finadd Moroch Nevath. I-am condus pe supraviețuitorii de la High Fort până la Brans Keep, unde am fost atașați la Batalionul de Artizani. Mă duc acum să mă prezint la Preda.

A fost mulțumit de deferența bruscă manifestată odată ce s-a identificat.

Sergentul a salutat, apoi a întrebat: „Atunci, este adevărat, domnule? Prințul și regina sunt prizonierii Edurului?

— Un miracol că au supraviețuit deloc, sergent.

O expresie ciudată flutura pe trăsăturile sergentului, rapid deghizată, dar Moroch înțelesese. *De ce nu ai căzut apărându-i, Finadd? Ai fugit, ca toți ceilalți. . .*

— Îi vom aduce înapoi, domnule, spuse sergentul după o clipă.

— Trimiteți după întăririle voastre, spuse Moroch, dând din nou calul în mișcare. *Ai dreptate. Ar fi trebuit să mor. Dar tu nu ai fost acolo, nu-i așa*

El a intrat în oraș.

Campionul Ormly și investigatorul șef Rucket stăteau pe treptele Breslei Prinzătorilor de Sobolani, împărțind o sticlă de vin. Amândoi s-au încruntat când l-au văzut pe Bugg, care s-a apropiat să stea în fața lor.

— Știm totul despre tine acum, spuse Rucket. Ea a rânjit, dar nu a mai adăugat nimic.

— Ei bine, spuse Bugg, asta e o ușurare. Ce ai mai auzit de la agenții tăi din orașele ocupate?

— Oh, spuse Ormly, și noi trebuie să îți dezvăluim toată inteligența noastră, pur și simplu pentru că o ceri?

— Nu văd de ce nu.

— Are rost, nenorocitul, îi spuse Rucket Campionului.

Care a privit-o neîncrezător. — Nu, nu o face! Ești încântat, nu-i așa? Tehol și slujitorul lui — amândoi!

— Nu fi absurd. Este în contract, Ormly. Împărtășim informații... — Bine, dar ce a împărtășit acest bărbat? Nimic. Omul care Așteaptă. Ce ea

astept? Asta vreau să știu?

'Ești beat.'

Bugg spuse: „N-ai auzit nimic”.

— Desigur că avem! se răsti Ormly. „Domnește pacea. Magazinele sunt deschise din nou. Monedele rulează, căile maritime nu sunt obstrucționate.

— Garnizoane?

'Dezarmat. Inclusiv poliția locală. Toată protecția și aplicarea se face de către Edur. Moșiile goale au fost ocupate de familiile Edur — există un fel de nobilime cu ele, cu acele triburi. Nu atât de diferit până la urmă.

— Curios, spuse Bugg. — Nicio rezistență?

— Umbrele lor blestemate sunt peste tot. Nici măcar șobolanii nu îndrăznesc să provoace probleme.

— Și cât de aproape de Letheras sunt armatele Edur?

— Că nu știm. La câteva zile, poate. Situația este destul de haotică în zona rurală de la nord de aici. Nu mai răspund la nicio întrebare și atât. Ormly luă sticla de la Rucket și bău adânc.

Bugg se uită în jur. Strada era liniștită. — Ceva în aer. . .' —
Știm, spuse Rucket.

Tăcerea se prelungi, apoi Bugg se frecă la ceafă.

Fără un alt cuvânt, a plecat.

La scurt timp mai târziu, s-a apropiat de turnul Azath. Când a început să traverseze strada spre poarta din față, o siluetă a apărut de pe o alee din apropiere. Bugg se opri.

— Sunt surprins să te văd aici, spuse bărbatul în timp ce se apropia de servitor. — Dar o surpriză de moment. Gândindu-mă la asta, unde altcineva ai fi?

Bugg mormăi, apoi spuse: „M-am întrebat când te vei trezi în sfârșit. Dacă.'

'Mai bine mai tarziu decat niciodata.'

— Aici să dai un ghiont la lucruri, nu?

'Intr-un fel de a spune. Dar tu?' — Ei bine, se
gândi Bugg, asta depinde. 'Pe?'

— Tu, presupun.

— O, doar sunt în trecere, spuse bărbatul.

Bugg l-a studiat pentru o clipă lungă, apoi și-a înclinat capul și l-a întrebat: „Deci, cât de mult ai fost în centrul acestei mizerie, mă întreb? Hrănind lăcomia reginei, înstrăinarea prințului de tatăl său. Pur și simplu te-a amuzat noțiunea de a șaptea închidere?

„Am privit”, a răspuns bărbatul, ridicând din umeri. „Natura umană este responsabilă, ca întotdeauna. Nu este o povară pe care sunt dispus să o accept, mai ales din partea ta.

'În regulă. Dar iată-te, pe cale să asumi un rol mult mai activ. . .' —
Asta se întoarce, bătrâne. Edur sau om, nu vreau să văd a

revizuirea T'lan Imass.'

După o clipă, Bugg dădu din cap. 'Haita. Văd. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de tine, dar de data aceasta mă tem că trebuie să fiu de acord cu tine.

— Asta îmi încălzește inima.

— Să fii atât de bine judecat? Presupun că ar fi așa. Râse, apoi, cu un val
nepăsător, trecu pe lângă Bugg.

Problema cu zeii, a decis Bugg, era felul în care au ajuns să fie târâți. Oriunde mergeau credincioșii lor. Acesta dispăruse din memorie peste tot, la fel de dispărut ca și Holdurile.

Asa de. T'lan Imass, Haita și venirea lui Jheck. Închinători luați ai vechiului lor stăpân și, din potențiala înviere a acelui cult antic, o posibilă întoarcere a Imassului T'lan, pentru a elimina nebunia.

Atunci ce îl determinase să acționeze acum? În această chestiune

anume? Răspunsul i-a venit lui Bugg, iar el a zâmbit fără umor. *Se numește vinovăție.*

O bătaie metalică l-a trezit pe Tehol Beddict. Se ridică, privi în jur. Se apropia după-amiaza târziu. Apăsarea s-a repetat și a aruncat o privire spre a vedea

garda lui de corp, cu arma scoasă, stătea la marginea acoperișului din partea aleii.

Bărbatul îi făcu semn spre el.

Urcând cu prudență din patul șocat, Tehol se îndreptă în vârful picioarelor lângă bodyguard.

Pe aleea de dedesubt, o formă se târa pe sub o prelată pătată. Progres lent, dar constant spre colț.

— Recunosc, spuse Tehol, este un lucru curios. Dar motiv suficient pentru a mă trezi? Ah, acolo am dubii. La urma urmei, orașul este plin de lucruri târâtoare. Ei bine, într-o zi normală, adică. Iată-ne, totuși, așa că poate că ar fi amuzant dacă îi urmăm călătoria chinuită.
Forma a ajuns la colț, apoi a ocolit-o.

Tehol și tovarășul lui l-au urmărit de sus. De-a lungul peretelui, apoi pe culoarul care duce la intrarea în casa lui Tehol.

— Ah, ne face o vizită. Indiferent ce vinde, nu sunt sigur că vreau. Ne confruntăm cu o enigmă, prietene. Știi cum urăsc să fiu nepoliticos. Apoi, din nou, ce se întâmplă dacă vinde o boală oribilă?

A ajuns în prag, s-a strecurat înăuntru.

Bodyguardul se îndreptă spre trapă și se uită în jos. După o clipă, Tehol îl urmă. În timp ce se uita peste el, a auzit apelând o voce familiară.

— Tehol. Du-te aici.

— Shurq?

O formă gestuală în întuneric.

— Mai bine așteptați aici, îi spuse Tehol gardianului său. — Cred că vrea intimitate. Poți să fii cu ochii pe intrare de aici de sus, nu? Excelent. Mă bucur că suntem de acord. S-a coborât pe scară.

— Am o problemă, spuse ea când ajunse la podea.

— Orice pot face pentru tine, Shurq, voi face. Știai că ai un fel de țeapă în frunte?

— Asta e problema mea, idiotule.

'Ah. Vrei să-l scot?

— Nu cred că este o idee bună, Tehol.

— Nu mai rău, cu siguranță, decât să-l lași acolo.

„Problema nu este atât de clară pe cât pare”, a spus Shurq. — Ceva îl ține. Nu este chiar atât de liber pe cât s-ar spera.

— Te concentrezi pe asta?

Ea nu a spus nimic.

Adăugă în grabă: — Poate e îndoit sau ceva de genul ăsta.

„Merge până în spatele craniului meu. Poate fi o flanșă de vreun fel.

— De ce să nu-l împingi?

— Și să-mi las ceafa în bucăți?

— Ei bine, singura altă posibilitate la care mă pot gândi în acest moment, Shurq, este să-l scot puțin, să-l desființez, apoi să împing ce a mai rămas înapoi înăuntru. Desigur, ai avea o gaură, dar ai putea lua. să purtam o bandană sau o eșarfă, cel puțin până când vom vizita Selush.

'Nu-i rău. Dar dacă începe să-mi zbârnească în cap? În plus, bandanele sunt patetic depășite în ceea ce privește moda. Aș fi mortificat să fiu văzut în public.

— Selush ar putea avea o soluție la asta, Shurq. Un dop cu un diamant în el sau un petic de piele cusut peste gaură.

— Un dop cu diamante. Îmi place asta.'

„Veți lansa o nouă tendință”.

— Crezi că îi va plăcea lui Ublala, Tehol?

— Bineînţeles că o va face. Cât despre clunking, ei bine, aceasta este o problemă certă. Dar pare evident că nu îți folosești creierul. Adică, chestia aia fizică acolo. Sufletul tău folosește pur și simplu corpul, nu? Probabil dintr-un sentiment de familiaritate. Având în vedere asta, poate l-am *putea* scoate...

— Nu, îmi place ideea de a-l tăia. Și dopul de diamant. Asta suna bine. Acum, poți să-l aduci pe Selush aici?

'Chiar acum?'

— Ei bine, cât mai curând posibil. Nu-mi place să mă plimb cu el așa cum este. Spune-i că voi plăti pentru inconvenient.

'Voi incerca.'

— Inutil să spun că sunt nefericit.

— Bineînţeles că eşti, Shurq.

— Și eu o vreau pe Ublala. Îl vreau acum.

'Am înțeles-'

— Nu, nu. Am spus că-l vreau acum. Dar asta e imposibil. Deci va trebui să faci.

'Pe mine? Aoleu. Mușcă?

— O singură modalitate de a afla, Tehol Beddict. Scoate-te din hainele alea stupide.

— Atâta timp cât nu-mi scoți ochiul afară.

— Nu mă face... oh, corect. Voi fi atent. Iţi promit.'

— Atâta timp cât înțelegi, Shurq, în mod normal nu fac asta cu angajații mei. Mai ales cei morți.

— Nu văd de ce a trebuit să scoți asta în discuție. Nu se pare că m-aș putea abține.

'Știu. Dar e, uh, bine. . .'

'Înfiorător?'

— Ești drăguță și toate astea, vreau să spun, Selush a fost genială – cea mai bună muncă pe care a făcut-o vreodată.

— Crezi cum mă simt, Tehol? Errant știe, tu nu ești
Ublala. 'De ce vă mulțumesc.'

— Acum, scoate-ți hainele. Sunt sigur că oricum nu va dura mult.

Strada era în cea mai mare parte neobstrucționată, permițându-i lui Moroch Nevath să-și facă timp la apropierea de vechiul palat. Calul lui probabil că nu și-ar fi revenit niciodată pe deplin din călătoria de la High Fort. În palat era un dresor de trandafiri, auzise – deși nu-l văzuse niciodată pe bărbat – despre care se spunea că vindecă caii. Dacă găsește timp, s-ar putea să-l vâneze.

O siluetă a pășit în stradă înainte.

Recunoscându-l pe bărbat, Moroch îl frâu. — Turudal
Brizad. — Finadd. Abia te-am recunoscut.

— Nu ești singur în asta, prima consoartă. Acum, mă duc să mă prezint la Preda.

— O vei găsi în sala tronului. Finadd, s-ar putea să am nevoie de tine în curând.

Moroch se încruntă. 'Pentru ce?'

Bărbatul a zâmbit. — Mai exact, priceperea ta cu sabia.

— Pe cine vrei să omor, Brizad? Un soț supărat, o soție revoltată? Cred că Gerun Eberict s-ar potrivi mai bine cerințelor dumneavoastră în

astfel de chestiuni.

— Aș vrea să fie atât de simplu, Finadd. În mod ideal, l-aș căuta pe Brys Beddict, dar el are alte sarcini înaintea lui...

'La fel şi eu.'

— Preda te va atribui protecția Casei Regale, așa cum este...

— Aceasta este sarcina Campionului Regelui.

'Da. Înseamnă că te vei găsi cu ceva timp la dispoziție. Încruntarea lui Moroch se adânci. — Intenţionez să o însoţesc pe Preda când ea

marșuri, prima consoartă.

Turudal oftă. — Nu mai ai încredere în tine, Finadd. Ai eșuat atât prințul, cât și regina. Ar fi fost de preferat să fi murit în efortul de la High Fort.

'Am fost rănit. Separat de sarcinile mele. Nici nu le-am putut găsi odată ce bătălia a început...

— Tragic, Finadd, dar astfel de pietre nu fac stropire pe un lac înghețat. Ceea ce vă ofer este o oportunitate de mântuire, ca numele vostru să fie salutat în istorie. Sunt sigur, Moroch Nevath, că nu vei primi nicio ofertă comparabilă de la nimeni altcineva.

Finadd îl studie pe bărbatul care stătea în fața lui. Întotdeauna făcuse pielea lui Moroch să se târască. Prea moale, prea parfumate. Prea îngâmfat. Acum mai mult ca niciodata. — Nu-mi poți oferi nimic...

— Finadd, vreau să ucizi un zeu.

Moroch rânji, nu spuse nimic.

Turudal Brizad a zâmbit, apoi a spus: — Zeul Jheckului. Și unde poți găsi acest zeu? De ce, aici în oraș. Așteptând sosirea închinătorilor săi sălbatici.

— De unde știi toate astea?

— Ucide-l pe zeul, Moroch Nevath, iar Tiste Edur își vor pierde aliații.
— Vom vorbi mai multe despre asta, spuse Finadd mârâind. „Dar deocamdată, eu

trebuie sa plec.'

'Desigur. Ai simpatiile mele, apropo. Știu că n-ai fi putut face nimic pentru a-l salva pe Quillas sau pe Janall...

— Păstrează-ți răsuflarea, prima consoartă. Moroch rupse frâiele,

trimițându-și calul înainte, forțându-l pe Turudal Brizad să se îndepărteze în grabă pentru a nu fi doborât.

Bugg îl găsi pe Kettle cocoșat de ușa turnului. Tremura, cu genunchii în sus, cu capul în jos.

'Copil?'

Un răspuns înăbușit. 'Pleacă de aici.'

S-a ghemuit lângă ea. — Cât de rău este?

'Mi-e foame. Ma doare stomacul. Mușcăturile mâncărime.

— Atunci ești în viață. Îi văzu capul dând din cap. — Și ai prefera să fii mort. Încă un semn din cap. — Trebuie să-ți luăm niște haine noi. Niște mâncare și apă. Trebuie să-ți găsim un adăpost — nu mai poți sta aici.

'Dar trebuie sa! Are nevoie de ajutorul meu!

Bugg trandafir. — Cred că voi merge pe
teren. — Nu. Este prea periculos.

— O să fiu bine, fată. Nu trebuie să-ți faci griji pentru bunicul Bugg. Și apoi mă voi întoarce aici, iar tu și cu mine ne vom îndrepta spre Downs Market.
Apoi ridică privirea, îl privi cu niște ochi roșii, care păreau mult mai bătrâni decât restul feței ei. 'Nu am bani.'

— Nici eu, spuse Bugg zâmbind. — Dar mulți oameni îmi datorează.

S-a îndreptat spre teren. Pământul era fierbinte sub sandalele lui uzate. Majoritatea insectelor muriseră sau năpârliseră, trupurile lor scârțâind sub picioare. Rădăcinile ofilite au fost împinse la suprafață, despicate și decojite. Erau vizibile fragmente de os pătate, bucăți de craniu și oase lungi fracturate, ocazional vertebra supradimensionată. Rămășițele mototolite ale tumurilor erau pe toate părțile.

Atât de multă istorie fusese pierdută, distrusă sub acest pământ aburind. Un lucru bun, de asemenea, deoarece cea mai mare parte a fost neplăcut. Din nefericire, au mai rămas câteva coșmaruri. De fapt, cel mai răutăcios.

Și unul dintre ei a jurat că va ajuta. Împotriva celorlalți.

Una peste alta, a decis Bugg, nu este o situație promițătoare.

— Un străin printre noi.

Se opri, încruntat. 'Cine vorbește?'

„Frații mei vă urează bun venit. Vă urez bun venit. Vino mai aproape. Întinde-ți mâna, trage-ne afară. Recompensele tale vor fi nesfârșite.

— La fel și regretul meu. Nu, mă tem că nu te pot recunoaște, Toblakai.

— *Ai făcut un pas prea mult, străine. Este prea tarziu. Te vom folosi* ...

Un val de putere, care s-a repezit în mintea lui Bugg, căutând dominația – apoi a dispărut.

'Nu. Nu tu. Nu vă apropiați.

— Îmi pare rău că m-ai găsit atât de neplăcut. *'Pleacă de aici.'*

— Tu și frații tăi sunteți pregătiți pentru o ceartă, spuse Bugg. — Știi asta, nu-i așa?

„Nu putem fi învinși”.

— Oh, cât de des sunt rostite acele cuvinte. Câți dintre colegii tăi deținuți au spus cam la fel, la un moment dat? Întotdeauna îngâmfarea momentului.

— Nimic din toate astea nu vă preocupă.

— Ai dreptate, nimic nu este. Dar ar trebui să fii avertizat, copilul, Kettle, nu trebuie să fie rănit.

— Ea nu este nimic pentru noi.

'Bun. Asigurați-vă că rămâne așa. — *Fii atent la amenințările tale, străine.*

'Ah. Nu înțelegi, nu-i așa? Atacă copilul, iar cel care se ascunde în ea se va trezi. Și acela te va anihila pe tine, și probabil pe toți ceilalți doar pentru bună măsură.

— Cine este cel care se ascunde în copil?

'Numele său? Nu știu. Dar este Forkrul Assail.'
'Minti.'

Servitorul ridică din umeri, se răsuci și se întoarse spre locul unde aștepta Kettle. Mai era timp, hotărî el, să meargă la cumpărături.

Regele Ezgara Diskanar stătea pe tronul său, nemișcat, palid ca marmura prăfuită, cu pleoapele pe jumătate în jos, în timp ce îl privea pe Primul eunuc Nifadas. Scena aparținea unui artist, a decis Brys. Greu de gravitate, culorile întunecate și saturate, o toamnă grozavă iminentă. Toate aici, în acest moment înghețat. *Ajun dinainte de a șaptea închidere,* pictorul ar putea-o numi, cu liniște plăcere la multitudinea de sensuri ascunse în titlu.

Dar nu era nici un artist, nici un vultur care să stea pe aripile construcției clătinitoare a civilizației, cu ochii roșii și clocotind. Publicul a fost format din Brys, Prima concubină Nisall, Preda Unnutal Hebaz și patru din Garda Regelui.

Soarele scăzuse suficient de jos afară pentru a trimite razele de lumină strigănoasă prin panourile cu vitralii așezate în cupolă, periând motele cu nuanțe urâte. Aerul mirosea a sudoare și a fum de lanterne.

„Și asta”, a spus în cele din urmă regele Ezgara, „este ceea ce îi așteaptă pe poporul meu”.

Ochii mici ai Primului eunuc clipiră. — Sire, soldații nu acceptă noțiunea de noi stăpâni. Se vor lupta să te apere.

— Până acum am văzut puține dovezi în acest sens, Nifadas.

Preda a vorbit despre asta. — Sire, a devenit rapid evident că nu puteam egala inamicul în maniera tradițională, având în vedere vrăjitoria disponibilă. Era tactic obligatoriu să ne retragem, evitând angajamentul...

— Dar acum suntem cu spatele la zidul orașului, Preda.

„Cu timp să ne pregătim, așa cum facem de când a sosit prima unitate la Brans Keep. Sire, nu am mai pregătit niciodată o armată atât de mare ca cea care se adună acolo chiar acum. Peste două mii de trebușete, o mie cinci sute de mangonele și trei sute de Dresh baliste cu trei monturi. Am săpat gropi, tranșee, capcane. Magii au țesut ritualuri pe întreg câmpul de luptă. Numai auxiliarii noștri sunt peste zece mii...

— Furaj neantrenat, Preda. O risipă teribilă de cetățeni. Sunt chiar înarmați?

— Lănci și scuturi, sire. Armură de piele.

Regele se lăsă pe spate. — Nifadas. Încă nu se vorbește despre soarta soției și a fiului meu?

— Emisarii noștri nu se întorc, sire.

— Ce vrea el de la ei?

— Nu pot să răspund la asta, a recunoscut primul eunuc. — Acest împărat Tiste Edur este . . . imprevizibile. Sire, în ciuda încrederii lui Preda, cred că ar fi înțelept să începeți planuri pentru deplasarea dumneavoastră temporară...

'Al meu ce?'

— Plec pe Letheras, sire. Sud-est, poate. Tallis pe insulă sau Trece.

'Nu.'

'Sire-'

„Nifadas, dacă trebuie să cad, atunci va fi aici. Nu voi aduce nimicire peste alte cetăți, pentru că este o distrugere pe care o va invita prezența mea. Protectoratele, dacă voi fi uzurpat, se vor încadra la rând. Pașnic, fără pierderi de vieți omenești. Acest împărat Tiste Edur

va avea imperiul său. Pentru mine, dacă trebuie să mor, va fi aici, chiar pe acest tron. Sau, mai bine zis, spuse el cu un zâmbet ironic, pe cel din Eternul Domiciliu.

Tăcere. Apoi Preda se întoarse încet să-l înfrunte pe Brys.

El îi întoarse privirea fără pasiune. Regele își făcuse cunoscute dorințele. Dacă ar muri pe tronul său, atunci Campionul său ar fi neapărat deja mort. Până la urmă, nu exista altă cale către Ezgara Diskanar.

— Intenția mea, sire, spuse Unnutal, este ca situația pe care o descrieți să nu se producă. Tiste Edur va fi aruncat înapoi. Bătut și rupt.

„După cum spui tu”, a răspuns regele.

Acestea nu erau considerații noi pentru Brys. Încă de la primele înfrângeri în nord, se gândea la o ultimă poziție în fața regelui său. Pasajul care ducea în sala tronului din Eternul Domiciliu era relativ îngust. Cu patru dintre cei mai buni gardieni ai săi, a simțit că o poate ține ceva timp. Dar fără ușurare moartea lui ar fi inevitabilă. Totuși, cel mai puțin plăcut gând dintre toate a fost posibilitatea de a muri sub vrăjitorie. Împotriva căreia nu avea nicio apărare. Coborârea aparentă a Cedei în nebunie a fost cea mai dureroasă lovitură dintre toate. Dacă inamicul ajunge la palat, pierderea lui Kuru Qan ar fi decisivă.

Brys a vrut să moară onorabil, dar nu a putut să aleagă și asta a usturat.

Ușile s-au deschis în urma lui și el s-a întors și a văzut un gardian care pășește înăuntru.

— Ce acum? a întrebat regele.

— Finadd Gerun Eberict, domnul meu, anunţă gardianul.

'Foarte bine.'

Omul a intrat și s-a închinat înaintea regelui. — Sire, îmi cer scuze că am ajuns târziu. Erau treburile casnice de rezolvat...

— Să ai prioritate față de o audiență cu regele tău, Finadd?
— Sire, în absența mea, proprietatea mi-a fost spartă. —
Sunt îndurerat să aud asta.

— O parte substanțială din averea mea a fost furată, sire. — Nepăsător, Gerun. Nu este niciodată înțelept să-ți tezaurizezi moneda. „Măsurile mele de securitate au fost extreme...”

„Totuși insuficient, se pare. Ai vreun indiciu cu privire la hoțul de nerăbdare?

Ochii lui Gerun Eberict se îndreptară spre Brys, apoi se îndepărtă din nou. — Am, sire. Cred că îmi voi recupera pierderile în curând.

„Am încredere că activitatea respectivă nu se va dovedi prea dezordonată”. — Sunt încrezător, sire.

— Și în ce măsură va interfera asta cu îndatoririle tale aici, la palat, Finadd?

— Niciunul, domnule. Pot să reiau comanda companiei mele. 'Bun. Au fost ocupați să înăbușe revoltele.

— Intenționez să pun capăt acestor revolte, sire. Veți avea pace în Letheras până în această seară.

— Asta îți lasă puțin timp, Gerun. Pleacă, atunci, dar fii avertizat. Nu vreau o baie de sânge.

— Desigur, domnule. Gerun Eberict se înclină din nou, îl salută pe Preda, apoi plecă. Ușile se închiseră, apoi Ezgara spuse: — Brys Beddict, gata două sute de soldați tăi ca echipe de curățenie. Așteptați-vă la cel puțin o baie de sânge înainte de

al doisprezecelea clopot în seara asta.

— Imediat, sire...

'Nu încă. De ce ți-a aruncat Gerun o privire când m-am întrebat despre hoțul care i-a lovit moșia?

— Nu știu, sire. Mă întrebam asta.

— Am încredere că fratele tău rezident nu a căzut la noi adâncimi. — Nu cred.

— Pentru că Gerun Eberict este un inamic formidabil. Brys dădu din cap de acord.

— Sire, spuse Preda, este timpul să mă alătur armatei mele. — Du-te, atunci, și fie ca Erganul să te atingă cu milă.

În timp ce Unnutal se înclina și se îndrepta spre uși, Brys i-a spus regelui: „Îmi cer și permisiunea, sire”.

— Continuă, campion. După ce ai detaliat soldații tăi se întorc aici. Te vreau aproape, de acum înainte.

'Da domnule.'

În holul din afara sălii tronului, Unnutal Hebaz aştepta. — El îl suspectează pe Tehol.

'Știu.'

'De ce?'

Brys clătină din cap.

— Mai bine l-ai avertiza, Brys.

— Îți mulțumesc pentru îngrijorare, Preda.

Ea a zâmbit, dar era un zâmbet trist. — Recunosc că am o anumită pasiune pentru Tehol.

— Nu eram conștient de asta, spuse Brys.

— Are nevoie de niște bodyguarzi.

— Le are, Preda. Şavancraţii.

Sprâncenele ei se ridicară. — Tripleţii? Apoi se încruntă. — Nu i-am mai văzut de ceva vreme, dacă mă gândesc bine. Înseamnă că l-ai anticipat pe Gerun Eberict, ceea ce, la rândul său, sugerează că știi mai multe decât i-ai dezvăluit regelui.

— Preocuparea mea nu era legată de Eberict, Preda.

'Ah văd. Ei bine, nu trebuie să-i informezi pe acești frați să fie foarte vigilenți, pentru că nu cred că este posibil.

— De acord, Preda.

Ea l-a studiat pentru scurt timp, apoi a spus: — Ai vrea să ni te alături pe câmpul de luptă, Brys.

— Mulțumesc pentru asta, Preda. Errant să fie cu tine.

— Prefer Ceda, spuse ea, apoi adăugă: „Îmi cer scuze. Știu că a fost prietenul tău.

— Încă mai este, spuse Brys.

Ea a dat din cap, apoi a plecat, cizmele ei răsunând pe hol.

Brys se uită după ea. *Peste câteva zile ar putea fi moartă.*

Asa as putea si eu.

Capitolul douăzeci și unu

Trădătorul stă în umbra Tronului Gol.

De aceea este goală.

C ASTAREA PLACELLOR _ _ _

C EDA P ARUDU E RRIDICT

Pedac cunoștea toate căile vechi care șerpuiau prin mediul rural, potecile păstorilor, drumurile de carieră și de exploatare forestieră, potecile contrabandiștilor. Ocoliseră o carieră de calcar, la patru leghe nord de Brous, când soarele se scufunda în spatele copacilor din dreapta lor.

Acquitor s-a trezit călare alături de magul Corlo. — M-am întrebat, spuse ea. — Vrăjitoria pe care o folosești. Nu am auzit niciodată de magie care să fure voința victimelor, care să le ajungă în minte.
— Nu e surprins, spuse el cu un mormăit. „Aici, în această apă, toată vrăjitoria este crudă și urâtă. Fără subtilitate, fără rafinament al puterilor. Al tău este un pământ unde majoritatea ușilor sunt închise. Mă îndoiesc că a existat vreo inovație în studiul vrăjitoriei în ultimii zece mii de ani.

— Mulțumesc pentru acele sentimente de admirație, Corlo. Poate ți-ar plăcea să explici lucrurile pentru eul meu ignorant.

El a oftat. 'Unde să încep?'

„Manipularea minții oamenilor”.

— Mockra. Ăsta-i numele warrenului.

— În regulă, idee proastă. Întoarce-te mai departe. Ce este un warren?

— Ei bine, nici măcar la asta nu e ușor de răspuns, fetiță. Este o cale de magie. Forțele care guvernează întreaga existență sunt aspectate. Care înseamnă-'

— Aspectat. În felul în care sunt aspectate Holdurile?

— Holdurile. A scuturat din cap. — Stând într-o căruță cu roți pătrate și făcându-ne complimente unul altuia pentru călătoria lină. Acestea sunt reținerile, achizitor. Au fost creați într-o lume dispărută de mult, o lume în care forțele erau mai aspre, mai sălbatice, mai dezordonate. Warrens, ei bine, alea sunt roți fără colțuri.

— Nu ajuți prea mult aici, Corlo.

Se scărpina la barbă. — La naiba de purici. În regulă. Căile magiei aspectate. Ca forțe și spre deosebire de forțe. Dreapta? Spre deosebire de forțele se resping și ca forțele țin împreună, vezi. La fel ca apa dintr-un râu, toate curgând la fel. Sigur, există vârtejuri, remize și altele, dar totul cade în jos în cele din urmă. Voi vorbi despre acele vâltoare mai târziu. Deci, warrens sunt acele râuri, doar că nu le poți vedea. Curentul este invizibil, iar ceea ce poți vedea este doar efectul. Urmăriți o gloată într-un pătrat, așa cum mințile fiecărei persoane din el par să se topească într-una singură. Revolte și execuții publice, sau bătălii, de altfel, toate sunt indicii despre Mockra, sunt ceea ce poți vedea. Dar un mag care a găsit o cale de a pătrunde în labelul Mockra, ei bine, acel mag poate ajunge mai adânc, în apă. De fapt, acel mag poate sări direct și să înoate cu curentul. Găsește un vârtej și ieși înapoi, într-un loc diferit de unde a început.

„Așa că atunci când spui „cale” o spui în sens fizic.”

— Numai dacă alegi să-l folosești așa. Mockra nu este un exemplu bun; vâzâiele nu vă duc nicăieri, mai ales. Pentru că este o vrăjitorie a minții, iar mintea este mult mai limitată decât ne-ar plăcea să credem. Ia-l pe Meanas — ăsta e un alt warren. Este aspectat de umbre și iluzie, un copil al Thyr, warrenul Luminii. Separat, dar înrudit. Deschide Warrenul lui Meanas și poți călători prin umbre. Nevăzut și rapid ca gândul în sine, aproape. Și iluzii, ei bine, asta îi dezvăluie fraternitatea lui Mockra, pentru că este un fel de manipulare a minții sau, cel puțin, a percepției, prin remodelarea vicleană a luminii și umbrei și întunericului.

— Tiste Edur folosesc acest Meanas? întrebă Seren.

„Uh, nu. Nu chiar. Al lor este un labirin care nu este în mod normal accesibil oamenilor. Kurald Emurlahn. Este Shadow, dar Shadow mai mult ca un Hold decât un Warren. În plus, Kurald Emurlahn este

spulberat. In bucati. Tiste Edur nu poate accesa decât un fragment și atât.

'În regulă. Mockra și Meanas și Thyr. Mai sunt și alții? —
Destul, fată. Rashan, Ruse, Tennes, Hood...

— Hood. Folosești acel cuvânt când blestești, nu-i așa?

— Da, este tărâmul morții. Este numele zeului însuși. Dar acesta este celălalt lucru despre warrens. Ele pot fi tărâmuri, lumi întregi. Treceți și vă puteți găsi într-un ținut cu zece luni deasupra capului și stele în constelații pe care nu le-ați mai văzut până acum. Locuri cu doi sori. Sau locuri pline cu spiritele morților – deși dacă treci prin porțile din Țărâmul lui Hood, nu te mai întorci. Sau, mai degrabă, nu ar trebui. Oricum, un mag găsește un warren potrivit naturii sale, o afinitate naturală, dacă doriți. Și prin suficient studiu și disciplină găsești modalități de a ajunge în ea, folosind forțele din interiorul ei. Unii oameni, desigur, se nasc cu talent natural, ceea ce înseamnă că nu trebuie să muncească la fel de mult'.

— Deci, ajungi în această Mockra, iar asta te duce în mintea altor oameni.

— Un fel, fată. Mă folosesc de înclinații. Fac apa tulbure, sau o umplu cu umbre înspăimântătoare. Corpul victimei face restul.

— Corpul lor? Ce vrei să spui?'

— Să zicem că duci două vaci la sacrificare. Unul dintre ei îl ucizi repede, fără ca acesta să știe ce urmează să se întâmple. Celălalt, ei bine, îl împingi pe o pistă, într-un loc plin de duhoarea morții, cu țipete ale altor animale pe moarte din toate părțile. Până când, oricât de proastă e vaca aia, știe ce urmează. Și este plin de groază. Apoi o omori. Tăiați câte o cârpă de la fiecare fiară, au gust identic?

'Nu am nici o idee.'

— Ei nu. Pentru că sângele vacii speriate era plin de lichide amare. Asta face frica. Fluide amare, nocive. Face carnea însăși nesănătoasă de mâncat. Ideea mea este că păcăliți mintea să răspundă la frici invizibile, la credințe nefondate, iar sângele se murdărește, iar acea nenorocire agravează frica, transformă credința în certitudine.

— De parcă abatorul pentru cea de-a doua vacă ar fi fost doar o iluzie, când, de fapt, traversa pășune.

'Exact.'

Seren studie spatele Barelor de Fier unde mergea înainte și tăcu. — În regulă, spuse Corlo după un timp, acum spune-mi la ce faci cu adevărat

despre, fată.

Ea a ezitat, apoi a întrebat: „Corlo, poți face ceva în privința

amintirilor?” Ea se uită la el. — Poți să-i iei?

În fața lor, Iron Bars se întoarse pe jumătate în șa, o privi pe Seren o clipă, apoi se întoarse înapoi.

— Ah, spuse Corlo pe sub răsuflarea lui. — Ești sigur că vrei asta? 'Poti tu?'

„Pot să te fac orb și fără sens față de ei, dar va fi în natura ta să te îngrijorezi de acel gol ciudat. Ca și cum ai fi mereu pe marginea realizării, dar nu ai putea ajunge niciodată la ea. Te-ar putea duce la distragerea atenției, Acquitor. În plus, corpul își amintește. Veți reacționa la lucrurile pe care le vedeți, mirosiți, gustați și nu veți ști de ce. Te va roade. Întreaga ta personalitate se va schimba.

— Ai mai făcut-o înainte, nu-i așa?

El a dat din cap. Apoi s-a aventurat ezitant: „Există o altă opțiune, fetiță”. 'Ce?'

— Nu amintirile sunt cele care doare, Acquitor. Așa simți tu pentru ei. Ești tu, acum, luptă cu tine, atunci. Nu pot explica mai bine...

— Nu, te înțeleg.

— Ei bine, te pot face să te simți, uh, diferit despre asta.

'Cum vrei să spui?'

— Termină războiul, fetiță.

— Ce aș simți, Corlo?

— Te-aș putea face să plângi. Cu toate astea, Seren. Îi întâlni privirea. — Și când s-ar fi făcut asta, te-ai simți mai bine. Nu mult mai bine, dar unele. Eliberezi totul, dar o singură dată, promit. Există un risc să strigi totul, minte. Ar putea fi la fel de traumatizant ca violul în sine. Dar nu vei cădea în capcana de a trece cu bicicleta prin ea iar și iar. Eliberarea devine dependență, vedeți. Devine un comportament fix, la fel de distructiv ca oricare altul. Continuați să repetați exercițiul durerii și își pierde sensul, devine memoriu, fals, un joc de auto-amăgire, autocomfață. Un mod de a nu trece niciodată peste nimic, niciodată.

— Sună complicat, Corlo.

'Este. Oprești războiul dintr-o singură lovitură, iar apoi amintirea te lasă cu un sentiment. . . nimic. Un pic de remuşcare, poate. Același lucru pe care îl simți pentru toate greșelile pe care le-ai lăsat în urmă

de-a lungul vieții tale. Regret, dar fără autorecriminare, pentru că acesta este adevăratul tău dușman. Nu-i aşa? O parte din tine simțind că ai meritat-o cumva.

Ea dădu din cap, fără să aibă încredere în ea însăși să vorbească.

— Te fac să vrei să te pedepsești.

Încă un semn din cap.

Corlo ridică vocea. — Mărturisit, am putea...
— Da, spuse el, ridicând o mână cu
mănușă. Trupa s-a oprit.

Mâinile lui Corlo erau acolo, ajutând-o să coboare de pe cal. Ea s-a uitat la el. — Ai început, nu-i aşa?

— Nu, fată. Ai făcut. Îți amintești ce am spus despre talentul natural? L-ai prins la găleată.

— Nu plâng niciodată, spuse ea în timp ce el o conducea de pe potecă în pădurea alăturată. — Sigur că nu, răspunse el. „Ai warren-ul chiar acolo, în tine

cap și ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții manipulându-l ca pe un Înalt Mag. Ceva pentru a continua, nu?

Ea a tras în sus, a privit în spatele lor.

Iron Bars era vizibil doar la marginea potecii, privind.

— Nu te deranjează, e doar îngrijorat, fetiță. El nu va fi acolo când tu...

— Nu, spuse ea. — El vine cu noi.

— Achizitor?

— Dacă încep să te bat în piept, Corlo, pot să-mi rup o coastă sau două. El este mai dur.

Magul făcu ochii mari, apoi zâmbi. 'Declarat! Nu mai pluti, te rog.

Warrens. Lui Seren Pedac i-a trecut prin minte, mult mai târziu, că erau un lucru nu ușor de definit, dar pur și simplu de înțeles. Forțe ale naturii, înclinații și tipare. Explicațiile lui Corlo funcționaseră pentru a-i lumina acele forțe în mare parte ascunse, oarecum, dar, în cele din urmă, cunoștințele deja în ea erau cele care i-au oferit revelație.

Într-o lume simplistă, patru elemente sunt de obicei identificate și lucrurile rămân așa. Ca și cum universul ar putea fi limitat la patru manifestări observabile, adecvate. Dar Corlo pomenise de altele și, odată ce acea noțiune a fost acceptată, atunci a fost ca și cum lumea s-ar fi deschis, ca și cum culori noi s-ar ridica brusc și uluitoare în frumusețea lor teribilă.

Timpul era un astfel de element, credea ea acum. Întinderea existenței dintre evenimente, constând din nenumărate alte evenimente, toate legate împreună

modele complexe de cauză și efect, toate așezate ca niște imagini cusute pe o tapiserie, creând o secvență de scene care, odată ce s-a dat înapoi, s-a dezvăluit că coexistă. Prezenți deodată.

Ea a repetat scene. O realizare sumbră. Scene repetate pentru cea mai mare parte a vieții ei. Ea își impusese propriul tipar, lipsit de nuanțe și își privise disperarea ca pe un răspuns legitim, poate singurul răspuns legitim. O pretenție de a fi inteligent, aproape supranatural conștient de multitudinea de perspective care era posibilă în toate lucrurile. Și asta fusese capcana, tot timpul, incantația vrăjitorie numită durere, invitația ei către demonii auto-recriminării, reaparând iar și iar pe acea tapiserie – scene diferite, aceleași fețe smerite.

Dezlegarea ritualului se dovedise înfricoșător de ușoară, ca și cum ai trage un singur fir. Dacă ar fi fost opera lui Corlo, atunci el ar fi fost subtil dincolo de crezut, pentru că părea că efortul era în întregime al ei. El stătuse vizavi de ea, acolo, în poiana pe care o găsiseră la treizeci de pași de potecă, cu expresia lui relaxată și vigilentă și, în mod ciudat, ea nu simțise nicio rușine plângând în fața lui.

Iron Bars începuse să se plimbe neliniștit, dar mișcarea lui s-a liniștit când i-au venit primele lacrimi și, în cele din urmă, ea s-a trezit în jumătatea îmbrățișării unuia dintre brațele lui, cu fața lipită de gâtul lui.

Ar fi putut fi sordid, în alte circumstanțe. Partea critică a ei ar fi putut de-a dreptul să bată joc de invenție, de parcă singurele gesturi autentice ar fi fost cele mici, cele lipsite de public. Ca și cum adevărata onestitate ar aparține singurătății, deoarece a fi asistat însemna să performezi, iar performanța a fost în mod inerent falsă, deoarece a atras așteptări.

După epuizarea unei perioade de eliberare surprinzător de scurtă, când părea în adevăr că ea era goală înăuntru, un calm gol, ea a putut explora ceea ce a mai rămas, fără cătușele emoției. Ea alesese să aibă încredere în Buruk cel Pale, credea — pentru că era ușor — că nu va renunța la viață. La urma urmei, nu a făcut-o niciodată. Ea refuzase dovada ușurinței lui brusce, libertatea ciudată din cuvintele pe care i-a adresat-o în ultimele zile. Când deja se hotărâse. La urma urmei, văzuse războiul venind și voia să-și elimine propriul rol în realizarea lui. Tăiați-vă singur din această tapiserie specială. Dar existase vrăjitorie în propria ei înșelăciune de sine, calea spre durere și vinovăție și existase o familiaritate reconfortantă a ritualului.

Din eșecul ei a apărut cerința de a fi pedepsită.

Ea nu invitase la viol. Nicio persoană sănătoasă nu ar face asta. Dar ea țesese scena și toată potențiala ei groază.

Nu toate lucrurile despre tine erau plăcute.

Așa că plânsese pentru defectele ei, pentru slăbiciunile ei și pentru umanitatea ei. În fața a doi martori care, fără îndoială, au avut propriile lor povești, propriile lor motive de întristare.

Dar acum s-a făcut. Nu avea nicio valoare repetarea acestui ritual special. Oboseala a făcut loc somnului, iar când s-a trezit, s-a făcut zori. Echipa tabărase în poiană și toți dormeau încă, cu excepția Barelor de Fier, care stătea în fața unei vatre mici, intenționat să aprindă din nou flăcările.

Peste ea fusese aruncată o pătură. Aerul dimineții era rece și umed. Seren se ridică, trăgând lâna pe umeri, apoi se ridică și se alătură Declarației la focul mocnit.

Nu ridică privirea. — Achizitor. Ești odihnit? 'Da
multumesc. Nu știu dacă ar trebui să-mi cer scuze...
— Pentru ce? Am auzit cai, la sud de aici.

— Ăsta ar fi Brous. Există o garnizoană acolo, una mică.
— Brous este un oraș?

— Un sat, aşezat în mijlocul ruinelor de piatră. A fost cândva un loc sfânt pentru Tarthenal, deși nu l-au construit ei.

'De unde ştiţi?'

— Scara este greșită pentru Tarthenal.

'Prea mic?'

— Nu, prea mare.

El îşi ridică privirea, miji, apoi se ridică. — Cred că este timpul să pregătim o masă. — Ești un ofițer ciudat, Iron Bars, spuse Seren zâmbind. „Gătesc fiecare

mic dejun pentru soldații tăi.

— Întotdeauna mă trezesc primul, a răspuns el, trăgând aproape un pachet de mâncare.

Ea îl privi lucrând, întrebându-se cât de des făcuse asta. Câte poieni ca acesta, câte dimineți se ridică primele printre soldații sforăitori. Atât de departe de orice seamănă cu acasă. Într-un fel, ea l-a înțeles în această privință. Au existat două manifestări în Calea Vidă care au vorbit despre acea natură. Walker și Wanderer, distincția dintre ei este una subtilă de motivație.

Avowed, își dădu seama, era un bărbat ușor de urmărit.

Tușind, magul Corlo și-a eliberat ghearele de pătură și s-a împiedicat.
— Unde este ceaiul ăla?

— Aproape gata, răspunse Iron Bars.

— Mă doare capul, spuse Corlo. — Sa întâmplat
ceva. — Am auzit caii mai devreme, spuse
Declaratul. 'Țipând.' — E suficient de preparat
pentru mine.

Avowed a înmuiat un călnic în oală, a umplut cana de tablă întinsă de Corlo.

Seren văzu mâna magului tremurând.

— Poate avea nevoie de diademă astăzi, domnule.

— Uh, mai degrabă nu. Să încercăm să evităm
asta dacă putem. — Da.

— Diadem? întrebă Seren. — Cel pe care l-ai folosit pentru a deschide calea aia în Trate?

Corlo îi aruncă o privire ascuțită, apoi dădu din cap. — Dar nu pentru asta. Există și alte ritualuri țesute în el. Patruzeci dintre ei, de fapt. Cel pe care ar trebui să-l folosim ne accelerează, ne face mai rapid decât în mod normal. Dar mergem în acest fel cât de rar putem, deoarece ne lasă cu shake-urile — și acele shake-uri se înrăutățesc cu cât le folosim mai mult.

— De asta tremi acum?

Își aruncă privirea spre mână după ce a luat o înghițitură din băutura pe bază de plante. 'Nu. Asta e altceva.

— Orice se întâmplă acum la Brous.
'Cred.'

— Trezește-i pe ceilalți, Corlo, spuse Iron Bars. — Achizitor, ar trebui să-l evităm pe Brous?

'Greu de facut. Există o creastă de dealuri la est de aici. Nu există urme despre care să vorbim peste ele. Am pierde o zi, poate două, dacă am merge așa.

'În regulă.'

— Mă voi ocupa de cai, spuse Seren după o clipă. Declarația dădu din cap. — Atunci întoarce-te și mănâncă. — Da, domnule.

Era încântată de zâmbetul care răspundea, oricât de ușor era.

Erau printre ruine cu mult înainte ca satul să apară la vedere. Majoritatea erau pe jumătate îngropate, ridicându-se în cocoașe din podeaua pădurii. Rădăcini străvechi strângeau piatra, dar nu reușiseră în mod clar să forțeze crăpături în stânca ciudată. Cărțile care fuseseră înălțate odată formau acum o rețea nebună de drumuri prin pădure, presărată în frunze moarte, dar sfidând altfel intruziunea. Ajungând la marginea pădurii, au putut vedea o împrăștiere de clădiri cu cupolă în poiiana din față, iar dincolo de ea zidul de palisadă al lui Brous, peste care fumul de lemn atârna într-o coroană îmbufnată de cenușie.

Clădirile antice cu cupolă aveau intrări formale, un coridor proeminent, arcuit, cu uși la fel de largi pe cât erau înalte – de trei ori înălțimea unui om.

— Respirația lui Hood, șuieră Corlo, aceste pitici chiar și mormintele K'Chain Che'Malle.

— Nu pot spune că le-am văzut vreodată pe acele... începu Seren.

Dar magul a întrerupt-o. — Atunci sunt surprins, din moment ce sunt o mulțime de rămășițe pe aceste meleaguri. Erau ceva între șopârle și dragoni, mergând pe două picioare. O mulțime de dinți ascuțiți — Piețele lui Trate aveau o taraba ocazională în care se vindeau dinții și oasele vechi. K'Chain Che'Malle, fetiță, a condus tot acest continent, odată. Cu mult înainte de sosirea oamenilor. Oricum, mormintele lor arată ceva ca acestea, doar că mai mici.

'Oh. Se presupune că acelea erau Tarthenal. Nu s-a găsit nimic în interiorul lor.

„K'Chain Che'Malle nu a avut niciodată șansa de a le folosi, de aceea. Majoritatea, oricum.

Au tăcut în timp ce treceau pe lângă prima structură și au văzut, în partea apropiată a satului, o sută sau mai mulți soldați și muncitori adunați. Se părea că excavau într-un deal mic, lung. O tumulă. Pietrele de vârf fuseseră târâte din vârful tumulei de echipe de cai, iar mulțimi de săpători atacau părțile laterale.

— Nu vreau să fac parte din asta, domnule, spuse Corlo.

S-au reţinut.

— Ce e acolo? întrebă Iron Bars.

— Nu cred că nu are nimic de-a face cu aceste ruine. „Să înțelegi versiunea dock-șobolan a limbii noastre nu te ajută bine,

știi, spuse Seren.

— Bine, a răpit Corlo. „Ceea ce am vrut să spun a fost că tuburi joase aparțin la altceva. Iar înmormântarea a fost dezordonată. O mulțime de secții. Există un mag în acea companie, Avowed, care a fost ocupat să le demonteze.

'Toti?'

'Aproape. A lăsat un cuplu pe loc. Cred că vrea să lege tot ce este acolo.

— Am fost observați, spuse Seren.

O trupă de soldați călare se îndrepta spre ei, un ofițer în frunte.

— Îl recunoşti? a întrebat-o Declaratul.

„Finadd Arlidas Tullid”, a răspuns ea. — El comandă garnizoana Brous.

Iron Bars îi aruncă o privire. 'Și?'

— Nu este un bărbat drăguţ.

Trupa lui Finadd era compusă din șaisprezece călăreți. S-au oprit, iar Arlidas dădu din cap spre Seren. — Achizitor. Am crezut că te-am recunoscut. De unde vii?

— Trate.

— E o călătorie lungă. Cred că ai plecat înainte
să cadă. Ea nu l-a contrazis.

Finadd i-a scanat pe Crimson Guardsmen și se pare că nu i-a plăcut ceea ce a văzut. — Sosirea ta este la timp, spuse el. — Recrutăm.

— Au fost deja recrutaţi, spuse Seren, ca escortă. Mă duc la Letheras, pentru o audiență la rege.

Arlidas se încruntă. — Nu are rost în asta, Acquitor. Bărbatul stă doar acolo, ghemuit pe tronul său. Și Ceda și-a pierdut mințile. De aceea am decis să ne declar independența. Și intenționăm să ne apărăm împotriva acestor blestemate de piei cenușii.

Râsul lui Seren fu brusc, regretat instantaneu. — Independență, Finadd? Satul Brous? Cu tine la conducere? Ca ce, împăratul ei?

— Ai intrat pe teritoriul nostru, Acquitor, ceea ce înseamnă că tu și escorta ta sunteți acum supuși mie. Mă bucur să vă văd pe toți înarmați, deoarece am puține arme de rezervă.

— Nu ne recrutaţi, spuse Iron Bars. — Și vă sugerez să nu faceți o problemă, Finadd, sau în scurt timp vă veți găsi cu o armată mult mai mică.

rânji Arlidas. — Voi șase și un achizitor...

— Finadd. Un călăreț și-a împins calul din trupă pentru a se opri alături de Arlidas. Rotund, păros, cu ochi mici și murdar din cauza tunelurilor de pământ. — Ăla e un mag. Arătă spre Corlo.

— La fel şi tu, blestemat de halfling Nerek, se răsti Finadd.

— Spune-i, îi spuse Corlo celuilalt mag. — Numele tău este Urger, nu-i așa? Spune-i lui Finadd, Urger.

Jumătate Nerek și-a lins buzele. — O să ne omoare pe toți, domnule. Fiecare dintre noi. Nici măcar nu va transpira. Și va începe cu tine, Finadd. Îți va smulge creierul și îl va arunca într-un ceaun cu ulei clocotit.

Corlo spuse: — Ar fi bine să te întorci la tumul acela, Urger. Demonul tău încearcă să iasă și s-ar putea să reușească. Îți vei pierde șansa de a-l lega.

Magul se răsuci în şa. — Ia-mă pe mine, are dreptate! Finadd, trebuie să plec! Fara asteptare!' Cu asta și-a făcut roată calul și a înfipt călcâiele în flancuri.

Arlidas se uită cu privirea la Seren, Iron Bars și Corlo pe rând, apoi mârâi fără cuvinte și făcu semn către soldații săi. — Înapoi la tumulă. Înapoi, la naiba!

Au plecat.

Seren se uită la Corlo. — Te-ai făcut destul de înfricoșător, nu-i așa?
Magul a zâmbit.

„Hai să mergem”, a spus Declarația, „înainte să-și adună
inteligența”. — Aș vrea să învăț cum faci asta, Corlo.

Zâmbetul i s-a lărgit. — Ai vrea, nu?

— Întotdeauna există ceva de rău augur în praful care se ridică de pe un drum îndepărtat, nu crezi?

Trull Sengar miji ochii spre est, până când a văzut frotiul revelator. — Nimic de care să-ți faci griji, liliac, spuse el. — Bănuiesc că este o coloană din armata tatălui meu. O parte din el a ocupat Manse nu cu

mult timp în urmă.

— Acolo au fost lupte, spuse demonul, apoi oftă. — Au căzut doi dintre rudele mele.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Trull.

Au fost tabărați la marginea orașului Thetil, pregătindu-se pentru marșul prelungit și rapid până la First Reach, unde armata lor avea să se alăture cu cea a împăratului înainte de a lovi spre sud-est, spre Letheras. armata lui Tomad ar fi

mergeți pe Drumul Cartografelor pentru a vă apropia de capitală dinspre nord. Forțele Letherii fugeau în fața lor de-a lungul fiecărei apropieri. Chiar și așa, mai avea o bătălie în față, probabil în afara zidurilor lui Letheras.

Trull aruncă o privire spre compania lui. O duzină de războinici erau adunați în jurul sergentului Canarth, care se afla în mijlocul unei tirade pline de gesturi. Căpitanul lui Trull, Ahlrada Ahn, stătea în apropiere, deoparte, totuși ascultând.

De când Trull și-a dobândit garda de corp demon, ceilalți războinici își păstraseră distanța, liderii de echipă reticente să stea nemișcați chiar și atunci când Trull se apropia cu ordine. Era ceva în neregulă, în mod clar, în a identifica un demon, în a face evident că creatura era inteligentă, un individ. De înțeles, având în vedere tratamentul obișnuit al Kenyll'rahului de către maeștrii lor Tiste Edur. Dar, știa el bine, era mai mult decât atât.

În timpul marșului lor de coborâre de la High Fort, Trull Sengar se trezise în mare parte ocolit de rudele lui războinice și de femei. Nu fusese încă pronunțată nicio sancțiune oficială, dar o judecată tăcută a avut loc deja și tocmai aceste forme nerostite de pedeapsă au menținut coeziunea necesară a triburilor Edur — trebuie văzută respingerea comportamentului aberant, pedeapsa participarea publicului, lecția. clar pentru toți cei care ar putea purta impulsuri periculoase similare. Trull a înțeles destul de bine acest lucru și nu s-a opus.

Fără demonul de lângă el, ar fi fost mult mai dureros, mult mai singur decât era. Cu toate acestea, chiar și cu Liliac, a existat un adevăr care a usturat. Demonul nu era liber și, dacă ar fi fost așa, nu ar fi acum aici, lângă el. Astfel, premisa companiei era greșită, iar Trull nu s-a putut amăgi să creadă altfel.

Frica nu-i mai vorbise o dată de la High Fort. Ordinele erau transmise prin intermediul lui B'nagga, care era indiferent față de, sau nu era conștient de tensiunile care se învârteau în jurul lui Trull.

În apropiere stăteau cei doi comisari ai lor, regina și fiul ei, pentru care Trull și compania lui le asiguraseră escortă de la High Fort. Fuseseră cărați cu căruța trasă de boi, rănile minore ale prințului îngrijite de un sclav Letherii, regina i-a pus la dispoziție o sclavă pentru a găti mesele și pentru a face alte treburi după cum era necesar. O indulgență care îi permite soției regelui să-și reia comportamentul trufaș. Chiar și așa, cei doi prizonieri spuseseră puțin de la capturarea lor.

Ahlrada Ahn și-a făcut loc.

Trull vorbi primul. 'Căpitan. Ce a animat atât de mult sergentul Canarth? Războinicul cu pielea întunecată se încruntă. — Tu, Trull Sengar. — Ah, și ai venit să mă avertizezi de insurecție?

Sugestia l-a jignit clar. — Nu sunt aliatul tău, spuse el. — Nu în această chestiune. Canarth intenționează să se apropie de Fear și să ceară un nou comandant.

— Ei bine, asta ar fi o ușurare, spuse Trull. — Ce vrei, atunci?

— Vreau să te scuzi înainte ca Canarth să-i îndeplinească cererea.

Trull îşi întoarse privirea. Spre sud, extinderea fermelor de cealaltă parte a Thetilului. Fără animale, fără muncitori la câmp. Ploile fuseseră blânde și totul era de un verde delicios, adânc. — O sclavă Bluerose, nu-i așa? Mama ta. De aceea ai fost mereu departe de noi.

— Mi-e rușine de nimic, Trull Sengar. Dacă vrei să mă rănești...

A întâlnit privirea dură a lui Ahlrada. — Nu, chiar opusul. Știu că nu mă placi. Într-adevăr, nu ai avut niciodată — cu mult înainte să lovesc eu. . . o femeie. Destul de ciudat, te-am admirat mereu. Puterea ta, hotărârea ta de a te ridica deasupra nașterii tale...

'Ridică-te deasupra?' Rânjetul lui Ahlrada era rece. — Nu am suferit sub o asemenea constrângere, Trull Sengar. Înainte de a muri, mama mi-a spus multe secrete. Bluerose sunt supraviețuitorii, dintr-un război în care se presupunea că nu au fost supraviețuitori. Se credea că Edur i-a ucis pe toți, vedeți. Era necesar să se creadă asta.

— M-ai pierdut, Ahlrada Ahn, spuse Trull. — Despre ce război vorbeşti?

— Vorbesc despre Trădare. Când Edur și Andii au luptat ca aliați împotriva K'Chain Che'Malle. Trădarea, care nu a fost așa cum ar fi spus-o istoriile Edur. Andii au fost cei tradati, nu Edur. Scabandari Bloodeye a înjunghiat Silchas Ruin. In spate. Tot ceea ce ai învățat în copilărie și ai ținut adevărat până astăzi, Trull Sengar, a fost o minciună. Zâmbetul lui s-a răcit. — Și acum mă vei acuza că sunt mincinosul.

— Bluerose sunt Tiste Andii?

— Sângele este subțiat, dar rămâne.

Trull îşi întoarse privirea încă o dată. După un timp, dădu încet din cap pentru sine. — Nu văd niciun motiv, Ahlrada Ahn, să te numesc mincinos. Într-adevăr, versiunea ta face

mai mult sens. La urma urmei, dacă noi am fi fost cei trădați, atunci ar fi trebuit să fim ca Andii de azi — simple rămășițe ale unui popor distrus...

— Nu atât de stricat pe cât crezi, spuse Ahlrada.

— Nu crezi că Bluerose va capitula? Nu este deja un protectorat al Letherii? O națiune de oameni subjugați?

— Au așteptat asta, Trull Sengar. La urma urmei, adevărul nu poate fi ascuns — odată ce Edur ocupă Bluerose, se va descoperi că clasa sa conducătoare deține sânge Andii.

'Probabil.'

Au tăcut o vreme, apoi Ahlrada Ahn a spus: „Nu am nicio ură specială pentru tine, Trull Sengar. Ura mea este pentru toți Tiste Edur.'

'Am înțeles.'

'Tu? Uită-te la spectrurile din umbră. Fantomele care au fost legate de Edur, care sunt puse să lupte în acest război. Să găsească uitarea sub săbiile din oțel Letherii, fierul fatal împotriva căruia nu au nicio apărare. Ei sunt Tiste Andii, nuanțele celor care au căzut în acea trădare, demult.'

Demonul, Liliac, a vorbit. — Este adevărat, Trull Sengar. Wraiths sunt forțați, la fel de mult ca și noi Kenyll'rah. Ei nu sunt strămoșii tăi.

— La toate acestea, spuse Trull, nu pot face nimic.

Fără un alt cuvânt, se îndepărtă cu pași mari. Prin tabără, ocolită cu dibăcie de toți, calea lui apărând în fața lui lipsită de orice obstacol, parcă de mâna vrăjitoriei. Trull nu era imun la regret. I-ar fi plăcut să-și ia înapoi acel moment în care își pierduse controlul, când ultrajul îi răzbătuse. Femeia avusese dreptate, presupunea el. Rănitul Edur trebuie vindecat în primul rând. Nu era timp pentru demoni. Nu ar fi trebuit să o lovească.

Nimănui nu i-a păsat de motivele lui. Faptul era de neiertat, pe cât de simplu.

S-a apropiat de cortul de comandă.

Și am văzut că au sosit călăreții pe care îi văzuseră mai devreme pe

drum.

Printre ei, Uruth, mama lui.

Ea stătea lângă calul ei.

Din cort a ieșit frica și s-a îndreptat spre ea.

Uruth vorbea când Trull a sosit.'. . . abia ma pot suporta. Dacă rămânem fără mâncare în marșul nostru spre sud, permiteți-mi să fiu primul care sugerează să sacrificăm caii. L-a observat pe Trull și l-a înfruntat. 'Tu ai facut

greșeli groaznice, fiule. Cu toate acestea, această reacție excesivă din partea femeilor din această tabără nu va fi tolerată. Eu trebuie să te sancţionez pe tine, nu pe ei. Și-a întors atenția asupra fricii. — Războinicii nu sunt decât copii? Mâinile murdare pe fustele mamei lor? Fratele tău Trull a dezvăluit lașitate pe câmpul de luptă?

— Nu, răspunse Fear, nu se pune problema curajul lui...

— Pentru tine și războinicii tăi, Frica, nimic altceva nu obține. Aș fi avut

m-am gândit mai bine la tine, fiul meu cel mare. Fratele tău a căutat vindecarea unui

tovarăș căzut...

— Un demon...

— Și nu s-au luptat demonii la High Fort? Nu mulți dintre ei și-au dat viața pentru a câștiga victoria? Vindecătorii trebuie să accepte dorințele războinicilor după o luptă. Ei nu trebuie să judece cine este vrednic de vindecare. Dacă aș fi fost aici, aș fi putut foarte bine să o lovesc pentru obrăznicia ei. Oare fiecare femeie Edur își va asuma acum defectele împărătesei noastre Mayen? Nu dacă am un cuvânt de spus în această chestiune. Acum, Frica, vei corecta atitudinile războinicilor tăi. Le vei aminti de faptele lui Trull în timpul călătoriei pentru a recupera sabia împăratului. Le vei spune să-și aducă aminte de știrea despre recolta Letherilor a focilor cu colți. Cel mai important, frică, nu te vei îndepărta de fratele tău. Îmi provoci cuvintele?

Părea o greutate imensă ridicată de frică, în timp ce el se îndreptă cu un zâmbet ironic. — N-aş îndrăzni, spuse el.

Trull a ezitat, apoi a spus: „Mamă, furia fricii față de mine a fost din cauza dezacordului meu cu necesitatea acestui război. Am fost neglijent în a-mi exprima obiecțiile...

„O criză de loialitate față de împărat este un lucru periculos”, a spus Uruth. „Frica a fost corectă să fiu furios și nici nu sunt mulțumit de cuvintele tale. Numai împăratul are puterea de a opri această cucerire și nu va face asta. Nici Frica, nici eu, nici nimeni altcineva, Trull, nu suntem capabili să răspundă îndoielilor tale. Nu vezi asta? Numai

Rhulad, iar el nu este aici.

— Înțeleg, spuse Trull. S-a uitat la Frica. — Frate, îmi cer scuze. Îmi voi păstra cuvintele pentru Rhulad...

„Nu este interesat să-i audă”, a spus Fear.

'Cu toate acestea.'

S-au studiat unul pe altul.

Uruth oftă. — Destul de asta. Trull, acesta este demonul în cauză? Trull se întoarse spre locul în care stătea Lilac, la cinci pași în spate. 'Da.'

Mama lui s-a apropiat de demon. „Kenyll'rah, rudele tale încă mai stăpânesc peste tine pe tărâmul tău de acasă?”

Un încuviințare cu respect. — Tiranii rămân, stăpână, căci războiul continuă. — Cu toate acestea, nu ai fost soldat.

Lila a ridicat din umeri. — Până și Kenryll'ah trebuie să mănânce, stăpână.

„Am găsit puțini soldați printre cei pe care i-am chemat”, a spus Uruth.

— Pierdem războiul. Patru dintre turnurile Kenryll'ah au căzut. Navele Korvalahrai au fost văzute mult în susul râului Chirahd.

— Trebuie să plec să mă alătur împăratului mâine dimineață, spuse Uruth. — Ceea ce ne părăsește în noaptea asta.

'Pentru ce?' întrebă Trull.

— O conversație cu un tiran Kenryll'ah, răspunse ea, cu privirea încă asupra demonului. — Poate că a venit timpul pentru o alianță oficială.

Liliac a vorbit. — Nu sunt mulţumiţi de furturile tale, Tiste Edur.

Uruth se întoarse. — Ești un țăran, demon. Tot ce am nevoie de la tine este calea către tărâmul tău. Păstrează-ți părerile pentru tine.

Trull și-a privit mama intrând în cortul de comandă. S-a uitat la Frica și l-a văzut pe fratele său uitându-se la el.

— Ai venit aici să vorbești cu mine despre ceva?

Trull ezită, apoi spuse: — Războinicii mei sunt pe cale să vină la tine căutând un nou comandant. M-am gândit să-i anticipez prin demisie.

Frica a zâmbit. „Demisia.” Presupun că acum suntem într-adevăr o armată. La moda Letherii. Sergenți, locotenenți, căpitani.

— Și comandanți.

— Nu vor fi demisii, Trull.

'Foarte bine. Așteptați-vă ca Canarth să solicite o audiență în curând.

„Și va avea unul, deși nu va pleca mulțumit”. Frica s-a apropiat. „În curând ne vom alătura fraților noștri. Știu că vei avea cuvinte pe care vei dori să le spui lui Rhulad. Ai grijă, Trull. Nimic nu este ca odinioară. Oamenii noștri s-au schimbat.

— Văd asta, Frica.

— Poate, dar nu înțelegi asta. 'Tu?' a provocat Trull.

Frica ridică din umeri, nu răspunse. O clipă mai târziu, se întoarse la cortul său de comandă.

— Mama ta, spuse Lilac, ar juca un joc periculos.

— Acesta este jocul împăratului, Liliac, spuse Trull. S-a confruntat cu demonul. — Oamenii tăi sunt în război pe tărâmul tău natal?

— Sunt un aruncător de plase.

— Cu toate acestea, dacă va fi nevoie, stăpânii tăi tirani te-ar putea chema în serviciul militar.

— Kenryll'ah au domnit de mult timp, Trull Sengar. Și au slăbit de complezență. Ei nu-și pot vedea propria moarte iminentă. Este întotdeauna felul lucrurilor, o asemenea orbire. Oricât de lungă și de perfectă ar fi succesiunea imperiilor și civilizațiilor căzute atât de clar scrise în trecut, credința rămâne că ai cuiva vor trăi pentru totdeauna și nu sunt supuse regulilor de neînfrânat de dizolvare care leagă întreaga natură. Ochii mici și calmi ai demonului se uitară în sus la Trull. „Sunt un aruncător de plase. Tiranii și împărații se ridică și cad. Civilizațiile înfloresc apoi mor, dar există întotdeauna turnători de plase. Și lucrătorii pământului și păstorii pe pășuni. Suntem acolo unde începe civilizația, iar când se termină, suntem acolo pentru a o începe din nou.

Un discurs curios, reflectă Trull. Înțelepciunea țăranilor a fost rareori exprimată într-un mod atât de clar. Chiar și așa, pretențiile la adevăr erau nenumărate. — Doar dacă, Liliac, toţi turătorii, cultivatorii şi păstorii sunt morţi.

— Nu am vorbit despre noi, Trull, ci despre sarcinile noastre. Kenyll'rah, Edur, Letherii, eurile nu sunt eterne. Doar sarcinile.

— Dacă nu e totul mort.

„Viața se va întoarce, în cele din urmă. Întotdeauna o face. Dacă apa este murdară, va găsi apă nouă.

— Mama mea a spus că se va folosi de tine pentru a-și modela o cale, spuse Trull. — Cum se va face asta?

„Voi fi sacrificat. Sângele meu va fi calea.

— Nu te-am vindecat doar pentru a te sacrifica, Liliac. —

Nu poți face nimic, Trull Sengar.

'Trebuie sa fie. Nu există nicio modalitate de a te elibera?

Demonul a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Sângele tău poate crea o nouă legătură. Eu pentru tine, cu excluderea tuturor celorlalte. Atunci ai putea să-mi porunci.

'A face ceea ce? Să te întorci pe tărâmul tău?

'Da.'

— Și atunci ai putea fi chemat din nou?
— Numai de tine, Trull Sengar.

— M-ai avea drept stăpân, Liliac?
„Alternativa este moartea”.

— Ceea ce ai spus mai devreme că ai prefera
sclavia. — Între alegerile de a lupta în acest război
sau de a muri, da. — Dar întoarcerea acasă. . .'

— Asta e de preferat tuturor celorlalte, Trull Sengar.

Tiste Edur și-a scos cuțitul. 'Ce trebuie sa fac?'

Trull a intrat în cortul de comandă puțin mai târziu. I-a găsit pe Fear și Uruth în camera centrală. 'Mamă.'

Ea se întoarse, se încruntă. 'Ce ai facut?'

— Mi-am trimis demonul departe. Va trebui să găsești altul.

Privirea ei a căzut spre mâna lui stângă, îngustată asupra tăieturii late, încă picurătoare, peste palmă. 'Înțeleg. Spune-mi, fiule, sfidarea ta nu se va sfârși niciodată?

— Am plătit un preț mare pentru a salva
viața acelui demon. — Ce-i cu asta?

— Ai intenționat să-l folosești pentru a-ți crea calea către
tărâmul lui... — Și?

„Pentru a face asta, ar trebui să-l sacrifici...”

— Demonul ți-a spus asta? A mințit, Trull. De fapt, uciderea lui i-ar fi întrerupt legătura cu propria lume. Te-a înșelat, fiule. Dar acum sunteți obligați, voi doi. Poți să-l invoci înapoi și să-ți dai pedeapsa.

Trull îşi înclină capul, apoi zâmbi. — Știi, mamă, cred că și eu aș fi

făcut la fel, dacă aș fi în locul lui. Nu, l-am trimis acasă și acolo va rămâne.

— Unde s-ar putea să se poată găsi luptând într-un
alt război. — Nu trebuie să decid eu, spuse Trull,
ridicând din umeri.

— Ești greu de înțeles, spuse Uruth, iar efortul mă obosește. — Îmi pare rău, spuse Trull. „Voi încerca această alianță cu tiranii demoni – ce caută împăratul de la ea? Ce plănuiește Rhulad

ofertă în schimb?

— Ești cu adevărat interesat, fiule?

'Eu sunt.'

Uruth îi aruncă o privire lui Fear, apoi oftă. — Korvalahrai sunt navigatori. Ei ajung în ținuturile Kenryll'ah printr-un râu vast și chiar și acum se apropie de inimă într-o flotă care transportă toate Korvalahrai. Puterea lui Rhulad este de așa natură încât poate devia acel râu, pentru o vreme. Flota invadatoare va fi distrusă în conflagrație. Realizarea unui astfel de lucru ar servi la rândul său și nevoilor Edur. În schimb, ni se dau mai mulți demoni pentru războiul nostru, poate un Kenryll'ah minor sau doi, care sunt mult mai versați în artele luptei decât subiectul lor Kenyll'rah.' S-a întors spre Frica. — Voi avea nevoie de un alt demon.

'Foarte bine.'

— Și apoi, un loc de singurătate.

Frica dădu din cap. — Trull, întoarce-te în compania ta.

În timp ce se întorcea spre locul unde erau tabăra războinicii lui, Trull se trezi zâmbind. Plăcerea lui Liliac, cu câteva clipe înainte de a dispărea, fusese copilărească. Cu toate acestea, mintea demonului nu era simplă. Trebuie să fi știut că exista riscul ca, la descoperirea înșelăciunii, Trull să o cheme înapoi într-un acces de furie și să-i pună pedepse groaznice. Din anumite motive, Lilac ajunsese la concluzia că un astfel de eveniment era puțin probabil.

Slăbiciunea mea, atât de clară și evidentă, chiar și un demon ar putea să o vadă.

Poate că nu era un războinic până la urmă. Nu un adept al comenzilor, capabil să îndepărteze toate gândurile inutile în serviciul cauzei. Nici un lider care să meargă înainte, cu certitudine un foc orbitor atrăgând pe toți cu el.

Mai rău încă, era suspicios de transformarea lui Rhulad. Frica, în

tinerețe, nu arătase nimic din aroganța lui Rhulad, din pozițiile și pozițiile lui – toate acestea ar putea să se potrivească bine unui lider de războinici, dar nu în felul în care Frica îi conducea pe războinici. Rhulad fusese fanfaș, în timp ce Frica era încredere liniștită, iar Trull nu era sigur dacă acea trăsătură esențială de caracter se schimbase la Rhulad.

Nu apartin.

Realizarea l-a șocat, i-a încetinit pașii. Se uită în jur, simțindu-se brusc pierdut. Aici, în mijlocul propriului popor.

Tiste Edur s-au schimbat. Dar nu am.

La sud, peste regiunea cunoscută sub numele de Swath, un tuf defrișat care făcuse odată parte din Pădurea Crimei, pe lângă orașul incendiat Siege Place și pe Pista de observație care urcă încet spre dealurile din Lookout Climb. Trei zile traversând vechile dealuri – un lanț complet dezfundat de capre sălbatice – pe Moss Road. Mers spre nord-est de-a lungul malurilor râului Moss până la orașul vad Ribs.

Forțele Letherii în retragere au dezbrăcat zona rurală înaintea împăratului și a armatei sale. Cachetele de hrană și materiale militare despre care știa Hull Beddict au fost toate golite. Dacă nu ar fi fost wraiths-ul din umbră, aprovizionarea armatei Tiste Edur ar fi fost imposibilă - invazia s-ar fi blocat. Inacceptabil, hotărâse Rhulad. Inamicul se clatina. A fost necesar să se mențină așa.

Udinaas și-a amintit că a mâncat anghilă afumată din Moss River, cândva când nava comercială acostase în Dresh. Delicios, odată ce te obișnuiești cu pielea blană, care trebuia mestecată, dar nu înghițită. De atunci auzise, de la un alt sclav, că anghilele fuseseră transplantate în lacul Dresh, producând o tulpină care era și mai mare și mai urâtă. S-a dovedit că acele anghile capturate în râul Moss erau tinere și puține au ajuns vreodată la vârsta adultă, deoarece în râu exista o specie de pești răpitori cu fălci ras. Nu există astfel de pește în lacul Dresh. Adolescenții înotători din Dresh au început să dispară înainte ca cineva să-și dea seama că anghilele adulte sunt responsabile. Peștii cu fălci ras au fost scoși din râu și aruncați în lac, dar comportamentul lor s-a schimbat, transformându-i în hrănitori frenezi. Înotătorii adulți din Dresh au început să dispară. Sclavul care a povestit toate acestea a râs și a terminat cu: „Așa că au otrăvit tot lacul, au ucis totul. Și acum nimeni nu poate înota în el!

Din aceasta, a presupus Udinaas, s-ar putea trage diverse lecții, dacă cineva ar fi înclinat să tragă lecții din multiple acte de prostie.

Tabăraseră pe drum, la o zi de marș la vest de Ribs. Împăratul suferea de un fel de febră. Vindecătorii îl îngrijeau și

ultimul pe care îl auzise Udinaas, Rhulad dormea. Era după-amiaza târziu, iar lumina soarelui picta suprafața râului în roșu și auriu.

Udinaas mergea de-a lungul șuviței pietroase, aruncând pietre în apă din când în când, spulberând nuanțele groaznice. În momentul de față, nu se simțea nimic ca un sclav sau un Îndatorat. A mărșăluit în umbra împăratului, ca să vadă toți, să se mire toți.

A auzit cizme scrâșnind de pietricele și s-a întors să-l vadă pe Hull Beddict coborând pe șuviță. Un om mare, pe care fiecare muşchi supradimensionat părea să se chinuie, cumva. Era și febră în ochi, dar, spre deosebire de Rhulad, această căldură nu avea nimic de-a face cu boala. — Udinaas.

Sclavul l-a privit pe bărbat apropiindu-se, luptându-se cu îndemnul instinctiv către respect. La urma urmei, timpul pentru asta era trecut. Pur și simplu nu era sigur ce era în locul lui.

— Te-am căutat.

'De ce?'

— Starea împăratului . . .'

Udinaas a ridicat din umeri. — O febră de
mlaștină, nimic mai mult... — Nu vorbeam despre
asta, sclave. — Nu sunt sclavul tău, Hull Beddict.

'Îmi pare rău. Ai dreptate.'

Udinaas a mai strâns o piatră. A șters nisipul de pe partea inferioară înainte de a-l arunca peste apă. L-au privit stropind, apoi Udinaas a spus: — Înțeleg nevoia ta de a te deosebi de ceilalți Letherii care mărșăluiau cu această armată. Chiar și așa, suntem cu toții obligați la servitute, iar nuanțele variate ale acesteia nu sunt la fel de relevante cum au fost cândva.

Poate ai o idee, Udinaas, dar nu prea înțeleg la ce vrei să ajungi.

Și-a îndepărtat nisipul din mâini. „Cine mai bine să-i învețe pe Letherii proaspăt cuceriți decât pe sclavii Letherii originari ai Edur?”

— Atunci anticipezi un nou statut pentru tine și tovarășii tăi sclavi?
'Poate. Cum să conducă Tiste Edur? Rămân multe de răspuns,

Hull Beddict. Înțeleg că intenționați să vă implicați în acea remodelare specială, dacă puteți.

Zâmbetul bărbatului era acru. — Se pare că voi avea un rol mic sau deloc în mare parte, Udinaas.

— Atunci Errantul se uită bine la tine, spuse Udinaas.

— Nu sunt surprins că s-ar putea să o vezi așa.

— Este o pierdere de timp, Hull Beddict, să faci planuri complicate de restituire. Ceea ce ai făcut înainte, tot ce ai făcut înainte — greșelile, deciziile proaste — sunt morți, pentru toți, în afară de tine. Niciuna dintre ele nu a cumpărat o pretenție viitoare la glorie, niciuna nu ți-a *câștigat* nimic.
— Nu a ascultat împăratul sfatul meu?

„În acest război? Când i se potrivea. Dar am încredere că nu aștepți nicio considerație în schimb. Udinaas se întoarse, întâlni privirea lui Hull. — Ah, cred că ești.

— Reciprocitate, Udinaas. Cu siguranță, Tiste Edur înțeleg asta, deoarece este atât de esențial în propria lor cultură.

„Nu există reciprocitate atunci când arăți așteptări. Hull Beddict. *Puf!* Dispare. Și asta a fost doar punctul meu mai devreme: există multe despre care noi poate preda viitorul cucerit Letherii.'

— Sunt legat de sânge de Binadas, spuse Hull, totuşi mă acuzi de insensibilitate faţă de obiceiurile Tiste Edur. Expresia lui era iritară. „Nu sunt adesea pedepsit în astfel de lucruri. Îmi aduci aminte de Seren Pedac.
— Achizitorul care te-a escortat? Am văzut-o în Trate. Hull se apropie,
brusc intenționat. — În timpul bătăliei?

Udinaas dădu din cap. „Era într-o formă proastă, dar în viață. Și-a găsit o escortă demnă – nu mă îndoiesc că încă mai trăiește.

— O escortă a ei? OMS?'

'Nu sunt sigur. Străinii. Unul dintre ei a ucis pe Rhulad și pe frații săi aleși. Udinaas a mai strâns o piatră. — Uită-te la asta, Hull Beddict, un râu de aur. Curgând în apusul soarelui. A aruncat piatra, a spart perfecțiunea oglindită. Pe moment.

— Ai fost martor la uciderea aia.

'Am facut. Oricine ar fi fost acel străin, era
înspăimântător. — Mai terifiant decât întoarcerea lui
Rhulad?

Udinaas nu spuse nimic o vreme, apoi se îndepărtă, până la malul apei. S-a uitat în adâncuri, a văzut fundul noroios care roia de anghile nou-născute. — Știi ce urmează, Hull Beddict?

'Nu. Tu?'

— Lacul Drish. Asta urmează.

'Nu înțeleg.'

'Nu contează. Nu mă deranjează, Hull Beddict. Bine. Ar fi bine să mă întorc. Împăratul este treaz.

Hull l-a urmărit de pe șuviță. — Lucruri de genul acesta, spuse el. — E treaz. De unde ştiţi?'

— O agitație în umbră, spuse Udinaas. „Rhulad face lumea să tremure. Ei bine, se amendă el, o mică parte din asta. Dar este în creștere. În orice caz, febra i s-a rupt. Este slab, dar alert.

— Spune-mi, spuse Hull în timp ce intrau în tabăra vastă, despre Feather Witch.

Udinaas se strâmbă. 'De ce?'

— Nu mai este sclava lui Mayen. Ea îi slujește acum pe vindecătorii Edur. Asta a fost treaba ta?

— Comanda împăratului, Hull Beddict.

— Nu pretindeți nicio influență asupra lui? Puțini ar crede
asta acum. 'Reciprocitate.'

— Și în schimb, ce îi dai lui Rhulad?

Prietenie. — Nu-l sfătuiesc, Hull Beddict. Nu caut să-l influențez. Nu pot să vă răspund la întrebare. *Mai degrabă, nu o voi face.*

— Ea afectează să aibă doar ură pentru tine, Udinaas. Dar nu sunt convins.

— O, eu sunt.

— Cred că, poate, ți-a dat inima ei. Totuși, s-ar lupta cu ea, pentru toate interdicțiile și prejudecățile fără rost ale poporului nostru. Care este valoarea datoriilor tale, Udinaas?

'Datoria mea? Datoria tatălui meu. Șapte sute douăzeci și două de docuri, din ziua în care am fost luat ca sclav.'

Hull întinse mâna și îl opri. 'Asta e?'

— Un Beddict ar putea foarte bine să spună asta. Pentru majoritatea Letherilor, asta este de netrecut.

Mai ales având în vedere interesul. Udinaas a reluat mersul.

Hull a venit alături de el. — Cine o ţine?

— Un creditor minor în Letheras. De ce întrebi?

— Numele împrumutătorului?

— Huldo.

— Huldo. După o clipă, Hull pufni.

— Ți se pare amuzant?

'Fac. Udinaas, fratele meu Tehol *deține* Huldo.

— Poate o dată. Din câte am înțeles, Tehol nu deține nimic în zilele noastre.

— Să-ți spun o poveste despre fratele meu. Avea, cred, în jur de zece ani, când o datorie a familiei a fost cumpărată de un creditor deosebit de lipsit de scrupule. Planul era să ne obligăm să renunțăm la o anumită deținere și așa s-a numit datoria. Nu am putut plăti, nu toate odată, și bineînțeles că împrumutatorul știa asta. Acum, la vremea aceea, toți presupuneau că Tehol era la școală în fiecare zi în timpul acestei crize și, într-adevăr, că, oricât de tânăr era el, habar nu avea de problemele în care se aflau părinții noștri. Abia mult mai târziu au apărut anumite fapte. la lumină. Faptul că Tehol și-a plătit o datorie proprie, față de tutorele său. Nimic mare, dar a reușit să-l constrângă pe tutore să nu spună nimic despre absențe, în timp ce își desfășura o afacere proprie la o curgere de pe râu. Doi angajați, ambii Nerek, cerneau canalizarea. Această ieșire specială a provenit dintr-un district moșier - extraordinar ce comori ar putea fi recuperate. Bijuterii, mai ales. Inele, cercei, perle. În orice caz, părea că a existat o excepție, un colier, iar rezultatul a fost Tehol și cei doi angajați ai lui Nerek s-au trezit brusc înroșiți...

— Prin vânzarea colierului?

— O, nu, din recompensă. Afacerea lor era returnarea obiectelor pierdute. La scurt timp după aceea, creditorul care presă asupra familiei noastre a primit plata integrală a datoriilor noastre și, ulterior, a fost evidențiat financiar când au fost chemate o mulțime de acțiuni pe *el* .

a mormăit Udinaas. — Patroni recunoscători, într-adevăr.

'Probabil. Nu am aflat niciodată. Și Tehol nu a explicat niciodată un lucru al naibii. Mi-a luat mai bine de un an să pun o parte din ele. Ideea mea este, Udinaas, geniul lui Tehol este de genul diabolic. Sărace? Nicio sansa. Te-ai retras din afaceri? Imposibil. Acum sunt destul de priceput să-mi urmăresc fratele, vezi. Huldo nu este singurul creditor pe care îl deține Tehol.

— Deci, spuse Udinaas în timp ce se apropiau de cortul împăratului, sunt îndatorat către Beddicts.

— Nu mai, spuse Hull. — Îl curăţesc. Chiar acum. Sunt sigur că Tehol mă va ierta, presupunând că voi avea vreodată ocazia să-l încolțesc.

Udinaas se uită la bărbat. Apoi a dat din cap. 'Înțeleg. Reciprocitate.' — Sunt fără așteptări, Udinaas. 'Bun. Știam că înveți rapid.

Hull Beddict se opri în faţa intrării. — Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, spuse el.

Udinaas a ezitat, apoi a zâmbit.

Așezat pe tronul său, cu sudoarea curgând între și peste monedele de aur de pe față, gât și piept, o perspectivă îngrozitoare îi ardea în ochi, împăratul tremura parcă turbat. — Udinaas, a grămăit el. — După cum puteți vedea, suntem bine.

— Aceste ţinuturi de sud, Împărate, deţin boli ciudate... — Nu eram bolnavi. Eram . . . călător.'

Erau singuri în cameră. Hannan Mosag supraveghea războinicii, unde unele vechi vâlvă între triburi amenințau să rupă unitatea. Mayen era închisă printre femei, pentru că se spunea că Uruth Sengar va veni, chemat prin K'risnan. Aerul din cort mirosea a sudoare acră.

— O călătorie lungă și dificilă, deci, spuse Udinaas. — Îți dorești niște vin? Alimente?'

'Nu. Nu încă. Avem . . . făcut ceva. Un lucru groaznic. Pentru a realiza o alianță. Când vom lovi armata Letherilor în afara Letheras, veți vedea ce a fost câștigat astăzi. Noi suntem . . . mulţumit. Da, mulțumit.

— Cu toate acestea, speriat. Prin puterea ta.

Ochii pâlpâiră, aţintiţi asupra lui Udinaas. — Putem să vă ascundem puțin, se pare. Da, speriat. Noi . . . eu. . . au înecat o lume întreagă. Un fragment din Kurald Emurlahn, pe care navele noastre vor călători în curând. Căutăm rudele noastre pierdute. Și . . . campioni.' Își gheare în față. — *Am înecat o lume.*

Subiectul avea nevoie de abatere, Udinaas a decis „Campioni? Nu înțeleg, împărat.

Un moment de revenire, apoi un încuviințare din cap. — Dușmani demni, Udinaas. Luptători pricepuți, capabili să ne omoare. Sunt necesare.

— Pentru ca puterea ta să crească și mai puternică.

'Da. Mai puternic. Este necesar. Sunt necesare atâtea lucruri, acum. . .' Udinaas a riscat să arunce o privire în altă parte când a spus:

„Atunci, este corect să te temi,

Împărat.'

'Este? Explica.'

„Frica vorbește despre înțelepciune. Recunoașterea responsabilității.'

'Înţelepciune. Da, așa trebuie să fie, nu-i așa? Nu ne gândim la asta înainte. Ne temem, pentru că devenim înțelepți.

Oh, bietul băiat. Cum pot face acest lucru? 'Cum vei incita pe astea . . . campioni?

Rhulad tresări, apoi ridică sabia din mâna dreaptă. „Cine dintre ei se va îndepărta de o asemenea provocare? Cei care o fac nu merită să lupți. Sau, dacă sunt încă reticenți, vor fi constrânși. Această lume este vastă, Udinaas, mult mai vastă decât ai putea crede. Sunt alte meleaguri, alte imperii. Există popoare formidabile, rase. Vom căuta departe. Le vom găsi utile pentru noi. Și apoi, într-o zi, vom cuceri. Fiecare regat. Fiecare continent.

— Va trebui să-i înșeli pe acești campioni, împărat. Să crezi că a te ucide înseamnă victoria lor. Va trebui să faci să pară că ego-ul tău este cel care forțează astfel de provocări. Ei nu trebuie să știe nimic despre puterea sabiei, despre cerințele ei asupra ta.

— Da, spui adevărat, Udinaas. Împreună, vom modela viitorul. Nu vei dori de nimic.

— Împărate, nu vreau nimic acum. Nu am nevoie de promisiuni. Te rog, nu am vrut să jignesc prin asta. Am vrut să spun că nu e nevoie de promisiuni.

Durere bruscă în ochii întunecați ai lui Rhulad, o durere și o întristare care strică la Udinaas, undeva adânc înăuntru. Era tot ce putea face pentru a continua să întâlnească privirea împăratului.

— Am avea nişte vin, acum, Udinaas. Un ton de profundă tristețe. — Două pahare, pentru tine și pentru mine. Vom bea și ne vom gândi la nimic. Vom vorbi, poate, despre chestiuni fără importanță.

Udinaas s-a îndreptat cu pași mari la masa unde stătea un ulcior cu vin Letherii. — L-am vizitat o dată pe Dresh, spuse el în timp ce turna două căni pline. — Și am mâncat anghilă afumată Moss River. Vrei să-ți spun despre anghilele Moss River, Împărate? El a dus cele două cupe la Edur așezat pe tron.

— Este lipsit de importanţă?

Udinaas a ezitat, apoi a dat din cap. 'Este.'

— Atunci, da, Udinaas. Ne-ar.'

Seren Pedac și Crimson Guardsmen au călărit la galop. O jumătate de legă în față era orașul Dissent. Fusese cândva zidit, dar constructori locali

demontase cea mai mare parte din piatră cu mult timp în urmă. De atunci, orașul se dezvoltase într-un mod mai ales haotic, înghițind bunurile comune și fermele din apropiere. Dar acum Disidența era abia vizibilă, devorată la rândul său de cel puțin trei armate tabărate.

— Crimson Rampant Brigade, spuse Seren, scanând bannerele îndepărtate. — Batalionul cu centură de șarpe și Brigada Riven.

— Putem trece direct? întrebă Iron Bars.

Ea îi aruncă o privire, apoi dădu din cap. 'Așa cred. Scuzele mele. Sunt puțin șocat, atât. Dacă asta e tot ce a mai rămas din armatele de frontieră . . .'

„Terenul din față nu este ideal pentru o luptă”, a judecat Declarația. — Aș fi surprins dacă regele ar fi vrut să-i aștepte pe Edur aici. Vă puteți gândi la un alt loc în apropiere care ar putea fi mai potrivit?

— Brans Keep, pe dealurile, la câteva leghe nord-est de
Dissent. — Și Dissent este cel mai apropiat oraș
important? — În afară de Letheras însuși, spuse Seren.

— Atunci aceasta este o tabără temporară. Când Tiste Edur se vor apropia, acele trei armate vor mărșălui către Brans Keep. Presupunând că comandantul care le comandă are orice inteligență. În orice caz, Acquitor, alte forțe Letherii ar putea să aștepte deja acolo, la Brans Keep. Este o chestiune de logistică, să le păstrăm aici.

'Sper ca ai dreptate. Apoi, din nou, mă întreb dacă va face vreo diferență.

— Suntem departe de mare, Seren, spuse Iron Bars. Demonul acela pe care l-au înlănțuit Edur nu poate ajunge aici și asta uniformizează unele lucruri.

O încercare demnă, Iron Bars. — Încă o zi pentru păstrarea Out, atunci ar trebui să ajungem la Letheras a doua zi, cu mult înainte de amurg.

— Am putea să grăbim asta, Achizitor? Acești soldați au tabărat înainte, ar putea fi pregătiți să schimbe cai?

— Dacă insist, da.

— Pe baza dorinței tale de a vorbi cu
regele. 'Da.'

— Și tu vrei? Vorbește cu regele, adică.
'Nu.'

El nu spuse nimic o vreme, în timp ce ea aștepta. Apoi. — Și în Letheras, ce vei face după ce vei ajunge?

— Mă aştept să am nişte praf de făcut.

— Îmi pare rău?

„Casa mea este închisă. Nu am avut ocazia să trimit un mesaj personalului meu — toți doi.

— Asta nu sună foarte sigur – nimeni care să-ți păzească bunurile.
Ea a zâmbit. — Nu am nimic de valoare, Iron Bars. Hoții sunt
bineveniți

aceasta. Ei bine, aș prefera să-mi lase mobila — presupun că vecinii mei sunt suficient de harnici pentru a preveni așa ceva.

Avowed a privit înainte pentru o clipă. — Atunci, trebuie să plecăm de la compania dumneavoastră, achizitor. Pentru a lua legătura cu noul nostru angajator. Probabil că vom livra imediat după.

Înainte ca orașul să fie ocupat și sigilat. — Îmi
imaginez că da. — S-ar putea să fie loc la bord. . .'

— Eu sunt Letherii, Barele de Fier. Ea clătină din cap. — Cred că am terminat cu călătoriile pentru o vreme.

'De inteles. Oricum, oferta este deschisă.
'Mulțumesc.' *Așa că iată că alerg din nou.*

Corlo, călare în spatele lor, strigă: „Ușor cu asta, fetiță. Mockra este periculos când nu o controlezi.

Declaratul întoarse capul, o studie.

Ea a ridicat din umeri.

Capitolul douăzeci și doi

„Din șanț a ieșit un bătrân, o făptură Din noroi și vânturi sălbatice de toamnă care stăpânesc Ca un iepure pe un câmp bolovani, peste Și prin liniștea timpului dezlănțuit Ce se întinde răbdător și neașteptat în Locul unde se petrece bătălia, nemișcată și Niciodată. din nou corpuri în mișcare împrăștiate și Moartea răsucite ca limbi pierdute urmărind Glife contorsionate pe ușa unei căruțe, iar el Citi bine consecințele, scenariul dezarticulat Închiriază și dizolvă stâlpii de sine s-au prăbușit Ca niște turnuri de termite revărsate în jurul picioarelor sale dansante, și el strigă într-o revelație veselă adevărul pe care îl găsise, în aceste declarații cu carne roșie — „Este pace! El a țipat. — Este pace! si a fost

Nici un lucru greu, unde m-am aşezat în şa
Deasupra cărnii de cal cu ramuri de sare să-mi ridic arbaleta Ţinteşte şi dezlănţuie cearta, înghesuindu-l pe nebun La proclamaţia lui.
„Acum”, am spus eu, în Tăcerea care a urmat, „Acum, este pace”.

CU CĂCÂNA A SĂLUILOR _ _

F ISHER KEL T ATH

Pe dealuri care se înfruntau, ruinele mocnitoare din prima întindere în câmpia inundabilă joasă și plată dintre cele două armate ale Tiste Edur au venit în vederea unuia .

o alta. Wraiths roiau printre cenuşă, armele erau ridicate sus, strigăte triumfale străpungând aerul liniştit al dimineţii.

Convergența a fost, desigur, incompletă. Cea de-a treia forță, cea mai estică, condusă de Tomad Sengar și Binadas, încă mai lovea spre sud, pe Drumul Mappers, spre White Point. Se va uni cu aceste două armate, știa Trull, undeva aproape de Brans Keep, și acolo soarta lui Lether, și într-adevăr a imperiului Edur, va fi decisă într-o singură bătălie.

Stătea sprijinit de suliță, fără a simți nicio înclinație să-și unească vocea cu tumultul aprig care îl zguduia din toate părțile. Chiar la nord de ruinele din lunca inundabilă de dedesubt, o sută sau mai mulți grauri zburau și se învârteau, propriile strigăte înecate, un detaliu care le transforma într-un fel dansul într-un spectacol febril, de coșmar.

În linia îndepărtată de războinici de vizavi, un spațiu se degaja, un singur standard dominant se clătina înainte, sub el o siluetă fulgerând cu aur, ținând înaltă o sabie.

Strigătele de război s-au dublat.

Trull tresări la sunetul asurzitor. Și-a îndepărtat privirea de la Rhulad de pe acel deal îndepărtat și o văzu pe Frica apropiindu-se.

'Trull! B'nagga, tu și cu mine — caii ne așteaptă — mergem acum la împăratul nostru!

Dădu din cap, neliniștit de ferocitatea evidentă în ochii lui Fear. — Mai departe, frate.

Călătoria până la armata lui Rhulad a fost o experiență ciudată. Lui Trull nu-i plăceau atât de mult caii; și îi plăcea și mai puțin să le călărească. A fost zguduit din nou și din nou, zguduind scena din toate părțile. Au străbătut pământul ars, grămezi de rămășițe de animale măcelărite căptușind urmele care se apropiau de oraș. Iar vuietul războinicilor era un val în spatele lor, împingându-i mai departe.

Apoi, la jumătatea drumului, senzația s-a schimbat, s-a învârtit în întregime, în timp ce vocile războinicilor din armata împăratului îi cuprinse. Caii lor s-au refuzat și a fost o luptă să-i facă să reia

apropierea.

Pe măsură ce urcau panta, Trull îl vedea mai clar pe fratele său Rhulad. El abia se putea recunoaște, strângând acum sub greutatea monedelor. Fruntea îi era expusă, dezvăluind pielea de culoarea zăpezii murdare, contrastul întunecându-i gropile ochilor. Dinții îi erau descoperiți, dar părea la fel de mult o grimasă de durere ca orice altceva. Hannan Mosag se ridică

în stânga împăratului, în dreapta sclavul Udinaas. Hull Beddict era poziționat la trei pași în spatele Regelui Vrăjitor. Mayen și Uruth nu erau văzute nicăieri.

Ajunși, s-au reținut și au descălecat. Sclavii păreau să conducă caii departe.

Frica înainta cu pași mari în genunchi înaintea împăratului. Peste vale, un alt val de sunet.

— Fratele meu, spuse Rhulad cu vocea lui răgușită și frântă. — Ridică-te înaintea noastră. Împăratul s-a apropiat și a așezat o mână cu o monedă pe umărul fricii. — Trebuie să-ți spun multe, dar mai târziu.

— După cum porunci, împărat.

Ochii bântuiți ai lui Rhulad se mutară. — Trull.

Îngenunche și studie pământul în fața lui. 'Împărat.'
'Creştere. Avem cuvinte și pentru tine. *Fără îndoială.*
— Mama a sosit cu bine?

Un fulger de iritare. 'Ea a facut.' Părea că îi va spune ceva mai mult lui Trull, dar apoi s-a răzgândit și s-a confruntat cu B'nagga. — Jheck sunt bine, B'nagga?

Un rânjet feroce. — Ei sunt, împărat.

'Suntem încântați. Hannan Mosag ți-ar vorbi despre minciuna iminentă a bătăliei. A fost pregătit un cort pentru astfel de chestiuni. Hull Beddict ne-a desenat hărți detaliate.

B'nagga se înclină, apoi se îndreptă spre Regele Vrăjitor. Cei doi au plecat, urmați de Hull Beddict.

— Frații noștri, spuse Rhulad, cu sabia tremurând în mâna stângă. „Vino, vom lua mâncare și băutură în propriul nostru cort. Udinaas, precede-ne.

Sclavul intră cu pași mari în masa de războinici. Edur s-a topit înaintea nedescrisului Letherii, iar în urma lui au mers împăratul, Frica și Trull.

Au ajuns la cortul de comandă la scurt timp mai târziu, după ce au străbătut un bulevard împrejmuit în carne și oase, fluturând armele și strigăte de război frenetice. Wraiths stăteau de pază de fiecare parte a intrării. De îndată ce sclavul și cei trei frați au intrat, Rhulad se întoarse și îl opri pe Trull cu o mână. — Cât de departe ai de gând să mă împingi, Trull?

Se uită în jos la mâna lipită de piept. — Se pare că tu ești cel care împinge, Rhulad.

Un moment de tăcere încordată, apoi fratele său lătră în râs și se dădu înapoi. — Cuvinte din trecutul nostru, da? Așa cum am fost cândva, înainte. . .' un val de sabie, „toate acestea”. Privirea lui răvășită se fixă pe Trull pentru o clipă. — Ne-a fost dor de tine. Îi zâmbi fricii. — Mi-a fost dor de voi amândoi. Udinaas, găsește-ne niște vin!

— O băutură Letherii, spuse Fear.

— Am dobândit un gust pentru el, frate.

Trull și Frica l-au urmat pe Rhulad în camera interioară, unde sclavul turna deja trei căni de vin negru în pahare de argint și aur făcute de Letherii. Trull se simțea dezechilibrat, spargerea bruscă a fațadei lui Rhulad șocându-l, rănindu-l undeva înăuntru din motive pe care nu le putea înțelege imediat.

Evitând tronul care domina centrul camerei, împăratul s-a așezat pe un scaun cu trepied din piele lângă masa încărcată cu mâncare de-a lungul unui perete. Două scaune identice îl flancau. Rhulad gesticulă. „Veniți, fraților, stați cu noi. Știm, înțelegem bine, părea că tot ce eram nu era decât cenușă, iar dragostea pe care o împărtășim, ca frați, era atât de tristă încordată, atunci.

Trull a văzut că până și Frica era uluită, în timp ce se așezară pe scaunele joase.

— Nu trebuie să fugim de amintirile noastre, spuse Rhulad, în timp ce Udinaas îi aducea ceașca. — Sângele rudelor nu trebuie să ardă întotdeauna, fraților. Trebuie să fie momente când pur și simplu. . . ne încălzește.'

Frica i-a dres glasul. 'Avem . . . mi-a fost dor şi de tine, împărat... — Ajunge! Fara titluri. Rhulad, așa că tatăl nostru m-a numit, așa cum i-a numit pe toți ai lui

fii, fiecare pe rând din oștirea strămoșilor liniei Sengar. Este prea ușor de uitat.

Udinaas a pus o ceașcă în mâna lui Fear. Degetele închise de la sine. Trull ridică privirea când sclavul se apropia de el cu ultima ceașcă. A întâlnit

ochii Letherii, a fost uimit de ceea ce a văzut în ei. A întins mâna și a

acceptat vinul. — Mulţumesc, Udinaas.

O tresărire din partea lui Rhulad. — El este al meu, spuse el cu o voce strânsă.

Trull făcu ochii mari. — Desigur, Rhulad.

'Bun. Da. Frica, trebuie să-ți spun despre Mayen.

Aplecându-se încet pe spate, Trull studie vinul tremurând în cupa din mâinile lui. Privirea sclavului, mesajul pe care părea să-l transmită. *Totul e bine.*

— Nu am văzut-o mai devreme, se aventură Fear ezitant. . .'

— Nu, nici mama noastră. Mayen a fost rău. Rhulad îi aruncă lui Fear o privire nervoasă. — Îmi pare rău, frate. nu ar fi trebuit. . . nu ar fi trebuit să facă asta. Și acum, ei bine, vezi. . .' Își scurge vinul dintr-o singură mișcare. — Udinaas, mai mult. Spune-i. Explică, Udinaas, ca Frica să înțeleagă.

Sclavul a umplut din nou paharul, apoi s-a dat înapoi. — Este însărcinată, spuse el, întâlnind privirea lui Fear. „Nu există nicio îndoială acum că inima ei îți aparține. Rhulad ar fi dorit altfel. La început, în orice caz. Dar nu acum. El intelege. Dar copilul, asta a îngreunat lucrurile. Complicat.'

Cupa din mâna lui Fear nu se mișcase în mod vizibil, dar Trull văzu că era aproape de a se vărsa, de parcă o amorțeală ar fi furat puterea membrului. — Continuă, reuși Fear.

— Nu există precedent, nu există reguli în rândul poporului tău, a reluat Udinaas. „Rhulad ar renunța la căsătoria cu ea, el ar anula tot ce s-a făcut. Dar pentru copil, înțelegi, Fear Sengar?
„Copilul acela va fi moștenitor...”

îl întrerupse Rhulad cu un râs aspru. — Niciun moștenitor, Fear. Vreodată. Nu vezi? Tronul va fi povara mea eternă.

Povară. Pe surorile, ce te-a trezit, Rhulad? Cine te-a trezit? Trull și-a îndreptat privirea înapoi spre Udinaas și s-a zguduit mental în seama bruscă. *Udinaas? Eu Aceasta . . . acest sclav?*

Udinaas dădea din cap, cu ochii încă ațintiți pe frica. „Războinicul care crește acel copil îi va fi tatăl, în toate lucrurile, cu excepția numelui. Nu va exista nicio înșelăciune. Toți vor ști. Dacă trebuie să existe un stigmat . . .'

— O să mă ocup de mine, spuse Fear. — Ar trebui să aleg să stau alături de Mayen, cândva soția împăratului, cu un copil care nu este al meu pe care să îl cresc ca primul născut al soției mele.

— Este cum spui tu, frică de Sengar, spuse Udinaas. Apoi s-a dat înapoi.

Trull se îndreptă încet, întinse mâna cu o mână și îndreptă ușor

paharul în strânsoarea fricii. Surprins, fratele lui se uită la el, apoi dădu din cap. — Rhulad, ce spune mama la toate astea?

— Mayen s-a pedepsit cu nectar alb. Nu este un lucru ușor de învins, așa ceva. . . dependenţă. Uruth se străduiește. . .'

Un geamăt blând al fricii, în timp ce închidea ochii.

Trull îl privi pe Rhulad întinzându-se de parcă ar fi vrut să atingă Frica, îl privi ezitând, apoi aruncă o privire spre Trull.

Cine a dat din cap. *Da. Acum.*

Un contact de moment, care părea să împuşcă Frica, deschizându-şi ochii.

— Frate, spuse Rhulad, îmi pare rău.

Frica studie chipul fratelui său cel mai mic, apoi spuse: „Ne pare rău tuturor, Rhulad. Pentru . . . atat de mult. Ce a spus Uruth despre copil? E bine?
— Fizic, da, dar ştie foamea mamei sale. Aceasta va fi . . . dificil. Ştiu, nu meriţi nimic din toate astea, frică...

— Poate, Rhulad, dar voi accepta povara. Pentru Mayen. Şi pentru tine.' Nimeni nu a mai vorbit după aceea, nu de ceva vreme. Şi-au băut vinul şi lui Trull i s-a părut că ceva era prezent, o parte din viaţa lui pe care o crezuse – nu dispăruse de mult, dar în primul rând inexistentă. S-au aşezat,

trei dintre ele. Fraţi şi nimic mai mult.

Afară a coborât noaptea. Udinaas a servit mâncare şi încă mai mult vin. Ceva mai târziu, Trull se ridică, alcoolul înmuia detaliile şi rătăci prin camerele cortului, plecarea lui abia sesizată de Rhulad şi Fear.

Într-o încăpere mică, zidită cu pânză, l-a găsit pe Udinaas.

Sclavul stătea pe un taburet mic şi îşi lua cina. El ridică privirea surprins de sosirea bruscă a lui Trull.

— Vă rog, spuse Trull, reluaţi masa. L-ai câştigat, Udinaas. — Îţi doreşti ceva de la mine, Trull Sengar? 'Nu. Da. Ce ai facut?'

Sclavul îşi înclină capul. 'Ce vrei să spui?' 'Cu .
. . l. Ce ai făcut, Udinaas? — Nu prea mult,
Trull Sengar.

— Nu, am nevoie de un răspuns. Ce eşti tu pentru el?

Udinaas a pus farfuria jos, a băut o gură de vin. — Un subiect căruia

nu se teme de el, presupun.

'Asta este. . .toate? Stai, da, înțeleg. Dar apoi mă întreb, de ce? De ce nu ți-e frică de el?

Udinaas oftă, iar Trull își dădu seama cât de epuizat era sclavul. — Voi, toţi Edur, vedeţi sabia. Sau aurul. Vezi . . . puterea. Puterea terifiantă și brutală. El a ridicat din umeri. — Văd ce ia de la el, ce

îl costă pe Rhulad. Eu sunt Letherii, până la urmă', a adăugat el cu o grimasă. Înțeleg noțiunea de datorie. El a ridicat privirea. — Trull Sengar, sunt prietenul lui. Asta e tot.' Trull l-a studiat pe sclav timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. „Nu-l trăda niciodată,

Udinaas. Nu.'

Privirea Letherilor s-a îndepărtat. A băut mai mult vin.

„Udinaas...”

— Te-am auzit, spuse bărbatul cu o voce zgomotătoare.

Trull se întoarse să plece. Apoi făcu o pauză și privi înapoi. „Nu vreau să plec în asemenea condiții. Deci, Udinaas, pentru ce ai făcut, pentru ce i-ai dat, mulțumesc.

Sclavul dădu din cap fără să ridice privirea. Se întinse să-și ia farfuria.

Trull se întoarse în camera centrală pentru a descoperi că Hannan Mosag sosise și vorbea cu Rhulad.

'. . . Hull crede că se află lângă un oraș în aval de aici. O călătorie de o zi, poate. Dar, împărate, o călătorie necesară totuși.

Rhulad își întoarse privirea, aruncând privirea spre peretele îndepărtat. — Armatele trebuie să continue. Către Brans Keep. Fără întârzieri, fără ocoliri. Voi merge, și Frica și Trull la fel. Hull Beddict, să ne ghideze. Udinaas, desigur.

— Un K'risnan, spuse Regele Vrăjitor, și noii noștri aliați demonici, cei doi Kenryll'ah.

— Foarte bine, și alea. Ne vedem la Brans Keep. 'Ce
este?' întrebă Trull. 'Ce s-a întâmplat?'

— Ceva a fost eliberat, spuse Hannan Mosag. — Și trebuie rezolvat.

— Eliberat de cine și în ce scop?

Regele Vrăjitor a ridicat din umeri. — Nu știu cine a fost responsabil. Dar presupun că a fost eliberat să lupte cu noi.

— Un fel de demon?

'Da. Îi pot simți doar prezența, voința. Nu pot să-l identific. Orașul se numește Brous.

— Trull dădu încet din cap. — Dacă Binadas ar fi cu noi, spuse el.

Rhulad ridică privirea. 'De ce?'

Trull zâmbi, nu spuse nimic.

După o clipă, Fear mormăi, apoi dădu din cap.

Rhulad se potrivea cu zâmbetul lui Trull. — Da, spuse el, dacă ar fi.

Hannan Mosag se uită pe rând la ei trei. 'Nu inteleg.' Râsul împăratului era aspru, doar puțin amar. 'Tu trimite-ne mai departe

o altă căutare, regele vrăjitor.

Hannan Mosag se albi vizibil.

Văzând asta, Rhulad râse din nou, de data aceasta pur amuzat.

După o clipă, atât Frica, cât și Trull i s-au alăturat, în timp ce Hannan Mosag îi privea pe toți neîncrezător.

Au băut prea mult vin, îşi spuse Trull mai târziu. Asta a fost tot. Mult prea mult vin.

Seren Pedac și Gardienii Crimson și-au îndrumat caii în jos de pe șosea, peste șanț și au tras frâu la marginea unui câmp verde. Avangarda Batalionului de Negustori ieșise de la porțile orașului, iar Dobânditorul o vedea în frunte pe Preda Unnutal Hebaz, călare pe un cal albastru-cenusiu, cu coama albă, care dădea capul iritat, cu copitele bătând de nerăbdare.

— Dacă nu este atentă, observă Iron Bars, acea fiară va începe să se zbată. Și se va găsi pe fund în mijlocul drumului.

— Asta ar fi într-adevăr un rău augur, spuse Seren.

După o clipă, Preda a reușit să liniștească calul.

— Înțeleg că avem ceva de așteptat înaintea noastră, a spus Iron Bars.

Cel puțin „Batalionul Regelui și Batalionul Negustorilor”. Nu știu ce alte forțe sunt în Letheras. N-aș crede că batalioanele și brigăzile de sud au avut timp să ajungă aici, ceea ce este regretabil. Se gândi o clipă, apoi spuse: „Dacă traversăm acest câmp, putem lua drumul fluviului și intra prin Fishers' Gate. Va însemna să traversez două treimi din oraș pentru a ajunge acasă la mine, dar pentru tine, Declarat, ei bine, probabil că nava cu care ești angajat va fi în apropiere.

Iron Bars ridică din umeri. — Te livrăm la ușa ta, achizitor. —

Nu este necesar...

„Chiar și așa, este ceea ce intenționăm să facem”.

— Atunci, dacă nu te superi. . .'

Poarta „Pescatorilor” va fi. Mai departe, achizitor.

Elementele din ariergardă ale Batalionului Regelui se întorseseră în hall dinaintea Domiciliului Etern și acum mărșăluiau pe Bulevardul celei de-a șaptea închideri. Regele Ezgara Diskanar, care fusese martor pe balconul Primei Aripi de la expedierea sa oficială a Preda în zorii zilei, în cele din urmă s-a rotit și și-a făcut drum înăuntru. Învestitura era pe cale să înceapă, dar Brys Beddict știa că mai avea ceva timp înainte ca prezența lui să fie necesară.

Patru dintre paznicii lui erau cu el pe balcon. Brys îi făcu un gest. — Găsește-mi un mesager.

'Da domnule.'

Brys așteptă, uitându-se peste oraș. Aerul era apăsător, cu mai mult decât umiditate și căldură. După trecerea ariergardei batalionului, puțini cetățeni s-au aventurat în urma acestuia. Bătălia de la Brans Keep era încă la câteva zile, dar se părea că majoritatea locuitorilor orașului – cei care au mai rămas – au ales să rămână în casele lor cât mai mult posibil.

A sosit mesagerul, o femeie pe care o angajate des și una în care știa că poate avea încredere.

— Trimite o misivă fratelui meu, Tehol, acasă la el.
— Va fi pe acoperișul lui?

— Așa mă aștept și acesta este mesajul: el trebuie să rămână acolo. Acum, un mesaj suplimentar, pentru fratele Shavankrat care păzește Tehol. Un nume. Gerun Eberict. Asta e tot.'

'Da domnule.'

— Du-te, atunci.

Ea a plecat repede. Brys păși cu pași mari pe coridorul îngust care urmărea lungimea aripii de pe al doilea nivel. La capătul îndepărtat, treptele coborau către o anticamera care făcea parte din complexul central de cupole. Acolo, l-a găsit pe Finadd Moroch Nevath, așezat pe o bancă de piatră.
— Brys, te-am așteptat.

— Nu prea mult, sper. Ce vrei de la mine, Finadd? —
Crezi în zei?

Surprins, Brys a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Mă tem că nu văd relevanța acestei întrebări”.

Moroch Nevath a băgat mâna într-o pungă de la șold și a scos o țiglă zdrobită, așa cum s-ar putea găsi printre cititorii pieței. — Când ai vorbit ultima oară cu Turudal Brizad?

— Prima consoartă nu a mai fost în palat, nici în palat, de ieri, spuse Brys. „Primul eunuc Nifadas a ordonat o percheziție amplă și s-a ajuns la concluzia că Turudal a fugit. Nu este deloc surprinzător... Moroch îi aruncă ţigla. Instinctiv, Brys o prinse cu mâna stângă. Se uită în jos la placa ceramică. Îngălbenită la margini, zăbrelită cu crăpături, ilustrația s-a redus la o serie de zgârieturi stilizate pe care Brys

cu toate acestea recunoscute. — Tigla Errantului. Ce-i cu asta, Moroch?

Soldatul se ridică în picioare. Slăbise, remarcă Brys, și părea să fi îmbătrânit zece ani de când s-a alăturat delegației tratatului. — A fost aici. Tot acest timp. Nenorocitul a fost chiar sub nasul nostru, Brys Beddict.

'Despre ce vorbesti?'

— Errantul. Prima consoartă. Turudal Brizad.'
'Acesta este . . . ridicol.'

— Am un cuvânt ceva mai dur pentru asta, Brys.

Campionul a îndepărtat privirea de la bărbatul care stătea în fața lui. — Cum ai ajuns la această concluzie extraordinară, Moroch?

— Au existat Turudal Brizad în fiecare generație – oh, nume diferite, dar el este. Scene pe tapiserii, tablouri. Mergi prin colecția regală, Brys, totul e pe hol, pe cale să fie mutat. Era chiar acolo, pentru ca oricine să poată vedea, dacă ar găsi motive să caute.

— Și ce motiv ai avut, Moroch?

O grimasă. — Mi-a cerut să fac ceva pentru el.

Brys mormăi. — El este un zeu. *Se presupune.* — De ce ar avea nevoie de ajutorul tău? — Pentru că spune că vei fi prea ocupat.

Brys se gândi la ultima sa conversație cu Turudal Brizad. . . . *sfârşitul obiectivităţii mele.* Așa ceva, în timp ce bărbatul se îndepărta. „Eu admite la unii. . . scepticism, Moroch Nevath.'

— Lasă-o deoparte pentru moment, Brys. Sunt aici să vă cer sfatul. Să presupunem ce este mai rău.

— Un zeu îți cere ajutorul? Presupun că trebuie luate în considerare posibilele motivații și consecințele acceptării sau respingerii cererii.

'Da.'

— Va fi în beneficiul lui Lether să facem cum cere?

— El spune că va fi.

'Unde este el acum?'

— În oraș, undeva. Îi urmărea pe ultimii refugiați permisi în această dimineață, pe perete, sau cel puțin așa mi-a spus unul dintre gardienii mei.

— Atunci, aș crede, Moroth, că trebuie să faci ce îți cere
el. — Peste datoria de a-l proteja pe rege?

— Îmi imaginez că zeul presupune că această
sarcină va fi a mea. — Suntem aproape egali, tu
și cu mine, Brys. 'Știu.'

— S-ar putea să crezi că ești cel mai bun între noi. Eu cred altfel. —
Nu a fost decizia noastră, Moroch.

Moroch l-a studiat timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: — Îți mulțumesc pentru sfat, Finadd.

— Ezit să o spun, Moroch Nevath, dar Errantul să fie cu tine.
— Nu e amuzant, mormăi spadasinul în timp ce se
îndepărta.

Brys a intrat în complexul domului. A venit pe coridorul principal, oprindu-se pentru a studia din nou structura. Pereții fuseseră curățați, praful de pe podea șters. Gardienii și funcționarii se mișcau, pregătindu-se pentru învestitură. Multe priviri au fost aruncate în direcția figurii care dormea la jumătatea coridorului, încovoiată pe țigla centrală.

Oftând, Brys s-a apropiat de Kuru Qan. — Ceda.

Bătrânul scoase un sunet, apoi se întoarse astfel încât să-i fie spatele
la Brys. — Trezește-te, Ceda. Vă rog.'

Ridicând capul, Kuru Qan bâjbâi după lentilele gemene care stăteau pe podea din apropiere și le-a tras la față. — Cine sună?

— Este Brys Beddict.

— Ah, Finadd. Kuru Qan se răsuci și privi în sus. 'Arati bine.' *Nu veţi.*
— Ceda, investitura este pe cale să înceapă. Dacă nu ai vrea

Pune-l pe Regele Ezgara Diskanar să te oprească în timpul marșului său solemn, va trebui să te miști.

'Nu!' Bătrânul se întinse pe piatră. 'Eu nu trebuie să! Este al meu. Locul meu.'

— Insisti ca el să se îndepărteze în abordarea lui? Ceda, riști mânia regelui...

— Relevant? Nu in ultimul rand.' Degetele lui scăpau pe piatră. 'Este al meu. Avertizează-l, Finadd. Avertizează-l pe rege.

'Despre ce?'

'Nu voi fi mișcat. Oricine ar încerca va fi aruncat în cenuşă. Cenușă, Brys Beddict.

Brys aruncă o privire în jur. O mică mulțime se adunase pentru a asculta schimbul. Finadd se încruntă. — Pe drumul vostru, toţi. Oamenii s-au bătut.

Încă o dată singur temporar, Brys se ghemui înaintea Cedei. — Ai avut cu tine vopsele și pensule data trecută. Ce s-a întâmplat cu ei?'

— Vopsele și pensule? Ochii clipeau în spatele lentilelor. 'Plecat. Plecat. Regele te vrea acum, Finadd. El este gata să înceapă procesiunea. Nifadas vine — se va plânge, dar nu contează. Va fi un public mic, nu-i așa. Relevant? O da. Ar fi bine ca regele să mă ignore – explică-i asta, Brys.

Finadd se îndreptă. — Da, Ceda. 'Excelent. Acum,
fii pe drum.

— Asta nu miroase bine.

Trull se uită la demonul Kenryll'ah care vorbise. Era mai înalt decât Tiste Edur pe caii lor. O față cu trăsături mai ascuțite decât cele de pe Liliac, neagră ca bazaltul cizelat, caninii superioare și inferioare proeminente și argintii sclipind. Un guler căptușit cu blană, o vestă din solzi de bronz, cu rame de sare și închis la culoare cu patinare. O curea grea de piele pe care era atârnat un tulwar uriaș cu teacă. Jambiere din piele, gri si supla. Celălalt demon, care stătea lângă el, diferă doar în alegerea armelor, un blocaj masiv strâns în două mâini cu mănuși.

Acest al doilea Kenryll'ah și-a descoperit dinții. — Îmi face
foame. — Oasele despicate, spuse celălalt. 'Măduvă.'

Duhoarea la care se refereau cei doi era cea a cadavrelor putrezite. Ajunseseră la marginea poienii, dincolo de care se afla zidul de palisadă al orașului Brous. Pe câmp erau tumule și un șanț lung săpat. Nu era nimeni în vedere.

— Fraţilor, spuse împăratul, descălecaţi şi pregătiţi-vă armele.

Trull coborî de pe cal. S-a transformat. — K'risnan, poți simți ceva?

Chipul tânărului vrăjitor Arapay era bolnăvicios. El a dat din cap. — În oraș, cred. Știe că suntem aici.

Rhulad închise ambele mâini pe mânerul sabiei și o ridică în poziția de gardă centrală. — Udinaas, rămâi cu caii. Frica, în stânga mea. Trull, în dreptul meu. K'risnan, stai în spatele nostru la cinci pași. Demoni, în ambele părți.

— Nu putem mânca mai întâi?

'Sau pipi? Eu am nevoie să fac pipi.'

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să plecăm, spuse primul demon. — Și ar fi trebuit să mănânci. Avem o mulțime de cai de rezervă, știi. șuieră împăratul. — Tăcere, amândoi. A trebuit să te ascultăm

întreaga călătorie. Nu mai mult, ca nu cumva să decid să te omor mai întâi.

— N-ar fi înțelept, spuse al doilea Kenryll'ah. „Miros mai mult decât carne, miros singurul lucru încă viu acolo și nu este plăcut”.
— Îl gust, spuse primul demon. — Și mă face să vreau să am voma.

— Ar fi trebuit să te gândești să te vomi înainte să plecăm, spuse al doilea.

— Mă gândesc la voma de fiecare dată
când mă uit la tine. 'Suficient!'

— Îmi cer scuze pentru fratele meu, spuse primul demon.

„Și eu pentru al meu”, a adăugat al doilea.

Tirani ciudați. Trull îşi desfăcu suliţa şi se îndreptă spre Rhulad. Şi-au croit drum peste poiană. Ajungând la groapă, au văzut

primul dintre corpuri. Spărțit și aruncat la baza săpăturii adânci și zdrențuite, ca o înmormântare în masă deschisă. Muncitori și soldați. Carne întunecată și balonată la căldură. Muștele roiau.

Au ocolit groapa și s-au apropiat de oraș. Porțile vizavi de ei fuseseră dărâmate, înăuntru, ușile grele zdrobite. Undeva în oraș un câine latră.

Strada era presărată cu cadavre chiar în interiorul zidului. Ușile fiecărei case și clădiri aflate la vedere fuseseră sobe înăuntru. În față și în dreapta, doi cai stăteau legați de un vagon care fusese răsturnat. Epuizarea și încordarea jugurilor o împinseseră pe una dintre fiare într-o poziție stânjenitoare. Trull ezită, apoi se apropie de ei, trăgând cuțitul

de la centură. Ceilalți s-au oprit și l-au privit cum dădea drumul cailor. Niciun animal nu era în stare să fugă, dar și-au făcut încet drum afară, pe picioare tremurătoare și nesigure.

Trull se întoarse la poziţia lui lângă Rhulad.

— Vine, spuse primul demon.

Mai jos, pe strada principală, un stol de grauri se învârteau la vedere, învârtindu-se printre clădiri. Într-o masă de negru, păsările păreau să fiarbă spre Tiste Edur și Kenryll'ah. Mergând cu pas în mijlocul păsărilor, o siluetă înaltă, spectrală, cu pielea albă, părul galben palid și atârnând în șuvițe moale. Purta un ham de piele care părea încrețit și înnegrit de putregai. Era ceva ciudat în membrele sale.

— Este dezarmat, spuse Fear.

— Totuşi, şuieră K'risnan în spatele lor, el este cel.

Graurii se învârteau mai sus, coborând pe marginile acoperișului de ambele părți, în timp ce silueta se opri la zece pași depărtare.

„Pașnic”, se spunea în Letherii, „nu-i așa?”

vorbi Rhulad. — Sunt împăratul Rhulad din Tiste Edur. Cine și ce ești, străine?

— Eu sunt Forkrul Assail. Mă numesc
Serenity. — Atunci ești un demon? Capul
înclinat. 'Eu sunt?'

— Aceasta nu este lumea ta.

— Nu este?

Rhulad se întoarse pe jumătate. —
K'risnan, alunga-l. — Nu pot, împărat.

— Tumultul prezenței tale invită la discordie, spuse Serenity.

Urmărind mișcările Forkrul Assail, Trull și-a dat seama că poseda articulații suplimentare la brațe și la picioare și că era un fel de balama peste sternul creaturii. Mișcarea lui era ciudat de lejeră.

'Discordie?' întrebă Rhulad.

„Îmi doresc pacea încă o dată”.

Frica a vorbit. — Dacă cauți pacea, Serenity, atunci trebuie doar să te întorci și să pleci. Părăsi.'

„A pleca de aici înseamnă a ajunge în altă parte. Nu mă pot retrage din dezordine, pentru că va urma cu siguranță. Pacea trebuie afirmată acolo unde cineva se află. Numai când discordia va fi rezolvată va fi

pace. Apoi Forkrul Assail a făcut un pas înainte.

' 'Ware!' mârâi unul dintre demoni.

Serenitatea s-a apropiat, chiar dacă graurii au explodat din nou înspre cer.

Arma lui Trull avea cea mai mare întindere, dar el nu a încercat să înjunghie creatura. Brațele au fost ridicate pentru a evita atacul, iar Trull a ales să-i lovească pe cei cu o mișcare înaltă a tijei suliței. Ca un șarpe, brațul drept al lui Serenity s-a zvârcolit în jurul axului, legând arma. O îndoire bruscă și Blackwood s-a crăpat, apoi s-a spulberat, miezul roșu ieșind la vedere pe lungimea despicatului. Trull a avut puțin timp să simtă șoc, în timp ce mâna stângă a lui Serenity a izbit.

Două degete au atins tâmpla lui Trull...

Se înclina deja într-o parte, dar la contact își simți gâtul strâns. Dacă ar fi rămas în picioare, dacă ar fi rezistat, acum i-ar fi rupt gâtul. Așa cum era, abătut-o, cu umerii scufundați, a fost aruncat în jos, aruncat de pe picioare.

Frica năvălise în jos, cu o bătaie în spatele atacului înalt al lui Trull, trântind în diagonală în jos și să-l ia pe Forkrul Assail la genunchi.

Dar piciorul se îndoi pe spate, genunchiul inversându-și unghiul, în timp ce, în același timp, Serenity se întinse cu mâna stângă și apucă lama sabiei. Forkrul Assail l-a smuls din mâna Fricii, cu degetele strânse, zdrobind fierul.

Cu toate eșecurile lor, Trull și Fear făcuseră ceea ce li se cerea. Atacurile lor de flanc precedaseră pe cele ale lui Rhulad, cu intenția de a deschide Serenity atacului împăratului. Sabia pestriță a lui Rhulad era neclară, șuiera în aer – dar nu făcea contact o dată, deoarece Forkrul Assail părea să curgă pur și simplu în jurul ei.

Aruncând sabia îndoită a lui Fear deoparte, Serenity a intervenit.

Și și-a înfipt degetele ca niște vârfuri în pieptul lui Rhulad, împingând pe lângă monede, alunecând printre coaste și străpungându-i inima, apoi s-a rupt înapoi.

Împăratul se mototoli.

Serenity se îndreptă spre Frica.

Apoi a sărit înapoi, cu opt pași sau mai mult prin aer, evitând cu puțin timp un blocaj care a lovit pământul străzii și s-a scufundat adânc.

Serenitatea a dat înapoi în continuare în timp ce celălalt demon îl urmărea, masivul tulwar dansând ca un pumnal în mâinile sale.

Trull se ridică în picioare. Se învârti, intenționând să adune o altă suliță din depozitul pe care îl lăsase legat de cal...

— și l-a găsit pe Udinaas repezindu-se spre el, cu armele legănate în brațe.

Trull eliberă unul, apoi se întoarse încă o dată, sărind peste trupul lui Rhulad. În față, Forkrul Assail năvălise spre stânga, coborându-se sub o tăietură de tulwar, cu mâinile izbitoare chiar și în timp ce demonul îl dădea puternic în lateral.

Serenitatea a fost aruncată de lovitură, a bătut pe pământ și s-a rostogolit, de două ori, înainte de a-și recăpăta picioarele.

Dar Trull auzise trosnetul coastelor în acea lovitură.

Demonul s-a închis încă o dată din dreapta Forkrul Assail.

Cu o clipă înainte de a se închide, Trull și-a lansat sulița.

Serenity nu a văzut-o venind. Lovită solid chiar sub claviculă stângă, creatura a fost învârtită de impact. Tulwarul demonului s-a tăiat în coapsa dreaptă, sunând în timp ce mușca osul. Demonul a smuls-o.

Trull se întinse în spate și o altă suliță i se puse în mână. S-a apropiat.

Întorcându-se în spate, Forkrul Assail smulsese sulița de pe umăr și respingea tăieturile de tulwar cu mâinile, împingându-se de partea plată a lamei. Celălalt demon se repezi din partea cealaltă, cu matlock ridicat sus.

Sânge albăstrui pal care curgea din cele două răni – care păreau să se închidă chiar dacă Trull îl privea – Serenity sări încă o dată înapoi, apoi se întoarse și alergă.

Kenryll'ah s-a pregătit să urmărească.

'Oprire!' strigă Trull. 'Lăsați-l!'

Udinaas stătea deasupra trupului lui Rhulad. La câțiva pași mai departe stătea K'risnan, cu chipul său tânăr înghețat într-o expresie de groază. Clătină din cap în semn de negare, iar și iar.

— K'risnan.

Ochi sălbatici ațintiți asupra lui Trull. 'Aceasta. . . m-a aruncat înapoi. Puterea mea . . . cand a murit imparatul . . . toate, aruncate înapoi. . .'

Demonii s-au apropiat.

— Lasă-ne pe noi, spuse primul, biciuind sângele din tulwar. — Da, dădu din cap celălalt. — Nu am auzit niciodată de aceste Forkrul Assail, dar ne-am hotărât.

— Nu ne plac, spuse primul demon.

'Nu in ultimul rand.'

— O vom urmări și o vom spune.

Frica a vorbit. — Udinaas, cât timp . . .' Ochii lui erau pe Rhulad.

— Nu mult timp, răspunse sclavul.

— Aşteptăm?

— Cel mai bine ar fi, cred, spuse Udinaas.

Frecându-și fața, Frica se apropie de sabia lui. L-a luat, l-a examinat, apoi l-a aruncat deoparte. Se uită la Trull.

Trull spuse: „A spart Blackwood”.

O grimasă. 'Am văzut. A doua suliță, care a fost bine aruncată, frate.
Totuși, frații știau. Fără Kenryll'ah, acum ar fi
mort.

Primul demon a vorbit. — Putem să urmărim
acum? Frica ezită, apoi dădu din cap.
'Merge.'

Cei doi Kenryll'ah se întoarseră și se îndreptară spre stradă.

— Putem mânca pe drum.

— Bună idee, frate.

Undeva în oraș, câinele încă lătra.

— Trebuie să-l ajutăm, spuse Sandalath Drukorlat.

Withal aruncă o privire spre ea. Stăteau pe marginea zgomotului, cu vedere la plajă. Tineretul Tiste Edur s-a ghemuit in nisip de dedesubt. Încă țipând. — Nu este prima lui vizită, spuse Withal.

— Cum îți este capul? întrebă ea după o clipă.

'Doare.'

Tiste Edur a tăcut, tremurând, apoi capul tânărului s-a smucit. Se uită la Withal și la femeia Tiste Andii care stătea lângă armărul Meckros. Apoi înapoi din nou. — Withhal!

Sprâncenele fierarului s-au ridicat, deși mișcarea l-a făcut să tresară și a spus: „În mod normal, nu vorbește prea mult cu mine”. Pentru tineret, „Rhulad. Nu sunt atât de crud încât să spun bun venit.

'Cine este ea? Cine este . . . *trădător?*

Sandalath pufni. 'Jalnic. Acesta este purtătorul de sabie al zeului? O greseala.'

— Dacă este, spuse Withal cu o voce scăzută, nu am de gând să-i spun asta.

Rhulad se ridică în picioare. — M-a omorât.

— Da, răspunse Withal. „A fost, orice ar fi fost”.
— A Forkrul Assail.

Sandalath se înțepeni. — Ar trebui să fii mai atent, Edur, când îți alegi dușmanii.

Un râs aproape de isterie, în timp ce Rhulad își croia drum de pe plajă. 'Alege, femeie? Nu aleg *nimic.*

— Puțini fac vreodată, Edur.

— Ce caută ea aici, Withal?

„Dumnezeul schilodit a crezut că am nevoie de companie. Dincolo de trei Nachts nebuni.

— Sunteți iubiți?

— Nu fi absurd, spuse Sandalath, batjocorind.

— Cum a spus ea, a adăugat Withal.

Rhulad trecu pe lângă ei. — Am nevoie de sabia mea, mormăi el, mergând spre interior.

S-au întors să-l privească.

— Sabia lui, murmură Sandalath. — Pe cel pe care dumnezeu l-
ai făcut? Withal dădu din cap. — Dar eu nu sunt de vină. — Ai
fost obligat.

'Am fost.'

„Nu arma este rea, ci cea care o mânuiește”.

A studiat-o. — Nu-mi pasă dacă îmi spargi din nou craniul. Chiar încep să te urăsc.

— Te asigur că sentimentele mele sunt identice cu
privire la tine. Withal se întoarse. — Mă duc la baraca
mea.

— Sigur că ești, se răsti ea în spatele lui. — Să cerșești și să mormăi zeului tău. De parcă s-ar deranja să ascult un mieluit atât de jalnic.

— Sper, spuse Withal peste umăr, că va avea milă de mine. — De ce ar trebui?

El nu a răspuns și și-a păstrat cu înțelepciune zâmbetul de răspuns pentru sine.

Stând la zece pași de partea tronului, Brys Beddict a privit cum regele Ezgara Diskanar pătrundea solemn în camera cu cupolă. O iritare distrasă era pe chipul regelui, deoarece călătoria lui necesitase un ocol

în jurul formei înclinate și tremurătoare a Cedei, Kuru Qan, dar asta era acum în spatele lui, iar Brys îl văzu pe Ezgara reluând încet expresia severă.

În sala tronului îl așteptau o mână de oficiali și gardieni. Primul eunuc Nifadas a fost poziționat în dreapta tronului, ținând coroana de Lether pe o pernă roșie de sânge. Prima concubina Nisall a îngenuncheat la picioarele estradei, pe partea stângă. Împreună cu Brys și șase dintre paznicii săi, Finadd Gerun Eberict a fost prezent cu șase dintre propriii soldați ai Gărzii Palatului.

Și asta a fost tot. Învestirea din aceasta, ziua celei de-a șaptea închideri – sau destul de aproape, deoarece nimeni nu putea fi de acord cu acea dată anume – trebuia să fie asistată de acești câțiva. Nu așa cum a fost planificat inițial, desigur. Dar fuseseră mai multe revolte, ultima fiind cea mai sângeroasă dintre toate. Numele regelui devenise un blestem în rândul cetățenilor. Lista invitațiilor fusese trunchiată din motive de securitate și chiar și atunci, Brys era nervos de prezența lui Gerun Eberict.

Regele se apropie de estradă, hainele lui alunecând mătăsoase pe podeaua de marmură lustruită în urma lui.

— În această zi, a intonat Nifadas, Lether devine un imperiu.

Gărzile au executat salutul rezervat liniei regale și l-au ținut, nemișcați ca niște statui.

Ezgara Diskanar urcă pe estradă și se întoarse încet.

Primul eunuc se mișcă să stea în fața lui și ridică perna.

Regele a luat coroana și i-a pus-o pe cap.

— În această zi, spuse Nifadas, dădu înapoi, Lether este condus de un împărat. S-a transformat. — Împăratul Ezgara Diskanar.

Gardienii și-au eliberat salutul.

Și asta este.

Ezgara s-a așezat pe tron.

Arăt bătrân și fragil și pierdut.

Ferestrele erau închise etanș. Buruienile mârâiau poteca, viță de vie alergaseră sălbatic pe pereții de fiecare parte a intrării în trepte. De pe stradă din spatele lor venea duhoarea de fum, iar un vuiet îndepărtat de undeva din Cartierul Creeper din interior, dincolo de Lacul Settle, arăta că începuse încă o revoltă.

De la Poarta Pescarilor, Seren Pedac și Gardienii Crimson își plimbaseră caii pe străzi pline. Semne de jaf, un cadavru ocazional, un cal mort al unui soldat și figuri care se grăbesc din calea lor pe alei și alei laterale. Clădiri arse, haite de câini sălbatici înfometați atrași din pământurile și pădurile abandonate, familiile de refugiați înghesuiți ici și colo, Orașul Regelui Lether părea să fi cedat în fața barbarității depravate, cu inamicul încă leghe dincolo de orizont.

Era uluită de cât de repede se prăbușise totul și mai mult decât puțin speriată. Cu tot dezgustul și disprețul ei pentru căile poporului ei, rămăsese undeva îngropată adânc, o credință în rezistența ei înnăscută. Dar aici, înaintea ei, era dovada prăbușirii bruște și temeinice. Lăcomia și sălbăticia s-au dezlănțuit, frica și panica declanșând brutalitate și indiferență nemiloasă.

Au trecut pe lângă cadavrele unor cetățeni care au murit de mult, pur și simplu lăsați în stradă în timp ce au sângerat.

Pe un bulevard larg, lângă canal, trecuse o gloată, poate doar cu jumătate de zi mai devreme. Existau dovezi că soldații s-au luptat împotriva ei și au fost împinși înapoi într-o retragere de luptă. Clădirile și moșiile de lângă ele fuseseră aruncate la gunoi și jefuite. Strada era lipicioasă de sânge, iar urmele a zeci de vagoane erau evidente, ceea ce indică faptul că aici, cel puțin, garnizoana orașului se întorsese să ia cadavre.

Iron Bars și gardienii săi au spus puțin în timpul călătoriei, iar acum, adunați în fața ei acasă, au rămas pe cai, cu mâinile pe arme și vigilenți.

Seren descălecă.

După un moment, Iron Bars și Corlo au făcut același lucru.

— Nu arăta spart, spuse magul.

— După cum am spus, răspunse Seren, nimic din interior nu merită luat.

— Nu-mi place asta, mormăi Declaratul. — Dacă vin necazuri, achizitor. . .'

— Nu va fi, spuse ea. — Aceste revolte nu vor dura. Cu cât armata Edur se apropie, cu atât lucrurile vor deveni mai liniștite.

— Nu asta sa întâmplat în Trate.

— Adevărat, dar asta va fi diferit.

— Nu văd de ce ai crede asta, spuse Iron Bars, clătinând din cap.

— Găsește-ți nava, Avowed, spuse Seren. Se întoarse către ceilalți. „Vă mulțumesc, tuturor. Sunt onorat să te cunosc și că am călătorit în compania ta.

— Du-te în siguranță, fată, spuse Corlo.

Își puse o mână pe umărul magului. Își ținu ochii, dar nu spuse nimic.

El a dat din cap. — Ușor cu asta.

'Ai auzit?'

'Am facut. Și mă doare capul să
demonstrez asta. — Îmi pare rău.

— Încearcă să-ți amintești, Seren Pedac, Mockra este
un lăuvean subtil. 'Voi încerca.' S-a confruntat cu Barele
de Fier.

„Odată ce am găsit angajatorul nostru și mi-am plantat echipa”, a spus el, „o să-ți mai fac o vizită, așa că nu trebuie să ne îndulcim aici și acum”.

'În regulă.'

— O zi, nu mai, apoi ne mai vedem, Acquitor. Ea
a dat din cap.

Avowed și magul său s-au întors înapoi în șeile lor. Trupa a plecat.

Seren i-a urmărit o clipă, apoi s-a întors și a urcat pe potecă. Cheia lacătului elaborat se afla sub cea de-a doua lespă.

Ușa țipăi când ea o împinse înapoi, iar mirosul de praf o cuprinse. Ea a intrat, închizând ușa.

Întuneric, și liniște.

Nu s-a mișcat o vreme, coridorul întinzându-se în fața ei. Ușa de la capătul ei era deschisă și putea vedea în camera de dincolo, care era luminată de lumina soarelui filtrată de pânză, care venea din curtea din spate. Un scaun cu spătar înalt din camera aceea îndepărtată se îndrepta spre ea, drapat în pânză de muselină.

Un pas, apoi altul. Mai departe, pe coridor. Chiar înainte de intrarea în cameră, corpul mucegai al unei bufnițe moarte, întins ca și cum ar fi adormit pe podea. Îl ocoli, apoi intră în cameră, observând briza ușoară care venea de la fereastra spartă pe unde probabil pătrunsese bufnița din curte.

Mobilier fantomatic de ambele părți, dar scaunul îi ținea privirea. S-a îndreptat spre ea, apoi, fără să scoată cârpa, s-a aşezat, muselina trăgându-se înăuntru când se afundă pe scaun.

Clipind, Seren se uită în jur.

Umbre. Tăcere. Mirosul slab de degradare. Bufnița moartă zăcând chiar dincolo de prag.

'Seren Pedac's . . . imperiu, șopti ea.

Și nu se simțise niciodată atât de singură.

În orașul Letheras, în timp ce companiile de soldați ai lui Gerun Eberict își croiesc și își croiau drum printr-o masă de cetățeni încolțiți care făcuseră parte dintr-o procesiune a loialiștilor regelui, în drum spre Domiciliul Etern pentru a înveseli investitura, cetățeni al căror sânge acum răspândit pe pavaj pentru a marca această zi glorioasă; ca grauri în zecile lor de mii care se apropiau din ce în ce mai mult de vechiul turn care fusese cândva un Azath și care era acum Caliul Morților; în timp ce Tehol Beddict – nu mai este pe acoperișul său – și-a făcut drum pe străzi întunecate în drum spre Selush, la ordinul lui Shurq Elalle; în timp ce copilul, Kettle, care fusese moartă cândva, dar acum era foarte vie, stătea pe treptele vechiului turn cântând încet pentru ea însăși și împletind împletituri de iarbă; pe măsură ce razele soarelui se prelungeau până la niște puțuri înclinate prin ceața fumului, clopotele au început să sune.

Pronunţând naşterea imperiului.

Sfârșitul celei de-a șaptea închideri.

Dar cărturarii au greșit. A șaptea închidere trebuia încă să sosească.

Încă două zile.

Rezemat de un zid, cu brațele încrucișate, lângă vechiul palat, Prima Consoartă, Turudal Brizad, zeul cunoscut sub numele de Errant, privea spre cer norul de grauri în timp ce clopotele sunau, jos și tremurând.

„Păsări neplăcute”, îşi spuse el, „grauri”. . .' Încă
două zile.

Mi-e teamă că este o greșeală de calcul cea mai tragică.

Cel mai tragic.

Capitolul douăzeci și trei

O vastă cavernă subterană căscă sub bazin, cu crusta fragilă și poroasă. Dacă cineva ar fi stat în acea peșteră antică, ploaia ar fi fost neîncetată. Chiar și așa, unsprezece râuri s-au alimentat în mlaștinile care aveau să fie într-o zi orașul Letheras, iar procesul de eroziune care a culminat cu prăbușirea bazinului și scurgerea catastrofală a râurilor și mlaștinilor a fost unul lung. Astfel, oricât de modest este Lacul Settle,

merită să ne amintim de profunzimea sa extraordinară. Lacul este, într-adevăr, ca o trapă de acoperiș cu caverna enormă a casei dedesubt. Așadar, tragerea în adâncul bărcii de pescuit a lui Burdos – singurul pescar din Lacul Settle – plase și toate acestea, nu ar trebui să fie o surpriză. Nici faptul că de atunci, când atât de mulți au fost martorii morții lui Burdos, nicio altă barcă de pescuit nu a mai străbătut apele lacului Settle. În orice caz, vorbeam, cred, de convergența bruscă a tuturor acelor râuri, de apariția apelor mlaștinii, eveniment menționat petrecut cu mult înainte de așezarea zonei de către coloniști. Colegii savanți, ar fi fost o priveliște dramatică, nu-i așa?

EXTRAS DIN *ISTORIA G EOLOGICĂ A LETERAS ,*
PRELEGERE ȚINUTĂ DE GEOGRAFUL REGAL *T* HULA R
EDSȘI LA C UTTER A CADEMY A 19 - A C OMENCERE
ANUALĂ

(MOMENTE ÎNAINTE DE MAREA PRĂBUȘIRE A PLAFONDULUI ACADEMIEI)
COMENTARII RAPPORTATE DE UNIC SUPRAVIEUT , I BAL THE D
ART

Edur , când acestea coborau dinspre nord și începeau să se deplaseze în poziții vizavi de Forța Brans. Norul ocru plutea ca un val stăruitor într-o cataractă, vânturi aprige biciuind spre sud de fiecare parte, purtând cenușă și pământ vegetal într-un atac întunecat și de rău augur împotriva armatelor Letherii care așteptau și a dealurilor sterpe din spatele lor.

Împăratul din Tiste Edur găsise din nou gloria renașterii. Fiecare moarte a fost un nivel în urcarea lui către dominația inatacabilă. Învierea, înțelese Udinaas acum, nu a fost nici senină, nici nedureroasă. A venit în țipete, în țipete care sfâșie aerul. A venit într-o furtună de traume crude care a sfâșiat mintea lui Rhulad la fel de mult pe cât ar fi suferit oricine același blestem. Și nu era deloc îndoială în mintea sclavului, sabia și darul ei erau blestemate, iar zeul din spatele ei – dacă era un zeu în adevăr – era o creatură a nebuniei.

De data aceasta, frații lui Rhulad fuseseră acolo pentru a asista la trezirea lui. Udinaas nu fusese surprins de scrisul de groază de pe fețele lor cu primul țipăt zdrențuit al împăratului, convulsiile zguduind corpul lui Rhulad de aur pătat și sânge uscat, lumina rece nepământeană aprinzând din nou în ochii lui teribili. Îi văzuse înghețați, incapabili să se apropie, incapabili să fugă, fiind martori ai groaznicului adevăr.

Poate că, după aceea, când s-au dezghețat – când inimile au început să bată din nou – a existat simpatie. Rhulad a plâns deschis, doar cu brațul sclavului peste umeri pentru confort. Iar Frica și Trull se uitaseră, K'risnanul așezat cocoșat și mut pe pământ în spatele lor, până când împăratul s-a recăzut încă o dată, copilul și fratele și războinicul proaspăt sânge care fusese cândva - înainte de sabie. și-a găsit mâinile – descoperite, încă ghemuit, dar vii în el.

Pe drumul de întoarcere s-au spus puține lucruri, dar ei își călareseră caii în pământ în graba lor, iar pentru toți, în afară de Udinaas, călătoria fusese un zbor. Nu din Forkrul Assail și fascinația sa imuabilă pentru liniștea cadavrelor reci, ci din moartea și renașterea împăratului din Tiste Edur.

Ei s-au alăturat armatei la cinci leghe de Brans Keep și au primit raportul lui Hannan Mosag

că contactul a fost stabilit cu K'risnan.

în celelalte două armate, și toate se apropiau de câmpul de luptă sortit, unde, după cum au văzut spectatorii din umbră, forțele Letherii îi așteptau.

Detalii, sfaia tremurătoare a pregătirii, Udinaas le era indiferent, șoapta de ordine în haos aparent. O armată a mărșăluit, ca o migrație fără cap, fiecare fiară legată de instinct, de imperativele violenței. Armatele au mers de la complexitate la simplitate. Acest detaliu i-a condus mai departe. A așteptat un câmp, pe care toate lucrurile puteau fi reduse, pe care praful și țipetele și sângele aduceau limpezime rece. Aceasta a fost foamea secretă a războinicilor și soldaților, a guvernelor, regilor și împăraților. Mecanica simplă a victoriei și înfrângerii, simularea perfectă pentru a atrage fiecare ochi, fiecare minte atrasă în jocul indulgent. Concentrați-vă pe cântare. Numărați măsurile și gândiți-vă la balanțe, observați corpurile stivuite ca niște monede stivuite și timpul este devorat, mintea s-a exercitat în repetarea zadarnică a pietrei de moară și toată lumea de dincolo era nemișcată și încețoșată pentru moment. . . atâta timp cât nimeni nu a zguduit masa.

Udinaas i-a invidiat pe războinici și soldați viețile lor simple. Pentru ei, nu exista nicio întoarcere de la moarte. Vorbeau simplu, în limbajul negației. Au luptat pentru războinicul, soldatul, alături de ei și chiar și moartea avea un scop – care era, credea el, cel mai rar dar dintre toate.

Sau așa ar fi trebuit să fie, dar sclavul știa că va fi altfel. Vrăjitoria era arma pentru bătălia care urma. Poate că a fost, într-adevăr, fața viitoarelor războaie din întreaga lume. Anihilarea fără sens, distrugerea de vieți în numere dincolo de numărare. O extensie logică a guvernelor, regilor și împăraților. Războiul ca o ciocnire a voințelor, o competiție indiferentă față de costul său, căutând să descopere cine va clipi primul – și fără să-i pese nicidecum. Războiul, un exercițiu cu nimic diferit de strângerea de monede a taxelor negustorilor și, prin urmare, infinit de înțeles.

Tiste Edur și aliații lor se așezau în fața armatelor Letherii, lumina zilei devenind din ce în ce mai ternă, stinsă de valul plutitor de praf suspendat. Pe alocuri, vrăjitoria trosnea, sclipea aerul, evadările tentative ale puterii ținute gata de ambele părți. Udinaas s-a întrebat dacă cineva, cineva, va supraviețui în această zi. Și, dintre cei care au făcut-o, ce lecții ar lua din această bătălie?

Uneori jocul merge prea departe.

Ea stătea lângă el, tăcută și mică și înfășurată într-o piele de căprioară nevopsită. Ea nu spusese nimic, nu oferise niciun motiv să-l caute

afară. Nu-i cunoștea mintea, nu putea să-i ghicească gândurile. Necunoscut și profund de necunoscut.

Cu toate acestea, acum o auzi trăgând o răsuflare înfiorătoare.

Udinaas aruncă o privire. — Vânătăile aproape au dispărut, spuse el.

Feather Witch dădu din cap. — Ar trebui să-ți mulțumesc.

'Nu este nevoie.'

'Bun.' Părea să se clatine din cauza propriei ei vehemenţe. — Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu știu ce să cred.

'Despre ce?'

Ea clătină din cap. — Despre ce, întreabă el. De dragul lui Errant, Udinaas, Lether e pe cale să cadă.

'Probabil. M-am uitat lung și atent la forțele Letherii. Văd ce trebuie să fie magi, care stau depărtați ici și colo. Dar nu Ceda.
— Trebuie să fie aici. Cum ar putea să
nu fie? Udinaas nu spuse nimic.

— Nu mai ești îndatorat.

— Și asta contează?

'Nu știu.'

Au tăcut. Poziția lor era pe o creștere la nord-vest de câmpul de luptă. Puteau distinge peretele dinspre Brans Keep, o cetate ghemuită, formidabilă, sprijinită de o stâncă sculptată abruptă într-un deal. Turnuri de colț flancau zidul și pe fiecare stăteau mangonele mari fixe cu echipajele lor de așteptare. Pe fiecare turn era, de asemenea, un mag prezent, cu brațele ridicate și era evident că se desfășura un ritual care îi lega pe cei doi de stinghiile lor respective. Probabil ceva defensiv, din moment ce cea mai mare parte a Batalionului Regelui era poziționată la poalele fortificației.

La vest de acel batalion o creastă se întindea de pe dealuri la mică distanță, iar pe cealaltă parte a acestuia erau poziționate elemente ale infanteriei grele a regelui, împreună cu Brigada Riven. La vest de acestea așteptau companii ale Batalionului Snakebelt, cu partea de flancare îndepărtată protejată de Brigada Crimson Rampant, care erau sprijinite până la marginea cea mai vestică a Dealurilor Brans și la cursul râului Dissent la sud.

Era mai greu de deslușit șirul forțelor Letherii la est de Batalionul Regelui. Pe partea de est a fortificației era un lac artificial, iar la nord de

acesta, alături de batalion, se afla Batalionul de Negustori. Un alt râu sezonier sau un canal de drenaj șerpuia la nord-est pe dreapta lor

flanc și părea că forțele Letherii de pe cealaltă parte au intenționat să folosească șanțul uscat ca linie de apărare.

În orice caz, propria armată a lui Rhulad avea să prezinte corpul de vest al avansului Edur. În centrul era armata lui Fear, iar mai spre est, dincolo de un braț de dealuri mai mici și albii vechi de lacuri, s-a apropiat de armata lui Tomad și Binadas Sengar, în coborârea lor din orașul Five Points.

Ascensiunea pe care stăteau Udinaas și Feather Witch era înconjurată de spectre din umbră și pentru Udinaas era clar că vrăjitoria protectoare îi înconjura. Dincolo de ascensiune, ferite de vederea armatelor care se înfruntau, așteptau femeile, bătrânii și copiii Edur. Mayen se afla undeva printre ei, încă închis, încă sub îngrijirea directă a lui Uruth Sengar.

Se uită încă o dată la Feather Witch. — Ai văzut-o pe Mayen? el a intrebat.

'Nu. Dar am auzit lucruri. . .'

'Ca?'

— Nu se descurcă bine, Udinaas. Îi este foame. O sclavă a fost prinsă aducându-și nectarul alb. Sclavul a fost executat.

'Cine a fost?'

— Bethra.

Udinaas și-a amintit de ea, o bătrână care și-a trăit toată viața în gospodăria părinților lui Mayen.

— A crezut că este bună, continuă Feather Witch. Apoi a ridicat din umeri. — Nu a existat nicio discuție.

— Îmi imaginez că nu.

„Nu poate fi refuzat tot nectarul alb”, a spus ea. — Trebuie să fie înțărcat. O diminuare treptată.

'Știu.'

„Dar ei sunt îngrijorați pentru copilul pe care îl poartă”. — Cine trebuie să sufere la fel.

Feather Witch dădu din cap. — Uruth nu ține seama de sfaturile sclavilor. Ea îi întâlni privirea. — Toate s-au schimbat, Udinaas. Sunt parcă. . . febril.'

— Un foc în spatele ochilor lor, da.

— Se pare că nu sunt conștienți de asta.

— Nu toate, Vrăjitoarea Pene.

'OMS?'

El a ezitat, apoi a spus: — Trull Sengar.

— Nu vă lăsaţi înşelaţi, spuse ea. — Sunt otrăviţi unul şi toţi. Imperiul care va veni va fi întunecat. Am avut viziuni. . . Văd ce ne așteaptă, Udinaas.

„Nu e nevoie de viziuni pentru a ști ce ne așteaptă”.

Ea se încruntă, și-a încrucișat brațele. Apoi privi spre cer. — Ce vrăjitorie este asta?

„Nu știu”, a răspuns Udinaas. 'Nou.'
'Sau . . . vechi.'

— Ce simţi din asta, Feather Witch? Ea
clătină din cap.

— Îi aparține lui Hannan Mosag, spuse Udinaas după o clipă. — L-ai văzut pe K'risnan? Cei din armata lui Fear Sengar sunt . . . malformat. Răsuciți de magia pe care o folosesc acum.

„Uruth și celelalte femei se agață de puterea lui Kurald Emurlahn”, a spus Feather Witch. „Se comportă ca și cum ar fi într-un război al voinței. Nu cred că...

— Așteaptă, spuse Udinaas, cu ochii îngustați. — Începe.

Alături de el, Ahlrada Ahn și-a dezvăluit dinții. — Acum, Trull Sengar, suntem martori. Și asta înseamnă să fii un războinic Edur astăzi.

— S-ar putea să facem mai mult decât să așteptăm, spuse Trull. *S-ar putea să murim și noi.*

Praful întunecat urca acum în coloane groase, îndreptându-se spre câmpul de ucidere dintre armate.

Trull aruncă o privire în spatele lui. Frica stătea în mijlocul războinicilor Hiroth. Doi K'risnan se aflau în fața lui, unul un supraviețuitor mutilat și cocoșat din High Fort, celălalt trimis din armata lui Rhulad. Din cei doi vrăjitori se ridicau şiroaie granuloase de ceea ce părea a fi praf, iar feţele lor erau răsucite de durere tăcută.

Trăsnetul fulgerului venea de cealaltă parte a câmpului de ucidere, atrăgând din nou atenția lui Trull. Valuri coruscate de foc alb orbitor se construiau în fața magilor Letherii îmbrăcați, străbătute de fulgere care se arcuiau printre ei.

În partea dreaptă, Rhulad a început să miște masa războinicilor săi înainte, formând o formațiune largă de pană chiar la marginea câmpului de ucidere. Trull

își putea vedea fratele, o siluetă de aur neclară și neclară. Mai în dreapta se aflau Hannan Mosag și companiile lui, iar dincolo de ele, deplasându-se deja spre sud de-a lungul marginii bazinului, se aflau mii de Soletaken Jheck și cel puțin o duzină de Kenryll'ah, fiecare conducând câte o zeci de supuși țărani. Drumul pe care îl urmau fusese notat, iar Brigada Crimson Rampant de pe flancare manevra pentru a face față amenințării.

Nu ar fi nimic subtil în această bătălie. Nicio strălucire pricepută afișată de genii tactici. Letherii aşteptau cu spatele spre dealurile abrupte. Tiste Edur și aliații lor ar trebui să vină la ei. Așa erau mecanica simplă, aparent imperativă și inevitabilă.

Dar vrăjitoria a vorbit cu o voce diferită.

Stâlpii de praf în spirală se înălțau spre cer, fiecare ascuțit, vântul țipând atât de tare încât Edur și Letherii deopotrivă începură să se liniștească.
Focul alb Letherii a crescut în sus, formând propriul zid de haos înfrânat.

Lui Trull îi era greu să respire. A văzut un corb nefericit care făcuse greșeala de a zbura deasupra câmpului de ucidere, trântindu-se și fluturând la pământ, prima victimă a zilei. Părea un precursor jalnic pentru mintea lui. Mai degrabă o mie. Zece mii de corbi, zburdând prin cer.

Stâlpii s-au aplecat, s-au clătinat, s-au trântit înainte.

Și a început să se răstoarne.

O val de vânt din spatele l-a bătut pe Trull și pe tovarășii săi războinici, binecuvântat de bogați și de umezi, în urma coloanelor de praf înaintate. Strigăte slabe din toate părțile, în timp ce armele erau pregătite.

Stâlpii în spirală au întârziat mult să se coboare.

Wraiths-uri din umbră curgeau brusc pe pământ, o inundație întunecată și joasă. Udinaas le simțea teroarea și constrângerea de frică care îi

împingea înainte. *Furaje.* Era prea devreme pentru a lansa un atac. Ar fi sub ciocnirea vrăjitoriei.

Pe măsură ce coloanele s-au răsturnat, valul de foc Letherii s-a ridicat în întâmpinarea lor. șuieră Vrăjitoarea Pene. — Calea goală. Cea mai pură vrăjitorie a
Letherii. Errant, simt asta de aici! —
Nu destul, mormăi Udinaas.

Poziționat alături de Batalionul Regelui, Preda Unnutal Hebaz a văzut cum lumina zilei se stingea, în timp ce umbrele stâlpilor căzuți măturau peste soldați. Și-a văzut bărbații și femeile țipând, dar nu i-a putut auzi, în timp ce vuietul de praf tună din ce în ce mai aproape.

Ritualul Letherii a fost eliberat dintr-o dată, focul scuipat și șuierat mătura peste capetele șirurilor înghesuite, spuma răsturnând în sus pentru a întâlni stâlpii coborâtori.

Conmoții rapide, zguduind pământul de sub ei, rupând fisuri pe versanții dealurilor, iar din Brans Păstrați un geamăt surdă. Unnutal se întoarse chiar și când era împinsă la pământ. Ea a văzut, imposibil, lacul de lângă liftul de fortificare într-o masă de apă noroioasă și spumă. Am văzut, în timp ce peretele din față al fortificației se înclina spre interior, smulgându-se de turnurile de flancare, praful țâșnind în afară ca gheizere și dispărând înapoi într-un nor înclinat.

Apoi turnul de est se legăna, suficient pentru a ridica de pe margine mangonelul deasupra lui, luând cu el majoritatea echipajului. Și magul, Jirrid Attaract. Toate, aruncându-se spre pământ.

Turnul de vest se lăsă pe spate. Pietrele sale enorme de temelie au împins

spre exterior și deodată a dispărut într-un nor de grohotișuri proprii. Magul

Nasson Methuda a dispărut odată cu el.

Răsucindu-se, Unnutal aruncă o privire spre cer.

Să văd focul alb care se spulberă, se împrăștie. Să văd stâlpii pătrunzând, măturând vrăjitoria Letherii deoparte.

Unul a lovit centrul batalionului de comercianți, praful întunecat zburând în lateral și rostogolindu-se de deal.

Pentru o clipă, ea nu a văzut nimic, apoi stâlpul a început să se reformeze. Dar nu așa cum fusese. Acum nu praful a început să curgă în sus, ci soldații vii.

A cărui carne s-a înnegrit ca putregaiul chiar în timp ce privea.

Ei țipau în timp ce erau ridicați spre cer, țipând în timp ce carnea lor se desprindea. Țipând-

Umbra de deasupra Unnutal Hebaz s-a adâncit. Ea ridică privirea.

Și a închis ochii.

Învârtindu-se în nebunie, un fragment uriaș de vrăjitorie Letherii s-a înclinat pe marginea unui stâlp care se prăbuși, s-a prăbușit și a rupt o fâșie sângeroasă prin miezul războinicilor Merude la o mie de pași în stânga lui Trull.

Războinicii au murit acolo unde stăteau, în ceață roșie.

Focul alb, acum pătat de roz, se rostogoli prin presă spre K'risnan de pe acea parte. Tânărul vrăjitor a ridicat mâinile în ultimul moment, apoi magia l-a devorat.

Când s-a diminuat, a clătinat, apoi a dispărut, K'risnan-ul dispăruse, la fel ca acei Edur care stătuseră prea aproape. Pământul era înnegrit și despicat.

De cealaltă parte a câmpului de ucidere, coloane se ridicau încă o dată pline cu trupuri care se învârteau. Mai sus, masa cărnii zvârcolite se estompează într-o nuanță noroioasă, apoi lăsând loc osului alb și fierului lustruit. Stâlpii s-au ridicat și mai sus, devorând din ce în ce mai mulți soldați, companii întregi smulse din reședințe și târâți în gura răsucitoare.

Ahlrada Ahn întinse mâna și îl trase pe Trull aproape. — *Trebuie să oprească asta!* Trull se trase sălbatic, clătinând din cap. — Acesta nu este Rhulad! Aceasta este

Regele Vrăjitor! *Hannan Mosag, acum lupți pentru tronul nebuniei?* În jurul lor, lumea s-a transformat în nebunie. Sfere clocotite

magia Letherii tunea pe ici, pe colo, sfâșiind rândurile lui Tiste Edur, devorând spectrurile umbrelor cu sute. Unul a aterizat în mijlocul unei companii de demoni și i-a incinerat pe toți, inclusiv pe Kenryll'ah care le comanda.

Un altul a alergat pe pământ spre ascensiunea la vest a forțelor împăratului. Nu era nimic care să i se opună, când a măturat panta și a lovit tabăra femeilor, bătrânilor și copiilor Edur.

Trull s-a clătinat în acea direcție, dar Ahlrada Ahn l-a târât înapoi.

Soldaţii letherii, acum doar oase, se învârteau pe cer deasupra dealurilor.

Batalionul Negustorilor. Brigada Riven. Batalionul Snakebelt.

Batalionul Regelui. Toate acele vieți. *Plecat.*

Iar coloanele începuseră să se miște, fiecare pe o potecă independentă, spre est și spre vest, cufundându-se în rândurile panicate ale mai multor soldați. Devoratoare, foamea nesfârșită, pofta de mâncare nesățioasă.

Război? Acesta nu este război -

"Mergem înainte!"

Trull se uită la Ahlrada Ahn.

Războinicul l-a zguduit. — Înainte, Trull Sengar!

Udinaas a privit vrăjitoria ucigașă care trecea prin vrăjitorii din umbră, apoi se rostogoli spre înălțimea unde stătea cu Feather Witch. Nu era unde să fugă. Nu este timp. Era perfect-

Un vânt rece îl năvăli din spate, o expirație de umbre. Se repezi înainte, ciocnindu-se de magia Letherii la douăzeci de pași în jos. Impletindu-se, umbrele inchizand ca o plasa, prind focul salbatic. Apoi umbra și flacăra au dispărut.

Udinaas se întoarse.

Uruth și alte patru femei Edur stăteau la rând la cincisprezece pași în spate. În timp ce se uita, două dintre femei s-au răsturnat, iar Udinaas a văzut că erau morți, sângele le fierbea în vene. Uruth se clătină, apoi se lăsă încet în genunchi.

În regulă, nu atât de perfect.

S-a confruntat din nou cu câmpul de luptă. Împăratul își conducea războinicii peste bazinul cu vezicule și fără viață. Pozițiile inamice de pe dealurile de vizavi păreau practic goale. De fiecare parte, însă, sclavul putea vedea lupte. Sau, mai degrabă, sacrificare. Acolo unde stâlpii încă nu pândeau, liniile Letherii se rupseră de la sine, iar soldații fugeau, chiar dacă Soletaken Jheck îi târa la pământ, în timp ce demonii îi doborau, iar echipele lui Edur urmăriu cu hotărâre frenetică. Spre est, râul uscat fusese depășit. Spre vest, Brigada Crimson Rampant a fost distrusă.

Teribila vrăjitorie a lui Hannan Mosag a continuat să facă furie, iar Udinaas a început să bănuiască că era, la fel ca magia Letherii, scăpată de sub control. Stâlpii dădeau icre rude mai mici. Din lipsă de carne, au început să sfâșie pământul, pământul și pietrele se învârteau din ce în ce mai sus. Două coloane împușcate s-au ciocnit în apropierea ceea ce mai rămăsese din Lacul Brans și păreau să se blocheze într-o distrugere reciprocă, care a provocat contuzii tunoase care au lovit vizibil dealurile de dincolo. Apoi s-au sfâșiat unul pe altul.

Bazele multor stâlpi au rupt contactul cu solul, iar acest lucru a declanșat o plonjare în sus care s-a încheiat cu dizolvarea lor în nori albi și gri.

Deodată, chiar dacă companiile zdrențuite ale lui Tiste Edur traversau câmpul de ucidere, oasele și armura au început să plouă. Membre, arme lustruite, cîrme, cranii, care se prăbușesc în mături criminale peste bazin. Războinicii au murit sub grindina îngrozitoare. Era panică, cifrele alergau.

La șaizeci de pași înainte și mai jos, chiar de-a lungul marginii pantei, mergea Hull Beddict. Ținea o sabie într-o mână. Părea amețit.

Un craniu înfășurat în cârmă, minus maxilarul inferioară, bătu și trecu peste calea lui Hull, dar părea că nu a observat, în timp ce se împiedică.
Udinaas se întoarse către Feather Witch. — De dragul lui Errant, se răsti el, vezi ce poți face pentru Uruth și pentru ceilalți!

Ea a început, cu ochii mari.

— Tocmai ne-au salvat viețile, Feather Witch. Nu mai adăugă nimic și o lăsă acolo, coborând spre Hull Beddict.

Oasele încă cădeau, bucățile mai mici — degete, fragmente de coastă. Dinții au plouat la treizeci de pași înainte, acoperind pământul ca grindina, o ploaie bruscă, care se termină la fel de repede cum începuse.

Udinaas se apropie de Hull Beddict.

— Nu mai departe, Hull! el a strigat.

Bărbatul se opri, se întoarse încet, cu fața slăbită de șoc. 'Udinaas? Eşti tu? Udinaas?

Sclavul a ajuns la el, l-a luat de braț. „Vino. S-a terminat, Hull Beddict. O șaseme dintr-un clopot, nu mai mult de atât. Bătălia s-a încheiat.

'Luptă?'

— Măcel, atunci. O investiție jalnică, nu ați spune? Antrenând toți acei soldați. Acei războinici. Toată armura aceea. Arme. Cred că acele zile s-au terminat, nu-i așa? Îl ghida pe bărbat înapoi în sus pe pantă. — Zeci de mii de Letherii morţi; nu are rost să îngropam măcar ce a mai rămas din ei. Două, poate trei mii de morți Tiste Edur. Nici unul nu a

avut șansa să ridice nici măcar armele. Câte spectre din umbră au fost șterse? Cincizeci, șaizeci de mii?

'Noi trebuie. . . Stop. Nu este nimic . . .'

— Nu te opri acum, Hull. Mai departe, spre Letheras, ca un râu care se repezi. Vor fi ariergardă de tăiat. Porți de spulberat. Străzi și clădiri pentru care să luptați. Și apoi, palatul. Și regele. Paza lui — nu-și vor depune armele. Chiar dacă regele poruncește. Ei servesc

la urma urmei, nu Ezgara Diskanar. Letheras, Hull Beddict, va fi urât. Nu este urât în modul de azi, aici, dar în unele privințe și mai rău, aș...

— Oprește-te, sclave. Nu mai vorbi, altfel te omor.

— Amenințarea asta nu mă deranjează prea mult, Hull Beddict.

Au ajuns la ascensiune. Feather Witch și alte o jumătate de duzină de sclave se numărau acum printre femeile Edur. Uruth zăcea culcat, suferind un fel de convulsii. O a treia femeie murise.

— Ce sa întâmplat, Hull Beddict? întrebă Udinaas, eliberând brațul bărbatului. — Nicio șansă să conduci o încărcare împotriva dușmanilor tăi? Acei datori ai presei și proștii disperați care își găsiseră demnitatea într-o uniformă. Inamicul urât.

Hull Beddict se întoarse. — Trebuie să-l găsesc pe împărat. trebuie să explic. . .' Udinaas l-a lăsat pe bărbat să plece. Ploaia de oase încetase, în cele din urmă, iar acum doar praful comanda cerul. Fortunarul ruinat ardea, înnegrit

fum care ar fi vizibil de pe zidurile lui Letheras. Sclavul se îndreptă spre Feather Witch. — Va trăi Uruth? Ea ridică privirea, cu ochii ei ciudat de plati. 'Așa cred.' — Acela a fost Kurald Emurlahn, nu-i așa?
'Da.'

Udinaas se întoarse. A studiat bazinul, masele de Edur rătăcind ici și colo printre trupurile arse ale rudelor lor, printre oasele albe strălucitoare și fierul strălucitor. Un câmp de luptă fără sânge. Soletaken Jheck se întindea pe dealurile îndepărtate, vânând rătăciți, dar cei care nu fugiseră deja erau cadavre sau simple rămășițe de cadavre. Câteva zeci de wraith au plutit ici și colo.

Îl văzu pe Rhulad, înconjurat de războinici, mărșăluind înapoi peste câmp. Spre poziția lui Hannan Mosag. Sclavul a pornit să-l intercepteze pe împărat. Cuvintele erau pe cale să fie schimbate, iar Udinaas a vrut să le audă.

Trull și compania lui stăteau la marginea râului uscat. Trupurile soldaților se întindeau pe partea cealaltă până la creasta dealurilor paralele cu cursul. La 1500 de pași în stânga lor, elementele de

conducere ale armatei lui Tomad și Binadas Sengar se apropiau. Erau semne că au văzut bătălie. În maniera tradițională, sabie contra sabie.

— Au capturat standardul Batalionului de Artizani, spuse Ahlrada Ahn, arătând.

Trull privi înapoi către câmpul de la est de rigolă. — Atunci cine a fost aici? — Cred că Whitefinder și Riven. S-au rupt când au asistat la soartă

ale Negustorilor și ale Regelui, iar stâlpii au început să se miște spre ei. Simțindu-se rău, Trull și-a întors privirea – dar nu avea nicio direcție disponibilă

ușurează-l. Pe toate părțile, cenușa nebuniei care se depune încet.

„Tiste Edur”, a spus Ahlrada Ahn, „și-au câștigat un imperiu”. Cuvintele lui au fost auzite de sergentul Canarth, care s-a apropiat de ei. 'Tu

să-ți refuzi jumătate de sânge, Ahlrada? Ți se pare amară această victorie? Înțeleg acum de ce stai lângă Trull Sengar. Înțeleg acum — vedem cu toții — adăugă el cu un gest care îi cuprindea pe războinicii din spatele lui — „de ce îl aperi atât de mult pe Trull, de ce refuzi să te alături de noi”. Ochii duri ai lui Canarth se fixară pe Trull. — Da, Trull Sengar, prietenul tău de aici deține sângele Trădătorilor. Fără îndoială, de aceea, voi doi sunteți atât de prieteni apropiați.

Trull își desfăcu sulița la spate. — M-am săturat de tine, Canarth. Pregătește-ți arma.

Ochii războinicului s-au îngustat, apoi a rânjit, întinzându-și propria suliță. — Te-am văzut luptând, Trull. Îți cunosc slăbiciunile.

— Eliberează un spațiu, spuse Trull, iar ceilalți se întoarseră, formând un inel. Ahlrada Ahn ezită. 'Nu face asta. Trull—Canarth, retrage-ți

acuzații. Sunt nefondate. Este interzis să-l provoci pe comandantul tău...

— Destul, se răsti Canarth. — Te voi omorî în continuare. Trădător.'

Trull a luat o atitudine standard, apoi și-a atenuat greutatea și a așteptat. Canarth și-a mutat strânsoarea înapoi cu o lățime de mână, apoi a sondat, vârful de fier

la nivelul gatului.

Ignorând-o pentru moment, Trull și-a alunecat mâinile mai departe de-a lungul tijei suliței. Apoi a făcut contact, lemn împotriva lemnului, și

l-a ținut când a pășit înăuntru. Canarth s-a decuplat ducând vârful de fier în jos și în jos, perfect executat, dar Trull era deja înăuntru, forțându-l pe Canarth să-și tragă arma înapoi, chiar dacă sergentul se legăna. capătul capului în sus pentru a bloca o măturare în sus așteptată — care nu a venit. În schimb, Trull și-a ridicat sulița sus și orizontală și a împins-o înainte pentru a se sparge de fruntea lui Canarth.

Sergentul îl bătu pe spate.

Trull stătea deasupra lui, studiind expresia năucită a bărbatului, pielea despicată a frunții lui curgând cârlițe de sânge.

Ceilalți războinici țipau, exprimându-și neîncrederea cu viteza lui Trull, cu simplitatea uluitoare și înșelătoare a atacului. Nu a ridicat privirea.

Ahlrada Ahn se apropie. — Termină-l, Trull Sengar.
Toată furia lui Trull dispăruse. — Nu văd că e nevoie
de asta... — Atunci ești un prost. Nu va uita... — Nu
am încredere.

„Trebuie să i se spună frica despre asta. Canarth trebuie pedepsit.

— Nu, Ahlrada Ahn. Niciun cuvant.' Și-a ridicat privirea, a privit spre nord. — Să-i salutăm pe Binadas și pe tatăl meu. Aș auzi povești despre vitejie, despre lupte.

Privirea războinicului cu piele întunecată s-a clătinat, a pâlpâit. — Surorile mă iau, Trull, și eu la fel.

Nu erau bătrâne care să meargă pe acest câmp, tăind inele de la degete, dezbrăcând hainele ușor pătate de pe cadavrele care se înțepeneau. Nu existau vulturi, corbi și pescăruși care să coboare la marea sărbătoare. Nu era nimic de citit despre bătălia trecută, nici o întindere de siluete tăiate din spate – nu aici, în centrul bazinului – nici ultimele stații scrise în grămezi stropite de sânge și inele de trupuri înconjurătoare. Fără standarde înclinate, susținute doar de apăsarea cărnii reci, cu sigiliile lor rânjind. Doar oase și fier strălucitor, dinți albi și monede strălucitoare.

Praful care se depunea era o șoaptă moale, tocind ușor pământul și covorul lui întâmplător de detritus uman și Edur.

Împăratul și frații săi aleși se apropiau de baza pantei când Udinaas ajungea la ei. Trecerea câmpului a stârnit o dâră de praf care atârna alb și șovăitor în urma lor. Rhulad își ținea sabia în mâna stângă, lama clătinând în lumina slabă. Armura neuniformă a aurului era întunecată de sudoare, blana de urs de pe umerii împăratului era argintiul stins al norilor.

Udinaas vedea în chipul lui Rhulad că nebunia era aproape de el. Frustrarea a creat o furie capabilă să atace în orice direcție. În spatele împăratului, care a început să urce panta până unde a așteptat Hannan Mosag, s-a înghesuit pe Theradas și Midik Buhn, Choram Irard, Kholb Harat.

și Matra Brith. Toți, cu excepția lui Theradas, fuseseră vechi adepți ai lui Rhulad, iar Udinaas nu era încântat să-i vadă. Nici, din privirile întunecate aruncate în direcția lui, nu erau încântați de sosirea sclavului.

Udinaas aproape că a râs. *La fel ca și palatul din Letheras, facțiunile prind contur.*

În timp ce Udinaas se mișca să-l atingă pe Rhulad – care încă nu-l observase – Theradas Buhn i-a pășit în cale ca din întâmplare, apoi l-a îndreptat pe sclav în piept. S-a împiedicat înapoi, și-a pierdut picioarele și a căzut pe pantă, alunecând înapoi până la bază.

Războinicii Edur au râs.

O greseala. Împăratul se întoarse, cu ochii cercetând, recunoscând pe Udinaas printre norii de praf. Nu a fost greu de stabilit ce tocmai se întâmplase. Rhulad se uită cu privirea la frații săi. — Cine mi-a doborât sclavul?

Nimeni nu s-a mișcat, apoi Theradas a spus: „Ne-am intersectat, sire. Un accident.'

— Udinaas?

Sclavul se ridica, perind praful de pe tunică. — A fost așa cum a spus Theradas Buhn, împărat.

Rhulad își dezveli dinții. — Un avertisment pentru voi toţi. Nu vom fi încercați în această zi. S-a întors și și-a reluat urcarea.

Theradas s-a uitat la Udinaas și a spus cu voce joasă: — Nu crede că acum îți datorez, sclave.

— Vei descoperi, spuse sclavul, trecând pe lângă războinic, că noţiunea de datorie nu este atât de uşor de negat.

Theradas își întinse mâna spre sticlă, apoi își lăsă mâna să cadă cu un mârâit tăcut.

Rhulad ajunse pe creastă.

Cei încă de dedesubt au auzit vocea lină a lui Hannan Mosag. — Ziua a fost câștigată, împărat.

— *Nu am găsit pe nimeni care să lupte!*

„Împărăția zace înghesuită la picioarele tale, sire...”

— Mii de Edur au *murit,* rege vrăjitor! Demoni, spectre! Câte mame, soții și copii Edur vor plânge în această noapte? Ce glorie se ridică din morții noștri, Hannan? Din această . . . praf?'

Udinaas a ajuns pe vârf. Și l-am văzut pe Rhulad înaintând spre Regele Vrăjitor, cu sabia ridicându-se în aer.

Frica bruscă în ochii cu rame roșii ai lui Hannan Mosag.

'Împărat!'

Rhulad se învârti, cu ochii arzători ațintiți asupra lui Udinaas. — Suntem provocați de sclavul nostru? Lama sabiei șuieră prin aer, deși zece pași se întindeau pe distanța dintre ei.

— Nicio provocare, spuse încet Udinaas în timp ce se apropia. Până când a stat direct în fața împăratului. — Am sunat doar să vă informez, domnule, că vin fraţii dumneavoastră. Sclavul arătă spre est, unde figurile traversau marginea bazinului. — Frica, Binadas și Trull, împărat. Și tatăl tău, Tomad.

Rhulad miji, clipind rapid în timp ce îi studia pe războinicii îndepărtați. — Praful ne-a orbit, Udinaas. Ei sunt?

— Da, împărat.

Edurul s-a șters la ochi. — Da, e bine. Bine, le-am avea cu noi acum.

— Sire, continuă Udinaas, un fragment de vrăjitorie Letherii a căutat tabăra femeilor în timpul bătăliei. Mama ta și alții au învins magia. Uruth este rănită, dar va trăi. Au murit trei femei Hiroth.

Împăratul coborî sabia, furia pâlpâind în ochii lui frenetici, injectați de sânge, pâlpâind, apoi dispărând. — Am căutat luptă, Udinaas. Am căutat. . . moarte.'

— Știu, împărat. Poate în Letheras. . .'

Un încuviințare tremurătoare. 'Da. Poate. Da, Udinaas. Ochii lui Rhulad s-au plictisit brusc în cei ai sclavului. — Turnurile alea de os, le-ai văzut? Macelul, carnea lor. . .'

Privirea sclavului s-a mutat pentru moment pe lângă împărat, l-a găsit pe Hannan Mosag. Regele Vrăjitor se uita la spatele lui Rhulad cu o ură neagră. — Domnule, spuse Udinaas cu voce joasă, inima dumneavoastră este adevărată, să-l pedepsească pe Hannan Mosag.

Când sosesc tatăl și frații tăi. Furia rece este mai puternică decât furia fierbinte.

'Da. Știm asta, sclave.

— Bătălia s-a încheiat. Totul este gata, spuse Udinaas, aruncând o privire înapoi peste teren. 'Nimic nu poate fi. . . luat înapoi. Se pare că a venit momentul să ne întristăm.

— Cunoaștem astfel de sentimente, Udinaas. Jale. Da. Dar cum rămâne cu furia rece? Ce . . .'

Sabia tresări, ca un hackle care se ridică, ca pofta trezită, iar sclavul nu văzu nimic rece în ochii lui Rhulad.

— Deja i-a simțit biciul, împărat, spuse Udinaas. — Rămâne doar dezvăluirea ta. . . a ceea ce tocmai a trecut. Frații tăi și tatăl tău vor trebui să audă asta, așa cum știi bine. De la ei, la toti Edur. Tuturor aliaților. La Uruth. Adăugă, într-o șoaptă aspră: — Te-ar complica, sire — cei s-au adunat și s-au adunat și acum despre tine și puterea ta. Dar vezi clar și adevărat, căci acesta este darul teribil al durerii.

Rhulad dădea din cap, privind acum la figurile care se apropiau. 'Da. Un cadou atât de groaznic. Clar și adevărat. . .'

— Domnule, strigă Hannan Mosag.

Un val obișnuit al sabiei a fost singurul răspuns al lui Rhulad. — Nu acum, spuse el cu o rachetă, cu privirea încă ațintită asupra tatălui și a fraților săi.

Înțepat, fața întunecată de umilință, Regele Vrăjitor nu mai spuse. Udinaas sa întors și i-a privit pe războinicii liniei Sengar care începeau

ascensiune. *Nu, sclave, nega propriile tale gânduri despre asta. Nenorocitul ăla de Hannan Mosag trebuie ucis. Si asa mai departe.*

Theradas Buhn, stând în apropiere, spuse apoi: — O mare victorie, sire.

— Suntem încântaţi, spuse Rhulad, că veţi vedea aşa, Theradas Buhn. *Errant ia-mă, băiatul învață repede.*

Ajungând pe creasta, Binadas înainta și se așeză la un genunchi în fața lui Rhulad. 'Împărat.'

— Binadas, în această zi ai fost al nostru sau al lui Hannan Mosag? *Clar și adevărat.*

O expresie confuză când Binadas ridică privirea. — Sire, armata lui

Tomad Sengar încă nu a găsit nevoie de vrăjitorie. Cuceririle noastre au fost rapide. Bătălia de această dimineață a fost una aprigă, decizia incertă pentru o vreme, dar Edur a învins. Am suferit pierderi, dar asta era de așteptat – deși nu mai puțin regretam pentru asta.

— Ridică-te, Binadas, spuse Rhulad, oftând din greu sub armura lui de aur. Udinaas văzu acum că Hull Beddict se apropia în urma lui

Războinici Sengar. Nu arăta mai bine decât înainte, mergând ca un craniu de bărbat...

crăpat și pe jumătate lipsit de sens. Udinaas a simțit un oarecare regret când și-a văzut tovarășii Letherii, pentru că mai devreme fusese dur cu bărbatul.

Tomad a vorbit. — Împărate, avem o veste de la Uruth. Ea și-a revenit...

— Suntem uşuraţi, interveni Rhulad. Surorile ei căzute trebuie să fie onorate. Sprâncenele lui Tomad se ridicară ușor, apoi dădu din cap.

Împăratul s-a îndreptat spre Fear și Trull. — Fraţilor, cei doi Kenryll'ah s-au întors?

— Nu, domnule, răspunse Fear. — Nici Forkrul Assail nu a apărut. Cred că trebuie să presupunem că vânătoarea continuă.

A fost bine, a decis Udinaas. Rhulad a ales să vorbească despre lucruri despre care puțini alții prezenți le cunoșteau – întărind încă o dată tot ceea ce îl lega de Fear și Trull. Un spectacol pentru Tomad, tatăl lor. Pentru Binadas, care acum trebuie să se simtă ca și cum ar fi stat pe cea mai îngustă dintre cărări, echilibrat între Rhulad și Regele Vrăjitor. Și în curând ar trebui să aleagă.

Errant salvează-ne, ce mizerie îi așteaptă pe acești Tiste Edur.

Rhulad puse o mână pe umărul lui Trull, apoi trecu pe lângă el. — Hull Beddict, ascultă-ne.

Letherii se îndreptă, clipind, căutând până când privirea lui îl găsi pe împărat. 'Sire?'

— Ne întristăm în această zi, Hull Beddict. Acestea . . . morți ignobile. Am prefera ca aceasta să fi fost o zi de triumf onorabil, de curaj și glorie dezvăluite de ambele părți. Preferăm, Hull Beddict, ca această zi să fi fost... . . curat.'

Mânie rece într-adevăr. O îndurare mai mare, poate, ar fi fost o bătaie publică a lui Hannan Mosag. Viitorul cădea aici și acum, și-a dat seama Udinaas. *Și asta a fost intenția mea? Mai bine, cred, l-aș lăsa pe Rhulad să-l taie pe ticălos acolo unde stătea el. Curat și simplu -*

singurul păcălit să creadă aceste cuvinte este Rhulad însuși. Iată două cuvinte mai bune: vicios și subtil.

„Ne-am retrage, până mâine”, a spus împăratul. — Când marșă pentru a revendica Letheras și tronul am câștigat. Udinaas, veniți la mine în scurt timp. Tomad, la miezul nopții tumul pentru cei căzuți va fi gata pentru sfințire. Asigurați-vă că vedeți înmormântarea făcută cu toată cinstea. Și, părinte, adăugă el, acei ostași Letherii cu care ai luptat astăzi, alătură-i în aceeași tumulă.

'Sire-'

— Părinte, Letherii sunt acum supuşii noştri, nu-i aşa?

Udinaas stătea într-o parte, urmărind diferiți Edur plecând de pe deal. Binadas a vorbit cu Hannan Mosag o vreme, apoi a mers cu pași mari la Hull Beddict pentru salutul oficial al celor care le-a sângerat. Apoi Binadas i-a călăuzit pe Letherii.

Fear și Tomad au plecat să aranjeze detaliile înmormântării. Theradas Buhn și ceilalți frați aleși au pornit spre taberele Hiroth.

În scurt timp, au mai rămas doar două. Udinaas și Trull Sengar.

Edur îl studia pe sclav de la vreo cincisprezece pași depărtare, cu suficientă intenție pentru a-l face pe sclav să înceapă să se simtă nervos. În cele din urmă, Udinaas s-a întors cu nerăbdare și a privit spre dealurile din sud. După o duzină de bătăi ale inimii, Trull Sengar a venit să stea lângă el.

— Se pare, spuse Edur după un timp, că tu, cu toate că ești un sclav, ai talente aproape de geniu.

'Maestru?'

— Ajunge cu rahatul ăsta de „stăpân”, Udinaas. Acum ești un . . . care este titlul? Un cancelar al tărâmului? Consilier principal, sau așa ceva?

— Primul eunuc, cred.

Trull aruncă o privire. — Nu știam că ai fost... —

Nu am știut. Consideră-l simbolic.

— În regulă, înțeleg, cred. Spune-mi, ești atât de sigur pe tine, Udinaas, că ai sta între Rhulad și Hannan Mosag? Între Rhulad și Theradas Buhn și acei pui turbați care sunt frații aleși ai împăratului? Te-ai sta, într-adevăr, între Rhulad și propria lui nebunie? Sora știe, l-am crezut pe Regele Vrăjitor arogant. . .'

— Nu este aroganță, Trull Sengar. Dacă ar fi, aș fi la fel de sigur pe

mine pe cât crezi tu. Dar nu sunt. Crezi că m-am manipulat cumva în această poziție? La alegere? De bunăvoie? Spune-mi, când a avut vreunul dintre noi ultima dată alegeri semnificative? Inclusiv fratele tău tânăr?

Edur nu a spus nimic o vreme. Apoi a dat din cap. 'Foarte bine. Dar, cu toate acestea, trebuie să vă cunosc intențiile.

Udinaas clătină din cap. — Nimic complicat, Trull Sengar. Nu vreau să văd pe cineva rănit mai mult decât a fost deja.

— Inclusiv Hannan Mosag?

— Regele vrăjitor nu a fost rănit. Dar am văzut, în ziua de azi, ce va oferi el altora.

— Rhulad era . . . stresat?

'Furios.' *Dar nu, din păcate, din motive admirabile - nu, voia doar să lupte și să moară.* Celelalte sentimente, mai nobile, fuseseră împrumutate. *De la mine.*

— Răspunsul ăsta mă lasă senzație. . . uşurare,
Udinaas.' *De aceea l-am dat.*

— Udinaas.

'Da?'

„Mi-e teamă pentru ceea ce va veni. În
Letheras. 'Da.'

„Simt că lumea este pe cale să se dezlege”.

Da. — Atunci va trebui să facem tot posibilul, Trull Sengar, să ținem totul împreună.

Ochii lui Tiste Edur îi țineau pe ai lui, apoi Trull dădu din cap. — Ferește-te de dușmanii tăi, Udinaas.

Sclavul nu răspunse. Încă o dată singur, a studiat dealurile îndepărtate, fumul care se rărește de la incendii undeva în pântecele celor căzuți continuă să se ridice ca niște umbre batjocoritoare de mai devreme în această zi.

Toate aceste războaie. . .

Capitolul douăzeci și patru

Cinci aripi îți vor cumpăra un grovel,
Acolo la degetele murdare ale
Rătăcătoarei Veșnicul domiciliu ghemuit
într-o mlaștină de odinioară unde râurile
curgeau Și sângele regal curge în cel mai
limpede pârâu În jurul cioturilor copacilor
putreziti Unde pădurile stăteau cândva în
măreție Cinci drumuri. Din Hold-ul Golit
Te va întinde pe spate Cu cuțite de altar
și argint urmărit Râurile îngropate care
roade rădăcinile Toți se învârte în caverne
dornice dedesubt Unde oasele
împărătești se clătesc și zgomotesc În
nămol și cinci sunt căile către și dinspre
acest suflet încamerat. Pentru toți inimile
pierdute sângerând în pustie.

ZIUA D OMICILULUI _

F INTROTHAS (O BSCURA)

Apa proaspătă și caldă a râului a devenit sângele demonului, un vas de-a lungul căruia se cățăra, curentul împingând-o în jurul ei. Undeva în față, acum știa, era o inimă, o sursă de putere în același timp ciudată și familiară. Stăpânul ei nu știa nimic despre asta, altfel nu i-ar fi permis demonului să se apropie din ce în ce mai mult, pentru că acea putere, odată deținută, ar rupe lanțurile de legare.

Ceva a așteptat. În cursurile îngropate care curgeau neîncetat sub marele oraș de pe malul râului. Demonul a fost însărcinat să ducă flota de nave – o prezență iritantă care acoperă suprafața de deasupra – până în oraș. Aceasta ar fi suficientă proximitate, știa demonul, pentru a face un salt brusc, pentru a prinde acea inimă înspăimântătoare în multele ei mâini. Să se hrănească, apoi să se ridice, să se elibereze din nou și să posede puterea a zece zei. Să se ridice, ca un bătrân, din lumea crudă, haotică de demult. Dominant, inatacabil și arzător de furie.

Prin nămolurile întunecate ale râului, cățărându-se ca un crab vast, cernind secole de secrete — albia unui râu străvechi ținea atât de mult, o mulțime de povești scrise strat peste strat de detritus. Plase pline de noroi s-au agățat de epave mai vechi, nave scufundate, întinderea pietrelor de balast, șiruri zdrențuite de urne sigilate care își păstrează încă bogățiile lumești. Oasele putrezind peste tot, strânse în doline unde curenții se învârteau, și mai adânc, în nămoluri groase și întărite și înghițite în întuneric, oase turtite de presiuni și transformate în rețele cristaline, așezate în schelete de piatră.

Chiar și în moarte, a înțeles demonul, nimic nu mai era. Muritorii nebuni, de scurtă durată și ascuțiți de frenezie, credeau în mod clar altceva, în timp ce se grăbeau iute ca gândurile deasupra dansului răbdător al pământului și al pietrei. Apa, desigur, era capabilă să cuprindă gamă largă de ritmuri dintre toate lucrurile. Ar putea să se încarce, depășind orice altceva și ar putea rămâne aparent nemișcat. În aceasta a arătat puterea sacră a zeilor, dar era, în sine, lipsită de sens.

Demonul știa că o astfel de putere poate fi valorificată. Zeii făcuseră asta, făcându-se domni ai mărilor. Dar râul era cel care hrănea mările. Și izvorăște din straturile de stâncă. Zeii mării erau, într-adevăr, supuși celor din râuri și bazine interioare. Demonul, vechiul zeu-spirit al izvorului, intenționa să îndrepte încă o dată echilibrul. Cu puterea care îl așteaptă sub oraș, până și zeii mării ar fi fost făcuți să îngenuncheze.

Savura astfel de gânduri, ciudate cu claritate – o claritate pe care demonul nu o posedase înainte. Gustul râului, poate, acești curenți strălucitori, cei bogați se scurg de pe țărmuri. Inteligența înfloritoare în ea.

O asemenea plăcere.

— Frumos dop.

Ea s-a întors și a privit, iar Tehol a zâmbit nevinovat.

— Dacă minți, Tehol Beddict. . .'

Sprâncenele ridicate. — N-aș face niciodată asta, Shurq. Tehol se ridică de unde stătuse pe podea și începu să se plimbe prin camera mică și înghesuită. — Selush, ai dreptul să fii mândră. De ce, felul în care ai înfipt pielea în jurul bijuteriei, nu o cută care să fie văzută...

— Dacă nu mă încrunz, spuse Shurq Elalle.

„Chiar și atunci”, a răspuns el, „ar fi un modest. . . se
îndoi.' — Ei bine, a spus Shurq, ai ști.

Selush se grăbi să-și împacheteze proviziile înapoi în geantă. „Oh, nu știu ce urmează? O scuipă.

— Exprimă-ți recunoștința, Shurq, spuse Tehol.

Cu vârfurile degetelor, cercetând bijuteria în decorul argintiu din fruntea ei, Shurq Elalle a ezitat, apoi a oftat. — Mulţumesc, Selush.

— Nu scuipatul despre care vorbeam, spuse femeia cu părul sălbatic. — Tisteenii ăia. Ei vin. Lether a fost cucerit și mă tem de schimbările care vor urma. Piele cenușie, asta va fi noua modă, observă-mi cuvintele. Dar trebuie să-mi păstrez pragmatismul, a adăugat ea, luminându-se brusc. „Amestec deja o serie de fonduri de ten pentru a obține acel efect îngrozitor”. O pauză, o privire spre Shurq Elalle. — Să lucrez la tine a fost de mare ajutor, Shurq. M-am gândit să numesc prima linie *Dead Thief of the Night.*

'Drăguţ.'

'Grozav.'

— Dar să nu crezi că asta înseamnă că îmi iei o parte din profit,
Shurq. — N-aş visa la asta.

— Trebuie să plec acum, spuse Selush, îndreptându-se cu geanta atârnată pe un umăr. — Intenționez să mă ascund în subsolul meu în următoarele zile. Și v-aș sfătui același lucru și pentru voi doi.

Tehol se uită în jur. — Nu am subsol, Selush. — Ei bine,

gândul contează, spun mereu. La revedere!' Un șuierat de perdea și ea a dispărut. Shurq Elalle a întrebat: „Cât de târziu este?”

— Aproape zorii.

— Unde este servitorul tău?

'Nu știu. Undeva, aș crede. 'Într-adevăr?'

Tehol bătu din palme. — Să mergem pe acoperiș. Putem vedea dacă bodyguardul meu tăcut își schimbă expresia când vă vede frumusețea.

— Ce a făcut acolo sus în tot acest timp?

— Probabil că stă chiar deasupra ușii de aici, în cazul în care a sosit vreun vizitator nedorit – ceea ce, din fericire, nu s-a întâmplat. Mesagerul lui Brys nu era calificat.

— Și ce ar fi putut face cu un atacator de acolo de sus?

— Îmi imaginez că s-ar fi aruncat drept jos într-un val de săbii, cuțite și bâte, bătând fără sens pe intrus într-o clipă. Ori asta, ori striga, apoi alerga înapoi la scară, cobora și se răzbuna pe cadavrele noastre.

— Cadavrul tău. Nu este al meu.'

— Ai dreptate, desigur. Greseala mea.'

— Nu sunt surprins că acum ești confuz, Tehol, spuse Shurq, măturandu-și părul cu ambele mâini, gestul aruncându-i admirabil pieptul. — Având în vedere plăcerea pe care ai descoperit-o mai devreme în marfa mea.
„Marfa” dumneavoastră într-adevăr. Un termen bun de folosit, deoarece ar putea însemna aproape orice. Acum, ne îndreptăm să salutăm zorii?

'Daca insisti. Nu pot sta mult. Ublala va fi îngrijorat.

— Harlest îl va sfătui că morții nu au simțul timpului, Shurq. Nu trebuie să te îngrijorezi.

— Mormăia despre dezmembrarea lui Harlest chiar înainte să-i
părăsesc. Au mers spre scară, Shurq luând conducerea.

— Credeam că a fost prins într-un sarcofag, a subliniat Tehol.

— Încă l-am auzit. Sâsâit și zgârieturi dramatice pe partea inferioară a capacului. A fost, chiar și pentru mine, oarecum enervant.

— Ei bine, să sperăm că Ublala nu a făcut

nimic rău. Au urcat.

Cerul pălește spre est, dar un fior a rămas în aer. Bodyguardul a stat cu fața lor până când le-a atras atenția, apoi a arătat spre râu.

Flota Edur se înghesuia, sute de ambarcațiuni de raider și transporturi, o matură întunecată de pânze. Printre navele de plumb apăruseră vâsle, alunecând afară de pe flancurile carenei. Aterizările aveau să înceapă în interiorul clopotului.

Tehol le studie o clipă, apoi se îndreptă spre nord-vest. Coloanele albe ale bătăliei de cu o zi înainte dispăruseră, deși o pată de fum întunecat din fortificație stăruia, luminată sus, deasupra orizontului, de primele puțuri ale soarelui. Deasupra drumului de vest era o dâră de praf, care se apropia pe măsură ce soarele răsare.

A trecut ceva timp până când Tehol sau Shurq vorbeau, apoi acesta din urmă s-a întors și a spus: „Trebuie să plec”.

— Stai jos, spuse Tehol.

Se opri în vârful scării. — Și tu, Tehol Beddict, rămâi aici. Pe acest acoperiș. Cu acel gardian stând aproape.

— Plan sănătos, Shurq Elalle.

— Dacă ai ocazia, Gerun Eberict va veni după tine.
'Si tu.'

De la poarta de vest, un zgomot zgomotos de clopote anunta apropierea armatei Edur.

Hoțul a dispărut jos prin trapă.

Tehol stătea cu fața spre vest. Spatele i se încălzește și știa că această zi va fi una fierbinte.

Una dintre mâinile ei s-a sprijinit pe umărul regelui, dar Brys a văzut că Nisall era aproape de colaps. Ea stătuse de veghe asupra lui Ezgara Diskanar cea mai mare parte a nopții, de parcă numai dragostea ar fi putut să-l păzească pe bărbat de orice pericol. Oboseala îl dusese pe rege în somn, iar acum stătea pe tron ca un cadavru, prăbușit, cu capul înclinat. Coroana căzuse de ceva vreme în noapte și zăcea lângă tron pe estradă.

Cancelarul, Triban Gnol, fusese prezent mai devreme, dar plecase cu ultima schimbare a gărzilor. Ca o fantomă de la pierderea reginei și a prințului și a lui Turudal Brizad, el îmbătrânise brusc și se ofilise, plutind pe coridoare fără a vorbi cu nimeni.

Finadd Moroch Nevath dispăruse, deși Brys avea încredere că spadasinul va sosi când va

veni momentul. Pentru tot ceea ce suferise, el era un om curajos și niciunul dintre zvonurile referitoare la conduita lui la High Fort nu merita, după părerea lui Brys, scuipa necesară pentru a le rosti.

Primul eunuc Nifadas, împreună cu Brys Beddict, și-au asumat responsabilitatea pentru ceea ce mai rămăsese din soldații din palat. Fiecare aripă

Intrarea era acum baricadată de cel puţin treizeci de gardieni, cu excepţia Căii Regelui, unde Ceda, în nebunia lui, interzisese cuiva să rămână, oprindu-se. În orașul de dincolo, Finadd Gerun Eberict și garnizoana orașului erau poziționate în tot Letheras, numărul lor insuficient pentru a ține porțile sau zidurile, totuși pregătiți să lupte – cel puțin, Brys a presupus că așa era, deoarece nu părăsise orașul. camera tronului peste ceva timp, iar Gerun nu mai reapăruse de când omul a preluat comanda garnizoanei.

Scris de Nifadas, Campionul Regelui se odihnise pe o bancă lângă intrarea mare a sălii tronului, gestionând o jumătate de duzină de clopote de somn surprinzător de sănătos. Servitorii îl treziseră cu micul dejun, începând ziua să vină cu o normalitate suprarealistă. Răzit în haine umede de transpirație sub armura lui, Brys a mâncat repede, apoi s-a ridicat și a mers spre locul în care Nifadas stătea pe banca de vizavi.

— Primul eunuc, este timpul să te odihnești.

„Campion, nu e nevoie de asta. Am făcut foarte puțin și nu sunt deloc obosit.

Brys studie ochii bărbatului. Erau ageri și vigilenți, cu totul spre deosebire de privirea obișnuită adormită cu care Nifadas o prezenta de obicei. — Foarte bine, spuse el.

Primul eunuc îi zâmbi. — Ultima noastră zi, Finadd.

Brys se încruntă. — Nu există niciun motiv să presupunem, Nifadas, că Edur va vedea motive să-ți ia viața. Ca și în cazul cancelarului, va fi nevoie de cunoștințele tale.

— Cunoașterea, da. O presupunere demnă,
Finadd. Primul eunuc nu a mai adăugat nimic.

Brys aruncă o privire înapoi spre tron, apoi se îndreptă spre el. S-a apropiat de Nisall. — Prima concubină, va dormi încă un timp. El o luă de braț. — Nu-ți face griji, spuse el în timp ce ea începu să reziste, doar la banca aceea de acolo. Nu mai departe.'

— Cum, Brys? Cum ar putea să se prăbușească totul? Atat de rapid?

Nu înțeleg.'

Și-a amintit de întâlnirile secrete, în care Nisall și Unnutal Hebaz și Nifadas și regele și-au planificat mișcările și contra-mișcările în jocurile de intrigă devoratoare din cadrul Casei Regale. Încrederea ei păruse atunci de neatins, inteligența strălucitoare în ochii ei.

Și-a amintit cum letherii i-au văzut pe Tiste Edur și pământurile lor, o perlă coaptă pentru smulgere. — Nu știu, Nisall.

L-a lăsat să o conducă în jos de pe estradă. 'Asa pare . . . Liniște. A început ziua?

— Soarele a răsărit, da.

— Nu va părăsi tronul.

'Știu.'

'El este . . . speriat.'

— Poftim, Nisall, întinde-te aici. Folosiți aceste perne. Nu este ideal, știu... — Nu, e în regulă. Mulțumesc.'

Ochii i s-au închis imediat ce s-a instalat. Brys se uită la ea o clipă. Ea dormea deja.

Se întoarse și coborî spre intrarea măreață, păși cu pași mari pe coridorul cu tavanul jos, unde intenționa să se ridice. Chiar dincolo, Ceda zăcea întinsă, încovoiată în somn, pe țiglă din centru.
Și lângă Kuru Qan era Gerun Eberict. Cu sabia în mână.

Privind în jos la Ceda.

Brys se apropie mai mult. — Finadd.

Gerun ridică privirea, fără expresie.

— Concediul Regelui nu te absolvă de toate, Gerun Eberict. Bărbatul și-a dezvăluit dinții. — Și-a pierdut mințile, Brys. Ar fi o

milă.'

— Nu pentru tine să judeci.

Gerun îşi înclină capul. — Mi-ai fi împotrivit în asta?
'Da.'

După o clipă, Finadd făcu un pas înapoi, alunecându-și sabia înapoi în teacă de la șold. — Bine cronometrat, atunci. Zece bătăi ale inimii mai târziu. . .'

'Ce faci aici?' întrebă Brys.

— Soldații mei sunt toți pe poziție. Ce altceva ai vrea să fac? — Comandă-le.

Un pufnit fluierat din partea lui, apoi: — Am alte sarcini care mă așteaptă în această zi.

Brys a tăcut. Mă întreb dacă ar trebui să-l omoare pe bărbat acum.

Se părea că Gerun îi ghicise gândurile, căci rânjetul lui plin de cicatrici s-a lărgit. — Amintește-ți responsabilitățile, Brys Beddict. Făcu un gest și o duzină de paznici ai săi a intrat cu pași mari în cameră. — Ar trebui să mori

apărarea regelui, până la urmă. În orice caz, adăugă el în timp ce se dădea încet înapoi, tocmai mi-ați confirmat suspiciunile și pentru asta vă mulțumesc.

Sânge sau onoare. — Știu ce crezi, Gerun Eberict. Așa că te avertizez acum, nu ți se va permite concediul în asta.

— Vorbești în numele regelui? Brys Beddict, asta e destul de presumptuos din partea ta, nu crezi?

— Regele se așteaptă ca tu să comanzi garnizoana pentru apărarea orașului — nu să-ți abandonezi responsabilitățile pentru a-ți conduce propria cruciada.

„Apărarea orașului? Nu fi idiot, Brys. Dacă garnizoana caută poziții finale eroice, e binevenită. Intenționez să supraviețuiesc acestei blestemate cuceriri. Tiste Edur nu mă sperie deloc.' Se întoarse atunci și, înconjurat de gărzile lui, părăsi camera.

Sânge sau onoare. *Nu am de ales în asta, Tehol. Imi pare rau.*

Bugg nu a fost complet surprins să se treacă practic singur pe perete. Ascensiunea lui nu fusese contestată, deoarece părea că toți paznicii garnizoanelor se retrăseseră în diferite puncte de sufocare din oraș. Desigur, rămânea de văzut dacă acei soldați se vor ridica la apărare încăpățânată. În orice caz, prezența lor ținuse străzile goale în cea mai mare parte.

Servitorul s-a sprijinit de un merlon și a privit armata Edur care se apropia pe drumul de vest. O privire ocazională în stânga lui îi permisă să urmărească închiderea flotei și demonul imens și mortal de sub ea – o prezență care se întinde pe lățimea râului și se întinde înapoi în aval aproape o jumătate de legă. O creatură teribilă și brutală care se încordează cu lanțurile sale vrăjitori.

Poarta de vest era deschisă și nepăzită. Elementele de conducere ale armatei Edur se apropiaseră la o mie de pași, înaintând cu prudență. De fiecare parte a coloanei, în șanțuri și peste câmpuri, a apărut primul dintre lupii Soletaken.

Bugg oftă, se uită la celălalt ocupant de-a lungul peretelui. — Cred că

va trebui să lucrezi repede.

Artistul era o figură cunoscută și ușor de recunoscut în Letheras. O masă de păr care începea pe capul lui și se mătura în jos pentru a se uni cu barba sălbatică care acoperă maxilarul și gâtul, nodul său de nas și ochi mici și albaștri singurele trăsături vizibile de pe fața lui. Era scund și slăbănog și picta cu

caprire agitată – deseori cocoțată pe un picior – mângâie de vopsea pe suprafețe care păreau întotdeauna prea mici pentru imaginea pe care încerca să o surprindă. Această lipsă de perspectivă a fost de mult ridicată într-o tehnică, apoi într-un stil legitim, în măsura în care stilurile artistice puteau fi legitime. La comentariul lui Bugg, se încruntă și se ridică pe un picior, cu piciorul celuilalt pe genunchi. — Scena, prostule! Este ars în mintea mea, aici, în spatele acestui ochi, cel stâng. Nu am uitat nimic. Fiecare detaliu. Istoricii îmi vor lăuda munca în această zi, veți vedea. Laudă!'

— Ai terminat, atunci?

— Foarte aproape, foarte foarte aproape, da, aproape gata. Fiecare detaliu. Am făcut-o din nou. Asta vor spune. Da, am făcut-o din nou.
'Pot să văd?'

Suspiciune bruscă.

Bugg a adăugat: „Eu însumi sunt un fel de istoric”. 'Tu esti? Te-am citit? Esti faimos?'

'Famos? Probabil. Dar mă îndoiesc că m-ai citit, din moment ce încă nu am scris nimic.

— Ah, un lector!

„Un savant, înotând peste oceanul istoriei”. 'Îmi place asta. Aș putea să pictez asta. — Deci, pot să văd pictura?

Un gest grandios cu o mână multicoloră. — Vino, atunci, vechi prietene. Vezi singur geniul meu.

Scândura cocoțată pe șevalet era mai lată decât înaltă, ca o pictură de peisaj sau, într-adevăr, o înregistrare a unei priveliști importante asupra istoriei. Lățimea de cel puțin două brațe. Bugg s-a plimbat pentru a arunca o privire asupra imaginii surprinse la suprafață.

Și am văzut două culori, împărțite într-o diagonală aspră. Roșu zgârietor la dreapta, maro noroios la stânga. — Extraordinar, spuse Bugg. — Și ce ai redat aici?

'Ce este? Ești orb?' Pictorul a arătat cu o pensulă. 'Coloana! Cei care se apropie de Edur, marea armată! Standardul, desigur. Standardul!'

Bugg miji de-a lungul depărtării, până la micul petic roșu care era standardul de plumb al avangardei. — Ah, desigur. Acum văd.'

— Și strălucirea mea te orbește, da?

— O, da, toată înțelegerea mi-a fost furată într-adevăr din ochi.

Artistul și-a schimbat cu îndemânare picioarele și s-a cocoțat gânditor, încruntându-se la coloana Edur. — Desigur, acum sunt mai aproape. Mi-aș fi dorit să fi adus o altă tablă, ca să pot detalia mai mult detaliile.

— Ei bine, ai putea oricând să folosești acest zid.

Sprâncenele stufoase s-au arcuit. 'Asta este. . . inteligent. Ești într-adevăr un savant. — Trebuie să plec, acum.

— Da, da, încetează să-mi distragi atenția. Trebuie să mă concentrez, știi. Concentrează-te.

Bugg coborî în liniște scările de piatră. — O lecție bună, mormăi el pe sub răsuflarea când ajungea la nivelul străzii. Detalii . . . atât de multe lucruri de făcut în această zi.

A mers pe străzi pustii, evitând intersecțiile majore în care fuseseră ridicate baricade și soldații se mișcau cu așteptări nervoase. Ocazional siluetă pe furiș se arunca în și ieși din vedere pe măsură ce mergea mai departe.

La scurt timp mai târziu, servitorul ocoli un colț, se opri, apoi se apropie de templul ruinat. Lângă ea se afla Turudal Brizad, care se uită în sus, când Bugg ajungea lângă el.

'Orice sugestii?' întrebă zeul cunoscut drept Errantul.

'Ce vrei să spui?'

— Muritorul pe care l-am cerut pentru această sarcină nu a apărut.

'Oh. Nu e bine, din moment ce Jheck sunt la porți chiar și când vorbim. — Și primii Edur de pe corăbii au debarcat, da. — De ce să nu acţionezi pentru tine? întrebă Bugg.

'Nu pot. Aspectul meu impune anumite . . . interdicții.' — Ah, ghiontul, tragerea sau împingerea.
— Da, doar atât.

— Ai fost cât se poate de direct. Errantul
dădu din cap.

— Ei bine, văd dilema ta, spuse Bugg.

„Deci întrebarea mea — aveți sugestii?

Servitorul s-a gândit un timp, în timp ce zeul aștepta cu răbdare, apoi a oftat și a spus: „Poate. Așteptați aici. Dacă am succes; Îți voi trimite pe cineva.

'În regulă. Am încredere că nu vei dura prea mult.

'Sper ca nu. Depinde de puterile mele de convingere.

— Atunci sunt încurajat.

Fără un alt cuvânt, Bugg a plecat. Își grăbi pasul în timp ce se îndrepta spre docuri. Din fericire, nu era departe, și a ajuns la Front Street pentru a vedea că doar digurile principale fuseseră acaparate de războinicii de aterizare ai Tiste Edur. Ei își luau timpul, a remarcat el, un semn al încrederii lor. Nimeni nu se opunea aterizării lor. Bugg se grăbi de-a lungul străzii Frontului până ajunse la danele mai mici. Unde și-a găsit destinația, un mânz elegant, cu doi catarge, al unei nave care avea nevoie de vopsea nouă, dar părea, de altfel, relativ solidă. Nu era nimeni vizibil pe puntea ei, dar de îndată ce a traversat pasarela, auzi voci, apoi bubuitul cizmelor.

Bugg ajunsese la mijlocul punții când ușa cabinei s-a deschis și două femei înarmate au apărut, cu săbiile scoase.

Bugg se opri și își ridică mâinile.

Încă trei siluete au apărut odată ce cele două femei au pășit de o parte și de alta. Un bărbat înalt, cu coame cenușie, într-o haină purpurie și un al doilea bărbat care era în mod clar un mag. Bugg recunoscu a treia sosire.

— Bună dimineața, Shand. Deci aici te-a trimis Tehol.
'Bugg. Ce vrei, pe numele Errantului?
— Bine spus, fată. Și acești soldați buni sunt echipajul proaspăt angajat al lui Shurq Elalle?

'Cine este acest barbat?' îl întrebă pe Shand bărbatul cu părul cărunt.

Ea se încruntă. — Servitorul patronului meu. Și angajatorul tău lucrează pentru angajatorul meu. Sosirea lui înseamnă că vor fi probleme. Haide, Bugg, ascultăm.

— Mai întâi, ce zici de niște prezentări,
Shand? Ea și-a dat ochii peste cap. 'Bare de
fier-'
— Un Declarat al Gărzii Crimson, a intervenit Bugg, zâmbind. 'Iartă-mă. Continuă, te rog.

„Corlo...”

— Înaltul Său Mag. Din nou, iartă-mă, dar asta va trebui să facă. Am foarte puțin timp. Am nevoie de aceşti gardieni.

— Pentru ce ai nevoie de noi? întrebă Iron Bars.

— Trebuie să-l ucizi pe zeul Soletaken Jheck.

Expresia Declarației se întunecă. — Soletaken. Ne-am mai intersectat cu Sole-luat înainte.

Bugg dădu din cap. „Dacă Jheck-ul ajunge la zeul lor, bineînțeles îl vor proteja...”

'Cât de departe?'

— Doar câteva străzi, într-un templu abandonat.

Iron Bars dădu din cap. — Acest zeu, este Soletaken
sau D'ivers? — D'ivers.

Avowed s-a întors către Corlo, care a spus: „Pregătiți-vă, soldaților, avem ceva luptă înainte”.

Shand se uită la ei. — Ce să-i spun lui Shurq dacă apare între timp?

— Nu vom întârzia mult, spuse Iron Bars, scoţând sabia.

'Aștepta!' Shand se îndreptă spre Bugg. 'Tu! De unde ai știut că vor fi aici? Servitorul a ridicat din umeri. — Presupun că ghiontul lui Errant. Ai grijă, Shand,

și salută-l pe Hejun și pe Rissarh pentru mine, nu-i așa?

În valoare de cincizeci de pași de drum pietruit, gol, între ei și porțile căscate ale lui Letheras. Trull Sengar se sprijini de suliță și aruncă o privire spre Rhulad.

Împăratul, îmbrăcat pe umeri și masiv, se plimba ca o fiară, cu ochii ațintiți pe poartă. Hannan Mosag și K'risnan lui supraviețuitor înaintaseră cu zece pași în mijlocul spectrurilor din umbră, acesta din urmă alunecând acum înainte.

Wraiths au ajuns la poartă, au plutit o clipă, apoi au intrat în oraș. Hannan Mosag se întoarse și se întoarse cu pași mari spre locul unde așteptau împăratul și frații săi. — Este așa cum am simțit noi, împărat. Prezența Cedei nu se găsește nicăieri. Există doar o mână de magi minori printre garnizoană. Wraithurile și demonii vor avea grijă de ei. Ar trebui să putem să ne croim drum prin baricade și să ajungem la Domiciliul Etern

amiază. Un moment potrivit pentru a te urca pe tron.

— Baricade, spuse Rhulad, dând din cap. 'Bun. Ne dorim să luptăm. Udinaas!' 'Aici.' Sclavul a făcut un pas înainte.

— De data aceasta, Udinaas, vei însoți Gospodăria sub conducerea

lui Uruth.

'Împărat?'

— Nu te vom risca, Udinaas. Dacă cădem, totuși, veți fi trimis imediat la noi.

Sclavul se înclină și se dădu înapoi.

Rhulad se îndreptă spre locul în care stăteau tatăl său și cei trei frați. — Vom intra acum în Letheras. Ne vom revendica imperiul. Pregătiți-vă armele, sângele nostru.

Au început să meargă înainte.

Privirea lui Trull a rămas o clipă pe Hannan Mosag, întrebându-se ce ascunde Regele Vrăjitor, apoi și-a urmat frații.

Hull Beddict a fost printre a doua companie care a intrat în Letheras și, la douăzeci de pași de poartă, a pășit într-o parte și s-a oprit, privind cum pătrundea Edurul precaut. Nimeni nu i-a acordat nicio atenție. Din clădirile din apropiere, fețe palide se uitau în jos de la ferestre și prin obloane ușor despărțite. De peste docuri, pescărușii se învârteau și strigau într-o cacofonie de panică. Undeva înainte, pe bulevardul principal, luptele au început la prima baricadă. Se auzi un zgomot de vrăjitorie, apoi țipete.

O risipă fără sens de viață. Spera că nu toți soldații din garnizoană vor fi atât de nebunești de curajoși. Nu mai era niciun motiv de luptă. Lether a fost cucerită. Tot ce a mai rămas a fost să destituie regele ineficient și sfetnicii săi perfid. Singurul act cu adevărat just al acestui război, în ceea ce îl privea pe Hull Beddict.

Durerea lui pentru fratele său Brys a terminat. Deși Brys nu era încă mort, moartea lui a fost totuși un rezultat la fel de sigur pe cât ar putea exista. Campionul Regelui avea să moară apărându-l pe rege. A fost tragic și inutil, dar ar fi ultima tradiție pusă în aplicare de către Letherii și nimic Hull sau altcineva nu putea face sau spune nu ar fi împiedicat-o.

Toată cenușa se așezase în mintea lui Hull. Măcelul din spatele lor, crima așteaptă înaintea lor. El trădase, pentru a vedea sfârşitul nebuniei corupte a poporului său. Faptul că victoria a cerut moartea lui Brys a oferit stratul final de cenușă pentru a învălui sufletul lui Hull. Nu ar exista izolvare.

Chiar și așa, o responsabilitate a rămas cu Hull. Când cea de-a treia companie a lui Tiste Edur a intrat pe porți, s-a întors și și-a croit drum pe o alee laterală.

Trebuia să vorbească cu Tehol. Pentru a explica lucrurile. Să-i spună fratelui său că știa de înșelăciuni, de scheme. Tehol era, spera el, singurul bărbat din Letheras care nu l-ar urî pe Hull pentru ceea ce făcuse. Trebuia să vorbească cu el.

Avea nevoie de ceva de genul iertare.

Pentru că nu au fost acolo pentru a-și salva părinții cu toți acești ani în urmă.

Pentru că nu ai fost acolo pentru a-l salva pe Brys acum.

Iertarea, un lucru simplu.

Udinaas stătea printre ceilalți sclavi ai familiei Sengar, așteptându-le rândul să intre în Letheras. Sosise deja vestea că mai era o luptă înainte, undeva. Uruth stătea în apropiere, iar alături de ea era Mayen, înfășurată într-o mantie grea, cu fața arătând devastată, cu ochii ca un lucru vânat. Uruth a rămas aproape, parcă s-ar teme de o tentativă de evadare din partea tinerei. Nu din compasiune pentru Mayen, însă. Copilul era tot ce conta acum.

Biata Mayen.

El știa cum se simțea ea. Ceva ca o febră îl cuprinse, o urgență în sânge. Transpirația i se prelingea pe corp pe sub tunică. I se simțea pielea în flăcări. Se ținea nemișcat, pe marginea, se temea, să-și piardă controlul.

Senzația survenise brusc, ca un val interior de panică, o teroare fără chip. Înrăutățire -

Capul învârtit, a trecut un moment înainte să-și dea seama ce se întâmplă.

Atunci groaza a inundat Udinaas.

Wyvalul.

Prindea viață în el.

B'nagga în frunte, Jheck a intrat în oraș. Soletaken, zbârnind cu capetele în jos, unul și toți căutând parfumul zeului lor. Și găsind-o în curentul acru de frică care plutește prin Letheras, o nerăbdare, o simțire consumată de furie.

Urlete vesele, ridicându-se să umple orașul, reverberând pe străzi, de la peste nouă mii de lupi. Teroare izbitoare în rândul cetățenilor îngroziți. Nouă

mii de lupi, cu blană albă, alergând pe o zeci de trasee convergente către vechiul templu, o fugă interioară de nebunie bestială.

B'nagga și-a unit vocea cu urletele înfiorătoare, cu inima plină de bucurie sălbatică. Haita îi aștepta. Demonii, fantasmele, Tiste Edur și împărații blestemați erau ca nimic acum. Aliați momentanați ai comodității. Ceea ce avea să se ridice aici în Letheras a fost ascensiunea lui Jheck. Un imperiu al lui Soletaken, cu un zeu-împărat pe tron. Rhulad rupt în bucăți, fiecare Edur desfăcut în carne sângeroasă, cu gust dulce, măduvă bogată din oase despicate, cranii rupte, creierele devorate.

Această zi avea să se încheie într-un asemenea măcel, încât nimeni dintre cei care au supraviețuit nu va uita.

Această zi, își spuse B'nagga cu un râs tăcut, aparține familiei Jheck.

Șaptezeci și trei dintre cei mai buni soldați ai companiei sale au format un zid de scut în spatele lui Moroch Nevath. Ei au ținut podul principal care traversa Canalul Principal, un loc potrivit pentru această dramă jalnică. Cel mai bine, cel de-al treilea nivel era așezat în spatele lor, pe care acum apăruseră cetățenii. Spectatori — un talent Letherii. Fără îndoială că se făceau pariuri și cel puțin Moroch Nevath ar avea o audiență.

Privirile cu glugă, zvonurile despre lașitatea lui la High Fort, aveau să înceteze în această zi. Nu a fost mult, dar ar fi suficient.

Și-a amintit că a promis că va face ceva pentru Turudal Brizad, dar afirmațiile scandaloase ale bărbatului nu l-au convins pe Moroch. Povești despre zei și altele, venite de la o consoartă pictată, ei bine, asta ar trebui să aștepte o altă zi, o altă viață. Lăsați-l pe iubitul nesimțit al reginei pierdute și pe acel cancelar odios să ducă propriile bătălii. Moroch a vrut să încrucișeze lamele cu Tiste Edur.

Dacă i-au lăsat. O moarte jalnică sub un val de vrăjitorie era mai probabilă.

Un mormăit din partea unuia dintre soldații săi.

Moroch dădu din cap, văzând primul Edur apropiindu-se de pe bulevardul principal. — Ține peretele acela de scut, spuse el într-un mârâit, trecând să stea la cinci pași în fața lui. — Este o companie mică, hai să le trimitem sufletele în groapa rătăcinilor.

Ca răspuns la cuvintele sale îndrăznețe, strigăte ale soldaților, voci urâte de pofta de sânge. Săbii ciocănind jantele scutului.

Moroch zâmbi. *Ne-au văzut.* — Uitaţi-vă la ei, tovarăşi, vedeţi cum ezită.

Provocări susținute din partea soldaților.

Tiste Edur și-au reluat marșul. În fruntea lor, un războinic îmbrăcat în aur.

Pe care Moroch îl mai văzuse. — Răcătos binecuvântează-mă, şopti el, apoi se întoarse. 'Imparatul! Cel în aur! Și se întoarse, făcând încă patru pași până când ajunse chiar pe marginea podului. Ridicând sabia. — Rhulad din Edur! el a strigat. „Vino să mă înfrunți, nenorocit! Vino înainte și mori!

Bugg arătă în josul străzii. — Îl vezi pe omul ăla? Acela este Turudal Brizad. Pentru asta faci favoarea asta. Dacă nu este recunoscător, dă-i o ureche. Trebuie să plec, dar mă voi întoarce în curând...

Aerul s-a umplut brusc de urlete, venind dinspre nord și vest. — Oh, la naiba, spuse Bugg. — Ar fi bine să pleci. Și mai bine stau și eu.

adăugă el, îndreptându-se spre Errant.

— Corlo, se răsti Iron Bars în timp ce îl urmăreau pe servitor. — Oh, e derutat, unii, Avowed. În afară de asta, nu mai aud nimic.

Iron Bars dădu din cap. — Armele gata. Nu pierdem timpul cu asta. Câți sunt acolo, Corlo?

— Şase, numărul lor preferat.

'Sa mergem.'

Bugg înaintase și se afla la cincisprezece pași de Turudal, care se întoarse cu fața spre el, când Declarația și echipa lui trecură în viteză, câștigând viteză.

În timp ce se apropiau de Errant, zeul, cu sprâncenele ridicate, arătă spre intrarea în templul ruinat.

Gărzile Crimson și-au schimbat cursul, ajungând la sprint complet când au trecut de Turudal Brizad.

Bugg l-a auzit pe Iron Bars spunându-i zeului: „În plăcere-vă-ne-văd-mai-mai târziu”, iar apoi Declarația și soldații lui trecuseră. Direct spre intrarea întunecată, apoi plonjând înăuntru.

Țipete bestiale, strigăte omenești, tunetul asurzitor al vrăjitoriei —

'El este al meu!' spuse Rhulad mârâit, ridicându-și sabia și îndreptându-se spre singuraticul spadasin Letherii din acest capăt al podului.

Hannan Mosag a strigat: „Împăratul! Lasă astea lui K'risnan al meu...

Rhulad se întoarse. *'Nu!'* a țipat el. „Vom lupta! Suntem războinici! Acești Letherii merită să moară onorabil! Nu vom mai auzi nimic de la tine! Împăratul se întoarse înapoi. — Acesta, acest curajos spadasin. *Îl vreau.'* Pe lângă Trull, Fear mormăi: „Vrea să fie ucis de el. eu recunosc

că Letherii. A fost cu delegația.

Trull dădu din cap. Finadd, un căpitan Letherii și garda de corp al prințului Quillas — nu-și putea aminti numele bărbatului.

Era clar că Rhulad nu-l recunoscuse.

Sabie pestriță ținută gata, împăratul se apropie.

Moroch Nevath zâmbi. Rhulad Sengar, care murise, doar pentru a se întoarce. Dacă zvonurile erau adevărate, murise din nou în Trate. *Dar de data asta, îl voi face să rămână mort. Îl voi tăia în bucăți.* A așteptat, privind pe ai împăratului abordare.

Favorizand partea dreaptă, piciorul drept înaintea celuilalt, un detaliu care îi spunea lui Moroch că Rhulad fusese antrenat să folosească o sabie cu o singură mână, mai degrabă decât această monstruozitate cu două mâini care se clătina acum în fața lui ca o bâtă supradimensionată.

— Încărcarea bruscă nu a fost neașteptată, ci doar viteza acelei arme în timp ce lama se învârtea spre capul lui Moroch. Abia a reușit să evite să-i fie tăiat craniul în jumătate, abătându-se și înclinându-se la dreapta. Un zgomot asurzitor, șocul spărgându-l în timp ce sabia îi mușcă casca, îl prinse, apoi i-o smulse din cap.

Moroch sări înapoi, rămânând cât mai jos posibil, apoi se îndreptă din

nou. Treimea superioară a propriei sabie era pătată de sânge. Întâmpinase acuzația cu o lovitură de oprire.

Vizavi de el, Rhulad se clătină înapoi, sângele pulsând din coapsa dreaptă.

Piciorul principal a fost întotdeauna vulnerabil.

Să te vedem dansând acum, împărat.

Moroch se scutură de efectele amorțitoare ale loviturii din cap. Mușchii și tendoanele gâtului și spatelui lui țipau durere tăcută și știa că a suferit leziuni. Pentru moment, însă, niciun braț nu se apucase ca răspuns la traumă.

Un țipăt, când Rhulad ataca încă o dată.

Lovitură cu două mâini, sincronizare întreruptă — o clipă de ezitare, suficientă pentru a evita pararea prea rapidă a lui Moroch — apoi termină într-o fante completă.
Finadd și-a răsucit corpul într-un efort de a evita vârful sabiei. Foc arzător deasupra șoldului drept, în timp ce marginea lamei pete tăia adânc. O papură udă, roșie, pulverizată în lateral. Acum, la îndemâna armei, Moroch și-a înfipt propria sabie dintr-un unghi ascuțit, înjunghiând vârful în axila stângă a împăratului. Mușcătura monedei de aur, rezistența la zgârietură a coastelor, apoi spre interior, străpungând interiorul omoplatului lui Rhulad, luptă spre coloana vertebrală.

Sabia pestriță părea să sară cu voința propriei strângeri inversate, mâinile ridicate sus, îndreptate în jos. O împingere în diagonală, care pătrunde deasupra osului șoldului drept al lui Moroch, în jos prin vintre.

Rhulad a împins în jos de la capătul strângerii, vârful mestecând intestinele inferioare ale lui Finadd, până când pomul a pocnit pe pietrele de pavaj de sub ele, apoi împăratul s-a îndreptat, împingând arma înapoi în sus prin trunchiul lui Moroch, alături de inimă, prin plămânul său stâng. , punctul izbucnind liber chiar în spatele claviculei lui de pe acea parte.

Murind, Moroch și-a aruncat ultimele puteri împotriva propriei arme, văzându-l pe Rhulad înclinându-se în jurul punctului încorporat. Apoi o clipă, când coloana vertebrală a împăratului s-a rupt.

Zâmbet purpuriu lărgându-se, Moroch Nevath s-a lăsat pe pietrele alunecoase, chiar dacă Rhulad a coborât.

O altă siluetă se profila peste el, atunci. Unul dintre frații lui Rhulad.

Care vorbea ca de la mare distanță. — Spune-mi numele tău, Finadd. Moroch a căutat să răspundă, dar se îneca în sânge. *Eu sunt Moroch*

Nevath. Și l-am ucis pe blestemul tău de împărat.

„Ești campionul regelui în adevăr? Soldații tăi de pe pod par să strige asta — Campionul Regelui. . . asta ești tu, Finadd?

Nu.

Nenorociții voi nu l-ați întâlnit încă.

Cu acest gând plăcut, Moroch Nevath a murit.

Vindecarea atât de rapidă, revenirea vieții atât de rapidă. Înconjurat de urletele lupului care reverberează prin Letheras într-un cor al damnaților, împăratul a scos un țipăt care a sfâșiat aerul.

Compania de soldați de pe pod a fost redusă la tăcere, privindu-l pe Rhulad, învelit în sânge, s-a clătinat în picioare, smulgând sabia din corpul lui Finadd, apoi derapând cu o smucitură în timp ce el se dădu pe o parte. Îndreptându-se, ochii i s-au umplut de nebunie și groază.

— Udinaas!

Singur cu disperare. Un suflet care se zvârcește în agonie.

— *Udinaas!*

La două sute de pași, pe bulevardul principal, Uruth Sengar auzi strigătul frenetic al fiului ei. Se răsuci, căutând sclavul printre cei care mergeau în urma ei. În acel moment, Mayen a țipat, și-a împins drumul departe de celelalte femei și a fugit brusc – într-o alee. Și plecat.

Încremenită, Uruth ezită, apoi cu un șuierat și-a întors atenția asupra sclavilor care se înghesuiau în fața ei.

'Udinaas! Unde ești?'

Privirile goale, îngrozite au întâlnit-o. Fețe cunoscute una și toate. Dar printre ei, nicăieri nu l-a putut găsi pe Udinaas.

Sclavul dispăruse.

Uruth s-a aruncat printre ei, cu pumnii clătinându-se. 'Gaseste-l! *Găsiți Udinaas!'* O ură năvăli în ea. Pentru Udinaas. Pentru toti Letherii. *Tradat. Fiul meu este trădat.*

Oh, cum ar plăti.

Putea auzi zgomote de luptă acum prin tot orașul, în timp ce invadatorii se revărsau pe străzi și erau întâmpinați de soldați disperați. Înspăimântat, mișcându-se dintr-un loc de acoperire în altul în curtea

plină de vegetație, copilul Kettle a început să plângă. Era singură.

Cei cinci ucigași erau aproape liberi. Tumul lor se rupea, fisuri groase ieșind în întuneric, stânci scufundate de pământ umed măcinant și

pocnind împreună. Sunetele ascunde a cinci voci s-au alăturat într-o cântare grea ca tobe. . . ridicându-se, apropiindu-se tot mai mult de suprafață.

„Oh”, gemu ea, „unde sunt toți? Unde sunt prietenii mei?

Kettle se clătină până la tumula care conținea singurul ei aliat. El era acolo, foarte aproape. Ea se întinse în jos...

— și a fost târât înăuntru, un pasaj plin de pământ fierbinte, apoi prin, împiedicându-se, alunecând pe un mal noroios. În fața ei se întindea o mlaștină fetidă sub un cer gri.

Și, aproape la îndemână, o siluetă se cățăra din apa întunecată. Cu pielea albă, părul lung mânjit cu noroi. 'Fierbător!' Vocea un gâfâit încordat. „În spatele tău—atinge—”

Ea sa întors.

Două săbii, vârfuri înfipte în noroi.

— Fierbător — ia-le — dă-le —

Un gâfâit umed, iar ea se întoarse, pentru a vedea brațele goale ale unei alte siluete, care se ridică în gheare pentru a se înfășura în jurul prietenului ei – brațele unei femei, slăbite, înfășurate în mușchi. El a fost târât înapoi – ea l-a văzut îndreptând cu un cot în fața înverșunată, cu dungi negre, care se ridica brusc din slime. Conectându-se puternic într-o stropire de sânge. Dar mâinile strânse nu s-au lăsat.

Și s-au scufundat amândoi înapoi în spuma învolburată.

Shipând, Kettle se târă până la săbii. Le-a tras din noroi, apoi s-a cățărat înapoi pe malul apei.

Membrele au apărut în mijlocul valurilor zdrobitoare.

Tremurând, Kettle așteptă.

Atât de ușor, acum, un sclav încă o dată, în timp ce Wyval-ul și-a acoperit corpul, furând voința fiecărui mușchi, fiecărui organ, sângele

încărcat din venele lui. Udinaas abia putea vedea prin ochii săi, în timp ce stradă după stradă trecu încețoșată. Momente bruște de claritate brutală, în timp ce a dat peste trei lupi Soletaken – care s-au întors ca unul cu mârâituri și colți dezgoliți – și se aflau printre ei, mâinile lui acum gheare, ghearele lungi de degetul mare sfâșiind în carne de lup, ondulandu-se coastele rotunde și rupând. ei slăbiți. Un pumn masiv, noduros, lovindu-se într-o parte a unui cap care se prăbușește, se sparge un os — capul lupului luptă brusc, cu ochii în gol de moarte.

Apoi, mișcă încă o dată.

Stăpânul lui avea nevoie de el. Aveam nevoie de el acum. Nu e timp de pierdut.

Un sclav. Absolut de orice responsabilitate, nimic mai mult decât un instrument.

Și aceasta, Udinaas știa, era otrava capitulării.

Închide, acum și închide.

Nu este nimic nou în a fi folosit. Uită-te la aceste cadavre întinse, până la urmă. Bieții soldați Letherii zac morți fără motiv. Apărând cadavrul unui regat, cetățenii din nou, fiecare dintre ei. Împărăția care nu se mișcă, împărăția în slujba zeului prafului — vei găsi templele pe alei strâmbe, în crăpăturile dintre pavaj.

Nu veți găsi, prietenii mei, nicio lume mai dulce decât aceasta, în care onoarea, credința și libertatea sunt noțiuni nivelate una și toate, straturi subțiri precum ura, invidia și trădarea. Fiecare noțiune vulnerabilă la orice briză sordidă, răscolită, amestecată împreună. O lume fără pretenții de a contesta ceata confuză a apatiei sfinte.

Zeul prafului se ridică dominant -

În față, o duzină de lupi, îndreptându-se direct spre el.

Se pare că ar fi o întârziere.

Udinaas își dezveli dinții.

— Cum te descurci? întrebă Bugg. Errantul aruncă o privire. 'Lupii?'

— Sunt peste tot, în afară de aici, și ar fi trebuit să sosească demult. Zeul a ridicat din umeri. — Îi tot ghiontesc departe. Nu este la fel de greu ca mine

de temut, deși liderul lor este de departe prea deștept – mult mai greu de înșelat. În plus, fiarele continuă să se întâlnească cu alte . . . opoziţie.'

— Ce fel de opoziţie?

'Alte.'

Strigătele din interiorul templului încetară atunci. Tăcere, fără mișcare din pragul ușii întunecate. O jumătate de duzină de bătăi de inimă, apoi, un mormăit de voci și înjurături.

Magul, Corlo, a apărut, dându-se înapoi și târând în urma lui un corp moale, un corp lăsând urme gemene de sânge de pe călcâie.

Îngrijorat, Bugg a făcut un pas înainte. — E în viață?

Corlo, el însuși o masă de tăieturi și vânătăi, îi aruncă servitorului o privire ușor sălbatică. — Nu, la naiba.

— Îmi pare rău pentru asta, murmură Errantul.

Din prag ieșeau mai mulți gardieni. Toți erau răniți, unul dintre ei grav, cu brațul stâng rupt la umăr și atârnând de câteva tendoane alb-roz. Ochii lui erau străluciți de șoc.

Corlo se uită cu privirea la Turudal Brizad. 'Poți să faci vreo vindecare? Înainte ca noi ceilalți să sângerăm...

Barele de Fier pășiră din templul ruinat, învelindu-și sabia. Era plin de sânge, dar nimic nu era al lui. Expresia lui era alarmant de întunecată. — Ne așteptam la lupi, la naiba, spuse el cu un mârâit încet, în timp ce se uita la Errant, care se închisese pentru a pune mâna pe soldatul cel mai grav rănit, ridicând carne nouă pentru a lega încă o dată brațul de umăr, faţa soldatului se răsuci de durere.

Turudal Brizad ridică din umeri. — A fost puțin timp să detaliezi cu ce ai fost pe cale să lupți, Avowed. În caz că ai uitat.

— La naiba de pisici, spuse el.

— Pisici șopârlă, vrei să spui, spuse unul dintre gardieni, scuipând sânge pe stradă. — Uneori cred că natura este nebună.

— Ai înțeles bine, Halfpeck, spuse Corlo, întinzându-se să închidă pleoapele femeii moarte care zăcea la picioarele lui.

Barele de Fier s-au mișcat brusc, o neclaritate, pe lângă Errant, cu
ambele mâini ridicate — — ca un lup alb uriaș, cu ghearele
zbârnâind, înclinat de pe o alee.

gura și, plecând capul, se aruncă spre Turudal Brizad, care abia începuse să se întoarcă.

Avowed l-a prins în mijlocul saltului, mâna stângă închizându-se pe piciorul drept chiar sub umăr, mâna dreaptă strângându-și gâtul sub fălcile fiarei. A ridicat lupul sus, a pivotat și l-a zdrobit cu capul întâi pe stradă. Zdrobirea botului, a craniului și a umerilor. Membrele bătând spasmod, Soletaken-ul s-a căzut pe spate, vărsături galbene țâșnind,

urina arcuind în timp ce a murit. O clipă mai târziu, orice mișcare a membrelor a încetat, deși urina a continuat să curgă, arcul scăzând, apoi prăbușindu-se.

Iron Bars se dădu înapoi.

Halfpeck râse brusc. — S-a supărat pe tine!

— Stai liniștit, spuse Iron Bars, privind în jos la picioarele lui ude. — Ia-mă, căci pute.

— Ar trebui să ne întoarcem la navă, spuse Corlo. „Sunt lupi peste tot și nu cred că pot să-i țin departe mult mai mult.”

Turudal Brizad; 'Dar pot. Mai ales acum.

Bugg a întrebat: „Ce s-a schimbat, în afară de faptul că haita este tăiată în bucăți?”

Errantul arătă în jos spre Soletaken mort. — Acesta a fost B'nagga, liderul Jheck-ului. Îi aruncă o privire lui Bugg, uimit și pe jumătate neîncrezător. — Ai ales bine, spuse el.

— Această echipă a reușit să scape de Assail, spuse Bugg, ridicând din umeri.

Ochii zeului se mariră. Se întoarse către Iron Bars. — Îți voi asigura o cale clară către nava ta...

— Oh, la naiba, îl întrerupse Bugg, întorcându-se încet. — Ies afară.

— Mai multe probleme? întrebă Iron Bars, uitându-se în jur, mâna lui apropiindu-se de sabia de la șold.

— Nu aici, spuse Bugg. — Dar nu departe. S-a înfruntat pe Declarat, măsurand.

Iron Bars se încruntă, apoi spuse: — Corlo, du-te echipa înapoi la navă. Bine, bătrâne, dă drumul.

— Nu trebuie să faci asta...

'Da, o iau. Cu lupul ăla pișindu-mă pe mine, simt nevoia să-mi pierd cumpătul. Este o altă luptă, nu-i așa?

Bugg dădu din cap. — S-ar putea să facă haita să pară niște pisoi, Iron Bars. 'Ar putea? O să fie sau nu?

— În regulă, s-ar putea să-l pierdem pe acesta.

— Bine, se răsti Declarația. — Să terminăm cu asta.

Servitorul oftă. — Urmează-mă, atunci. Este o Casa Azath moartă spre care ne îndreptăm.

'Mort? Hood ia-mă, o sărbătoare în grădină.

O sărbătoare în grădină? Draga mea, îmi place acest om. — Și ne invităm pe noi înșine, Avowed. Încă cu mine?'

Iron Bars se uită la Corlo, care se opri să asculte, cu fața fără sânge, în timp ce clătină din cap în repetate rânduri în semn de negare. Avowed mormăi. — După ce le-ai lăsat, vino să ne găsești, Corlo. Și încearcă să-ți faci sosirea la timp.

'Declarat-'

'Merge.'

Bugg aruncă o privire către Errant. 'Vii?'

„În spirit”, a răspuns el. — Mă tem că mai este o problemă la care trebuie să mă ocup. Oh, adăugă el în timp ce Bugg și Iron Bars se întoarseră să meargă, dragă servitor, îți mulțumesc. Și tu la fel, Avowed. Spune-mi, Iron Bars, câți dintre Declarați au rămas printre Garda Crimson?

'Nici o idee. Câteva sute, îmi
imaginez. — Împrăştiate ici şi colo . . .'

Soldatul cu părul cărunt a zâmbit. 'Momentan.'
Bugg spuse: — Cred că va trebui să fugim. —
Poți să ții pasul? întrebă Iron Bars.

— La fel de rapid ca un val de încărcare, ăsta sunt eu, spuse Bugg.

Brys stătea singur pe coridor. Urletul se terminase, din fericire. Era singurul sunet care reușise să pătrundă în pereți. Nu era de unde să știm dacă garnizoana lupta în orașul de dincolo de Domiciliul Etern. Părea un lucru atât de inutil. . .

I s-a tăiat respirația la auzul unui sunet ciudat. Brys îşi coborî privirea, o fixă asupra Cedei, care zăcea încovoiat în camera de dincolo, cu spatele la Brys şi la sala tronului în spatele lui.
Capul lui Kuru Qan sa mișcat ușor, apoi s-a ridicat o fracțiune de pe podea.

Și, din Ceda, s-au auzit hohote de râs.

Drumul era inconfundabil. Fericit de bucurie, demonul se trase la intrarea peșterii, contractându-și prezența masivă, corpulentă, carnea umflată a corpului său, departe de întinderea largă a râului. Înăuntru, adunându-se, plutind în fața tunelului de sub oraș, unde apa veche de mlaștină încă curgea, putredă și dulce, o aromă ca nectarul dulce pentru demon.

Gata acum, în sfârşit, pentru fante, ruperea din strânsoarea stăpânului său. Care era din păcate atât de preocupat în acest moment.

Acum.

Se ridică înainte, umplând peștera, apoi în tunelul îngust și răsucit.

Spre inimă. Inima minunată și binecuvântată a puterii.

Bucuria și foamea arzând ca focurile gemene în ea. Aproape, atât de aproape acum. Strângându-se în jos, poteca îngustându-se, strângându-se cu presiunea imensă a

piatră și pământ de deasupra. Putin mai departe.

Întinzându-se, spațiul deschizându-se brusc, fericitor de larg și înalt, întinzându-se în toate părțile, apa primind în căldura ei.

O furtună de nămoluri lungi nemișcate mătură, orbitoare, umbre de lucruri moarte zbârnind în fața nenumăraților ei ochi.

Inima, peștera enormă de sub lac, chiar sufletul orașului - puterea -

Și Brys l-a auzit pe Kuru Qan vorbind.

— Acum, prietene Bugg.

La treizeci de pași de curtea plină de vegetație a turnului Azath, Bugg a derapat până să se oprească. Și-a înclinat capul, apoi a zâmbit.

În față, Iron Bars încetiniră, apoi se întoarseră. 'Ce?'

— Găsește fata, spuse servitorul. — Mă voi alătura ție
când voi putea. — Bugg?

— Într-o clipă, Avowed. Trebuie să fac ceva mai întâi.

Gardienul Crimson ezită, apoi dădu din cap și se întoarse înapoi.

Bugg închise ochii. *Vrăjitoare Jaghut, ascultă-mă. Îți amintești favoarea mea de la carieră? A sosit timpul pentru . . . reciprocitate.*

Ea a răspuns în mintea lui, îndepărtată, dar închizându-se rapid. — *Te aud, omuleţule. Știu ce cauți. Ah, ești într-adevăr un inteligent*

Oh, nu pot să-mi iau tot meritul, de data asta.

Demonul sa extins pentru a umple caverna. Inima era în jur, puterea pătrunzând pentru a-și însufleți carnea. Lanțurile de legare s-au topit.
Acum, trebuie doar să se întindă și să se apuce.

Puterea a o mie de zei îl aștepta.

Atingerea.

Nenumărate mâini care strâng și strâng.

Găsind . . . *nimic.*

Apoi, o voce de muritor...

Din Ceda, încă două cuvinte, rostite jos și clar, *„Te-am înțeles”.*

O minciună! Iluzie! Înşelăciune! Demonul s-a înfuriat, învârtit într-o conflagrație de nămol maro, căutând calea de ieșire – doar pentru a găsi gura tunelului sigilată. O suprafață netedă, extrem de rece, frigul arzând — demonul se dădu înapoi.

Apoi, lacul deasupra capului. În sus — repede, mai repede —

Ursto Hoobutt și iubitul său de cândva, Pinosel, erau amândoi beți în timp ce așteptau căderea lui Letheras. Cântaseră, sărbătorind sfârşitul datoriilor, se întinseseră pe aleea mucegăită din jurul Lacului Settle, printre şobolani nervoşi şi porumbei care ieşeau capul.

Când vinul s-a terminat, au început să se ceartă.

Începuse destul de nevinovat, când Pinosel a dat un oftat puternic și a spus: „Și acum poți să te căsătorești cu mine”.

Trecu o clipă înainte ca cuvintele ei să se înregistreze, asupra cărora, cu ochii îngroziți, el se uită neîncrezător. 'Ma casatoresc cu tine? Ce e în neregulă cu ''cum este acum, Cherrytart?'

'Ce s-a întâmplat? E respectabil că vreau, grăsule, slăbănog. L-am câștigat. Respectabil. Te căsătorești cu mine, Ursto Hoobutt, acum că edurienii ne-au cucerit. Căsătorește-te cu mine!'

— În regulă, o voi face.

'Când?' întrebă ea, simțind spre ce se îndrepta el. 'Cand . . .
cand . . .' Hah! El a avut răspunsul lui...

Și, în acea clipă, apa verde fetidă a lacului Settle, s-a întins în fața lor ca o câmpie turgoasă de îngrășământ cu alge marine, s-a transformat într-un alb tulbure. Și norii au început să se ridice de pe suprafața ei acum înghețată.

O adiere de gheață a cuprins Ursto Hoobutt și Pinosel.

Dintr-o dată, sub gheața înghețată a lacului se auzi un lovitură

profundă, deși nu se vedea nicio crăpătură.

Ursto Hoobutt se uită, neîncrezător. Și-a deschis gura, apoi a închis-o. Apoi umerii i s-au lăsat. „Astăzi, iubire. Mă voi căsători cu tine azi. . .'

Capitolul douăzeci și cinci

Când zeii prafului erau tineri

Au înotat în sânge.

VISUL LUI W HITEFORTH ÎN ZIUA DE

A VII- A C LURA

F EVER WITCH _

Shurq Elalle a mers prin tunel până la ușa criptei, gândurile ei erau la Gerun Eberict; grija ei era pentru Tehol Beddict. La urma urmei, Finadd era cel mai răutăcios, iar Tehol părea așa. . . neajutorat. Oh, suficient de potrivit, probabil destul de capabil să alerge repede și departe, dacă este nevoie. Dar era clar că Tehol nu avea de gând să fugă nicăieri. Gărzile de corp tăcute pe care i le atribuise Brys erau oarecum confortabile, deși, așa cum lucra Gerun, s-ar putea dovedi puțin mai mult decât un inconvenient minor.

Dacă nu era suficient de tulburător, era liniștea de rău augur de la Kettle la turnul Azath mort. A fost acesta rezultatul revenirii la viață a copilului, rupând astfel legătura care lega morții? Sau s-a întâmplat ceva groaznic?

A ajuns la portal și l-a deschis.

Lumina a izbucnit dintr-un felinar și ea l-a văzut pe Ublala așezat pe sarcofag, cu felinarul în poală, în timp ce regla flacăra.

Ea îi văzu expresia și se încruntă. — Ce e în neregulă, iubirea mea?

— Nu e timp, spuse el, ridicându-se, lovindu-și capul de tavan, apoi

afundându-se într-o bănuială. 'Lucruri rele. Eram pe cale să plec. A pus

felinarul jos pe capac. — Nu te mai puteam aştepta. Am să merg.'

'Unde?'

— Este Seregahl, mormăi el, strângându-se mâinile. 'Este rau.'

— Seregahl-ul? Vechii zei Tarthenali? Ublala, despre ce vorbesti?

'Trebuie sa plec.' Se îndreptă spre prag.

— Ublala, ce zici de Harlest? Unde te duci?'

— Turnul vechi. Era în tunel, cuvintele lui scăzând. — Te iubesc, Shurq Elalle

Se uită la ușa goală. Dragoste? Asta a sunat. . . final. Shurq Elalle s-a dus la sarcofag și a alunecat capacul într-o parte.
— Aarrgh! Șuierat! Șuierat! Șuierat-'

— Încetează, Harlest! Ea a îndepărtat mâinile cu gheare. 'Iesi de acolo. Trebuie să plecăm-'

'Unde?' Harlest se ridică încet, exersând să-și dezvelească colții lungi și să scoată sunete de mârâit.

Ea l-a studiat o clipă, apoi a spus: — Un cimitir. —
O, oftă Harlest, e *perfect.*

Așezat în stradă, într-o baltă de sânge care se întuneca, împăratul Tiste Edur ținea o mână de față și părea că încearcă să-și scoată ochii. Încă țipa din când în când, o eliberare stridentă și fără cuvinte de angoasă crudă.

Pe pod, la treizeci de pași distanță, soldații Letherii erau tăcuți și nemișcați în spatele scuturilor lor. Alți cetățeni ai orașului erau vizibili de-a lungul marginii canalului de cealaltă parte, un șir de privitori, numărul lor în creștere.

Trull Sengar simți o mână așezându-se pe umărul lui și se întoarse să o găsească pe Uruth, cu fața răsucită de suferință.

— Fiule, trebuie făcut ceva – își pierde mințile…

Udinaas, sclavul blestemat care devenise atât de esențial, atât de parte integrantă a lui Rhulad – pentru sănătatea mintală a tânărului Edur – dispăruse. Iar acum împăratul a bătut, nerecunoscând pe nimeni, spumă pe buze, strigătele lui ale unei fiare panicate. — Trebuie

să fie vânat, spuse Trull. — Sclavul ăla.

„Există mai mult...”

Hannan Mosag se mutase să stea aproape de Rhulad și acum vorbise, cuvintele lui purtând cu ușurință. — Împărate Rhulad, ascultă-mă! Aceasta este o zi a adevărurilor întunecate. Sclavul tău, Udinaas, a făcut ceea ce ne-am aștepta de la un Letherii.

Inimile lor sunt pline de trădare și nu slujesc nimănui decât pe ei înșiși. Rhulad, Udinaas a fugit. Făcu o pauză, apoi spuse: — De la tine.

Triumful a fost prost ascuns în timp ce Regele Vrăjitor a continuat. „S-a transformat în nectarul tău alb și acum te lasă în durere. Aceasta este o lume fără credință, Împărate. Numai rudele tale pot fi de încredere...

Capul lui Rhulad se ridică brusc, trăsăturile devastate de răni, un foc întunecat în ochi. 'Ai încredere? Tu, Hannan Mosag? Fratii mei? Mayen? Aur mânjit de sânge, blană de urs mată, lama de sabie înfilată prin bucăți de carne și intestine umane, împăratul se clătină în picioare, pieptul zvâcnind de emoție. „Toți sunteți ca *nimic* pentru noi. Mincinoși, înșelători, trădători! Voi toti!' A biciuit sabia, împroșcând fragmente roșii și roz pe pavaj și pe tibiei celor care stăteau aproape de el și și-a dezvăluit dinții. — Împăratul își va reflecta poporul, a râs el, un rânjet urât răspândindu-se. — Reflectează, așa cum trebuie să fie.

Trull o văzu pe Fear făcând un pas înainte, oprindu-se în timp ce sabia lui Rhulad trăgea în sus, vârful planând în gâtul lui Fear.

— O, nu, frate, nu vrem nimic de la tine. Nu vrem nimic de la niciunul dintre voi. În afară de ascultare. Un imperiu trebuie să fie modelat, iar această modelare va fi de mâinile împăratului. Regele vrăjitor!

'Sire?'

Sabia alunecă din gâtul lui Fear, făcându-i nepăsător către soldații care blocau podul. 'Scapă de ei.'

Binadas printre ei, K'risnan se zdruncină înainte la gestul lui Hannan Mosag. În spatele lor se aflau patru sclavi cu doi saci mari de piele pe care i-au târât peste pavaj până acolo unde K'risnan îi aștepta la rând. Observând sacii, Regele Vrăjitor clătină din cap. — Nu aici, cred. Ceva . . . mai simplu.' S-a confruntat cu împăratul. — Un moment, sire, în care să ne pregătim. Voi face asta singur.

Uruth îl trase din nou pe Trull. „Este mai mult decât doar Udinaas”, a spus ea. — Mayen a scăpat.

Se uită la ea, fără să înțeleagă deloc. — A scăpat?

'Trebuie să o găsim. . .'

'Ea a fugit . . . de la noi? De la propriul ei popor?
— Este foamea, Trull. Vă rog.'

După o clipă, se îndepărtă, se uită în jur până văzu o companie de războinici grupate în spatele lui Theradas și Midik Buhn. Trull se apropie de

lor.

Theradas se încruntă. — Ce vrei, Trull Sengar?

— Mama împăratului are ordine pentru tine și războinicii tăi, Theradas. Expresia lui și-a pierdut ferocitatea, a fost înlocuită cu incertitudine. 'Ce sunt

ei?'

— Mayen s-a pierdut, undeva în oraș. Ea trebuie găsită. Cât despre Udinaas

. . . daca il vezi. . .'

— Dacă îl vedem, va muri îngrozitor, Trull Sengar.

L-a trădat pe Rhulad. Când l-am avertizat . . . Trull aruncă o privire spre Rhulad. O întoarcere din această nebunie? Probabil nu. A fost prea tarziu. — Cum vrei, Theradas. Găsește-l pe Mayen.

I-a privit cu capul plecat, apoi s-a întors și a întâlnit ochii lui Uruth. Ea a dat din cap.

Soldații de pe pod știau ce urmează. I-a văzut coborând mai jos în spatele scuturilor lor. Fără sens. Patetic, totuși a fost curaj aici, printre acești Letherii. *Udinaas, nu am făcut-o. . . nu credeai că vei* -

Un val cenușiu clocotitor și scuipat se ridică brusc la poalele podului, răsturnându-se mai sus.

Zidul scutului tresări înapoi, s-a contractat.

Valul s-a aruncat înainte.

De pe malurile canalului până în fiecare parte, cetățenii țipau și se împrăștiau

—

— în timp ce vrăjitoria se repezi peste pod, lovind soldații într-un strop de sânge și fâșii de carne. O bătaie a inimii, apoi trecută, s-a răspândit pentru a-i spăla pe cetățenii care fugeau. Devorându-i în foame zvârcolită.
Trull a văzut-o lovind clădirile din apropiere, dărâmând uși și izbucnind prin ferestrele închise. țipete.

'Suficient!' Rhulad urlă, pășind spre Hannan Mosag, care își coborî

brațele, care păreau răsucite și noduroase.

Vrăjitoria a dispărut, lăsând doar grămezi de oase, scuturi lustruite și armuri pe pod. Din clădirile desfăcute, liniște. Hannan Mosag s-a lăsat, iar Trull a văzut cât de diform devenise sub blănurile sale.

Împăratul chicoti brusc. — Atât de nerăbdător, Hannan Mosag! Zeul tău secret este atât *de nerăbdător!*

Dumnezeu secret? Trull s-a uitat la Fear și l-a găsit pe fratele său privind înapoi.

— Fraţilor, strigă împăratul fluturând sabia, mărşăluim spre Veşnicul Domiciliu! Spre tron! Nimeni nu ne poate nega! Și dacă îndrăznesc, carnea lor va fi scoasă din oase! Vor cunoaște durerea. Vor suferi! Frațiilor, aceasta va fi o zi de *suferință”* – părea că găsește dulceață gustând cuvântul – „pentru toți cei care ni s-ar împotrivi! Acum, mergi cu Sire!'

El este . . . transformat. Pierdut pentru noi. Și totul pentru trădarea unui sclav. . .

O curte plină de vegetație, doar vizibilă prin pietrele vechi și bătute ale porții. Din ramurile scheletice și răsucite ale copacilor înclinați, ceva asemănător cu aburul se înălța în sus. Nu era nimeni. Iron Bars îi încetini pașii și se uită înapoi în stradă. Servitorul acela nu apărea încă de dincolo de colțul clădirii pe care o făcuse alergând cu câteva clipe mai devreme.

— Bine, atunci, mormăi Declarația, scoțând sabia, va trebui doar să vedem singuri. . Se apropie de poartă, păşi cu paşi mari pe poteca întortocheată de piatră. Turnul ghemuit, pătrat, era vizavi, pătat, înclinat și mort. Din stânga lui, zgomotele pietrelor măcinandu-se împreună, pocnitul lemnului și bubuiturile care tremurau pământul sub picioarele lui. *Acolo, atunci.*

Iron Bars a intrat în curte.

În jurul unei tumule mânjite de noroi, peste un copac căzut, pentru a se opri la zece pași de ceea ce fusese cândva o movilă întinsă și alungită, acum sfâșiată și aburindă, noroiul alunecând în jos în timp ce cinci siluete uriașe se trăgeau eliberate. Carne întunecată de turbă, piele cartografiată de urmele nenumăratelor rădăcini, păr atârnând de culoarea aramiului. Trag de arme libere — săbii masive cu două mâini din lemn negru, lustruit.

Cei cinci scandau.

Barele de Fier mormăi. — Tartheno Toblakai. Fenn blestemat de Hood. Ei bine, asta nu va fi distractiv.

Unul dintre războinici l-a auzit și și-a fixat ochii negri și tulburi asupra Declarației. Cântarea a încetat și a vorbit. — Un copil, fraţii mei.

— Cel care a vorbit prin pământ? a întrebat altul.

'Nu știu. Conteaza?'

— Nu ne-ar ajuta, copilul ăla. Am promis o moarte teribilă. — Atunci hai să...

Cuvintele Toblakai au fost întrerupte în timp ce Barele de Fier se repeziră înainte.

Un vuiet, o mișcare ascuțită a unei săbii de lemn, aruncată în calea armei lui Declarat, care a alunecat pe sub, vârful alunecând înapoi în jurul și peste încheietura enormă a războinicului, urmând în traseul ei zguduitor, pentru a intercepta balansul instinctiv în spate. Trecând prin pielea tare și groasă, marginea înțepenind mușchii duri ca lemnul.

O prezență uriașă care se aruncă din dreapta Declarației. Dar Barele de Fier a continuat înainte, lăsându-se sub brațul primului Toblakai, apoi pivotând în timp ce al doilea atacator se izbi de primul războinic. Desprinzându-și sabia, împințându-și în sus, căutând spațiul moale dintre mandibulele inferioare — o smucitură a capului uriașului, iar vârful săbiei Avowed îi înțepa ochiul drept, plonjând adânc într-un jet de apă de mlaștină.

Un țipăt.

Iron Bars s-a trezit zbârcindu-se peste tumul ruinat, ceilalți Toblakai poticnându-se în timp ce se învârteau să-l înfrunte din nou – cu o grămadă de bolovani, noroi și rădăcini rupte în cale.

Avowed a sărit din nou pe un teren plan.

Sânge negru curgând dintr-un braț, o mână apăsată peste o orbită ruptă și un ochi izbucnit, Toblakai pe care-l atacase se clătina înapoi.

Ceilalți patru se întindeau, acum tăcuți, intenționați.

Până când vor putea să ocolească întreaga tumulă, abordarea lor va fi dificilă, piciorul perfid.

Unu jos. Iron Bars a fost mulțumit...

Și apoi al cincilea s-a scuturat și s-a îndreptat. Cu un ochi, dar întorcându-se încă o dată cu fața Declarației.

„L-ai rănit pe fratele nostru”, a spus
unul. „Urmează mai multe”, a spus
Iron Bars. — Nu e bine, să-i rănești pe
zei.

Zei?

„Suntem Seregahl”, a spus liderul Toblakai. — Înainte de a ne răni, s-ar putea să fi implorat milă. S-ar putea să fi îngenuncheat în închinare și poate că te-am fi acceptat. Dar nu acum.'

— Nu, încuviinţă Declaraţia, presupun că
nu. — Asta e tot ce ai spune?

El a ridicat din umeri. — Nu-mi vine nimic altceva în minte.

— Te încrunţi. De ce?'

— Ei bine, am ucis deja un zeu astăzi, spuse Iron Bars. — Dacă aș fi știut că va fi o zi pentru uciderea zeilor, s-ar fi putut să mă descurc mai bine.

Cei cinci au tăcut pentru o clipă, apoi primul a spus: „Ce zeu ai ucis în ziua de azi, străine?”

'Haita.'

Un șuierat de la Toblakai din extrema dreaptă. — Cei care ne-au scăpat! Cei rapizi!

— Au fost rapizi, spuse Iron Bars, dând din cap. — Dar nu, se pare, destul de repede.

— D'ivers.

— Da, spuse Declaratul. — Şase dintre ei. . . și doar cinci dintre voi. Primul Toblakai le-a spus fraților săi: „Atenție cu acesta, atunci”.

— Suntem liberi, mârâi cel cu un singur ochi. — Trebuie să-l ucidem pe acesta pentru a rămâne așa.

'Adevărat. Aceasta este o cauză suficientă.

Au început să înainteze din nou.

Iron Bars oftă în interior. Cel puțin îi făcuse nervoși. Și asta ar putea servi pentru a-l ține în viață puțin mai mult. Apoi, din nou, își aminti el, se confruntase cu mai rău.

Ei bine, poate nu. Poate? Pe cine pacalesc?

Și-a schimbat greutatea, ridicându-se până la picioarele sale, pregătindu-se să înceapă dansul. Dansul de a rămâne în viață.

Până a venit ajutorul.

Ajutor . . . de la un bărbat scund, plin de chelie. Oh, Hood, Iron Bars, încercați să rămâneți în viață cât de mult puteți - poate vor muri de epuizare.

— Uite, se văita unul, zâmbește.

Furtuni nevăzute, năvălind pe străzi, lovind orașul. Capul lui Bugg îl durea de haosul puterii, al ciocnirii voințelor înverșunate. Încă simțea furia neputincioasă, a zeului străvechi prins sub gheața lacului Settle — capcana Cedei funcționase într-adevăr bine și chiar și acum gheața se îngroșa încet, se închidea în jurul creaturii din caverna sigilată și înainte ca apusul soarelui s-ar fi trezit învelit în gheață, simțind frigul insuportabil, strecurându-se în ființa sa, furând senzația, furându-i viața.

Lucrurile bune au venit din a fi drăguț cu un Jaghut, ceva ce T'lan Imass nu l-a înțeles niciodată.

Bugg se îndreptă spre capătul aleii dincolo de care era vizibil vechiul turn Azath. Spera că Iron Bars nu făcuse nimic precipitat, cum ar fi să intre singur în curte. În orice caz, Kettle l-ar fi avertizat. Cu noroc, aliatul îngropat al copilului nu a mai fost îngropat. Declarația a fost menită să ofere sprijin, asta era tot, și numai dacă necesitatea o cere. Aceasta nu a fost lupta acelui om, până la urmă...

Pașii i s-au încetinit brusc, când o groază rece îl cuprinse. El a căutat cu simțurile sale și a detectat mișcare acolo unde nu ar trebui să existe mișcare, o trezire a voințelor, intenții arzătoare, fire de soartă convergente. . .

Servitorul s-a întors și a început să alerge.

Patru dintre cei mai abili ucigași ai săi s-au apropiat de Gerun Eberict de sus pe stradă. Finadd ridică o mână pentru a-i opri pe cei din spatele lui.

„Finadd”, a spus liderul echipei la sosire, „am avut ceva noroc. Fratele de la observatorul îndepărtat a fost aruncat în stradă de o haită de Edur. A luat cu el șase dintre nenorociți. Odată ce Edur a plecat, l-am trimis pe Crillo să mă asigur că era mort...

— A fost tăiat în bucăţi, îl întrerupse Crillo rânjind.

— și era la asta, reluă șeful de echipă, aruncându-se privirea către Crillo, al cărui rânjet s-a lărgit.

'Si celalalt?' întrebă Gerun, cercetând împrejurimile. Nu ar fi bine să dai de o companie a lui Tiste Edur chiar acum.

Liderul de echipă se încruntă. Crillo m-a prins. O aruncare de cuțit al naibii de noroc...

— N-am avut noroc, interveni Crillo. — Sărmanul ticălos nu a știut niciodată că va veni... — Pentru că ne-a prins pe ceilalți...

— Sunt amândoi morți? întrebă Gerun. Apoi clătină din cap. — Într-adevăr, noroc. Nu ar fi trebuit să fie atât de ușor. Bine, asta rămâne pe cel de pe acoperiș. Va fi căutat semnale de la frații săi și nu le va vedea acum. Adică va ști că venim.

— Este doar un bărbat, Finadd...

— Un Shavankrats, Crillo. Nu fi prea încrezător doar pentru că Errantul ne-a ghiont în drum până acum. În regulă, acum rămânem ca un grup... Se opri, apoi făcu semn tuturor în jos.

La treizeci de pași în față și venind de pe o alee laterală, o siluetă singuratică a fugit în stradă. O femeie Tiste Edur. Ca o căprioară speriată, ea a înghețat, trântind cu capul. Înainte de a avea ocazia să se uite în calea lor, a auzit ceva în spatele ei și a sărit. Un fulger metalic în mâna ei dreaptă a dezvăluit că avea un cuțit de vreun fel.

Gerun Eberict mormăi. Ea se îndrepta în aceeași direcție ca și el. O femeie Tiste Edur neapărată. S-ar bucura de ea înainte de a o ucide. Odată ce cealaltă afacere a lui a fost înlăturată, desigur. S-ar putea să-i lase și pe băieți să încerce. Crillo în primul rând, pentru munca pe care o făcuse deja pentru a scăpa de paznicii blestematii lui Brys.

Finadd se îndreptă. — După ea, deci, din moment ce e pe drum.

Râsete întunecate din partea trupei sale.

— Ia punct, Crillo.

Au pornit.

Chipurile în spatele obloanelor de la ferestrele de la etajul al doilea — întregul oraș se înghesuia ca niște șobolani pe jumătate înecați. A fost dezgustător. Dar ei îi arătau, nu-i așa, arătându-i cât de puțini meritau să trăiască. Acest nou imperiu al Tiste Edur ar fi puțin diferit, bănuia el. Ar trebui să existe controlori, eliberatori ai justiției rapide și incoruptibile. Oamenii ar continua să fie nepoliticoși. Ar continua să împrăștie străzile. Și ar mai exista oameni care erau pur și simplu urâți, câștigând mila cuțitului lui Gerun. El ar avea munca lui, ca și înainte, să facă din acest oraș un loc de frumusețe...

Ajunseseră acolo unde femeia ieșise de pe alee. Crillo se întoarse, arătând în direcția în care alergase, când o suliță i-a lovit capul, învârtindu-l într-o masă de sânge, creier și os sfărâmat.

De pe alee s-au repezit vreo zeci sau mai mulți războinici Tiste Edur.

'Le ia!' Gerun Eberict a poruncit și a fost încântat să-și vadă oamenii avansând.

Pe lângă Finadd, care apoi se dădu înapoi.

Întotdeauna pot obține mai mulți bărbați.

Și a fugit.

Pe urmele femeii. Întâmplător, desigur. Ținta lui adevărată a fost Tehol Beddict. El o va doborî mai întâi, ar lăsa-o strânsă și călușată aproape, ca să aștepte întoarcerea lui. Mai greu, acum, din moment ce era singur. Garda de corp a lui Tehol ar fi o provocare, dar atunci când tăișurile sabiei cuiva erau vopsite cu otravă, chiar și cea mai mică tăietură ar fi suficientă pentru a-l ucide pe bărbat. Repede.

Acolo!

Femeia se ascunsese într-o nișă la douăzeci de pași în față. Ea a fugit la apropierea lui.

Gerun a izbucnit într-un sprint.

Oh, o dorea acum. Ea a fost frumoasa. A văzut cuțitul din mâna ei și a râs. Era un cuțit de pește – îi văzuse pe sclavii Letherii folosindu-i în acel sat Hi-roth.

Alergând din greu, el a câștigat rapid asupra ei.

Dincolo de altă stradă, pe altă alee.

Aproape, acum, de casa lui Tehol Beddict. Dar ar putea ajunge la ea la timp - încă cinci pași...

— Sunt probleme.

Uimit, Tehol Beddict se întoarse. — Nu mut până la urmă. . .' Cuvintele i s-au îndepărtat văzând neliniștea din ochii bodyguardului. — Atunci, probleme serioase.

— Frații mei sunt amândoi morți. Gerun Eberict vine.

„Acest oraș este plin de Edur”, a spus Tehol, ridicând ambele mâini pentru a cuprinde o vastă matură de acoperișuri, etaje și poduri. — Învârtind ca lupii. Și apoi sunt lupii aceia adevărați...

— Sunt Gerun.

Tehol l-a studiat pe bărbat. 'În regulă. Este pe drum pentru o vizită. Ce ar trebui să facem în privința asta?

— Pot urca pe pereți, așa cum o face prietenul tău hoț. Trebuie să

ajungem mai jos. Avem nevoie de un loc cu o singură ușă și o singură ușă.

— Ei bine, acolo este depozitul vizavi – îl știu destul de bine… — Să mergem, atunci.

Paznicul s-a dus la trapă, a îngenuncheat la marginea ei și a privit cu grijă în camera de dedesubt. Îi făcu semn lui Tehol înainte, apoi începu coborârea.

Câteva clipe mai târziu stăteau în cameră. Paznicul s-a îndreptat spre intrare, a tras o mică parte din spate și a privit afară. — Pare clar. Voi duce la zidul acela...

„Peretele depozitului. Există un paznic, Chalas... —
Dacă el mai este acolo, aș fi surprins.

'Ai un punct. În regulă. Când ajungem la perete, ne îndreptăm spre dreapta. După colț și intră pe ușa biroului, prima la care vom veni. Ușile glisante principale vor fi blocate. — Și dacă ușa biroului este încuiată?

— Știu unde este ascunsă cheia.

Paznicul dădu din cap.

Au pășit pe coridorul îngust, au făcut stânga și s-au apropiat de stradă.

Încă trei pași.

Ea aruncă o privire disperată peste umăr, apoi se aruncă înainte într-o explozie bruscă de viteză.

mârâi Gerun, întinzându-se cu o mână.

Un zgomot de scâncet i-a scăpat și ea ridică cuțitul exact când ajungea la gura aleii.

Și și-a băgat-o în propriul piept.

Gerun era la o mână în spatele ei, venind vizavi de un coridor lateral dintre două depozite, când a fost strâns cu putere, a tras din picioare și a smucit în coridorul întunecat.

Un pumn i s-a izbit în față, zdrobindu-i nasul. Uimit, era neajutorat în timp ce sabia i-a fost smulsă din mână, casca i-a fost târâtă din cap.

Mâinile masive l-au ridicat și l-au trântit puternic de un perete. O dată, de două ori, de trei ori și, la fiecare impact, spatele capului lui Gerun se strânse de piatra tăiată. Apoi a fost zdrobit de pavajul gras, rupându-și umărul drept și clavicula. Conștiința a scăpat. Când s-a întors o clipă mai târziu, era vag conștient de o siluetă uriașă, uriașă, ghemuită

deasupra lui în întuneric.

O mână masivă a căzut în jos pentru a acoperi gura lui Gerun și silueta îngheța.

Zgomotul de alergare pe alee, o duzină, poate mai multe, toate mocasinizate, zgomotul armelor. Apoi trecut.

Îngrozit, Gerun Eberict ridică privirea la o față necunoscută. Un sânge amestecat.

Jumătate Tarthenal, jumătate Nerek.

Bărbatul uriaș se ghemui mai aproape. — Pentru ce i-ai făcut, spuse el în șoaptă răgușită. — Și să nu crezi că va fi rapid. . .'

Cu mâna peste gură, Gerun nu putea spune nimic. Nu putea pune întrebări. Și avea o mulțime din astea.

Era clar, însă, că sângele amestecat nu era interesat.

Și asta, își spuse Gerun, era prea rău.

Tehol era la trei pași în spatele paznicului, care se apropia de zidul depozitului, când un zgomot de zgârieturi l-a alertat. Se uită în dreapta lui, la timp să vadă o femeie Edur clătinându-se de pe o alee. Un mâner de cuțit ieșea din piept și sângele curgea în jos.

Mizerie proastă în ochii ei, l-a văzut pe Tehol. Întinse o mână pătată de roșu, apoi căzu, aterizează pe partea stângă și alunecă ușor pe pavaj înainte de a se opri.

— Paznic! şuieră Tehol, schimbând direcţia. — E
rănită... Din peretele depozitului: — Nu!

Când Tehol ajunse la ea, ridică privirea și văzu războinicii Tiste Edur năvălind din gura aleii. O suliță a navigat spre el...

— și a fost interceptat de gardianul care se arunca din partea stângă a lui Tehol. Arma l-a prins pe bărbat sub brațul stâng, pocnind coaste în timp ce i s-a scufundat adânc în piept. Cu un geamăt blând, gardianul trecu împleticindu-se, apoi se întinse pe stradă, sângele curgându-i din gură și din nas.

Tehol a rămas perfect nemișcat.

Edur s-au întins cu prudență, până când au format un cerc aspru în

jurul lui Tehol și al femeii moarte. Unul a verificat pe bodyguard, întorcându-l pe bărbat cu un picior. Era clar că bărbatul era și mort.

În limba de negustor, unul dintre Tiste Edur a spus: „Ai ucis-o”.

Tehol clătină din cap. 'Nu. A fugit la vedere, deja rănită. veneam la . . . a ajuta. Îmi pare rău . . .'

Războinicul rânji, apoi îi spuse mai tânărului Edur de lângă el: — Midik, vezi dacă acest Letherii este înarmat.

Cel pe nume Midik s-a apropiat de Tehol. Întinse mâna să-l mângâie, apoi pufni. — Poartă cârpe, Theradas. Nu există niciun loc în care să poată ascunde ceva.

Un al treilea războinic a spus: „A ucis-o pe Mayen. Ar trebui să-l luăm înapoi... — Nu, mârâi Theradas. Și-a învelit sabia și l-a împins pe Midik la una

lateral când se apropia de Tehol. — Uită-te la asta, spuse el într-un mârâit. — Vezi insolența din ochii lui.

— Te descurci prost la citirea expresiei unui Letherii, spuse Tehol cu tristețe. — E prea rău pentru tine.

— Da, răspunse Tehol, îmi imaginez... Theradas îl lovi cu un pumn înmănușat.

Lăsând capul lui Tehol pe spate, cu nasul trosnind zgomotos. S-a aplecat, cu ambele mâini la față, apoi un picior s-a izbit în diagonală de tibia dreaptă, rupându-și ambele oase. El a căzut. Un călcâi i se strânse pe piept, rupându-i coaste.

Tehol își simțea trupul încercând să se ghemuiască în timp ce călcâiele și pumnii îl băteau. Un picior i-a zdrobit obrazul stâng, zdrobind osul și izbucnind acel ochi. Foc alb aprinse în creierul lui, întunecându-se rapid în negru tulbure.

O altă lovitură i-a dislocat umărul stâng.

Sub încă un călcâi, i-a fost strivit cotul stâng. În timp ce lovituri de picior îi ciocăneau în intestin, el a încercat să-și ridice genunchii, doar pentru a-i simți călcați și rupti. Ceva i-a izbucnit jos în intestin și a simțit că se revarsă.

Apoi un călcâi i-a aterizat pe o parte a capului.

La cincizeci de pași pe stradă, Hull Beddict se apropie. A văzut o mulțime de Tiste Edur și era limpede că loveau pe cineva cu piciorul. O neliniște bruscă în stomac, și-a grăbit pasul. Dincolo de cerc erau cadavre, a văzut el. Un soldat în ținuta unui paznic de palat, cu tija unei sulițe ieșind din el. Și . . . o femeie Edur.

— Oh, Errant, ce s-a întâmplat aici?

A făcut să fugă...

— și și-a găsit calea blocată.

Un Nerek, iar o clipă mai târziu, Hull Beddict l-a recunoscut. Unul dintre servitorii lui Buruk cel Pale.

Încruntat, întrebându-se cum de ajunsese aici, Hull se mișcă să-l ocolească pe bărbat – care se ocoli încă o dată pentru a-l bloca.

'Ce este asta?'

— Ai fost judecat, Hull Beddict, spuse Nerek. 'Îmi pare rău.'
'Judecat? Te rog, trebuie...

— Ai ales să mergi cu împăratul Tiste Edur, spuse Nerek. 'Tu ai ales . . . trădare.'

— Sfârşitul lui Lether, da, ce-i cu asta? Acest regat blestemat nu va mai distruge oameni precum Nerek și Tarthenal...

— Am crezut că îți cunoaștem inima, Hull Beddict, dar acum vedem că s-a înnegrit. Este otrăvită, pentru că iertarea nu este în tine.
'Iertare?' Întinse mâna să-l împingă pe Nerek deoparte. *Ei bat pe cineva. La moarte. cred ca* -

Din spate, două cuțite i-au alunecat în spate, câte unul sub fiecare omoplat, înclinând în sus.

Arcindu-se șoc, Hull Beddict se uită la Nerek care stătea în fața lui și văzu că tânărul plângea. *Ce eu de ce* -

Se lăsă în genunchi, slăbiciunea urcând prin el, iar furtuna de gânduri – emoțiile și dorințele care îl bântuiseră ani de zile – slăbiră și ele, căzură într-o ceață cenușie, calmă. Ceața se ridica și mai sus, o răceală bruscă în mușchii lui. *Este . . . este . . . asa de . . .*
Hull Beddict s-a aruncat înainte, pe fața lui, dar nu a simțit niciodată impactul cu pavajul.

'Stop. Vă rog-'

Tiste Edur s-a întors, pentru a vedea un Letherii pasând de unde se ascunsese, după colțul depozitului. Nedescris, șchiopătând, cu un nod înfipt într-o centură de frânghie, bărbatul s-a îndreptat înainte și a continuat în limba comerciantului: „Nu a rănit niciodată pe nimeni. Nu-l ucide, te rog. Am văzut, vezi tu.

— Ce ai văzut! întrebă Theradas.

— Femeia, sa înjunghiat. Uită-te la cuțit, vezi singur. Chalas își

strânse mâinile, cu ochii pe forma sângerândă și nemișcată a lui Tehol.
— Te rog, nu-l mai răni.

— Trebuie să înveţi, spuse Theradas, dezvăluind dinţii. „Ascultăm cuvintele împăratului nostru. Aceasta va fi o zi de suferință, bătrâne. Acum, lasă-ne,

sau invită aceeași soartă.'

Chalas i-a surprins, avântându-se în față pentru a se drape peste Tehol, mișcându-se pentru a proteja cât mai mult din el.

Midik Buhn a râs.

Loviturile au plouat, mai sălbatice ca niciodată, și nu a trecut mult până când Chalas și-a pierdut cunoștința. Încă o jumătate de duzină de lovituri l-au dislocat pe bărbatul din Tehol, până când cei doi au rămas întinși unul lângă altul. Cu o nerăbdare bruscă, Theradas și-a trântit călcâiul într-un cap, suficient de tare încât să prăbușească craniul și să zdrobească creierul.

Stând în partea îndepărtată a podului, Turudal Brizad a simțit că vrăjitoria malignă îl cuprinse. Soldații care baricadau podul muriseră în conflagrația gri cu o clipă mai devreme, iar acum părea că vrăjitoria teribilă avea să ajungă în restul orașului. În clădirile din apropiere, și, pentru Errant, era suficient.

A împins puterea sălbatică care curgea prin acele clădiri, înclinând-o mereu în jos, strecurând-o pe lângă camerele ocupate, în jos, pe lângă tunelurile ascunse ale Breslei Prinzătorilor de Sobolani, unde se înghesuiau atât de mulți cetățeni, și în noroiul și argila nesimțite ale morților de mult timp. mlaştină. Unde nu a putut face nimic și a fost încetinit, încetinit, apoi prins.

Era clar, o clipă mai târziu, că Regele Vrăjitor nu detectase manipularea, deoarece magia era predată, conducta de otrăvire de la Zeul Infirmit s-a închis încă o dată. Carnea lui Hannan Mosag nu ar suferi mult mai mult din asta, din fericire.

Nu că ar conta.

A privit cum o zeci de Tiste Edur porneau în oraș, căutând, fără îndoială, femeia care fugea din tribul lor. Dar nu avea să iasă nimic bun din asta, știa Errantul. Într-adevăr, o greșeală extrem de flagrantă era pe cale și el s-a întristat pentru asta.

Ajungând cu simțurile sale, a căpătat viziunea unei curți îngroșate și

dezmembrate înconjurând un turn ghemuit și a privit cu uimire și uimire cum o figură singuratică țesea un dans mortal în mijlocul a cinci zei Toblakai înfuriați. Extraordinar — o scenă pe care Errantul nu ar uita-o niciodată. Dar nu putea dura mult, știa el.

Nimic bun nu a făcut vreodată, vai.

Clipind, văzu că împăratul Tiste Edur își conducea acum rudele peste pod. În drumul lor spre Eternul Domiciliu.

Turudal Brizad s-a împins încă o dată în mișcare.

Domiciliul Etern, o unire de destinații, pentru încă o secvență de evenimente tragice care urmează. *Astăzi, imperiul renaște. În violență și sânge, ca la toate nașterile. Și ce, când se va împlini această zi, vom găsi minciună, în poala noastră Ochi care se deschid asupra acestei lumi?*

Errantul a început să meargă, rămânând înaintea Tiste Edur și simțind, în adâncul lui, măsura zguduitoare, poticnitoare a timpului, nenumăratele bătăi ale inimii, îmbinând pe toate – nu mai era nevoie, în cele din urmă, de un ghiont, o împingere sau o tragere. . Nu e nevoie, se părea, de nimic. Nu ar fi decât să fie martor, acum.

El a sperat.

Așezat cu picioarele încrucișate pe stradă, singuraticul Înalt Mag al Gărzii Crimson prezent în acest oraș căzut, Corlo Orothos, cândva din Unta în zilele dinaintea imperiului, își lăsă capul la picioarele grele și bătătoare ale cuiva care se apropia din spate. A riscat să deschidă ochii, apoi a ridicat o mână la timp pentru a-l opri pe nou venit.

— Bună, jumătate de sânge, spuse el. — Ai venit să te închini zeilor tăi? Silueta uriașă se uită în jos la Corlo. 'Este prea târziu?' el a intrebat.

— Nu, sunt încă în viață. Un singur om li se opune, și nu pentru mult timp. Fac tot ce pot, dar nu este un lucru ușor să încurci zeii.
Semisângele Tarthenal se încruntă. — Știi de ce ne rugăm Seregahl?

O întrebare ciudată. — Pentru a le câștiga favoarea?

„Nu”, a răspuns Ublala, „ne rugăm ca ei să stea departe. Și acum, a adăugat el, sunt aici. Asta e rău.'

— Ei bine, ce ai de gând să faci în privința asta? Ublala
își miji ochii spre Corlo, fără să spuse nimic.

După o clipă, Înaltul Mag dădu din cap. 'Continua atunci.'

Îl privi pe bărbatul uriaș îndreptându-se spre poartă. Chiar înăuntru, s-a oprit lângă un copac, și-a întins mâna și a rupt o creangă groasă ca una dintre coapsele lui Corlo. Ridicându-l cu ambele mâini, semisângele a alergat în curte.

Îl sfâșiea, străduindu-se să se elibereze de cușca lui scheletică, mușchii minusculi, acum teribil de abuzați. În călătoria lor prin Letheras, lăsaseră în urma lor treizeci sau mai mulți Soletaken morți. Și șase Tiste Edur care veniseră de pe docuri dornici de luptă.

Ei luaseră răni — *nu,* rămășița care era Udinaas corectată, *eu am luat răni. Ar trebui să fiu mort. Sunt tăiat în bucăți. Mușcat, sfâșiat, ciupit. Dar blestemul ăla de Wyval nu se va preda. Mai are nevoie de mine. . . pentru câteva clipe mai mult.*

Printr-o ceață roșie, vechiul turn Azath și curtea lui au apărut la vedere și un val de nerăbdare dinspre Wyval îl inundă.

Maestrul avea nevoie de ajutor. Nu totul era încă pierdut.

Într-o mișcare încețoșată, Udinaas trecu pe lângă bărbatul ciudat care stătea cu picioarele încrucișate pe stradă – a surprins smucitura bruscă de surpriză a bărbatului în timp ce treceau pe lângă ei. O clipă mai târziu, trecând prin poartă.
In curte.

La timp pentru a vedea un Tarthenal muritor de semisânge grăbindu-se să încheie o luptă în care un spadasin singuratic a fost înconjurat de zeii Toblakai, la câteva momente de la cedarea sub o val de lovituri.

Apoi, depășiți-le pe toate.

Spre tumul Stăpânului. Pământul agitat, aburind. Scufundându-se înainte cu un țipăt pătrunzător de reptilian – și în întunericul fierbinte, jos, zgâriind, zgâriind – smulgând din carnea muritorului, corpul pe care Wyval-ul îl folosea atât de mult timp, corpul în care îl ascunsese – cățărându-se în cele din urmă liber, masive, solzoase și ascunse, ghearele care se scufundă în sol—

Copilul Kettle țipă în timp ce creatura, înaripată și mare cât un bou, se repezi pe lângă ea în patru picioare. O stropire zgomotătoare, apă stropită într-un evantai larg care se ridica și se ridica, apoi plesni pe piscina care acum se agita. Spumă, o coadă șerpuitoare roșie-violet alunecând în jos, apoi dispărând în vârtejul învolburat.

Apoi auzi o bufnitură în spatele ei și se învârte pe noroiul alunecos al malului, cu cele două săbii încă în mâini...

— să văd un corp rupt grav, un bărbat, întins cu fața în jos. Capetele sfărâmate ale oaselor lungi ieșind din brațele și picioarele lui, sângele pulsând încet din venele rupte. Și, așezându-se deasupra lui, un spectru, coborând ca o umbră

pentru a se potrivi cu corpul contorsionat de sub el. O față întunecată privind în sus la Kettle, zgomotul cuvintelor...

„Copilule, avem nevoie de ajutorul tău”.

Se uită înapoi peste umăr – suprafața piscinei devenea din nou calmă. 'Oh, ce vrei să fac? Totul merge prost...

— *Nu atât de greşit pe cât crezi. Acest om, acest Letherii. Ajută-l, e pe moarte. Nu pot să-l țin împreună mult mai mult. El este pe moarte și nu merită să moară.*

Ea s-a târât mai aproape. 'Ce pot sa fac?'

— *Sângele din tine, copile. O picătură sau două, nu mai mult de atât. Sângele, copile, care te-a readus la viață. Te rog* . . .'

— Ești o fantomă. De ce ai vrea să fac asta pentru el – și nu pentru tine?

Ochii roșii ai spectrului se subțiră în timp ce o studia. *'Nu ma tenta.'*

Kettle se uită în jos la săbiile din mâinile ei. Apoi a pus unul jos și a dus mâna eliberată la marginea albastră strălucitoare a celei pe care încă o ținea. Și-a alunecat puțin palma de-a lungul marginii, apoi și-a ridicat mâna pentru a studia rezultatul. Un șir lung de sânge, o tăietură adâncă, perfectă. — Oh, e ascuțit.

— *Poftim, împinge-l pe spate. Pune-ți palma rănită pe pieptul lui.*

Ibricul se înainta.

O lovitură îi rupsese brațul stâng, iar agonia în care Barele de Fier se eschiva de jur împrejur și între urletul Seregahl i-a trimis fulgerări albe prin creier. Pe jumătate orbit, și-a mânuit sabia lovită și tocită doar pe instinct, întâmpinând lovitură după lovitură — avea nevoie de un moment liber, de câteva bătăi ale inimii în care să-și revină, să învingă durerea —

Dar el a epuizat timpul acela. O altă lovitură a trecut, ciudata sabie de lemn tăindu-i ca și cum ar fi tăiat sticlă în șoldul stâng. Piciorul de pe acea parte a cedat sub rana care mușcă. Își ridică privirea prin ochii

care ustură transpirația și îl văzu pe Seregahl cu un singur ochi ridicându-se direct peste el, cu dinții descoperiți în semn de triumf.

Apoi, o creangă de copac l-a lovit pe zeu în cap. Împotriva tâmplei sale stângi, suficient de tare încât să-și trântească capul drept pentru a sări de pe umărul opus. Rânjetul îngheța, iar Toblakai se clătina. Un al doilea impact

l-a prins, de data aceasta venind din spate, sus în spatele craniului, ramura explodând în așchii. Zeul se aplecă înainte -

— în timp ce un genunchi ia urcat în picioare — și antebrațele i-au ciocănit spatele, împingându-l mai în jos, genunchiul ridicându-se din nou, de data aceasta pentru a se strânge de fața zeului.

Zâmbetul, pe care îl văzu Iron Bars de unde se ghemuia, dispăruse cu totul acum. Avowed s-a rostogolit într-o parte cu o clipă înainte ca Toblakai să aterizeze deasupra lui. Se rostogoli și se rostogoli, ridicându-se în picioare în cele din urmă pentru a pivota. Și, ridicându-se la numele său deasupra agoniei din șold, îndreptându-se. Inca o data

cu faţa spre Seregahl.

Unde, se părea, unul din felul lor se lupta acum cu ei – un Tarthenal muritor, care își înfășurase brațele uriașe în jurul unuia dintre zei din spate, prinzându-și brațele în lateral în timp ce el îl strânse. Cei trei zei rămași se clătinaseră înapoi, ca în stare de șoc, iar momentul a fost, pentru ochii Declarației, brusc înghețat.

Două, apoi trei bătăi ale inimii.

Obezitatea se limpezi din ochii Declarației. O sclipire de energie se întoarse în membrele lui epuizate. Durerea a dispărut.

Acel muritor Tarthenal era la câteva momente de la moarte, în timp ce ceilalți trei s-au trezit și au înaintat.

Iron Bars s-au grăbit să-i intercepteze.

Şansele erau din ce în ce mai bune.

Două forme înghesuite pe stradă. Tiste Edur stătea în picioare, încă dând cu piciorul, încă ruptând oase. Unul a căzut, iar creierele s-au împroșcat pe pavaj.

Bugg încetini să se clătinească, chipul i se răsuci de durere, apoi de furie.

El a răcnit.

Capetele s-au întors.

Iar slujitorul a dezlănțuit ceea ce rămăsese ascuns și liniștit în el atât de mult timp.

Paisprezece Tiste Edur, în picioare, toți au întins mâna să-și strângă urechile – dar gestul nu a fost niciodată finalizat, deoarece treisprezece dintre ei au explodat, ca sub o presiune imensă, în contracții oribile ale cărnii, jet sălbatic de sânge și fluide, craniile prăbușindu-se spre interior.

.

A explodat, doar pentru a exploda în exterior o clipă mai târziu. În bucăți sângeroase, împroșcând peretele depozitului și peste drum.

Al paisprezecelea Tiste Edur, cel care tocmai zdrobise un cap sub călcâi, a fost ridicat în aer. Se zvârcește, cu ochii bombați îngrozitor, deșeurile curgându-i pe picioare.

În timp ce Bugg înainta.

Până când a stat în fața lui Theradas Buhn din Hiroth. Se uită în sus la războinic, la fața lui umflată, la agonia din ochi.

Tremurând, Bugg spuse: „Tu, trimit acasă. . . nu casa ta. Casa mea.' Un gest, iar Tiste Edur a dispărut.

În Warrenul lui Bugg, departe, apoi jos, jos, mereu jos.

În întuneric fără adâncime, unde portalul s-a deschis din nou, aruncându-l pe Theradas Buhn în apă neagră și înghețată.

Unde presiunea, imensă și de netăgăduit, l-a îmbrățișat.

Mortal.

Tremuratul lui Bugg încetini. Răbuitul lui fusese auzit, știa el. Pe

cealaltă parte a lumii, se auzise. Și capetele se învârtiseră.

Inimile nemuritoare s-au accelerat.

— Nu contează, şopti el.

Apoi a mers înainte, în jos pentru a îngenunche lângă corpurile nemișcate.

El a adunat unul dintre acele cadavre în brațe.

Rose și a plecat.

Domiciliul Etern. Un titlu de îngâmfare atât de profundă, la fel de strâns legat de aroganța Letherilor ca și credința în propriul lor destin imuabil. Drepturi manifeste asupra tuturor lucrurilor, asupra proprietății, asupra revendicării a tot ceea ce au perceput, aroganța inadmisibilă și

năprasnică a tuturor, ca și cum o mie de zei stăteau în spatele lor, împovărați cu daruri pentru aleși.

Trull Sengar nu putea decât să se întrebe, ce a generat astfel de certitudini? Ce a făcut un popor atât de plin de rectitudine și intransigență? *Poate tot ce este necesar. . . este putere.* Un giulgiu de otravă umplea aerul, infiltrandu-se în fiecare porul fiecărui bărbat, femeie și copil. O otravă care a răsucit trecutul pentru a se potrivi cu obiceiurile prezentului, luminând la rândul său un viitor inevitabil și drept. O otravă care i-a făcut pe oameni inteligenți să desconsidere cu bucurie urâtul

adevăruri despre erorile trecute de judecată, despre dezastrele îngrozitoare și brutale care pătaseră în roșu mâinile strămoșilor lor. O otravă care a înrădăcinat prostia tradițiilor dubioase și a adus mizerie și suferință asupra nenumăratelor victime.

Putere, atunci. Aceeași putere pe care suntem pe cale să o îmbrățișăm. Surorile au milă de poporul nostru.

Împăratul Tiste Edur stătea în fața măreței intrări în Domiciliul Etern. Sabie pestriță în mâna lui strânsă și strălucitoare. Umerii de călărie din piele de urs prăfuită crescuți masiv odată cu greutatea aurului. Sânge vechi care îi păta spatele în modele de hărți, de parcă ar fi redesenat lumea. Părul acum lung, zdrențuit și plin de murdărie uleioasă.

Trull stătea în spatele lui și nu putea vedea ochii fratelui său. Dar știa că, dacă le-ar fi uitat acum, va vedea destinul de care se temea, va vedea otrava curgând fără opoziție și va vedea nebunia născută din trădare.

Ar fi fost nevoie de puțin, știa el. Simplul întinde mâna către un sclav nedescris, cu ochi tristi, închiderea mâinilor, pentru a-l ridica pe Rhulad în picioare, pentru a-l călăuzi înapoi în minte. Asta și nimic mai mult.

Rhulad se întoarse spre ei. „Ușile stau fără gratii”.

Hannan Mosag a spus: „Cineva așteaptă înăuntru, sire. Simt . . .
ceva.' — Ce ne ceri, rege vrăjitor?

Permite-mi mie și K'risnan-ul meu să intrăm primii, să vedem ce ne așteaptă. Pe coridor . . .'

Ochii lui Rhulad s-au îngustat, apoi le-a făcut semn înainte și a adăugat: „Frica, Trull, Binadas, alăturați-vă nouă. Vom urma imediat în urmă.

Hannan Mosag în frunte, K'risnan și sclavii târând cei doi saci imediat în spatele lui, apoi Rhulad și frații săi, toți s-au apropiat de ușile Domiciliului Etern.

Stând chiar lângă intrarea în sala tronului, Brys Beddict a văzut mișcare

pe coridor, pe această parte a formei nemișcate a Cedei. Campionul întinse mâna după sabie, apoi îi lăsă mâna să cadă în timp ce Prima Consoartă, Turudal Brizad, ieșea din umbră, apropiindu-se nonșalant, cu expresia calmă.

— Nu m-am aşteptat să te văd din nou, spuse Brys cu voce joasă, Primul Consort.

Ochii blânzi ai lui Turudal se ridicară pe lângă Brys pentru a privi în sala tronului de dincolo. — Cine aşteaptă, campion?

— Regele, concubina lui. Primul eunuc și cancelarul. Și șase dintre gardienii mei.

Turudal dădu din cap. — Ei bine, nu va trebui să mai așteptăm mult. Tiste Edur sunt doar câteva momente în urma mea.

— Cum merge orașul?

— Au fost lupte, Brys Beddict. Soldații loiali zac morți pe străzi. Printre ei, Moroch Nevath.

— Și Gerun Eberict? Dar el?

Turudal îşi înclină capul, apoi se încruntă. 'El urmărește. . . o femeie.' Brys l-a studiat pe bărbat. — Cine eşti tu, Turudal Brizad?

Ochii i-au întâlnit pe ai lui. „Astăzi, un martor. La urma urmei, am ajuns la ziua a șaptea închidere. Un sfârșit și un început...

Brys ridică o mână pentru a-l reduce pe bărbat, apoi făcu un pas pe lângă el.

Ceda se agita pe hol de dincolo. Apoi, ridicându-se în picioare, ajustându-și hainele murdare și încrețite, își ridică lentilele la față și le așeză la loc.

Turudal Brizad s-a întors să se alăture lui Brys. 'Ah, da.'

La ușile îndepărtate, care erau acum deschise, apăruseră siluetele unui grup de siluete înalte.

— Ceda. . .'

— Până acum s-a descurcat foarte bine.

Brys îi aruncă Primului Consort o privire uluită. 'Ce vrei să spui? El a făcut . . . nimic.'

Sprâncenele s-au ridicat. 'Nu? El l-a anihilat pe zeul mării, demonul înlănțuit de Hannan Mosag. Și se pregătește pentru acest moment de zile întregi. Vezi unde stă? Vezi țigla pe care a pictat-o sub el? O țiglă din care toată puterea Cedanței va trece, în sus, în mâinile lui.

Întunericul holului a dispărut, o lumină albă, strălucitoare, răspândind aerul prăfuit.

Dezvăluind șirul de Tiste Edur care se înfruntă acum spre Ceda, la mai puțin de cincisprezece pași între ei.

Edur-ul din centrul rândului vorbi. „Ceda Kuru Qan. Împărăția pe care o slujești a căzut. Se retrage. Împăratul dorește să-și revendice tronul.
'Căzut?' Vocea Cedei era subțire în comparație, aproape tremurând. — Relevant? Nu in ultimul rand. Te văd pe tine, Hannan Mosag, și pe K'risnan al tău. Simt că îți strângi puterea. Pentru ca împăratul tău nebun să revendice tronul lui Lether, va trebui să treci prin mine.
— Nu are rost, bătrâne, spuse Hannan Mosag. 'Tu ești singur. Toți colegii tăi magi sunt morți. Uită-te la tine. Jumătate orb, abia reușit să stea...

— Caută demonul pe care l-ai înlănțuit în mare, regele vrăjitor.

De la această distanță, Trull nu putea distinge expresia lui Hannan Mosag, dar în vocea lui se auzi o furie bruscă. — Ai făcut asta?

„Letherii sunt bine versați în folosirea lăcomiei pentru a întinde capcane”, a spus Kuru Qan. — Nu vei avea puterea ei azi, nici niciodată.

— Pentru asta, spuse Regele Vrăjitor într-un mârâit, vei...

Ceața albă a explodat, vuietul tremurând tavanul și pereții și a tunat înainte, lovindu-i pe vrăjitorii Tiste Edur.

La zece pași în spatele lui Hannan Mosag și al lui K'risnan, Trull Sengar strigă, alungându-se la comoția arzătoare, frații săi urmând exemplul. A auzit țipete, întrerupte scurt, apoi un cadavru a derapat pe podeaua lustruită pentru a lovi de picioarele lui Trull, doborându-l...

S-a trezit uitându-se la un K'risnan, ars dincolo de recunoaștere, slime înnegrit care se topea din oasele despicate. Ridicându-se în mâini și în genunchi, Trull ridică privirea.

Doar doi Edur au rămas în picioare, luptându-se cu vrăjitoria furioasă a Cedei. Hannan Mosag și Binadas. Ceilalți K'risnan erau toți morți, la fel și cei patru sclavi care stăteau ghemuiți lângă cei doi saci.
În timp ce Trull se uita, îl văzu pe Binadas aruncat la pământ ca de o mie de pumni de lumină. Sânge pulverizat -

Apoi Frica se scufundă înainte, derapând pe plăcile de zgomot până

la îndemâna fratelui său. Mâinile închise pe o încheietură și o gleznă, apoi Frica îl târă pe Binadas înapoi, departe de incendiu.

urlă Hannan Mosag. De pe podea au răsărit vârtejuri cenușii, împletind firele de foc. O detonație orbitoare -

Apoi întuneric încă o dată, făcând loc încet întunericului.

Hannan Mosag, stând singur acum, cu fața spre Ceda.

O bătaie de inimă -

Kuru Qan a lovit din nou, cu un moment înainte de atacul propriului Hannan Mosag. Cele două puteri s-au ciocnit la trei pași în fața Regelui Vrăjitor...

— și Trull îl văzu pe Hannan Mosag clătinându-se, învelit în sânge, cu mâinile întinse înapoi, bâjbâind, cea din stânga aterizantă deasupra unuia dintre saci și strângându-se strâns. Cealaltă mână a găsit-o pe cealaltă și a apucat-o. Regele Vrăjitor se linişti, apoi începu să se îndrepte încă o dată împotriva atacului.

Vrăjitoria care se revarsa din Ceda răsucise pereții de marmură, până când au început să sângereze lichid alb. Tavanul de deasupra capului se lăsase, vopselele i se pârjiseră, suprafețele sale lustruite și alunecoase. Brys se uitase, neîncrezător, în timp ce magia înlătura orice vrăji defensive pe care K'risnan le ridicaseră înaintea lor, o înlăturase într-o clipă, pentru a se repezi și a-i măcelări.

Împotriva lui Hannan Mosag însuși, a bătut din nou și din nou, conducând din ce în ce mai aproape.

Apoi Regele Vrăjitor a ripostat, iar presiunea din acel hol i-a împins pe Brys și pe Turudal înapoi cu un pas, apoi doi.

Deodată, cele două puteri în luptă s-au anihilat una pe cealaltă într-o clipită, tunetul detonației trimițând crăpături prin podea, trântind plăcile în aer – peste tot, în afară de unde stăteau cei doi vrăjitori.
Tăcere prăfuită.

Coloanele de marmură de ambele părți ardeau în petice, topindu-se de sus în jos ca niște lumânări masive de seu. Deasupra capului, tavanul gemea, ca la câteva momente de la prăbușire.

— Acum, șopti Turudal Brizad răgușit, vom vedea măsura disperării lui Hannan Mosag. . .'

Vrăjitorii au luat viață din nou, iar Brys l-a văzut pe Regele Vrăjitor

clătinându-se.

Ceda, Kuru Qan, omul mic și străvechi, a rămas nevătămat, iar magia care năpădea din el în val după val i se părea lui Brys a fi aceea a unui zeu.

Regele vrăjitor nu ar supraviețui. Și, odată ce a căzut, această vrăjitorie străveche, primordială, avea să măture, luându-i pe împărat și rudele sale, devorându-i pe toți. În afară, în oraș. Un popor întreg, Tiste Edur, avea să fie anihilat — Brys îi simțea foamea, indignarea, pofta lui rece de răzbunare — aceasta era puterea Letherilor, Cedance, vocea destinului, un lucru teribil dincolo de orice înțelegere —

Trull îl văzu pe Regele Vrăjitor stabilindu-se, mâinile strângând sacii și puterea începu să curgă din ele, în sus pe brațe, în timp ce începu, încet, să respingă atacul Cedei.

Acele brațe s-au răsucit, s-au transformat în apendice oribile și deformate. Trunchiul lui Hannan Mosag a început să se îndoaie, coloana vertebrală curbată, zvârcolindu-se ca un șarpe pe pietrele fierbinți, mușchi noi ridicându-se, bucăți de os împingând pielea. A țipat când puterea a înflorit prin el.

Un val cenușiu se ridică, lovind focul alb, rupându-i marginile, împingând mai tare, umplând jumătate din holul lung, cu colonade, închizându-se pe Ceda, care stătea nemișcat, cu capul înclinat în sus, lentilele ciudate fulgerându-i în fața ochilor. În picioare, parcă ar studia furtuna care se îndreaptă spre el.

Brys se uită îngrozit în timp ce vrăjitoria urâtă a Edurului se apropia din ce în ce mai mult de Ceda, ridicându-se deasupra omulețului. A văzut o coloană din apropiere devenind poroasă, apoi făcându-se praf. O secțiune a tavanului pe care o susținea s-a prăbușit în jos, doar pentru a dispărea într-o ceață tulbure și a aterizat într-un zgomot de praf ondulat.

Kuru Qan se uita în sus la zidul furios care se profila deasupra lui.

Brys l-a văzut înclinând capul, cu cel mai mic gest.

O explozie reînnoită de foc alb, extinzându-se în afară de unde stătea el, ridicându-se în sus și în afară, lovindu-se în peretele gri.

Îndepărtând fisuri prin ea, rupând bucăți enorme pentru a le biciui ca niște pânze chiriate spre tavanul deformat.

Brys auzi țipătul Regelui Vrăjitor, în timp ce flăcările albe urlă spre el.

Trull se simți târât în picioare. Se întoarse și se uită la fața lui Fear. Fratele lui striga ceva...

— dar Regele Vrăjitor a eșuat. Se prăbușește sub atac. Indiferent de energiile pe care le-a atras din ceea ce era ascuns în saci, se reducea. Insuficient pentru a contracara Ceda. Regele Vrăjitor era pe cale să moară – și împreună cu el – cu *toții. . .*
— Trull! Frica îl zguduia. — De-a lungul peretelui. A arătat. — Iată, margine înainte. Pentru o aruncare...

O *aruncare?* Se uită la sulița din mâinile lui, Blackwood strălucind cu mărgele de sudoare roșie.

— Din umbră, Trull, în spatele stâlpului! Din *umbră,* Trull! A fost inutil.
Mai rău, nici nu voia să încerce. Dacă el
reușit? Ce ar fi câștigat?

'Trull! Fă asta sau murim cu toții! Mamă, tată — Mayen — copilul ei! Toţi copiii Edur!'

Trull se uită în ochii lui Fear și nu recunoscu ce vedea în ei. Fratele său l-a scuturat din nou, apoi l-a împins de-a lungul peretelui, în căldura de scăldat a vrăjitoriei care năvăli pe Hannan Mosag, apoi în spatele unei coloane friabile din ceea ce fusese cândva marmură solidă.
În umbră rece. Umbră absurd de rece. Trull s-a împiedicat înainte la o ultimă apăsare din partea fratelui său. A fost ridicat de un zid deformat și ondulat – și putea vedea, acum, Ceda. La mai puțin de șapte pași distanță. Capul înclinat în sus, urmărindu-și atacul asupra apărării eșuate ale Regelui Vrăjitor.

Lacrimile i-au încețoșat ochii lui Trull. Nu a vrut să facă asta. *Dar ne vor ucide pe toți. Fiecare dintre noi, lăsând nici măcar un Tiste Edur în viață. Stiu asta. În inima mea știu asta. Ne vor lua pământurile, bogățiile noastre. Vor semăna sare pe mormintele noastre: ne vor mătura în lumile uitate ale istoriei. eu. . . Stiu asta.*

Și-a ridicat sulița, echilibrată acum în mâna dreaptă. Era nemișcat pentru o clipă, ținu respirația, apoi doi pași repezi, brațul fulgerând înainte, arma zburând drept și adevărat.

Pierzând Ceda în lateral, chiar sub coastele stângi, greutatea sa solidă și impulsul de la brațul lui Trull împingând punctul în adâncime.

Ceda s-a învârtit la impact, piciorul stâng s-a deformat și a căzut — departe de țigla vopsită —

— care s-a spulberat brusc.

Focul alb a dispărut, iar întunericul a pătruns din toate părțile.

Amorțit, Brys a făcut un pas înainte...

—și a fost stăpânit de mâna lui Turudal Brizad. — Nu, campion. El a plecat.'

Ceda. Kuru Qan. Prietenul meu . . .

Kettle stătea în noroi, privind în jos la fața bărbatului. Părea a fi o față bună, mai ales cu ochii închiși în somn. Cicatricile se estompeau pe tot corpul lui slăbit și bronzat. Sângele ei făcuse asta. Fusese moartă, cândva, iar acum dăduse viață.

— Ești unul ciudat, șopti spectrul de unde s-a ghemuit lângă apă.

— Eu sunt Kettle.

Un râs mormăit. — Și ce fierbe în tine, mă întreb?

— Tu, a spus ea, ești mai mult decât o fantomă.

'Da.' Amuzat. „Eu sunt Wither. Un nume bun, nu crezi? Am fost Tiste Andii, odata, demult, demult. Am fost ucisă, împreună cu toți rudele mele. Ei bine, cei dintre noi care au supraviețuit bătăliei, adică.

— De ce ești aici, Wither?

— Îl aştept pe domnul meu, Kettle. Wraithul s-a ridicat deodată – ea nu știa cât de înalt era înainte. 'Si acum . . . el vine.'

Un val de apă plină de noroi și o siluetă slăbită se înălța, cu pielea albă ca un cadavru scurs de sânge, cu părul lung și palid, tencuit pe fața ei slabă. Tușind, trăgându-se, târându-se pe mal.

— Săbiile, icni el.

Kettle se grăbi spre el și împinse armele în mâinile lui cu degete lungi. Le-a folosit, arată în jos, ca să se ridice în picioare. Înalt, văzu ea, strângându-se pe spate, mai înalt chiar decât spectrul. Și niște ochi atât de reci, de un roșu intens. — Ai spus că ne vei ajuta, spuse ea, ascunzându-se sub privirea lui.

'Ajutor?'

Wraithul a îngenuncheat în fața stăpânului său. — Silchas Ruin, am fost cândva Killanthir, al treilea mare mag al celei de-a șasea cohorte...

— Îmi amintesc de tine, Killanthir.

— Am ales noul nume de Wither, domnul meu.
'Cum doriți.'

Wraithul ridică privirea. — Unde este Wyvalul?

— Mă tem că nu va supraviețui, dar o ține ocupată. O fiară nobilă. —
Te rog, scânci Kettle, au plecat. Vor să mă omoare pe mine, pe tine a promis...

— Domnule, spuse Wither, l-aș ajuta pe Wyval. Împreună, poate reușim să o ducem adânc. Chiar și legând-o încă o dată. Daca mi-ai da voie. . .'

Silchas Ruin rămase tăcut pentru o clipă, privind în jos la spectrul îngenuncheat. Apoi a spus: „Cum vrei”.

Wither și-a plecat capul, s-a oprit pentru a arunca o privire spre Kettle și a spus: „Lăsați-i pe Letherii în seama mea. Nu se va trezi de ceva vreme. Apoi spectrul s-a scurs în apa învolburată.

Silchas Ruin trase adânc aer în piept și se uită pentru prima dată la săbiile din mâinile lui. — Ciudat, astea. Totuși, simt că muritorul a ales bine. Copule, treci în spatele meu. El o privi, apoi dădu din cap. „Este timpul să-mi îndeplinesc promisiunea.”

Corlo habar n-avea ce avea să iasă din asta. Un Declarat poate muri, dacă este suficient de afectat. Era, credea el, o chestiune de voință la fel de mult ca orice altceva. Și cunoștea Barele de Fier de multă vreme, deși nu atât de mult cât cunoștea pe alții dintre Declarați. În mintea lui, totuși, nu exista altul care să se compare cu Iron Bars, când era vorba de voință pură.

Înaltul Mag era epuizat, epuizat. Nu i-a mai putut manipula cu îndemânare pe cei patru zei rămași, deși, din fericire, unul dintre aceștia avea destule probleme de unul singur, cu un Tarthenal nebun care aparent făcea imposibilul - strângând chiar viața din el. Vorbește despre încăpățânat.

Fusese bătut, din nou și din nou, dar nu și-a mai relaxat îmbrățișarea mortală. Barele de Fier luptaseră strălucit, distragându-i atenția celor trei rămași în mod repetat, suficient pentru a

menține Tarthenalul în viață, dar Declarația era aproape gata. Corlo nu mai văzuse până acum astfel de lupte, nu asistase niciodată la cea mai deplină măsură a abilității acestui Declarat. A fost

a spus, de către gardieni care ar ști, că se potrivește aproape cu Skinner. Și acum Corlo a crezut asta.

A fost mai mult decât puțin uimit când două cadavre au trecut pe lângă el spre poartă, unul dintre ele zgâiind aerul și șuierând.

S-au oprit la intrarea în curte, iar el a auzit-o pe femeie jurând cu o inventivitate admirabilă, apoi spunând: „Nu știu cum îi putem ajuta. Oh, Ublala, prost mare, prost.

Celălalt a spus: „Trebuie să atacăm, Shurq Elalle. Am colți și gheare, știi.

— Ei bine, atunci continuă.

Shurq Elalle? Căpitanul navei cu care ne-am semnat? Al nostru. . . angajator? Corlo își smulse picioarele din poziția lor încrucișată, tresărind de durere și se ridică în picioare. 'Hei, tu.'

Shurq Elalle, stând singur acum, se întoarse încet. — Te adresezi mie?

Corlo s-a zăpăcit. — Corlo, doamnă. Garda Crimson. Ne-am semnat cu tine...

'Noi?'

— Da, cel care îl ajută pe marele tău prieten prost. Sunt Iron Bars, comandantul meu.

— Ar trebui să aștepți la bord! El clipi.

Ea se încruntă. — Comandantul tău este pe cale să moară.

— Știu... stai... El trecu pe lângă ea, pe șină. — Stai, vine ceva, repede! A alergat în curte, urmat de Shurq Elalle.

Toblakai din brațele Tarthenalului s-a lăsat, iar Barele de Fier au auzit trosnirea coastelor – cu o clipă înainte ca unul dintre zei să se strecoare pe lângă Declarat și să-și trântească partea laterală a sabiei de lemn în capul Tarthenalului. Omul uriaș s-a răsturnat, târând cu el pe zeul mort în brațe.

Uimit, Tarthenalul a încercat slab să se desprindă din cadavru. Cu

ultimele puteri eșuate, Iron Bars a sărit pentru a se poziționa deasupra lui, ajungând la timp pentru a devia o lovitură de sabie și a contracara cu o tăietură care l-a forțat pe atacator înapoi cu un pas. Din dreapta, alta

s-a aruncat, apoi s-a învârtit de la sine, întorcându-se spre o comoție tunătoare dintr-o tumulă din apropiere.

Unde o siluetă înaltă și palidă a pășit la vedere printr-un nor de abur, cu câte o sabie în fiecare mână.

Avowed, momentan distras, nici măcar nu văzu lama-sabiei care i-a alunecat peste garda și, deviat în ultimul moment prin tăierea mânerului sabiei, s-a trântit ca o vâslă în umărul drept, rupând tot ce a putut. Impactul l-a făcut să zboare, prăbușindu-se în pământ, arma zburând dintr-o mână fără sens. A ajuns să stea întins pe spate, uitându-se în sus printre ramurile de copac negru. Prea rănit ca să te miști. Prea obosit să-ți pese.

De undeva în dreapta lui a auzit lupte, apoi un mormăit care semăna foarte mult cu un strigăt de moarte. Un Toblakai s-a clătinat, aproape că se poticnește de Barele de Fier, iar ochii Declarației s-au mărit când a văzut sângele țâșnind din două înjunghiuri în gâtul zeului și un bărbat care îi roadea vițelul stâng, fiind târât de dinți, cu mâinile înghețate zgâriind pe cele ale zeului. coapsă.

Ei bine, el văzuse lucruri mai ciudate, a presupus el — *nu, nici o șansă de asta* — Pământul se cutremură când un alt cadavru s-a lovit la pământ. Un moment

mai târziu, a fost un alt geamăt pe moarte.

Apoi pași s-au apropiat încet de Iron Bars unde zăcea el, privind în sus la cer. O umbră a căzut peste el. Avowed clipi și se trezi privind în sus la o față palidă și slabă și doi ochi roșii, foarte roșii.
— Te-ai descurcat destul de bine, spuse străinul.

— Și prietenul meu Tarthenal?

— Lovită în craniu. O să fie bine, din moment ce mă îndoiesc că există multe în el. O pauză, apoi: „De ce mai stai întins acolo?”

Din coridorul întunecat ieșiră praf și fum. Turudal Brizad îl atrasese pe Brys înapoi în sala tronului, iar Campionul stătea acum în spațiul liber din fața estradei.

De la tronul din spatele lui se auzi o voce obosită. — Finadd? Ceda . . .' Brys clătină pur și simplu din cap, incapabil să vorbească, luptându-se să-l împingă deoparte

jale.

Din întunericul coridorului s-a făcut liniște. Greu, de rău augur.

Brys și-a scos încet sabia.

Un sunet. Grătarul pașilor târâind prin praf și moloz, zgârietura unui vârf de sabie și o serie ciudată de clicuri plictisitoare.

Pașii s-au oprit.

Apoi, o monedă. Strângerea săriturii sale -

— rostogolindu-se încet în sala tronului.

Brys s-a uitat cum era o potecă leneșă, încovoiată peste gresie. Aur, pătat cu sânge uscat.

Se rostogolește, se înclină, apoi se clătina până la oprire.

Sunetele au reluat de pe coridor și, o clipă mai târziu, o siluetă uriașă a ieșit din umbră și praf zdruncinat.

Nimeni nu a vorbit în sala tronului când a intrat împăratul din Tiste Edur. Trei pași, apoi patru, apoi cinci, până când a ajuns aproape la îndemâna Campionului. În spatele lui, Hannan Mosag, aproape de nerecunoscut, atât de răsucit, îndoit și rupt era Regele Vrăjitor. Alți doi războinici Edur, cu fețele încordate de suferință, au apărut în urma lui Hannan Mosag, târând doi saci.

Brys le cruța celorlalți cea mai scurtă dintre priviri, observând sulița mânjită de sânge din mâna dreaptă a unuia dintre războinici. *Cel care l-a ucis pe Ceda.* Apoi și-a fixat încă o dată atenția asupra împăratului. Sabia era prea mare pentru el. A mers ca de durere. Pe fața lui plină de monede tremurau spasme. Ochii lui cu glugă străluceau când se uita pe lângă Brys. . . la tron, iar regele s-a aşezat pe el.

O tuse zguduitoare de la Hannan Mosag în timp ce se lăsa în genunchi, un gâfâit și, în cele din urmă, cuvinte. — Regele Ezgara Diskanar. Am ceva . . . sa iti arat. A . . . cadou.' Ridică o mână ruptă, efortul făcându-l un fior și făcu un gest în spatele lui.

Cei doi războinici s-au uitat unul la altul, amândoi nesiguri.

Regele Vrăjitor se strâmbă. — Sacii. Dezleagă-le. Arată-i regelui ce se află în ei. Încă o tuse zguduitoare, un clocot de spumă roz la colțurile gurii lui Hannan Mosag.

Războinicii lucrau la frânghiile înnodate, cel din stânga smulgând șuvițele cu un moment înaintea celuilalt. Deschizând gura de piele. Edur, văzând ce era înăuntru, s-a dat brusc înapoi, iar Brys a văzut groază pe chipul războinicului.

O clipă mai târziu, celălalt a strigat și a făcut un pas înapoi.

'Arată-le!' țipă Regele Vrăjitor.

La asta, până și împăratul se întoarse, speriat.

Războinicul din stânga trase aer adânc, zdrențuit, apoi făcu un pas înainte până reuși să apuce marginile sacului. Cu mișcări ciudat de blânde, trase pielea în jos.

A Letherii, legat strâns. Piele cu vezicule, supurată, degete uzate până la cioturi, bulgări și excrescențe peste tot pe corpul lui gol. Își pierduse cea mai mare parte din păr, deși au mai rămas niște șuvițe lungi. Clipind în lumină, a încercat să-și ridice capul, dar tendoanele și ligamentele malformate din gât au forțat mișcarea într-o parte. Maxilarul inferior s-a așezat și un fir de saliva alunecă din gura căscată.

Apoi Brys l-a recunoscut.

Prințul Quillas -

Un strigăt al regelui, un plâns groaznic, animal.

Celălalt sac a fost tras în jos. Regina, carnea ei la fel de ruinată ca cea a fiului ei. Din partea ei, totuși, se auzi un chicot umed ca și cum ar fi răspuns la strigătul soțului ei, apoi un zgomot de cuvinte aiurea, un val de nebunie zgâriindu-i pe lângă buzele ei umflate și rupte. Cu toate acestea, în ochii ei, o conștientizare aprigă.

Hannan Mosag a râs. — Le-am folosit. Împotriva Cedei. *Le-am folosit.* Letherii sânge, Letherii carne. Uită-te la noi trei. Vezi, dragă rege, vezi gloria a ceea ce va urma.

Împăratul a țipat: „Luați-i! Frică! Trull! Luați-le *!* Cei doi războinici s-au apropiat de figurile înghesuite, atrăgând sacii până la ceea ce trecea pentru umeri, apoi târându-i pe regina și pe fiul ei înapoi.

spre coridor.

Tremurând, împăratul s-a înfruntat încă o dată pe rege. A deschis gura să spună ceva, a tresărit, apoi a închis-o din nou. Apoi s-a îndreptat încet și a vorbit cu o voce răgușită. — Suntem Rhulad Sengar, împărat al Tiste Edur. Și acum, de Lether. Dă tronul, Diskanar. Randament . . . pentru noi.'

Din stânga lui Brys, primul eunuc înainta cu pași mari, cu un ulcior de vin și două pahare în mâini. A urcat pe estradă, i-a oferit lui Ezgara unul dintre pahare. Apoi a turnat vinul.

Uimit, Campionul făcu un pas spre dreapta și se întoarse pe jumătate

să-și privească regele.

Care a băut liniştit vinul din trei înghiţituri iute. Cu ceva timp mai devreme, coroana i-a fost pusă din nou pe frunte. Nisall stătea chiar în spatele tronului, cu ochii îngustați la primul eunuc, care

îşi terminase propriul vin şi se dădea înapoi de pe estradă, făcându-şi drum să stea lângă Cancelar, la peretele îndepărtat.

Ezgara Diskanar și-a fixat ochii plictisiți asupra lui Brys. — Stai deoparte, campion. Nu muri azi.'

— Nu pot să fac ceea ce îmi ceri, rege, spuse Brys. — După cum bine știți. O încuviințare obosită din cap, apoi Ezgara își întoarse privirea. 'Foarte bine.'

vorbi Nifadas. 'Campion. Arată-le acestor sălbatici măsura unui spadasin Letherii. Actul final al regatului nostru în această zi întunecată.

Brys se încruntă, apoi îl înfruntă pe Rhulad Sengar. — Trebuie să te lupți cu mine, împărat. Sau cheamă mai mulți dintre războinicii tăi să ne doboare. O privire către Hannan Mosag îngenuncheat. — Cred că vrăjitoria ta s-a terminat deocamdată.

Rhulad rânji. 'Vrăjitorie? Nu am renunța la această oportunitate, campion. Nu, ne vom lupta, noi doi. Se dădu înapoi și ridică sabia pestriță. „Vino. Avem lecții unul pentru celălalt.

Brys nu răspunse. El a așteptat.

Împăratul a atacat. Surprinzător de rapid, o jumătate de învârtire a lamei înălțime, apoi o tăietură în jos diagonală întreruptă, menită să întâlnească sabia Campionului și să o coboare până la plăci.

Brys se potrivea cu ezitarea momentană și se lăsă pe spate, trăgându-și sabia, în timp ce făcea un pas spre dreapta. Lama sprijinindu-se acum pe partea superioară a lui Rhulad în timp ce fulgera în jos, Campionul a aruncat vârful până la antebrațul stâng al împăratului și a tăiat un tendon de lângă cot.

A sărit înapoi, împingând jos în timp ce se îndepărta, pentru a împinge vârful sabiei între tendonul și rotula piciorului stâng al lui Rhulad.

Croitor.

Împăratul se împiedică înainte, aproape până la marginea estradei, apoi, uimitor, se îndreptă să se arunce într-o lovitură cu două mâini.

Lama pestriță părea să danseze de la sine, evitând două parade distincte de la Brys, iar Campionul a reușit să evite împingerea doar împingând lama grea deoparte cu mâna stângă.

Cele două degete inferioare s-au îndepărtat de acea mână, chiar dacă Brys a pedalat înapoi până când a ajuns din nou în centrul spațiului, de data aceasta cu Rhulad între el și rege pe tronul său.

Ezgara zâmbea.

În timp ce Rhulad se întoarse pentru a-l înfrunta încă o dată, cu arma coborând jos, Brys l-a atacat.

Picior de conducere ridicându-se sus, lovind în jos lama șovăitoare a sabiei împăratului – nu un contact perfect, dar suficient pentru a-l îndepărta pentru o clipă – în timp ce își înfigea vârful în rotula dreaptă a lui Rhulad. Tăiere în jos de la marginea superioară. Mușcă adânc în os, lângă marginea inferioară. Răsucirea retragerii, trăgând rotula prin tăietură.

Un țipăt, în timp ce piciorul lui Rhulad a țâșnit în lateral.

Rotulă încă înțepenită pe vârful sabiei lui Brys, el a intrat din nou în timp ce împăratul își împinge propria sabie în jos și în stânga, într-un efort de a rămâne drept, și a tăiat ușor tendoanele brațului drept al lui Edur, chiar deasupra cotului.

Rhulad căzu pe spate, bătu din greu pe plăci, monedele scăpandu-se.

Sabia ar fi trebuit să cadă din mâinile Edurului, dar rămânea fermă în doi pumni strânși.

Dar Rhulad nu putea face nimic cu asta.

Încercând să se ridice, cu ochii umpluți de furie, se strădui să ridice arma. Brys a lovit podeaua cu vârful sabiei, dislocand rotula, a pășit

aproape de împărat și a tăiat tendoanele și ligamentele din umărul drept al lui Edur, măturand lama pentru a tăia un tendon al gâtului, apoi, punctul plutând o clipă, împingând în jos pentru a dezactiva umărul stâng într-un mod identic. Stând deasupra împăratului neajutorat, Brys a tăiat metodic ambele tendoane deasupra călcâielor lui Rhulad, apoi a tăiat în diagonală stomacul victimei sale, despărțind peretele de mușchi de acolo.

O lovitură l-a trimis pe Rhulad, dezvăluindu-i spatele.

Tăiere deasupra fiecărui omoplat, încă două tendoane ale gâtului. Partea inferioară a spatelui, asigurându-se că foile musculare de acolo s-au separat complet, rulându-se sub pielea plină de monede. Spatele umerilor, monede care dansează să sară pe podea.

Brys se dădu apoi înapoi. Își coborî sabia.

Țipete răsunătoare de la împăratul întins cu fața în jos pe podea,

membrele deja curbate de la sine, mușchii întinși. Singura mișcare din cameră.

O așezare lentă a prafului de pe coridor.

Apoi, de la unul dintre războinicii Edur, *„Surorile mă iau. . .'*

Regele Ezgara Diskanar oftă, se aplecă beat înainte, apoi spuse: „Omoară-l. *Omoara-l.'*

Brys se uită peste. — Nu, domnule.

Neîncrederea pe chipul bătrânului. 'Ce?'

— Ceda a fost specific în acest sens, sire. Nu trebuie
să-l ucid. — O să curgă sânge, spuse Nifadas,
cuvintele sale ciudat de plictisitoare.

Dar Brys clătină din cap. 'El nu o sa. Nu am deschis niciun vas major, primul eunuc.

Războinicul Edur pe nume Trull a vorbit apoi. — Fără vase majore. . . cum... de unde ai putut să știi? Nu este posibil . . . atat de rapid. . .'

Brys nu spuse nimic.

Regele s-a prăbușit brusc pe tronul său.

Țipetele lui Rhulad dispăruseră și acum plângea. strigăte neputincioase. Un gâfâit brusc, apoi: — Fraților! Omoara-mă!'

Trull Sengar a dat înapoi la comanda lui Rhulad. A clătinat din cap, s-a uitat la Frica și a văzut o realizare teribilă în ochii fratelui său.

Rhulad nu se vindeca. Sânge scurs pe plăcile lustruite. Corpul lui

. . . distrus. Și nu se vindeca. Trull se întoarse către Hannan Mosag și văzu strălucirea urâtă de satisfacție în ochii Regelui Vrăjitor.
— Hannan Mosag, şopti Trull.

'Nu pot. Carnea lui, Trull Sengar, mă depășește. Dincolo de noi toți. Doar sabia. . . şi numai *prin* sabie. Tu, Trull Sengar. Sau Frica.' Un val slab al unei mâini. — O, cheamă pe altcineva, dacă nu ai curaj. . .'

Curaj.

Frica mormăi la asta. Ca și cum ar fi fost lovit cu pumnul în piept.

Trull îl studie — dar Frica nu se mișcase, nici un *pas* . Și-a târât ochii departe, și-i aținti încă o dată pe Rhulad.

'Fratii mei.' Rhulad a plâns acolo unde zăcea. 'Omoara-mă. Unul dintre voi. *Vă rog.'*
Campionul – acel spadasin extraordinar și îngrozitor – se îndreptă spre locul în care ulciorul de vin stătea lângă picioarele tronului. Regele părea pe jumătate adormit, indiferent, cu fața roșie și slăbită. Trull trase adânc aer în piept. L-a văzut pe Primul eunuc, stând pe podea cu spatele la perete. Un alt bărbat, în vârstă, stătea lângă Nifadas, cu mâinile la ochi – o postură atât ciudată, cât și jalnică. Femeia care stătea în spatele tronului se dădea înapoi, ca și cum și-ar fi dat

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,

frumos, dar părea că dispăruse.

De-a lungul zidurilor, cei șase paznici ai palatului își scoseseră cu toții armele și le ținuseră peste piept, un salut tăcut către Campionul Regelui. Un salut pe care Trull a vrut să se potrivească. Privirea lui se întoarse încă o dată la Brys. Asa de

modest în aparenţă deci . . . *fata lui. Familiar . . . Hull Beddict. Deci ca Hull Beddict. Da, fratele lui. Cel mai tanar.* Se uita la Letherii care se revarsa vin din ulcior în paharul pe care regele îl folosise mai devreme.

Surori, acest campion - ce a făcut el? El ne-a dat asta. . . acest raspuns. Acest . . . soluţie.

țipă Rhulad. 'Frică!'

Hannan Mosag a tușit, apoi a spus: — A plecat, împărat.

Trull se întoarse, se uită în jur. *Plecat? Nu* — „Unde? Hannan Mosag, unde...

'El . . . plecat.' Zâmbetul Regelui Vrăjitor era pătat de sânge. — Doar atât, Trull Sengar. Mers. Înțelegi, acum, nu-i așa?

— Să-i chem pe ceilalţi, să-i aduci aici. . .'
— Nu, spuse Hannan Mosag. 'Eu nu cred
acest lucru.'

Rhulad scânci, apoi izbucni: — Trull! Iti ordon! Împăratul tău îți poruncește! Înjunghie-mă cu sulița ta. Înjunghie-mă!'

Lacrimile umplură ochii lui Trull. *Și cum să mă uit la el. . . acum? Cum? Ca împărat al meu, sau ca frate?* Se clătina, aproape prăbușindu-se ca angoasa spălat prin el. *Frică. Ai plecat. Ne-a părăsit. Eu cu . . . acest.*

'Frate! Vă rog!'

De la intrare se auzi un chicotit scăzut.

Trull se întoarse, văzu formele legate ale reginei și ale prințului, rezemate de perete ca două trofee obscene. Sunetul venea de la regină și el văzu o sclipire din ochii ei.

Ceva — altceva — sunt mai multe aici. . .

S-a transformat. L-am privit cum Campionul se îndrepta, cu paharul în mână.

Privit, în timp ce bărbatul o ducea la buze.

Privirea lui Trull se îndreptă spre rege. La acea privire între pleoape.

Ochii fără sens. Capul Edurului se răsuci spre locul unde stătea primul eunuc. Bărbia pe piept, nemișcată.

'Nu!'

În timp ce Campionul bea, cu capul înclinat pe spate. Două rândunele, apoi trei. Coborând ceașca, se întoarse să-l privească pe Trull. Încruntat. — Mai bine pleci, spuse el. — Trage-ți vrăjitorul cu tine. Apropie-te de împărat și te voi omorî.

Prea tarziu. Toate. . . prea tarziu. — Ce... ce intenționați?

Campionul se uită în jos la Rhulad. 'Vom. . . du-l undeva. Nu-l vei găsi, Edur.

Regina chicoti din nou, uimindu-l clar pe spadasin.

— Este prea târziu, spuse Trull. — Pentru tine, în orice caz. Dacă ai milă de tine, campion, cel mai bine trimite-ți gărzile acum. Și pune-i să ia femeia cu ei. Rudele mele vor fi aici în orice moment. Privirea îi căzu asupra lui Rhulad. — Împăratul trebuie să se ocupe de Edur.

Expresia chizică din chipul Campionului se adânci. Apoi clipi, clătină din cap. 'Ce. . . Ce vrei sa spui? Văd că nu-ți vei ucide fratele. Și trebuie să moară, nu-i așa? A vindeca. La . . . întoarcere.'

'Da. Campion, îmi pare rău. Am întârziat să te avertizez.

Spadasinul s-a lăsat brusc și a aruncat o mână însângerată spre marginea tronului pentru echilibru. Sabia, încă în cealaltă mână, clătina, apoi se scufundă până când vârful atinse podeaua. 'Ce ce-'

Trull nu spuse nimic.

Dar lui Hannan Mosag nu îi păsa de compasiune și a râs încă o dată. — Ți-am înțeles gestul, Champion. Răcoarea să se potrivească cu cea a regelui tău. În afară de... Cuvintele lui au izbucnit într-o tuse. Scuipă flegmă, apoi reluă. — În plus, nu a contat, nu-i așa? Indiferent dacă ai trăit sau ai murit. Așa părea, oricum. Cel puţin în acel moment dezgustător, fatidic.

Campionul se lăsă pe podea, uitându-se încet la Regele Vrăjitor.

— Spadasin, strigă Hannan Mosag. — Ascultă-mă, aceste ultime cuvinte. Ai pierdut. Regele tău a murit. Era mort înainte ca tu să începi lupta. Te-ai luptat, campion, să aperi un mort.

Letherii, făcând ochii mari, s-au străduit să se tragă, străduindu-se să privească în sus, spre tron, către silueta așezată acolo. Dar efortul s-a dovedit prea mare, iar el a alunecat înapoi în jos, cu capul înclinat.

Regele Vrăjitor râdea. „Nu avea credință. Doar aur. Nicio încredere în tine, spadasin...

Trull se îndreptă spre el. 'Fi tăcut!'

Hannan Mosag îl ridică în râs. — Ai grijă, Trull Sengar. Nu ești ca nimic pentru mine.

— Acum ai revendica tronul, regele vrăjitor? întrebă Trull.

Un țipăt înfuriat din partea lui Rhulad.

Hannan Mosag nu spuse nimic.

Trull se uită înapoi peste umăr. L-am văzut pe Campion zăcând întins pe estradă, la picioarele regelui cu papuci. Întins, perfect nemișcat, un amestec de surpriză și consternare pe chipul său tânăr. Ochi care privesc, nu văd nimic. *Dar atunci, nu putea exista altă cale. Nici o altă modalitate de a ucide un astfel de om.*

Trull îşi îndreptă privirea înapoi spre Regele Vrăjitor. — Cineva va face ce porunceşte el, spuse el cu voce joasă.

'Chiar crezi asta?'

„Rudele alese ale lui...”

'Se va face . . . nimic. Nu, Trull, nici măcar Binadas. Așa cum mâna ta este oprită, tot așa va fi și a lor. Este o milă, nu vezi? Bineînțeles că faci. Vezi asta prea bine. O milă.

— În timp ce ridici pe tron acea ruină a unui corp, Hannan Mosag? Răspunsul era clar în ochii Regelui Vrăjitor. *Este al meu.*

O șoaptă răgușită din partea lui Rhulad: „Trull. . . Vă rog. Sunt fratele tău. Nu face. . . nu ma parasi. Ca aceasta. Vă rog.'

Totul se sparge în el. Trull se îndepărtă de Hannan Mosag și se lăsă încet în genunchi. *Am nevoie de frică. Trebuie să-l găsesc. Vorbi.*

— Te rog, Trull. . . N-am vrut niciodată să spun, nu am vrut să spun. . .'

Trull se uită în jos la mâinile lui. Își scăpase sulița – nici măcar nu știa unde era. Erau șase gardieni Letherii — ridică privirea — nu, plecaseră. Unde plecaseră? Bătrânul care stătea lângă trupul primului eunuc — unde era? Femeia?

Unde plecaseră toată lumea?

Tehol Beddict deschise ochii. Unul dintre ei, a observat el, nu a funcționat prea bine. El a mijit ochii. Un tavan jos. Picură.

O mână îl mângâie pe sprânceană și el întoarse capul. *Oh, acum asta doare.* Bugg se aplecă înainte, dădu din cap. Tehol încercă să dea din cap, aproape că reuși. 'Unde suntem?'

— Într-o criptă. Sub râu.

'Am făcut noi . . . uda-te?'

'Doar putin.'

'Oh.' S-a gândit la asta o vreme. Apoi a spus: „Ar trebui să fiu mort”.
'Da ar trebui. Dar tu te ții. Destul, oricum, care este

mai mult decât se poate spune despre bietul Chalas.

— Chalas?

— A încercat să te protejeze și l-au ucis pentru asta. Îmi pare rău, Tehol. Am întârziat să ajung.

S-a gândit și la asta. „Tiste Edur”.

'Da. I-am ucis.

'Ai făcut?'

Bugg încuviinţă din cap, întoarse scurt privirea. — Mi-e teamă că mi-am pierdut cumpătul. 'Ah.'

Servitorul se uită înapoi. — Nu pari surprins. 'Nu sunt. Te-am văzut călcând pe gândaci. Ești nemilos. — Orice pentru o masă.

— Da, și cum rămâne cu asta, oricum? Nu am mâncat niciodată suficient, pentru a nu fi rămas la fel de sănătoși ca noi.

'Este adevărat.'

Tehol încercă să se ridice, gemu și se întinse înapoi. — Miros a noroi.

— Noroi, da. Noroi sărat. Sunt urme de pași aici, erau aici când am ajuns. Urme de pași, în trecere.

— A sosit. Cât timp în urmă?'

'Nu de mult. Câteva clipe. . .'

— În timpul căruia mi-ai reparat toate oasele.

— Și un ochi nou, majoritatea organelor tale, asta și asta. — Ochiul nu funcționează bine.

'Dă-i timp. Bebelușii nu se pot concentra dincolo de un mamelon, știi. — Nu, nu am făcut-o. Dar înțeleg pe deplin sentimentul. Au tăcut o vreme.

Apoi Tehol a oftat și a spus: „Dar asta schimbă totul”. — Da? Cum?'

— Ei bine, tu ar trebui să fii servitorul meu. Cum pot să continui pretenția de a fi la conducere?

— La fel ca întotdeauna.

— Hah hah.

— Aş putea să te fac să uiţi.

'Sa uit ce?'

'Foarte amuzant.'

— Nu, spuse Tehol, mă refer în mod specific.

— Ei bine, presupun că evenimentele din această zi, și-a frecat maxilarul Bugg.

— Deci, i-ai ucis pe toți acei Tiste Edur.

— Da, mă tem că da.

— Atunci m-a dus sub râu.

'Da.'

— Dar hainele tale sunt uscate.

'Asta e corect.'

— Și numele tău nu este chiar Bugg.

— Nu, cred că nu.

— Dar îmi place numele ăsta.

'Şi eu.'

— Și cea adevărată?

— Mael.

Tehol se încruntă, studie chipul servitorului său, apoi clătină din cap. — Nu se potrivește. Bugg este mai bun.

'Sunt de acord.'

— Deci, dacă ai putea să-i omori pe toți acei războinici. Vindeca-ma. Mergi pe sub un râu. Răspunde-mi la asta, atunci. De ce nu i-ai ucis pe toți? Să oprească această invazie?

'Am motivele mele.'

— Să-l vezi pe Lether cucerit? Nu vă place de noi?

'Las-o? Nu prea mult. Îți iei viciile naturale și le numești virtuți. Dintre care lăcomia este cea mai disprețuitoare. Asta și trădarea comunității. La urma urmei, cine a decis că competiția este întotdeauna și fără excepție un atribut sănătos? De ce acea cale specială către stima de sine? Călcâiul tău pe mâna celui de dedesubt. Asta merită ceva? Să-ți spun că nu valorează nimic. Nimic durabil. Fiecare monument care există dincolo de moment – indiferent de ce rege, împărat sau războinic

îl pretinde – este de fapt o mărturie a comunului, a cooperării, a pluralului, mai degrabă decât a singularului”.

— Ah, interveni Tehol, reușind să ridice un deget pentru a-și marca obiecția, „fără rege, general sau oricine – fără un *conducător,* nu se construiește niciun monument”.

— Numai pentru că voi muritorii știți doar două posibilități. A urma sau a conduce. Nimic altceva.'

'Stai așa. Am văzut consorții și cooperative la lucru, Bugg. Sunt coșmaruri.

— Da, teren de reproducere pentru toate acele virtuți precum lăcomia, invidia, trădarea și așa mai departe. Cu alte cuvinte, fiecare din cadrul grupului caută să impună o structură de adepți și lideri. Renunțați la o ierarhie formală și aveți un concurs de personalități.

— Deci, care este soluţia?

— Ai fi foarte dezamăgit să auzi că nu ești așa? 'OMS? Pe mine?'

— Specia ta. Nu te simți rău. Niciunul nu a fost, deocamdată. Totuși, cine știe ce va aduce viitorul.

— Oh, îți este ușor să spui!

— De fapt, nu, nu este. Uite, am văzut toate astea din nou și din nou, de-a lungul a nenumărate generații. Pentru a spune simplu, este o mizerie, o mizerie încâlcită, ireparabilă.

— Un dumnezeu ești. Ești un zeu, nu-i așa?

Servitorul a ridicat din umeri. — Nu faceți presupuneri. Despre orice. Vreodată. Fii atent, prietene, și suspicios. Suspect, dar nu speriat de complexitate.

— Și am niște sfaturi pentru tine, din moment ce le oferim aici. 'Si asta e?'

"Traieste la potentialul tau."

Bugg deschise gura pentru o replică, apoi o închise din nou și își miji privirea.

Tehol îi aruncă un zâmbet inocent.

A fost de moment, în timp ce mai multe dintre amintirile acestei zile s-au trezit. — Chalas, spuse el după o clipă. — Prostul ăla bătrân.

— Ai prieteni, Tehol Beddict.

— Și bietul gardian. S-a aruncat în fața acelei sulițe. Prieteni — da, ce sa întâmplat cu toți ceilalți? Tu stii? Shurq este bine? Fierbător?'

Bugg mormăi, clar distras de ceva, apoi spuse: — Cred că sunt bine.

— Vrei să mergi să vezi sigur?

El a aruncat privirea în jos. 'Nu chiar. Uneori pot fi foarte egoist, știi.
— Nu, nu am făcut-o. Dar recunosc, am o întrebare. Numai că nu știu cum

intreaba.'

Bugg l-a studiat o clipă lungă, apoi a pufnit și a spus: — Habar nu ai, Tehol, cât de plictisitor poate fi. . . existent pentru totdeauna.'

— Bine, dar. . . un *servitor?*

Bugg ezită, apoi clătină încet din cap și întâlni privirea lui Tehol. — Asocierea mea cu tine, Tehol, a fost o încântare neîncetată. Ai înviat în mine plăcerea existenței și nu poți înțelege cât de rar este asta.

'Dar . . . un servitor!'

Bugg trase adânc aer în piept. — Cred că este timpul să te fac să uiți această zi, prietene.

'A uita? Sa uit ce? Există ceva de mâncare pe aici?

Ar fi vrut să creadă. În toate gloriile posibile. Lumea ar putea fi simplă, nu trebuie să existe complexitate, el și-a dorit atât de mult să fie simplu. A mers prin orașul ciudat de tăcut. Semne de luptă ici și colo. Soldații Letherii morți, în mare parte. Ar fi trebuit să renunțe. Așa cum ar face oricine care mărturisește o oarecare raționalitate, dar se părea că nu era ziua potrivită pentru ceea ce era rezonabil și simplu. În această zi, nebunia a stăpânit, curgând în curenți invizibili prin acest oraș.

Prin aceşti bieţi Letherii. Prin Tiste Edur.

Fear Sengar a mers mai departe, fără să-și amintească unde îl duceau pașii. Toată viața lui fusese înzestrat cu un singur rol, ușor de definit. Să modeleze războinici printre oamenii lui. Și, când a apărut nevoia, să-i conducă în luptă. Nu fuseseră mari tragedii care să-i strice tinerețea și ajunsese la maturitate, nu se împiedicase.

Nu fusese nici un moment când se simțise singur. Singur în sensul înspăimântat, adică. Singurătatea s-a născut din decizie și ar putea fi cedată la fel de ușor atunci când scopul ei a fost îndeplinit. Acolo fusese Trull. Și Binadas, și apoi Rhulad. Dar, în primul rând, Trull. Un războinic cu o pricepere de neegalat atunci când era vorba de a lupta cu sulița, dar fără poftă de sânge – și pofta de sânge era un blestem, știa el bine, în rândul Edur. Foamea care a măturat orice disciplină, care ar putea reduce un luptător bine antrenat într-un sălbatic, armele legănând sălbatic, acea tăcere ciudată și clocotitoare a Tiste Edur smulsă de la gândul rece. Printre alte popoare, știa el, acea descendență era anunțată

cu țipete și urlete și țipete. O diferență ciudată și una care, dintr-un motiv necunoscut, l-a tulburat profund pe Fear Sengar.

Și apoi, uitându-mă la acest Campion al regelui Letherii, acest frate al lui Hull Beddict — Frica nu-și putea aminti dacă i-ar fi auzit vreodată numele, dar dacă l-ar fi auzit, l-ar fi uitat. Asta în sine a fost o crimă. Ar trebui să învețe numele acelui om. Era important să-l înveți.

Frica era pricepută cu sabia lui. Unul dintre cei mai buni purtători de sabie dintre Tiste Edur, un adevăr pe care l-a acceptat pur și simplu, fără mândrie și nici modestie afectată. Și, știa el, dacă ar fi stat față în față cu acel Campion în sala tronului, ar fi rezistat ceva timp. Un timp bun și ar fi putut, uneori, să-i fi surprins pe Letherii. Dar Frica nu-și făcea iluzii cu privire la cine ar fi rămas în picioare când totul era gata.

Voia să plângă. Pentru acel campion. Pentru regele lui. Pentru Rhulad, fratele pe care eșuase din nou și din nou. Pentru Trull, pe care acum îl abandonase – unei alegeri pe care niciun războinic nu ar trebui să fie forțat să o facă.

Pentru că îl eșuase din nou pe Rhulad. Trull putea vedea asta, cu siguranță. Nu exista nicio modalitate de a ascunde lașitatea care năvăli prin Frica. Nu de la cel mai apropiat și prețuit frate al lui. *Care a dat glas tuturor îndoielilor mele, terorilor mele, ca să le pot sfid - ca să fiu văzut că le sfidez.*

Modelat de Hannan Mosag. . . toate acestea. A înțeles asta acum. Încă de la început, unificarea brutală a triburilor, pactul secret cu zeul necunoscut fusese deja încheiat. Atât de evident, acum. Regele Vrăjitor îi întorsese spatele părintelui Umbră și de ce nu, de când Scabandari Bloodeye dispăruse. A plecat, să nu se mai întoarcă niciodată.

Nici măcar Hannan Mosag, atunci, ci demult. Atunci a început această cale. Acum mult, mult timp.

Fusese un moment, pe atunci, când totul era încă simplu. Era sigur de asta. Înainte de a fi făcute alegerile sortite. Și la tot ce se întâmplase de atunci, era doar unul care putea să dea un răspuns, și acesta era însuși Părintele Shadow.

S-a plimbat pe străzile prăfuite, pe lângă cadavre care zăceau ici și colo, ca niște sărbători leșinați de la o sărbătoare sălbatică cu o noapte înainte. Cu excepția sângelui, a armelor împrăștiate.

El a fost . . . pierdut. Îi ceruseră prea mult, mult prea mult. Acolo, în acea sală a tronului. *I-am dus trupul înapoi. Peste deșeurile de gheață. am crezut*

Îl trimisesem pe Trull la moarte. Atâtea eșecuri, și fiecare dintre ele ale mele.

Trebuie să existe și alte moduri. . . alte moduri . . .

Nemișcat, acum, privind un corp.

Mayen.

Foamea, a văzut el, dispăruse de pe fața ei. În cele din urmă, acolo nu era nimic altceva decât pace. După cum văzuse înainte, când o privise dormind. Sau cântând cu celelalte fecioare. Când a purtat sabia pe care ea a luat-o în mâini. Să îngroape în pragul casei ei. Nu s-ar fi gândit la alte vremuri, când a surprins un anumit întuneric în ochii ei și a rămas mirat de răsucirea minții ei – astfel de lucruri pe care un bărbat nu le putea cunoaște, nu le putea ști niciodată. Mistere înspăimântătoare, cele care ademeneau un bărbat în dragoste, în fascinație și, uneori, în teroare tremurătoare.

Fața ei nu ținea nimic din toate astea acum. Doar pace. Dormit, ca copilul din ea, aici pe strada asta.

Frica se ghemui, apoi îngenunche lângă ea. Își închise o mână de mânerul cuțitului de pescuit, apoi o trase de la pieptul ei. A studiat cuțitul. Instrumentul unui sclav. Un mic sigiliu a fost sculptat lângă baza sa, unul pe care l-a recunoscut.

Cuțitul aparținuse lui Udinaas.

Acesta a fost darul lui? O ofrandă de pace? Sau pur și simplu încă un act de răzbunare mortală împotriva familiei lui Edur care îl stăpânise? Cine îi furase libertatea? *L-a abandonat pe Rhulad. Așa cum am făcut. Pentru asta, nu am dreptul să urăsc. Dar. . . ce-i cu asta?*

Se ridică, băgând cuțitul în centură.

Mayen era moartă. Copilul pe care l-ar fi iubit era mort. O forță era aici, o forță dornică să-i ia totul.

Și nu știa ce să facă.

Plângând, neîncetat, plângând din forma împrăștiată de sânge,

răsucită, întinsă pe podeaua sălii tronului. În genunchi la zece pași depărtare, Trull avea mâinile la urechi, dorind să se termine, dorind ca cineva să-l pună capăt. Acest moment. . . era prins, adânc în sine. Nu s-ar termina. Un cor etern de plâns jalnic, ajungându-i mâna în craniu.

Hannan Mosag se târa spre tron, atât de îndoit și stricat încât abia reuși să miște mai mult de câteva lățimi ale mâinii la un moment dat, înainte ca durerea din corpul lui să-l forțeze să se oprească din nou.

Printre Letherii, a rămas doar unul, reapariția lui fiind un mister, totuși el stătea, cu o expresie senin, dar vigilent, lângă zidul îndepărtat. Tânăr, frumos și cumva. . . moale. Nu un soldat, atunci. Nu spusese nimic, părând mulțumit să observe.

Unde erau ceilalti Edur? Trull nu putea înțelege. Îl lăsaseră pe Binadas, inconștient, dar în viață, la capătul îndepărtat al coridorului. Și-a întors capul în acea direcție și a văzut formele înghesuite ale reginei și ale fiului ei lângă intrarea. Prințul părea fie mort, fie adormit. Regina a urmărit pur și simplu progresul chinuit al lui Hannan Mosag către estradă, cu dinții strălucind într-un zâmbet umed.

Trebuie să-l găsesc pe tatăl. El va ști ce să facă. . . nu, nu este nimic de știut, nu-i așa? Așa cum există. . . nimic de făcut. Nimic, și asta era groază.

'Vă rog . . . Trull. . .'

Trull clătină din cap, încercând să nu audă.

'Tot ce am vrut . . . tu și Frica și Binadas. Am vrut să . . . include-mă. Nu mai e copil, vezi? Asta e tot, Trull.

Hannan Mosag mormăi râzând. — Respect, Trull. Asta a vrut el. Atunci de unde vine asta? O sabie? O mulțime de monede arse în pielea ta? Un titlu? Acel înfățișător, detestabil *pe care* îl folosește mereu acum? Niciuna dintre acestea? Ce zici să furi pe soția fratelui său?

— Taci, spuse Trull.

— Nu vorbi astfel regelui tău, Trull Sengar. Se va. . . te-a costat.
— Trebuie să mă încurc la amenințările tale, rege vrăjitor?

Trull și-a lăsat mâinile să cadă departe de urechi. Gestul fusese inutil. Această cameră purta cea mai mică șoaptă. În plus, nu putea exista surditate fără, când nu era nici una înăuntru. A surprins o mișcare ușoară de la Letherii de la peretele îndepărtat și s-a uitat peste el pentru a vedea că întoarse capul, atenția ațintită acum pe intrarea. Bărbatul se încruntă brusc.

Apoi Trull auzi pași. Greu, târât. Un sunet de metal și ceva asemănător cu apa curgătoare.

Hannan Mosag se răsuci unde zăcea. 'Ce? Ce vine? Trull, găsește o armă, repede!

Trull nu sa mișcat.

Plânsul lui Rhulad reluă, indiferent la toate celelalte.

Pașii bubuitori se apropiară.

O clipă mai târziu, o apariție a apărut în vizor, sângele curgând din mâinile ei mănuși. Aproape de mărimea unui Tarthenal, era învelit în plăci de fier negre, pătate, împânzite cu nituri verzi. O cârmă uriașă cu fante în cușcă ascunde fața înăuntru, grilajul atârnând zdrențuit pe umeri și sub bărbia blindată. Silueta era încrustată cu lipape la îmbinările coatelor, genunchilor și gleznelor. Într-o mână purta o sabie din oțel Letherii, pe care sângele curgea neîncetat.

Rhulad șuieră: — Ce este, Trull? Ce a venit?

Monstruozitatea se opri chiar la intrare. Capul scârțâind în timp ce privea în jur, și-a fixat atenția, părea, pe cadavrul Campionului Regelui. A reluat mersul înainte, lăsând urme gemene de sânge.
— Trull! țipă Rhulad.

Creatura s-a oprit, s-a uitat în jos la împăratul întins pe podea. După o clipă, o voce grea a bubuit din interiorul cârmei. — Ești grav rănit.

Tremurând, Rhulad râse, un sunet aproape de isterie. 'Rănit? O da. *Distruge!'*

'Vei trăi.'

Hannan Mosag a spus într-un mârâit: — Pleacă, demon. Să nu te alung. „Poți încerca”, a spus. Și a mers înainte încă o dată. Până când a stat
direct în fața corpului Campionului. „Nu văd nicio răni, dar zace mort. Acest muritor onorabil.

— Otravă, spuse Letherii de la peretele din partea opusă.

Creatura se uită peste. 'Te cunosc. Îți știu toate numele. —
Îmi imaginez că ai, Guardian, răspunse bărbatul.

'Otravă. Spune-mi, ai făcut-o. . . împinge-l în direcția aceea?

— Este aspectul meu, au spus Letherii, ridicând din umeri. 'Sunt condus să . . .

pregnanţă. Spune-mi, Dumnezeul tău știe că ești aici?

„Voi vorbi cu el în curând. Sunt necesare cuvinte de pedeapsă.

Bărbatul a râs, încrucișându-și brațele în timp ce se lăsă pe spate de

perete. — Îmi imaginez că sunt la asta.

The Guardian se uită încă o dată la Campion. — El ținea numele. Dintre toți cei care au fost aproape uitați. Acest . . . aceasta este o mare pierdere. — Nu, au spus Letherii, acele nume nu s-au pierdut. Nu încă. Dar o vor face

fi . . . curând.'

'Am nevoie . . . pe cineva, atunci.

— Și îl vei găsi.

Gardianul i-a mai privit pe Letherii. 'Eu sunt . . . împins?
Bărbatul ridică din nou din umeri.

Gardianul se întinse, strânse ferm centura sabiei Campionului, apoi îl ridică de pe podea și îl aruncă peste umărul său stâng. Stând într-o baltă de sânge întinsă, s-a întors.

Și se uită la Rhulad Sengar. „Nu au milă, prieteni,” se spunea.

'Nu?' Râsul lui Rhulad deveni o tuse. Gâfâi, apoi spuse: „Încep să văd. . . in caz contrar-'

— Am învățat milă, spuse Gardianul și lovi cu sabia.

În spatele lui Rhulad, tăind coloana vertebrală.

Trull Sengar se ridică în picioare, se uită cu privirea, neîncrezător... —
în timp ce bărbatul Letherii șopti: — Și... . . inca o data.'

Gardianul se îndreptă spre intrare, ignorând urletul înfuriat al lui Hannan Mosag în timp ce trecea pe lângă Regele Vrăjitor.

Trull s-a împiedicat înainte, în jurul formei nemișcate a fratelui său, până a ajuns la Hannan Mosag. A pus o mână în jos și l-a târât pe Regele Vrăjitor în sus, până când l-a ținut aproape. 'Tronul?' întrebă Trull cu o râpă. — Tocmai ai pierdut-o, ticălosule. Îl aruncă pe Hannan Mosag înapoi pe podea. — Trebuie să găsesc Frica. Spune-i, spuse Trull în timp ce se îndrepta spre intrare, spune-i, Mosag, că m-am dus să o găsesc pe Fear. Îi trimit pe ceilalți...

Rhulad a făcut spasme în spatele lui, apoi a țipat.

Așa să fie.

Wyval-ul își făcu drumul eliberat din tumulă, picurând noroi cu dungi roșii, flancurile zburând. O clipă mai târziu a apărut spectrul, târând forma inconștientă a unui Letherii.

Shurq Elalle se ridică de unde se ghemuise lângă Ublala, mângâindu-l pe sprânceană și mirându-se de zâmbetul stupid tencuit pe trăsăturile lui și, punându-și mâinile pe șolduri, cercetă scena. Cinci

trupuri întinse, copaci prăbușiți, duhoarea pământului putrezit. Doi dintre angajații ei lângă

cu fața la zidul turnului Azath, magul îngrijind rănile Declarației. *Declarat. Ce fel de titlu este, oricum?*

Mai aproape de poartă, Kettle și războinicul înalt, cu pielea albă, cu cele două săbii Letherii.

Impresionant de goală, remarcă ea, trecând peste. — Dacă nu mă înşel, îi spuse ea, eşti de acelaşi sânge cu Tiste Edur.
O ușoară încruntare în timp ce o privi de sus. 'Nu. Eu sunt Tiste Andii.'

'Daca spui tu. Acum că le-ai terminat. . . lucruri, cred că loialitatea ta față de turnul Azath s-a încheiat.

Se uită la ea cu ochii lui ciudați, roșii. 'Nu am fost niciodată. . . prieteni, spuse el, apoi zâmbi slab. — Dar este mort. Nu sunt legat de serviciul nimănui decât de al meu. Am studiat-o încă o dată. „Și sunt lucruri pe care trebuie să le fac. . . pentru mine.'

Kettle a vorbit. 'Pot veni cu tine?'

— Asta mi-ar plăcea, copile, spuse războinicul.

Shurq Elalle miji ochii. — Ai făcut o promisiune, nu-i așa? l-a întrebat ea. — Spre turn și, deși este mort, promisiunea rămâne de onorat.

— Va fi în siguranță, atâta timp cât va alege să rămână cu mine, spuse războinicul dând din cap.

Shurq s-a uitat din nou în jur, apoi a spus: „Acest oraș este acum condus de Tiste Edur. Vor lua în seamă de tine?

„Însoțit de un Wyval, de un wraith și de sclavul inconștient pe care insistă să-l țină cu el, mi-aș imagina că da”.

— Cel mai bine, atunci, spuse ea, ai părăsit Letheras fără
să fii văzut. 'De acord. Ai vreo sugestie? 'Nu încă-'

'Eu am . . .'

S-au întors să-l vadă pe Declarat și pe magul său, acesta din urmă împrumutându-i celui dintâi umărul în timp ce se apropiau încet. Iron Bars fuseseră cei care vorbiseră.

„Tu”, a spus Shurq Elalle, „lucrezi pentru mine, acum. Nu este permis voluntariatul. El a zâmbit. — Da, dar tot ce spun este că au nevoie de o escortă. Cineva care cunoaște toate căile secrete de ieșire din acest oraș. Este cel puțin ce pot face, de când asta

Tiste Andii mi-a salvat viata.'

„Să mă gândesc la lucruri înainte de mine nu este de bun augur pentru o relație de lucru bună”, a spus Shurq Elalle.

— Scuze, doamnă. Nu o voi mai face, promit. —
Crezi că sunt meschin, nu-i aşa?
'Desigur că nu. La urma urmei, strigoii nu sunt niciodată meschini.

Ea și-a încrucișat brațele. 'Nu? Vezi groapa aia de acolo? În ea se ascunde un strigoi pe nume Harlest, care așteaptă să sperie pe cineva cu ghearele și colții.

Toți s-au întors să studieze groapa din curtea turnului Azath. Din care auzeau acum cântece slabe.

— Mingile lui Hood, mormăi Iron Bars. 'Când vom naviga?'

Shurq Elalle a ridicat din umeri. — De îndată ce ne-au lăsat. Și cine este Hood?

Războinicul cu pielea albă a răspuns distras: „Stăpânul morții și da, are bile”.

Toată lumea s-a întors să se uite la războinicul, care a ridicat din umeri.

Shurq a mormăit, apoi a spus: „Nu mă face să râd”.

Fierbătorul arătă în sus. 'Îmi place asta. În fruntea ta, mamă. Îmi place asta.' — Și hai să-l ținem acolo, nu? Din fericire, nimeni nu părea să înțeleagă

semnificația comentariului ei.

îi spuse războinicul lui Iron Bars. — Sugestia
ta? Declarația dădu din cap.

Tehol Beddict, culcat deasupra sarcofagului, dormea. Bugg se uitase la el, gânditor, când auzi zgomotul unor pași aproape direct în spatele lui. Se întoarse încet în timp ce Gardianul ieșea din peretele de apă care marca gura tunelului.

Apariția purta un cadavru peste un umăr. Se opri și tăcu în timp ce-l studia pe servitor.

Aici, în acest mormânt golit de apă, în acest loc unde voința unui zeu Bătrân a oprit totul, Gardianul nu a sângerat.

Bugg oftă. — O, se va întrista pentru asta, spuse el, recunoscând în cele din urmă pe Letherii de pe umărul Gardianului.

— Errantul spune că numele rămân vii în el, spuse creatura.

'Numele? Ah, da. Desigur.'

— Ne-ai abandonat, Mael.

'Știu. Îmi pare rău.'

Gardianul trecu pe lângă el și se opri lângă sarcofag. Capul său cu coiful se înclină în jos când îl observă pe Tehol Beddict. — Acesta își împarte sângele.

— Un frate, da.

— Atunci el va purta amintirea numelor. S-a uitat peste. — Te opunezi la asta?

Bugg clătină din cap. 'Cum pot?'

'Asta e adevarat. Nu se poate. Ai pierdut dreptul.

Servitorul nu spuse nimic. A privit cum Gardianul a apucat una dintre mâinile lui Brys și a pus-o pe fruntea lui Tehol. O clipă, apoi s-a terminat. Apariția s-a îndepărtat, îndreptându-se spre peretele îndepărtat de apă.

— Așteaptă, te rog, spuse Bugg.

S-a oprit, s-a uitat înapoi.

— Unde îl vei duce?

— În adâncuri, unde altundeva, bătrâne? Bugg se încruntă. 'In acest loc . . .'

'Da. Vor fi doi Gardieni acum și pentru totdeauna. — Îi va plăcea acel serviciu etern, crezi?

Apariția își înclină capul. 'Nu stiu. Îmi face plăcere?

Cu această întrebare ambiguă atârnând în aer nemișcat, Guardian a dus trupul lui Brys Beddict în apă.

După un moment lung, Bugg se întoarse să-l privească pe Tehol. Prietenul lui s-ar trezi cu o durere de cap groaznică, știa el.

Nu este nimic de făcut pentru asta, vai. Cu excepția, poate, a niște ceai. . . Am un amestec deosebit de urât de plante care îl va face să-și uite durerea de cap. Și dacă există cineva în lume care va aprecia asta, acesta este Tehol Beddict din Letheras.

Dar mai întâi, ar fi bine să-l scot din mormânt.

În sala tronului a Eternului Domiciliu se aflau cadavre. Cea care se afla la jumătatea stratului, cu fața la plăcile însângerate, încă îi făcu respirația pene Vrăjitoarei, cu inima să-i bată tare în piept. Frica sau entuziasm, nu știa care – poate ambele. Regele Ezgara Diskanar, aruncat jos

de pe tron, unde stătea acum Rhulad Sengar din Tiste Edur, iar întunericul din ochii împăratului părea peste măsură.

Era durere în această cameră – îi simțea trezi amar, atârnând încă în aer. Și Rhulad fusese cel mai mare izvor al ei. Trădari, mai multe trădări decât ar putea suporta orice muritor. Ea știa că acesta era adevărul, știa asta în inima ei.

În fața împăratului stăteau Tomad și Uruth, flancând forma tremurătoare și înghesuită a lui Hannan Mosag, care plătise un preț scump pentru această zi de triumf. Părea că așteaptă ceva, o postură de așteptare îngrozită, cu ochii în jos. Cu toate acestea, Rhulad părea mulțumit să-l ignore pe Regele Vrăjitor. Deocamdată, își va răsfăța triumful acru.

Chiar și așa, unde era Fear Sengar? Și Trull? Feather Witch l-a ajutat pe Uruth să-l îngrijească pe Binadas, care a rămas inconștient și va continua așa până când vindecarea se va termina. Dar, în afară de părinții lui Rhulad, singurii ceilalți din curtea interioară a împăratului prezenți erau câțiva dintre frații săi adoptivi, Choram Irard, Kholb Harat și Matra Brith. Buhn au lipsit, la fel ca și șeful de război Jheck, B'nagga.

Doi Letherii au rămas, în afară de epavele jalnice ale Reginei Janall și ale Prințului Quillas. Și deja cancelarul, Triban Gnol, îngenunchease în fața lui Rhulad și-și proclamase serviciul etern. Ceilalți Letherii au atras atenția Vrăjitoarei Pene din nou și din nou. Consoartă reginei, Turudal Brizad dădea înfățișarea că este aproape indiferent la tot ceea ce asista aici, în Eternul Domiciliu.

Și era chipeș, extraordinar de chipeș.

De mai multe ori, ea îi întâlnise privirea și văzuse în ochii lui – chiar și din cealaltă parte a camerei – un anumit interes avid care a provocat tremurări prin ea.

A rămas cu un pas în urma lui Uruth, noua ei amantă, mereu atentă, în timp ce comandanții veneau și plecau cu rapoartele lor irelevante. Luptă aici, sfârșitul luptei acolo, docurile asigurate. Primul dintre emisarii din protectorate aștepta cu nerăbdare audiența pe holul ruinat de dincolo.

S-a născut imperiul.

Și ea fusese martoră, și mai mult decât mărturisise. Un cuțit, împins în mâinile lui Mayen, și venise vestea că fusese găsită. Mort. Feather Witch nu s-ar mai ghemui sub furia ei. Curva era moartă.

Prima comandă a lui Rhulad a fost să înceapă o vânătoare. Pentru Udinaas. Frații săi adoptați au primit câte o companie de războinici fiecare și trimiși să-l găsească pe sclav. Căutarea avea să fie necruțătoare, știa ea, iar în cele din urmă, Udinaas avea să fie capturată. Și făcut să plătească pentru trădarea lui.

Ea nu știa ce să creadă despre asta. Dar gândul trecuse prin ea o dată – și doar o singură dată, repede alungat după aceea – o speranță, o rugăciune fierbinte către Errant că Udinaas va scăpa. Că nu va fi găsit niciodată. Că măcar un Letherii l-ar sfida pe acest împărat, îl va învinge. Și învingându-l astfel, i-ar frânge din nou inima lui Rhulad.

Lumea a tras respirația . . . iar acum mai respiră o dată. La fel de constant ca întotdeauna, la fel de neîntrerupt în ritm ca mareele.

Putea să vadă, prin ferestrele cu fante, modelate inteligent, sus din cupola de deasupra capului, adâncirea luminii și știa că soarele apunea în această zi.

O zi în care un regat a fost cucerit și o zi în care ceea ce a fost cucerit și-a început inevitabila distrugere a cuceritorilor.

Căci acesta era ritmul acestor maree particulare. Acum, odată cu venirea nopții, când umbrele s-au lungit și ceea ce a rămas din lume s-a întors.

Căci asta cred Tiste Edur, nu-i așa? Până la miezul nopții, totul este întors, tăcut și nemișcat. Așteptând ultima maree.

Pe tronul său, Rhulad Sengar stătea, îmbrăcat în aurul Lether, iar lumina muribundă strălucea în ochii lui cu glugă. Întunecat petele de pe sabia ținută în mâna lui dreaptă, arătă spre estradă.

Și Feather Witch, cu ochii ei aruncați încă o dată în jos, după acea privire de moment, în jos, după cum era necesar, a văzut, întinsă în îmbinarea estradei, un deget tăiat. Mic, ca al unui copil. Se uită la el, fascinată, plină de o dorință bruscă. Să-l posede. Până la urmă, era putere în astfel de lucruri. Puterea pe care o vrăjitoare ar putea folosi.

Presupunând că persoana căreia îi aparținuse fusese importantă.

Ei bine, voi afla asta destul de curând.

Dusk revendica sala tronului. Cineva ar trebui să aprindă felinare și în

curând.

Ea nu părăsise încăperea. Nu fusese nici un motiv să. Ea stătuse, nemișcată, goală, amorțită de sunetele luptei, de lupii care urlă, de țipetele îndepărtate din orașul de dincolo. Și își spunea, din când în când, că așteaptă. Sfârșitul unui lucru a adus nașterea altuia, până la urmă.

Vieți și iubiri, gama existenței a fost marcată de astfel de lucruri. O ruptură de cărări, poticnirea zdrențuită, neuniformă, mereu înainte. Sângele uscat, în cele din urmă. S-a transformat în praf. Cadavrele regilor au fost așezate și pecetluite în întuneric și puse departe, pentru a fi uitate. Au fost săpate morminte pentru soldații căzuți, gropi vaste ca niște guri în pământ, deschise de foame și toate cadavrele au fost prăbușite, fiecare expirând o ultimă suflare de praf de var. Supraviețuitorii s-au întristat, pentru o vreme, și s-au uitat la camere goale și paturi goale, împrăștierea bunurilor pe care nimeni nu le mai avea și s-au întrebat ce avea să urmeze, ce va fi scris din nou pe ardezia ștearsă. Mă întreb, *cum pot continua?*

Regate și imperii, războaie și cauze, era sătulă de ele.

Ea a vrut să plece. Departe, atât de departe încât nimic din viața ei de înainte nu conta câtuși de puțin. Fără amintiri care să-i conducă pașii în această direcție sau aceea.

Corlo o prevenise. Să nu cadă în ciclul plânsului. Așa că acum stătea cu ochii uscați și lăsă orașul de dincolo să plângă singur. S-a terminat cu astfel de lucruri.

O bătaie în uşă.

Seren Pedac se uită pe hol, cu inima tresărită.

Un sunet greu, acum repetat, insistent.

Acquitor se ridică de pe scaun, clătinându-se de furnicăturile din picioare – nu se mișcase de multă vreme – apoi și-a făcut drum neuniform înainte.

Sosise amurgul. Ea nu observase asta. *Cineva a decis. Cineva a încheiat această zi. De ce ar face asta?*

Gânduri absurde, împinse în minte ca de undeva din afară, în tonuri de vagă ironie, trase ca o glumă secretă.

La uşă acum. Tresări când ciocănitul răsuna din nou, la un nivel opus feței ei.

Seren o deschise.

Pentru a găsi, stând în fața ei, Frica și Trull Sengar.

Trull nu putea să înțeleagă, dar părea că pașii lui erau călăuziți, pe această alee, de-a lungul acelei străzi, prin orașul vast, cu o precizie fără greșeală, până când îl văzu, în întunericul din față, pe fratele său. Plimbare cu scop pe un pod minor al canalului principal. Întorcându-se surprins la strigătul răgușit al lui Trull. Apoi așteptând până când fratele său îl ajunge din urmă.

— Rhulad a înviat, spuse Trull.

Frica se uită în altă parte, miji în umbrele apei aparent nemișcate din canal. — De mâna ta, Trull?

'Nu. eu. . . a eșuat în asta. Altceva. Un demon de un fel. A venit pentru Campion — nu știu de ce, dar a dus trupul bărbatului. După ce l-a ucis pe Rhulad în ceea ce a considerat un act de milă. Trull se strâmbă. — Un dar al ignoranților. Frică-'

'Nu. Nu mă voi întoarce.

Trull se uită la el. 'Ascultă-mă te rog. Cred că, dacă lucrăm împreună, îl putem îndruma înapoi. Din nebunie. De dragul surorilor, frică, trebuie să încercăm. Pentru oamenii noștri...

'Nu.'

'Tu . . . m-ar lăsa să fac asta?

Durere bruscă în fața lui Fear, dar el a refuzat să privească ochii fratelui său. 'Trebuie să plec. Înțeleg ceva acum, vezi. Aceasta nu este făcută de Rhulad. Nici a lui Hannan Mosag. Este al părintelui Shadow, Trull.

„Scabandari Bloodeye este mort...”

— Nu spiritul lui. Rămâne . . . undeva. Intenționez să-l
găsesc. — În ce scop?

„Am fost uzurpați. Noi toti. De cel din spatele acelei săbii. Nimeni altcineva nu ne poate salva, Trull. Vreau să-l găsesc pe Scabandari Bloodeye. Dacă este legat, vreau să-l eliberez. Spiritul lui. Ne vom întoarce împreună, sau deloc.

Trull își cunoștea destul de bine fratele încât să înceteze să se mai

certă. Frica își găsise un nou scop și, odată cu el, intenționa să fugă. . . din toate, și din toată lumea, din ceilalți. „Cum vei ieși din oraș? Ne vor căuta — este probabil să o facă și acum.

— Hull mi-a spus odată că Seren Pedac a avut-o acasă aici. Frica clătină din cap. „Nu știu, nu înțeleg eu însumi, dar cred că ea ar putea ajuta”.

'De ce?'

Frica clătină din cap.

— De unde știi unde locuiește?

'Eu nu. Dar e . . . Pe aici.'

A început să meargă. Trull îl prinse repede și îl prinse de braț. — Ascultă... nu, nu vreau să te împiedic. Dar ascultă-mă, te rog.
— Foarte bine, dar hai să mergem între timp.

'În regulă. Nu te miri deloc asta, Frica? Cum te-am găsit? Ar fi trebuit să fie imposibil, dar iată-ne. Și acum tu, și această casă — casa Dobânditorului — Frica, ceva ne călăuzește. Suntem manipulați...

Zâmbetul fratelui său era ironic. — Ce-i cu asta?

La asta, Trull nu a avut niciun răspuns. Tăcut, a mers cu Frica. Dând peste o zeci de Letherii morți, s-a oprit să strângă o sabie și o teacă. L-a legat, ignorând sprâncenele ridicate ale fricii, nu din cauza unei emoții ambivalente, ci pentru că el însuși nu știa de ce ridicase arma. Au mers mai departe.

Până au ajuns într-o casă modestă.

Pieptul lui Trull părea să se strângă strâns când o văzu stând în prag. Nu putea să înțeleagă – nu, putea, dar era imposibil. Absurd. O văzuse pe Seren Pedac doar de câteva ori. Nu schimbasem decât câteva cuvinte, dacă asta. Totuși, în timp ce îi studia chipul, șocul scris acolo, așa că, în contradicție cu adâncimea îngrozitoare a ochilor ei, a simțit că cade înainte în mintea lui...

'Ce?' întrebă ea, cu privirea zbârnind între el și Fear. 'Ce ești tu

...'

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Fear.

'Nu pot. . . Nu văd cum. . .'

Surorile mă iau, mi-aș da inima acestei femei. Acest Letherii. . .

Frica a spus: „Eu fug. Fratele meu, împăratul. Am nevoie de un ghid

care să mă ducă prin oraș nevăzut. Astă seară.'

'Cum m-ai găsit?'

'Nu știu. Nici nu stiu de ce. . . de ce am această convingere că numai tu mă poți ajuta.

Se uită apoi la Trull, iar el văzu că ochii ei țineau de ai lui pentru o clipă lungă, lărgindu-se încet. — Și tu, Trull Sengar? ea a intrebat. — Vino cu noi?

Cu noi. Ea va face asta. De ce? La ce nevoie din ea răspunde acest lucru? Presiunea din piept s-a strâns brusc, chiar dacă cuvintele fatidice l-au părăsit. — Nu pot, Acquitor. L-am eșuat pe Rhulad azi. trebuie sa incerc. . . din nou. Trebuie să încerc să-l salvez.

Ceva de genul resemnării îi umplea ochii.

De parcă ar fi rănit ceva care purta deja o mie de cicatrici.

Iar Trull a vrut să strige. În schimb, el a spus: „Îmi pare rău. Dar voi aștepta revenirea voastră – amândoi…

— Ne vom întoarce aici? a întrebat ea, aruncând o privire către Fear:
— De ce?

— Pentru a pune capăt asta, spuse Fear.

— Pentru a pune capăt cu ce?

— Tirania născută aici în seara asta, Seren Pedac. — L-ai ucide pe Rhulad? Propriul tău frate?

'Omoara-l? Nu ar funcționa, după cum știți. Nu. Dar voi găsi o altă cale. Va trebui.'

Oh, cine mi-a apucat sufletul în această noapte? S-a trezit desprinzând sabia, s-a auzit spunând: „Nu știu dacă ai o armă, Acquitor” și și-a cunoscut propria neîncredere față de absurditatea propriilor sale cuvinte, de superficialitatea raționamentului său, „deci voi da Esti al meu . . .' Și îi ținea sabia învelită.

În pragul casei ei.

Frica se întoarse, îl studie, dar Trull nu putea să-și îndepărteze privirea de la ea, nici măcar să vadă ceea ce trebuie să fie o realizare răsărind în fața lui.

Oricât de letherii era, Seren Pedac înțelese clar, privirea ei devenind confuză, apoi limpezindu-se. — Doar atât, înțeleg. O armă . . . pentru

mine să-l folosesc.

Nu. „Da. . . Achizitor. O armă . . .'

Ea a acceptat, dar gestul era fără sens acum.

Trull se trezi făcând un pas înapoi. 'Trebuie să plec acum. Îi voi spune lui Rhulad că te-am văzut, frică, jos la docuri.

— Nu-l poți salva, frate, spuse Frica.

— Nu pot decât să încerc. Mergi bine, Frica.

Și se îndepărta. Cel mai bine era, hotărî el printre lacrimi bruște.

Probabil că nu s-ar mai întoarce niciodată. Nici ea nu ar fi acceptat sabia.

Acesta a fost motivul pentru care l-a întrebat înainte de a ajunge la el. O armă de folosit.

Doar asta.

Era un prost. Un moment de slăbiciune profundă, o iubire care nu avea niciun sens, deloc. Nu, de departe mai bine așa cum se desfășurase. Ea înțelesese și așa se asigurase. Nici un alt sens. Nicio proclamație. Pur și simplu un gest în noapte.

O armă de folosit. Doar asta.

Au rămas în picioare în prag. Trull dispăruse, pașii lui înghițiți de distanță. Frica o studie pe Seren Pedac în timp ce privea în jos la sabia din mâinile ei. Apoi, ridicând privirea, îi văzu privirea fixa și zâmbi ironic.

'Fratele tau . . . m-a tresărit. Pentru o clipă, m-am gândit. . . nu contează.' *Atunci de ce, Seren Pedac, ai o asemenea durere în ochi?* Frica a ezitat,

era pe cale să vorbească, când vocea unui copil a vorbit în spatele lui.

— Ești Seren Pedac?

Se întoarse, cu sabia șuierând din teacă.

Achizitorul a trecut pe lângă el, întinzând o mână pentru a-l opri. 'Te cunosc?' a întrebat-o pe fetița care stătea la poartă.

— Eu sunt Kettle. Iron Bars a spus că ne vei ajuta. Trebuie să părăsim orașul. Cu nimeni să nu vadă.

'Noi?'

Fata a mers înainte, iar în spatele ei venea o siluetă înaltă, îmbrăcată și glugă. Apoi un spectru din umbră, târând un corp.

Un sunet uluit de la Seren. „Fără rătăcire, asta e pe cale să devină mult mai greu”.

Frica i-a spus: „Acquitor, te-aș mustra pentru generozitatea ta în această noapte, dacă nu m-ar fi inclus. Mai poți gestiona asta?

Ea studia silueta înaltă, cu glugă, în timp ce răspunse: „Probabil. Sunt tuneluri. . .'

Frica s-a confruntat încă o dată cu fata și cu petrecerea ei. Privirea lui s-a concentrat asupra spectrului. — Tu, de ce nu-l slujeşti pe împărat în noaptea asta?

— Nu sunt legat, Fear Sengar. Tu fugi? Aceasta este . . . neașteptat.'

Nu-i plăcea amuzamentul din vocea ei. — Și pe cine tragi în spatele tău?

— Sclavul Udinaas.

Frica i-a spus lui Seren: „O să-i vâneze serios pe aceștia, Acquitor. Pentru acel sclav.

— Îmi amintesc de el, spuse ea.

„Trădarea lui asupra împăratului a cerut un preț mare”, a spus Fear. — Mai mult, cred că a ucis-o pe Mayen...

„Crede ce-ți place”, a spus Wraith, „dar te înșeli. Ai uitat, Fear Sengar, acest om este un *sclav.* Un lucru de folosit, și folosit el a fost. De mine, de Wyval care și acum ne înconjoară în întuneric deasupra capului. Pentru ceea ce s-a întâmplat lui Rhulad, pentru Mayen, nici una dintre aceste tragedii nu aparține lui Udinaas.

Cum spui.

— Putem argumenta asta mai târziu, spuse Seren. — Kettle, cine este acest om deghizat?
Era pe cale să răspundă când figura a spus: „Sunt Selekis, din Azath

turn.'

— Din turnul Azath? întrebă Seren. 'Amuzant. Ei bine, ești la fel de înalt ca un Edur, Selekis. Nu-ți putem vedea fața?

— Prefer să nu nu, Seren Pedac. Nu încă, în orice caz. Părea că privirea ei ascunsă era asupra fricii, în timp ce continua: „Poate mai târziu, odată ce am părăsit acest oraș și vom avea timp să discutăm despre eventualele noastre destinații. S-ar putea, într-adevăr, că vom călători împreună pentru ceva timp.
— Cred că nu, spuse Fear. — Mă duc să-l găsesc
pe părintele Shadow. 'Intr-adevar? Și Scabandari
Bloodeye încă trăiește?

Șocat, Fear nu spuse nimic. *Trebuie să fie un Tiste Edur. Unul dintre celelalte triburi, poate. De asemenea, fugind. Nu este diferit de mine, atunci.*

— Voi toţi, spuse Seren, înăuntru. Ar trebui să strângem niște provizii,

deși sunt sigur că Breasla Prinzătorilor de Sobolani ne va putea furniza. . . pentru un preț.

Wraithul râse încet. — Este calea Letherii, desigur. . .'

Shurq Elalle a pășit de pe scară și a pășit pe acoperiș. Soarele răsărise, iar oamenii puteau fi văzuți pe trepte, un pic mai încet în mers decât era de obicei. Nesigur, plin poate de o oarecare trepidare. Au fost

Tiste Edur, până la urmă, patrulând în echipe. În timp ce alții, în grupuri mai mari, se mișcau prin oraș de parcă ar căuta pe cineva anume.

Tehol Beddict și servitorul lui stăteau pe partea cu vedere la canal, cu spatele la Shurq, când ea se apropia. Tehol aruncă o privire peste un umăr și îi aruncă un zâmbet cald. El s-a uitat . . . diferit.

— Tehol Beddict, spuse ea în timp ce venea să stea lângă el, unul dintre ochii tăi este albastru.

'Este? Trebuie să fie un fel de infecție nefastă, Shurq, pentru că abia văd cu ea.

— Se va limpezi în timp, spuse Bugg.

— Deci, a spus Shurq, ai reluat planurile pentru sfârșitul civilizației, Tehol?

— Am, și va fi un final delicios.

Ea mormăi. — Îți voi trimite Shand, Hejun și Rissarh, apoi... —
Nu îndrăzni. Livrați-le pe insule. Lucrez mai bine singur.'
'Singur?'

— Ei bine, cu Bugg aici, desigur. La urma urmei, fiecare om are nevoie de un servitor.

— Îmi imaginez că da. Ei bine, sunt aici, atunci,
să-mi iau rămas bun. — Nu pentru ceva pirat, nu?

'De ce nu? Pur și simplu elaborez despre o carieră bine
stabilită.' Tehol s-a uitat la Bugg și a spus: „Hoțul care s-a
scufundat. . .' '. . . a reapărut, termină Bugg.

Cei doi bărbați și-au zâmbit unul altuia.

Shurq Elalle se întoarse. — Ei bine, acesta este un lucru pe care nu-l
voi rata.

După ce ea a plecat, Tehol și Bugg s-au mai uitat o vreme la orașul Letheras, care se trezise din nou. Orașul ocupat, tronul uzurpat, străinii pe străzi arătând mai degrabă . . . pierdut.

Insecta cu două capete s-a lipit de umărul lui Tehol și nu a vrut să se miște. După un timp, Tehol și-a frecat ochiul slab și a oftat. — Știi, Bugg, mă bucur că nu ai făcut-o.

'Fă ce?'

— Fă-mă să uit.

— M-am gândit că te descurci.

'Ai dreptate. Eu pot. Cel puțin, așa, pot să mă
întristez. — În felul tău.

— În felul meu, da. Singurul mod în care știu
cum. — Știu, stăpâne.

La scurt timp mai târziu, Bugg se întoarse și se îndreptă spre trapă. — Mă voi întoarce în curând.

'Dreapta. Și când o faci, curăță acolo jos.

Servitorul se opri la trapă, se gândi, apoi spuse: — Cred că voi găsi timp să fac exact asta, stăpâne.

'Excelent. Acum mă duc să mă culc.

— Bună idee, stăpâne.

— Ei bine, desigur că este, Bugg. Este al meu, nu-i așa?

Epilog

Și acesta este momentul, prietenii mei,

Când trebuie să privești în altă parte,

Pe măsură ce lumea se desfășoară din nou

În forme anunțate ambele strălucitoare

Și sordidă, în întuneric și lumină

Și extinderea întregii existențe

Asta se află între.

F ISHER KEL T ATH

Gaura era vastă și adâncă. Cei doi prinți demoni Kenryll'ah stăteau la marginea ei, privind în jos, așa cum fuseseră de ceva vreme.

În cele din urmă, unul a spus: „Cât de departe crezi că merge, frate?”

— Bănuiesc, frate, răspunse celălalt, dacă ar fi să ne eliberăm vezica urinară în această prăpastie, pâraiele s-ar transforma în ceață cu mult înainte de a ajunge la fund.

— Bănuiesc că ai dreptate. Și Forkrul Assail a coborât acolo, nu-i așa?

'El a facut. Capul întâi.

— Atunci nu ar fi trebuit să-l arunci.

— Te înșeli, frate. Pur și simplu l-am aruncat în direcția greșită.
— Asta sau lumea sa întors brusc.

'Improbabil. Locul ăsta nu face astfel de lucruri.

'Ai dreptate. Se dovedește extrem de plictisitor, nu-i așa?

'Extrem de.'

— Ei bine, bine?

'De ce nu?'

Cei doi demoni au început să slăbească curelele de la baldricurile lor ornamentate.

Flapsuri care scad. Schimbându-și pozițiile la lățime adecvată.

Și au stat acolo, unul lângă altul, până când, perfect cronometrate, fluxurile lor s-au terminat.

Furtuna se ridicase brusc, impresionant de aprigă, în timp ce năvăli pe mări. Trei Nacht s-au ghemuit la picioarele lui, Withal stătea pe plajă, simțind șuvițele slabe de vânt care reușeau să treacă prin bariera vrăjitorie din jurul insulei, lovindu-se de fața lui ca respirația unei femei.

O femeie dulce, mai precis. Spre deosebire de cel care stă lângă el. Această apariție înaltă, cu ochi de fier, cu gura urâtă, fără umor, care l-a urmărit în jur și nu părea să doarmă niciodată și cu siguranță nu l-a lăsat *să* doarmă, nici măcar o singură noapte afurisită de toată noaptea, nici o singură dată. Întotdeauna întreb, întreb și întreb. *Ceea ce ai de gând să faci? Pe lângă rugăciune?*

Ei bine, ce altceva ar putea face?

Rhulad Sengar a venit și a plecat, mai nebun de fiecare dată. Țipete, râsete, țipete și vaiete. De câte ori ar putea muri un om?

Vom vedea, presupun.

— Acea furtună, spuse Sandalath, vrea să treacă, nu-i așa?
El a dat din cap. Îi putea simți mânia și neputința.
— Așteaptă ceva, continuă ea. 'Asteptand pe cineva . . . a face ceva.'

Și-a reprimat dorința de a o lovi – l-ar ucide dacă ar fi făcut-o – așteaptă. *Aștepta. Aștepta.* — Stai, șopti el. 'Stai așa . . . M-am gândit la ceva. . .' 'Un miracol!' strigă ea, ridicând mâinile. 'Oh, stiu! *hai sa*

roagă-te!

Și acum a văzut-o, chiar pe marginea valurilor zdruncinate dincolo de recif. L-a văzut și a arătat. 'Acolo! O barcă, vrăjitoare cu inima neagră! O barca!'

'Şi ce dacă? Şi ce dacă? De ce nu *faci ceva?* Se întoarse, surprinzându-i pe Nachts și începu să alerge.

Era furie, furie din belșug, dând putere pașilor lui. Oh, atât de multă furie. Eliberatorii suferinței meritau ceea ce le urma, nu-i așa? Oh, da, cu siguranță au făcut-o. Nacht-ii îi arătaseră. Din nou și din nou, maimuțele nebune care rânjesc. Iar şi iar.

Construiește un cuib.

Dă-l jos.

Construiește un cuib.

Lovitură . . . aceasta. . . jos!

Văzu coliba, acea colibă mizerabilă și insipidă ghemuită acolo pe câmpia moartă. A simțit conștientizarea bruscă a Zeului Infirm, încercări bruște în mintea lui. Dar oh, nu, a râs în tăcere, nu a putut să iasă. Nu putea să înțeleg refrenul nesfârșit care îi umplea craniul.

Construiește un cuib! Dă-l jos!

Ajunse la colibă, nu acolo unde pragul uşii îşi făcea tăietură în perete, ci dintr-o parte oarbă. Și, cu toată greutatea lui, săbiiul sa aruncat în acea structură slabă.

S-a prăbușit înăuntru, Withal deasupra, aterizând pe o siluetă scârțâitoare dedesubt. Scuipat, șuierat de furie și indignare.

Cu pumni de pânză putredă, se ridică înapoi și trase cortul. Spărgând cuiele, rupând legăturile. L-am târât departe de acel zeu nenorocit oribil.

A țipat, brazierul răsturnând, cărbunii s-au revărsat, scântei găzduind în veșmintele rătăcite ale zeului, unde mocneau...

— *Vei muri pentru asta, muritorule!*

Withal s-a împiedicat înapoi, râzând.

Și, din spate, vântul a sosit brusc.

Aproape că îl doborî.

S-a întors în ea, îndreptându-se încă o dată spre plajă și a văzut norii de furtună înclinându-se, repezindu-se, crescând din ce în ce mai sus, falnic, răspândindu-și umbra asupra insulei.

Aplecat în furtuna, Withal alergă înapoi la plajă.

Valuri zdrobitoare, spumoase din toate părțile, dar acolo, înaintea lui, o întindere de calm. O întindere vizavi de Sandalath și de Nachts care dansează.

De-a lungul căreia barca alunecă grațios prin recif, singura sa vela zburând ușor în timp ce aluneca spre țărm, oprindu-se la cinci pași de linia de plutire.

Withal ajunse la nisip la timp pentru a vedea un bărbat ghemuit și nedescris coborând din lateral și coborând pe țărm.

„Acesta”, îi spuse lui Withal în limba negustorului Letherii, „este pentru tine. Luați-vă prietenii și navigați.

'Cine eşti tu?' întrebă Sandalath.

— O, taci! Withal mârâi. — Urcă-te, femeie!

Soții Nachts făcuseră deja acest lucru și se băteau în jurul tachelajului.

Încruntat, femeia Tiste Andii se grăbi spre barcă.

Withal se uită la bărbat.

Care s-a strâmbat, apoi a spus: „Da, Withal of Meckros, te rogi destul de mult. . .'

'Ştiam eu.'

— Acum, pleacă. Vei găsi o cale de calm. — Și tu,
Mael?

— O să vin mai târziu. Am lucruri de făcut, Withal. Dar deocamdată, se îndreptă el spre interior, o să înving un zeu fără sens.

Aceasta se încheie a cincea poveste

din The Malazan

Cartea Căzuților

Glosar

Lethrii Titluri

Dobânditor: o poziție sancționată ca ghid/factor atunci când se ocupă cu non-

popoare leterii

Atri-Preda: comandant militar care guvernează un oraș sau oraș

Ceda: titlul de mag al regelui

Finadd: echivalentul căpitanului în armată

Preda: echivalent de comandant sau general în armată

Santinela: Vocea Regelui în stabilirea primului contact cu popoarele non-Letherii

Concediul Regelui: un titlu care scutește titularul de toate condamnările penale

Nume de locuri Lether

Burl Square: un pătrat în Letheras

Cedance: setul dominant de dale (vezi Holds)

Strada Cul: o stradă din Letheras

Down Markets: un cartier din Letheras

Călcâiul Errantului: o alee din Letheras

Domiciliul Etern: noul palat în construcție în Letheras

Huldo's: un restaurant în Letheras

Katter Bight: o întindere de apă în afara Old Katter

Kraig's Landing: în amonte de orașul Trate

Lether: regatul și protectoratele sale

Letheras: capitala Lether

Taxele comercianților: echivalentul unei piețe de valori în Lether

Districtul Purser: un district din Letheras

Canalul Quillas: unul dintre principalele canale din Letheras

Rat Catchers' Guild: o breaslă misterioasă activă în întreaga Lether

Red Lane: o bandă în Letheras

Rild's: un restaurant în Letheras

Scale House: sediul Breslei Prinzătorilor de Sobolani, Letheras

Sherp's Last Lane: o bandă în Letheras

Podul Soulan: un pod în Letheras

Stinking House: locuința lui Selush the Dead of the Dead

Turnul Tarancede: un turn de veghe cu vedere la portul Trate

Temple School: o instituție de învățământ din Letheras

Templul: un bordel de lux din Letheras

Urum's Lenders: o unitate din Letheras

Mașinile de tocat carne ale lui Windlow: un abator în Letheras

Orașe, Sate și Forturi Lethrii

Sulă

Brans Keep

Frâu

Marfă

Desden

Disidenţă

Dresh

Fent Reach

Prima Fecioara Fort

Prima atingere

Cinci puncte

Fort Shake

Gedry

Valorifica

Fortul Înalt

Letheras

Manse

Ecluza Minerului

Vechiul Gedure

Bătrânul Katter

Al doilea Fort Maiden

Thetil

Al treilea Fort Fecioara

Trasee

Trate

Armistiţiu

Protectoratele Lethrii

Trandafir albastru

Karn

Korshenn

Pilot

Insulele Pockface

Regate învecinate

Kolanse

Letherii Militari

Batalionul de Artizani

Batalionul Bluerose

Batalionul de lut rece

Crimson Rampant Brigade

Garnizoana Fent

Brigada de veste de iarbă

Brigada Harridict

Legiunea Katter

Garnizoana Fecioara

Batalionul de negustori

Shake Legion

Legiunea Trate

Brigada Wave Wake

Batalionul Whitefinder

Letherii Pharses

Blue Style Steel: o metodă anterioară de fierărie

Docuri: cea mai comună denominație de bani Lether

Dresh Ballista: o armă de război cu mai multe certuri

Letheran Steel: o metodă secretă de fierărie

Letherii: cel al lui Lether, de asemenea numele limbii și al poporului

Nivele: moneda bogaților din Lether

Lupe Fish: un pește carnivor mare rezident în râul Lether și canalele Letheras

Ootooloo: o creatură marine primitivă, dar singulară din Bluerose

Vîrfuri: moneda bogaților murdari în Lether

(A) șaptea închidere: renașterea profetizată

Surorile învăluite ale tronului gol: educatori

Stripling: cea mai mică valoare nominală a banilor Lether

Trece Fever: o febră comună, vindecabilă

Tusked Milk: o băutură alcoolică

Tifte Edur Locuri si Nume

Arapay: subjugat și cel mai estic trib al lui Tiste Edur

Beneda: trib subjugat al lui Tiste Edur

Paturi de reproducție Calach: linia de coastă unde se înmulțesc focile cu colți

Den-Ratha: subjugat, cel mai nordic trib al lui Tiste Edur

: o cale revendicată de Tiste Edur

Hiroth: tribul dominant al Tiste Edur

Kaschan Inlet: o intrare revendicată de Tiste Edur

Knarri: o ambarcațiune de vânătoare de balene și de pescuit

K'orthan: bărci lungi de raider

K'risnan: grupul de vrăjitori al Regelui Vrăjitor

Merude: trib subjugat al lui Tiste Edur

Morok Tree: un copac cu frunze albastre folosit în practicile funerare

Sollanta: trib subjugat al lui Tiste Edur

Stonebowl: o depresiune naturală la baza unui defileu la nord de satul principal Hiroth

Alte Nume, Titluri și Termeni

(The) Eres'al: zeița spiritului Nerek

Faraed: un popor asimilat din Lether

Fent: un popor asimilat din Lether

Jheck: un trib din nord

Ken'ryllah: un tip de demon

Kenyll'rah: un tip de demon

Khalibaral: un tip de demon

Meckros: o civilizație a orașelor mobile, plutitoare

N'purel: Peștele cu mustață din lumea natală Kenyll'rah

Nachts: versiuni ale bhoka'rala crescute de Jaghut

Nerek: un popor asimilat din Lether

Onyx Wizards: vrăjitorii din Bluerose (învinși în cucerire)

Tarthenal: un popor asimilat în Lether

Seregahl: cei cinci zei ai Tarthenalului

Mythos (Lethrii, Edur și altele)

(The) Black Winged Lord: divinitate adorată în Bluerose

Kilmandaros: o zeiță bătrână

Mael: un zeu bătrân

Menandore (Trădătorul, Zorii)

Scabandari Bloodeye (Tatăl Shadow, Emurlahnis)

Sheltatha Lore (Fiica Amurg)

Ruina Silchas (Trădătorul)

Sukul Ankhadu (The Fickle, Dapple)

The Holds

T IILE _ _

Beast Hold

Bibanul din oase

Mai mare

Crone

văzător

Șaman

Vânător

Tracker

Calea Azath

Inima de piatra

Portar

Portal

cale

Zidar

Mormânt

Oaspete

Barrow

Rădăcină

Perete

Calea Dragonului

Regină

Consort

Liege

Cavaler

Poartă

Wyval

Doamna

Băutor de Sânge

Path-Shaper

Calea de gheață

Tronul de gheață

cadru de mers

Vânătoarea

Modelator

Purtător

Copil

Sămânță

Calea goală

Tronul Gol

Rătăcitor

Amantă

Privitor

cadru de mers

Salvator

Trădător

Fulcra (nealiniat)

Găsitor de forme

Haita

Errantul

Axe (Eres)

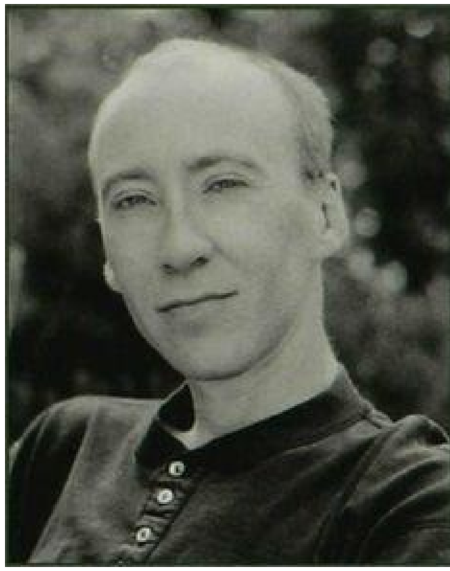
Corb (Coaie albă)

Foc

Dolmen

Lamă

Degetelor

CLARE THOMAS

Steven Erikson

STEVEN ERIKSON a lucrat timp de douăzeci de ani ca antropolog și arheolog. De asemenea, este absolvent al Iowa Writers' Workshop.

Artă jachetă de Toad Loekwood

Design de jachetă de Carol Rtisso Design

A TOR® HARDCOVER

ASOCIAȚII TOM DOHERTY, LLC

175 FIFTH AVENUE

NEW YORK. NY 10010

WWW.TOR.COM

DISTRIBUIT ÎN CANADA DE

HB FENN SI COMPANIA. LTD.

TIPARAT IN SUA